DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

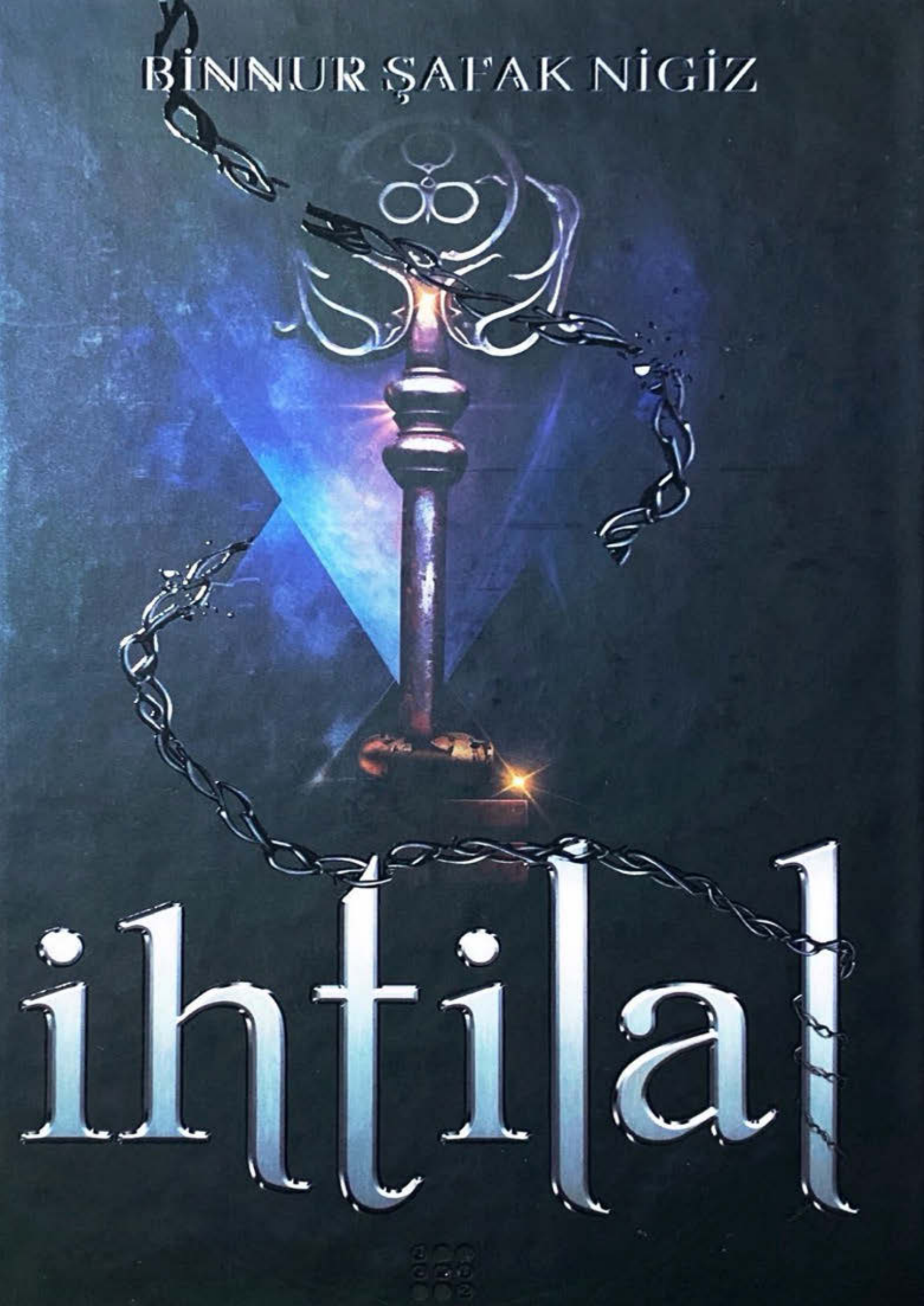
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ihtilal

zerda

Zerda çiçeği. karanlığın izlerini altın bir sevdayla silerken zemheri. zincirlerini zorlayan bir yaratık gibi onları izliyordu.

Zeliha ile Gurur'un aşkı. zerdali çiçeğinin taç yapraklarında saklı bir sırdır: mutluluk. onların ellerinde hem bir anahtar hem bir yara bandıdır. Fakat ufukta beliren gölgeler usulca çoğalır. sinsice birikir. Gölgelerden biri kurşun olup hızla onlara doğru ilerlerken bir diğeri aynı kandan bir düşmana dönüşür. kurşundan önce kalbi deler. Aşkları. her fırtınayı göğüsleyecek kadar güçlü olsa da kaderin çarkı amansızca dönmeye devam eder. Çark durduğunda ortaya çıkacak gerçek. yazın en sıcak günlerini bile zemherinin buz kesen gölgesine mi zincirleyecek?

O olsun. ölüm gelsin. o olsun. her şey yok olsun: o olsun. ben olmasam da olur. Sadece o olsun. Zeliha olsun. Zerda'm. Zerdali'm. dağda açan yaban çiçeğim. gelinciğim. bir avuç mutluluk bin karış acım. her şeyim.

İhtilal 3

Zerda

Binnur Şafak Nigiz

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Editör: Aycan Sarıahmet
Kapak&Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

Ayışığı Kitaplığı

1. Baskı: Nisan 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-5982-38-4

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayım
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osmanpaşa Cad.
No: 59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ihtilal

zerda

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZ

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, olumsuz örnek teşkil edebilecek davranışlar, küfür, cinsellik, cinayet ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

Canım kardeşim Mustafa Sümer,
benden küçük olsan da yeri geliyor bana abi oluyorsun.
Bu kitap senin için.

İHTİLAL
KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...

30. TÖKEZLEYEN KALP

♪: Corn Adrian, Yemin

GURUR MERT ÇALIKLI

Bir insanı sevmenin en yüksek mertebesinde, sen insan, elbette kalbin tökezleyebilir, elbette yüzüstü kalbinin üzerine düşebilirsin. Elbette kalbini ezen sen olabilirsin.

Kalbim tökezlediğinde ve bir insanı sevmek denen çukurun içine burun üstü düştüğümde, kaçamayacağımı ve balçığa sıvanan bir cisim gibi aşkla kaplanacağımı biliyordum.

Çünkü bazen kalbin tökezlememek için tüm dengeyi kurup dikkatle de çarpsa, sen insan, bir insanın kalbine çarpıp, kalbini kendi ellerinle o insana itersin.

Kalbimi kendi avuç içlerimin arasına alacak cesaretim hiç olmadı ama kalbimi göğsümden tekmeleyerek çıkarıp ona itecek cesareti, onun gözlerine baktığımda buldum. Bu, her dilde farklı anlamlara hitap ediyor olabilecek bir kelimenin, binlerce yıl da geçecek olsa, benim için aynı anlamı ifade edecek olması gibi. Sanki binlerce farklı dilin içinden sıyrılmış yeni bir dilde, sadece kendi anladığım bir şekilde, şiirlere konu olan sevginin çok daha üst bir kademesinde onu seviyormuşum gibi hissediyordum. Bir insan, bir başka insanı, benim onu sevdiğim kadar sevecek olursa şayet, onu değil başkasını da sevse, sırf onu sevdiğim gibi sevmeyi bildiği için o insanın ölmesini dilerdim.

Öldürmezdim belki o insanı ama kalbimin çok derinlerinde bir yerde, o insanın ölmesini dilerdim.

Onun gözlerinden ilk defa gözyaşlarının aktığı o geceyi hatırlıyordum. Herkes bir merhabayla başlardı ama bizim birbirimize bir merhaba deme şansımız olmamıştı. O sağanak yağmurun altında bana bakan, belki ömrümü, kaderimi, yaradılışımı değiştirecek olan gözler, yaşlarını

döküyordu, çok ağlıyordu, gözyaşları öyle bir akıyordu ki belki de Isparta'da o gece, o ağlıyor diye yağmur yağıyordu.

Hayatım boyunca bana bakan suçlayıcı, korku dolu, çaresiz gözlerini unutamayacağımı biliyordum. Ben bunu daha o geceden, onun gözlerimin içine canını avuçlarının içine almış yavru bir ceylan gibi titreyerek baktığı andan beri biliyordum. Vicdanımın ortasında asılı kalacak olan cam gibi parlayan gözlerinin, bazen kırılıp vicdanımı ortadan ikiye keseceğini, kanatacağını biliyordum. Bana tırnağını bile sürtmeden, sadece ağlayarak beni öldürebilen ilk insandı.

O gece birini öldürmediğime emindim, o gecenin sonundaysa artık bir katildim; çaresiz olan da bendim, ilk kez kapana kısılmış olan da bendim. Sanki bir aslandım, kafesin içine kapatılmıştım ve kafesin etrafındaki ateşler büyümeye başlamıştı. Kafesin kapısı açıktı, kapıyı itsem çıkardım ama kafesin kenarına sinmiş, korkudan hareket edemeyen o ceylanı gördüğümde, durdum ve yanmaya hazır olduğuma karar verdim.

Yanmaya hazırdım. Madem bu kafesten çıkmaya cesareti yoktu, dişlerimi boynuna saplayıp onu sürüyerek çıkarırken canını yakacağıma, burada durur, onunla yanardım.

Aslan, kafesin açık kapısına sırtını döndü ve ceylanla kalmayı seçti. Ceylan, aslandan korkarken açık kapıyı görmemiş olsa gerekti; aslanın nelere sırt döndüğünü görmemiş olsa gerekti. Önemli değildi. İyi olması yeterdi, alevler beni sıyırıp geçene ve onu bulana dek yanmasa yeterdi.

Yere düşen anahtarlarıma uzun süre, tepkisiz bir yüzle baktığımı hatırlıyordum. Dışarıda esen rüzgârın sesinden, şehrin öteki ucunda hızla ilerleyen motosikletin sesine kadar her şeyi en net hâliyle duyabildiğim bir andı. Eğilip anahtarı aldım, gözlerimi kaldırıp yolun öteki ucunda park hâlinde duran arabaya baktım. Bir haftadır sokağın farklı noktalarına park eden bu araç, uzun zamandır radarımdaydı. Sahibini hiç görmemiştim, park hâlinde durduğu saatler de tutarsızdı; yani aracın sahibinin esnek çalışma saatleri yoksa, arabanın bu kadar farklı zamanlarda ve farklı noktalarda park hâlinde durması garipti. Nereden bakarsan bak acemi işiydi. İzleniyordum ve beni izleyen kişi çok da zeki değildi. Hiç değilse aracı aynı noktaya park etse, en azından aracın sokağın sakinlerinden birine ait olduğuna inanırdım. Çünkü insanların belli, benimsediği park noktaları vardır. Aynı sokakta oturan biri devamlı başka bir yöne park etmez arabasını.

Esasen izlendiğimin çok uzun zamandır farkındaydım. Bir yabancının nefesi devamlı olarak enseme dökülüyormuş gibi hissediyordum. Reflekslerim kadar hislerim de kuvvetliydi, bir şahinden daha keskin görebilecek olan gözlerimin yanı sıra, tüm seslere kulak kesilebilecek yırtıcı bir kedi gibiydim. Radardaki tek kişi olmadığımın farkındaydım, benim gibi Dağ Gelinciği de izleniyordu. Bunu bilmek huzursuz ediciydi. Beni istediği kadar izleyebilirdi ama onun üzerinde dolaşan gözlerden hoşlanmazdım. Özellikle de o gözler, ona zarar vermek için ona doğru saplanıp kalıyorsa. O gözleri oyardım.

Bakışlarımı aracın üzerinde çok fazla tutmadım çünkü izleyen kişiyi işkillendirmek, istediğim son şeydi. Nereye kadar izleyeceğini merak ediyordum ama neden izlediğini merak etmiyordum; çünkü kazaya sebep olanın da üzerime yıkılan taklit edilmiş cinayetlerin de arkasında bizi izleyen kişinin olduğunu biliyordum.

Elime aldığım anahtarla doğrulduğum o kısa süre zarfında aracı zihnime kazıyabildim. Yüzümü kendi cipime döndüğümde, aracın içinde birinin beni izlemeye devam ettiğinden haberdardım. Cipe binmeden önce bir sigara yaktım. Çok oyalanıyor gibi görünmemek için sigara dudaklarımın arasındayken cipe bindim ve camı indirip sigarayı tutan elimi dışarı sarkıttıktan sonra aracı hızla sokaktan çıkardım. Ben sokaktan ayrıldım ama düşünceler zihnimden ayrılmadı.

Her an onun yanında olma, onu her şeyden koruma düşüncesi içimde dimdik duran bir bıçaktı ve ben ne zaman ondan uzağa sürüklensem, o bıçak yan yatarak hayati bir organıma batıyor, derinlere saplanıp o organı parçalıyordu. Onun hayatımdaki yerinin bu kadar hayati olmasını bilmelerinden memnun değildim. Belki de bu beni mahvediyor dahi olsa ona bir pislik gibi davranmam gerekirdi, onun benim zaafım, tek zayıf noktam olduğunu bilmemeleri her şeyi kolaylaştırabilirdi ama bir noktadan sonra ona karşı hissettiklerim, her şeyi ateşe vermeme neden olmuştu. Korkuyu, onu koruma arzusunu bile. Ona doğru son sürat sürüklenmeye başladığımda, ucunda bizi bekleyen bir ateş olduğunu biliyordum, o ateşe yanımda onu da sürüklerken mutluydum çünkü artık ona hak ettiği her şeyi verebilirmişim gibi geliyordu. Sevgiyi, şefkati, korunma duygusunu, güveni, aşkı, maddi ve manevi her şeyi, tüm paramı, onurumu, şerefimi, haysiyetimi, damarımdaki kanı, göğsümün altındaki kalbi, canımı. Her şeyimi.

Tüm hayatımı alabilirlerdi benden ama onu benden almamaları yeterdi de artardı bana. O olsun, ölüm gelsin, o olsun, her şey yok olsun; o olsun, ben olmasam da olur. Sadece o olsun. Zeliha olsun. Zerda'm, Zerdali'm, dağda açan yaban çiçeğim, gelinciğim, bir avuç mutluluk bin karış acım, her şeyim o olmuştu ve bu nereden bakılırsa bakılsın, benim gibi bir adam için çok zordu. Çünkü benim gibi adamlar, her şeylerini kaybetmeyi göze alarak bu yola çıkarlardı. Şimdi o yolun ortasında, tek korkum her şeyimi kaybetmekken, geri nasıl dönülürdü bilmiyordum.

Oysa öyle bir şeydi ki içimdeki, her şeyi bırakıp bana gel dese, her şeyim olduğunu ona söylemekten utanarak onun dışındaki her şeyi bırakır ve ona giderdim. Ona gittiğimde yalan söylediğim için pişmanlık duyardım. Ona, her şeyimi bırakamadım ama sana geldim, diyemediğim için utanırdım. Ona, her şeyim zaten sensin Zerda, diyemediğim için utanırdım, yalan söylediğime inanırdım.

Araç sokağı usulca terk ederken göğsümdeki huzursuzluk katlanıyordu. Aracın camını sigara içtiğim için açık bıraktığıma inansın istemiştim izleyen kişinin. Oysa göğsüme biraz nefes çekebilmeye ihtiyacım vardı. O an tek amacım buydu. Derin bir nefessizliğin ardından gözlerim yola saplanıp kaldı. Yol su gibi akıp gitse de ben çoktan ateşlerle sarılmış tahta bir kayıkla lavların içinde ilerliyordum sanki. Onu sevdiğimden beri geçmişim değildi beni yakan, sadece oydu. Beni geçmişimden iyileştirirken, kalbimden onunla yaralamayı nasıl başarmıştı anlamıyordum. Tek düşündüğüm nasıl o olmuştu benim? Onu ilk kez gördüğüm anda gözlerine yerleştirdiği o ifadeyi nasıl unutamadıysam, evden çıkarken gözlerime bıraktığı son ifadeyi de öyle unutamazdım. Caddeye çıktığımda rüzgârı yüzümde hissettim, düşünceler dağıldı ama ona dair olanlar orada kaldı.

O gece, farklı bir huzursuzluğu gözetiyordu kalbim. İçimde dinmek bilmeyen bir fırtına, durduramadığım bir sancı, daima kanayacağına inandığım bir yara vardı. Bir şeylerin sonunda değil de başındaydık, bunun gayet farkındaydım. Göz bebeklerime sinen tarumar olmuş bir ifadeyle yolu izlerken ne yapacağımı bilmiyordum. Söyleyeceklerim dilimin altında kaybolup giderken, onun gözlerine öylece bakmış ve onu hiçbir şeyden haberdar edememiştim. Tekrar korksun istememiştim. Tekrar gözlerine korkunun sinmesini istememiştim. O yüzdendi belki de izlendiğimizi söyleyemeyişim. Onun kalbinde yeni bir korkunun temelini atan kişi olmak istemiyordum.

Adnan'ın cipinden yükselen korna sesiyle tesisin sınırlarına girdiğimi fark ettim. Düşünceler beni dağlara dek sürüklemişti. Ondan önce yuvam bildiğim tek yer burasıydı. Ondan sonrasında ise onun gözlerini değdirdiği yer bile benim yuvam olmuştu. Adnan'ın cipi, cipimin yanından sıyrılıp geçerken gözlerinin bana dokunduğunu hissettim ama bakışlarına karşılık vermeden cipi park alanına çektim. O gecenin her saati içime batıp durdu.

Kazadan sonra onu kaybetme korkusu, beni bileklikliklerimizin içine birer izleme cihazı yerleştirmeye itti. Bunu yaptığım için memnun değildim ama o gün her şey paramparça olsaydı, o kazadan sağ çıkamasaydı ne yapardım? Ya o gece Muşta bir mucize olup üzerimize yağmasaydı ve onun oturduğu yan koltuğum sonsuza dek boş kalmaya mahkûm olsaydı? Ölür müydüm? Yaşayabilir miydim? Ölebilir miydim? Mecburdum. Onu asla izlemedim. Asla nerede olduğuna tek bir an bile bakmadım ama konum bilgilerinin ve nabzı ne zaman değişecek olsa sesinin devamlı olarak bana gelmesini sağladım. Kayıtlar her yedi saatte bir siliniyordu ve Allah var, ben bir kez bile o kayıtlara girip bakmamıştım. O gece onun nabzının zayıfladığı âna kadar. Düşmüş olma, bir yerde bayılıp kalmış olma ihtimali telefonuma bir alarm olarak düştüğünde, paniğin kalbimi nasıl kasıp kavurduğunu hatırlıyordum. Onun canı için kendime bağladığım ama onun özel hayatına bir kez olsun müdahale etmediğim o uygulamayı, işte tam da o gece kullanmama neden olan, onun alenen bayıldığını bana gösteren sağlık alarmıydı.

Başta sesi dinlemedim çünkü özel hayatına burnumu sokmak istemedim. Zaten nabzı değişmediği sürece cihaz asla ses kaydına başlamıyor, konumunu almıyordu. Ses kaydını isteme nedenim, tehlikede olduğu bir zamanda hâlâ canlı olup olmadığını duyabilmek içindi. Olduğum yerden fırlayıp kalkmama engel olan, onun sağlığını göz ettiğim o uygulamanın bana yolladığı sesti. Korkuyla, ayılmış düşüncesiyle açtığım o ses kaydında duymaya başladıklarım, yeni bir kâbusun toprağıma düşmeye başlayan tohumlarıydı.

Bazen kâbus görmek için uykuya dalmana gerek kalmazdı. Bazen asıl kâbus, yaşadığın hayatın ta kendisiydi.

Durmak zordu, kendimi durdurmak zordu. Bana yalan söylemeye çalıştıkça kendini dağıtışını izlemek, dağıttığı parçaların yerde kalışını izleyip o parçaları toparlayamamak çok zordu.

Geçen sürenin sonunda, o gece benden ayrılmak için geldiğini biliyordum. Beni arkada bırakmak onun için zor olsa da benim için bunu göze alabilmişti. Ben alabilir miydim, sanmıyordum. Bu yüzden bir yanım ona hak verse de diğer yanımın ona karşı hissettiği kırgınlığa engel olamıyordum.

Zil çaldığında evde yalnızdım. Geldiğini biliyordum, onun bana yakın olduğu anları her zaman hissederdim çünkü kalbim, buna anında tepki verirdi. Göğsümde ne zaman bir şeyler firar etse, onun bana doğru geldiğini, bir köşeyi döneceğini ve onu göreceğimi bilirdim. Ama bu kez o zili çaldığı an, içimde durduramadığımı bildiğim o hissin daha da şahlandığı ve bu kez kendi içimde yavaşça küle döndüğümü hissettiğim andı.

O kapı açıldı ve onun gözlerinde gördüğüm şey, içimde dimdik duran farkındalığın temeline bir darbe indirdi. Gözlerinde korku vardı. Gözlerinde, benim sonumda olduğunu hissettiğini apaçık belli eden bir korku vardı. Onun da bensizlikten korktuğunu bilmek, şartlar korkunç şekilde aleyhimizde bile ilerleyecek olsa, bana kendimi iyi hissettirmişti.

Tam gözlerinin içine bakarak, "Hoş geldin," dedim.

Kapıdan içeri ilk adımını atmadan önce, "Hoş buldum," dedi.

Hissettiklerini görebiliyordum, hissettiklerini hissedebiliyordum. Ona acı çektirmek değildi amacım. En başından beri bildiğimi söyleyecek olursam, işte o zaman en büyük acıyı yaşardı çünkü bir şeyleri mahvetme korkusunu içinde taşıyan küçük bir çocuktu o. Beni ele verdiğini düşünürse kendini asla affetmezdi. Ben Zeliha'nın hatalar yaptığını düşünerek ağlamasına katlanamıyordum. Bir şeylerin sorumluluğunu yüklenmesinden bıkmıştım. Onun yüklendiği tek sorumluluk bana karşı duyduğu hisler olsaydı, olmaz mıydı?

Sesim kayıptı ve o kayıp sesle, "Geç kaldın," dedim.

Gözleri gözlerimde kaçak göçekti; suçlu ve mahkûmdu.

"Evet," dedi. "Düşünüyordum."

Neredeyse gülümseyecektim ama bu alaydan uzak bir gülümseme olacaktı. Bu 'Seni ne hâllere soktum, hâlâ beni incitmemenin bir yolunu mu arıyorsun?' gülümsemesi olacaktı ama yapamadım.

Tek sorabildiğim, "Düşünüyor muydun?" oldu.

"Düşünüyordum."

Gözlerinde bir kız çocuğuyla bana bakarken nasıl olurdu da söyleyeceklerine inanmamı beklerdi? Yine de ben o kız çocuğunu görüyor olsam da onun söyleyeceklerinden Allah'tan korkar gibi korkuyordum.

"Bir sorun mu var?"

"Aslında evet, bir sorun var gibi duruyor."

Bir kalp atışı süresi boyunca bunu ertelemek istedim. Ciddi olmasa dahi duymak istemiyordum. Duymamanın bir yolu yok muydu? Çocukken olduğu gibi avuçlarımı kulaklarıma bastırıp onun kelimelerini durdurabilmek istiyordum. Ne zamandan beridir bana böyle zarar verebiliyordu?

"Sorun ne, gelincik?" diye sorduğumda tek istediğim bana biraz daha vicdanlı davranmasıydı. Ciddi olmasa da duyacaklarımın henüz duymamışken bile beni böylesine korkutması nasıl mümkündü? "Anlat bana," derken ciddiydim. "Halledebileceğim bir şeydir muhakkak."

"Değil." Gözleri cam duvara anlık olarak dokundu. Herkesten gizleyebilirdi ama kendiyle alakalı hiçbir şeyi benden gizleyemezdi. İzlendiğinden emindi. O gözler cam duvara dokunurken, kalbi bir serçeninki gibi telaşlı ve aceleci mi çarpıyordu? Korkuyordu. Benim duyacaklarımdan korktuğum gibi o da bana söylemek zorunda kalacaklarından korkuyordu.

"Biriyle bir sorun mu yaşadın?"

"Hayır, böyle bir şey olsaydı hallederdim." Bir an kaybolmuş, pusulası bende kalmış, benden yardım dileniyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Hiçbir şeyi bilmiyor olsam da onun bu bakışlarından her şeyi anlardım. Beni kandırabilmesi için önce gözlerini benden alması gerekiyordu. "Sorun bir süredir ikimizin arasında duruyor gibi."

İşte bu cümle, benim göğsümün saatini yavaşlattı. Kalp yavaşlayınca durmuş gibi hissederdin, benim kalbim belki de yavaşlamamış, direkt durmuştu. Çözemedim. Çocukça bir hisle ayaklarımı yere vurup onu durdurmak, devamını dinlemek istemediğimi söyleyerek kaçıp gitmek istedim. Ama durdum ve gözlerinin içine baktım. Madem savaş meydanında beni vurmaktan başka çaresi yoktu, o hâlde beni delik deşik edebilirdi; ben buna hazırdım.

Çok kısa bir an için gülme isteği yanaklarımda ağrılara neden oldu. "Anlamadım?" dedim sorar gibi, anladığım ve beni kahreden o şeye rağmen. Pars bacaklarına dolanırken ona daha dikkatli baktım. "Zeliş."

"Konuşmamız gerekiyor, Gurur. Mantık çerçevesinde."

Gülerken içimde bir şeylerin çekildiğini hissettim. "Beni mi trollüyorsun?"

"İleride iyi bir avukat olmak istiyorum."

İşte beni buradan vurma, lütfen. Yapma. İnanmayan tarafımı, inanan tarafımın eziyetlerine mahkûm bırakma.

Hem olacaksın, sen zaten iyi bir avukat olacaksın, Zeliha.

"Zaten olacaksın."

"Suça bulaşmış bir avukat değil," dedi ve o an, damarımda ne kadar kan varsa hepsi çekildi. Bomboş damarların sarmaşık gibi dolandığı ölü bir bedenden tek farkım, hâlâ nefes alıyor oluşumdu. Aldığım nefes içime battı. *Doğru değil,* diye iç geçirdim. *Yalan atıyor, kandırıyor seni, senin iyiliğin için yapıyor. Zeliha böyle şeyler düşünmez. Kov kafandaki şeytanları, hiçbiri gerçek düşünceleri değil ve olmayacak.*

Bana doğru bir adım attı ama ona doğru bir adım atamadım. Kafamda onun bunu düşünmediğini savunan tarafımla, onun da böyle düşünüyor olma ihtimalinden söz eden tarafım kanlı bıçaklıydı.

"Seni suçlamıyorum," dediğinde gözlerine bakamadım, yere baktım ve aynı şeyi içimden tekrarladım. *Beni gerçekten suçlamıyor, beni suçlamıyor, beni bu konuda suçlamıyor, lütfen suçlamasın.* "Başlarda seni suçlasam da sonradan seni en çok ben anladım." *Anladın değil mi, Zerda?* "Anlamadın diyemezsin." *Demedim, demem.* "Hak vermedin diyemezsin." *Demedim, demem.* "O gece benim yüzümden yaşandı, sen bunlara benim yüzümden bulaştın ve kabul etmeliyiz ki ben de tüm suç benim de olsa bu işe çoktan bulaştım."

Daha az kanatmanın yolunu ararken kan leş içinde bırakmanın yolunu nasıl buldun?

Gözlerimi yerden kaldırırken ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Yalanlayamadım onu, bir kavga doğuramadım, zaten amacım onu üzmek de değildi. Ben onu artık sadece mutlu etmek istiyordum. Ceylan gözlerinin içine baktım.

"Aileme bir söz verdim." *Lütfen o topa girme, bu kadarına gerek yok.* "Babama bir söz verdim." *Lütfen.* "İyi bir avukat olabilmek için yemin ettim, çok çalıştım, gecemi gündüzüme kattım ve bu okula girebilmek için uğraştım." *Lütfen bana küfürler yağdır ama kafamdaki şeytanın bana eziyet etmesine müsaade etme, lütfen.* "Sonra bir gece işler düşündüğüm gibi gitmedi, seninle tanıştım."

Yalvarırım, bunu söyleme. Bunu istemiyorum. Buna gerek yok.

Ben bu cümlelerin hepsini gerçekte de hak ettiğimi biliyorum ama senden oyun için bile duymuş olmak beni öldürüyor, anlamıyor musun?

Başımı öne eğdiren cümlelerine sustum. *Gerçek değil,* diye söyledim içimden kendime. Kendimi inandırmayı çok denesem de içimde inen cam çerçeveyi toplayamadım. Kesikler kalbimdeydi.

"Seninle tanıştığıma pişmanım demiyorum, keşke başka şartlar altında tanışsaydık diyorum. Bu ikisi aynı şey değil."

Vurup durduğun yeri bir kez okşayınca, oraya bıraktığın iz geçmiyor ama beş parmağının izini yine de okşa sen, ne olursun.

"Babamın gözlerinin içine suçlu biri gibi hissederek bakmak istemiyorum." Bunu gerçekten hissediyor olduğunu düşünmek kanımı bozdu, kanım zehirdi artık, damarlarımda yaşamı değil de ölümü taşıyordum. "Bu mesleği hakkıyla, lekelemeden yapmak istiyorum. Daha fazla lekelenemez diyeceksin belki ama..."

"Zeliha," döküldü dudaklarımdan. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, gözlerimde ne gördüyse bakışlarının paramparça olduğunu gördüm. "Söylemeye çalıştığın şeyi çevirmeden, direkt söylesene." *Bıçağı içimde çevirip durma ulan.* "Daha az acıtayım diye içime vurup vurup geri çektiğin bıçak tek seferde en derine saplansın da umut etmeyeyim hiç değilse. Bıçağı şimdi çekecek, vazgeçecek, saplamayacak bana demeyeyim, bu umuda tutundurma beni."

Akan zamanın ikimize verdiği hasarların tamamına onun bakışlarında rastladım. Bir yanım söyledikleri tarafından parçalanırken diğer yanım ona yaşattığım her şey için beni parçalamaya çalışıyordu; her hâlükârda parça pinçiktim.

"Bitsin," dediği anda zaman birdenbire yavaşladı. Sonsuzluk gibi uzayan o zamanın içinde son cümlesini duydum. "Bitsin yoksa biz biteceğiz."

Son cümlesi beni bir anının içine sürükledi. Eğer o anıyı anımsamasaydım, söylediği şeyin yarasını ömür boyu taşıyacağımı biliyordum ama o ânı hatırlamak, yeniden o ânın içinde olmak her şeyi değiştirdi. Nabzının yavaşladığı, bayıldığını belirten alarmın geldiği son konuma gittiğimde gördüğüm o manzarayı hatırlıyordum. Ellerim bembeyazdı, duyduğum her şeye, öğrendiklerime rağmen nabzının nerede yavaşladığını görmek için gittiğim o yer, o gece bir mezardı ve içine girmiştim.

Benim için yaptığı yemekleri yerde gördüğüm anı hatırladım. Yere çöktüğümde, omuzlarımda üç insan taşıyormuş gibi bir ağırlık hissediyordum. Sefertaslarına bakarken çaresizlik çok derindeydi, içimden çıkarması imkânsız duruma gelmiş, sapına dek içime gömülmüş bir bıçaktan farksızdı.

Ondan istediğimi yapmıştı. Benim için yemek yapmıştı ve yaptığı yemeği getirmek için çıktığı yolda, çocukluğumun katiline yakalanmıştı. Sefertaslarına bakmanın acı vereceğini hiç ummazdım. Yere saçılmış yemeklerin beni neredeyse ağlatacak kadar kötü hissettireceğini hiç düşünmezdim. O ne hissetmişti? Elinden her şeyin bir gecede alındığını mı? Ben her şeyi bilen olmama rağmen elimden her şey alınmış gibi hissediyorken eminim o benden beter durumdaydı.

Hatıralar kafamın içinde kayboldu.

Şimdi yeniden karşımdaydı. Gözlerimiz birbirine tutundu ve bakışlarında gördüğüm şey, gerçekliğin ta kendisiydi. Bunu istemiyordu. İstemediğini biliyordum. Gözlerinde görüyordum. Benim sandıklarımın aksine, o sandıklarımdan daha fazlasıydı. Ona istediğini değil, hak ettiğini vermeliydim. Hak ettiği, düşündüğünden, sandığından çok daha iyisiydi. O mutlu olmayı hak ediyordu.

"Bence de bitsin," dediğimde zaman benim için durdu. Kalbin bağlı olduğu damar koptu. Daha sıkı bağlanabilmek için. Sımsıkı olabilmek için. Köklerimin onun kalbini sarıp onu hayatla doldurmasını istiyordum.

Aniden elini kavradığımda, bu beklemediği bir şeydi. Beklemediği daha çok şey olacaktı.

"Bu oyunu daha ne kadar tek başına sürdüreceksin, sevgilim?"

Bilekliklerimizin birleşmesiyle, sehpanın üzerindeki laptoptan yayılmaya başlayan ses, Zerda'nın yüzünde şaşkınlığın bir cam parçası gibi parlamaya başlamasına neden oldu. Beklemediği kesindi ama daha fazla saklayamazdım. Daha fazla ne ona ne de kendime bu işkenceyi yapmaya devam edemezdim.

ZELİHA ÖZDAĞ

Damarlarımda dolaşan kanın bile benim damarlarıma değil, onun damarlarına ait olduğunu düşündüğüm çok zaman olmuştu. Bu onunla can bağlantısı kurduğum anlamına mı geliyordu? Kalbim benim damarlarıma bağlı olsa da onun göğsünün içinde mi asılı duruyordu?

Düşündüm. Bizi bir araya getirenin karanlık bir gece olduğu, ikimizin de değiştiremeyeceği bir gerçekti. Ama o karanlık geceyi var eden ne ben olmuştum ne de o olmuştu. Geçen bunca zamanın içinde kendimizi suçlayarak, kendimize eziyet ederek usulca birbirimize âşık olmuştuk.

O gece ayrılmak zorunda kalacağım kişi o değil de ben gibiydim. Kendimi terk edip, kendimi, tüm yaşamımı, hayatımı, ruhumu ve kalbimi onunla bırakıp gideceğimi düşünmüştüm. Terk edilen o değil de bir nevi ben olacaktım aslında.

O ses kaydı oynayana kadar her şeyin sonunda, bitiş noktasında olduğumuzu düşünüyordum. Sonra o ses kaydı oynamaya başladı ve hayatımız parçalandığı noktadan yeniden birleşti. Tüm damarlarımın hayatla dolduğunu hissettim, içimin derinden huzurla dolduğunu, o gevşeme hissinin yangın yeri olan içime su gibi aktığını hissettim.

Ses kaydı sona erdiğinde, gözlerim hâlâ gözlerine esir düşmüş, öylece ona bakıyordum. Bir zamanlar korkarak baktığım o gözlere, şimdi kaybetmekten korktuğum bir şeye bakıyormuş gibi bakıyordum. Ve kaybetmekten korktuğum şey de beni kaybetmekten korkuyordu.

"Bu... Nasıl?"

"Senin attığın adımı, baktığın yeri, düşündüğün şeyi senden önce bilen kişiyim ben. Ne sanmıştın? Sen önümde kar gibi eriyorken, ben karşında buz gibi sapasağlam duracak, senin erimene göz mü yumacaktım?"

Ona hissettiğim çaresizlikle bakmak dışında bir şey yapamadım. Hissettiklerim kelimelere dökülse bile sesim o kelimeleri taşıyacak kuvvette değildi. O da bunu biliyor gibi gülümsedi. Nasıl olmuştu da her şeyi bilebilmişti? Nasıl olmuştu da her şeyi bilip susabilmişti? Ne zaman öğrenmişti? Sorular kafamın içinde bir kum fırtınası yaratırken sadece onun gözlerinin içine baktım.

Bana doğru bir adım atıp yüzümü avuçlarının içine aldığında ağlayacağımı sandım. "Bitti," dedi. "Ama biten ne sevgim ne de biziz. Biten bu şey. Canın artık yanmayacak."

"İtirafı var," diye fısıldadığımda sesim titriyordu. "Bu, kurtulduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet, bu tam da o anlama geliyor."

"Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sorarken birazdan uyanacak olma ihtimalimden korkuyordum.

"Bilmem gerektiği andan beri," dedi. Başka bir şeyler de söylemesi gerekiyordu, bana bu durumu tüm çıplaklığıyla açıklaması gerekiyordu

ama bunun yerine tam gözlerimin içine baktı. Beni bu kadar kolay ikna edebilmesinin nedeni ona hissettiklerimden miydi yoksa ikna edilmeye duyduğum muhtaçlıktan mıydı bilmiyordum.

"Biraz üzgün görünmem gerekiyor sanırım, leydim." Beni belimden tutarak geriye doğru yürütüp sırtımı holün duvarına yasladı. Saniyeler zamanı değil, ateşleri örüyordu. Nefesi dudaklarıma çarparken, "Ama söylediğin yalanlar bile beni üzmeye yetti sanırım. Şimdi bu evden çıkıp gideceğim, ona istediğini vereceğim. Anlaştık mı?"

"Madem elinde kayıt var, neden istediğini verelim ki?" diye sorabildim sesim titrerken. "Onu şimdi mahvedebilirsin. Bunu yapabilirsin, değil mi? Hem bu... Bu seni aklar."

Büyük avuçlarını duvara bastırdı, beni duvarla arasına sıkıştırıp yüzünü yüzüme yanaştırdığında karmaşa usulca şehrimi terk ediyordu. Gözleri gözlerime bir güneş gibi ışığını verirken, "Benim de kafamda bir şeyler var, beni yeterince tanıyamadın mı yoksa, Zerda?" diye sordu.

Onu tanıyor olmanın bana bu kadar iyi geleceğini o gece yaşandıktan sonraki sabah söyleseler, benimle alay ettiklerini düşünürdüm. Ama şimdi onu tanıyordum ve bu en büyük başarımmış gibi hissediyordum. Bir insanı tanımak tabii ki en büyük başarın olamazdı, olmamalıydı ama bu başka bir durumdu, kalbimin mutluluğundan bahsediyordum.

"Ne yaşanırsa yaşansın," dedi alnını alnıma yaslamadan saniyeler öncesinde. "Sen kalbimi diri diri yerinden bile çıkarsan, bin kez dirileceğimi bilsem ama o an senin tarafından bir kez daha öldüremeyeceğini düşüneceğim kadar derinden öldürülsem, yine de benim sana olan aşkım hakkında hiç yanılmamanı sağlayacağım. Benim gözlerimde her an bunu göreceksin. Senin için her şeyi yapabileceğimi, seni delice sevdiğimi, sadece senin için yaşadığımı ve sadece senin için yaşamı bir kenara bırakıp ölüme gideceğimi. Beni bunları bilecek, kabullenecek kadar iyi tanıyacaksın."

Korkudan titreyen sesimle, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Söylediği her şey kalbime yerleştirilmiş bir duyguydu, çok ağır duygulardı, içimdeki dengeyi bozacak ağırlıkta duygulardı, beni kalbimin üstüne düşürecek duygulardı.

"Sen arkana yaslanacaksın, ben her şeyi halledeceğim." Dudaklarını sus çizgime bastırdı. "Sen yanımda olduktan sonra beni kimse yenemez." Ellerimi korkuyla kollarına koyduğumda alnını alnıma daha sert bastırdı. "Ne yapmamız gerektiğini konuşacağız. Şimdi çıkıp gitmem

gerek. Eminim evin etrafında dolaşıyordur," dedi. "Seni arkamda öylece bırakıp gitmeyi ben de istemiyorum ama mecburum."

Gitmemesi için koluna sarılıp bir çocuk gibi ağlamayı istiyor olsam da sadece başımı salladım. Bu hareketim içindeki şefkati uyandırmış olacak ki "Ulan, böyle de içim gitti şimdi," diye mırıldandı. "Öyle çocuk gibi kafanı sallama, içim kötü oldu. Üzüldüm. Kucaklayıp götüresim geldi seni." Dudaklarını alnıma bastırıp geri çekildi. "Bu gece dönmeyeceğim," dedi.

"Bu gece ayrı olmak zorundayız, değil mi?"

"Çocuk gibi sorarsan, her şeyin anasını avradını sikeyim der kalırım, Zeliha," dedi sertçe. "Kal dersen, her şeyi, kendi isteklerimi bile bırakır kalırım."

"Git," dedim sessizce. "Bu gece, dilemeye bile korktuğum, dilemenin bile hakkım olmadığına inandığım bir şekilde bitti. Git, nasılsa geleceksin."

"Güzel kızım benim," dedi şefkatle. Bu şefkat beni yerle yeksan etti. Büyük avuçlarıyla yüzümü kavradı, başparmağıyla çenemi okşarken gözlerimiz birbirine doğrultulmuş namlulardı. "Her ne olursa olsun, Zeliha, tetiğin arkasında değil, önünde bile olsam, namlu beni hedef alıyor bile olsa, benim için bile olsa benden bir şey saklama. Ben senin için her şeyi yapabilecek bir adamım. Ben senin sancılarının hepsini senin yerine çekmeye hazır bir adamım."

"Ben de senin için her şeyi yapabilecek bir kadınım, Gurur. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin için her şeyi yapabilecek bir kadınım."

"Sen benim için sadece yaşa. Senin benim için yaşaman, zaten benim için her şeyi yapmış olman demek."

Kelimelerini tamamlayan dudakları oldu. Dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında, onu son anımız değil, sonsuz anımız varmış ama buna rağmen ona daima aç olacakmışım gibi öptüm. Dudaklarımız birbirinden ayrılırken bana o derin, uçsuz bucaksız güneşe benzeyen gözleriyle baktı.

"Cenan'ın yanına git, istersen kızları çağır ama tek kalma," dedi. "Sabah döneceğim ve bir süre küçük bir oyun oynayacağız, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

"Aferin benim güzel Disney Ceylanı'ma." Alnını yeniden alnıma bastırırken gözlerini kapattı. "Halledeceğim. Sadece üzülme. Daha fazla üzülme."

"Üzülmemeye çalışırım," dedim, tek nazım ona geçiyormuş gibi. Benim nazım bir babama bir de ona geçiyordu, bunu yeni fark ediyordum. O da bundan çok memnun gibiydi. Bu onu mutlu ediyordu sanki. Benim onun gözündeki değerim o kadar büyüktü ki ben bile istesem kendimi bu kadar büyük göremezdim. Ama ona baktığımda, işte tam da orada, o buzlarla çevrili bir şehir gibi bakan gözlerinin aynı zamanda güneş gibi parladığı harelerinde, o değeri görüyordum. Değerimi görüyordum.

"İyisin," dediğinde kalbimde bir pencere açılmış gibi ferahladım. Sanki iyi olmam için onun tek bir kelimesi yetiyordu. O iyi ol diyordu ve ben iyi oluyordum. Emindim ki o bana kötü ol dediği anda parçalanacak, her şey yolunda olmasına rağmen ben dünyanın en kötü hisseden insanına dönüşecektim.

İnsan çok sevince sevdiği insanın ona ektiği her hissi koşulsuz kabul mü ediyordu?

Gurur dudaklarını sertçe alnıma bastırıp bu kez istemeyerek de olsa geri çekildi. Geri çekilmesi arkada büyük bir yara bırakmış gibi baktım ona. Bu onun yüreğini ezmiş olacak ki kaşlarını çattı, içinde durduramadığını gördüğüm o duygu, harelerinden ışık olup taşıyordu. Paltosunu aldığı ânı sessizlikle, sırtım hâlâ beni yasladığı duvardayken izledim. Kapıyı açıp dışarı çıkarken omzunun üstünden bana baktı ve ben var olmamış ayrılığımızın ağrısını yaşıyor gibi sertçe yutkundum. Başını hafifçe yukarı kaldırıp aşağı indirdi ve bu hareketine bir de gülümseme sığdırdı. Kalbimin vuruşları hızlanırken o gülümsemeye tüm gece boyunca tutunabileceğimi anladım.

Gurur gittiğinde, nereye gittiğini bilmemenin getirdiği o durgunlukla, sırtım duvara yaslı uzun süre bekledim. Beklemenin ne kadar sancılı olduğunu, Gurur'u beklemeye başladığım gün anlamıştım. Hayatımın geri kalanını hep Gurur'u bekleyerek geçirmek istediğimi, bu bekleyişlerin onun kollarına girerek sonlanmasını istediğimi fark ettim. Bir gün ayrılık olmamasını diledim, son anıma dek bu evin kapısını ona açan kişi olmayı, onun hayatımdan hiçbir zaman çıkmamasını, hayatlarımızın birlikte son bulmasını diledim. Tüm bu dilekler, birer çaput gibi yüreğime bağlanırken o gece, o duvar kenarında çok ağladım. Gözyaşlarımın nedeni, dileklerimdi. Dileklerimin gerçek olması için kurban edilmiş gözyaşlarımla geleceği düşündüm.

O gece ne kızları çağırdım ne de Cenan'ın yanına gittim. O gece sadece bizi bekleyen o puslu geleceği düşündüm. O geleceğin içinde yanımda

Gurur vardı, o geleceğin içinde gözyaşlarım aksa bile gözyaşlarımı onun büyük, güzel elleri siliyordu; o geleceğin içinde belki de bir gün karnımda her ne kadar benim gözlerimi çok sevse de gözleri onun buz sıcağı gözlerine benzeyen küçük bir bebek taşıyordum.

Ertesi sabah, şehre çöken sisi cam kenarında izlerken gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Yüksekte olduğumuz için bina sislerin içindeydi, şehrin alt kısmı da sisle kaybolmuştu. Göğün gri yansıması evi sarmıştı, zaten huzursuzlukla baskılanan göğsüme daha ağır bir hissin konaklamasına neden olmuştu. Yuvarlandığımız geleceğin içinde akrebin bir adım daha atmasıyla beraber, kapı zili çaldı. Ağır adımlarla kapıya yönelip kapıyı açtığımda karşımda Yener'i bulmayı beklemiyordum. Beyaz, yuvarlak yaka tişörtünün önünde bir damla kahve lekesi vardı ve üzerine siyah bir mont giymiş, montun fermuarını çekmişti. Yüzümdeki griliği gördüğünde bu onu şaşırtmadı, neyle karşılaşacağını biliyor gibi duruyordu. Bir adım geri çekilerek kapıyı ardına dek açtığımda içeri girdi. Ben kapıyı kapatana dek salona ilerlemedi.

L koltuğun ucuna oturdu, bakışlarını bana çevirip, "İyi misin biraderim?" diye sordu, son söylediği beni gülümsetebilirdi ama tek yaptığım uykusuz gözlerimi yere indirmek oldu. "Neye kızdın da ayrılığa sürükledin işi?"

Sorusu duraksamama neden olsa da ifademi kolayca topladım. Çevremizdekileri de mi bu oyuna dahil etmek mecburiyetindeydik? Gurur gece evden ayrıldığında doğrudan tesise gitmiş olmalıydı. Duygularım, deniz gibi çekildi ama sonunda bu duygular tekrar geri gelirken bir tsunami yaratacak gibiydi.

"Anlık kızgınlıkla bitecek bir ilişki değil sizinki," dedi Yener. "Gurur bir şeyler zırvaladı, söylediği an gelecektim ama belki yalnız kalmaya ihtiyacın vardır diye gelmedim. Kolay mı o kadar? Birdenbire bitirecek kadar?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden ağır adımlarla Yener'e doğru yürüyüp, karşısındaki berjere oturdum. Yüzümdeki grilik, yalana ortak olma konusunda kolaylık sağlayacak olsa da Yener'i kandırıyor olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bir süre böylesi daha iyi olacak," dedim sessizce.

"Gurur'u öldürmek mi istiyorsun?"

Yener'in sorusu beni neredeyse tokatlamış gibi sarstı. Gözlerimi onun bana dikkatle bakan gözlerine diktiğimde tek kaşını kaldırıp, avuç içlerini dizlerinin üzerinde kaydırdı.

"Belki ben sana göre aşkla ilgili hiç bilgisi olmayan biriyim, hatta konu aşk olunca konuşması gereken en son kişiyim ama benim bile gördüğümü, senin görmemen seni kör yapmaz mı? Seni bu hayatta Kahraman amca kadar sevebilecek biri varsa, o da Gurur. Ben aşkı, sevgiyi, sadakati, bir insana duyulan bağlılığı bilmeyen biriyim, ben diyorum bunu. Ben bile diyorsam, ben bile bunun varlığını kabul etmişsem, inançlarından asılmış biri olan ben sana Gurur'a olan inancımdan bahsediyorsam, sen düşün ne kadar doğru olduğunu. Ben bu kararı kalbinle aldığını düşünmüyorum, Zeliha. Hatta mantık çerçevesinde, bu aklının bile vermemesi gereken bir karar bana kalırsa çünkü bu hayatta aklına bile sığmayacak aşkı sana verebilecek tek kişi, mantığını senin için hiçe sayacak tek kişi Gurur."

Duyduklarım kalbimi eritecek şeylerdi. Hoşuma gittiği, içime oturmuş her şeyi yücelttiği kesindi ama Yener'in beni ikna etme çabasıyla parlayan gözlerine bakmak vicdanımı kavuruyordu. Gurur'a uymak zorunda hissederek sessizce başımı salladım.

"Biraz zamana ihtiyacımız var, Yener," dedim.

"Biz askeriz, yarınımız meçhul, zamanımızın nerede son bulacağı belirsiz, nasıl zamana ihtiyacınız olur ki?"

Gözlerinin içine baktım. "Sen neden duygularından kaçıyorsun o zaman?" diye sordum ciddiyetle.

"Ne duygularından bahsediyorsun?" diye sorarak beni âdeta püskürttü.

"Görmezden geldiğin ama bal gibi gördüğün."

"Konu ben ya da başkası değil. Sizsiniz."

"Konu ben ya da başkası değil derken, o başkasının kim olduğunu bildiğin bile öylesine açık ki. Neden kaçıyorsun?"

"Konuyu neden bana çeviriyorsun, Zeliha?" diye sordu Yener gergin bir sesle. Bakışları birden yırtıcı ifadeyle sarıldı. Duygularının onu ne kadar korkuttuğunu, gözlerine yansıyan pençelerden anlaması mümkündü. Artık bir şeyleri görüyor olabilirdi ya da öyle çok görmek istemiyordu ki pençelerini kendi gözlerine batırmaya çalışıyordu. Sakince ona bakmam onu daha da germiş gibi gözlerini cama çevirdi.

"Ben Gurur ve senin için geldim buraya. Bir de belki senin benim desteğime ihtiyacın vardır diye düşündüm."

"Teşekkür ederim," dediğimde gözlerini yavaşça bana çevirdi. "Hiç söyledim mi sana bilmiyorum ama sen bana her zaman bir abim varmış gibi hissettiriyorsun. Bir erkek kardeşim var, bir ablayım ama bir abim olmasını hep istemiştim. Küçükken bir abim olmadığı için ağladığım bile olmuştu. Sen o açığı öyle güzel kapattın ki. İyi ki seni tanıdım, Yener. Bana bir abiye sahipmişim gibi hissettiriyorsun."

Bu duyduğu şey, beklemediği bir şeymiş gibi gözlerini gözlerimden çekmeden, "Gerçekten mi?" diye sordu çocuksu bir tavırla. Bazı anlarda nasıl bu kadar çocuk yürekli olabildiğini aklım almıyordu. Onu tanıdığım ilk zamanları hatırlıyorum, o zamanlar büründüğü suretlere rağmen içinde bir yerlerde bu çocuğu taşıdığını biliyor gibiydim.

"Gerçekten. Neden sana karşı güzel bir şeyler hissedilebileceğine hiç inanmıyorsun?"

Sorum onu sessizce gözlerimin içine bakmaya itti. Bana uzun uzun baktı ama bu soruya bir cevap vermedi. Sonunda gözlerini benden uzaklaştırarak Leon'a çevirdiğinde, Leon, Yener'in önüne oturmuş, sivri kulaklarını Yener'e okşatmaya başlamıştı.

"Şu an biraz da olsa iyi görünüyorsun ama gece olduğunda, iyi hissettiğini sandığın ama aslında kötü olan her şey başına yıkılacak, Zeliş. İnsan en çok geceleri neyi kaybettiğini anlar, insan en çok geceleri özler," dedi Yener. "Nereden biliyorsun diye sorma."

Ellerime bakıp, "Gurur'u her an özlüyorum, gece olmasına gerek yok," dedim içtenlikle. "Ama bu ayrılığın ikimiz için de şart olduğunu düşün. Mecbur olduğumuzu varsay."

"Böyle bir mecburiyet, hayatımda duyduğum en saçma şey. Madem ikiniz de aynı şeyleri hissediyorsunuz, madem bu kadar seviyorsunuz, neden? Birbirini seven insanların neden ayrı olduklarını hiç anlamıyorum. Birbirinizi seviyorsunuz, daha ilerisi olabilir mi? Bu birlikte olmaya yetmez mi?"

"Henüz aşkla ilgili hiçbir şey bilmiyor olduğun ne kadar da bariz ortada, Yener," diye fısıldadım buruk bir tebessümle. "Öğrendiğinde ne yapacaksın, çok merak ediyorum. O gün geldiğinde Yener'in seçimi ne olacak, bunu çok merak ediyorum."

"O gün gelmeyecek," diye kestirip attı ama içten içe o da o günün yaklaştığını, kalbinin göğsünün içinde sadece onu yaşatmak için değil, birisi uğruna yaşamak için de atmak üzere olduğunu biliyordu.

"Bu konuyu şimdilik konuşmayalım," dedim. "Senin için de benim için de zor bir konu." Gülümsedim, son söylediğime anlam veremiyormuş gibi baksa da anlam verebildiğine emindim.

"Gurur, şu Ufuk denen polisin sizi izleme ihtimalinden dolayı aynı evde kalmaya devam edeceğinizi söyledi," dediğinde içime bir rahatlama yayıldı. "Belki konuşacak, birbirinizi anlayacak zamanı da yaratırsınız. Birdenbire bu kadar saçmalamanızı anlamıyorum. Kafalarınızı birbirine vurur, yumurta gibi kırarım."

Neredeyse gülecekken gözlerimi farklı bir yöne çevirdim.

"Utanmadan bir de gülecek misin? Kız! Senin acı çekmen gerek!" Bir an durup parmak hesabı yapmaya başladı. "Nisanda da değiliz, şakalıyor musunuz beni diye düşündüm de şaka yapmanız için bir sebep yok gibi."

"Ben ne yapmam gerektiğini biliyor muyum sence?" diye sordum, bu soruyu sorarken son derece ciddiydim. Yener bir an gözlerimin içine bakakaldı, daha sonra bu konuyu sonsuza dek kapattı.

"İstersen dışarı çıkalım," deyince kaşlarımı kaldırdım. "Kahve içeriz, kahvaltı ederiz ya da hiçbir şey yapmayız. Yalnız kalmak sana iyi gelecek mi? Bence iyi gelmez. Eğer kendimi kötü hissediyor olsaydım Girdap'a ya da Devran'a sataşırdım, birilerine sataşınca iyi hissederdim. Sen de bana sataşabilirsin. Sana bu hakkı sınırsız şekilde veriyorum."

Emsal'ın beni dışarıda Yener'le, kendimi iyi hissetmek için bir şeyler yaparken görmesi aleyhime mi yoksa lehime mi olurdu bilmiyordum. Tam dudaklarım yeni bir düşünceyi dışa vurmak için aralanıyordu ki yan tarafımda kalan cep telefonumun titrediğini fark ettim.

Sevgilim: Yener yanına geldi mi?

Gözlerim anlık Yener'e dokundu, sonra çekinerek mesaj yazmaya başladım.

Zeliha Özdağ: Evet, burada.

Sevgilim: Bir süre o yavşağın gözüne batmamak, ona istediğini vermiş gibi görünmek için onlardan bu durumu saklayacağım. Muşta'yla konuştuk, o da saklamamın daha gerçekçi olacağını düşündü.

Sonra bir icabına bakarız yavrum, zaten durumu öğrenince bunu sıkıntı etmezler, kalbini yorma bu konuyla.
Zeliha Özdağ: Muşta'yla ne zaman konuştunuz? Ne dedi tam olarak? Plan mı yapacaksınız?
Sevgilim: Bu kadar sakin kalmama şaşırmadı diyemem, hatta onca yıldan sonra onun bu denli şaşırdığını ilk kez gördüm :)
Sevgilim: Bu gece eve gelmeyeceğim ama güvende olacaksın oradayken. Endişen olmasın. Yarın gece geleceğim, birkaç gün birbirimizden uzak gibi görünürsek iyi olur. Birkaç gün sonra ne yapmamız gerektiğini anlatacağım sana. Şimdi istersen Yener'le biraz dışarı çık, Yener'in sana iyi hissettirmeye çalıştığını görmek o herifi daha çok ikna edecektir.
Zeliha Özdağ: Kendimi Yener'e karşı çok mahcup hissediyorum.
Sevgilim: Senin hiçbir suçun yok. Tüm suç bana ait ve bu işin sonunda tüm sorumluluğu alacağım. Rahatla.
Zeliha Özdağ: Her şeyi tek başına üstlenemezsin ki.
Sevgilim: Üstlenirim. Senin için her şeyi üstlenirim, bunun karşılığında tek istediğim, benim yanımda kalman ama bir gün yanımda kalmak istemezsen de senin için her şeyi üstlenmeye devam edeceğim.
Sevgilim: Seviyorum.
Sevgilim: Seni.
Sevgilim: Şimdi biraz üzülür müsün sevgilim?
Zeliha Özdağ: Seni çok seviyorum, Dağcı Komando.
Sevgilim: Bir an Dağ Domuzu yazacaksın sandım.
Sevgilim: Beni çok mu seviyorsun? Tekrar yazsana.
Zeliha Özdağ: Seni çok seviyorum, Dağ Domuzu.
Zeliha Özdağ: :)

Yener, "Kimle mesajlaşıyorsun?" diye sorunca kafamı kaldırıp ona baktım.

"Simge'yle," dedim hiç düşünmeden, o an yüzündeki anlık renk değişimi gözlerimi kısmama neden oldu. Bakışlarını telefonuma indirdi, sonra da bana çevirdi. Bir şey söylememi bekliyormuş gibi gözlerime baktığı esnada, "Sanırım Simge'ye yardıma gitmiştin, değil mi?" diye sordum. "Mobilyalarının kurulacağı gün."

"Hı, evet," diyerek bakışlarını tekrar cama çevirdi. "Şehre de amma sis çökmüş ya."

"O sis geldiğinden beri orada duruyor, yeni mi dikkatini çekti?"

"Evet," dedi.

"Hadi ya?"

"Ne diye hadi ya diyorsun? Bir inanmazlık sezdim. Ben dürüst biriyimdir, bu hayatta tanıyıp tanıyabileceğin en dürüst adamım."

"Senden mi bahsediyoruz?"

Bana şok içinde baktı. "İnanamıyorum, gitgide Gurur'a benziyorsun duyguları incitmek konusunda." Bir an durdu. "Dur ya," dedi. "Bir süre, yani siz aşka gelip birbirinize yapışana kadar Gurur denen dangalaktan bahsetmeyeyim."

Oturduğum yerden kalkıp, "Simge'ye gidelim," dedim. Yüzündeki kan tekrar çekilse de tek kelime etmedi. "Kahvaltı ederiz. Belki bu gece onda kalırım."

"Tamam o zaman, seni ona götüreyim ben."

"Sen de kal, kahvaltı ederiz."

"Yok, siz kız kıza dertleşirsiniz, benim ne işim var aranızda?"

"Şu an kimseyle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. "Hem Simge de bilmiyor. Henüz kimse bilmiyor."

"Simge'ye söyleyecek misin?"

"Söylerim ama hemen değil. Biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım var. Kendimi dinlemek istiyorum."

Yalanlarım, dilimde cam kırığı etkisi gösteriyordu. Simge'ye ne anlatacağımı bilmiyordum. Normalde tüm sırlarım ondaydı, her şeyimi ilk ona dökerdim ama şu an bu konuyu Yener ve diğer ekip de bilmiyorsa, Simge'nin de bilmemesi gerekiyormuş gibi geliyordu. Sonuçta onlar da Gurur'un kardeşleriydi, buna rağmen Gurur her şeyi planlayıp bu oyunu başlatmışsa, ben de kardeşim olarak gördüğüm Simge'den bir süreliğine bunu saklamalıydım. Tamamen Gurur'a uymaya karar verdim. Bizi uçurumun kenarına bile götürecek olsa, Gurur ile uçurumun kenarına gitmeye hazırdım. Artık kendi bildiğimi okumaktansa, onun bildikleriyle yola devam etmeliymişim gibi geliyordu.

Üzerimi değiştirmedim, sadece montumu giydim ve Yener ile birlikte evden çıktık. Kapıdaki spor arabayı gördüğüm an aklıma Gurur ile ilk zamanlarımız gelmişti. Bu arabayla beni okuldan aldığı günü hatırladım, nasıl didişmiş, nasıl da birbirimize nefret kusmuştuk... Arabaya bakarken anıların ateşten bir çember olduğunu, o çemberin içinden geçtiğimi hissettim. Arabaya bindiğimde, o anıların yarattığı ateş çemberi, bedenimi bir elbise gibi sararak sıktı.

İzlendiğimi biliyordum, bir yerlerde bir sonraki adımımı gözlemleyen biri mutlaka vardı. Bu yüzden yüzüme yerleştirdiğim o ifade hiç değişmedi. Simge'nin evi çok uzak değildi, yürüyerek on beş, yirmi dakikalık o mesafeyi arabayla aşması çok kolaydı. Yener aracı park edebileceği bir boşluk aramaya başlamadan hemen önce arabadan inip Simge'ye bir mesaj yolladım. Simge, sanki telefonun başında bizi bekliyormuş gibi birden evinin bahçeye bakan tarafındaki kapıyı açmıştı.

Hole girerken yüzümün kül rengi olduğunu gören Simge, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Yeni duş aldığı teninden gelen kahve aromalı duş jeli kokusundan anlaşılıyordu, saçlarının uçları da kurutmuş olmasına rağmen nemli duruyordu. Yıllardır bu duş jelini kullandığından bu koku ondan bir parça hâline gelmişti sanki. Onun kollarının arasına girip sıkıca sarılırken ikinci kez düşünmedim. Simge kollarını bana sarıp, "Bebek kız," diye mırıldandı. "Bir şey mi oldu?"

"Sadece seni göresim geldi. Müsaittin, değil mi?" diye sordum ona sarılmaya devam ederken.

"Sana daima müsaitim." Çenesini saçlarıma bastırırken, "Ne zaman böyle kedi gibi sokulsan, bir şeyler yolunda gitmiyor. Anlatmak istemediğin bir durumsa sadece sarılsak da olur ama güvende olduğunu bilmem gerek," dedi. Bir süredir içinde bulunduğum durumlar yüzünden güvende olmamamdan korktuğuna emindim. Kimse bilmiyorken, o başıma gelen her şeyi bilen kişiydi ve güvende olmadığımı düşünmesi çok da garip değildi. "Güvende misin?"

"Evet," dedim, geri çekilirken gözlerine ona güven veren gözlerle baktım. "Gurur benim güvende olmamama izin verir mi sence?"

"Elbette vermez, sana ölüyor," dedi Simge kaşlarını çatarak. Yüzüme düşen birkaç saç telini geriye itip kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra gözleri holün öteki ucundaki aralık duran kapıya kaydı. Yener'in eve doğru geldiğini görmüş olacak ki "Onunla mı geldin?" diye sordu.

"Yener'le geldim."

"Neden Gurur getirmedi ki?" Yener'in varlığından rahatsız mı olmuştu yoksa başka bir şey mi vardı anlayamadığım için kaşlarım çatıldı ama sorular sormadım. Yener kapının önüne geldi, kapı açık olmasına rağmen kapıyı tıklattı ve Simge, "Gelsene," dedi. Yener, içeri girerken gergindi. Simge salonu işaret ettikten sonra, "Kahvaltı ettiniz mi?" diye sordu.

"Ben sadece kahve istiyorum," dedim.

Yener, "Ben de çay," deyince, Simge'nin gözleri Yener'e çevrildi. Çok kısa bir anlığına birbirine kenetlenen bakışları, saniyeler etrafa kurşun kovanları gibi saçılırken usulca birbirlerinden ayrıldı. Aralarında çıplak gözle bile görünen o enerjinin bir küre gibi genişleyerek tüm evi içine aldığını hisseder gibi oldum. Simge mutfağa geçtiğinde Yener ve ben salondaydık. Evin kaba işleri neredeyse bitmişti, bu süreçte Simge'ye yeterince yardımcı olamamış gibi hissediyordum ama düzenini kurabildiğine seviniyordum.

Yener, tekli koltuğa yerleşirken, "Bence ortada kesin bir şey yokken ayrılıktan bahsetme, onun da modu düşmesin," dedi Simge'yi kastederek.

"Onun modunun düşüp düşmemesi senin için çok mu önemli?" Sorum, Yener'in gözlerinin gözlerime şaşkınlıkla saplanmasına neden oldu. Beklenmedik bu sorunun ardından bir cümle daha duymayacağına emin gibi bakıyordu ama susmadım. "Senin bir kadınla flörtleşmeden de arkadaş olabildiğini bilmiyordum. Benim dışımda herkesle flörtleşmiştin sanırım. Simge'yle neden flört etmeden arkadaşlık kurdun? Onu senin için ayıran bir özelliği olduğundan mı yoksa benim kuzenim olduğundan mı?"

Elektrikli su ısıtıcısının suyu kaynatırken çıkardığı ses, salonun içine yankılar hâlinde dağıldı. Yener, gözlerimin içine bu cevabı kendisi de bilmiyormuş, yönünü kaybetmiş, pusulası parmaklarının arasında parçalara ayrılmış gibi baktı.

"Her şeye verecek bir cevabın var, buna yok mu?"

"Kafanı dağıtmak için savurduğun yumrukların hedefi kendi kafan değil, benim göğsümmüş gibi hissettim," dedi Yener. Bu cümle, onun dudaklarında can bulmasını beklemediğim türden bir cümle olduğundan ne diyeceğimi bilemedim. "Neyi sorguluyorsun, Zeliha?"

"Sorguladığım bir şey yok. Sadece merak ettim." Omuz silkerken gözlerimi yere indirdim. "Seni anlamak için uğraşıyorum."

"Beni anlamanı gerektirecek bir durum mu var ki?"

"Yok mu?" diye sormamla, yeniden, kendisi de benden bir cevap bekliyormuş gibi, "Var mı?" diye sordu.

"Olup olmadığını kestiremiyor musun hâlâ?"

Yener, gözlerini pencereye çevirdiğinde, gökyüzüne yağmur yüklü bulutlar yayılmış, şehre çöken sis bir nebze de olsa dağılmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Benim kendimle ilgili kestiremediğim çok şey var, Zeliha. Bazen o bir grup bembeyaz erkeğin içindeki kurum lekesi gibi

hissettiğimi söylesem sana, neden bile diyemezsin bana. Çünkü biliyorsun, bazı insanların ne olduklarını söylemelerinin bir önemi yoktur, bir şeyleri değiştirmez bu çünkü o insanın ne olduğunu bilirsin. Sen beni ilk gördüğünde de ne olduğumu biliyordun. Bana bakınca ne görüyorsun?" Gözlerini bana çevirip, tüm dikkatini gözlerime vererek konuştu. "Ben Vural gibi miyim? Devran gibi? Girdap gibi miyim ben?" Başını omzuna yatırıp gülümsedi. "Senin Gurur'un gibi de değilim. Adnan gibi zaten hiç olamam, onun benim boyumdan büyük sadakati var. Ben onların arasında onlara en benzemeyenim. Sen bana baktığında neyi yakıştıryorsun? Neyin bende olması gerektiğini, neyin bende olmaması gerektiğini düşünüyorsun?"

"Kendine çok fazla haksızlık ediyorsun."

"Ben kim olduğumu biliyorum, durmam gereken yerleri de biliyorum." Ellerini ceplerine sokup boynunu çıtlatarak hole doğru baktı. "Kimse bir kurum lekesinden, daha fazlasını istemez. Kurum lekesi, düştüğü yeri kendi rengine boyar."

"Tam aksini düşündüğün olmadı mı hiç?"

"Neden kalbi kırık olan sen hakkında konuşmak yerine, benim hiçbir şeye değmeyen, beş para etmez, yol iz bilmez, anlamsız kalbim hakkında konuşmak zorundayız?" Öne doğru eğilince pantolonunun bağları gerildi. "Zeliha," dedi. "Bu sabah kalbin kırıktı, senin yanına geldim. Kardeşin olarak. Ama bu, beni senin gözünde iyi biri yapmasın. Ara sıra benim kim olduğumu, neler yaptığımı, nasıl birisi olduğumu hatırlat kendine. Birini çok seviyorsun diye, onun yaptığı hataları yok sayamazsın. Ben hatalı bir parçayım. Beni hatalarımla kardeşin olarak kabul ettiğin için teşekkür ederim ama seninle kardeş olduk diye benim hatalarım kaybolmayacak. Beni kafanda iyi bir insan kalıbına yerleştirmeden önce, senin için benden daha değerli olan şeyleri düşün." Simge'yi kastettiğini anladığımda dişlerimi sıktım. "Sence ben, bir kalbin kırılmasına değer miyim?"

"Kalbini kırmaktan korktuğun biri mi var?" diye sordum çocuk Yener'e çünkü biliyordum ki şu an iletişimde olduğum yetişkin Yener değildi.

"Sadece kendi defolu kalbimi kırmaktan korktuğumu sanırdım," dediğinde elektrikli su ısıtıcısının sesi kesildi ve o an, Yener gözlerini hole çevirip sadece sustu.

Simge holde belirdiğinde ise Yener'in dudaklarına gülümsemeden çok uzak, hatta uzun uzun baktığında elini kalbine koyup, kalbin orada mı diye yoklatacak kadar hüzünlü bir tebessüm yerleşti.

Bu, yarım kalan cümlesinin devamı niteliğinde bir tebessümdü.

SİMGE ÖZDAĞ

Aniden, göğü yaran bir yıldırım olup evime düşmesini beklemiyordum. Mutfakta elektrikli su ısıtıcısının önünde tırnak etlerimi yiyerek beklerken, Zeliha'nın buradaki varlığı kadar onun buradaki varlığı da içime şaşkınlık küreğini vurmaya başlamıştı.

Yeni duş aldığım hâlde saçlarım çok cansız, bakımsız duruyordu. Çok uyumadığımdan yüzüm de şişmişti. Muhtemelen olduğumdan beş kilo fazla görünüyordum. Beni görünce ne düşündüğünü merak ettim, sonra özel bir yeteneğim bile olsa o düşünceleri duymak istemediğimi fark ettim çünkü hakkımda kötü şeyler düşünüyorsa, bunu asla duymak istemezdim. Bu beni incitirmiş gibi geliyordu.

İncitilmesi çok zor bir insan olduğumu sanırdım. Bu şehir, kalbimin incinmesi kolay bir zarla sarılmasına mı neden olmuştu yoksa bu değişimin nedeni şehir değil, bir insan mıydı? Kabul görmeyen düşünceler, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Zeliha'nın yüzündeki griliği hatırladım, gözleri yardım çığlıklarını duyurmak istiyormuş gibi bakıyordu. Yine başına gelen bir şeyi herkesten saklamaya çalışırken kendi kalbini ayaklarının altına almış, çiğniyor muydu?

Kafamı salona uzattığım an onun kahverengi gözleri, benim yeşil gözlerimin toprağına dönüştü. Yüzümdeki ifadeyi sabit tutmayı deneyerek, "Çaydan başka bir şey istemediğine emin misin?" diye sordum Yener'e. Zeliha'ya sormadım çünkü bir şeyi istemiyorum diyorsa, bu gerçekten istemiyorum demekti. Sadece kahve içecekse, yanında asla başka bir şey istemezdi.

"Çay yeterli," dedi, dudaklarında neden var olduğuna anlam veremediğim o tebessüm silinirken ayağa kalktığını gördüm. "Sana yardım edeyim."

Bir panik, yıldırım olup göğsüme düşerken, "Ne gereği var?" diye sordum hızla. Parfüm sıkmış mıydım? Deodorantımı sıktığıma emindim. Dişlerimi fırçalamıştım ama ağız çalkalama suyumu kullanmayı unutmuştum. Bana çok fazla yaklaşacak olursa tenimden ve nefesimden

güzel bir koku almama ihtimali panikle dolmama neden oldu. Bana çok fazla yaklaşacak olma ihtimalinin de o paniği beslediği su katılmaz bir gerçekti.

Sorduğum soru onu duraksatsa da yine de hole, bana doğru yürüdü. Bir şey diyemeden sırtımı dönüp mutfağa giderken kendimi gergin hissediyordum. Mutfağın kapısını açarken farkında olmadan kapı duvara çarptı, utanarak omzumun üstünden ona baktığımda, yüzünde şaşkınlığa çok yakın bir ifadeyle tam arkamda durmuş bana baktığını gördüm.

"Pardon," dedim.

Bir şey söylemeden gözlerimin içine bakmaya devam etti. Söyleyeceği şeyler vardı da hiçbiri kelimeler tarafından kabul görmüyor, onun içinde yaralara dönüşüyordu sanki. Bazen sessizliği beni düşüncelere itiyordu. Bir insan hem nasıl onun gibi cin bakışlı olup hem de onun kadar saf bir kalbe sahip olabilirdi anlamıyordum. Bana kalırsa o da bunu anlayamıyordu.

Yener, cep telefonunu mutfak tezgâhına koyup, Zeliha için yaptığım kahve fincanına uzandı ve ilk kez diyaloğu benim başlatmamı beklemeden, "Nasılsın?" diye sordu. Bu soruyu bana değil de kahve fincanına da soruyor olabilirdi. Çünkü bana bakmıyordu. Aslında bana bakmıyor oluşu kurtuluşum olabilirdi, sonuçta yüzüm patates gibi şişmişti ama bir yanım da bana doğru dönmesini, beni gözlerinin eleğinden geçirmesini istiyordu. İsteklerimin beni düşürdüğü dehşetle eğilip dolabın içindeki çöp poşetini düğümlemeye başladım.

"İyiyim," dedim çöp poşetine sıkı düğümler atarken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Aniden o da eğilince zamanın durduğunu hissettim. Gözlerimi omzumun üstünden ona çevirdiğimde, kirpik diplerine sinmiş bir merakla, yaklaşık beş santim uzağımdan bana baktığını gördüm. Yakınlık göğsümü körükledi, kalbimden yukarı endişe dolu bir duygu kan gibi fışkırıp soluk boşluğuma dolarken, o endişe duygusunu takip eden başka bir şey daha vardı.

"Neden henüz dolmamış bir çöp poşetini düğümlüyorsun? Hâlâ kullanabileceğin alan var gibi duruyor," derken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Gözlerimi çöp poşetine çevirdim ama o gözlerini benden çekmedi. "Simge." Kalp atışlarım önce yavaşladı, sonra kalbimin göğsümü terk edeceğine inandığım bir ivme kazanarak hızlandı.

Bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildi. "Evet?"

"Bu yoğun koku senden mi yoksa kahveden mi geliyor?"

Boynuma tırmanan ateşlerin yeni rotası zihnim olmalıydı. "Anlamadım?" dedim sorar gibi.

Yener, beklemediğim bir atakta bulunarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı, ikimiz de yerde çökmüş hâlde durduğumuz için bir an dengemi yitirecek gibi olup onun kolunu sıkıca kavradım ve kavrayışımla beraber yüzü tam da boynumun yan kısmında asılı kaldı. İçine çektiği o derin nefesin derimi vakumlayan baskısını hissettiğimde, karnımdan yukarı kelebekler değil, bıçaklar uçuyordu. Kokumu içine soludu, kokumu içinde tuttu, uzun süre kokumu derinliklerinde bekletti ve o nefesi usulca geri bıraktığında, nefesinin sıcaklığı cehennem olup tenimi kavurdu.

"Güzel kokuyorsun," döküldü dudaklarından. Bu benden, hatta kendisinden bile saklaması gereken bir şeymiş gibi cümleyi tamamladığı an susmasıyla, göğüs kafesimdeki sıkışıklık hissi daha da arttı.

Neden bana bir adım geliyor, daha sonra on adım kaçarak zaten var olan mesafemizi daha da çoğaltıyordu? Her bir adımından sonra on adım uzağıma kaçmasının beni onu ilk gördüğüm anda olduğumuz konumdan bile uzağa taşıdığının farkına varamıyor muydu? Bunu ona sorabilirdim, ağzıma gelenleri ona hiç gocunmadan söyleyebilirdim, diğer insanlara her zaman böyle olmuştum ama ona karşı ne sorular sorabildim ne de ağzıma gelenleri söyleyebildim; ne kadar gocunmadığım şey varsa, Yener'le gocunmuşluklara dönüştü.

"Teşekkür ederim." Elinde tuttuğu kahveye baktım. "Kahve soğumadan Zeliha'ya götür istersen."

Bakışları yüzümde kulaçlar atmaya devam ederken, "Doğru," diye mırıldandı. "Kahve elimdeydi değil mi?"

Bu sorusu beni gülümsetti, gözlerinin bir mızrak olup gülümsememe saplandığını fark ettiğimdeyse kalbim, yeniden o arsız ritimleri efendisi olarak kabul etmiş, her bir şiddetli vuruşu huşuyla karşılamaya başlamıştı.

Hadi kızım, dedim kendi içimden. *Yakala ensesinden, canın çok istiyorsa öp onu, dünyasını ayaklarından çek al, nasıl oluyormuş kalp hızlandırmak anlasın.* Sonra o konuşan yanıma gülen, o yanımla alay eden başka bir yanımla tanıştım. *Yiyorsa yapsana,* diyordu o yanım. *Sen bu çocuğu kandırabildiğine çok inandırdın kendini, bir gün çok fena kandıracak seni.*

Gözlerindeki cin gibi bakıştan bunu yapabileceğini anlamak çok kolaydı ama o çocuksu yanını gördüğümden beri, sanki onu kandırabilen

tek kişi ben olurmuşum, o bana aldanan taraf olurmuş gibi geliyordu. Öte yandan, o cin bakışlar bazen bendeki öyle bir noktaya değiniyordu ki *tamam* diyordum, *işte şimdi seni ayakta uyutma sırası onun.*

"Kahve, Yener," dedim yeniden kısık sesle çünkü bakışmamız asırlara uzanabilirdi, uzandığı o asırlarda ayaklarımın altından iskemleyi itilebilirdi, asılı kaldığım o bakışlar darağacım olabilirdi. Bundan korktum.

Bakışları anlık dudaklarıma kayınca kıyametin dudaklarıma çok yakın bir yerde kopmak üzere olduğunu düşündüm. Bir yerlerde güneş batıdan doğacak, dudaklarım batıdan doğan güneşin ışıklarıyla yıkanırken o güneş Yener'in gözleri olacaktı sanki. Bu saçma düşünce, bir çöl kumu gibi savrularak zihnimin içinde büyüyüp kasırgaya dönüşürken gözleri dudaklarımdan sıyrıldı ve gözlerime tırmandı. Merak ettim. Düşüncelerinde benimle ilgili olumsuzluklar olmasından korksam da tam şu an, zihnini kuşatan düşünceleri merak ettim.

Yener doğrulup kalkarken duymadığımı düşündüğü bir tonda kendi ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve o şeylerin, hayatımda nasıl bir yıkıma dönüşeceğinden bihaber şekilde mutfaktan ayrıldı.

Dudaklarından dökülen şey şuydu: "Akıl mı bıraktın sen bende?"

O çıkıp gittiğinde bile mutfak kapısında asılı kalan gözlerimi bir an olsun kırpamadım. Kıç üstü yere düşüp, elimde çöp poşetiyle kapıya bakmaya devam ettim. Neye sürüklendiğimin farkına varmak kanımı dondurdu ve yaktı. Kanım hem buz kristalleriyle doldu hem de ateşlerin sürgününe uğradı.

Yavaşça ayağa kalktığımda, henüz bana dokunmayan parmaklarının izlerini ruhumda hissediyordum. Sessizliği miydi beni usulca mahvetmeye başlayan, yoksa sesi çıktığı o kısıtlı zamanlarda dudaklarından mührünü kırarak bana çarpan, bana hasar veren cümleleri miydi?

Tam çay tabağına uzanacakken, tezgâhın üzerinde duran telefonuna bir bildirim düştü. Bakışlarım çok kısa, anlık bir refleksle telefon ekranına kaydığında, panelde beliren mesajı görmeyi beklemiyordum. Panele açıkça, bir yeni mesaj olarak değil, mesaj içeriğini gösterecek şekilde düşen bildirimle beraber, tüm düşüncelerim ateşlerin ayazıyla savrulmaya başlayan küllere dönüştü.

Mesaj, Nilay adında bir kadından geliyordu. Mesajda tam olarak şu yazıyordu.

Nilay: Sonunda profil fotoğrafın geri gelmiş. Profil fotoğrafının geri gelmesini beklemiyordum açıkçası. Senden ümidi tam anlamıyla kesmiştim bile diyebilirim.

Bir mesaj daha.

Nilay: Seni özledim, ne kadar özlediğimi söylememe gerek yok çünkü ne kadar özlediğimi biliyor olmalısın. Gece 23.00'dan sonra Sir Winston'ın önünden al beni.

Tam gözlerimi mesajdan çekecekken panele bir fotoğraf bildirimi düştü, ardından o bildirimi taşıyan yeni bir mesaj.

Nilay: Bunları özledin mi?

Kusma isteğinin boğazımdan yukarı yükseldiğini hissettim. Alabora olmuş göğsümle, ekran süresi dolduğu için karanlığa gömülen telefona bakarken ellerimin sadece saliseler içinde buzdan bir mahzene dönüşmesini beklemiyordum. Tüm olumlu düşünceler, tek bir olumsuz düşünceyi temsil eden domino taşının diğerlerinin üzerine devrilmesiyle hızla geriye doğru yıkılmaya başladı.

Onunla ilgili ne düşündüğümü bilemediğim zamanlar olmuştu ama tam şu an, ne düşündüğümü değil, direkt ne hissettiğimi de bilemiyordum. Tek istediğim, olduğum yere çöküp kollarımı karnıma sarmak, bu ahmak hissin geçmesini beklemekti ama yapamazdım. Yüzüme yıkım gibi yerleşen o ifadenin dağılmasını beklemek istedim, biraz daha her şey yolundaymış gibi davranabilmeyi diledim ama bunları yapamadım. Elime çay bardağını alıp bir hışımla mutfaktan çıkmaya hazırlanmıştım ki mutfak kapısında belirdi. Bu kez ona bakmak kalbimi tatlı tatlı kaşındırmadı, kalbimi tatsız bir şekilde ağrıttı.

Tam ağzını açacaktı ki "Zeliha'nın canı mı sıkkın?" diye sordum alakasızca. Yener bir an için duraksadı, sonra başını salladı.

"O sana anlatır."

"Evet, haklısın. Anlatır o bana. Anlatması için yalnız kalmamız gerekiyor. Bence sen çayını iç, git, o da bana rahatça içini döksün," dedim tek seferde. Hangi duyguyla, yüzümde ne tür bir ifadeyle söyledim bunları bilmiyorum ama kahverengi gözlerine çöken sisleri gördüm. Bir şeyler söylemedi, kabul etmedi, sadece başını sallayıp gözlerini elimde tuttuğum çay bardağına indirdi.

Birden elimdeki çay bardağını aldı. Beklemediğim bir hızla tek seferde sıcak çayı kafasına dikip, çay bardağını çay tabağının içine koyarak gözlerini yüzüme çevirdi.

"İçtim, gidebilirim," dedi duygularından arınmış, kayıp bir sesle.

Normal şartlarda beni perişan edecek bu hareketi, şu an sadece karnımdaki sancının artmasına neden oldu. Benim tepkisizliğim, onun tepkisizliğiyle çarpışarak aslında ikimizin de ortaya koyamadığı sert bir tepkiyi doğuruyordu. Yener, tezgâhın üzerindeki telefonunu alıp tek kelime etmeden mutfaktan çıktığında, hâlâ elimde onun son damlasına dek içtiği çay bardağını tutuyor, kaybolup giderken ardında bıraktığı o boşluğu izliyordum.

Dış kapının kapandığını duyduğumda, o daldığım boşluğun içinden apar topar çıkıp ayaklarıma sert bir emir yollayarak salona yürüdüm. Zeliha, avuçlarının arasında tuttuğu kahve fincanına dudaklarını yaslamış, dalgın gözlerle boşluğu izliyordu. Bir an onu bu kadar dalgın görmek, hissettiklerimi rafa kaldırmama neden olsa da Nilay isminin tüm harfleri kafamın içinde bir ağrı gibi zonklamaya devam ediyordu.

Zeliha beni, ben salona girip karşısındaki koltuğa oturduğumda fark etti. Dalgın gözlerini gözlerime perçinledikten birkaç saniye sonra, "Yener neden gitti?" diye sordu.

Sanki her şeyden bihabermişim gibi, "Ne bileyim ben?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. Onun adı bile bana yöneltilen bir tehditmiş gibi hissetmemin nedeni gördüğüm mesajlar mıydı bilmiyordum ama kendimi kapana kısılmış, tehdit altındaymış gibi hissediyordum. Bu sikik his, benim alışkın olduğum bir his olmadığından kaşlarımın ortasında derin, uzun bir düşünce yarığı oluştu. "Zeliha," dedim bir an bencilliğin hüküm sürdüğü yanımı zincirleyemeden. "Yener biraz şey biriydi, değil mi?"

"Ney biriydi?"

"Oynak," diye mırıldandım. Ağır kelimeleri hak eden biri değildi, rahat bir hayat yaşayan biri olması onun ağır kelimeleri hak edeceği anlamına gelmezdi. Kaşlarımın ortasındaki yarık derinleşti. "Şey gibi, eli işte, gözü oynaşta, hatta bazen eli bile oynaşta olabilir gibi. Böyle biri, değil mi?"

"Öyle olduğu zamanlar oldu, evet," dedi Zeliha dürüstçe. Ama bilmediği bir şey vardı. O zamanlar çok da geçmişte değildi. Hatta tam şu an, o zamanlardan birinin içindeydik.

"Bence hâlâ öyle biri."

"Neden böyle düşündün birdenbire?" diye sordu Zeliha çatık kaşlarla.

"Bir nedeni yok. Çapkın biri olduğu belli oluyor." Omuz silkerek ayaklarımı koltuğun üzerine çektim. İçimdeki o bulantı hissi aynı yerde duruyordu ama artık onu bile bastıran daha ağır bir şey hissediyordum. Hissettiğim şeyi adlandıramadığımı fark ettim. Zeliha, gözlerimin içine daha dikkatli bakınca gözlerimi kaçırma gereği duydum. "Çapkın olması umurumda olduğundan değil."

"Yener'i beğeniyor musun?"

Neredeyse acı çektiğimi hissettim. Bu acının merkezine inemedim, kökü nerede başlıyor, nerede bitiyordu bilmiyordum. Kanımın zehir gibi dehşetle dolduğunu hissettiğimde, artık kaçamayacağım bir noktada, uçurumun dibinde olduğumu anladım ve tek bir adım geri atarsam ayağım kayabilir, kaçmaya yeltendiğim o uçurum beni içine çekerek sonum olabilirdi.

Bakışlarım büyük bir itirafmış gibi, "Bunu zaten görebiliyorum," dediğinde kaşlarımda inkâra dayalı bir çukur oluştu ama Zeliha, o çukura sadece gülerek baktı. "Senin için flört etmesi kolaydır ama onunla flört bile edemiyorsun. Tıpkı küçük çocuklar gibisiniz. Sen onun ilgisini çekebilmek için onun kafasına silgi atıyorsun, o da şaşırarak seni öğretmene şikâyet ediyor."

"Öğretmen sen mi oluyorsun?"

"Hayır. Yener ona hissettirilenleri birine şikâyet edecek birisi değil. Onun hesaplaşması genelde kendisiyle. O, kendi içinde durmadan kendisinden şikâyetçi olan birisi."

Nasıl biri olursa olsun, diye iç geçirsem de bir yanım Zeliha'nın söylediklerinde takılı kalmaya devam etti. Zeliha'nın sessizliği huzursuz edici boyuta ulaşmadan önce son kurduğu cümle, Yener'le ilgili olmuştu. Canı sıkkın olduğu için onu bu konuda daha fazla sıkıştırmak istemediğimden içime diken gibi batıp duran, dürten o hisse rağmen o adamdan bahsetmedim.

Sonunda, "Artık anlatacak mısın?" diye sordum. Belki de bu konudan uzaklaşmak için kendimle değil, başkasıyla ilgili düşünmem daha sağlıklı olacaktı.

Zeliha başını kaldırıp baktığında, uzun süredir sessiz olduğumuzun yeni farkına varmış gibi kaşlarını çattı. Sonunda konuştuğunda, dudak-

larından dökülen kelimelerin beni bugün yaşadığımdan çok daha büyük bir şoka sokmasını beklemiyordum.

"Gurur ve ben ayrıldık."

Saniyeler, dört kelimelik cümlesinin etrafında hışımla akarak kolayca dakikaları doğurdu. Dilimin ucuna ne kadar kelime geliyorsa, her biri dışarı ulaşmadan küle dönüyordu. İmkânsız bir şeyden bahsediyormuş gibi kaşlarımı çattığımda, "Ne düşündüğünü biliyorum," diyerek konuya girdi, bakışları da sesi kadar huzursuzdu. Bir şeylerin yolunda gitmeme ihtimali kanımı kolayca soğuttu. Yine de sessizce ona kulak vermeye karar verdim. "Ne kadar sürer bilmiyorum ama şu an ayrıyız."

İşte son cümle, kimseye kendini ele vermeyecek kadar zeki olsa da bana kendini kolayca ele vereceği kadar ahmakça kurulmuş bir cümleydi. Zeliha, bir insana vakit tanıyacak bir insan değildi. İlişkisini bitirmek isterse bitirir, bir daha kapanmış bir defteri tekrar karıştırma gereği duymazdı. Gurur'u çok seviyor da olsa bir gün ayrılık kararı alırsa, karşıma geçip ne kadar sürer bilmiyorum demez, doğrudan bitti derdi, bunu biliyordum. Yine başına bir bela sardı düşünceyle gözlerimi kıstığımda, sanki onun içini gördüğümü hissetmiş gibi gözlerini evin duvarlarında dolaştırdı.

"Bu konuyu irdelemediğin, fazla soru sormadığın için teşekkür ederim. Bugünlerde çok fazla soruya maruz kalacağımı biliyorum. İnsanlara verecek cevaplar aramak yorucu. Bir ilişki bittiğinde insanlar bunu atlatamadan bir de çevresindeki insanlara açıklama yapmak zorunda kalıyor, bu sürecin daha sancılı işlemesine neden olsa gerek," diye zırvaladı, tek kelime etmeden ona bakmaya devam ettim. Her şey yolunda, pürüzsüzce ilerliyorken ikisinin de almaktan ölümden korktukları kadar korkacakları bir karardı bu.

Derin bir nefes alıp, "Kimden ne saklayacağımızı söyle de hazırlıklı olayım," dediğimde, Zeliha'nın yüzündeki kan çekildi. Kuzenimi tanıyordum, aynı yatakta uyumuş, aynı tabağın içindeki yemeğe ekmeklerimizi bandırmış, birimiz düştüğünde diğerimizin dizi acımıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süredir huzursuz olmana neden olan bir şeyler var gibi duruyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Bu huzursuzluğun nedeni Gurur değildi, buna emindim. Gurur seni sınırların ötesinde, sınırsızca seviyor ve siz yan yanayken çok mutlu görünüyorsunuz. Tüm huzursuzluğunun onun yanındayken dağıldığını görmeseydim elbette huzursuz-

luğun doğuş noktası Gurur sanabilirdim. Sonuçta bizi çok seven birinin ertesi gün bize zarar verme ihtimali vardır ama senin huzursuzluğun, onun yanındayken kayboluyordu. Şimdi karşıma geçmiş, Gurur için kendini paralayan, onu birkaç gün göremeyince dizleri yeri aşındıran o kız değilmişsin gibi ayrıldığınızı söylüyorsun. Gerçekten ayrılmış olsaydınız şu an karşımda duran Zeliha, tüm tepkileri çekilmiş, huzursuzluktan alev alacakmış gibi görünen Zeliha olmazdı. O Zeliha ağlardı, yakardı, yıkardı ama böyle bakmazdı. Herkesi kandırabilirsin ama aynı yatağa işediğin insanı kandıramazsın." Kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Detayları bilmeme gerek yok. Sadece tehlikede misin bunu söyle? Tehlikede değilsen, körler sağırlar birbirini ağırlar modunu aktif hâle getirip ayrılmışsınız gibi davranmaya başlayacağım."

Zeliha'nın bakışlarındaki endişenin, saman alevinden orman yangınına dönüştüğünü gördüm.

"Tehlikede değilim," dedi sessizce.

"Hadi ya... Ayrılmanıza çok üzüldüm," diye rahatlattım onu yüzümde sakin bir tebessümle.

Zeliha, dudaklarında neredeyse gördüğüm mesaj kadar içimi acıtan bir gülümsemeyle, "İyi ki senin gibi biri var," diye fısıldadı.

CENAN KAPLANER

Onu ilk kez sevdiğim zamanlar, içime oturan tüm sıkıntılardan, onun beni sevdiğini hatırlayarak kurtulduğumu hatırlıyorum.

Bir şeye sıkıldığımda onun gözlerini düşünürdüm, bir şey beni üzdüğünde onun beni hiçbir zaman üzmeyeceğini hatırlatırdım kendime. Bir şey beni ağlattığında, eğer ağladığımı bilse ağladığım her şeyi yok edeceğinin bilincinde olurdum. Gözü kara bir adamdı ve ben de onun gözü kara kadınıydım.

Kadın olmayı onunla öğrendiğimi hissederdim, o benim aksime hissedip sessiz kalmaz, bunu bana söylerdi. Ona adam olmayı öğretenin benim aşkım olduğunu söylerdi. Hakan Basri Şenkaya'yı içine ektiğim aşkla büyütmüştüm, bir adam doğurmuştum kalbimde, o adam göğsüme ektiği duygular gibi usulca kalbimde büyürken, onunla beraber bir kadın olmuştum ben de.

Onu seven yanım, onun için hep ağlama isteğiyle doluydu. Onun yanında, kollarında, onun tarafından sevilmenin mağduruyken bile

hep ağlama hissi vardı. Beni göğsüne çektiğinde, zamanın ikimize dokunamayacağı bir yerde sadece ikimizin olduğunu hissettirdiğinde bile gözlerimin arkasına oturan gözyaşları akmak için an kollardı. Bazen bu gözyaşlarını yakalardı. Yüzünde şefkatli bir tebessümle, gözümden kayıp giden gözyaşlarını parmaklarının ucunda dağıtır, gözlerimin içine hiç bitmeyeceğinin teminatını veriyor gibi bakardı.

Bittiğinde sudan çıkmış balığa dönmemin nedeni buydu belki de.

Dudakları dudaklarıma kalbimde yarattığı baskının farkındaymış gibi bir başka baskıyla saldırırken, ellerimi nereye koymam gerektiğini bilmediğinden mi parmaklarım usulca onun ensesine ilerlemişti yoksa eski bir anı, öldüğünü sanıp gömdüğüm mezarın içini parmaklarıyla kazarak dışarı salınmıştı bilmiyordum. Parmaklarımı onun ensesine bastırdığımı hatırlıyorum. Yıllar onun dudaklarından dudaklarıma kayıp duygular ekiyordu.

Birbirimizi ne zaman mahvettiğimizi hatırlıyordum, birbirimizi neden mahvettiğimizi de hatırlıyordum ama birbirimizi niye bu kadar uzun süre mahvetmiştik, işte bunu bilmiyordum.

Dudakları dudaklarımdan alacaklarını henüz tamamen alamamış gibi yarım yamalak geri çekildiğinde, kalbimin bir enkaz alanından tek farkı, hâlâ göğsümün içinde tek parça çarpıyor oluşuydu. Çatık kaşlarla alnını alnıma sertçe bastırdığında burnunun ucu burnumun ucuna yaslandı. Çatık kaşlarının ortasındaki çukuru, o derin sorguyu, öfkeyi hissettim. Nefesi dudaklarının arasından az önce öptüğü dudaklarıma sızarken alnında çarpan bir damarı, kendi derimin altındaymış gibi hissediyordum.

Her bir nefese bir soru sığdırmıştı sanki. Kendime sorduğum tüm soruları, Hakan sıcak nefesi dudaklarıma çarparken sorup duruyordu. *'Neden bu kadar uzun süre mahvettik birbirimizi?'* diye sordu belki de. Ya da *'Beni bu kadar severken bu kadar mahvetmen reva mı?'* diye sordu. Çok daha kötüsü, *'İnsan bu kadar sevdiği birine bunu yaşatır mı?'* diye sordu. Bin beteri, *'Ulan seni sevdiğim için mi hak gördün bunları kendinde?'* diye sordu. Onu tanımak, sesi kulaklarımdayken içinde gizlediği her cümleyi, soruyu, hissi duymaktı. O susuyor, nefesini dudaklarıma bırakıyordu ama aslında sustuğu falan yoktu. Nefesine sığdırdığı sorularla beni bir enkaza çeviriyordu.

"Hatırlıyor musun?" diye sorduğunda, sesinin rüzgârına kapılıp anılardan birine savruldum. "Bir gece yüzünü bin kez öpüp, ertesi gece bir

kez öpemedim diye saatlerce yol geldiğimi? Sen bir gece bin kez öpemeden rahat uyuyamadığım yüzünü, benden üç bin günden fazla sakındın."

"Üç bin üç yüz yirmi altı gün," dedim. "Sen saydın, ben saymadım mı sanıyorsun?"

"Bıçağı içimde ne kadar tuttuğunu şafak sayar gibi mi saydın?" diye sorduğunda, kalbime saplanan bıçağı kanırttığını o da biliyordu.

Bir yanı beni yaralamaktan korkuyor, öteki yanı sanki öfkesini, aşkının ucuna takarak beni yok etmek istiyordu. Alnımı alnına sürtmek dışında bir şey yapamadım, bir şey diyemedim. Söylenecek her şeyi bir gecede ateşe verip, ikimizin hayatını arkada bırakarak kendi yalnız hayatıma gitmiştim. O da suçluydu, ben de suçluydum, zaman bile suçluydu. Doğru bir anda, yanlış onca şeyi bize yaşattığı için belki de en büyük suçlu zamandı.

"Dağ evinde, son kez bir arada olduğumuzu bilmeden okuduğun kitap var ya, hâlâ aynı yerde, aynı şekilde, ayraç hâlâ senin okuduğun son sayfanın içinde. Güve yediyse sayfaları bilmem Cenan, ben senin yokluğunda bir kitabın bile yerini değiştiremedim ki senin içimdeki yerini değiştireyim. Kalbimi sen yokken güve yedi. Güvenin geride bıraktığı yarım yamalak kalple seni hâlâ sevdiğim her gece, benim aralıksız belamı sikiyor."

"O kitabın arasına koyduğum ayracı yılların arasına koyabilseydim, keşke seninle kaldığım yerden devam edebilseydim. Sayfalarımızı güve yedi," dedim. "Hakkım değil biliyorum ama ben seni hâlâ seviyorum."

Alnını alnıma sürttü ama tek kelime edemedi. Bu kez, boğazı düğümlerle sımsıkı olan kişi o olmalıydı.

"Hakan," diye fısıldadığımda, bu ismi benim dudaklarımdan duymak gözlerini kapatmasına neden oldu. Alnındaki damarın şiddetle alnımdaki yazıya vurduğunu hissettim. Bu kez ben dudaklarımı onun dudaklarına yerleştirdim; bu öpücük, onun bana sunduğu öpücüğün aksine acılarla doluydu. Söylenmemiş, söylenememiş, yarım bırakılmış, ertelenmiş, terk edilmiş sözlerle doluydu. Onu yavaşça öperken gözümden akan yaş dur durak bilmeden çeneme ulaştı. Kaşlarını çattığını hissettim ama o da durmadı, bir eli yüzüme kayarken ve büyük avucu çeneme dek sürüklenen gözyaşını parçalarken beni öptü.

İsmi dilimde dua gibiydi, o yokken bile adını anan dilim, belki de her zaman onu dilemişti. Dudaklarımız birbirinden, burnundan verdiği

sert nefesle beraber ayrıldı. Avucu çenemi kavradı, çenem onun büyük avuçlarının arasında küçücük kaldı.

"Cenan," derken gözlerine çöken öfke değildi de başka bir şeydi. "Ben senin savaşmana değer biri değil miydim?" Sorusu, gözyaşlarımı daha da şiddetlendirecek sanmıştım ama bu kez ağlamadım, sadece gözlerinin içine benim üzerime yıktığı o farkındalıkla baktım.

"Sen bana nasıl sevilir öğrettin ama nasıl savaşılır öğretmedin ki."

O, başını iki yana sallarken çenem hâlâ onun avucunun içindeydi.

"Sen savaşmayı biliyorsun, Cenan. Ben bunu gördüm. Senin tüm savaşlarını gördüm. Hiçbiri benim için değildi. Hayatın işin savaştın, mesleğin için savaştın, var olabilmek için savaştın ama neden benim için savaşmadın? Ben neden senin gözlerinden çıkarılan ilk şey oldum? Neden benim için savaşmadın?"

"Benim senin için savaşmadığıma, arkamı dönüp gittiğimde mi karar verdin?" diye sordum. "Ben gittim, doğru Hakan ama sen neden beni durdurmadın? Neden arkamdan gelmedin? Neden ben giderken hiçbir şey yapmadın?"

"Cenan, giden sensin, savaşmayan sensin, iki gözüm dediğim kadının gözlerinden çıkardığı ilk şey benim, ben başka ne yapacaktım? Sen bana geride kalan olmaktan başka bir vasıf mı bıraktın?"

"Sebepleri ortaya serip canını yakmak istemedim ben. Canım yanıyordu, yine önceliğime senin canını koymadım mı ben?" diye sorarken sesimin titrediğini fark ettim. Bunu o da fark etmiş olacak ki burun kemerini sıkarak gözlerini yana çevirdi. Boşluğa bakarken birbirimize yaşattığımız kaderi hatırlamış olacak ki bana kurduğu her cümlenin pişmanlığı yüzüne yayıldı.

"Sen görevini yaptın, doğru," diye fısıldadım, gözlerimin içine tekrar baktıran fısıltım mıydı bilmiyordum ama baktı. "Ben sana bir yanlışlık yaptın, suçu olmayan birini yok ettin diye kızmıyorum. Ben, o kişinin babam olmasına da bilmem inanır mısın ama kızmıyorum çünkü şimdi o zamana dönsek, seni öldürseler bunu yapmazsın, biliyorum. Ben karnımda bir bebekle, hâlâ olgun bir kadın değilken, bir zamanlar bir adamın bebeği olduğum, o adam artık olmadığı, o adamı senin görevinin yok ettiği gerçeğiyle yüzleştiğimde, sana vicdan azabı ekmemek için aldım başımı gittim. Yüzüme bakınca ne görecektin, Hakan? Sana baktığımda ne hissedecektin? Benim yokluğumda bile bu vicdan azabı

durdurmuş seni, bana gelememişsin. Şimdi nasıl sana gelmedim diye hatayı bir benden bilirsin?"

"Ben seni suçlamıyorum," dedi sonunda, itirafı kalbimi daha da ağırlaştırdı. Parmakları çenemden ayrılırken gözlerime yakıcı bir gerçeklikle baktı. "Ben sensizken vicdanımın içinde kavruldum yandım, gelseydin, hiç değilse sen yanımdayken yanardım. Sen beni cezalandırmadın Cenan, evet, sen beni ateşe attın. Hem de beni ateşlerden çıkarmaya çalışırken yaptın bunu. Senin de yüzünde kara var, benim de yüzümde kara var ama hâlâ o karaların ardından birbirimize bakmaya çalışıyoruz ya, bize, sana da bana da yazıklar olsun."

"Hakan..."

"Keşke beni cezalandırsaydın. Varlığınla cezalandırsaydın. Yanımdayken cezalandırsaydın. Böyle değil, bu şekilde değil, kaybettiğimiz yılların ardından yas tutmama neden olarak değil. Şimdi her gün, bir önceki günün yasını tutmadığımı sanıyor olamazsın. Sen bana bir ömür, yaşanmamış her şeyin yasını tutmayı bıraktın."

Bir adım geri çekilince bedenim boşluğa düşer gibi oldu. Gözleri gözlerimde çok uzun süre beklemedi bu kez. Bakışlarını benden çekerek mutfağın kapısına çevirdi. Gideceğini hissettim. Kalbim kabardı. O ne zaman gitse, kalbim böyle kabarırdı. Ben ondan sadece bir kez gitmiştim. O ne zaman gitse, dönerdi. Ben yıllarca dönmemiştim. Nasıl hissetmişti? Onun anlık, dönüşü olduğunu bildiğim gidişleri bile beni kanı çekilmiş bir cesede çeviriyorken, benim yıllar süren gidişim ona neler hissettirmişti?

Hakan kapıya yöneldiğinde onu durdurmaya çalışmadım. Tam kapının eşiğinden geçerken, "Unutma, Cenan," dedi. "Her şey için savaştın ama benim için savaşmadın." Sonra sesinin bile boynu büküldü. O mutfaktan çıkıp gitti ama boynu bükük sesi burada kaldı. Ellerimin titremeye başladığını hissettim, onları koyacak yer bulamadım, birbirlerine bastırdım ve parmaklarıma, eklemlerime bulaşan o titremeyi durdurmaya çalıştım.

"Unutmadım," dedim duymayacağını bile bile. "Ben hiçbir şeyi unutmadım, Hakan."

Anılar başımın üzerinde bir girdap olarak dönmeye başladı. Bir kış gecesinin içine çekildim, Isparta'nın en soğuk ve karanlık gecelerinden biriydi. Gökten düşen her bir kar tanesi, yeni bir tanışma hikâyesi gibiydi. Montumun yakalarını kaldırırken kar yağışına bir mucizeye bakıyor-

muşum gibi baktığım o an hâlâ dün gibi aklımdaydı. Sanki o kar taneleri hâlâ yüzüme düşüyor, saçlarıma tutunuyor, gümüş rengi ışıkları gözlerime yansıyordu. Arkamdan sokulup beni belimin kenarlarından yakalayarak kendisine çevirirken dudaklarımdan dökülen kahkaha sesi, Isparta'nın sokaklarına yayılıp orada bir anı hâline gelirken, sonsuza dek bu şehirde yaşayacağıma inanıyordum. Oysa başlangıcında durduğum şey aslında bir sondu. Beni büyük elleriyle kendine çevirip yere indirdiğinde kollarımı onun boynuna doladığımı hatırlıyorum, mavi gözleri karların altında gümüş gibi parlıyordu. Bazen öyle bir mavi olurdu ki gök olurdu, içi açılırdı, kar olurdu. Gözlerinin rengine akıl sır erdiremezdim.

"Kar yağışını çocuksu bir merakla izleyip duruyorsun," dedi. "Ne zaman kar yağsa, o gözlerin böyle parlıyor. Tıpkı bir kız çocuğunun gözleri gibi."

"Kar bana mutlu hissettiriyor. Sen kar sevmez misin?"

"Hayır," derken büyük kolları belime sarılmıştı. "Kar adımlarımı yavaşlatır, beni yavaşlatır, ben yavaş olmayı sevmem."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Upuzun bacaklarınla ne kadar yavaş olabilirsin ki?"

Dudaklarıma yerleştirdiğim tebessüme kısaca baktı, ardından gözlerini gözlerime çevirdi ve "Gerçi ne zaman kar yağdığını görsem işte diyorum, işte benim küçük kız yine sevinç çığlıklarıyla kendini sokağa atmıştır," dedi. "O yüzden artık sevmiyor değilim."

"Sen benim sevdiğim her şeyi sevecek misin böyle?"

"Sen bana ben kan görmeyi seviyorum de, gör diye kendimi keserim," dedi alayla. Bu onu güldürse de ben huzursuzca kaşlarımı çattım. "Şaka yapıyorum, kırıştırma şu fındık burnunu."

"Kar iyidir," dedim gözlerimi göğe kaldırarak. Tam o esnada çeneme bir öpücük dokundurdu ve bir kar tanesi sol gözümdeki kirpiklerin üzerine kondu. Anıların kar taneleri gibi dağılarak eridiğini hissettim. O anının içinde ben de eridim.

İçeriden bir tıkırtı duyulunca bakışlarım yeniden kapıya kaydı. Dide'nin sevinç yüklü çığlığını duydum, sonra bir gülüşme sesi evin her yanına dağıldı. Göğsüme yuva yapmış hiçlik hissini bastırarak ağır adımlarla mutfaktan çıkıp Dide'nin odasına ilerledim. Aralık duran kapının ardından gelen gülüş sesleri kızıma aitti ama bu gülüşü var edenin kim olduğunu biliyordum.

"Gece neden gelmediniz babacığım?" diye sordu Dide gülüşlerinin arasından. Onunla hâlâ sizli bizli konuşuyordu. Onu iyi eğitmiştim ama bir babayla nasıl konuşulur bilmiyordu, bir babayla nasıl konuşacağı konusunda eğitim verememiştim, onu eksikliğinden vurmak istememiştim. Vicdan azabının kanımı kurutup damarımı kapkara olana dek yakacağını sandım.

"Kaç kez söyledim, bana siz diye hitap etme. Ben senin babanım. Küçük kızlar babalarına siz demez, sadece baba der," dedi Hakan, boğazımdaki yumruyu yutamadım.

Aralık kapıdan içeri baktığımda, beyaz karyolasının üzerinde bağdaş kurmuş, dudaklarında masum bir tebessüm, gözlerinde hayranlıkla babasını izleyen kızımı gördüm. Hakan'ın sırtı kapıya dönüktü, kızımın uykulu yüzüne büyük eliyle dokunup yanağını okşadı. Dide, şefkatten mahrum bırakmadığım bir çocuk olarak büyüse de bir babanın eksikliğini her zaman hissetmişti. Bir annenin dokunuşunun nasıl olduğunu biliyordu ama babayla ilgili değil bilgisi, bir fikri bile yoktu. Göğüs kafesimde taş taşıyormuşum gibi hissederek ikisinin birbirini sevişini izledim.

Dide, "Saygısız olduğumu düşünmeni istemediğimden," dedi. "Annem beni çok güzel yetiştirdi. Kötü yetişmişsem üzülürsün diye. Görev için yanıma gelemediğinde çok üzülme diye iyi yetiştim." Hakan'ın yüzünü göremesem de Dide'nin yüzünde duran parmaklarının donup kaldığını fark ettim. Dide, küçük, güzel yüzünü babasının avucuna bastırdı. "Bu gece kalacaksın, değil mi?"

"Senden daha önemli işim yok. Kalacağım," dedi Hakan, bu beni gülümsetti ve eski bir anıyı canlandırdı. Bu cümleyi bana kurduğu o aralık sabahını hatırlıyordum. Yüzümde tıpkı Dide'ninki gibi geniş bir gülümseme çiçek olup açmıştı. "Senin hâlâ uykun mu var yoksa?" Parmağını Dide'nin göz altında dolaştırdı. "Bu gözler uyku için mi bu kadar kızardı?"

"Gece gelmezsin sanıp biraz ağladım, annem bilmiyor, ona söyleme olur mu?" diye sordu Dide gözlerini babasının gözlerine dikerek. Ellerimin yeniden titremeye başlamasına neden olan buydu. Parmaklarımı birbirinin üzerine koyup, tırnaklarımı ellerimin yüzeyine bastırarak duygu durumumun düzelmesini bekledim.

Hakan, Dide'yi kollarının arasına çekip önce ona sıkıca sarıldı, sonra onun saçlarını, yüzünü, boynunu öptü. "Güzel kızım benim," dedi Ha-

kan, yüzünü yeniden Dide'nin saçlarına gömüp, saçlarını koklarken. "Çıkar aklından öyle düşünceleri. Ben artık buradayım. Kovsan da gitmem."

"Seni neden kovayım ki?" diye sordu Dide ağlar gibi titreyen bir sesle. Küçük kollarını Hakan'ın boynuna sardı. "Kızlar babalarını kovmaz."

"Sen beni hiç kovmayacaksın o zaman. Bir yerden hiç kovulmayacağımı bilmek ne güzel bir şeymiş."

Hissettiğim o acıyı nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama kalbimi tutan damarın koptuğuna yemin edebilirdim. Onu hiç kovmamış olmama rağmen, acaba bir yerlerde, derinlerinde bir noktada onu kovduğumu mu düşünüyordu?

Dide gözlerini yavaşça yumup gülümserken, "Baba," dedi. "Annem de seni hiç kovmaz."

"Kovmaz mı?" Bu soruyu sorarken sesinde, bir çocuğunkinden farksız olan masumiyet, olduğum yerden usulca geri çekilmeme neden oldu. Titreyen ellerimi üzerime bastırarak hızlı adımlarla balkona ilerlerken düşüncelerim birbirine çarparak devriliyordu. Neden bu kadar titrediğimi anlayamadım. Bir atağın tam ortasındaymış gibi panikle kendimi balkona attığımda, soğuk hava beni kendime getirir sandım ama titremelerim daha da çoğaldı. Çenem kitlendiğinde ve dişlerim birbirine vurmaya başladığında ellerimi balkonun soğuk, siyah tırabzanlarına bastırdım. Gözlerimden sicimle akan yaşların geride bıraktığı sıcaklığı hissediyordum ama gözyaşlarını hissedemiyordum, çenemden kaydıktan sonra nereye gidiyorlardı, kayboluyorlar mıydı bilmiyordum.

Birini sevince hep mi ağlardın?

"Sen beni nasıl affedeceksin?" diye sorarken kendi sesim bana bile ulaşmadı. Parmaklarım tırabzanları daha sıkı kavradı. "Ben bile seni affedebildim mi bilmiyorken, sen beni nasıl affedeceksin?" Titreyen omuzlarımın sebebi soğuk değildi. Sebebi gökyüzünden anılar gibi düşmeye başlayan kar taneleri de değildi. Onu seviyordum. Yıllar geçmişti, hâlâ seviyordum. Geçen yılların üzerine yeni yıllar da binse, yine onu sevecektim. O batı olsa, benim güneşim batıdan doğacaktı. O gök olsa, benim yıldızlarım onda kayacak, benim güneşim ve ayım onda tutulacaktı. Ruhum bu alemde de diğer alemde de sadece ona bağlı kalacaktı. Her nasıl yıllarca ondan başkası saçıma parmağını değdiremediyse, bu saatten sonra bakışları saçlarıma bir kez olsun değmese bile bir başkasının gölgesi saçlarıma düşmeyecekti.

Ne kadar süre o balkonda, soğuğun altında durdum bilmiyordum ama gözyaşlarım dindiğinde, sokağın başında park hâlinde duran araba dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Bakışlarım gri arabada uzun süre oyalandı, sonunda o arabanın iki gece üst üste farklı noktalarda park hâlinde olduğunu hatırladım. Bu sokaktaki tüm arabaları bilirdim, iki gece üst üste farklı yerlere koyulan bu arabanın bana iyi bir his bırakmadığı da kesindi. O herifin Zeliha ve Gurur'u izlediğine zaten şüphe yoktu. Bakışlarımı araçtan uzaklaştırırken yüzümü geren kurumuş gözyaşlarına çarpan soğuk, tenimi çekiştirmeye başlamıştı. İçeri girerken o herifin ne kadar daha bu çocukları izleyeceğini merak ediyordum, bir sonraki adımının ne olacağı sadece benim değil, Hakan için de merak konusuydu.

Yüzümü geren, çoktan kurumuş o yaşları ona göstermekten korkarak, kupkuru yüzümü her ihtimale karşı ellerimle sildim. Sessizliğin büyüyerek Dide'nin odasından hole yayılışını dinledim, ardından o sessizlikten sonra, "Annemin saçları o zaman da mı böyleydi yani?" diye soran benim kızımdı. Adımlarım öylece durdu.

"Evet. Zaman onun saçlarını hiç değiştirmemiş."

"Zaman insanların saçlarını değiştirir mi?" diye sordu Dide.

"Zaman her şeyi değiştirir ama annen aynı kalmış."

"Peki sen değiştin mi?" diye sordu merakla Dide.

"Bu sabaha kadar değiştiğime emindim," dedi Hakan, Dide o küçük, güzel kalbiyle bu cümleyi anlayamazdı ama ben anlamıştım. Bir öpücük sesi duydum, ardından Dide'nin kıkırtısını dinledim.

"Annemi de beni sevdiğin gibi seviyor musun, böyle çok?"

Zaman yavaşladı. Yaşananlar yavaşladı. Bir sonbahar akşamına çekildim, yaza da kışa da en yakın olunan anlardan biriydi. Mavi gözlerinde bir daha başka hiçbir kadının gölgesine rastlamayacağıma emin olduğum anlardan biriydi. Yüzüme düşen saçımı geri itip gözlerimin içine baktığı o anı hatırlıyordum. Aşkı içime kelimeler olmadan, sadece bakışlarıyla akıyordu. Beni sevdiğini duymadan, sevdiğine inandığım ilk andı.

O sonbahar akşamından ve onun gözlerinden savrularak uzaklaştım. O tesisin duvarlarını gördüm, birlikte el ele yürüdüğümüz sokakta da kimse yoktu, kalemi bana uzattığı gün gözlerimizin birleştiği kampüsteki tüm banklar boştu; geçmişin içinde yalnızdım. Anılar her defasında yakalandığım bir kapandı. Anıların kapanına kısılmaktan ne zaman bıkacaktım?

Cenan ve Hakan, anıların içinde kapana kısılmış, geçmiş üzerlerine moloz gibi yığılmış iki âşıktı.

Birbirlerini gelecekte de seveceklerdi belki ama hiçbir zaman geçmişte oldukları kadar mutlu olamayacaklardı.

Bunu ben de biliyordum, Hakan da biliyordu.

Belki de bunu bildiğimizden bu denli yanıyorduk.

O ateşi daha da harlayacak cevabı ondan duyduğumda, kar taneleri sonbaharı yırtıp geçti, anılar birbirine karışmaya başladı. "Evet," dedi. "Anneni de seviyorum. Seni nasıl çok seviyorsam, anneni, canımı, cananımı çok seviyorum."

ZELİHA ÖZDAĞ

Sessizliğin içinde uzanıyordum. Telefonuma düşen aramalara bakmıyordum, mesajları açmıyordum. Hepsi durmadan Gurur ile aramda neler olduğunu soruyordu, hepsi bizden bir cevap bekliyordu. Verebileceğim cevaplar yoktu. Üstelik bu kadar üstüme gelinmesi, gerçekten birbirimizin hayatından çıkıp gitmişiz gibi hissettiriyordu.

Gurur onlara ne söylemişti ya da ne şekilde söylemişti bilmiyordum. Yatakta cenin pozisyonu alırken Emsal'in yeniden ne zaman kontak kurmaya çalışacağını merak ediyordum. Gurur eve gelmemişti, ne zaman gelirdi bilmiyordum ama aynı çatı altında kalmaya devam edeceğimizi biliyordum. Yatakta yan döndüğüm sırada gruba düşen bir mesaj dikkatimi çekti.

Devran Soydere: Buradan da mı konuşmayacaksınız yani, o kadar mı bitti, şimdi dağa çıkıp kunduz gibi çığlık atacağım.

Adnan Bahtıvar: O kadar mı bitti ne kadar kırıcı bir soru cümlesi, kınıyorum.

Adnan Bahtıvar: Şuraya bir bakın, çocukluk yapmanın sırası değil, ikinizi de kulaklarınızdan asılarak tesise mi getireyim? Şiddet yanlısı bir insan olsaydım, beyefendi kimliğimi köşeye bırakıp bunu yapardım.

Girdap Demiralp: İkisinin de telefonlarını çaldırmayı bırakıp mesaj yoluyla mı tacize başladınız rahatsız edici varlıklar...

Tayfun Soydemir: Ben bu ikisinin ayrıldığına inanmıyorum.

Bir an duraksayarak ekrana bakakaldım.

Devran Soydere: Ben de.

Ecevit Erçetin: Kandırıyorsanız da yeter ya, Girdap yeni yeni arabesk şarkılar bulup Gurur için Spotify listesi oluşturuyor, sizin yüzünüzden bu nasıl diyerek, Gurur ve Zeliha'ya uyuyor mu sizce diyerek bize dinletiyor.

Vural Demirezen: Yln mı atıonuz doru deyin

Vural Demirezen: Şakaciktan mi

Hakan Basri Şenkaya: Siz şaklabanlık yapınca bir şeyler düzelecek sanıyor olabilirsiniz ama o koca çenenizi kapatmazsanız olacaklardan sorumlu değilim.

Girdap Demiralp: Gurur da mesajlara dönmüyor, Zeliha da. Hâliyle biraz panik olduk. Üstlerine gitmek de istemiyoruz, sen kesin emir verdin diye bir şey yapmıyoruz ama onlara ulaşamadıkça biz de ne yapacağımızı bilemedik.

Çok geçmeden, Basri abi sanki onlara bir emir vermiş gibi her biri mesajlarını kalıcı olarak sildiler ve grup birden sessizliğe gömüldü. Gurur tesiste değilse neredeydi? Uzandığım yerden güçlükle doğrularak kalktım ve dağılmış saçlarımı parmaklarımla tarayarak topuz yaptım. İnsanları ayrılığımıza inandırması bu kadar güçken, Emsal'i nasıl inandıracaktık hiçbir fikrim yoktu.

Gerçi bu ayrılığın yalan olduğunu anlasa bile en fazla ne yapabilirdi ki?

Gurur'un kurtuluşu o ses kaydının içindeydi, Emsal'in sesinden, Emsal'e ait itirafların tamamı kayıt altındaydı. Yine de Gurur'un kafasında bir şey vardı; sivri bir öfke, kendini bileyen bir bıçak, geçmişin içinden ateş alarak geçip geleceğe saplanacak bir ok, bir intikam. Her ne yapacaksa onun yanında olacağım kesindi, bunu zaten biliyor olmalıydı. Bu yüzden ayrılığımızın gerçekliğine sadece Emsal'i değil, herkesi inandırmam gerekiyorsa, bunu yapacaktım.

Söz konusu Gurur olunca benim vicdanım olduğu yeri terk ediyordu.

Kapının deliğine sokulan anahtarın sesini duyunca göz bebeklerim genişledi. Gelmiş miydi? Kalp atışlarım baskısını kulaklarıma dek taşıdığında, usulca başımı kapıya doğru çevirdim. Kapı aralandığında, holün ışığı tüm bedenini sel gibi yıkadı. Karmaşaya kurban gitmiş gibi dağınık duran kumral saçlarının uçları ıslaktı, dışarıdaki soğuğa rağmen üzerinde sadece yuvarlak yaka, siyah bir tişört vardı. İçeri girerken buz sıcağı gözleri ilk bana tutundu. Bakışlarına dolan şefkati izledim, sanki herkesi kandıran biz değilmişiz gibi birbirimize gülümsedik ama bu gü-

lümseme anlıktı. Hole doğru girerken, "Tüm gece alt katın da üst katın da ışıkları açık dursun ki ikimizin aynı ortamda bulunmadığını, birimizin üst katta olduğunu düşünsün," dedi.

"Evi hâlâ izliyor, değil mi?"

"Eve geleceğimi bildiğinden izlemesi normal değil mi?" diye seslendiğini duydum içeriden. Daha sonra holden çıktı, elinde bir kül tablası tuttuğunu görünce kaşlarım çatıldı. Bakışlarını yeniden bana sabitledikten hemen sonra, "Üst katın ışıklarını açıp geliyorum," dedi ve elinde kül tablasıyla basamakları tırmanmaya başladı.

Birkaç dakika sonunda alt kata indi. Altında siyah iç çamaşırı vardı ama üstü çıplaktı. Kül tablasının elinde olmadığını görünce kaşlarım çatıldı. Parmaklarının arasında bir sigara vardı. Daha sorular dilimde dansına başlamamıştı ama o beni anladı. "Üst katta sigara içerek dışarıyı izleyip beni terk edişin hakkında düşünürken gerçekçi görünmem gerekti," dedi kül tablasını kastederek.

"Dün onlara tam olarak ne söyledin?" diye sordum. "Ayrılık hakkında."

Ayrılıktan bahsetmem modunu düşürmüş gibi kaşlarını çattı. Sigaranın dumanı burnundan sızarken, sigarayı uzun parmaklarının arasına alıp dudaklarından uzaklaştırdı. "İstediğimde ne kadar iyi bir oyuncu olabildiğimi, senin bile benim ne dolaplar çevirdiğimi anlamadığını görmüştük, değil mi Zerdali?" diye sordu. "Hâlimi görenin sorular sormasına gerek yoktu. Hoş, oynadığım oyun da değildi. Seninle bir ayrılık ihtimali bile beni mahvetmeye yetiyor çünkü. Hâlâ iyi değilim, hâlâ kafamı toparlayamadım, hâlâ böyle bir şeyin olmuş olma ihtimali bir ihtimal olmaktan bile çıkmış, yok edilmişken içimi sikmeye devam ediyor."

"İkimizi hiçbir şeyin ayıramayacağını daha iyi anladım," dedim parmak uçlarımda ona doğru yürürken. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdiğinde, ona dokunmak için uyuşan parmak uçlarım artık çenesindeydi. Çenesinde yeni yeşermeye başlayan sakallar dikkatimi çekti. Tam gözlerinin içine bakıp, "Sakalların," dedim. "Bu defa kesmezsin, değil mi?"

"Buna bu kadar mı içerledin?"

"Evet," dedim dürüstçe. "O gün bana kırıcı sözler bile etsen, benim için uzattığın sakalları kestiğin anda yandığı kadar yanmazdı canım. Bu biraz hastalıklı bir benzetme oldu ama gerçekliğini de yok sayamam."

"Sana kırıcı sözler ettiğimde sakın bunu kabul etme, olur mu? Sen kendi değerinin farkında bir kadınsın. Haksız olduğunu bile düşünsen sakın kabullenme, hiçbir kötü sıfatı kendine uygun görme."

"Bana kırıcı sözler edemezsin zaten, aklını alırım senin akıllım," diye alay ettim gözlerindeki savaşları, ağrıları dindirmek için. Gözlerine bakıyordum ve geçmişinin derin sularında boğulan küçük bir çocuk görüyordum. Uzun zaman sonra Gurur, yeniden o çocuğa dönüşmüş gibiydi; kalbi ağrıyor, geçmiş ciğerlerine su olup doluyordu.

"Aynı evin içinde bile kaçak göçek mi dokunacağım şimdi ben sana?" diye sordu, ardından bakışlarını cam duvara çevirdi. "Bu açıdan evin içi görünmüyor ama dikkatli olmakta fayda var."

Cam sehpanın üzerindeki kül tablasına yarısı içilmiş sigarayı bastırarak söndürdü. Bana doğru dönüp yanıma geldi. Beni belimden kavrayarak holün iç tarafında kalan duvara yönlendirdiğinde ondan kaçmadım.

Sırtımı duvara yasladı ve "Söylediklerin ağır şeylerdi," dedi açıkça. Duraksadım. "Kalbimi kırmamaya çalışıyordun, belki de kırmadığını sanıyordun ama o an aslında göğsümün üzerinde tepinmeye başlamıştın." Bir eli duvar ile belim arasındayken, diğer eli ensemden yukarı bir yılan gibi kıvrılarak saçlarımın arasına daldı. "Tek bir an, söylediklerinden birini bile sana düşündürdüğüm ihtimali beni öldürecekti. Gerçeği biliyor olmama rağmen." Burnu burnuma sürttü. Yakınlığı nefesimi hızlandırsa da söyledikleri içime cam kırığı gibi batıyordu. "Her şeyi biliyor olmama rağmen beni öldürebilecek güce sahip olduğunu yeniden gördüm. Sen beni bir yalanla bile öldürebilirmişsin ve ben bu yalanı tek gerçeğim sanabilirmişim."

Dudaklarımızı birleştirme isteği göğsümü kor gibi yakıyordu. Bunu bildiğine emindim. Onu öpmek için yandığımı, onu öpmek için aklımı yitirdiğimi bildiğine emindim. Gurur, dudaklarını dudaklarımın sınırlarına çit gibi çekti ama beni öpmedi. Burnundan dökülen sert nefesler, dudaklarımı daha da yakıyordu.

"Merak ediyor musun?" diye sorunca sertçe yutkundum.

"Neyi?"

Burnundan sert bir nefes vererek gülüp, "Seni neden öpmediğimi değil tabii ki," dedi ve kaşlarımı çattım. "Planımın ne olduğunu."

"Evet," dedim. Ama beni neden öpmediğini de merak ediyordum. Aklımı böylesine bulandırması elbette korkunçtu.

"Nedense tek merak ettiğin bu değilmiş gibi geldi, Zerda."

Sertçe yutkunup, "Hiç ilgisi yok," dedim. "Tüm gün telefonum çaldı. Bazıları bu ayrılığa inanmamış gibi duruyor. Planın neyse çok çabuk gerçeğe dökmen gerek."

"Bu ayrılığa inanmıyor değiller, inanmak istemiyorlar çünkü seni ne kadar sevdiğimi biliyorlar, söylemediğim zamanlarda bile bunu hep gördüler." Utandığımı hissettim. Bu utancı gördü ve bundan zevk aldı. Dudaklarını çeneme bastırıp beni çenemden öptükten sonra, "Karşımda çocuk gibi utanman hoşuma gidiyor," dedi.

"Aynı evde olmamızı garipsemez, değil mi?" diye sordum utancımı hasır altı edebilme umuduyla.

"Cenan'ı ve daha da büyük bir tehdit olan o polis memurunu kandırmak için birlikte yaşamaya başladığımızı zaten biliyordur," dediğinde başımı salladım. "Cinayeti örtbas etmek için sevgili numarası yapmıştık. Şimdi birdenbire evleri ayırmak istemeyeceğimi bilecek kadar zekidir. Hatta Cenan'ın ve arkadaşlarımız dışındaki insanların yanında sevgili taklidi yapmaya devam edeceğimizi de düşünüyordur. Bu, olayı bu noktada gerçeğe daha yakın kılıyor. Bunlar olmasa, doğrudan keskin bir şekilde kopsak, o zaman buna anlam yükleyemez, inanmazdı." Dudakları neredeyse dudaklarıma dokunurken kurduğu cümleler aklıma tutunabilmiş miydi bilmiyordum. "Beni dinliyor musun sen?"

"Yakınlığın aklımı bulandırdı."

"Bunu böyle açıkça söylersen, ben kendimi nasıl dizginlerim?"

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Dizginlemen mi gerekiyor?"

Göz bebekleri mi genişledi yoksa buz sıcağı gözlerine birdenbire gece mi çöktü tam ayırt edemedim. Kısık bakan gözlerinin içinde ahlaksız ritimler görünce gözlerimi kaçırdım, bu onu yeniden güldürdü.

"Alt katın ışığı açık kalsın, benimle üst kata gel," dedi. Bir adım geri çekilip yarattığı kızarmış yüze baktı. "Ve nefes almayı unutma..."

"Salak," dedim. Gözlerimi kaçırırken, "Soracağım sorular var," diye ekledim.

"Üst kata geldiğinde dilediğin tüm soruları sorabilirsin," diyerek basamaklara yöneldi. "Yatak odasının camına çok yaklaşmamaya çalış."

Başımı salladım ama sırtı bana dönük olduğundan bunu görmedi. O yukarı çıkarken bir süre olduğum yerde durup nabzımın yavaşlamasını bekledim. Ona sormam gereken sorular, almam gereken cevaplar vardı. O da içten içe neleri soracağımı, nelerin cevabını beklediğimi biliyordu.

En başında beni rahatsız hissettiren ama bir yandan da varlığına şükrettiğim bir durum vardı. Bilekliğimde ne zamandan beri bir GPS[1] ve kayıt cihazı vardı? Huzursuzlukla zemine baktım ve bu sorunun kafamın içinde daha derinlere ulaştığını fark ettim. Sorgu göğsümün içini oydu, içime şüphe ekmese de rahatsızlığı ekti. Bundan hoşlanmadığımı fark ettim, bu durumun ne zamandan beri süregeldiğini merak ettim. Yoksa bana güvenmediği zamanlara mı denk geliyordu? Hâlâ içinde bana karşı şüpheler taşıdığı zamana mı? O zamana denk geliyorsa bile bu mantıklı değildi. Bu korkunçtu. İrkilerek başımı iki yana sallayıp basamakları tırmanmaya başladım. Vereceği cevapların karşılığı olan tepkilerim ne düzeyde olurdu bilmiyordum. Sadece bu, mantıklı bir açıklaması yoksa, tolere edilebilecek ya da normalleştirilebilecek bir şey değildi. Kendi kendimi gaza getirmemek için derin bir nefes aldım ve yatak odasının aralık kapısından içeri baktım. İçeride değildi. Suyun sesini duymaya başladığımda duşa girdiğini anlayıp boynumu esnettim.

Altından çıkardığı kotu ve yuvarlak yaka tişörtü yatağın yanındaki berjere katlayarak koymuştu. Onun düzenli oluşunu seviyordum. Çamaşırlarını kendisi yıkıyor, çok yorgun bile olsa beni rahatsız etmekten korkuyor gibi eşyalarını düzenli şekilde bırakıyordu.

Banyoya yönelirken kafamın içindeki sorular tekrar şaha kalkmıştı. Banyonun da kapısının hafif aralık bırakıldığını gördüm. Suyun buharı usulca dışarı süzülüyordu. İçeri bir adım atıp omzumu kapı pervazına yasladığımda, varlığımı fark etmiş olacak ki vücudu dik konuma geldi. Cam kapının arkasındaki buharlara rağmen onun büyük bedenini görebiliyordum. Omzunun üstünden bana baktı, buharın arkasında kalan yüzünün bir kısmını görebiliyordum. Tüm bedenini cam kapıya doğru çevirip cama yaklaştı ve büyük avucunu cama bastırıp avucuyla yüz kısmındaki buharı tek hamlede sildi. Gözlerimiz birbirine tutunduğunda, bakışları ateşlerin içinde, yaşananlardan çok uzakta hissetmeme neden oldu. Cama doğru bir adım attığımda, şimdi gözleri daha keskin bakıyordu.

"Sana bir şey soracağım," dediğim anda elim, cama yaslı duran eline doğru yaslandı. Aramızdaki cama rağmen elini tutuyormuşum gibi hissettim.

"Sor."

---

[1] Türkçe karşılığı Küresel Konumlama Sistemi olan, ABD Uzay Kuvvetleri tarafından yönetilen uydu tabanlı radyonavigasyon sistemidir.

Islak saçlarına, kirpiklerine, sırtına vurdukça etrafa sıçrayan sulara baktıktan sonra elimi camın ardındaki elinden çekmeden, "Neden beni izliyordun?" diye sordum. "Bunu sana dün soracaktım ama o kadar yoğun duygular içindeydim ki bunu akıl bile edemedim." Gözleri dudaklarıma anlık olarak dokunup tekrar gözlerimin içine döndü. "Nasıl oluyor da bu bileğimdeki bileklik tüm sesleri kaydedebiliyor?"

"Özel hayatına müdahale etmiş gibi göründüğümü biliyorum." Başını omzuna yatırınca şakaklarından akan sular köprücük kemiklerine doğru aktı. "Ama bunu yapmadım. Hiçbir zaman yapmadım."

"Neden peki?" Yargılamamak için çok mücadele etsem de "Beni o bilekliği bana verdiğinden beri mi izleyip dinliyorsun?" diye sordum. "Güvenmediğin için mi? Eğer böyleyse, bu benim kabul edebileceğim bir şey değil. Bu normal bir şey değil." Gözlerimdeki tereddüt onu bir an duraksattı, bunları düşünme ihtimalimi hesaba katmış gibi başını iki yana salladı. "Açıklamanı bekliyorum."

"Kazadan sonra yaptım," dediğinde bir an ürperdiğimi hissettim. O sesler yine oradaydı. Aracın devamlı yere çarpma sesi, camların parçalanma sesi, aracın son kez bir yere saplanır gibi vuruş sesi. "O gece Muşta tesadüfen oradan geçmeseydi, sen ölecektin. Ben önemli değilim ama sen... Sen ölebilirdin." Alnını cama yasladığında gözlerini kapatmıştı, ıslak ve uzun kirpiklerini izledim. "Seni oradan çıkarmaya çalışırken neler yaşadığımı, neler düşündüğümü bilmiyorsun. Bin ihtimalden dokuz yüz doksan dokuzunda da ölüydün, sadece birinde yaşıyordun ve ben o bir ihtimale tutundum."

Gözlerini açtığında gözlerinin beyazının kızarmış olduğunu gördüm.

"O gün tesadüfen bulunduk, peki ya bulunmasaydık?" diye sorarken yarattığı farkındalık kuyusunun içine düştüğümü fark ettim. "Bilincinin açık olduğunu, bayılmadığını, nabzının normal seyrettiğini bilme ihtiyacıyla doldum ve böyle bir durumda konumunu da bilmeliydim. Ben de bunu yaptığıma sevinmiyorum ama bir daha aynı geceyi yaşatmayacakları kesin bile değildi ve seni korkutmadan, tedirgin etmeden korumalıydım. Ses kayıtları belli saat aralıklarında siliniyordu ve hiçbir kaydı açmadım, zaten bilgisayara veri olarak gidiyordu ve saati dolunca da siliniyordu. Tek birini bile açmamak için onu hiç açmadığım bir bilgisayara yönlendirmiştim. Ama nabzın, sağlık durumun telefonumdaki uygulamaya tıpkı kendiminki gibi devamlı olarak geliyordu. Gittiğin hiçbir yeri izlemedim, zaten takip sadece nabzında değişiklik olduğun-

da, sağlığını tehdit eden bir şeyle karşılaştığında aktif hâle geliyordu." Gözlerimin içine tek bir şüphe barındırmamamı sağlayan bir gerçeklikle baktı. "O gece bayıldın. Ve sağlık uygulamam doğrudan alarm vermeye başladı. Olduğun yeri saptayabilmem ve oraya bir ambulans yönlendirebilmem için konumun açıldı."

Göğsümde sıkış tepiş bir hisle, "Hiç değilse bunu bana söyleyebilirdin," diye mırıldansam da onun için aynısını yapacağım gerçeği kafamın içinde çınlayıp duruyordu.

"Söyleyebilirdim ama bu sana kendini tehdit altında hissettirecekti. Zeliha, zaten dikkat problemlerin baş göstermeye başlamıştı, derslerine odaklanmak istediğini biliyordum, korkularının buna engel olduğunu da biliyordum. Seni daha fazla zihin çıkmazına sokamazdım. Hayatını felç eden benken, yine hayatında daha büyük korkulara yol açan, seni bir paranoyağa çeviren ben olmak istemedim. Bunu söylesem, her an saldırı altında olabileceğimizi düşünecektin."

"Yine de bilmem gerekmez miydi?"

"Hayatını tamamen felç etmeyi göze alamazdım. Elinden her şeyini almışım gibi hissediyordum. Vizelerin kötü geçmedi mi?"

Bu soruya sessiz kaldım.

"Özel hayatına tek bir an müdahale etmedim, nerede olduğuna bakma ihtimalim zaten yoktu, sadece sağlık durumunda değişiklikler olduğunda ses kaydediliyordu ve bu sesler belli bir saat aralığından sonra otomatik olarak siliniyordu. O gece ilk kez ciddi bir sağlık sorununa dayalı alarm aldığımda kaydı dinlemek zorundaydım. Çünkü konumun belli bir noktada sabit durmadı, ambulansı arayamazdım çünkü bilincin yerinde değildi ve konumun hızla değişiyordu. Çok hızlı bir şekilde köhne bir noktada durdun. Zaten izleniyorduk, bir şeylerin ters gittiği açıkça ortadaydı. Yola koyulduğumda ses kaydı başladı ve senin bilincin yerinde değilken de etrafında konuşulanları duydum."

"Bu yaptığını ben de yapardım. Belki ses kaydına kadar düşünmezdim ama yaşananları önüme koyduğumda, ben de bunu yapacağımı biliyorum. Yine de ses kaydından hoşlanmadım, Gurur. Hiç dinlememiş olsan, boş bir bilgisayara gidip siliniyor dahi olsa," diye fısıldadım.

"Bir kaza anında hâlâ yaşıyor olduğunu, sesinin çıktığını duymak istemiştim, o gece sesin çıkmıyordu ama ya çıksaydı? Ya ben olmasaydım, kısıtlı bir şekilde durumunu öğrenebileceğim bir ses çıkarsaydın ama yalnız olsaydın? Her ihtimali düşünmek zorundaydım. Özür dilerim,

bunu yaptığım için mutlu değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ama kaçırılmanı bile geçtim, peşimizde izleyen birilerinin bile olmasını geçtim, zarar gördüğünde, zayıf nabzının bildirimini aldığımda sesini duymadan nasıl dayanacaktım? Bunları bana hak vermen için söylemiyorum, Zeliha. Güvenliği yüksek tutarken haddimi aştığımı biliyorum ama istemediğin hiçbir şey yaşanmadı, yaşanmayacaktı da. Kaza sadece senin travman değildi. Benim de travmamdı ve sonunda bunu bir şekilde aşabilecektik, birileri bizi izlemeyi elbette bırakacaktı. Eğitim hayatını toparladığında, kafan daha rahat olduğunda sana bunu zaten söyleyecektim." Oluşan buharı yeniden avucuyla sildi. "Bana kızma demiyorum, kızabilirsin. Ama kendini benim yerime de koy. Haklısın, biliyorum. Sonuna dek haklısın."

Gözlerinin içine baktım ve sustum. Bir yanım bana bunu söylemediğinden ona kızgın hissetti, bir yanım bunu yapmasaydı her şeyin mahvolacağını söyledi; bir yanım onun bana güvenmeme ihtimalini yeniden düşünerek sızladı, bir yanım bana verdiği öneme inanamayarak ağrıdı.

"Bu gece sana anlatacaklarım var. Kafanda hâlâ oturtamadığın o Gurur'u, nerede oturtmak istersen, oraya oturtacağın türden şeyler."

Sertçe yutkunup, "Seni her zaman dinleyeceğimi biliyorsun," dedim.

"Bir yanın bana kızgın, bir yanın kızdığın şeye şükrediyor, değil mi?" Cam kapıyı açmasıyla, yoğun bir buhar tüm bedenimi sardı. Tam karşımda çırılçıplak dururken, "Bu gece sana çırılçıplağım," dedi. "Sadece bedenimle değil, tüm düşüncelerimle, hislerimle, geçmişimle." Gözlerim, çıplak bedenine dokunmadan gözlerinde asılı kaldı. "Benim bile affedemediğim şeyler var kendimle ilgili," diye devam etti cümlesine. "Bu gece beni, benim yerime sen affeder misin?"

Elimi kaldırıp ıslak yanağına koyduğumda, kısık bakan gözleri neredeyse kapandı. Kirpiklerinin birbirine tutunduğu ânı izledim, sonra gözlerini açıp bana, ben onun muhtaç olduğu şeymişim gibi baktı.

"Sana giyecek bir şeyler getireyim," diye fısıldadığımda, dudaklarına yerleşen o küçük tebessüm kalbimi ağrıttı. Ona karşı sivri hisseden yanım göğsümün altına saklandı, yaptığı şeyle alakalı soru işaretleri taşıyan zihnim sessizlikle mühürlendi ve ona hissettiğim şefkat sahneye çıktı.

Tam elimi geri çekiyorken, avucunu elimin üstüne bastırıp dudaklarını avuç içime yasladı. Avuç içimi, gözlerimin içinden tek bir an olsun

çekmediği gözleri içimde bıçak gibi dolaşırken uzunca öptü. Elimi serbest bıraktığında, dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı.

"Gurur," dedim kendimden emin bir sesle. "Artık nabzımı takip etmene gerek yok, benimle ilgili paranoyalarına gerek yok, o kaza yaşandı ve bitti. Baban bize bunu yapmaya çalıştı, yapamadı ve bitti. O yüzden artık bilekliklerimiz eskisi gibi sadece bizi bağlayan zincirlerimiz olsun, olur mu?"

"Sen emret bana, emrettiğin şey o an olsun," dedi.

"Emretmiyorum, sadece istiyorum."

"İsteklerin benim için emir," dedi. "Sen iste, ben emir sayayım. Olmaz mı?"

"Olur mu hiç öyle şey?" Dudaklarım yukarı kıvrılırken gözleri o kıvrıma takıldı. "Sen benimleyken bir asker değilsin, sadece sevdiğim adamsın. Bunu unutma."

"Ben senin sevdiğin adam olduğum gibi, askerin de olmak istiyorum."

"Serseri," diyerek başımı iki yana salladım. "Üşüyeceksin, bekle beni burada."

"Üşüyeceksem kalıp sarıl, alev alırım zaten."

"Aklın fikrin oynaşmakta."

"Sanki sevmiyorsun benimle oynaşmayı..."

"Sevmediğimi bir kez bile söyledim mi?"

"Söylemedin. O yüzden kollarıma gelip beni ısıt," diyerek kollarını iki yana açınca, bir an gözlerim çıplak vücuduna, uzun uzuvlarına kaydı ve boynuma kadar kızardım.

"Salak!" diyerek hızla banyodan çıktığımda, arkamdan güldüğünü duyabiliyordum.

Ona siyah bir iç çamaşırı, beyaz, yuvarlak yaka bir tişört ve gri bir eşofman çıkardıktan sonra petekleri kontrol ettim. Evin sıcaklığı iyiydi, evdeyken uzun kollu şeyler giymeyi pek sevmediğinden tişörtün yanına başka bir şey almadım. Kıyafetleri kucağımda içeri girdiğimde onun bedenine göre küçük, benim bedenimeyse bir elbise boyutunda olacak havluyla kasıklarını kuruladığını gördüm. Havlunun hareketlerini izlememek için gözlerimi yüzüne diktiğimde, özenle nereye bakmamaya çalıştığımı biliyormuş gibi sırıtarak bana baktı.

"Gözlerini bu kadar kaçırmana gerek yok bebeğim, bu senin görmediğin bir şey değil," deyince, bu diye nitelendirdiği şeyi havlunun altından sıktığını görünce gözlerim irice açıldı.

"Çok adisin."

"Yeni öğreniyor olamazsın bunu."

Gözlerinin içine bakıp, "Giy üstünü, dana," dediğimde, "Nasıl yani?" diye sordu. "Sen giydirmeyecek misin?"

Derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm. Kıyafetlerini banyo tezgâhına koyduktan sonra köşedeki temiz havlulardan birini alıp saçlarını kurulamaya başladım. Bunu yaparken çıplak olması umurumda değildi. İki metreden uzun boyuyla önümde bir çocuk gibi durdu ve saçlarını kurulamamı bekledi. Saçlarını kuruttuktan sonra omuzlarındaki su damlalarını da silip beyaz tişörtünü kafasından geçirdim.

"Donunu da ben giydirecek değilim, dana," dediğimde bana öyle çocuksu bir tebessüm bahşetti ki kalbimin sancıdığını hissettirdi. "Yalnız öyle gülersen giydiririm."

"Güleyim mi o zaman biraz daha?"

"Salak." Geri çekilip kolundaki bilekliğe baktım. "Senin bilekliğinde de öyle bir şey var mı? Sana bir şey olursa, ulaşabileceğimiz bir şey?"

"Ben senin kadar önemli değilim."

"Böyle cümleler kurduğunda seni parçalamak istiyorum." Burnumdan sert bir nefes verdim. "Ama şu konuda ciddiyim, bileklikerimiz seni ve beni birbirine bağlayan zincir olarak kalsın istiyorum. Hayatının geri kalanını bana bir şey olacak paranoyasıyla geçirmeni istemiyorum. Çünkü bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum, Gurur. Bunu yaşadım. Her şeye rağmen birbirimize müdahale etmeden birlikte olmayı öğrenmemiz gerek."

Başını anlayışla salladı. Sessizce banyodan çıktım. Çolpan'ın kurduğu kız grubuna düşen bir mesajla yatak odasının önünde durup telefonuma baktım.

Çolpan Asıroğlu: Zeliha

Ayça Sarıhan: Kızlar gecesine ne dersin?

Gaye Önal: Bir poşet dolusu cips, hem de %20 fazla olanlardan?

Durgun bakışlarım mesajlarda asılı durdu. Onlarla bu konuyu konuşmamıştım çünkü Ayça bir süredir bir projeyle ilgileniyordu, muhtemelen son üç gününün tamamını projeyi tamamlamak için kampüste geçirmişti. Çolpan da yoğunluk konusunda ondan farksızdı. Eğer Yener beni evden çıkarmaya çalışmış olmasaydı bu konuyu Simge'ye bile sonradan yansıtacaktım, hoş o her şeyi anlamıştı. Birdenbire kızlar konseyi kurulduğuna göre, biri koca çenesini tutamayıp onlara Gurur ile limoni

olduğumuzdan bahsetmişti. Nedense bu Girdap'ın başının altından çıkmış gibi geliyordu.

Zeliha Özdağ: Bunu hafta sonu yapalım mı?
Zeliha Özdağ: Çünkü bu grubu fena hâlde özledim.
Gaye Önal: SİS BULUŞMASI SİS BULUŞMASI!!!!
Çolpan Asıroğlu: Şu an okuldayım, birazdan çıkacağım. Fikrin değişirse Gaye'nin çalıştığı kafede de buluşabiliriz.
Ayça Sarıhan: Projeyi sikeyim, Zeliha'nın yuvarlak götünü şaplaklamayı özledim.
Çolpan Asıroğlu: Dertleşmeyeli uzun zaman oldu.
Çolpan Asıroğlu: Hepimize iyi gelecek bu hafta sonu.
Gaye Önal: Gençleşmeye hazır mısınız hanımlar?
Ayça Sarıhan: Kendi adına konuş Gayeciğim, ben gayet gencim.
Gaye Önal: LOL
Ayça Sarıhan: *(Orta parmak emojisi)*
Gaye Önal: *(Patlıcan emojisi)*
Zeliha Özdağ: Pekâlâ, kim yumurtladıysa söyleyin çünkü şu an kendimi avutulmaya çalışılan bir bebek gibi hissediyorum.
Ayça Sarıhan: En Son Babalar Duyar[1]'daki baba gibi hissetmemizin dışında
Ayça Sarıhan: GİRDAP
Ayça Sarıhan: Anlattı.
Ayça Sarıhan: Küçük bir anlaşmazlık yaşandığını, Girdap'ın bunu büyük bir şey sandığını düşünsek de konseyi toparlama kararı aldık. Şimdi söyle, iyi misin yoksa kursa başlayayım mı?
Zeliha Özdağ: Ne kursu?
Ayça Sarıhan: Sela okuma kursu
Ayça Sarıhan: Malum basketbol potası adam kalbini kıracak bir şey yaptıysa onun selasını okuyacağım ya hani
Zeliha Özdağ: Hafta sonu anlatayım mı her şeyi?
Çolpan Asıroğlu: Öyle iyi hissedeceksen öyle yapalım
Çolpan Asıroğlu: Birlikte kaldığınız evdesin değil mi?
Zeliha Özdağ: Evet.

---

[1] Yapımcılığını Mint Prodüksiyon'un üstlendiği, 21 Eylül 2002 yılında TRT1 kanalında yayımlanmaya başlayan komedi, aile ve dram türündeki Türk televizyon dizisidir.

Gurur aniden çenesini omzuma bastırınca kafamı kafasının üzerine yatırdım. "Üstüme gelmemek için uğraşsalar da endişelenmişler, onların bu hâllerinden hemen anlarım ben," dedim. "Girdap koca çenesini ne diye tutamıyor?"

"Günün sonunda yine barışacağız, değil mi?" diye sordu.

"Öyle ama arkadaşlarıma karşı mahcup hissetmeden de edemiyorum. Sen tesistekilere karşı mahcup hissetmiyor musun?"

"Tabii ki hissediyorum." Derin bir nefes aldı. "Odaya girmeyelim." Nedenini sormak için ona döndüğümde bir adım geri çekilip üst katın duvar kenarını gösterdi. "Bu tarafta cam duvar yok, daha rahat hareket ederiz. Gölgemiz karşıdaki duvara düşer, gölgelerimizi bile kimse göremez." Sessizce ona baktığım sırada gösterdiği duvarın çaprazındaki şifonyere ilerledi. Beyaz şifonyerin çekmecelerinden birini açıp bir mum çıkardı. Beyaz, kalın bir mumdu. Mumu yakıp yere koyduktan sonra bana doğru döndü.

Derin bir nefes alıp duvar kenarına yürüdüm. Bağdaş kurarak yere oturduğumda o da yavaşça yere çöktü ve beklemediğim bir anda başını dizime koydu. Karşımızdaki duvara gölgelerimiz yansıyordu.

"Bu gece benim yerime beni affedecek misin?"

Sorusu beni derin bir ıssızlığın içine sürükledi. Fakat biliyordum, bu denli ıssız bir his içime oturmuşken, devamında kurulacak tüm cümleler, karanlık gölgeler şeklinde üzerime yıkılmaya başlayacaktı.

"Senin kendini affetmen gerekmez mi?"

"Ben kendimi affedemiyorum, benim yerime sen beni affetsen olmaz mı?"

"Bana anlatacağın şeyler çok mu kötü?" diye sordum elimde olmadan.

Bu sorduğum soruyu es geçti. Sessiz kalınca soruma cevap vermeyeceğini anladım.

Parmaklarım kumral saçlarında gezinirken, ruhuma çökmeye başlayan zifirî karanlığın nedenini biliyordum. Uzun kirpiklerinin titrediğini gördüğümde gözlerini kırpıp geri açtığını anladım. Parmaklarım yeniden saçlarında turladı ve "Saçma sapan durumlar peşimizi hiç bırakmıyormuş gibi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim dürüstçe.

"Peki bu sebepten beni terk etmeyi hiç gerçekten düşündün mü?"

Birden kalbimi hedef alan sorusuyla donakaldım. "O gece söylediğim her şey..."

"Biliyorum, gerçek hislerin değildi. Öyle olmaması için Allah'a yalvarırdım."

"Çaresizdim, bunu biliyorsun."

"Evet. Ama sorduğum soru bu değildi, Gelincik," dedi. "Sorduğum soru, hiç gerçekten bu yüzden beni terk etmeyi isteyip istememendi."

"Biz seninle birbirimizin bir şeyleri olduğumuzu anladığımdan beri ben, seni bir kez olsun terk etmeyi düşünmedim, Gurur." Gözlerini kaldırıp bana bakınca bu kez burnuna ve çenesine dokundum. "Bir kez bile düşünmedim."

"Neden? Düşünüyorum, seni gerçekten hak ettiğim bir an oldu mu diye."

"Bu şekilde konuşmandan hoşlanmadım." Bacağımı geri çekmek istedim ama dizimi tutup başını daha sert bastırarak, "Bekle," dedi. "Bu gece beni dinle."

"Söyleyeceklerin kendini aşağılayacak şeylerse dinlemek istemiyorum."

"Hayatının büyük bir kısmını ayaklar altına alınıp aşağılanarak geçirmiş bir insanın kendini aşağılaması mı garip geliyor?" diye sormasıyla, gözlerim birdenbire gözlerine perçinlendi. Bu sorudan sonra bana uzun süre bakamadığını fark ettim. Gözlerini usulca duvara çevirdi ve şimdi yeniden sadece kirpiklerini görebiliyordum. "Kaza gecesini hatırlıyor musun? Sana hiçbir şey anlatmadan, bir sürü şeyi anlattığım bir geceydi. Kafamın içinden konuştum seninle. Hatta kafamın içindeki seninle bile tam konuşamadım. Kafamın içindeki seni bile kendimle incitmek istemedim. Ama bu gece başım senin dizindeyken, benim sana anlatacak bir hikâyem var, Zeliha."

Tedirginlik, bir şehre çöken sis gibi göğsümün içine çöktü. Kendi içindeki benle bile konuşmaya çekindiği, kafasında kurduğu bana bile anlatmaya kıyamadığı hikâyesi neydi? Belki de o hikâye onu öyle çok yaralamıştı ki artık kendi yarasından akan kanı göremiyordu. Önemsediği tek şey bendim, tek bir korkusu vardı ve o da bende yeni bir yara açmaktı. Açılan tüm yaralarımın sahibi olduğunu biliyormuş gibi gözlerini yumdu.

"Yeni bir yaraya daha yerim var," dedim. "Anlatabilirsin."

"Sen böyle dersen, daha kolay olmaz," diye mırıldandı.

"O zaman şöyle düzelteyim, senin açtığın yaraları da seviyorum. Anlatabilirsin."

Sakin bir nefesi içine doldurduktan sonra, "Söylesene," dedi. "Dilinin arkasında saklanan o soruyu görüyorum ama sormaya kıyamadığını biliyorum. O soruyu bana sorsana."

Sobelenmiş gibi hissetmek, nabzımın derimin altında hızlanmasına neden oldu. Gözlerimi duvarda asılı duran gölgelerimize çevirerek, "Nasıl?" diye sordum, dilimin ucuna akan merhametsizlik, önce kalbimi yaraladı. "Nasıl bir insan öz evladından bu denli nefret eder?"

İşte bu soruyla beraber, odanın içine kar taneleri düşmeye başladı. Mumun alevi titredi ama sönmedi. Şimdideydim, sonrasını göremedim ama geçmişe doğru düştüğüm de kesindi. Kar taneleri gitgide hızlanarak evin zeminini doldurmaya başladığında, tıpkı benim gibi Gurur'un da o kar tanelerini görebildiğine, teninde soğuğunu hissedebildiğine emindim. Parmaklarımı Gurur'un saçlarının arasına daldırdım ve takvim yaprakları gökten döne döne düşerek yeryüzünde yanmaya başlayan ateşin içine kondu. Yanan her bir tarihte, artık ben şimdide değil, o tarihteydim.

Gurur'un sesi beni iki katlı bir evin terasına taşıdı. Asma yapraklarının gölgelerini yüzüme düşüren, kablosu tavandan sarkan lambanın sarı ışığıydı. Bir kadın çığlığı duyduğumda irkilerek başımı omzumun üstünden o yana çevirdim ve benimle aynı anda geçmiş de başını o yöne çevirdi. Bir kadın, yalın ayak evin kapısından dışarı çıktı. Korkuyla etrafına bakarken beni görmedi, oysa iki adım ötesindeydim. Gurur'un sesi adımlarıma dönüştü, o kadına doğru yürürken temkinliydim, gözlerimdeki korku usulca büyüdü ve bakışlarım kadının çıktığı evin aralık duran kapısına kaydı.

Yerde yatan küçük erkek çocuğunu gördüm.

Yüzü bana dönüktü. Cenin pozisyonu almıştı ama uyumak için değil. Boş bakan gözleri eski dokuma halının yüzeyindeki desenlerdeydi, burnundan sızan kan, sus çizgisinde toplanmış, dudaklarına akamamıştı. Kadının çığlıkları sokağı inletirken biri o çocuğa elini uzattı ve çocuğu ince kolundan yakalayarak havaya kaldırırken çocuğun gözleri gözlerime dokundu. Çocuğun, kadının aksine beni gördüğünü iliklerimde hissettim. Cansız, içi boş bir oyuncak bebek gibi kaldırılırken gözleri gözlerime farkındalıkla saplanmıştı.

Yüzümde cam gibi parçalanan bir ifadeyle, "Gurur," diye fısıldadım. Gurur'un sesi beni anıların içinde ilerletti. O kapıya bir adım attığımda şimdi çocuk bana değil, onu kaldıran kolların sahibine bakıyordu ama

gözlerinde korku yoktu. Boşluk vardı. Hiçlik oradaydı. Bir çocuğun gözlerine yerleşmiş, bir adama doğru bakıyordu. Sanki o çocuğun içine bir karanlık ekilmişti ve o karanlığı eken, onu tutan ellerin sahibiydi. Çocuğun gözlerindeki sessizlik büyüdükçe karanlık da büyüyordu. Çocuğu ince kolundan havada tutarken büyük avucunu kaldırdı ve tam ona vuracakken kapıya yöneldim. Gurur'un sesi kesildi, anılar zaman gibi dondu; o evin kapısı yüzüme kapandı.

"Gurur," diye fısıldadım o anının içinde. Sonra, "Gurur!" diye çığlık atıp o kapıya onlarca yumruk, tekme savurdum ama ne çocuğun sesini duyabildim ne de beni anıların içine davet eden Gurur'un. Sessizliği kar olup yeniden yağmaya başladığında, o terasta dikilmiş, saçlarıma tutunan karların altında beni sürükleyeceği bir yeni anı için gözlerimde yaşlarla bekliyordum.

Çok geçmeden bir araba farının ışığı gözümü aldı. Elimi yüzüme siper ederken nabzımın hızlandığını hissettim ve gece her yere yayıldı. Ellerimi yüzümden uzaklaştırdığımda ne araba oradaydı ne de ışık vardı. Bir evin karanlık koridorunda durduğumu anladım.

Tenin tene çarpma sesi, ruhumun kıyılarına asitten bir dalga gibi vurup o kıyıları eritti. O sesle ürperdim, o sesle sıçradım, o sesle yana doğru korkuyla döndüm ve o dönüş anının görüntüsü beş farklı açıdan zamana yayıldı. Savrulan saçlarımın yeniden sakince omuzlarıma düştüğü o süre zarfında, ben sakin değildim, kalbim yerinden kalkıp gidecekmiş gibi şiddetle çarpıyordu. Frenleri patlamış bir arabayla üç yanı uçurumla çevrili, dönüş manevrasının mümkün olmadığı bir yolda ilerliyor gibi hissederek kapısı kapalı duran odaya yöneldim. Kapıyı açarken Gurur'un sesi bana geçmişi örmeye devam ediyordu.

İçeride iki erkek çocuğu vardı. Biri çok küçüktü, diğeri ondan yaşça büyük olsa da o da küçük görünüyordu. Büyük olan çocuğun, az önce kolundan tutup kaldırılan, gözlerime boşlukla, karanlıkla bakan o erkek çocuğu olduğunu anladım. İkisi de dizlerinin üzerine çökmüştü, avuçlarını dizlerine yerleştirmiş, karşılarında dikilen adama bakıyorlardı. Yere savrulmuş tabakları gördüm, bazıları kırılmıştı, bazılarının içindeki yemekler yere yayılmıştı. Adam kemerini belinden çözdü, kemerin şakıma sesini duydum ve büyük olan, birden küçük olanın üzerine doğru çıkıp onu altına alarak sırtını küçüğe siper etti. O an, o çocukla yeniden göz göze geldiğimiz andı.

O çocukla göz göze geldiğim an, bu kez bir fotoğraf makinesinin deklanşörünün patlarken çıkardığı sesi duydum, ışıklar gözümü aldı. O an anladım, Gurur bir anıyı daha tamamını göstermeden bana anlatmıştı. Ama anlatmaya başladığı son anıda, yanında ne annesi ne de Cesur vardı. Yapayalnızdı.

Aynı odadaydık. Beni göremiyordu, bu kez bana bakmıyor, gözlerimin içine o farkındalığı ekmiyordu. Önüne aldığı müzik kutusuna, patlamış dudağına zorla yerleştirdiği bir tebessümle bakarken, dudakları gerildiğinden canı acımış olacak ki devamlı kaşlarını çatıyordu. Usulca ona doğru ilerledim. Gözlerimden sicimle akan yaşlarla sessizce yanına eğilip, dirseklerimi bükülen dizlerime bastırarak onun büyük bir merakla izlediği müzik kutusunun içine baktım.

Müzik kutusunun içinde bir balerin dönüyordu.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama gözyaşlarım durmadı, devamlı aktı.

Kapının kolu yaklaşan dehşeti irdelercesine aşağı çöktüğünde nefesimi tuttum. Ela gözlerin sahibi de nefesini tutup müzik kutusunun kapağını kapattı. Korkuyla belini dik konuma getirdi ama hâlâ yerde oturuyordu.

"Ne lan senin o elindeki?" diye sordu biri. Bu ses, anıları anlatan adamın sesi değildi, sevdiğim adamın sesi değildi; ördüğü anıların içinden başını uzatan canavarın sesiydi. Korkuyla titrediğini gördüm, o kadar gördüm ki sanki geçmişte o anın içinde yalnız değildi, ben de onunlaydım.

"Hiç," dedi, bu onun çocuk sesini ilk duyuşumdu. Sessizce gözlerini babasına çevirdiği o an, bunu yapmaması için ona yalvarabilirdim ama o bunu yaptı. Yine meydan okuyan, karanlık gözleriyle babasına baktı.

"Ver elindekini."

Gözlerini babasından çekmedi, uzun süre birbirlerine iki düşman gibi baktılar. Gözlerimden akan yaşları avuç içlerimle sildim, yavaşça doğrulup kalktım ve ikisini izlerken yeni bir yaranın daha içimde kanamaya başladığını anladım.

Babası aniden eğilip, "Ver dedim sana lan!" diye bağırınca, ben irkilsem de o irkilmedi. Gözlerini ağır ağır yumup geri açtı ve derin bir nefes alarak elindeki müzik kutusunu babasına uzattı. Babası müzik kutusunu alırken yeniden birbirine tutunan bakışları nefret yüklüydü.

Babası müzik kutusunun kapağını açtığında, az önce kulağıma güzel gelen o melodi, birden yüreğimi parçalara bölen bir ezgiye dönüştü.

Babası burnundan sert, aşağılayıcı bir nefes vererek gülerken, "Oturmuş karı gibi buna mı sırıtıyordun yani?" diye sordu. Kurduğu soru cümlesine kaşlarımı çatarak, tiksintiyle baktım. O çocuğu kollarımın arasına almak, buradan çıkarmak imkânsız mıydı? "O yüzünü dağıtırım senin. Dik dik bakma bana. Cevap ver."

"Bazen ne düşünüyorum biliyor musun, baba?" diye sordu birden o çocuk. "Dedem seni değil de ölmüş amcamı daha çok sevdiği, o adam ölmüş olduğu hâlde onu daha çok bağrına bastığı için mi böyle oldun sen?"

Tüm sesler kesildi fakat müzik kutusunun sesi kesilmedi.

Saniyeler geçti. Her bir saniye, kalbimden bir atış eksiltti. Ve Emsal, birden elindeki müzik kutusunu sertçe Gurur'un yüzüne fırlattı. Bir çığlık boğazımı yırtıp derinlerden yükseldi ama çığlığım kimse tarafından duyulmadı. Müzik kutusu yere tek parça düşmedi, kırılan kapağı bir yöne, kendi bir yöne savruldu ama Emsal durmadı, kırılan parçalardan birini alıp yüzünü kapatarak yere eğilen oğlunun sırtına sertçe vurmaya başladı. Her vuruşunda, dik duran o balerinin beli gitgide bükülüyor, Gurur'un tenine saplanıp çıkıyordu. Attığım çığlıklar geçmişin içinde kayboluyor, dokunuşlarım Emsal'e işlemiyor, ne kadar onun üzerine kapanıp sırtımı onun siperi yapsam da balerin benim değil, onun sırtına saplanıyordu.

Kar tanelerini hissettim. Yüzüme, saçlarıma, kirpiklerime tutundular. Gözlerimden boşalan yaşlarla duvardaki gölgelerimizi izlerken yeniden buradaydım, saçları yeniden parmaklarımın arasındaydı, anlattığı her şey, detaylar olmasa da kafamın içinde bana ait anılara dönüşmüştü.

"İşte bu yüzden ne müzik kutularını severim ne de balerinleri," dediğinde parmaklarım saçlarının arasında yeniden ilerledi. "Bana kurşun askerlere benzediğimi, balerinlerin benimle değil, başkalarıyla olacağını, benim tek bacağımı o asker gibi koparacağını söylerdi. O gece sırtıma bir balerini çivi gibi çakarken ona sorduğum soruyu devamlı olarak içimden tekrarladım. Dedem gibi iyi kalpli bir adamın bile sevgisini kazanamadığı için mi böyle bir canavara dönüştüğünü sorguladım."

Burnumu çekmemle ağladığımı anladı ve kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı.

"Ağla diye anlatmıyorum. Affet diye anlatıyorum. O gece, dedemin ona vermediği sevginin onu bir canavara dönüştürmüş olma ihtimalini düşünürken bile onu sevmiyordum. Bu yüzden beni affeder misin? Onu sevmek için uydurduğum her bahane, aslında onu ne kadar sev-

mediğimi gösteriyordu bana. Onu sevmeye çalıştıkça, aslında ne kadar sevmediğimi anlıyordum. Büyüdükçe, sırtımda onun vurduğu darbelerden oluşmuş bir göçük olduğunu anladım. Onun önünde o kadar başım önümde, dizlerimin üzerinde durdum ki ayağa kalkıp dik durmaya çalışana dek, sırtımda onun yarattığı bir göçük olduğunu anlamadım."

Parmaklarım yeniden saçlarının arasında turladı. Anlatacakları vardı. Kalbinin zehrini akıtmaya ihtiyacı vardı.

"Çocukluğumun belimi büktüğünü, dik yürümem gerektiğini söylediklerinde anladım. Sonra durdum, bir geçmişime bir de aynada gördüğüm o adama baktım. Bükülen yalnızca belim değildi, Zeliha. Sevgim de bükülmüştü. Belki de bu yüzden, o gece sen yağan yağmurun altında bükülmüş yanıma parmak bastığında garipsemiştim."

Çeneme ulaşan o gözyaşı damlası birden alnına düşünce kafasını kaldırıp bana baktı. Elini uzatıp çeneme, oradan da elmacık kemiğime dek ilerlettiği dokunuşu, hissettiklerimin daha içeriyi deşmesine neden oldu.

"Ben onun bana yük gibi bıraktığı sevgisizliği, bir canavarı sevme çabamı ve sevemeyişimi affedemiyorum. Sen affeder misin?"

"Affederim." Elini elimin içine alıp parmak boğumlarını öptüm. "Seni sınırsız seviyorum ben."

Gözlerinin içinin güldüğünü gördüm. Benim gözlerimse hâlâ ağlıyordu.

"Anlıyorsun beni değil mi? Benim sana anlatmadığım, o çocuğa ait onlarca hikâye var. Ben sana bunların hepsini anlatamam. Seni mahvedemem, seni daha fazla kendimle mahvedemem. Ama benim o çocuğa da o geçmişe de bir intikam borcum var. Bugün hâlâ benim canavarım olmak için kapıma geliyorsa, bir kez de benim onun canavarı olmaya hakkım var. Onu kazandığını sandığı yerden vurmaya hakkım var."

"Ondan birlikte intikam alacağız," dedim kesin bir dille. Omzumu kaldırıp yanağımdaki yaşı omzuma silerken, "Ne istiyorsan onu yapacağız," diye mırıldandım.

"Önce bu ayrılığa çok fazla inanması gerek. Beni mahvolmuşken görmesi gerek," dedi yanağını dizime bastırarak. "O, kazanmayı çok sever, Zeliha. Kazandığını hissedince dikkatsiz birine dönüşür, önünü göremez, tek gördüğü zaferi olur. Ona zafer kazandığını hissettir, sonra da onu uçurumun önüne sürükle, uçurumdan düşene dek zaferine se-

vinmeye devam eder. O hep böyle biriydi. İnsanları analiz etmeyi, onu analiz ederken öğrendim."

Eğilip dudaklarımı alnına bastırırken, "Hepsi geçti," dedim. "Artık ne sana ne de çevrenden bir başkasına zarar veremeyecek."

O gece, dişlerini birbirine bastırıp, gergin bir çeneyle bana sığınmış vaziyette sessizce gölgemizi izleyerek uykuya daldı. Anlattıkları kalbimi uzun süre ağrıtmaya devam etti. Mum sönene, şafak sökene dek dizimde uzanan adamı izledim, o uyudu ama ben uyuyamadım. Onun yaşadıklarının sadece küçük bir kısmı, benden tüm uykularımı aldı götürdü.

Ertesi sabah ikimiz de artık ne yapacağımızı biliyorduk, ilerleyeceğimiz yolu belirlemiştik. Zil çaldığında salondaki koltuktaydım, Gurur üst kattaydı, birinin geleceğini anlamış gibi ayrılmıştık. Kapıyı yüzümde dün geceden miras kalmış mutsuz bir ifadeyle açtığımda, kapının öteki ucunda Devran ve Biricik'i bulmayı beklemiyordum. Hemen arkalarında Vural ve Nihan'ın da olduğunu gördüm.

Şaşkınlık yüzüme mürekkep olup akmadan hemen önce Vural, "Rahatsızlık vereceğiz demiştim ben size," diye söylendi.

"Ne rahatsızlığı?" Kapıyı ardına dek açarken yüz ifadem hepsini üzmüş gibiydi. Dikkatle birbirlerini süzdükten sonra açtığım kapıdan içeri girdiler. Biricik bana yarım yamalak bir gülücük gönderdi, ardından yüzü asıldı.

Salona ilerlerken Devran, "O, çıktı mı?" diye sordu.

Buz gibi bir suratla, "Hayır," dedim. "Üst katta."

Nihan, elini omzuma koyup, "Nasılsın?" diye sorunca gözlerimi ona çevirdim. "Neler olduğunu sormak istemiyorum ama eğer şu an burada sırf birileri sizle ilgili gerçekleri öğrenmesin diye mecburiyetten kalıyorsan, seni tesise yanıma alabilirim. Bir süre benim odamda kalırsın. Tesise girip çıktığın için aranızda bir sorun olduğu düşünülmez."

Bu anlayışlı tavrı sadece gülümsememe neden oldu ama cevap veremedim.

"Şimdilik üstüne gitme, Nihan," dedi Vural da aynı anlayışın bir farklı tonunu göstererek. "Zeliş bizim kardeşimiz, bir şeyden rahatsızlık duyarsa, bir şeye ihtiyacı olursa bize söyler. Değil mi, Zeliş?"

"Elbette," diyebildim. *Keşke onlar da bilseydi, bizimle oyuna katılırlardı, bir açık vermezdik,* diye düşünmeden edemedim. Öte yandan Emsal onların eve geldiğini görünce keyiften dört köşe olmuş olmalıydı.

Sonuçta birileri bizim ayrılığımız için resmen taziye ziyaretine geliyordu. Duvardaki saatten gelen sesin bile beni rahatsız ettiğini hissettim.

Nihan, "Sadece rahatlatmaya çalışıyordum," dedi ve bana bakıp dudak büktü. "Batırmadım değil mi?"

Tam o sırada Gurur'un basamaklardan indiğini görünce gerildim. Arkadaşlarımdan bir şeyler saklıyor oluşumun verdiği huzursuzluk, içimde dibi kaybolmuş bir kuyu gibi derinleşiyordu. Gurur'un bakışlarının mermer kadar soğuk olması beklemediğim bir şeydi. Gözlerini bana dokundurmadan direkt arkadaşlarına, sonra da hole baktı. Bir süre son basamakta bekledikten sonra, "Siz neden geldiniz?" diye sordu.

"Telefonlara çıkmadığın için olabilir mi? Tesiste de çok görünmüyorsun," dedi Devran. "Biricik de Zeliha'yı görmek istedi."

"İyi, ben çıkacağım. Geliyor musunuz?"

Gözlerimi Gurur'a diktim ama bakışlarıma karşılık bile vermedi. Göğüs kafesim eriyormuş, kemiklerim dağılıyormuş gibi hissettiren bu şeyin sadece bir oyun olduğunu kendimi hatırlatmayı denedim.

"Dur da biraz dinlenelim," dedi Vural ters bir şekilde. Şu an mesajlarda olduğu insanın tam tersiydi, çok ciddi görünüyordu. "Hem konuşacaklarımız var."

"Vural, benim boş laf dinleyecek vaktim yok," dedi Gurur sertçe.

"Gurur, otur şuraya yavşak, sikmeyeyim belanı," dedi Vural daha sert bir tonlamayla. Nihan gerilerek Vural'a baktı ama Vural doğrudan Gurur'a kilitlenmiş vaziyetteydi, gözü nişanlısının uyarı dolu bakışlarını dahi görmüyordu.

"Ne diye atarlanıyor bu bana?" diye sordu Gurur, gözleri Vural'dan ayrılarak Devran'a dönmüştü.

"Oturun konuşalım işte." Vural eliyle koltuğun üzerine vurdu. "Ortada bir sorun varsa ve iki insan birlikte çözemiyorsa, onların sevdikleri bu sorunu çözmeleri konusunda onlara yardımcı olmalı. Ben Nihan ile nişanı atma noktasına geldiğimde beni tesisteki odalardan birine alıp benimle konuşmadınız mı siz?"

Gözlerim Vural'a dokundu. Bir abi gibi oturmuş, sorunu çözme odaklı yaklaşırken çok ciddi görünüyordu.

Devran derin bir nefes alıp, "Ben hâlâ ayrıldığınıza inanmıyorum," dediğinde, Biricik, Devran'ın kolunu çimdikledi. Devran inleyerek, "Ne ya?" diye homurdandı. "Ben ayrılan insanı gözünden tanırım. Bu ikisin-

de ayrılacak göz var mı sence, sarışın? Köpek gibi seviyor bunlar birbirlerini. Yine bir dümen çeviriyorlar, dümene uyup he deyin geçin."

"Ya bu biraz acımasız değil mi? Ya aralarında büyük bir sorun varsa ve sen destek olmak yerine böyle davranarak onların kalplerini kırıyorsan?" diye sordu Biricik, pembe, omuzları vatkalı kazağının içinde eski bir filmin içinden fırlamış gibi görünüyordu. Seksenlerin Barbie bebeği gibi göründüğü kesindi.

Huzursuz bir şekilde hole girdim, bakış açılarından çıktığım anda Gurur'a dönüp topu ona bıraktığımı belli eden bir mimik yaparak mutfağa ilerlemeye başladım. Biricik'in öfkeyle, "Gördün mü? Kızı nasıl huzursuz ettin!" dediğini duymuştum.

"Huzursuz mu ettim yoksa mutfağa gülmeye mi gitti?" diye sordu Devran. "Tekrar ediyorum, bu ayrılık sizce de fazla sessiz değil mi? Tüm gece koklaşıp bizi nasıl trolllediklerinden konuşarak gülmüşlerdir."

Bu her nedense beni cidden güldürdü.

Gurur sanki hiçbir şeye hâli yokmuş gibi, "Siktir git, Devran," dedikten sonra hole ilerledi. Arkamdan geldiğini hissettiğimde Biricik ve Devran bu konuyla ilgili tartışmaya başlamıştı. Mutfağın kapısını kapatacaktım ki kapının arasına elini koyunca duraksadım. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde orada gördüm ışıltılar sertçe yutkunmama neden oldu.

"Gördün mü?" diye sordu fısıltıyla. "Sana nasıl âşıksam, insanlar bizim birbirimize sırt dönmüş olmamıza ihtimal bile vermiyor. Sana ne kadar âşık olduğumu gördün mü?"

İrileştirdiğim gözlerimle arkasında kalan duvara, sonra da ona bakıp, "Duyacaklar," dedim.

"Duyamazlar. Birbirlerine girdiler."

"Onlara gerçeği söyleyelim. Her türlü bize uyarlar," dediğimde Gurur, "Zamanı geldiğinde söyleyeceğiz," dedi. Nedenini anlamadığımı belirten bir ifade takınarak kaşlarımı çattığım anda kapıyı itip üzerime doğru geldi ve panikleyerek birkaç adım geriledim. "Çünkü şu an etrafımızda endişeyle dönüp durmaları çok gerçekçi. Devran ve Vural iyi oyuncu olabilirler ama Nihan ile Biricik öyle değil. Şimdi onlara bunu söylesek, Biricik evden çıkarken buraya geldiği anda göründüğü kadar mutsuz görünmez."

"Gerçekçi olacağız diye yalancı çobana döndük he," dediğimde bu onu gülümsetti.

İçeriden tartışma sesleri gelmeye devam ediyordu. Huzursuz bir şekilde mutfak kapısına baktığım sırada beni belimin kenarlarından yakalayarak buzdolabının kenarındaki boşluğa yasladı. Ben henüz ne olduğunu algılayabilme şansı bulamamışken dudakları dudaklarımın üzerini arsızca örttü.

Öpüşü öyle vahşi, öyle iç gıdıklayıcıydı ki ne karşı koyabildim ne de dörtnala salınmaya başlayan kalbimi yavaşlatabildim. Yakalanmaktan korkarak parmaklarımı saçlarının arasına kaydırıp, dokunuşlarımı kumral tutamların içinde ilerlettim. Dilini ağzımın içine uzattı, tüm dengemi yitirten de bu oldu. Islak dilini ağzımın içine aldığımda kasıklarımda buz gibi suların bile söndüremeyeceği bir yangın başlamıştı. Bir eli kazağımdan içeri girip çıplak karnımdan yukarı tırmandı, sütyenin üzerinden göğsümü sertçe sıktı ve diğer elinin de aynı hızla kalçama indiğini hissettim. İki eliyle beni sıkıca kavrayarak öpüşmemizi daha da yoğunlaştırdı.

Ağzına doğru, "Kendi oyununu kendin bozacaksın şimdi," diye inlediğimde, "Ağzıma öyle inleme amına koyayım," diyerek inler gibi karşılık verdi.

"Delirdin herhâlde?" diye sorarken yeniden ağzına doğru inlemiştim. Bu onu tamamen çıldırtmış olacak ki parmaklarını kalçama sertçe geçirdi. Tüm bedenimin uyuştuğunu, istekle kavrulduğunu hissettim. Ellerinin altındayken onun boyunduruğu altında gibi hissediyordum, bundan memnundu ama ben değildim; beni böylesine etkisi altına alması çıldırtıcıydı. "Biri gelecek şimdi, dur artık." Ellerimi güçsüzce onun omuzlarına koyup onu itmeye çalıştım, dili yeniden ağzımın içine girdiğindeyse onu durdurmaktan vazgeçip o ıslak dili ağzımın içine kabul ederek sertçe emdim.

"Kaçak göçek işlerin beni çıldırttığını seninle fark ediyorum," diye inledi kısık sesle. Nefesi ağzımın içini onun hisleriyle doldururken yutkunamadığımı, hatta nefes alamadığımı fark ettim. Dört yandan onun tarafından kuşatılmış olmanın verdiği keyifle sadece dudaklarına doğru inledim. "Nereden geldi şimdi bunlar? Seni tezgâha oturtup içmek istiyordum ben. Şimdi mecbur, seni içtiğimi düşünerek kahve içeceğim."

"Bırak artık beni ahlaksız. Bu kadar uzun süre yalnız kaldığımızı fark ederlerse, nah kandırırsın." Dudaklarına birkaç öpücük kondurup geri çekilmeye yeltendiğimde, kalçamdaki parmaklarını yukarı itip bel oyuntuma yerleştirdi ve sert tutuşu, bedenimi bedenine bir yapboz parçası

gibi oturttu. Beni neredeyse inletecek olan bu hareketi hoşuma gitmemiş de sinirimi bozmuş gibi kaşlarımı çattığımda, "Yalandan şovlar yapma," dedi. "Delirdiğini, içinin sıcacık aktığını biliyorum. Çok mu hoşuna gidiyor seni bu koca avuçlarla kavramam?" Sorusunu tamamlamasıyla, o koca avuçlar beni yeniden kavradı. "Kesinlikle çok hoşuna gidiyor."

"Sorular sorup kendi kendini cevaplama deli," diyerek kollarından kurtulmamla, birden öfkeyle, "Ne hâlin varsa gör!" diye bağırdı.

Korkuyla ona doğru döndüğümde, bana sırıtarak bakıyordu.

"Ne diyorsun?" diye fısıldadım.

Aniden eğilip dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve ardından, "Gidiyorum zaten amına koyayım!" diye bağırdı. Ne yaptığını anlayınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım.

Onu öpmeden önce bağırdım: "Siktir git!"

"Bağırıp durma, Zeliha," derken sesi sertti, dışarıdan duyulduğuna emindim. Eğilip dudaklarıma bir öpücük daha kondurup dilini çıkarınca başımı yana çevirip kahkahamı yuttum.

"Konu gitgide uzuyor, konuşmak istemiyorum!" dedim yüksek sesle.

"Evet, ben de seninle konuşmak istemiyorum," diye karşılık verdi aynı sertlikle, sonra sessizce fısıldadı: "Öpüşmek istiyorum."

Gurur gülerek kapıya yöneldi, kapıyı sertçe kapattığında yüzümü toparlamaya çalıştım. O evden çıkana kadar ben mutfaktan çıkmadım. Mutfaktan çıkıp arkadaşlarımın yanına döndüğümde, ortamda buz gibi bir sessizlik vardı. Hiç kimse ağzını açıp tek kelime etmeye yeltenmedi. Şimdi dönüp şaka yapıyoruz desek hepsinin güleceğini bilmeme rağmen bağdaş kurarak Biricik'in karşısındaki berjere otururken tek kelime etmedim. Gurur haklıydı. Emsal'e zaferin onda olduğunu inandırana kadar bu tiyatroya devam etmeliydik.

Biricik, tırnaklarını resmen Devran'ın koluna saplarken ona yandan kötü bir bakış attı. "Ben sana demedim mi?" diye sordu sessizce.

"Beni sadece yatakta tırmalarsan sevinirim," dedi Devran sessizce, ardından fısıldayarak ekledi: "Ben hâlâ inanmıyorum."

GİRDAP DEMİRALP

Beyaz bir örtü olup şehrin üzerini örten karda bıraktığım ayak izlerini izleyerek yürürken adımlarımın beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Bir süredir bedenim, içi bir ruh için yontulmuş ama boş kalmış bir kuk-

lanın bedeni gibiydi; ruhum kayıptı. Midemde tortop olmuş bir düğüm varmış gibi hissediyordum.

Geceden beri durgun olan Yener'in adımları benim önüme düşüyordu. Adımlarının neden bu kadar hızlı olduğunu sorgulamadım, genelde bir şeylerden kaçmaya başladığında hızlı yürürdü. Yine neyden, kimden, kendine dair hangi anıdan, hangi yanından kaçıyordu kim bilir?

"Bekle lan beni," diyerek adımlarımı hızlandırdığımda, omzunun üstünden bana hiçbir şeye sabrı kalmamış gibi bakınca duraksadım. "Zeliha'nın yanına gittin geldin, o andan beri böylesin," dediğimde kaşları çatıldı. "Zeliha'yla ilgili bilmediğimiz bir durum mu var? Aralarında ne geçmiş, onu mu öğrendin?"

"Aralarında ciddi bir durum olsa hissederdim. Zeliha çok üzgün değildi, sadece şaşkındı, stres altında gibi bir hâli vardı," dedi Yener, sonra sırtını döndü ve yeniden yürümeye başladı.

"Beklesene lan göt," diyerek kıçına bir tekme attığımda bu kez daha keskin bir şekilde bana doğru döndü.

"Kahve diye tutturdun, içeceğiz işte. Ne eşeleyip duruyorsun beni?"

Bir şey sakladığını görmem için alnımda bir göze daha sahip olmama gerek yoktu. Bir süredir onda gördüğüm şey, bir zamanlar kendimde görmekte zorlandığım şeylerden biriydi. Dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle ona baktığımda, bu gülümsemeyi beklemiyormuş gibi kaşlarını daha da çatarak, "Ne bakıyorsun?" diye sordu. Saçlarına tutunan kar tanelerine bakarken omuz silktim. "Bana bakınca ne görüyorsun da sırıtıyorsun?" diye irdeledi yeniden.

Gözlerinin içine saklamadığım bir gerçekle baktım, bu gerçeği gördü ama görmezden gelmeyi seçeceğini biliyordum. Yener, kabullenmezdi. Hislerini görmezden gelerek yaşamaya alışmış küçük bir erkek çocuğundan hâlliceydi. Aslında o küçük erkek çocuğunun sırtında sadakat nedir bilmeyen, yalnız, köhne bir adam taşıdığını biliyordum.

"Sen sana bakınca ne gördüğümü biliyorsun, Yener, yeme beni."

Yener bir an için dostu olduğumu hatırlamış, bir çare arıyor, o çareyi ona vermemi istiyor gibi gözlerimin içine baktı. Sonra bir çare aradığını kendisine hatırlatmaktan nefret duymuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Kimim ki oğlum ben, sen benim gözlerimde senin için dünyalara bedel, benimse erişemeyeceğim, erişmek de istemeyeceğim bir şeye rastlıyorsun?" diye sordu. "Kimim? Ben ne senim ne kızla ayrıldı diye kafayı yiyen Gurur'um ne de Vural'ım amına koyayım. Ben siz değilim,

sen benim gözlerimde sizden şeyler görme kardeşim." Tam önüne dönecekti ki elimi cebime atıp sigara paketini çıkardım. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirirken paketi ona doğru uzattım. Başta sadece gözlerime baksa da sonunda sigaradan bir dal çekti ve dudaklarının arasına koydu. Alışveriş merkezinin arka tarafında, otogara bakan yolda dikilip sigara içmeye başladığımızda o da sessizdi ben de sessizdim.

Sigarayı içine çekip, içinden bin dert bırakıyormuş gibi dumanı dışarı üflerken gözlerinin boşluğa daldığını gördüm. "Ecevit gelecek miydi?" diye sordu sanki konu konuyu açsın diye uğraşıyor gibi.

"Kitapçıda geziyordur, çoktan gelmiştir," dedim, sigarayı dudaklarıma götürürken yeniden konuşacağını biliyordum. O yüzden üzerine gitmiyor, onun kendiliğinden çözüleceği ânı bekliyordum. Çok geçmeyecekti, eninde sonunda tayfun olacaktı, fırtına çıkaracaktı, kendi hislerinin üzerinden bir hortum gibi geçecekti, hissettikleri onu darmadağın edecekti fakat biliyordum, kabullenecekti.

Nasıl ki ben Mehtap'ı kabullenmiştim bir zamanlar kara zorla, o da şimdi kalbine korku tohumları eken o kızı kabullenecekti.

Sigarasını yarıya dek içti, tek kelime etmedi. Sonunda, "Gurur ve Zeliha barışır moruk," dedi ciddi bir sesle. "Şaka mı yapıyorlar diye düşündüm ama Zeliha cidden bir konudan endişeli gibi duruyordu. Neden tartıştılar anlamadım ama uzun sürmez bu tatava, düzelirler," dedi. "Yine Zeliha'nın bir telefonuna bakar tabii, o sığırın yüzünü dağıt derse dağıtırım. Kızı üzecek bir şey yapacak son insan bile değil diyordum da umarım bir sığırlık yapmamıştır."

"Gurur kızı üzecek bir şey yapamaz. Geçmişte yaşattığı her şeyin pişmanlığını derinden hissediyorken hiç yapmaz. Vardır bir nedeni, öğreniriz illaki," dedim. İçimden bir ses, başka dümenlerin döndüğünü söylese de bekleme kararı almıştım. Üzerlerine gitmek yerine, ikisinin bir sonraki adımını izleyen tarafta yer alacaktım. Gözlerimi yeniden Yener'e diktiğimde, ağzının gerisinde sakladığı başka şeylerin de var olduğunu biliyordum.

Yener sonunda içinde tutamamış gibi, "N'oldu biliyo'n mu geçenlerde," dedi sorar gibi, yeni bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koydu. Ona soru işaretinden gözlerle bakarken sigarasının ucunu tutuşturdu, sigaradan çektiği ilk dumanı dışarı verirken bana baktı. "Engellediğim ne kadar kız varsa hepsinin engelini kaldırdım."

"Neden?" diye sorarken sesimde yargı yoktu, belki de bu yüzden bana anlatmak konusunda ikilemde kalmıyor, daha kolay açıyordu kendini.

"Kendimi denemek için," dedi. "Belki, diye düşündüm. Belki ben de ipsiz sapsız biri olmaktan vazgeçmişimdir, belki ben de o boktan lağım çukuruma geri dönmekten vazgeçerim, belki bir anlığına kurum lekesi olmam diye düşündüm." Gözlerimin içine, gözlerinde keskin bir ifadeyle baktı. Bu keskin ifadenin temelinde kırgınlık mı yoksa öfke mi vardı çözemedim. Sanki kırıldığı için keskinleşmiş gibiydi. "Yaparım sandım moruk, adam olurum sandım." Dudaklarının arasından ve burnundan sızan dumanı izlerken tepkisizdim. "Tek bir an, ben de sizin gibi olurum sandım."

"Olamadın mı?"

"Oldum lan. İlk gece profil resmim geri geldi diye yazan hiçbir hatuna cevap vermedim, verdiğime de işim var dedim, soğuk yaptım, artık görüşmüyorum kimseyle dedim, tek tabancayım lan dedim. Bir süre tek tabancayım, sonra belki alır biri beni beline tabanca diye takar, onun olurum belki diye düşündüm." Parmağıyla kendini işaret etti. "Ben lan ben! Kurum lekesi Yener. Öyle düşündüm. Öyle salak salak şeyler düşündüm."

"Sonra ne değişti biraderim?"

"Oğlum bak ben var ya," derken burun delikleri genişledi, sustu, dişlerini sıkınca çenesi gerildi. Gözlerini yere indirip ayağının ucuyla karları eşelerken, "Ben beş para etmezin tekiyim ha. Yavşağın tekiyim ben," diye fısıldadı. "Ben benden adam olur sanıyorum."

"Sana adam olmadığını düşündüren ne oldu?" diye sordum tekrardan. "Yine biriyle mi görüştün?"

"Görüşmedim, şuradan şuraya adım atmak nasip olmasın, dinsiz imansızın teki gibi görüyorsunuz beni biliyorum ama vallahi şuradan şuraya adımım düşmesin ki görüşmedim kimseyle." Kaşlarını çatıp sigarayı dudaklarına götürürken, "İnsana çevireyim dedim kendimi, kız bana insana değil, yaratığa, canavara bakıyormuş gibi, iğrenir gibi baktı. Lan vallahi canavar değilim, niye öyle baktın birden bana da diyemedim, öyle kaldım, o da zaten üstü kapalı sepet havası yaptı bana. Siktir çeker gibi konuştu. İğrenir gibi baktı. Sanki o gece kendimle savaşımı görmüş, bir halt yer miyim diye kendimi denediğimi görmüş, kurum lekesi olduğumu görmüş gibi baktı. Kabullenilmesi zormuşum, imkân-

sızmışım hatta. Leşmişim gibi. Anladım ama. Olmaz benden. Adam da olmaz, yar da olmaz, hiçbir sik olmaz lan benden. Olmaz."

"Simge'yi mi diyorsun sen?"

"Adını anma, vallahi istemiyorum duymak. Şu hayatta bir o bana kandırılması kolay bir çocukmuşum gibi, safmışım, salakmışım gibi yaklaştı. Ne bileyim, ben ilk kez birinin yanında herhâlde ben de masum görünüyormuşum lan, salak olabiliyormuşum bazen dedim." Başını yere indirdi, sağa doğru sallayıp kabulleniyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Sonra o da öyle baktı."

"Bir insanın sana böyle hissettirerek bakması için ona bir şey yapmış olman gerekir, Yener."

"Yapmadım. Tek yanlışım olmadı. Ben hayatımda ilk kez bir kadına şaka yoluyla bile yanlışım olmadan ilk kez yaklaştım. Yaklaşamadım hatta. Zeliha'nın canı dedim, Zeliha'nın kardeşi dedim, Zeliha benim de kardeşim, yanlış yapamam dedim. Zeliha'nın olmadığını var say ben yine..." Sustu. Farkındalık birden kaşlarını çatmasına neden oldu. "Oğlum hayır. Hayır hayır hayır." Olduğu yerde üç adım ileri, iki adım geri gitti. "Hayır lan hayır." Yere bir tekme savurup omzunun üstünden bana baktı. "Her ne sikse lan. Her ne sikse. Benden bu kadar lan. Ben kurum lekesi olarak mutluyum lan. Her gece kendime söverek uyurum, birinin bana yargılayan bakışlarını düşünerek uyuyacağıma. Ne yaptım diye düşünüp kendimi yiyeceğime, kurum lekesiyim ben derim, koyarım kafamı yastığa, yastığı bile kurum yaparak uyurum."

"Oğlum sen en çok da kendine acımıyorsun ha. Ufacık bir umut ışığı arıyorsun, yüzüne fener tutuyorlar senin, görmezden geliyorsun, fenerin ışığı azıcık sönüyor, umut ışığım yok diye ağlıyorsun. Sen sordun mu lan kıza? Neden birden böyle bakmaya başladın, ne oldu dedin mi? Sen bir sebep duymadan, kızı aldın hâkimmişsin gibi karşına, bir de kalemini kırdın, infazını yazdın, gönderdin. Ee? Kurum lekesisin, ondan. Yapma ya?" Sigarayı yere fırlatıp Yener'e doğru yürüdüm. "Bir kez o kör gözünü aç da etrafına bak, Açıkgöz. Etrafında senin vücudunu beğenen, arabanı beğenen, boyunu beğenen çok kadın var ama hiçbiri şu âna kadar sana lan sana," diye sorarak elimin tersini sertçe göğsüne iki kez vurdum. "Masum bir çocuğa bakıyor gibi bakıp, bir çocuğu kandırır gibi kandırmaya çalıştı mı? Kim seninle yatak dışında oyun oynanabilir sandı? Kim senin en büyük çılgınlığının mantık dışı, çocukça yalanlara inanmak olduğunu düşündü, herkes senin çılgınlığının altındaki araba-

yı devamlı değiştirmen sanmadı mı? Fener bir kez ışığını geri çekti diye, karanlıktayım diye bağırıp durma karşımda."

"Ne diye bana onu savunuyorsun?"

"Madem bir şey yok, madem savunulmaması gerek, madem öyle, neden karşımda bana onu anlatıyorsun?" diye karşılık verdiğimde, gözlerinde şimşekler çaktı.

"Her ne sikimse."

"İşine gelmeyince koy ortalığa fazlalığını, ondan bahset zaten."

"Gözüme nasıl baktı görmedin."

"Sen neden kimsenin değil de o kızın gözüne öyle bakmasını yediremedin?"

"Kimse değil lan çünkü!"

"Kim peki, söyle?" diye sorarken sırıtıyordum.

Bir an durdu. O bir anın, beş dakika kadar sürdüğüne yemin edebilirdim ama saate bakmamıştım.

"Zeliha'nın kardeşi," diye söylenerek sırtını bana döndü ve alışveriş merkezine doğru yürümeye başladı.

"Aynen kardeşim, Aras Kargo," diye seslendim arkasından ama iplemedi, bir çocuk gibi ayaklarını yere vura vura yürüdü gitti.

Alışveriş merkezinin içi tıklım tıklımdı. Adnan ve Ecevit'in birlikte kitap mağazasından çıktıklarını gördüğümüzde Yener sessizce yeni tanıtılan bir oyunun yayın bültenini okuyordu. Adnan bizi fark edince elini kaldırdı ve Yener'i yakasından tutup onların yanına sürüklemeye başladım.

Bir kafeye geçtiğimizde Çolpan ve Ayça'nın da geleceklerini bizimkilere söyledim ama hepsi o kadar kendi hâlindeydi ki kimse bu duruma odaklanmadı. Aslında kızların gelmesi için davette bulunan ben değildim, ben Yener'i dışarı çıkarmaya çalışmıştım ve Çolpan da Zeliha adına endişeli olduğunu anlatan bir mesaj çekerek görüşmek istediğini ifade etmişti.

Bana kalırsa herkesi endişeyle dolduran bu ayrılığın temelinde başka bir şeyler vardı ama son âna kadar hepsine ayak uydurmak konusunda inatçıydım. Bir şeylerin ters gittiğini kolayca anlayabilen biriydim, bu yeteneği bir zamanlar sevdiğim kadını kaybederken elimden hiçbir şey gelmediği, onu kaybettiğimi bile fark etmediğim zamanlarda edinmiştim. Artık bir şeye baktığımda, görmemem gerekenleri de görebiliyormuşum gibi geliyordu.

Bunlardan birisi, Gurur ve Zeliha'nın birdenbire ayrılması için bir sebep olmadığını görmemdi. Diğeri de Yener'in kabullenmekte zorlandığı, onu insani kılan duygularının varlığıydı.

Alışveriş merkezinin alt katında, bahçesi sokağa bakan kafelerden birinde oturuyorduk. Önümde buzlu latte vardı, yağan kara rağmen bunu sipariş ettiğimi gören garson bana garip bir bakış atmıştı ama umurumda değildi. Benim yaz kış demeden içim yanıyordu, hep soğuk bir şeyler içmemin temelinde aslında yaşananlar mı vardı yoksa bir daha hiç yaşanamayacak olanlar mı işte bunu bilmiyordum.

Yener, elindeki çakmağı devamlı yakıp söndürdüğü sırada hemen yanındaki sandalye biri tarafından çekildi. Yener'in bakışları hızla sandalyeyi çeken kişiye yöneldiğinde, yüzüne karanlık gibi çöken şaşkınlığı izledim. Simge'nin de bizle buluşmaya gelen kız grubunun içinde olmasını beklemediği apaçık ortadaydı. İhtimal bile vermediği far tutulmuş gibi bakan gözlerinden okunuyordu.

Simge, Yener'e tek bir an olsun bakmadan onun yanına oturup menüyü önüne çekerken, Yener'in yüzündeki ifadelerin renk kaybettiğini gördüm. Kıza her ne yapmışsa, her zaman yüzünde muzip bir gülümsemeyle gördüğüm bu kız, şimdi buzdan bir heykele benziyordu. Çolpan tam karşıma, Ayça da onun çaprazına oturdu. Yanlarında adının Gaye olduğunu hatırladığım, nişanlısı doktor olan kız da vardı. Hepsinin aksine sadece Gaye gülümsüyordu.

"Umarım vaktinizi çalmıyoruzdur," dediğinde Çolpan, Adnan'ın bakışları yavaşça ona çevrildi.

Adnan, "Neden vaktimizi çalasın?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Çolpan'ın. Bir kadınla sizli bizli konuşmasına alışkın olduğumdan, doğrudan senli bir diyalog kurması tuhafıma gitse de bakışlarım Adnan'a saplanmadı. Herkesi bir bir izledim, sonra masaya az evvel gelen latteyi önüme çekerek, "Ne içersiniz?" diye sordum kızlara hitaben.

Gaye, "Espresso," dedi, Simge'den bir cevap alamadım, Çolpan ve Ayça ise aynı anda, "Latte," dediler. Beni şaşırtan, Ayça'nın lattenin sonuna, "Benimki buzlu olsun," diye eklemesi oldu. Önce sokağa düşen karlara, ardından kıza baktıktan sonra elimi kaldırarak ilerideki garsonun dikkatini çekmeyi bekledim.

Garsona siparişleri verdiğimiz sırada Simge içli bir nefes alınca, aldığı nefesin sesi Yener'in dikkatini çekmiş olmalı ki gözlerini çaktırmadan Simge'ye çevirdi. Simge, sarışın garsona gülümseyerek, "Ne önerirsin?"

diye sordu, bu soru Yener'in iki kaşının ortasında hızla derinleşen bir çukurun varlığına sebep oldu.

Garsonun dudaklarına anbean yerleşen gülümsemeyi gördüm. Kızı beğenmişti, beğenmekte haklıydı çünkü güzel kızdı, benim için diğerlerinden bir farklı yoktu, onu en fazla bir kız kardeşe bakıyormuş gibi bakarak süzebilirdim ama güzel olduğu bir gerçekti. Bir ortama girdiğinde ilgiyi kolayca üstüne toplayan biri olduğunu onu tanımayan, ilk kez gören biri bile anlayabilirdi. Yener de bunu epey uzun zaman önce anlamış olsa gerekti. Yine de kaşlarının ortasında derinleşen o çukuru başka düşüncelerle doldurup yok edemedi, tüm derinliğiyle orada duran çukurun görünmesine aldırış etmeden gözlerini Simge'ye gülümseyerek bakan garsona dikti.

Simge uzun, beyaza boyanmış tırnaklarını masaya vurarak ritim tutarken, "Biraz fazla düşünmediniz mi?" diye sordu dudaklarında alaycı bir tebessümle.

"Kafamı karıştırdınız," dedi garson çocuk anlık bir reaksiyon göstererek, sonra söylediği şey onu utandırmış gibi gülümsedi.

Simge her neye dokundurma yaptıysa, Yener'in bembeyaz kesilmesine neden olacak bir cümle kurdu: "Kafa karıştırıcı biri olduğumu söylerler."

"Antep fıstıklı kahve denediniz mi daha önce? Eğer Antep fıstığı seviyorsanız, bu kahveye bayılacaksınız."

"Alırım Antep fıstıklı kahvenizi," dedi Simge menüyü öne doğru itip gülümserken. "Teşekkür ederim."

Yener'in burun delikleri aldığı sert bir nefes eşliğinde genişledi, bakışlarını garsondan çekmeden boynunu iki kez sertçe çıtlattığında, garson şimdi Simge'ye değil, Yener'e bakıyordu. Bu kez yüzünde avele benzemesine neden olan bir gülümsemeyle bakmıyordu, gergin bir farkındalıkla, hatta dayak yiyeceğinin farkında bir adamın gözleriyle bakıyordu.

Garson masadan uzaklaşırken Simge, Çolpan'a doğru döndü ve "Sarışınların havası bir başka oluyor ya," dedi, bir an Yener duraksadı, hızla bana, sonra yeniden Simge'ye baktı. Bu gece birden üçüncü lig futbolcusuna benzeme kararı alarak saçlarını sarı yapmasından korkmaya başlamıştım.

Çolpan, "İyi de sen sarışınlardan-" diyecekken, Simge aniden bana doğru dönerek, "Çolpan'ın endişeleri var, bunu sizinle paylaşsın," dedi

hızlıca. Farkındalık gözlerimi kısmama neden oldu. Simge gözlerimde farkındalığa rastlayınca bundan rahatsız olsa da bana dik dik bakarak beni gözleriyle susturdu. Hoş, bunu yapmasa da susardım. Sarışınlardan hoşlanmayan Simge'nin sarışınlara methiyeler dizerken asıl hedefinin yan tarafında oturan hıyar olduğunu anlamayan, sadece yan tarafında oturan hıyardı.

"Sizi dinliyoruz," dedim Simge'ye alaycı bir gülümseme sunarak.

Bana dik dik baksa da başka bir şey söylemedi. Çolpan, elindeki peçetenin kenarlarını katlayarak masayı izlemeye başlamadan saniyeler öncesinde, "Bir süredir Zeliha hakkında hep endişeliydik," dedi. "Gurur birdenbire hayatına girdi. Bunun öylesine başlamış bir ilişki olduğuna ne ben inandım ne Gaye ne de Ayça. Ama onu destekledik. Zamanla bu ilişkinin gerçek olduğunu gördük. Kim bilir, belki bilmediğimiz şeyler vardır ve bu ilişki zamanla gerçeğe dönmüştür, öncesinde her şey düşündüğümüz gibi gitmiştir." Bu cümleler, Adnan'ın gergin gözlerle Çolpan'a bakmaya başlamasına neden oldu. Kıvırcık kız, zekiydi. Çok önceden beri kafasını kurcalayan komplo teorileri olduğunu onu ilk gördüğüm zamanlarda da anlamıştım.

"Şimdi birdenbire yeniden bir şeyin içindeler. Yine aynı evin içindeler ama bu kez ayrıldıklarına dair bir şeyler konuşulmaya başladı. Zeliha eğer ortada bir durum olmasaydı ayrıldığı biriyle aynı evde kalmazdı." *Tabii siz ne haltlar döndüğünü bilmediğiniz için öyle sanıyorsunuz ama Zeliha beraber olmadığı bir adamla da aynı evde yaşamaya başlamıştı, sebebini size hiç söyleyemese de...* Onların yaşadıkları ağır şeyleri hatırlamak tadımı kaçırdı. Çolpan'ın zekâyla parlayan gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Bu da kaçmadı. "Madem ortada bir anlaşmazlık, bir ayrılık var, neden hâlâ aynı evdeler? Bize söylemediğiniz bir şey var mı?"

Ayça, "Bize söylemedikleri birçok şey var," diye mırıldandı. Çolpan da farkındaymış gibi sessizce gözlerimin içine baktı.

"Sadece güvende mi bunu bilmek istiyoruz," dedi Gaye. "O bizim dostumuz."

"Gurur onun yanındayken o daima güvendedir," diyen kişi Ecevit'ti. Gözler ona çevrildiğinde, geçen dakikaların sonunda masada ilk kez sesi duyuluyordu. "Belki de bir konuda zıtlaştılar, biri yanlışlıkla konuyu ayrılığa getirdi, diğeri de kuyruğunu indiremediği için olay büyüdü. Sırf kavga ettiler diye evlerini ayırmak çocuk işi olmaz mıydı?" Ecevit, kolunu sandalyenin kenarına bastırarak Çolpan'ın gözlerinin içine güven

veren kahverengi gözleriyle baktı. "Her ilişkide geçimsizlikler, kavgalar olur. Onların ayrıldık demelerine bakmayın, gerçek bir ayrılık olsaydı eğer, sizin de dediğiniz gibi Zeliha hâlâ o evde olmazdı, değil mi? Bırakın da bir süre kafalarını dinlesinler."

"Orası öyle," dedi Ayça. "Zaten çok uzun süre ayrı kalabileceklerine inanmıyorum. Büyük bir şey yaşansaydı, aşılamayacak bir sorun olsaydı biz de görürdük." Turuncu saçlarını topuz yaparken biraz daha açık renk buklelerinden birkaçı boynuna düştü, boynunda turuncu, büyük bir ben olduğunu ilk kez o an fark ettim. Ayça gözlerini gözlerime sabitlediğinde, yüzündeki anlayış dikkatimi çekti. Normalde onun atarlı küçük bir kız çocuğu olduğunu düşünürdüm, kriz anlarındaysa yetişkin, mantıklı düşünen genç bir kadına dönüşüyordu.

"Onları bir araya getirip konuşturmalı mıyız? Krizin nereden patlak verdiğini anlarsak, belki de çözüm yolu bulabiliriz," dedi Gaye, her zaman heyecanlı konuşan bir kızdı. Çocuksu bir yanı olduğu netti.

"Bayan, ilişkiler birilerinin itelemesiyle ilerlemez," dedi Adnan, Gaye'ye. "Onlar iki yetişkin. Bizim onları kulaklarından tutup bir masaya oturtmamız, sorunlarını çözmeleri için bir köşede dikilerek onları buna zorlamamız ne kadar doğru?"

"Ama Zeliş çok üzülürse..." dedi Gaye kısık sesle.

"Zeliş zaten üzgün," dedi Adnan. "Araları ne kadar açıldı, nasıl bir kavga onları bu kadar sivri kararlar almaya itti bilmiyoruz fakat Zeliş aslında uzun zamandır üzgün. Şöyle bir düşünecek olursanız, Zeliş'in üzgün olduğu anları hatırlayabilirsiniz. İnsanlar hayatlarını yola koymak için zamana ihtiyaç duyarlar, zaman akarken onlara yapacağımız tek iyilik, desteğimizi hissettirmek olacaktır. Daha fazlası kadere de insana da müdahale olur, ki bu da büyük saygısızlıktır."

Çolpan, "Her zaman mantıklı konuştuğunu fark ettim," deyince Adnan'ın gözleri tekrar Çolpan'a kaydı. "Her zaman mantıklı olduğun gibi, her zaman açık sözlü ve dürüst olduğunu da düşünüyorum, Adnan. Bu yüzden sana da sormak istiyorum. Bu masada en çok güvendiğim erkek olduğun için." Bize baktı. "Bu cümlenin sizle ilgisi yok, benle ilgisi var." Bakışları yeniden Adnan'a çevrildi. "Zeliha'nın güvende olduğunu bir de senin ağzından duyabilir miyim?"

Adnan, bir an için ne söyleyeceğini bilemiyor gibi Çolpan'ın gözlerinin içine baktı. İkisinin de gözleri birbirine çapa gibi saplı dururken, ne

Çolpan tek kelime ediyor ne de Adnan dudaklarını aralama girişiminde bulunuyordu.

Sonunda Adnan, "Zeliha'nın güvende olması için canımı bile ortaya koyacağımdan şüphen olmasın," dedi ve bu Çolpan'ın dudaklarında buruk bir tebessümün doğmasına neden oldu. Kızın gözlerindeki teşekkürü gördüm, minneti gördüm, adı güzel olan her şey, Adnan'a bakan o gözlerdeydi.

Birbirlerine bir söz vermiş gibi bakıyorlardı. Adnan o sözü ne olursa olsun tutardı, Çolpan da o sözün tutulmasına gerek kalmaması için dua edecek biriydi.

Siparişler geldiğinde, Simge garson çocukla bu kez göz kontağı kurmadı ve garson da Yener'in gözlerinde her neye rastlamışsa, gözlerini indirip Simge'ye bir kez olsun bakmadan kahvesini önüne bıraktı. Yener, deri ceketini çıkarmak için kolunu geriye doğru atıyorken, Simge'nin koluna sürten koluyla beraber, ikisinin de bakışları aynı anda birbirine saplandı. Sadece birkaç saniye süren o bakışmayı ilk sonlandıran kişi Simge oldu, Yener ceketini çıkarmaya devam ederken artık Simge'ye değil, boşluğa bakıyordu. Aralarındaki statik enerjiyle bir elektrik santralini kolayca yönetebileceklerinden bihaber gibiydiler ama öte yandan o enerji yüzünden ikisi de aptala dönmüş gibiydi.

Bir süre normal konulardan bahsedildi, Ayça neredeyse hiç benimle uğraşmadı, benim gibi buzlu lattesini içerek sohbete dahil oldu ama kullandığı kelimeler kısıtlıydı.

Yeni bir latte siparişi vermek için elimi kaldıracakken, Ecevit, Ayça'ya, "Sen doğal turuncu musun?" diye sordu, bir an duraksadım, gözlerim önce Ayça'ya, sonra Ecevit'e çevrildi.

"Evet," dedi Ayça sadece. Buzlu lattesinin içinde kıçı havaya kalkıp duran mavi pipeti dolaştırıyordu.

"İyiymiş," dedi Ecevit, sonra poşetin içinden bir manga çıkarıp kapağını açtı. Ayça'nın merakla Ecevit'in elindeki mangaya baktığını fark ettim. Bir şey söylemese de Ecevit'in okumaya başladığı manganın sevdiği bir seriye ait olduğunu anlamak mümkündü. Buzlu latte söylemekten vazgeçerek kolumu sandalyenin kenarına yasladım.

Gaye merakla, "Siz hepiniz bekâr mısınız?" diye sorduğunda, dikkatim yeniden dağılmıştı. Buzlu latteyi de düşünmedim, başka bir şey de düşünmedim, sakin gözlerimi Gaye'ye çevirdim.

"Öyleyiz," dedi Yener üstüne basa basa. "Bu masadaki herkes bekâr. Saltanatımızı ve yakışıklığımızı buna borçluyuz."

Simge, gözlerini devirdi.

"Her bekâr senin gibiyse, ortada başıboş adam kalmamış demektir," diye söylendi Simge.

"Bir şey mi dedin şekerim?" diye sordu Yener.

"Cuma günü Real Madrid ve Kayserispor maçı varmış diyorum."

"Nasıl ya?"

"Var işte, Digitürk'ün varsa izlersin. Çok çekişmeli olacak diyorlar."

"Real Madrid ve Kayseri Spor maçı mı?"

"Aynen, Madrid'den geliyorlarmış Kayseri'ye kamp için," dedi Simge düz bir suratla.

"Yeme beni."

"Kart şeyleri yemiyorum."

"Neredeyse kalbimi kırıyordun, sonra bir kalbim olmadığını hatırladım," dedi Yener sessizce önüne dönerken.

Simge'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Kalbin yoktur belki ama senin için iri memeler vardır."

Yener bu kez cidden anlayamamış olacak ki "Efendim?" diye sordu.

"Bak, tren geçiyor."

"Yemezler."

"Yiyemezsin de bu arada," dedi Simge, bir an ikisi de sustu. Masadakiler sessizlik içinde onları izliyordu.

"Bekâr olduğunuzu bilmiyordum çocuklar," dedi Gaye gergin ortamı dağıtmak ister gibi.

Belki de ilk kez kendimi açık edecek bir cümle kurup, "Ben ömürlük bekârlardanım," dedim.

Ayça ve Simge kafalarını kaldırıp aynı anda bana baktılar, Gaye de merakla kaşlarını kaldırmıştı. Simge, "Ömürlükten kastın ne?" diye sordu.

"Kastım, ömürlük yalnızlık," dedim omuz silkerek.

Adnan'ın ve Ecevit'in bana baktıklarını hissettim ama Yener bakmadı, düşüncelerimi zaten biliyordu. Bazı geceler dağın manzarasını izlerken sessizce sigaralarımızı içerdik, o gecelerde sessizliği bozan benim ona anlattıklarım olurdu. Genelde susardı, sadece dinler, yorumlarda bulunmazdı ama içimde olup bitenleri, dolup taşanları, esip yağanları yalnızca o bilirdi.

"Kimse ömürlük yalnızlığı hak etmez," dedi Gaye, bu ihtimal onu parçalıyormuş gibi üzgün bir yüz ifadesine bürünerek. Ona, beni tek mutlu edecek olan şeyin ömürlük yalnız olduğunu söylesem, kurduğu pembe dünya başına yıkılır mıydı? İnsanların kurduğu ütopyaları distopyalara çevirmeyi sevmezdim. O yüzden bir şey demedim.

Ayça, "Eğer tüm ömrünü tek bir kişiye harcamışsa, ömürlük yalnızlığı seçmesi normal," dedi, sesi sakindi, bakışlarını bana dokundurmadan sokağa çevirdi. Düşmeye başlayan kar tanelerini izlerken, "Sanıyorum öyle yapmış," diye mırıldandı.

"Öyle yaptım," dediğimde herkes sessizdi. "Şimdi karşıma geçip ben ölüyorum dese, ona ben öldüm, kırkım tam kırk kez çıktı, çürüdüm diyemem, seni nasıl yaşatmam gerekiyor söyle, yaşatayım derim." Cümlemin sonuna nokta gibi yerleşen nefes sesimle beraber, tüm gözler benim üzerimdeydi. Dudaklarıma biraz alaycı, biraz da kaçamak bir tebessüm yerleştirdim. "Ömürlük yalnızlığı seçiyorum. Çünkü bir daha sevemem. Güvenemem. Elini tutamam birinin. Bak, gel bu benim hayatım, mahvedebilirsin bu hayatı diyemem, bu hayat zaten mahvoldu ve gel, seni mahvolmuş bir hayata çağırıyorum diyemem. Bir daha birine karşı gözlerimin içini güldüremem, başta da söylediğim gibi, ben bir daha birini sevemem."

"Midenin içinde kırk kat sarılmış bir düğüm var gibi mi?" diye sordu Ayça gözlerini gözlerime sabitleyerek.

Benzetmesi, uzun zamandır kafamın içinde dönüp duran bir düşünceye, bir sancıya çok benzediğinden sadece gözlerinin içine baktım. Anlaşıldığımı ne zaman hissetsem, birinin beni sobeleyeceğini anlasam, susardım, gözlerim konuşurdu; gözlerim o insana susmasını haykırır, susması için yalanlar kuşanırdı.

"Başkasını sevsem, sevdiğimi söylemeye dilim dönmeyecekmiş gibi," dedim. Sonra düzelttim: "Başka birini sevmem. Sevemem. Sadece bir örnekti." Boynumu çıtlatarak bakışlarımı kalabalığa çevirdim. O saniyeden sonra sorular sorulur sansam da bu olmadı, anlayış yüklü bir sessizlik çöktü.

Kredi kartımı çıkarıp masaya bırakırken, "Temassız," dedim. "Kalkacak olursanız hesabı halledersiniz. Sigara alıp geliyorum." Ayaklandığımda başka hiçbir şey söylemedim, söylenmedi. Adımlarım beni kafenin dışına, karın hafif hafif düşmeye devam ettiği göğün altına, karanlığın çöktüğü sokağa itti. Etrafta market bulamayınca alışveriş mer-

kezinin içine geri girdim, içeri girdiğimde bedenim soğuktan kaskatıydı. Üst kata çıkıp, üst kattan bir paket sigara aldım ve tam yürüyen merdivenlere yönelmiştim ki kalbimin bir başka hisse ermediğini o an daha iyi anlamama neden olan şeyi gördüm.

Ona çok benzeyen bir kadın.

Profilden burnu, kirpikleri, dudaklarının küçüklüğü bile benziyordu. Tek fark, onun saçlarını örten bir şal yoktu. Kız birden bana sırtını döndü ve alışveriş merkezindeki kalabalığın arasına karıştı. Adımlarım bana ihanet etti, kalbimse bayrağı yukarı çıkarak egemenliğini ilan etti. Mantığım sustu. Gerçeklikten sökülüp koptuğumu hissettim. Kalabalığı ite ite yürürken, görmek istediğim bir yabancı değildi.

Görmek istediğim sadece Mehtap'tı.

Kalbim dönmüyor senden başkasına, diye bağırma isteği içimi yırttı geçti. Sadece kalabalığı yararak ilerledim. Kızı gözden kaybettiğimde, peşinde olduğum bir yabancı değildi, o yabancıda rastladığım en yakınım olan insanın yüzüydü. Benim bu kadar kalbim olurken, beni hiç mi düşünmedin, Mehtap?

Anlamıyordum. Bir insan bir insanı bu kadar seviyorsa, nasıl o insan olmadan yaşayabiliyordu? Ben bazen, nasıl yaşadığımı anlamıyordum. Onu eskisi gibi seviyor muydum? Kalbimi yerinden oynatan bakışlarını hatırlıyordum. Dün gibi. Hâlâ bana bakıyor gibi. Gözlerinde hâlâ sadece ben varmışım, onun hayatındaki tek adammışım gibi.

Kalabalığın ortasında sessizce dikilmeye başladığımda, artık bedenler bana çarpıyor, beni devirmek için ileri geri savuruyordu ama kıpırdamadım. Ruhuma sis gibi çöken o uğursuz his kalkıp gitmedi, ben de hareket etmedim.

Neden hâlâ hayattaydım?

Neden hâlâ yaşıyordum?

Sıkış tepiş düşüncelerin doldurup taşırdığı zihnimi durduramadım. Kalabalığı izlerken birileri bana çarpmaya devam etti. Yanımdan sıyrılıp geçenlerin söylendiklerini duydum, bana çarpıp geçenler, çarpan onlar olmasına rağmen bana ters ters baktılar.

Sonra o kalabalığın içinden bana doğru bakan birini gördüm.

Saçlarını örten şalı yoktu, yüzü Mehtap'ın yüzüne hiç benzemiyordu.

Topuz şeklini verdiği turuncu saçlarından düşen bukleler boynundan omuzlarına sarkarken, tam karşımda, tıpkı benim gibi ona çarparak

geçip giden kalabalığa aldırış etmeden hareketsizce duruyor, benim için endişelenmiş gibi bana bakıyordu.

ZELİHA ÖZDAĞ

Her şeyin daha da büyük bir karmaşaya kurban gitmesine üç saat kalmıştı.

O akşam, eve bana bir yabancıymış gibi döndü ama kapalı kapılar ardında yalnız kaldığımızda, dudakları yeniden dudaklarımdaydı. Her fırsatta içime yeni şeyler ekerek öptü beni. Her fırsatta, her bulduğu aralıkta, her an kaybedeceği bir şeymişim, beni kaybetmek hayatını kaybetmesi demekmiş gibi. Bundan şikâyetçi değildim, bundan memnundum. Ona hazırladığım çorbayı içerken dünyanın en mutlu insanı gibi görünüyordu, benimle sessizce bulaşık yıkarken de huzuru hissedilirdi.

Köpükleri izlerken, "O gece benim için yemek mi yapmıştın?" diye sormuştu. Gözleri durgun bakıyordu. Yüreğinde, benim yüreğimde yanan ateşten daha büyük bir ateş mi yanıyordu? Görmüş müydü her şeyi?

"Evet," dediğimde sertçe yutkunmuştu.

"Üzülme," dedi. "Beni mutlu eden, yemeği yeme düşüncesi değildi, senin benim için yemek yapacak olman düşüncesiydi. Benim için yemek yaptın. O yüzden mutlu olabilirim, değil mi?"

Sorusuna çok uzun süre sustum.

Aramızdaki sessizlik, "Yine yaparım," dediğimde bölündü. "Sen de yine benim için sakallarını uzatırsın, değil mi?"

"Uzatırım. İstersen hiç kesmem. Yasaksa, yasaklar senin için çiğnendiğinde daha güzel."

Gülümsedim, o gülümserken gözleri hâlâ üzgün bakıyordu. Ama huzurluydu, hissediyordum. Yan yana bulaşık yıkarken de o huzurluydu.

Yelkovan bir kez daha döndü.

Beni dizine oturtup, bir sonraki planımızı tane tane anlatıp, her bir kelimeden sonra yüzümün farklı köşelerine bir yeni buse kondururken de huzurluydu.

"Şu ayrılık işini Eymen denen çocuk öğrenmemiş demek ki, öğrenseydi kapımızı aşındırıp bana seninle nispet yapmaya başlardı," dedi Gurur parmakları sırtımda tur bindirirken.

Çenemi omzuna bastırıp derin bir nefes alarak, "Planı uygulamaya koyduğumuzda muhakkak onun kulağına da gider," diye mırıldandım.

"Bu plandan pek hoşnut değil gibisin," dediğinde, planla ilgili verdiği ayrıntılar zihnimde yeniden şekillendiği için kafamın içindeki karanlığın biraz daha çoğalmasını engelleyemedim. Her adımda, karanlık olan tarafa biraz daha yaklaşıyordum. Bir gün gözlerimi açtığımda kendimi tamamen karanlığın kollarında bulmaktan korkuyordum.

"Bu plan istediğin gibi ilerlerse, hoşnutsuzluğum ya da içinde bulunmak zorunda kalacağımız durumlar umurumda olmayacak, Gurur," dedim. "Çünkü sen kendini benim hayatımda bir şeylere değecek biri olarak görmesen de hayatımdaki en önemli yeri kaplıyorsun."

"Bu plan istediğim gibi ilerleyecek," dedi, planının parçalarından biraz daha söz etti, sanki hayatımdaki yerinden ya da hayatımda kendini koyamadığı o yerden uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi.

Devran ve hiç çaktırmasalar da bazıları bizim aramızdaki ilişkinin bittiğine, bitmese bile bitme evresine girmek üzere olduğuna inanmıyordu. Emsal'in de kafasında bu durumla alakalı şüpheler oluşmuş muydu bilmiyordum. Benimle iletişim kurmaya çalışmıyor, beni korkutmuyor, yer yarılmış da içine girmiş gibi davranıyordu. Sanki hiç var olmamış gibi...

Her şeyin daha da büyük bir karmaşaya kurban gitmesine iki saat kalmıştı.

Ellerimden bir kaşık dolusu pekmez içti, kaşığı ağzından almak için uğraştığım ânı hatırlıyorum. Hâlâ ayrıldığımız yalanına dahil olmayan babamın beni görüntülü olarak aramasından üç dakika öncesiydi. Babamın ismi ekranda belirdiğinde, kaşığı yere fırlatıp mutfaktan koşarak kaçmıştı.

"Açma telefonu!" diye bağırdı. "Ben saklanmadan açma!"

Babamın yüzünün ekranda belirdiği ânı hatırlıyorum. Uzak gözlüğünü gözlerinden çıkarıp, çakmak çakmak bakan mavi gözlerini yüzüme uzattığı an dudaklarında beliren tebessüm, kalbimde kırk tane yanan mumun otuz dokuzunu söndürmüştü.

"Geleceğim, gül goncam," demişti bana ekrana düşen yüzümü bana çaktırmadan camı okşayarak severken. "Çok özledim seni, burnumda tütüveriyon. Böyle havayı bi kokluyom, zerdaliler açmışsa hele, senin kokunu alıyom."

Yaşadıklarımın beni bir çıkmaza sürüklediğini, içimdeki karanlığın günbegün büyüdüğünü bilmeden yüzümü bir camın ardından seven babama şefkatle gülümsediğim ânı hatırlıyorum.

"Ben de seni çok özledim, baba."

Her şeyin daha da büyük bir karmaşaya kurban gitmesine bir saat kalmıştı.

Gurur, ensesinde havluyla salona inerken saçlarından damlayan suların zemine düştüğünü hatırlıyorum. Hafta sonu kızlarla neler yapacağımız hakkında grupta konuştuğumuz sırada eğilip yanağımı sertçe öpmüş, üst katın ışığını her ihtimale karşı açık bıraktığını fısıldamıştı; izlendiğimizi biliyorduk.

Gruba Simge'yi ekledikleri anda Simge'den düşen mesajı hatırlıyorum.

Simge Özdağ: 1.90 üzeri olan ama 1.92 olmayan tüm erkeklerin kapatılmasını talep ediyorum.
Ayça Sarıhan: Talebiniz reddedilmiştir.
Simge Özdağ: BAKIN GİDERRRRREEEM!
Çolpan Asıroğlu: Sarışın erkeklerden hoşlandığını söylediğin ama 1.90'dan uzun, 1.92'den kısa erkekleri gizlice süzdüğün bir evrene mi?

Güldüğümü hatırlıyorum, ekrana bakarken güldüğüm için keyiflenen Gurur'un eğilip boynumu sertçe öptüğünü, saçlarından akan su damlalarının kazağıma gözyaşı taneleri gibi düştüğünü.

Her şeyin daha da büyük bir karmaşaya kurban gitmesine üç saniye kalmıştı.

Kapı zili çaldı.

Kapının kulpunu çevirdim.

Bir arabanın farı tüm geleceği beyaza boyadı, bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesi zamana yayılarak geçmişi uyandırdı ve fotoğraf makinesinin patlayan flaşı anıları çıplak bıraktı.

Kapıyı açtım.

Kalbim son kez tökezledi.

Eylül kapıdaydı. Yalnız değildi. Yanında Emsal de vardı.

Kızının elini tutan Emsal.

Ayışığı Kitaplığı

31. GELİNCİĞİN BEYAZ BAKIŞLARI

♪: Dodubliman, Günü Gelir

GURUR MERT ÇALIKLI

Ona ne zaman âşık oldum?

Dağdaki beyaz gelinciğin bakışlarını hatırladım.

Zaman, bir kaset gibi geriye sarmaya başladığında, o hayatımın tam olarak neresinde hayatımın ta kendisine dönüştü?

Büyük adımlarım dağın karlarına gömülürken o gelinciğin hareketsizce, karların arasına pusmuş beni izlediği ânı hatırlıyorum. Sevimliydi, ona benziyordu, gözleri kocamandı, ona benziyordu, bakışlarında hem korku hem de merak vardı, bu da tıpkı ona benziyordu.

Ona ne zaman âşık oldum? Tam olarak nerede hayatıma girdiği için lanetler okuyacağını düşünüyorken, onu hayatımın tamamına döndürdüm?

Yatağımda uzandığı, derin bir uykuda olduğu an mı? Onunla alay ederken aslında içimin ona dair tüm özelliklere gittiğini ondan saklamaya çalıştığım o an mı?

Gözlerinde lens var diye o derin kahveleri göremeyişimin beni çıldırmanın eşiğine getirdiği anda mı?

Çok daha öncesinde mi?

Ağlayarak gözlerimin içine bu dünyada sevemeyeceği tek insanmışım gibi baktığında, bunun beni kahrettiği o anda mı?

Onu tehdit ederek yanımda tutarken gözlerimin içine bakıp gülümseyerek isteğiyle yanımda kaldığını hayal ettiğim anda mı?

Hangi anda?

Ona ne zaman âşık oldum bilmiyordum, sanki ona her zaman âşıktım.

Onu tanımadığım anlarda bile, sanki yüreğim onu tanıyordu, ben onu arıyordum ve ona âşıktım.

Gelinciğin önünde diz çöktüğümde, kulaklarını geriye yatırıp tehlikeli miyim yoksa zararsız mıyım bunu anlamak istiyor gibi bana dikkatle baktı. Bunu ona benzettim. Gözlerini bana dikişini, hırçın bakışların ardında titreyen ruhunu gördüğüm o anı hatırladım. Bileğime doladığım zincir dikkatini çekti, o zincirle ona zarar vermeyecektim ama yine de korktuğunu hissettim.

"Ona benziyorsun," dediğimde, kaçmak için hazırdı ama durmadım, elimi ona uzattım, istese beni paramparça edebilirdi, tatlı suratına rağmen ısırığının ne kadar şiddetli olacağını biliyordum ama yapmadı, korkusuna rağmen, korunma içgüdüsüyle dolmasına rağmen beni ısırmadı.

Bunu da ona benzettim.

Kelimeleriyle beni öldürme gücüne sahip olduğu anlarda bile susup, gözlerimin içine sakince bakıyordu; tıpkı bu gelinciğin beni ısırmak yerine ellerimin arasında savunmasızca beklemesi gibi.

Zaman beni Isparta'nın dağlarından itip merkezine sürükledi, bir evin içine girdim, ev zamanla benim evime dönüştü, yanımdaki yabancıysa tanıştığımız o karanlık geceden ve öncesinden beri zaten benim kaderimde olan kadındı.

Dağda beni ısırmak yerine bana korkarak bakan gelinciği sevdiğim geceden çok sonrasında, bir gece o evin içinde dolaştığımı hatırlıyorum. Salona girdiğimde, orada, salondaydı, cenin pozisyonunu almış uzanıyordu, çok kilo kaybettiği için bedeni iyice küçülmüş görünüyordu. Kilolu olduğu dönem ne kadar güzelse, şimdi de öyle güzeldi ama kaybettiği kilolar canımı sıkıyordu, eriyip gidişini izlemek felaketti ve buna sebep olan ona yaşattıklarımdı, bu yüzden vicdanım harlanmış, kalbimin içinde kömür gibi yanıyordu.

İki büyük adım sonunda salonun içindeydim. Ayaklı lambadan yayılan kızıl-turuncu ışık saçlarına yansıyor, saçları sanki kızılmış gibi parlıyordu; ışık öyle garipti ki çillerini bile yüzünden silip kaybetmişti. Sinirlendim. Çillerini göremediğim için ışığa sinirlendim.

Bunun hastalık seviyesinde olduğunu hissedinceyse durdum, sendeledim ve çaprazında duran berjere oturup onu izlemeye koyuldum.

Mırıltıya benzer bir ses çıkarıp kolunu yüzünün altına aldı ve yanağını koluna bastırıp dizlerini karnına doğru çekti. Şimdi olduğu yerde çok daha küçük görünüyordu. Gülümsedim. Gülümsememek imkânsızdı. Ama sonra durdum, içim sızladı. İçimin sızlamaması imkânsızdı. Ona ne yapmıştım? Onu neyin içine çekmiştim? Onu nasıl bu kadar üzmüş,

yıpratmış, hayatını mahvetmiştim? Mahvolan sadece benim hayatım değildi, onun hayatını kendi hayatımın önüne koysam da koymasam da ben aslında en çok onu mahvetmiştim.

Onun uyuduğu uykuların tamamı benimle olsun istiyordum. Bensiz uyuduğu uykular ona sadece dinlenmiş hissettirsin, doymuş hissettirmesin. Benimle uyuduğunda hem dinlenmiş hem doymuş hissetsin; ruhu beni istesin, ruhu bensizken titresin. Bir yatağın üstünde dursun, ona geleceğim ânı beklesin.

O derin uykudayken bunları düşünmek kafamı allak bullak etti, gözlerimi ondan çekmedim, düşünceler de zihnimden hiç çekilmedi.

Onun canının benim canımdan kıymetli olduğunu, onun canı yandığında benim canımın parçalandığını bilseydi ne hissederdi bilmiyordum, belki bunu bilmesi beni bir çocuğu utandırır gibi utandırıyordu, belki de bunu ondan sırf bu yüzden saklıyordum.

Gülümsedim ve zaman bir yel değirmeni gibi dönerek büyük kollarıyla beni başka bir anının içine savurdu.

Onu düşünmeyi durduramadım.

Onu düşünmeyi hiçbir zaman durduramadım. En başından beri. Onu ilk gördüğüm andan beri, onu her gün düşündüm. Onu her an düşündüm. Onu düşünmeyi *tek bir an bile* durduramadım.

"Zelzele'm, sen benim yüreğimin eşisin," dediğimde başka bir anının içindeydik, bu kez kollarımda uyuyordu, artık ben onun sığındığı limandım, artık o benim uykularımın sahibiydi. "Bunu yüreğinin eşiğinde durup o eşikten geçemezsem ölecekmişim gibi hissettiğimde anladım." Uyuyordu, benim koynumda, yüzü boynumda uyuyordu ve ben bunu söylediğimde, beni duymuyordu. Bir gün bunu ona söylediğimde, çok yakında parmağına bir yüzük takacağım demekti, bu cümleyi bir gün o gözlerime bakarken kuracaktım ve çok değil, bir süre sonra sadece yüreğimin değil, benim de eşim olsun isteyecektim.

Gülümsedim.

Yel değirmeni bir kez daha döndü, kolların rüzgârı beni başka bir anımızın içine sürükledi.

Gözlerimiz birbirine dokundu.

Gelinciğin beyaz bakışları, diye düşündüm.

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Ona âşıktım.

Onu ilk kez gördüğüm andan beri belki de ben ona âşıktım.

Bir adamın gülümsemelerinin altında çok büyük acılar saklanabileceğini Gurur'u tanıdığımda öğrenmiştim.

Hep gülüyordu, hep şakalar yapıyordu, her zaman eğlenceliydi ama bazen bakışları boşluğa düştüğünde, o bakışlarda çok şey görürdüm; öfkeyi, yalnızlığı, acıyı, kederi, travmalarını.

Babası hayatını mahvederken kendi hayatının ortasında bir yabancı gibi durmuş, mahvedilen hayatını sahneye alkış tutarak bakan bir seyirci gibi izlemişti. Tüm hayatı mahvolmuştu, tüm hayatı mahvolurken bir seyirci olmuş, koltuğa oturmuş, o sahneye dağıtılan çocukluğunu sessizlik içinde izlemişti ve hepsinden acısı, buna rağmen gülümsemeyi hiç bırakmamıştı.

Şimdi burada, tam karşımda, onun hayatını çalan, çocukluğunu paramparça eden adam duruyordu ve bu hayatta en sevdiği insan, o adamın elini tutuyordu.

Zamanın kolları etrafa çarparak saniyeleri kül gibi dağıttığında, Gurur'un bakışlarındaki enkaz mıydı yoksa yıkım mıydı? Yıkılan Gurur muydu yoksa yıkımı var edecek olan mı Gurur'du? Enkazın altında kalan mı Gurur'du yoksa enkaz olup üzerine çökeceği kişiye bakan mı Gurur'du?

"Abi," dedi Eylül, zamanın kolları bir defa daha savruldu ve bu defa dağılan anılardı.

Gurur, bir dağ gibi dimdik durdu ama belki de o dağın içine oyulmuş mağaraların tamamına parçalanan kayalıklar düştü, o mağaralar yıkıldı, kaya parçalarıyla doldu, kapandı; dağ kendi içinde parçalandı ama dışarıdan dimdik kaldı.

İşte Gurur öyleydi, bir dağ gibiydi.

Onu seviyordum ve bu kalbimin en yüksek mertebesiydi. Onu korumak istiyordum ama bu kollarımla, fiziksel gücümle başarabileceğim bir şey değildi; ruhumu ona siper etmek, kalkanı olmak, onu gelebilecek tüm hasarlardan kendimi önüne atarak korumak istiyordum.

Gurur'un dudaklarından dökülecek ilk kelimeyi beklediğim sırada, "Biz geldik!" diye şakıdı her şeyden habersiz olan Eylül. Gurur'un dudaklarında yeşerebilecek her kelime, böylece bir mezar toprağının içine diri diri gömülmüş oldu.

Eylül'ün gözlerine sinmiş, tüm yüzüne yayılmış mutluluğu yok etmekten, büyük avuçlarının içinde un ufak etmekten eminim ki korkuyordu ama Eylül'ün bilmediği bir şey vardı, benim bildiğim, kalbimi yakan bir şey... Çocuk Gurur da çok korkmuştu ve en büyük korkusu burada, evimizin kapısında dikiliyordu.

"Uzun zaman oldu, çat kapı geldik gibi oldu ama... Abi bak, geldi, sonunda burada. Artık sadece mektuplar ve telefonlar yok, o da burada," dedi Eylül heyecanla.

Kafasında kahraman olarak konumlandırdığı bir canavardı, bir canavarın elini tutuyor, o canavar inimize girdi diye mutlu oluyordu. Bir yanım Eylül'e kızdı, bir yanım ise hiçbir şeyi bilmeyen küçük bir kız çocuğu olduğu gerçeğini bana fısıldayıp durdu.

Emsal'in bakışları Gurur'a saplandığında, mutfağa koşmak, tezgâhtan bir bıçak almak, o bıçağı onun gözlerine hiç durmadan, o bakışların bir daha Gurur'a dokunmayacağına emin olana dek saplamak istedim. Eğer Eylül burada olmasaydı, bunu yapabileceğime neredeyse emindim. Ama artık karşısında o küçük erkek çocuğu yoktu, artık karşısında dağlara gölgesini seren bir komando vardı, yetişkin bir adam vardı, gücün sahibi vardı, tek bir bakışıyla dağ yıkabilecek türden bir adam vardı.

Sırtına balerin sapladığı, müzik kutularını gördüğünde donuklaşmasına neden olduğu, bacağını koparmakla tehdit ettiği o ufak oğlan çocuğuna değil, Dağcı Komando Gurur Mert Çalıklı'ya bakıyordu.

Bakışlar fırtına etkisi yaratabiliyorsa eğer, Gurur'un gözleri şu an seldi, heyelandı, tayfundu, kıyametti.

"Oğlum," dedi Emsal. Saatler durabilseydi o an dururdu, saatler geriye doğru dönebilseydi, o an dönerdi; anılar duvarlara kan gibi sıçramıştı, hiç şahit olmadığım ama kalbimi kavuran onlarca sahne duvarlarda kan gibi kayıyor, her biri zihnime mıh olup kazınıyordu.

Gurur'un gözlerini tek bir an kırpmadan ona baktığını gördüm. Fırtına koptu, bir şehir yıkıldı, yer küre sarsıldı ama bunu benden ve Gurur'dan başkası hissetmedi.

"Baba, biliyor musun, Zeliha abla abimin sevgilisi," diyerek içeri giren Eylül, beraberinde Emsal'i de evimize çektiğinde, nefesimi tuttum ama Gurur hiçbir şey yapmadı, sadece öylece durdu ve Emsal'in içeri girmesine göz yumdu. "Gerçi şu an araları biraz limoniymiş ama. Bence bunu hallederiz, değil mi?" Eylül sevimli bir gülümsemeyle bana bak-

tığında, Emsal salonun ortasında durup omzunun üstünden Gurur'a doğru baktı.

"Bana bir hoş geldin yok mu, oğlum?" Gülümsemesini görmek istemesem de göz ucuyla da olsa buna tanıklık etmek midemi altüst etti. Emsal'in gözleri bana çevrilirken Gurur'un yüzüne çizilen ifadelere bakmaya cesaret edemedim. "Olur öyle küslükler, düzelirler. Pek de güzelmiş, maşallah." İçten gülümsemesi beni şoka sokunca duraksadım, iğrençti, çok iğrençti, ondan fena hâlde tiksiniyordum.

"Hoş geldin," dedi Gurur. Sesi tekdüzeydi, hislerini gizlemişti, hisleri sanki ortadan kaldırılmış bir insandı ve bir gün cesedi kıyılara vuracaktı. Gurur, metal gibi parlayan buz sıcağı gözlerini kız kardeşine çevirip, "Keşke haber verseydin abim," dedi düz bir sesle.

"Ani oldu, değil mi?" Eylül utanarak gülümsedi. "Biraz heyecanlanmıştım da. Özür dilerim." Emsal'in koluna sokulup utangaç bir şekilde yanağını babası denen itin koluna bastırdı. "Heyecanımı mazur görsen olur mu?" Gözlerini bana çevirdi. "Doğru söyleyin, barıştınız mı? Lütfen öyle olsun. Ne diye kavga ettiniz ki?" Eylül dudaklarını bükünce, Gurur dişlerini sıkarak kardeşine baktı.

Ona kıyamıyordu. Ona o kadar kıyamıyordu ki kıyılan kendisine dönüşüyordu.

Birden bu durumdan inanılmaz nefret ettiğimi hissettim ama Eylül'e kızamadım, babasıyla ilgili gerçekleri bilmiyordu ve babasını seviyordu. Ben de babamı çok seviyordum, onu boş bir sayfadan daha temiz buluyordum, kalbim ona duyduğum inançla doluydu ve kendimi tek bir an Eylül'ün yerine koyduğumda, ona öfkelenmek imkânsızdı.

"Bu konular şu an konuşulması gereken konular değil, Eylül," dedi Gurur, sesi duygulardan uzak olsa da hissettiklerini görebilmek karnıma sancılar ekti.

Emsal, "Sanırım sevgili oğlum beni gördüğüne sevinmedi," dediğinde, Eylül üzgün gözlerini babasına çevirdi.

Gurur ruhsuzca gözlerini yumup geri açtı, bu sadece bir iki saniyelik bir zaman dilimini kaplamış olsa da gözlerini kapattığında yeniden maruz kaldığı anıların onu yaraladığını hissettim.

"Bu aralar gördüğüme sevindiğim kimse yok. Yani sana özel bir durum değil." Gurur'un bomboş bir sesle kurduğu cümle, Eylül'ün bakışlarının abisine çevrilmesine neden oldu. Abisine suçlayıcı değil, kırgın

baktı ama sonra bu cümleyi aramızda geçenlere yormuş olacak ki sessizce bakışlarını abisinden kaçırdı.

"Sanırım araları cidden bozuk," dedi Emsal şakacı bir tavırla Eylül'ün başının üstüne başını yaslayarak. "Abinin burnundan soluyuşuna bakacak olursak, evet."

Gurur ağır adımlarla salonda ilerledi, ben de sessizce salona girdim. "Barışırlar," dedi Eylül umutla, bu tek kelimelik cümle, bakışlarımın ona çevrilmesine neden oldu. Saf bir gülümseme yüzüne yerleştiğinde, içimdeki kuyunun biraz daha derinleştiğini hissettim. Gözlerini açıp babasının abisine yaşattıklarıyla yüzleştiğinde ne hissedecekti merak ediyordum. "Onlar birbirlerini çok seviyorlar, baba. Onları biraz izleme şansın olursa bunu görürsün. Abim kaybolduğunda Zeliha ablanın ne hâle geldiğini gördüm, birlikte kaza yaptıklarında da..."

"Kaza mı?" diye sordu Emsal, sanki bu durumdan haberi yokmuş gibi. Endişeli bakışlarını Gurur'a çevirdi. "Kaza mı yaptın?"

Gurur tekdüze bir sesle, "Geçti gitti," dedi.

"O süreçte annemden durumu sakladık, sana ulaşmayı denedim ama başaramadım," diye açıkladı Eylül.

Emsal, "Annene söylememen iyi olmuş," dediğinde, Gurur'un çenesi kilitlendi, dişlerini sıkmasıyla yüzü kemiklerle dolu karanlık bir mahzene dönüştü. "O çok korkaktır, eminim çok korkardı."

Gurur'un çocukluğuna ait bir anı, benim hatıralarımda hiç var olmamış olsa da bir şekilde kafamın içinde yer edindi. O anıda, Gurur'un annesi korkuyla bir noktaya bakıyordu ama baktığı yeri göremiyordum, hayallerimde güzel bir kadındı, korku çehresini ateşe verdiğinde bile çok güzeldi. Sonra bir kemer sesi duyuldu ve görüntü kayboldu; korkunun kokusunu aldım ama korkuya neden olan görüntüleri göremedim.

Zihnimin gerilerinden babamın sesi, *"Yaralarınla yüzleşmeden onlara kabuk bağlatamazsın,"* dedi. *"Kanamaya devam eder."*

Gurur'u izlemeye devam ettim. Yarasıyla yüzleşmediği sürece o kan, yarasından usulca sızmaya devam edecekti. Bu belliydi. Gözlerimi Emsal'e çevirdiğimde, Emsal gülümsüyordu. Bu gülümseme, bir yaradan ne kadar yoğun şekilde kan akabileceğinin kanıtı gibiydi.

"Benimle gel," dedi Gurur birdenbire. Babasına söylediği bu şey, Eylül'ün duraksayıp ikisi arasında gidip gelen bakışlarına endişeyi ekti.

Emsal, bu normal bir baba oğul konuşmasıymış gibi gülümseyerek başını salladı ve Gurur ile birlikte holden geçip mutfağa doğru giderler-

ken sessizlikle ikisini izledim. Bir zar atılmıştı, zarın üste gelen kısmında kaç nokta vardı göremiyordum ama bir sonraki zar atıldığında, kimin kazandığı ortaya çıkacaktı; zarın Gurur'un avucunda olduğunu biliyordum ama o zar onu hangi sonuca götürecekti işte bunu bilmiyordum.

Eylül, "Sanırım gerçekten konuşmaya ihtiyacı var," dedi saf saf. Dönüp ona sessizlikle baktım, nasıl bu kadar el değmemiş olabiliyordu anlayamadım. Eğer Emsal'i tanımasaydım, olanları bilmeseydim, ben de Eylül gibi mi hissederdim? Gurur'un konuşmaya ihtiyacı olduğunu mu düşünürdüm? Bunu bilmiyordum. Eylül bana yaklaşırken, "Neler oldu?" diye sordu. "Ayrılmadınız, değil mi? Buna inanmak istemiyorum."

"Bunları konuşmak istemiyorum, Eylül," dediğimde gözlerimin içine buruk bir şekilde baktı.

"Abim seni seviyor," dedi. "Daha önce kimseyi sevmediği kadar. Hatta eminim, senden başka kimseyi sevmedi." Tam yeniden ağzını açacaktı ki telefonunun melodisi ortamdaki kelimelerin tamamını parçalamaya yetti. Çantasından telefonu çıkarıp ekrana baktıktan sonra, "Cesur," diye mırıldandı.

"Üst katta konuş istersen," dediğimde bana duraksayarak baktı. Neden diye sorgulayacağını düşündüm ama başını sallayıp merdivenlere yönelirken telefonu açıp kulağına götürdü ve o gözden kaybolana dek sessizce basamakları izledim.

Ağır adımlarla hole yönelirken aslında bunu yapmakla yapmamak arasındaydım, tereddüt, kanımın rengini belirlemişti. Gurur'un o canavarla aynı havayı soluması bile kalbimi sıkıştırmaya yetiyordu. Koridorda geçmişe ait bir canavardan kaçıyor gibi değil, o canavarın üzerine yürüyor gibi ilerledim.

Tam mutfağın önünde durdum, hafif aralık duran kapıdan içeri baktığım takdirde görebileceklerimden korkuyordum ama ruhum, onu o canavarla yalnız bıraktığından mıdır bilinmez, acı çekiyordu.

Uzun süren bir sessizliğin ardından, "Hangi cesaretle?" diye sorduğunu duydum Gurur'un, sesindeki bariz tehdit, bacaklarımdaki dermanın çekilmesine neden oldu. "Sen hangi cesaretle burada, benim evimde, benim karşımdasın lan?" Kısık sesle, Eylül duyulmasın diye verilen bir savaşla sorulan bu soruyu taşıyan o ses, aslında her ne kadar az duyulsa da büyük bir tehdidi içinde taşıyordu. Sorusu bir bıçaktı ve ortaya koyulmuştu, Gurur alacağı tek bir cevapla birlikte o bıçağı bıraktığı yerden kavrayıp alacak ve karşısındakine saplayacaktı.

"Seninle bir derdim yok. Histerik davranmayı bırak," dedi Emsal, kanım bir defa daha çekildi. "İçeride Eylül varken bana hiçbir şey yapamayacağını ikimiz de biliyoruz, oğlum." Alay edercesine kurulmuş bu cümlenin içine aslında birçok korku gizlenmişti. Kuşku içini kemiriyor olsa gerekti. Eylül'ün varlığı Gurur'u durdurur sanıyordu ama içinde bir yerlerde, Gurur'un durdurulamayacak güce ulaştığını da biliyordu.

Gurur'u göremesem de dağları devirecek soğukluktaki bakışlarını hayal edebildim. Yüreğim ağzımda çarpıyordu. Ona bu hisleri eken o rezil insanın canı parmaklarımda solsun istiyordum.

"Buradasın ve bu yaptığın ilk hatalı seçim değil. Eylül'e güveniyorsun, ona ne kadar güveniyorsan, bana o kadar güvenme." Gurur'un yere düşen adımının sesini duydum. "Bir gece baba, bir gece ansızın, ecelin olup üzerine çökebilirim. Çökeceğim demiyorum, çökebilirim diyorum, bu bile senin her gece başını yastığa korkuyla koymana yetiyor olmalı. Bana baktığında ne görüyorsun? Gördüğün her şeyin bin katıyım. Bu eve geldin, evime girdin, karşıma geçtin, gözlerime bakıp benimle alay edebileceğini zannettin ama bilmediğin bir şey var, bu eve attığın adım senin ömründen uzun yıllar olarak kesildi. Ne kadar yaşayacağı belirsiz bir canlı için oldukça cesur mu yoksa aptalca bir hareket mi bu? İzleyelim, görelim."

Emsal'in uzun süren sessizliğinden, birbirlerine kenetlenen bakışlarını görmeden de hayal edebiliyordum. Gurur'un kelimelerinin onda büyük ölçüde korku yaratmış olduğunu biliyordum çünkü Gurur sessizken bile Emsal ondan korkuyor, ona saldırıyor, onu yok etmenin planlarını yapıyordu. Şimdiyse Gurur hiç olmadığı kadar gürültülüydü, karşısındaydı ve cümlelerin silah yerine kullanabildiğini o adama kanıtlıyordu.

"Zaman seni kocaman bir adama çevirmiş, oğlum," dediğinde Gurur'un bakışlarını hayal edemedim. Son kelimenin ruhunu bir taş olup ezdiğini biliyordum ama ifadesi gözlerimin önünde belirginleşemedi. Sıkılı dişleriyle babasına baktığını hissediyordum, hepsi buydu. "Ama yine o zaman, seni kocaman bir adama çevirirken, bir zamanlar karşımda titreyerek duran o küçük erkek çocuğunu yok etmeyi becerememiş. Ben sana bakınca yetişkin bir adam ve hâlâ benim yansımam olan küçük bir canavar görüyorum. O canavarı büyüttün, benden saklayarak bugüne dek getirdin ve şimdi karşındayım. Canavarınla tanışmama izin ver."

Söyledikleri kafamın içinde uçsuz bucaksız düşünce girdapları yaratırken kaşlarımı çattım. Emsal derin bir nefes aldığında Gurur hâlâ sessizdi.

"Gurur," dedi Emsal tek nefeste. "Büyümüş, kendine bir balerin bulmuşsun ama unuttuğun bir şey var, sen hâlâ tek bacağı kopuk bir kurşun askersin ve masalın sonu asla değişmez. Senin gibi canavarlar, balerinleri kendilerinden sadece kaçırırlar. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Eylül ayrıldığınızı söyledi. Sana daha fazla katlanamamasına şaşırmadım, ona şöyle bir baktım da, kimse senin gibi hasarlı bir parçayı istemezdi, öyle değil mi?" Bu soru, benim içimdeki yırtıcının dişlerini çıkarmasına neden olduğu gibi Gurur'un içindeki canavarın da zincirlerini zorladı ve bir patırtı sesi duyuldu. Korkuyla geriledim, sonra o sesin sebebini merak ederek aralık kapıya yaklaştım.

Gurur, büyük avucunun içine babasının boğazını almış, başparmağı babasının çenesini tehditkârca ezerken babasının nefesini kesmek ona zevk veriyormuş gibi ruhsuz gözlerini Emsal'in gözlerine dikmişti. Emsal, tezgâha yaslı hâlde, şokla Gurur'a bakarken, bu atağı beklemediği düpedüz belliydi. Eylül evdeyken böyle bir şey olmaz sanıyordu ama olmuştu. Kırması Gurur için oldukça kolay olan boynu, Gurur'un parmaklarının arasındaydı.

"Bana bak," dedi Gurur gözünü bile kırpmadan babasının gözlerinin içine bakarken. "Senin kim olduğunu biliyorum, senin yürüdüğün karların üzerinde sadece senin ayak izin var sanıyorsun ama ben senin ayak izlerine basarak iz bırakmadan senin arkandan geliyorum. Bu gözlere iyi bak. Sırtında balerin saplı çocuk muyum? Rakı şişesini kırıp boğazına dayadığın çocuk muyum? Bak lan. Sırtında bir şeyleri kırıp durduğun, arkadaşlarının önüne sunduğun, soğukta yalın ayak sokakta bıraktığın, kasığına bıçak soktuğun çocuk muyum?" Bir an irkildim. Yüzü babasının yüzünün sınırlarına girdi. "Haklısın. Ben hasarlı bir parçayım, senin oğlunum, aynaya bak ve yapabileceklerini hatırla, yapabileceğin her şeyin bin katını yapabilirim çünkü senin daha korkutucu olan, nefret dolu yansımanım."

Emsal'in boğazından kayan yutkunuşu gördüm, o yutkunuş canını yakmış olmalıydı çünkü Gurur'un büyük eli hâlâ onun boğazına sarılıydı.

"O kız mı seni terk etti yoksa sen mi onu?" diye sorduğunda, nefes alamıyor oluşuna rağmen can çekişerek sorduğu bu soru, Gurur'u du-

raksattı. Gurur iyi bir oyuncuydu, yüzüne yerleşen parçalanmış ifadenin bilerek derisinin üzerine yayıldığını ve gözlerinde sahne almaya başladığını biliyordum. Emsal istediğini almış gibi sırıttı. "Bakışlarından anlıyorum ki o seni terk etmiş. Tam da düşündüğüm gibi. Seninle ne kadar da benziyoruz. Sonunda her zaman terk ediliriz, oğlum."

"Annem seni neden terk etti, biliyor musun?" Gurur bu soruyu sorduğu anda, Emsal'in bakışlarına karanlık çöktü. Gurur, babasının kulağına yaklaştı ve sinsice, "Çünkü gavatın tekisin, baba," diye fısıldadı. "Sapık, ezik, aşağılık kompleksi olan, bu hayatta sevgiyi bir kez olsun tatmamış, sevilmemiş, sevmemiş, babası tarafından bile örselenmiş, hiçbir zaman ölen kardeşinin gördüğü değeri görmemiş, ucubenin tekisin. Bense kadınım için ölürdüm. Kadınıma değen gözleri deşer, yuvalarından çıkarırdım. Baba, sen baba sevgisi görmediğini iddia edip her sapkınlığını buna bağlayan bir ucubeyken, ben senin evinde büyüyüp adam olabildim." Geri çekilip babasına gülümseyerek baktı ama bu gülümseme, ruh hastalığının eşiğiydi; psikopatçaydı. "Sana bakıyorum, yansımama ve aynanın hatalı olduğunu görüyorum. Ne yazık baba, sen benim aynamsan, seni sadece lunaparklardaki şaka aynalarına benzetirdim çünkü sen asıl beni yansıtamayacak türden birisisin. Bana bak da gözlerin adam nedir görsün."

Emsal'in boğazını bırakıp alaycı bir tavırla parmaklarını babasının çenesine koyup çenesini yana itti. Emsal'in başı yana çevrildiği için artık yüz ifadesini göremiyordum ama hareketsizdi, hiçbir atakta bulunmuyordu, Gurur'un söylediklerini sindirmek için mi susuyordu yoksa korkusundan mı, işte bunu bilmiyordum.

"Değersiz hayatını elinden almam için ayağıma kadar geldin ama kız kardeşime travma yaratmayacağım. Senin bozuk kanın, benim damarlarımı yeterince ağrıttı, onun damarlarına yük etmeyeceğim ulan seni." Emsal'in yüzüne öfkeyle bakmaya devam etti. "Ama sonunda, tüm kanıtları topladığımda, senin kimliğin artık kaçışın dahi olmadığında, benim bıçağım senin içine ak girecek al çıkacak."

Emsal'in dudaklarına karanlık bir tebessüm yerleşti. "Ne kanıtı?" diye sordu. Vatan haini olduğunu oğlunun da dudaklarından duymak istiyordu çünkü bir askere kötü hissettirmenin yolu, ona aynı kandan birinin ihanetini hissettirmek olurdu. "Söylesene, ne kanıtı? Söyle oğlum, ne olduğumdan şüpheleniyorsun?"

Gurur'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Seni yok etmek benim için çok kolay."

"Neden yok etmiyorsun?"

"Kim bilir, belki seninle biraz oynamak istiyorumdur." Gurur geri çekildi. "Şimdi ne yap ne net, ben sakinliğimi yitirmeden, şuradaki bıçağı alıp senin soluk boşluğuna binlerce kez saplamadan evimden git. İyi bir bahane bul ve defol git."

Emsal, "Eylül olduğu sürece bana elini bile sürmezsin," dediğinde, "Sürmem mi?" diye sordu Gurur sertçe. "Az önce son nefesin parmaklarımın arasında asılı duruyordu. Öyle kesin konuşma, puşt." Gurur bir adım uzaklaştı. "Evimden gidiyorsun. Kız kardeşimle arandaki mesafeyi artırıyorsun, bitmiş olsun olmasın, eski olsun olmasın, sevgilimden de uzak duruyorsun. Biten ilişkim hakkında senin o amcık ağzın açılamaz, sikerim o ağzını senin." Gurur derin bir nefes alıp, yüzüne ruhsuz bir gülümseme ekledi. "Şimdi o küçük beynini çalıştır da siktir olup gidebileceğin bir bahane uydur, bunu yaparken sakın küçük kızımı inciteyim deme."

Emsal bir şeyler söylemedi, sadece oğlunun gözlerinin içine baktı. Söyleyeceklerinin sonu olabileceğini hissettiğini gördüm. Bir adım geri çekildim, ardından bakışlarım holün öteki ucuna çevrildi ve Eylül'ün merdivenlerden inmeye başladığını fark edince hızla salona yöneldim.

Eylül'ün tedirgin bakışları önce koridora, sonra da bana dokundu ve "Hâlâ oradalar mı?" diye sordu, sesi de bakışları kadar tedirgindi.

"Evet," dedim. "Neden bu kadar tedirgin görünüyorsun?"

Sorum bakışlarının daha da karmaşıklaşmasına neden oldu. "Onlar pek iyi anlaşamıyor," dedi, bana kendini açıyor oluşuna şaşırdım. Madem bunu görüyordu, neden babasını buraya getiriyordu? Gözlerine bunu sorar gibi baktığımda, "Kendimi bildim bileli abim, babamdan uzak bir insandı," dedi her şeyden bihaber olduğunu göstererek. Muhtemelen Gurur o işkenceleri görürken Eylül henüz bir bebek bile değildi. Yaşını düşünecek olursak, evdeki kâbuslardan bihaber olması çok da garip gelmiyordu. Emsal onu sağlam zehirlemişti. Eylül, sessizce bana doğru ilerledi. "Babam da abilerim de birbirlerine karşı çok sessizler. İyi bir şey yapmak istedim. Onları yan yana getirirsem, sizin ayrılığınız hakkında abime akıl verir, baba-oğul olabilirler, sizin aranızı düzeltirken ikisinin arasını da düzeltmiş olurum diye düşündüm. Çok mu çocukça bir düşünceydi? Belki de bencilceydi."

Eylül gözlerini boşluğa çevirdi, ona karşı içimdeki şefkati tutamadım. Elimi omzuna koyduğumda yeniden bana baktı. "Aralarının neden bozuk olduğunu bilmeden aralarına girip köprü olmaya çalışman hem bencilce hem de çok düşünceli bir davranış," dedim. "Ama bırak da bunu kendi aralarında çözsünler. Çözülecek bir durumsa, zaten çözeceklerdir, değil mi?"

"Tek istediğim, abime destek olmasıydı. Olmak da istiyordu. Yol boyunca sizi anlatmamı istedi, ilişkinizi dinlerken mutlu görünüyordu. Sonunda abimi mutlu edecek biri olduğu için gerçekten mutluydu," dedi Eylül, bir an öfke içimde büyüdü ve soğuk bir şekilde elimi geri çekip Eylül'e hissiz gözlerle baktım. Hiçbir suçu olmamasına rağmen içimde asıp kesmeye başlayan o hâkimin sesini durduramıyordum.

"Bence abinle babanın arasına girme," dedim sessizce.

Eylül gözlerimin içine dikkatle bakarak, "Senin erkek kardeşin ve baban arasında böyle duvarlar yok, olsaydı sen de benim gibi davranırdın," dedi. "Orada durup yapma demek kolay."

Cümleleri yumuşak olsa da altında bıçaklar saklıydı, yine de bunu umursamadan sakinliğimi koruyarak onun gözlerine bakmayı sürdürdüm. Eylül göz kontağımızı kesip arkama baktığında, koridordan bize doğru ilerleyen kişinin Emsal olduğunu biliyordum.

"Acil çıkmam gerekiyor," dedi Emsal yumuşak bir gülümsemeyle. "Zeliha olmalı ismin, seninle tanıştığıma çok sevindim. Umarım yeniden karşılaşırız."

Ona sadece baktım. Tiksinti kanımın içinde dolaşan bir iğne gibiydi. Eylül huzursuzca, "Baba," dediğinde bakışlarım ona çevrildi. "Bir şey mi oldu?"

Emsal iki adım sonra Eylül'ün önündeydi. Avuçlarını kızının yüzüne yaklaştırıp, küçük yüzünü avuçladığında içimdeki bulantı hissi soluk boruma yükseldi. Eylül her şeyi öğrendiğinde, yıkım çok büyük olmayacak mıydı? Gurur yıkımı geciktirmeye çalışarak alınacak hasarı daha da büyütmüyor muydu? Birden Eylül'ün çok büyük bir haksızlığa uğradığını hissederek içimdeki merhamet duygusunun pençeleri arasına alındım.

"Abim mi git dedi?" diye sordu babasına sessizce.

"Neden böyle bir şey istesin ki?" Emsal zehirli fakat dışarıdan sıcak görünen gülümsemesiyle kızına baktı. "Hayır, sadece işim var. Tekrar geliriz, olur mu? Zaten bir süreliğine buralarda olacağım."

Eylül buna inanmamışa benziyordu. Aslında inanmaması gereken bu değildi. Eylül'ün tenine zehir yayan parmaklarına baktım. Şefkat, bir babadan kızına bulaşan şifa gibi görünüyordu ama hayır, bu şifa değildi, bu şifa sanılan şey bir gün Eylül'ü kendi içinde öldürmeye başlayacaktı. Vicdanım göğsümün içinde susturması zor bir çocuk gibi tepinmeye başladığında gözlerimi onlardan ayırdım.

Emsal, "Benimle mi geleceksin, abinle mi kalacaksın?" diye sorduğunda Eylül duraksadı.

"Geleceğim. Beni aşağıda bekler misin?"

"Tabii, çok gecikme olur mu?" Emsal gülümseyerek bana dönünce içimdeki iğrenti hissine rağmen yumuşak bir şekilde ona bakmaya çalıştım. "Seni tanıdığıma çok sevindim. Tekrar görüşmek isterim. Aranızdaki sorunları halledin, olur mu? Oğlum için ne kadar kıymetli olduğunu kızımdan dinledim. Ona iyi geliyorsun, sana çok ihtiyacı var, onu yalnız bırakma."

Tüm bu cümleler, söylemeye çalıştıklarının tam tersini yansıtıyordu. Oysa kafasının içindeki karanlığı görebiliyor, sesindeki yalanların altına gizlediği doğruları duyabiliyordum. Gurur'a iyi gelen her şeyi onun elinden almak istiyordu, onu yalnız bırakmak, mahvetmek, yok etmek istiyordu. Bir babanın oğlu için istemeyeceği her şeyi, o oğluna yapan kişi olmak istiyordu. Bunu gördüğümü biliyormuş gibi bana daha derin bir gülümsemeyle baktığında, olduğum yere çöküp kusma ihtiyacıyla dişlerimi sıktım.

Emsal evden çıkıp gitti, Eylül geride bizimle kaldı ve kaosun ayak seslerini duymaya başladım. Gurur mutfaktan çıktığında, Eylül hâlâ babasının bıraktığı yerde, yüzünde memnuniyetsiz, hatta kırgınlık dolu bir ifadeyle abisine bakıyordu. Gurur bunu fark etti ama tepki vermedi, sessizce Eylül'ün önüne kadar yürüdü, elini Eylül'ün yüzüne uzatıyordu ki Eylül, bir adım geri çekilip, "Neden?" diye sordu. Gurur da ben de bu sorunun uzun hâlini görebiliyorduk ama Eylül durmadı, gördüğümüzü duymamızı da sağladı. "Tek istediğim ikinizin arasını düzeltebilmekti. Babamla da. Zeliha ablayla da." Gözlerini abisinden çekmedi. "Babamı o kadar kısıtlı görüyor, o kadar kısıtlı haberini alıyorum ki tek bir an mutluluğumu sana göstermek istedim, babamız burada demek istedim, bak demek istedim, sadece benim için değil senin için de geldi dedim ama Cesur da sen de duvarlarınızın arkasına geçip beni ve babamı dışarıda bırakmayı seçtiniz. Yıllardır olduğu gibi."

Zehirli kelimelerin Gurur'a neler hissettirdiğini bildiğim için mi kalbim bu kadar kırılmıştı? Yoksa Gurur'un kalbi mi göğsümün altındaydı da kırılan kalbinin ağrısını ben hissediyordum?

Gurur tek kelime etmedi, sadece havada asılı kalan elini indirip kız kardeşinin gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Sana destek olmak istedi. Seni mutlu eden biriyle aranı düzeltmek istedi." Eylül bu cümleleri kurarken abisine saf bir kırgınlıkla bakıyordu ama bu kırgınlık, içimdeki vicdanı beslemiyor, aksine öldürüyordu; artık gözlerimde sadece öfke vardı ve bunu durdurabileceğimi zannetmiyordum. Eylül başını iki yana sallarken, "Onu kapı dışarı ettin, değil mi? Ona neler söyledin kim bilir? Aranızda geçenleri tam olarak bilmiyor olabilirim ama sana yaklaşmaya çalıştığını biliyorum. Sana baba olmaya çalışıyor."

Gurur buna da cevap vermedi, sadece kız kardeşinin gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Anlıyorum, belki de kırgınsın, gidip gelmediğine kızgınsın, arayıp sormadığına kırgınsın ama..." Eylül sustu, bir süre bekledi, ardından derin bir nefes aldı. "Ona bir şans vermiyorsun. Çabalıyor. Sık sık ortadan kaybolsa bile iyi bir baba olabilmek için uğraşıyor." Sevginin bir insanın gözlerini nasıl kör ettiğini, işte tam da bu kelimeler zihnime öfkenin hatlarını çizerken daha iyi anlamıştım.

Gurur susmaya devam etti.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin abi?"

Gurur, "Seni dinliyorum," dedi sadece.

"O kadar uzun zaman onsuz kaldım ki... Ara sıra sesini duyarak, bazen mektuplarını okuyarak. Bazen yüzü bile silindi gitti gözümün önünden. Düşündüm abi, çok düşündüm. Acaba benden bu kadar uzak durmasının nedeni sen misin diye düşündüm ve bunu düşündüğüm her gece kendimden nefret ettim. Çünkü sen her zaman hem abi hem baba oldun bana ama babam bana yaklaşamadı çünkü sınırlarımı sen çizdin, dikenli teller ördün etrafıma. O ise dikenli tellere rağmen geliyor, kanamak pahasına bize doğru yürüyor ama sen hâlâ onun yollarına mayın döşemek derdindesin."

Eylül'ün söyledikleri kanımı dondurduğu için birden bir adım öne çıktım ama Gurur, elini arkaya atıp büyük avucunu şefkatle karnıma bastırıp beni durdurdu. Eylül, Gurur'a öyle dikkatli bakıyordu ki bu teması fark etmedi bile.

"Abi, babam senin düşmanın değil, onu yeniden kaçırma, yeniden hayatımdaki silik bir gölgeye dönüşmesine neden olma. Bunu kaldıramam. Anlıyor musun? Seni suçlamayı ve biraz daha onsuz kalmayı kaldıramam."

"Eylül," dedim Gurur'un beni şefkatle durduran eline aldırış etmeden. "Sence de biraz aşırıya kaçmıyor musun? Bu cümleler sağlıklı bir şekilde kurulmuş cümleler değil çünkü."

Eylül'ün gözleri bana çevrildi. "Seninle değil, abimle konuşuyorum. Araya gireyim deme sakın."

"Benimle konuşurken, onunla da konuştuğunu var say, Eylül," dedi Gurur ilk kez, bu, Eylül'ün söylediklerine sustuğu süre zarfı boyunca konuştuğu ilk andı.

"Söylediğim hiçbir şeye verecek cevabın yok ama ona söylediğim şeylere onun yerine cevap veriyorsun, öyle mi abi?" Eylül'ün sesini yükselten bu durum, Gurur'un sakinliğindeki yaprakların birini bile oynatmadı. "Sen ayrıldığın kadını bile babamın, benim önüme koyabiliyorsun. Bunu anladım."

Bir şey söyleyemedim. Karışmamam gerektiğini bildiğim hâlde atakta bulunduğum için pişmanlık göğsüme huzursuz gölgeler yaymıştı ama bu duruma susmak çok zordu; Gurur'a böyle hissettirilen bir ortamda susmak çok zordu.

"Senin ayrıldığın dediğin kadını hâlâ seviyorum ben, bir ilişki bitince ertesi gün o kişiyi sevmeyi bırakmazsın," dedi Gurur sertçe. "Senin yerin ayrı, onun yeri ayrı. Ne o senin önüne geçmeye çalışır ne de sen karşımda durup onun önünde olman gerektiğini haykırabilirsin. Karşındaki kız sana kötü tek bir kelime etmedi. Sinirle kurduğun cümleler beni değil, seni de rahatsız edecek, gördü de dur istedi. Ama sen çeneni havaya dikip ona bu cümleleri kurabiliyorsun, onun önünde bana onunla ilgili bunları söyleyebiliyorsun. Ben seni böyle yetiştirmedim, sen kalbin kırıldığında kalp kıran bir çocuk değilsin. Hiç olmadın. Kendine gel." Eylül duvara toslamış gibi abisine bakakaldı. "Yarın öbür gün hayat bu Eylül, belli olmaz, arkamda duran bu kız yanımda durur, karım olur, senin de yengen olur, ona nerede konuşması, nerede susması gerektiğini söyleyemeyeceğin bir pozisyona düşersiniz, benim olduğu gibi senin de ailen olur, bilemezsin. O yüzden pasif agresif hâllerine bir an evvel son ver, Zeliha'yla da bir daha o tonlamayla konuşayım deme abim."

Eylül, abisinden ilk kez böyle şeyler duyuyormuş gibi sessizce, şaşkınlığını gizlemeden abisini izlerken, ben de maruz kaldığım bu cümleler karşısında elim ayağım, tüm gücüm çekilmiş gibi hissediyordum. Nabzım, vücudumun her noktasında ölümcül bir virüs gibi hızla dolaşıyordu. Bir yanım, Eylül'e böyle sert konuşmasına üzülüyor, bir yanım ise kurduğu cümlelerin anlamları altında bir buzun güneşin dokunuşları altında eridiği gibi usul usul eriyordu.

"Sen biten ilişkine bile ihtimaller diziyorsun ama babama dair hiçbir ihtimalin yok, abi," dedi Eylül hayal kırıklığıyla. Bakışları bana çevrildiğinde, o gözlerde nefret göreceğimi sansam da öyle olmadı. "Özür dilerim, Zeliha abla," dedi içtenlikle. "Benim amacım seni üzmek değildi, kırmak hiç değildi. Sesimin tonunu ayarlayamadım, kusura bakma." Bir şey söyleyemeden Eylül'e bakmaya devam ettim, o da benden bir şey duymayı bekliyor gibi görünmüyordu. Eylül'ün bakışları tekrardan abisine döndüğünde, "Kafan bu kadar doluyken çocuksu isteklerimle, bencilliklerimle seni zor durumda bıraktıysam özür dilerim," dedi ama bu cümle, bana kurduğu içten cümlenin aksine sitem yüklüydü. "Bir daha olmaz."

Eylül kapıya yöneldiğinde Gurur onu durdurur diye umdum ama umduğum gibi olmadı. Eylül kapıyı açıp dışarı çıktığında Gurur olduğu yerde hareketsiz duruyor, kız kardeşinin gidişine dahi bakmıyordu. Eylül kapıyı kapattığı anda Gurur'un önüne geçip, gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama bana değil, boşluğa bakıyordu. Parmaklarımın ucunda yükselip çenesine dokundum, köşeli çenesi seğirirken gözlerini usulca bana doğru indirdi. Gözlerimiz birleştiğinde, içindeki yangını gözlerinde gördüm. Ela gözleri geçmişin gölgeleri tarafından boğuluyor, bakışları benden yardım dileniyordu. Birden bu bana saf, içimi delip geçen kahrolası bir ızdırap hissettirdi.

"Geçti," diyebildim, geçmediğini bile bile.

Bana gülümsedi, geçmediğini bilmeme rağmen onu dindirmek istememe mi gülümsedi yoksa saf mı olduğumu düşündü bilmiyordum ama gülümsemesi içimde çok derinlere dokundu. Parmaklarımın ucunda biraz daha yükselip, kollarımı onun boynuna sardığımda başta ellerini kaldıracak hâli yokmuş gibi öylece durdu, sonra büyük avuçlarını belime yerleştirdi ve güçsüz bir şekilde bana sarıldı. Kafasında ne yapması gerektiğini tartıyor muydu? Yoksa sadece hisleri tarafından ele geçirilmiş, kanıyor, yanıyor ve için için tükeniyor muydu? Parmaklarım ensesinde

dolaşırken onu bu hayatta yoran, üzen, tüketen her şeyi yok edebilmeyi diledim. Onu tüketen, yok eden, üzen şey bensem, kendimi bile usulca onun hayatından siler, yok ederdim.

"Sen yanımdasın, sen yanımdayken biliyorum ki geçecek, en geçmeyecek dediklerimi bile geçiren varlığın, biliyorum Zelzele'm, bunu da geçirecek."

Parmaklarım ensesinde tüy gibi dolaşırken, "Maruz kaldığın her şey adına özür dilerim," dedim. "Durduramadığım her şey benim de içimde dağ oluyor ama senin içindeki dağları görünce kendi dağımdan bahsetmeye utanıyorum."

"Bu gecenin yaşanacağını biliyordum," dedi kısa bir sessizliğin ardından. "Bir sonraki hamlesinin benim kolumu bacağımı kopartmaya çalışmak olacağını biliyordum. Buna hazırlıklıydım." Eylül'ün gözlerindeki kırgınlığa, sesindeki suçlamaya hazır değildi. Hazır olduğu şey bu değildi. Sessizce ona sarılmaya devam ettim. İhtiyacı olan buymuş gibiydi ama biliyordum, aslında iyileşmek için yeniden doğup, yeniden çocuk olmaya ihtiyacı vardı.

"Keşke seni her şeyden korumanın bir yolunu bulabilseydim," diye mırıldandım elimde olmadan. Bu, yüzünü boynuma saklamasına neden oldu ve bu hareketi bana çok masum, çok saf hissettirdi; sanki tam şu an gerçek bir çocuktu ve o çocuk bana sığınıyordu.

"Sen yanımdayken daha kolay," dedi. "Bunu bildiği için seni benden almak istedi. Senin benim zaafım, benim düşkünlüğüm, benim saplantım ve tamamıyla hayatım olduğunun farkına varmış. Beni öldürmektense seni elimden almanın beni daha çok bitireceğini, yok edeceğini biliyor. Ama sen yanımdasın. Ona rağmen buradasın. Bunu başaramadı." Sessizce, tane tane konuşması göğsümdeki ağrıyı artırdı. Ona duyduğum şefkatin beni öldürebilecek kadar kuvvetli olduğunu ve o şefkatin altında ezildiğimi hissettim. "Sen yanımdayken her şeyle savaşabilirim, bu sorun değil, sorun değil."

"Eylül, söyledikleri için pişmanlık duymaya başlamıştır bile. O seni çok seviyor, sadece abi gibi değil, baba gibi de görüyor," dediğimde sessizleşti. Ensesinin üstünde ilerleyen parmaklarım kumral saçlarının arasına süzüldü. Saçlarını içimdeki sevgiyi parmak uçlarımda hissederek okşarken, "Hiçbir şeyi bilmiyor, Gurur," diye fısıldadım. "Eğer babasının nasıl bir canavar olduğunu bilseydi böyle olmazdı. Sen ve Cesur, o

canavarı görmüşsünüz, o ise hep babasını görmüş. Ona gerçekleri borçlusunuz ama biliyorum, bu gerçekler söylemesi öyle kolay şeyler değil."

"Ona bunu yapamam."

"Ama..."

"Bir gün o iti yok ettiğimde, Eylül babasının bir yerlerde yaşadığını bilerek yaşayabilir, onu hiç görmeden, sesini duymadan da sevebilir ama olup biteni bilirse, Eylül ölene dek iyileşemez. Çünkü ne kadar bir erkek çocuğu olsam da biliyorum, bir kız çocuğunu babasından başka hiçbir erkek yıkamaz."

"Eylül'ü kullanıyor," dediğimde, "Kullanıyor belki ama aynı zamanda Eylül'ü seviyor," dedi ve bu şaşkınlığımı besledi. Parmaklarım saçlarında daha derine ulaştığında, "Benim ve Cesur'un aksine, Eylül'ü çocuğu olarak benimseyip bağrına basabilmişti," diye mırıldandı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden sustum, o da sustu ve birbirimize yaslanmış hâlde öylece durduk. Kollarımı usulca gevşettiğimde o da yavaşça geri çekildi. Bir adım gerileyip kafamı kaldırdım ve gölgelerin devrildiği gözlerine baktım.

"Senin için yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye sorduğumda, dudaklarına buruk, zayıf bir gülümseme çizildi. Dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Varlığın yetiyor."

"Benden bir şey iste," diye direttim. "Sana çay yapayım mı? Ya da kahve."

Bir adım yaklaşıp elini bel boşluğuma yerleştirerek beni kendisine çekince bedenlerimiz birbirine yaslandı. Artan nabzımla kafamı kaldırıp şaşkına dönmüş hâlde ona baktım. "Ne istediğim belli değil mi? Bunu sana sık sık hissettirmiyor muyum?" diye sordu, bakışlarına sinen o karmaşanın içinde tutkuya dair gölgeler de gördüm. Tam dudaklarımı aralayacakken, bel boşluğumdaki parmaklarını hareket ettirip tenime tüy gibi dokunuşlar bırakarak, "Kahve," dedi gözlerimin içine baka baka. "Kahve olur."

Beni serbest bıraktığında bile dokunuşlarının şaşkınlığını zihnimde ve tenimde hissetmeye devam ettim.

Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. "Kahve?" dedi sorar gibi, başımı hızlıca salladığımdaysa bu çocuksu hâlim onu gülümsetti. Bu, belki de bu gecenin ilk içten gülümsemesiydi. Yavaşça ondan uzaklaşıp mutfağa yöneldiğimde arkamdan gelmedi. Sessizlik içinde ona bir kupa kahve

hazırladım, salona döndüğümde koltuğun ucuna oturmuş, şehre çöken karanlığı ve o karanlığı bıçaklarından geçiren sokak lambalarının yarattığı aydınlığı izliyordu. Beni fark etmedi, tam önüne geldiğimdeyse kafasını kaldırıp dalgın gözlerle gözlerimin içine baktı.

Kahve kupasını elimden alırken, "Ayrılığımıza inanıyor," dedi, bu cümleyi başta algılayamasam da yanındaki boşluğa oturduğumda artık neyden bahsettiğini biliyordum.

"Bunu nasıl anladın?"

"Gözlerinde gördüm. Çocukluğumdan beri onu analiz etme konusunda iyiyimdir. Şüphelerini saklayamaz, hissettiklerini ve korkularını saklamak konusunda da tam bir kalastır. Çözmesi zor bir karakter değil, aksine, benim için o bir çocuk oyuncağıydı ve ben çocukken ondan başka oyuncağım yoktu. Onu çözmek benim için oyun oynamak gibi bir şeydi yani."

"İnanması bizim için iyi," dediğimde başını salladı.

"Durmayacak," dedi. "Senden bir şeyler istemeye devam edecek çünkü benim canımı yakmaya ihtiyacı var."

Kaşlarım çatıldı. "Bu oyunu sonlandırmak senin elinde."

Gurur derin bir nefes alıp kahve kupasının içindeki durgun kahveye baktı. "Eylül'ü onun yokluğuna hazırlamam lazım, bunun yanında içinde olduğu şebekeyi de çökertmenin yolu, ona kazandığını hissettirmekten geçiyor. Birden üzerine çullanırsam arkasında bıraktığı pislikler can yakmaya devam edecek. Sadece intikam odaklı ilerleyemem, bu benim onuruma, gururuma ters. İnançlarıma, koruduklarıma, içtiğim antlara ters."

Sessizce başımı sallayıp bacaklarımı yukarı çekerek bağdaş kurdum. Bir süre hiç konuşmadı, sadece kahvesini içti ve dalgın gözlerini tek bir noktaya sabitleyerek düşündü. Kahvesini bitirdiğinde bir elini dizime yerleştirdi, dizimi okşadı ve "Ver bakayım şunları," dedi, neyden bahsettiğini anlayamadan bacaklarımı kucağına çekti ve bileklerime, dizlerime masaj yapmaya başladı. Anlam veremediğim bu hareketi anında bedenimi gevşetmiş olsa da yüzümdeki şaşkınlık uzun süre kaybolmadı.

"Neden?" diye sorabildim parmakları dizlerimde, dizlerimin altında ve bileklerimde ritmik bir şekilde hareket ederken.

"Sen bana kahve yaptın, ben de sana masaj yapıyorum. Bir sana hizmet, bir de vatana." Gülümseyerek bana bakıp göz kırptı, bakışlarımı

kaçırıp dizlerime indirdim ve o masajına devam ederken sadece ellerini izledim. "Ne o?" diye sordu birdenbire. "Utandırdım mı seni yoksa?"

"Yoo."

"Gözünü kaçırıyorsun, bakmıyorsun hiç. Utanmışsın demek ki. Çok mu utandın?" Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bacaklarıma masaj yapmaya devam ederken sorusuna bir cevap alamayacağını biliyor olmalıydı. "Isırırım seni he, yüzün de pancara döndü saniyesinde. Boynuna kadar kızardın, bordoya doğru gidiyorsun."

"Sen de inadına devam ettirme o zaman."

"Benim hoşuma gidiyor senin kızarıp bozarman, neden devam ettirmeyeyim ki?"

Gözlerinin içine baktığımda, çocuk gibi saf saf bana baktığını görünce yanaklarım daha da ısındı. "Koca dana."

"Baştaki koca kelimesinden yola çıkarak karım olmak istediğin kanısına varıyorum şu an ya."

Bacağımı kırıp karnına vurunca gülerek aniden üzerime abandı, bacağım karnının altında kalınca yüzümü buruşturdum ama geri çekilmedi. Dudaklarını yanağıma bastırıp geri çekilirken bir an için bakışları yeniden durgunlaşmıştı.

"Çok yorgun görünüyorsun, komando," dediğim an gözleri daldığı boşluktan süzülerek bana doğru geldi. "Seni uyutmamı ister misin?"

"Çok yorgunum," diye itiraf etmesini beklemediğim için yutkundum. "Beni senden başka hiçbir şey uyutmazmış bu gece."

"Başka gecelerde de seni benden başka bir şey uyutamaz ki."

Kendimden emin bir şekilde kurduğum cümleyle beraber, birden ayağa kalktı ve hiç beklemediğim bir anda beni kucaklayıp sırtına attı. Artık bu koca bedenin beni birden sırtlamasına alışmaya başladığımdan sesimi çıkaramadım. Bir elini kalçama koyup hafifçe kalçama vurduğunda, bu bana kısık bir çığlık attırdı.

"Öyle bilmiş bilmiş konuşursan seni mideme indiririm," dedi üst kata uzanan basamakları ben sırtındayken tırmanırken.

"Midene indirmeden önce benim beynimi ağzıma indireceksin galiba ya, başım döndü böyle," diye söylendim.

"O kadar hoşuna gidiyor ki seni sırtlayıp götürmem, hiç boşuna ağız yapma bana, şu an sırtımda sıvı formuna geçtin."

"Senin canın benim erimemi istemiş, bunlar hep iftira."

"Hadi oradan, dilli düdük. Bir şeyleri gizlemeye çalışırken o dilin hemen dışarı çıkıyor. Az önce utançtan sesin çıkmıyordu. Dilsiz Yener'e dönüşmüştün."

Kalçasına vurma isteğiyle dolsam da yapmadım çünkü bunu yaparsam bana daha fazlasıyla karşılık vereceğine emindim. Yatak odasına girdiğimizde beni un çuvalıymışım gibi yatağa fırlatınca ciyakladım, bu ona keyifli bir kahkaha attırdı. Kalbimin yumuşadığını hissettim, kahkahasını duymak bana ilaç gibi gelmişti ama merak ediyordum, bu gece ben ona ilaç olabilecek miydim?

Yatağın ortasına gidip gözlerimi ona çevirdiğimde, üzerindekini sıyırıp çıkardı, bakışlarım koca bedenine takılıp kalınca burnundan sert bir nefes vererek gülüp, "Çok mu dikkatini çekiyorum?" diye sordu. "O ceylan gözlerini benden tek bir an ayıramıyorsun. Büyülendin galiba sen, Zeliha."

"Sen sana büyüleneyim diye hep bir şov hâlindesin canım, ne yapayım, daha fazla yerlere yatma diye büyülenmiş taklidi yapıyorum."

Gözlerini devirerek gülüp altındakini bir anda indirince nefesim kesildi. Onu örten siyah bir iç çamaşırı dışında hiçbir şey kalmamıştı. Gözlerim uzun, kalın, kaslı ve damarların sarmaşık gibi sardığı bacaklarına kaydı. Bakışlarım usul usul kasıklarına dek geldiğinde, bana doğru bir adım atıp dizini yatağa bastırdı ve yatak onun koca cüssesinin baskısıyla çöktü. Gözlerimiz birbirine değdiğinde, o inanılmaz çekim işte yine oradaydı.

"O ağzını kapat, sinek girer, bir şeyler illaki girer," diye fısıldayınca dudaklarımın aralık olduğunu fark edip sertçe yutkunarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülümsemesinin karanlık gibi koyulaştığını fark ettiğimde bana biraz daha yaklaştı, diğer dizini de yatağa koydu ve şimdi iki bacağının arasında, onun altındaydım.

"Sen böyle içinde olduğun odayı, üstünde yattığın yatağı falan cennet mi yapacaksın ya?" diye sorunca gözlerimi kaçırdım ama çenemi tutup bakışlarımı ona çevirmemi sağlayınca göz temasımıza engel olamadım. "Cevap?"

"Bana sarasın mı geldi senin bu gece?"

"Benim senden başka kimseye sarasım gelmiyor." Aniden yana doğru devrilip yanıma uzanınca sertçe yutkunup tavana baktım. Gurur, "Gel, sarayım bir seni, kendime geleyim, şöyle bir kokunu içime çekeyim, mis," diyerek kolunu yana doğru açınca, usulca ona doğru dö-

nüp yanağımı göğsüne bastırdım. Çıplak göğsü soğuktu, teni mermer gibiydi, serinliği hep hoşuma gidiyordu. Yüzünü saçlarıma soktuğunu hissettiğim an damarlarımda akan kan değil, saniyelerdi, zaman içime ona ait anıları akıtıyordu. "Mis," diye fısıldadı burnu saçlarımın arasında gömülü duruyorken. "Bak, nasıl iyi geldin bana gördün mü? Bütün stresimi, sinirimi, içimi siken her duyguyu dağıttı kokun."

"Salak," diye mırıldandım.

"Ettin beni," diye devam ettirdi.

"Ağzın açıldı yine, dilin dışarı çıktı pabuç kadar."

"Çok hoşuna gitmediğini bilsem susacağım da eriyorsun be kızım..."

Çenemi göğsüne bastırıp ona alttan bir bakış attığımda, o da gözlerini indirip bakışlarıma karşılık verdi. "Sen hiç konuşmadan sadece yanımda durduğunda erimiyorum da sanki," dememle kaşlarını kaldırması bir oldu. Dudakları bu kez daha sahici bir kıvrımla yukarı büküldü.

"Ağza bak ağza, yerim o ağzı, yutarım," deyince yanaklarımın mümkünmüş gibi daha da ısındığını hissettim. "Çok konuşma da uyut beni hadi."

"Dandini dandini dastana diye ninniye başlamamı falan mı bekliyorsun?"

"Hiç fena olmazdı bu arada," dediğinde güldüm.

"Seni ayağıma yatırıp sallayayım bir de istersen."

"Dur şimdi kırılan bacaklarınla uğraştırma bizi..." Bana muzip gözlerle baktı. "Ama istersen, yani huzurlu bir uyku uyuyayım istiyorsan, emzirebilirsin beni. Sadece seçenek sunuyorum."

"Pislikleşme," diye söylendim.

"Bir memeyi çok görmeni de unutmayacağım, Zeliha Özdağ." Elimde olmadan kahkaha atıp yanağımı tekrar göğsüme bastırdığımda, büyük avucunu yüzüme koyup parmaklarını tenimde gezdirerek, "Benimle uyu, olur mu?" diye sordu. "Çünkü yorgunluğumu alacak en büyük şeylerden biri de senin dinlendiğini bilmek olurdu."

"Uyurum," diye fısıldadım. "Seninleyken ne zaman uyumadım ki?"

Bu cümlem, her nedense ona derin, içli bir nefes aldırdı. Parmakları saçlarımın üzerinde zihnime emanet edilmeyi bekleyen masallar gibi dolanmaya başladığında, ikimiz de gevşemiştik. Yaşanan her şeyin bu odanın kapısının ardında kaldığını hayal ettim, nefeslerimiz birbirine karışırken bu hayal, içimdeki huzuru besleyip büyüttü. Uykuya çekildim, uyku bizi birbirimize karışırken içine çekti.

Ne kadar uyudum bunu hatırlamıyordum, gözümü açtığımda şehrin üzerine şafak yağıyordu. Yüzüm Gurur'un göğsündeydi, saçlarım terden alnıma ve onun terleyen göğsüne yapışmıştı. Bakışlarımı odanın içinde dolaştırırken gözlerimin önündeki puslu görüntü uzun süre kaybolmadı, görüntüler netleştiğinde yavaşça doğruldum.

Üzerimi değiştirdim ve kirli kıyafetlerimi banyodaki kirli sepetine koyduktan sonra alt kata indim. Giydiğim yeni eşofmanın cebine koyduğum telefon titreyince bir an duraksayıp elimi cebime attım. Ayça'dan bir mesaj görmeyi beklemediğim için kaşlarım anında çatıldı.

Ayça Sarıhan: Zel, uyuyor musun?

Saat sabaha çok yakındı ama insanların uykularının derinlerine gömüldüğü zamanlardan birindeydik. Bu saatte böyle bir mesaj atması beni endişelendirdiğinden hemen cevap gönderdim.

Zeliha Özdağ: Şimdi uyandım. Bir sorun mu var?
Ayça Sarıhan: Gurur'un yanında mısın? Sorunlarınızı çözdünüz mü yoksa? Çok sevindim ama sevindiğimi sakın ona söyleme.
Zeliha Özdağ: Hayır, bir şeyleri düzeltmedik. Sen neden bana yazdın, bir sorun mu var?
Ayça Sarıhan: Aşağı insene, parkta oturalım biraz. Olur mu?
Zeliha Özdağ: Tek başına parkta mısın?
Ayça Sarıhan: Hayır, evin önündeyim, tek başıma gidemedim, korktum biraz. Korktuğumu da birine söyleme, özellikle o Domestos Bakterisi sevgiline söyleme. (Sevgilin diyorum, biliyorum ki barışacaksınız)
Zeliha Özdağ: Geliyorum.

Montumu giyip evden çıktığımda, kafamı kurcalayan şey, Ayça'nın neden bu saatte böyle bir mesaj attığıydı. Genelde kendini kötü hissettiğinde yalnız olmayı tercih eder, hissettiklerini insanlardan gizlerdi. Gecenin bu saatinde onu uyutmayan, uyutmadığı gibi sığınacak bir liman aratan o konu neydi, merak ediyordum.

Onu Gurur ile yaşamaya başlamadan önce onlarla kaldığım binanın önünde buldum. Gözlerini yere indirmiş, ellerini montunun ceplerine sokmuş öylece duruyordu. Sokak lambasının altındaydı, tekir bir kedi de hemen yanında uzanmış tüylerini yalıyordu. Başka biri olsa belki eğilir kediye dokunur, kediyle oynardı ama Ayça öyle değildi, saplandığı boşluğa bakarken hiçbir şeyle ilgilenmezdi, kalbi sevgi dolu da olsa o

sevgiyi sevdiği hiçbir şeye gösteremezdi. Durgun bir su gibiydi ama o suyun altında aslında vahşi bir nehir sürükleniyordu.

Beni fark edince omzunun üstünden bana baktı. Ellerini ceplerinden çıkarmadan kediyi arkasında bırakarak bana doğru yürümeye başladı. Parka kadar hiç konuşmadan, yan yana yürüdük. Parktaki banka oturduğumuzda sessizlik yaklaşık iki dakika sürdü. Sonunda derin bir nefes alıp, "Beni biliyorsun, hislerimi hiç göstermem, yani insanları önemsesem ya da onlara kırılsam bile bunu saklarım, hep böyle biriydim," dedi, bu cümledeki tüm kelimeleri içtendi, onun öyle biri olduğunu biliyordum. Başımı salladığımda bir süre sustu. "Biraz vicdan yaptım," diye fısıldadı. "Birini ne zaman kırsam, kırıldığım anlardaki gibi susamıyorum, içim çok konuşuyor, dışımın da konuşası geliyor. Bunu da biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim. "Peki kimi kırdın?"

Ayça birkaç saniye sustuktan sonra, "Artık arkadaş olmaya başladığımıza inandığım birini kırdım, biri de onu kırdığımı bana gösterdi," dedi.

"Konuyu en başından anlatmanda bir problem var mı peki?"

Ayça gözlerini boşluğa çevirip bir süre sustu ve sonra kelimeler usulca dudaklarından dökülmeye başladı. O kelimeler, beni ait olmadığım bir anın içine, sanki o an oradaymışım gibi önüne kattığı rüzgârla birlikte hızla savurdu.

AYÇA SARIHAN

Kalabalığın içinde gözlerimiz birbirine dokunduğunda, bana baktığında, gördüğü kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Bunu garipsemedim çünkü onu ilk gördüğüm andan beri, baktığı her yüzde birini aradığını hissetmiştim ama bugün, bu kalabalıkta, gözlerimiz birbirine değdiğinde, baktığı ben olsam da gördüğü yemin ediyorum ki ben değildim.

Ona doğru yürümeye başladım. Kalabalık usulca dağıldı ve tam önünde durduğumda ikimiz de sessizdik. Gözlerimin içine uzun uzun, o gözlerde başka birini arıyormuş gibi baktı. Aradığını bulamayınca kaşları çatıldı.

"Dövme çocuk, buldum seni," diye takıldım, morali düzelsin istedim çünkü ona baktığımda yürüyen bir cenaze görüyordum, ayakları üzerinde duran kara bir tabut gibiydi.

"Beni niye arıyordun?" diye sordu.

"Sıkıldım." Gözlerimi yan tarafımızda duran kitapçıya çevirdim. "Aslında kitap bakacaktım."

Bir süre afallamış gibi yüzüme bakmaya devam etti. Onu bu kadar sarsan neydi merak etmiyor değildim, ne kadar ilgilenmiyor gibi yapsam da insanların hikâyelerini merak eden biriydim, eşelemesem de duymak, bilmek isterdim.

"Kafan çok dolmuş," diyerek kitapçıya doğru döndüm. "Gel de biraz kitaplara bakalım. Yetişkin içerikli dergileri karıştırdığını kimseye söylemem, merak etme."

Cümlem onu güldürür sandım ama sanki beni duymadı bile. Başını salladı sadece, sonra da benimle birlikte kitapçıya girdi. Rafların arasında bir süre sessizlik içinde dolaştık. İlgimi çeken bir kitabın önünde durduğumda bana eşlik ederek o da durdu, ben kitabı alıp incelemeye başladığımda raftaki bir başka kitabı eline aldı ama ilgilenmediği her hâlinden belli oluyordu.

Öylesine bir soru sorma ihtiyacıyla, "İlk dövmeni kaç yaşında yaptırdın?" diye sorduğumda gözlerim hâlâ kitap sayfasındaydı.

"On beş," dedi. "Senin dövmen var mı?"

Kitabı tutan elimi havaya kaldırıp kazağımı hafifçe sıyırarak bileğimdeki dövmeyi gösterdiğimde, "Bu hangi dil?" diye sordu.

"Latince." Yan gözle ona bakarken kazağımın kolunu aşağı çektim. "Kendini cehennemden kurtar, anlamına geliyor."

"Fena değilmiş," diyerek gözlerini elindeki zerre ilgisini çekmediğini bildiğim kitaba çevirdi. "Başka dövmen yok sanırım."

"Ben senin gibi her yerimi damgalama fırsatı bulamadım maalesef."

"Fırsat bulsan yaptıracak mıydın yani?"

"Belki," dedim omuz silkerek. "Ama senin kadar abartmazdım."

Bir an durulduğunu hissettim, sessizlik her yanını sardı. Bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde bu sessizliğin nedenini öğrenme arzusu karnımı pençelemeye başlamıştı. "Senin zevkin sonuçta," diye bir zarf attım ortaya. "Kendini böyle seviyorsan, mesele yok."

"Kendimi," diyerek başını sallaması duraksamama neden oldu. Kitabı rafa yerleştirip, kahverengi gözlerini bana çevirdiğinde, ikimiz de

sessizdik ama onun gözlerinde anlatılmaya başlanmış yarım kalan bir hikâye vardı.

"Ne? Kendini böyle sevmiyor musun?" diye sordum çenemle dövmelerini işaret ederek.

"Kendini böyle sevmiyor musun derken biraz ötekileştiriyor gibisin," dedi anlam veremediğim bir soğuklukla. "Ben kendimi böyle seviyorum, evet," dedi. "Ama önemli olan benim kendimi böyle sevmem değildi."

"Anlamadım?"

"Hiç." Yüzünü raflara çevirip sessizce kitapların sırtlarını incelemeye başladı. "Hiçbir şey."

Onu neşelendirmek ister gibi, "Boş ver, böyle aynı mafyalara benziyorsun, bir mevzu çıkarsa seni çağırırım ve herkesi korkutursun," dediğimde gülümseyeceğini sandım, dudağının kenarı anlık yukarı kıvrıldı ve sonra o kıvrım bozguna uğrayarak düzlüğe kavuştu. Yine de neşelendiğini hissettim. Gülümsedim. "Tabii kız babalarının da korkulu rüyası olursun. Tam serseri damat şekli."

Girdap durdu, zaman yüzünde durdu, hikâyesi zamanın içinde akıp gitti ama Girdap, o hikâyeden bir adım gidemedi. Yüzünde hikâyesini gördüm. Kahverengi gözlerinden taşan o geçmiş, bakışları aniden bana döndüğünde artık bana ait bir hikâyeymiş gibi içinde hissetmeme neden oldu.

Gözlerimin içine öfkeyle mi baktı yoksa kırgınlıkla mı bilmiyordum, sadece içimde bir yerlerde derinden yukarı fırlayan o pişmanlığın boğazıma dek yükseldiğini hissettim. Dudakları bir şeyler için aralanmadı, sadece gözlerimin içine baktı ve birden bana sırtını dönüp kitapçının çıkışına doğru yürümeye başladı.

Tek kelime edemeden arkasından bakakaldım ama onu kırdığımı, bir şekilde onun hayatına ait bir domino taşını çektiğimi ve onu yeniden yıktığımı hissettim.

Arkasından bakakaldığım o saniyelerde, rafın arkasından birinin, "Sen birazcık patavatsız olabilir misin, Tarçın?" diye sormasıyla irkildim ve o anda, rafın diğer ucundan biri eğildiği yerden doğrularak dik konuma geldi. Elinde tuttuğu mangayla bana bakan, yüzü dövmeli çocuktu; sanırım adı Ecevit'ti.

Koyu kahve, siyaha yakın gözleri gözlerime saplandığında, donuk suratında herhangi bir duyguya rastlayamadım. Gözlerim elinde tuttuğu manganın kapağına çevrildi, daha sonra bakışlarımı elimde duran

mangaya indirdim ve ikimizin de aynı mangaları tutuyor olduğumuzu fark ettim.

"Sen bizi mi dinliyordun?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Ha?" Şaşkına dönmüş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sadece mangaları kurcalıyordum."

"Orada sessizce dinliyordun."

Tekrardan, "Ha?" diye sordu. "Ben burada manga ararken rafın arkasına gelip çene çalmaya başlayan sizdiniz."

Bir süre yüzünü izleyip, "Neden patavatsız dedin?" diye sordum.

"Bazı şakalar, bazı insanları güldürmez, onların yarasını kanatır." Gözleri anlık olarak elimde tuttuğum, onun elindekiyle aynı olan mangaya kaydı. Birkaç saniye mangaya baktıktan sonra gözlerini tekrar benim gözlerime yöneltti. "Ve sen, onun yarasını kanatacak bir şaka yaptın."

Sessizliğin kanımın içinde bir hastalık gibi ilerlediği o ânı hatırlıyorum. Yüzü dövmeli çocuk, gözlerimin içine bakıyor, ben susuyor olmama rağmen sustuklarımı görüyordu sanki. Pişmanlık içime birdenbire değil, yavaşça çökmeye başladı ve o an emindim, gece bana uyku uyutmayacak kadar gürültülü bir vicdanla başa çıkmak zorunda kalacaktım.

Yüzü dövmeli çocuk, elinde mangayla dönüp gidiyordu ki birden durdu, omzunun üstünden bana baktı ve "O mangayı al, Tarçın," dedi. "Pişman olmazsın."

ZELİHA ÖZDAĞ

Şafak, göğün sınırlarını yakmaya devam etti.

Ayça, "Sence," diyerek yeniden söze girdiğinde, Girdap'ın yüzü gözümün önündeydi, "ondan özür dilemeli miyim? Özür dilersem daha çok kafasına kakmış gibi olur muyum? Ya da neden özür diliyorsun, ne biliyorsun ki der mi? Yüzü dövmeli çocuk birden kafasını kaldırıp öyle deyince ne yapacağımı bilemedim."

"Konuyu tamamen bilmediğin için özür dilemen garip olurdu."

"Ama birine kötü hissettirmiş olma ihtimali bile midemi bulandırıyor," dedi Ayça ikilemde kalmış bir hâlde. "Dövmeli yüzlü çocuk, öyle bir patavatsız dedi ki konuya tam olarak hâkim olmayışıma rağmen vicdanımın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor."

"Dövmeli yüzlü çocuğun adı Ecevit."

"Ben dövmeli yüzlü çocuk diyeceğim," diye homurdandı.

"Bence Girdap'a havuçlu kek yapabilirsin, tabii ki içine siyanür koymamak şartıyla," dediğimde Ayça sırıtarak bana baktı.

"Yok kız, siyanürü Domestos Bakterisi sevgilin için saklıyorum." Montunun önünü birleştirip derin bir nefes aldı. "Kekle çözülecek bir konudur umarım."

"Konuyu bilmediğini düşündüğü için kekle çözebilirsin," dedim. "Senin bu huyunu hep sevmişimdir."

Turuncu kaşlarını kaldırıp bana yandan tedirgin bir bakış yolladı. "Hangi huyummuş o, domuşuk?"

"Merhametin, vicdanın," dediğimde gözlerimin içine kayıtsızca bakmaya devam etti. "Ne zaman birini üzdüğünü hissetsen, uykularına savaş açarsın ve sonunda kelimeler kafanın içinde susamayacağın kadar gürültü yapmaya başlar."

"İnsanlar genelde donuk olduğumu söyler, Zel."

"Öyle görünmek suç değil. Seni tanıdığımdan beri hep böylesin. Hatırlıyor musun? Reyhan diye bir kız vardı, çok açık sözlü davrandığın ve doğruları söylediğin için onu üzdüğünü fark edip yine böyle geç saatte parkta almıştın soluğu. Üstelik Reyhan sana alınmamıştı bile çünkü senin yapının böyle olduğunu biliyordu. Sen aslında kocaman bir kalp taşıyorsun ve bunu saklamak için işte tam da böyle bakıyorsun." Parmağımı iki kaşının ortasına bastırarak çatık kaşlarını gevşetmesini sağladım. Ona gülümsediğimde, o da bana içten bir gülümseme sundu.

Ayça, parmağımı tutup iki kaşının arasından uzaklaştırdıktan sonra başını omzuma yaslayıp burnunu çekerek, "Seni de uykundan ettim," diye fısıldadı. "Zaten o elektrik direği adamla aranız kötü, bir de benim karın ağrımla uğraşıyorsun."

Vicdan azabı içimde bıçak gibi dolanırken güç bela gülümseyip başımı onun başının üstüne yerleştirdim. "Dostlar ne hâlde olurlarsa olsunlar, birbirlerinin hâllerini önemserler," diye fısıldadım. "Sen de karnın ağrırken benim karın ağrıma çok koştun."

"İyi ol, Zeliha. Sen iyi olmayı o kadar çok hak ediyorsun ki..." diye fısıldadığında, çenemi başının üstüne bastırıp, parkın öteki ucundaki salıncaklara baktım. Ruhum ıssızdı, kelimeler sessizdi. "Neler yaşadın anlatmasan da bir şeylerin yaşandığını, kolay olmadığını, sussan da canının acıdığını bildim, hep hissettim. Gurur sana zarar veriyor diye düşündüğüm anlarda Gurur'a diktiğim gözlerim, ondan sana akan büyük bir aşk gördü, şefkat gördü, güzel olabilecek her duyguyu gördü. O yüz-

den sustum ve bekledim, iyileşmeni izledim. İyi ol lütfen, sen iyi olmayı çok hak ediyorsun. Siz birlikte olmayı çok hak ettiniz."

Sussam da hiç söylemesem de onların bir şeyleri gördüklerini, hissettiklerini biliyordum ama bunu Ayça'nın ağzından bu kadar net ilk duyuşumdu. Cevap veremedim çünkü ne yalanlamak istiyordum ne de alenen bunu doğrulayabilirdim. Hissettikleri yeter de artardı, hissetmesi benim için büyük bir armağandı.

Bir süre yan yana, sessizlik içinde oturduk. Parktan ayrıldığımızda, binanın önüne gelene kadar okulda olup bitenlerden bahsettik, hocaları çekiştirdik ve eskiden olduğu gibi eğlendik. O gece yaşanmadan önce olduğum Zeliha'nın kalp atışlarını yeniden göğsümün derinliklerinde hissettiğim, maziye gülümseyen bir andı.

"Sen yine onun yanına mı geçeceksin?" diye sordu Ayça, eskiden evimin olduğu binanın girişinde durup bana baktı. "Sanırım öyle yapacaksın."

İkilemde kalsam da "Evet," dedim.

Gülümsedi. "Tamam o zaman. Sen binaya girene kadar burada durup bekleyeyim mi? Sen girince ben de girerim."

"Yok yok, gir sen," dedim gülümseyerek.

Ayça başını sallayıp kapıya doğru yürürken sırtımı ona döndüm, otomatik kapının açılırken çıkardığı sesi duyduğumda sokağın öteki ucuna doğru yürüyordum. Siteye girecekken, hızlı adımlarla bana doğru gelen kişiyi fark etmek bir an dehşete kapılmama neden oldu. Hiç beklemediğim bir anda beni dirseğimin altından kavrayıp kolumu sıkarak güvenlik kulübesinin arkasındaki duvara yasladığında, şaşkınlığım dudaklarımdan acıyla karışık bir inilti olup döküldü. Emsal'in, Gurur'unkine çok benzeyen ama bu benzerliğe rağmen onunkinde sadece gaddarlığı gördüğüm gözleri yüzüme bıçak gibi saplandığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorarken sesimde korku olmasa da yüreğim korkuyla sıkışmıştı. Beni duvara biraz daha bastırdığında, "Bırak!" dedim sertçe. "Senin derdin foyanı ortaya çıkarmaksa eğer sana gerek yok, bir çığlığıma bakar!"

"Kes o sesini, beni dinleyeceksin," dedi yıkıcı bir sesle. Gözlerini bomboş sokakta gezdirdikten sonra yeniden bana baktı. Güvenlik kulübesinin arkasında kaldığımız için binaların kör noktasındaydık ama yoldan geçecek birinin ilgisini çekmememiz imkânsız olurdu. "İyi gidi-

yorsun ama yeterince iyi değilsin. Senden beklediğim daha sağlam bir performanstı. Etkin sandığımdan büyük, onu kukla gibi oynatabilirsin," dedi aceleyle. Bir an içimdeki nefret kamçı gibi içimde şakıdı, izini de ben taşıdım, acısını da ben yaşadım.

"Senin derdin onu kukla gibi oynatmak. Benim tek bir derdim var, o da sevdiğim adamı senden korumak. Dediğini yaptım, beni rahat bırak artık."

Gözlerini kısıp, "Şu an derdim başka," dediğinde duraksayarak ona baktım. "Eylül mahvoldu. Bundan hoşlanmadım. Benim küçük kızım seni seviyor, abisiyle birlikte olmandan mutluluk duyuyor. Ve sizin ayrılığınız onu üzdü."

Gözlerinin içine ne istediğini anlayamadığımı alenen gösteren bir ifadeyle baktığımda, "Eylül sizin barıştığınızı sanacak," deyince, "Sen bizi kuklan mı sanıyorsun?" diye bağırdım öfkeyle.

Kolumu daha sert kavrayınca tenimdeki acı müthiş bir öfkeye dönüşerek damarlarımda alev misali akmaya başladı. "Bu dünyadaki hiçbir şey, kızımdan önemli değil," dedi sert bir sesle. "Gurur'un seninle birlikte olduğunu görmek istiyorsa, öyle olacak."

"Hiçbir şey olmamış gibi barışmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi. "Onunla hâlâ birlikteymişsiniz gibi yapacaksınız. Birlikte olmayacaksınız."

O korkunç farkındalığın zihnime su damlaları gibi düşmeye başladığını hissettiğimde, gözlerimi Emsal'in iğrenç ruhunu gizlediği gözlerine dikmiştim.

"Eylül biraz bile umurunda değil," dememle bakışları donuklaştı, şaşkınlık kirpiklerine karanlık gölgeler gibi çöktü. "Sadece bunun Gurur'un daha çok canını acıtacağını keşfettin. Sen elimi Gurur'un göğsüne sokup içini deşeyim istiyorsun. Birlikte gibi davranalım ama birlikte olamayalım, onun gözünün önünde kalayım, ona sonsuz ızdırap vereyim, aklını karıştırayım ve canını acıtayım istiyorsun. Bırak şu kızını düşünen baba ayaklarını. Senin gibi canavarlar, sadece kendilerini düşünürler."

"Vay canına," diye fısıldayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığı anda nefesimi tuttum. Çılgınlığın gözlerine çizdiği parıltıları izlemek midemi bulandırdı. "Uzun zamandır beni bu kadar çıplak gören birine rastlamamıştım."

Gergin bir şekilde başımı duvara bastırıp, tedirginlikle, "Korkunçsun," diye mırıldandım.

"Kesinlikle," derken delirmiş gibi gülümseyerek başını salladı. "Kesinlikle ben senin görüp görebileceğin en korkunç *şeyim*."

"Kendini bilmen güzel." Dudaklarıma kirli bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, sen bir şeysin. Bir insan değil, bir paçavra."

Emsal'in gözlerinde öfkeyi de gördüm, tatmin duygusunu da. Bunun onu neden tatmin ettiğiyle ilgili net bir fikrim yoktu, bir insanı korkunç olmak, insandan sayılmamak, canavar olarak adlandırılmamak nasıl tatmin eder, keyiflendirirdi? Onu keyiflendiriyordu bu durum.

"Neyi merak ediyorum, biliyor musun?" diye sorduğumda, bunu gerçekten merak ettiğini o korkunç gözlerinde gördüm. "Senin gibi bir pisliğin kanını nasıl bu kadar berrak taşıyan üç çocuğun oldu?" Bir an sorduğum sorunun onu gerçekten şaşırttığını gördüm. "Senin gibi bir herifin nasıl oldu da Gurur gibi, taşıdığı adı yaşatan bir oğlu oldu?"

Tükürür gibi sorduğum bu sorunun, gözlerindeki şaşkınlığı sildiğini gördüm, o şaşkınlık yerini usulca karanlığa bıraktı. "Zeliha," dedi adımın üstüne basa basa. "Unutma ki bir canavarın dünyaya taşıdığı her parçası ona aittir, onun gölgesidir, odur. Gurur'a tüm kalbinle inanıp güvenirken onun bir zamanlar bir katil olduğunu düşündüğünü, ondan korktuğunu, hatta tiksindiğini unutuyorsun. Oysa eminim o kalbinde bir yerlerde ve zihninde hâlâ senin ona korkuyla bakan gözlerini taşıyor. Sen bir zamanlar ona canavar olduğunu haykıran kadınken şimdi karşıma geçmiş bana onu savunuyorsun. Unutma, uygun şartlar sağlandığında herkes biraz canavardır."

"Ben onu tanıyarak onun mükemmel yanlarını keşfettim, senin canavar yanın ise seninle yıllarını geçiren insanların sende gördüğü, bildiği yanındı. Düşünsene, yıllar boyunca bir arada olduğun hiç kimse tarafından sevilmedin. Hiç kimse o aslında böyle biriymiş diyemedi senin için çünkü sen tam da en başta düşündükleri gibi biriydin. Gurur mutlu olmalı çünkü onu tanıyan herkes, onun ne kadar mükemmel olduğu gerçeğiyle yüzleşiyor. Senin aksine."

"Ona bu kadar âşıksın demek," diyerek geri çekilip gözlerimin içine dikkatle baktı. "Büyük kayıp. Senin gibi dişli bir kadın, onun gibi hâlâ içinde büyütemediği, korkak bir çocuk taşıyan o adamla olmamalıydı."

"Ben senin hiç çocuk olamayan oğlunun içindeki insanlığa âşığım." Parmağımı sertçe onun göğsüne bastırıp onu itekledim. "Gurur senin en az yüz gömlek üstün."

Emsal bir adım geri çekilince parmağım havada kaldı. Aramızda düşmanlık dolu bir bakışma uzadı ama sonunda derin bir nefes aldı ve "Söylediğimi yap," dedi. "İnsanlara barışmışsınız gibi gösterin. Bunu ona sen teklif et. Şu yaşlı anneannen midir babaannen midir nedir, onun çok üzüleceğini, Eylül'ün de üzüldüğünü, bir süre böyle devam ettirip insanları yavaşça ayrılığınıza hazırlayacağınızı falan söyle. Konu Eylül olunca hemen tamam der zaten."

"Ya bunu yapmazsam?"

Emsal'in gözleri kısıldı. "O zaman yaratacağım kaosun başrollerinden biri olmaya hazır ol."

Derin bir nefes alıp, "Bunun bir parçası olmak istemiyorum artık," dedim.

"Olacaksın, Zeliha. Ben senden ne olmanı istersem, bu süreçte sen tam da o şey olacaksın." Birkaç kalp atışı sonrasında Emsal, "Söylediğimi yap, yoksa kaos kaçınılmaz olacak," diyerek sırtını bana döndü. Sırtı bana dönük hâlde birkaç saniye durduktan sonra, "Zeliha," diye tekrardan cümleye girdi. "Ben de bir zamanlar başka bir yol var mı, daha farklı bir adam olabilir miyim diye düşünmüştüm." İçime çöken huzursuzluğun içimden taşarak tüm bedenimi kapladığını hissettim. "Evlendim, bu işleri tamamen çığırından çıkardı ve evlendikten sonra, bir kadını sevdiğimi düşündükten sonra, iyileşmedim, her şey daha da karman çorman oldu ve içimde yeni bir ben doğdu. Çocuklarım olduğunda fikirlerim değişir, kalbim yumuşar, zarım incelir sandım ama bu olmadı. İçimde günbegün büyüyen bir hırsla yavaşça kendimi ve kendi ateşimle çevremdeki insanları yaktım. Bir insanın ne kadar gaddarlaşabileceğinin, iyileşmenin ne kadar sahte olduğunun kanıtını görmek istiyorsan bana bakabilirsin. Evlilik de aşk da bir çocuğu sevmeye çalışmak da hiçbiri beni kurtarmadı. Bazı insanlar böyledir, kötü bir mayaya bulanık su dökersen, elde edeceğin hamurdan iyi bir ekmek yapamazsın. Benim mayamla, benim suyumla yoğurulmuş bir hamuru önüne almış, ondan iyi bir ekmek olur sanıyorsun ama unutma, Gurur benim oğlum."

"Kötülüğüne nedenler biçmeye çalışmak yerine kendini kabullen. Dünyaya bıraktığın her parça kötü sanıyorsun ama o parçalar sadece sana ait değil. Ne Gurur sana ait ne de diğer çocukların. Sen tek başına-

sın ve kendinden sorumlusun. Sen kötülüğü kendin seçtin. Dönüp onlara baktığında, senin tam tersin olduklarını hiç mi göremedin?"

"Sana daha fazla laf anlatmaya çalışmayacağım, çocuk. İnsanların iyi yanlarını keşfetmeye çalıştığın sürece, onların sadece iyi yanlarını görmeye başlarsın. Karanlığı görmeyi reddeden biri için ışıklar hiçbir zaman sönmez."

Emsal'in ensesine bakarken sertçe yutkunup kaşlarımı çattım. Kendini inandırdığı her şey, karşısındakilerin de inandıklarına dönüşsün istiyordu. Ben, Gurur'un dipsiz, karanlık gecelerinden çıkan kadındım, onun sabahını da biliyordum, şafağını da biliyordum. Ben Gurur'u ondan daha iyi tanıyordum.

"Sana söylenenleri yap," diyerek ellerini paltosunun ceplerine soktu ve adımları karanlığın içine hızlı bir şekilde düşmeye başladı.

"Ölümün senin kurtuluşun olurdu," diye fısıldadım beni bıraktığı yalnızlığın içinde. "Sen ölümden daha karanlık bir sonu hak ediyorsun, Emsal."

Bir süre hareket etmeden beni bıraktığı yerde bekledim. Duruşumu nihayet dikleştirebildiğimde bacaklarımdaki derman çekilmişti, bir adım atsam yıkılacakmış gibi hissediyordum. Tüm bu olup bitenler, bir süre öncesine kadar normal bir hayat yaşayan biri için çok zordu. Bazen tükenmenin bir adım gerisinde hissediyordum, o adımı atsam kendi içimde ve dışımda yanan her şeyin ortasında öylece küle dönüp kaybolacaktım sanki.

Siteye girdiğim anda, güvenlik kulübesinin içinde oturan adamın bakışları beni buldu. Beni tanıdığı için yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı ve onu gücendirmemek için her ne kadar hâlsizlik tenime ölüm gibi çökmüş olsa da ben de ona gülümsedim.

Eve ulaşana kadar boşlukta gibiydim ama evin içine girdiğim ve onun eve yayılan parfümünün kokusunu soluduğum an gevşedim. Üst kattan alt kata kadar gelen su sesinden anladığım kadarıyla çoktan uyanmıştı. Olup biteni, Emsal'in yeni planını ona anlatmadan önce, ona bir kahvaltı hazırlama isteğiyle mutfağa yöneldim.

Ben kahvaltıyı hazırladığımda Gurur çoktan alt kata inmişti. Üzerinde yuvarlak yaka, yeşil asker tişörtü, altında kamuflajla mutfağa girdiğinde tezgâhın önünde durmuş, tabağa kızarttığım patatesleri koyuyordum. Dudaklarına anlık şefkat dolu bir gülümseme yerleşti, ardından büyük kollarını belime sarıp boynumu öperek, "Ne o?" diye sordu

alayla. "Karım olma düşüncesine adapte mi ettin kendini iyice? Sabahın köründe kahvaltı hazırlamalar falan." Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Patates bile kızartmışsın. Sabahları kızarmış patatesi annem yapıyor onu ziyarete gittiğimde," deyince içimi bir şeyin burktuğunu hissettim. "Severim," diye mırıldandı.

Beni kendine doğru çevirdiğinde kollarımı kaldırıp onun boynuna sardım. Kahvaltı hazırlarken kazağımın kollarını sıvadığımı, onun gözleri tek bir anlığına dirseğimin iç kısmına kaydığında hatırladım. Bakışlarım onun gözlerini takip ederek dirseğimin iç kısmına dokunduğunda, şaşkınlık gözlerimi hızla esir aldı. Dirseğimin iç kısmı morarmıştı. Gurur'a baktığımda öfkenin hızla çehresini sardığını gördüm, bakışlarını bana çevirip ne olduğunu öğrenmek isteyen gözleriyle gözlerime baktığında afallamış hissediyordum.

"Bu ne?" diye sorup kollarını belimden çekerek bileğimi yakaladı, elimi ensesinden çekerek kazağımın kolunu biraz daha yukarı sıyırdı ve dirseğimin iç kısmına yayılmış morluğa baktı. "Bu ne?" diye sordu bir kez daha, bu kez sesi buzdan daha soğuk, ateşten daha sıcaktı; sesi felaketi müjdeleyen ayak sesleri gibiydi. Gözlerimde her şeyi görmüş gibi, "Bunu sana o amına koyduğumun evladı mı yaptı?" diye sordu kükrer gibi.

Sakince, "Anlatacağım," dediğimde gözlerindeki öfke daha da büyüdü.

"Hangi ara yapabildi bunu? Sizi tek bir an yalnız bırakmadım." Aniden geri çekilip kapıya yönelirken, "Amına koyacağım onun!" diye bağırdı.

Arkasından gidip mutfağın kapısının önüne geçerek onu durdurdum. "Sakin olur musun?" diye sordum yine aynı sakinliği koruyarak. "Geç şuraya, kahvaltı yaparken konuşalım."

"Başlarım kahvaltısına," dedi hırlar gibi.

"Gurur," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Geç şu masaya."

"Bunu sana nasıl yaptı?" diye sordu gözlerini gözlerime saplayarak. Ne bir adım geri gidiyordu ne de gözlerini gözlerimden çekiyordu.

"Anlatacağım dedim sana değil mi?" Sinirlerim boşalmak üzereydi, gözlerine öfkeyle baktığımda bir anlığına duraksadı. "Gurur, ben bunu senden saklayacak değildim zaten. Senden her şeyi saklarmışım gibi bakma bana. Kahvaltı hazırladım, oturup bir şeyler yiyelim, bir anlığına her şeyi kapı dışarı edelim istedim. Sonrasında kursağımızda kalacağını bile bile sana bir şeyler anlatacaktım zaten. Otur şu masaya."

Dişlerini sıktı, dilini yanağının içinde gezdirirken bir bana, bir dirseğimin içindeki morluğa bakıyordu. Gergin bir şekilde kazağımın kumaşını aşağı çekiştirip morluğu kapattıktan sonra elimi kaldırıp masayı işaret ettim. "Hadi."

Gurur burnundan sert bir nefes verdi, gözlerini sıkıca yumduğunda bunun kendisiyle arasında geçen kanlı bir savaşın yansıması olduğunu biliyordum. Gözlerini açıp tekrar bana baktığında hâlâ öfkeli görünüyordu ama yine de söylediğimi yerine getirdi, masaya dönüp kendine bir sandalye çekerek oturdu.

Karanlık bir gökyüzü gibi beni altına alan bakışlarından kaçamadım. Karşısına otururken niyetim onu sakinleştirmek değildi, niyetim onu olabilecek her şeye hazırlamaktı. "Şafağa doğru Ayça mesaj attı," dediğimde bakışlarındaki dikkat, tenimin üzerindeki deriyi sıyıracak kadar keskindi. "Birlikte dışarıda oturduk. Siteye girecekken onu gördüm, beni kenara çekti."

"Onu gördün, seni kenara çekti?" dedi sorar gibi. Gözleri yeniden dirseğimin içine kaydı ama kumaş orayı kapattığından bir şey göremedi. "Sana dokundu, üzerine canını yakıp sana iz bıraktı," dedi hiddetle. "Onun canını almak farz oldu. Bu ilk değil. Seni kaçırdı, canını acıttı, korkuttu, sana bunları yapamaz. Kimse benim sevgilime bunu yapamaz." Oturduğu yerden kalkıyordu ki bileğini kavrayıp onu durdurdum. Kafamı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktiğimde bir anlığına durdu.

"Gurur," dedim çatık kaşlarla. "Şu an ona saldırabilecek pozisyonda değiliz. Ne konuşmuştuk? Şimdilik onu her şeyi kazandığına inandıracaktık, değil mi?"

Aniden masaya doğru eğildi, yüzlerimiz birbirinin sınırlarına girdiğinde, "Senin canını kimse yakamaz," dedi. "Kimse sana dokunamaz."

"Kırmızı görmüş boğa gibi burnundan nefes verip durma. Her şeyin bir sırası var. Bunu bana öğreten sen değil miydin?"

"Sırasını sikerler," dediğinde bileğini daha sert kavradım.

"Eylül'ü kullanmak istiyor."

"Ne?"

"Sana daha fazla işkence edebilmek adına, Eylül'ü kullanmak istiyor. Eylül'ün ayrılığımızdan çok etkilendiğini, insanlara barıştığımızı söylememiz gerektiğini söyledi. İnsanları barışmışsınız gibi kandırın diyor yani. Bunun nedeni apaçık ortada, seninle beni yan yana tutacak ki sana daha fazla acı verecek."

"Senin benim yanımda olman, benim için sadece ödül olur. Bilmiyor muymuş bunu?"

"Ayrıyken ödül olmaz," dediğimde gözlerini kıstı.

"Sen benim karşıma düşmanım olarak geçsen, ben yine seninle göz göze geldim diye ödül almış bir it gibi hissederim amına koyayım, bunu bilmiyor musun? Hadi o amın evladı bilmiyor, sen bilmiyor musun?"

"Demek ki o bilmiyormuş," diye mırıldandığımda çenemi tutup başımı havaya kaldırdı ve bana daha derin baktı.

"İşime gelir herkese barıştığımızı duyurmak biliyor musun? Böylece bu evden çıkıp gitmek zorunda da olmazsın. İki adım uzağımda olmana rağmen tüm gece ne yapıyor acaba diye kafayı yemek zorunda da kalmam."

"Oturup bir şeyler ye," dedim çenemi parmaklarının arasından kurtararak. "Senin için hazırladım o kadar."

"Senin benim için bir şeyler hazırlayan parmaklarını yerim ulan," dedi. "Ama önceliğim gırtlağım değil benim. Sensin." Geri çekilince duraksayarak ona baktım. Mutfaktan çıktı, bir an nereye gittiği konusunda küçük bir panik yaşasam da elinde bir poşetle içeri girince o panik yerini sakinliğe devretti. Poşeti masanın üzerine koyup sandalyesini sürükleyerek benim sandalyemin yanına çekti. "Ver bakalım kolunu," diyerek poşeti açarken gözlerimin içine bakıyordu.

Kumaşı yukarı sıyırıp dirseğimin iç kısmını açarak ona uzattım. Kremin kapağını açıp buzdan soğuk jeli dirseğimin içine sıkınca ürpererek geri çekilmeye çalıştım. "Hay sikeyim," diye mırıldanıp parmaklarını jelin üzerine bastırarak jeli tenimde ısıtmaya başladı. "Üşüdün değil mi öyle aniden sıkınca? Kafamı sikeyim."

"Sorun yok," dediğimde gözleri dudaklarıma dokundu.

Bakışları yeniden dirseğimin iç kısmına inerken, "Özür dilerim," dedi.

"Neden özür diliyorsun ki?"

"Benim yüzümden bir sürü şeye maruz kalıyorsun. Bir şey de yapamıyorum. Gidip kafasına sıkamıyorum, hayatını sikemiyorum, bu morarıklığın hesabını ona sorup canına okuyamıyorum."

"Senin bir suçun yok ki. Onun gibi birinin varlığının suçlusu sen değilsin." Gülümseyip diğer elimi kaldırdım, onun kumral saçlarına avucumu bastırdığımda gözleri tekrardan gözlerime tutundu. O dirseğimin iç kısmına hafifçe jel sürerken ben onun saçlarını okşadım ve bu süre zarfında gözlerimiz tek bir an olsun birbirlerinden ayrılmadı.

"Sana yemin ediyorum, ant içiyorum," demeden hemen öncesinde bana sokuldu, parmağı hâlâ dirseğimin iç kısmında duruyordu. Başını iki göğsümün arasına bastırdı ve gözlerini yumduğunu hissettim. "Bunun hesabını öyle bir soracağım ki. Bu morluk silinip gidecek, iki güne izi kalmayacak ama o, senin tenine parmaklarını bastırmanın hesabını öyle bir ödeyecek ki bir ömür izini taşıyacak."

Dudaklarımı kumral saçlarına bastırıp bir süre bekledikten sonra geri çekilip, "Patatesler soğuyacak," dedim. "Bak ararım, seni Şebnem teyzeye şikâyet ederim. Oğlun kahvaltı yapmadan evden çıkıyor derim."

"He," diyerek geri çekilip bana baktı. "Annemi arayacaksın, beni şikâyet edeceksin, he?"

"Ararım," dedim çenemi havaya dikerek.

"Utancından felç geçirirsin, kimi yiyorsun sen?" Sırıttı. "Hem teyze deme, teyze anne yarısıdır, benim annem tam anne olmak istiyor belki Allah Allah..."

Gözlerimi kaçırıp, "Çok adisin," dediğimde gülerek cebinden telefonunu çıkardı ve "Hadi arayalım Şebnem teyzeni," dedi.

Panikle, "Ne? Bu saatte mi? Saçmalama!" diye bağırdığımda sırıtışı daha da büyüdü.

"O bu saatlerde uyanır. Namazını kılar, evleri havalandırır, Türk kahvesi yapıp oturur ve radyo dinler pencerenin önünde," dedi.

"Yine de arayacak mısın?" Bileklerini sıkıca kavradığımda başını geriye atarak kahkaha attı. "Ay, hayır, beni kandırıyorsun şu an. Arayacağından değil, değil mi?"

Aniden arama tuşuna basınca gözlerim irice açıldı. Hoparlörü açtı ve telefon çalmaya başladığında hâlâ onun bileğini sıkıca tutuyor, kocaman olmuş gözlerle ona bakıyordum. Bir iki çalışın ardından telefon aniden açıldı ve bir gülme sesinin ardından narin, güzel bir kadın sesi etrafa yayıldı.

"Canım benim," dedi hattın öteki ucundaki ses. "Uyanmışsın annem," diye devam etti o narin, güzel ses.

"Uyandım annem," dedi Gurur gözlerini gözlerime dikerek. "Gelinin kahvaltı hazırlamış bana." Bir an ağzım kocaman aralandı, Gurur gülmemek için dudaklarını birbirine bastırınca burun delikleri genişledi.

"Sana inanamıyorum," dedim sadece dudaklarımı oynatarak. "Öldüreceğim seni."

Keyif dolu bir kıkırtı sesi hoparlörden yayılarak tüm mutfağa dolduğunda gözlerimi telefona indirdim. "Bu saatte kalkıp kahvaltı mı hazırlamış? Kurban olurum ona," dedi annesi, bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ellerine sağlık canımın."

"Kızdırdım onu biraz anne," dedi Gurur gözlerini yüzüme dikerek. "Seni arayıp Şebnem teyzeme şikâyet edeceğim dedi, kahvaltı yapmadan çıkıyormuşum evden."

"Şebnem teyzesi kurban olsun," dedi Şebnem teyze telefonun öteki ucunda neşeli neşeli gülerek. "Arasın, niye aramıyor beni? Hem sen kahvaltı etmeden mi çıkıyorsun evden?"

"O bana kahvaltı hazırlar da ben kahvaltı yapmadan çıkar mıyım?" diye sordu Gurur, tekrar göz göze geldik, bu kez alaydan uzak, ciddi gözlerle bakıyordu bana.

"Yanında mı şu an? Ver sesini duyayım bir," dedi Şebnem teyze, gözlerim yuvalarından çıkacak gibi irileşirken ellerimi Gurur'un bileğinden çekerek iki yana sallamaya başladım.

Gurur sırıtarak, "Hoparlöre aldım annem, duyuyor şu an seni," dediğinde gerçekten tansiyonumun düştüğünü hissettim.

"Ayy," dedi hattın öteki ucundaki ses heyecanla. "Baştan söylesene be oğlum." Bir süre sustuktan sonra, "Zeliş," dedi ve şaşkınlık tekrar tüm hücrelerimi ateş gibi sardı.

Boğazımı temizleyip, "Şebnem teyze," dediğimde Gurur'un dudaklarında şefkatli bir tebessüm oluştu.

"Güzelim, nasılsın?" diye sordu bana sevecen bir şekilde. "Üzüyor mu o hayta oğlan seni?"

"Anne, ben de duyuyorum he," dedi Gurur.

"Sus, kızımla aramıza girme," diye söylendi Şebnem teyze.

"İyiyim, çok teşekkür ederim, siz nasılsınız?" diye sorarken heyecanla karışık başka bir duygu midemi bulandırıyordu. Utanç mıydı neydi bilmiyordum ama elim ayağım çekilmişti. "Üzmüyor beni hiç."

"Üzmez, o sana kıyamaz hiç. Ben de iyiyim güzelim benim, çok şükür." Biraz bekledi. "Böyle telefondan tanışmak istemezdim ben de ama vallahi çok merak ediyordum seni, sesini. Gurur bir fotoğrafını yollamıştı. Maşallah, kırk bir kere maşallah, pek güzelsin, Allah seni kanlı canlı karşımda görmeyi de nasip eder inşallah."

Yüzümün artık bordo renginde olduğuna emindim. O kadar sıcak kanlı, enerjisi yüksek bir kadındı ki hayret etmiştim. Yaşadığı kötü ha-

yata, ruhuna sinmiş izlere rağmen sıcaklığı insana kendini yuvasında gibi hissediyordu. Onu görmeden, hattın öteki ucundan gelen narin sesini duyarak bile böyle hissedebilirdiniz.

"Isparta'ya gelmeyi planlıyor musunuz?" diye sorduğumda, "Hiç ummadığınız anda kalkıp geleceğim," dedi gülerek. "Siz de gelin ama."

Ne diyeceğimi bilemeyerek Gurur'a baktığımda, Gurur, "Geliriz," dedi.

"Tutmayayım ben sizi, kahvaltınızı edin," dedi Şebnem teyze neşeli bir sesle. "Kızımı da üzme, uzun bacaklarını çıra diye yakarım senin." Elimde olmadan güldüğümde Şebnem teyzenin de güldüğünü duydum. "Zeliş, seni tanıdığıma çok mutlu oldum. Telefon numaramı kaydet, konuşalım, olur mu? Kendine iyi bak."

"Ben de çok memnun oldum," dedim gülümseyerek. "Kaydedeceğim efendim, siz de kendinize iyi bakın lütfen."

"Sizli bizli konuşma canımın içi," dedi Şebnem teyze gülerek.

"Annem, ararım yine seni ben," dedi Gurur. Gülerek gözlerimin içine baktı. "Görüşürüz."

Telefonu kapattığı an, avucumun iç kısmıyla omzuna vurup, "Yaptığın düpedüz adilikti," dedim homurdanarak.

"Dur bir bakayım nabzına," diyerek parmağını boynuma bastırıp güldü. "180, bayılacaksın şimdi, sakinleş..."

Eline vurup ittiğimde hâlâ gülüyordu. "Hiç de komik değil. Kadın muhtemelen salak olduğumu düşünüyor."

"Kızım niye salak olduğunu düşünsün? Asıl evladını salak olarak görüyordur kadın. Çünkü salak ettin beni."

Gözlerimi devirerek oturup tabağıma yiyecek doldurmaya başladığımda, sandalyesini eski yerine sürükleyip karşıma oturdu. Birlikte sessizce kahvaltı yaptık. Masayı toplamama yardım etti, tabaktaki kalıntıları birlikte çöpe boşalttık ve yine birlikte bulaşıkları makineye dizdik.

Evden çıkmadan önce dirseğimin içini öpüp gözlerime baktı ama bir şey söylemedi. Evden çıktığında, yalnızlık beni yine düşüncelerin içine sürüklese de artık eskisi kadar çökmüş hissetmiyordum. Emsal, kaosu yaratacak olan kişinin kendisi olduğunu sanıyordu muhtemelen ama bilmediği bir şey vardı, biz asıl kaosu başlatmak üzereydik.

"Ben size ne dedim?" diye sordu Devran dişlerinin arasındaki kürdanı çevirirken. "Ben size bunlar ayrılmadı demedim mi? Dedim. Teşekkür ederim, övgülerinizi daha sonra kabul edeceğim."

Bir süre Devran'ın keyiften dört köşe olan suratına boş boş baktım. Televizyonda akşam haberlerini veriyorlardı, haberleri sunan spiker ruhsuz bir sesle karşısındaki ekranda hareket eden metni okuduğu sırada odanın büyük kapısı sertçe açıldı ve Yener yere düştü.

Adnan'ın sesini duydum. Şöyle diyordu: "Ulan seni Allah'ın doksan dokuz ismiyle döveceğim!"

Yener'in arkasından Adnan da içeri girdi ve tam elini kaldırıyorken gözlerini kaldırıp, masanın öteki ucunda dehşetle onlara bakan bana baktı. Yener ellerini yüzüne siper etmiş kendini darbeden koruyordu, Adnan'ın bana kitlendiğini fark edince bir an ellerini yüzünden çekip, yattığı yerden yavaşça bana doğru baktı.

"Zeliha, seni her başım dara düştüğünde Yüce Rabbim gönderiyor olabilir mi ya?" diye sordu Yener hayretler içinde.

"Zeliha, özür dileyerek ve artık ailemizden bir parça olduğunu varsayarak, rica etsem şu köpeği dövmeye devam edebilir miyim?" diye sordu Adnan ciddiyetle.

"Zeliha, kurbanın olayım kurtar beni, öldürecek beni, dozer gibi üzerimden geçecek. Ben küçücük kaldım bunun altında görmüyor musun?"

Oturduğum yerden kalkıp, "Adnan, sana hiç yakıştıramadım doğrusu," dediğimde Adnan elini indirip bana mahzun bir bakış attı. "Hiç şiddet yanlısı birisi olduğuna da inanmak istemiyordum ama ne istiyorsun el kadar komandodan?"

Yener, "Ha?" diye sordu önce, sonra da "Evet," diyerek Adnan'a döndü. "Ne istiyorsun el kadar komandodan ya?"

"Yazık değil mi?" diye sorarak elimi Yener'e uzattığımda, Adnan utanmış gibi başını önüne eğdi. "Senin dengin bile değil. Fiziksel olarak ona mı yetiyor gücün?"

"Evet, bana mı yetiyor gücün?" diye sordu Yener olayı dramatize ederek elimi tutup ayağa kalkarken.

Adnan, "Ama Zeliş," dedi çekingen bir sesle. "Ranzamın tavanına ayıp bir fotoğraf yapıştırmış."

"Ne yapıştırdın?" diye sordum Yener'e dönerek.

"Bir şey yapıştırmadım ya."

"Yalan atma, satılık," diye homurdandı Adnan. "Söylesene ne yapıştırdığını. Benim terbiyem müsaade etmiyor."

"Senin terbiye de attığım porno linklerine tıklamaya müsaade ediyor sadece ha," dedi Yener, Adnan tam ona tekrar saldırıyordu ki aralarına girip Adnan'a kınayıcı bir bakış attım, Adnan yine başını önüne eğdi.

"Gördün mü, Zeliha?" diye sordu Yener arkama saklanıp, omzumun üstünden Adnan'a korkarak bakarken. "Hep böyle yapıyor bana. Saldırıyor hep."

"Söylesene lan ranzamın tavanına ne yapıştırdığını!"

"Penis küçültme reklam afişini çıktı alıp yapıştırdıysam bu senin egonu tatmin etmeliydi hayvan!" diye bağırdı Yener ve o an, odanın öteki ucunda sakince dosyaları inceleyen Muşta'nın başı usulca havaya kalktı. Muşta'nın gözleri bize çevrildiğinde, Yener, "Bu da mı buradaydı ya? Ama olan hep mi bana oluyor ya?" diye sordu mırlar gibi.

"Siz iyice zıvanadan çıktınız," dedi Muşta, çivit mavisi gözlerini tek bir an olsun bizden ayırmadan.

Bir adım geri çekilip, "Beyler, size dedi," diye mırıldandığımda, Gurur sırtı duvara yaslı hâlde kollarını göğsünün üzerinde toplamış sırıtarak beni izliyordu.

"Zeliha'nın bizi dolar karşısında güçsüzleşen lira gibi bir köşeye atması benim ruhumu incitti az önce," dedi Yener sessizce.

Adnan, "Bu beni bile yaraladı," dediğinde onlara yandan bir bakış attım. "Demir elli kuruş gibi hissettim kendimi."

"Maliyetin varlığından daha pahalı," dedi Yener.

"Hiç kusura bakmayın, sizi severim ama sizin için kendimi ateşe atmam."

"Boş verin şimdi Zeliha'nın size ettiği ihaneti," dedi Devran oturduğu yerde daha da keyifle yayılarak. "Bu ikisi barışmış. Zaten hiç ayrılmamışlardı bence ama neyse."

Yener, "Harbi mi lan?" diye sordu heyecanla.

"Bunun böyle olacağını biliyorduk zaten," dedi Adnan. "Çok uzun süre ayrı kalamazlardı. Sizin adınıza çok sevindim."

"Ee, bunu kutluyor muyuz o zaman?" diye soran kişi Ecevit'ti, bakışlarımı ona çevirdiğimde önündeki dizüstü bilgisayarın kapağını indirip bakışlarını Gurur'a çevirdi. "Shot atmıyoruz bayağıdır."

"İyi fikir," dedi Yener parmağıyla Gurur'u işaret ederek. "Tekilalar benden. Toplanalım, takılalım." Gözlerini bana çevirdi. "Kızları da çağırırsın."

Kızları çağırırsın derken o kızlardan kastı nedense sadece Simge'ymiş gibi geliyordu.

"Yapalım," dedi Gurur, bakışlarımız birleşti. "Ne dersin? Kızlar ister mi?"

"İsterler. Uzun zamandır içmiyoruz zaten."

"O zaman bizim evde toplanırız."

Bu durumu daha gerçekçi yapabilirdi. Barışmamızın kutlandığını düşünecek olan Emsal'in, amacına ulaştığı için keyifleneceğine bile emindim. Bir süre evdeki toplanma hakkında konuştular. Sonunda toplantı odasından çıktığımda Gurur hâlâ o odadaydı ama Girdap da benimle birlikte çıkmıştı. Koridorda ilerlediğimiz sırada sırt çantamdan Ayça'nın onun için yaptığı kekin içinde olduğu kabı çıkarıp ona uzattım.

Şaşırarak, "Bu ne?" diye sordu.

"Ayça'dan küçük bir özür hediyesi."

"Özür mi? Ne özrü?"

"O da ne için özür dilediğini bilmiyor ama seni kırdığını hissetmiş. O böyledir." Gülümseyerek kabı salladım. "Kabul etmeyecek misin? Etmeyeceksen, bir boğa burcu olarak seve seve senin yerine mideye indiririm."

Girdap içten bir gülümsemeyle bana bakıp, "Ben çok iştahlı biri değilimdir," dedi ama yine de kek kabını elimden aldı. "Birlikte yiyelim, olur mu?"

"Olur."

"Bahçeye inelim hadi," diyerek çenesiyle koridoru işaret etti ve birlikte bahçeye indik.

Cam bahçedeki masaya oturduğumuzda sessizliği dikkatimden kaçmamıştı. Kabı açıp içinden bir dilim kek aldıktan sonra, "Umarım içine siyanür koymamıştır ya," diye alay edince kıkırdadım.

"Yok, bunu Gurur için planlıyor, rahat ol."

Kaşlarını kaldırıp, "Çok rahatladım," dedi.

"Ayça henüz anlamasa da ben anlıyorum, tam olarak kalbini açamasan da kalbini görebiliyorum." Bir dilim kek alıp gözlerimi onun kahverengi gözlerine sabitledim. "Son zamanlarda daha durgunsun. Kozanı yırtıp çıkacağına o kadar inandık ki sana zaman tanımak bize daha kolay

geldi ama sen gün geçtikçe o kozanın etrafını daha sağlam zarlarla örüyorsun sanki."

Bir süre sustu. Kekten bir ısırık alıp ağır ağır çiğnedi, yuttu ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Denedim," dedi. "Onu unutmayı yemin ederim denedim."

"Bence ona tutunuyorsun. Anılarınıza, birlikte olduğunuz anlara, onunla ilgili her şeye tutunuyorsun. Onu unutmayı denedin belki ama istemedin. Sen onu unutmak istemiyorsun."

"Onu unutmayı nasıl isterim, Zeliha? Aklını mı kaçırdın? Onu unutursam yaşamın anlamını unutmuş olurum. Onu unutursam, işte o zaman gerçekten ölmüş olurum. Yaşadığımı, nefes aldığımı, kalbimin attığını hissettiren tek şey onun varlığı. Onu unuttuğum gün ben bunları da kaybedeceğimi biliyorum."

Yuttuğu lokma boğazında ateşe dönmüş gibi kaşlarını çatıp, bakışlarını bahçenin köşesindeki boşluğa çevirdi.

"Onun peşinden koşacak yüzüm yok, artık onun hayatına dahil olamam, onu kovalayamam, bana uzatmayıp benden sakladığı elini tutamam, ben bir daha onun hayatında bir zamanlar sevdiği Girdap olamam ama onu da unutamam. Hayatına saygısızlık edemem, kararına saygısızlık edemem, evliliğine saygısızlık edemem ama unutamam onu. Onu unutmak saygısızlık etmenin ta kendisiyse bile, ben saygısız olmayı da kabul ediyorum ama onu unutamam."

"Geri dönüşü olmayacak bir yola girdiğinizi düşünüyorsun," dediğimde başını sallayarak bu cümleyi onayladı. "Peki sen geri dönüşü olmadığına inandığın o yolda neden kaybolmuş bir şekilde dolaşmaya devam ediyorsun?"

Sorum onu gülümsetti, benimse içimi sızlattı, belki gülümsüyor olmasına rağmen onun da içini sızlatmıştı.

Keki ağzına götürdü, bir lokma almak için ağzını açtı ama sonra o lokmayı almadan ağzını geri kapatıp derin bir nefesi burnundan dışarı bıraktı.

"Engellemek isteyen tarafımla, unutmak istemeyen tarafım arasında yaşamaya devam ediyorum," dedi. "Onu unuttuğum gün, öldüğüm gün olacak. Yaşamaya merakı olmayan biri için bunu bilip onun anılarına tutunuyor olmak epey trajikomik olsa gerek."

"Bu senin suçun değil."

"Bu kimsenin suçu değil. Onu suçlamıyorum. Ona kızgın hissetmiyorum. İçimde bir yerlerde ona kızması gereken bir çocuk var, o çocuk bile onun ismini söyleyerek ağlıyor bana. Ona o kadar kızamıyorum ki onun yerine kendime kızacak, kendimi suçlayacak, suçumu bilmeden kendime ceza kesecek kadar... Ona hiç kızamıyorum."

"Birine kızmak isteyip hiç kızamamak çok kötü olsa gerek."

Bütün var oluşu, tek bir kadına bağlı gibiydi. Varlığını o kadına bağlamıştı ve şimdi o varlık, büyük bir yıkımın içindeydi; bu yıkımı durdurmak için de tek çaresi o kadındı. Artık o kadın yoktu ve yıkım hiç durmayacaktı, bunu biliyordu; bunu bilerek nasıl yaşayabiliyordu? İçimde sonsuz bir hüzünle onu izlerken vereceği cevaptan korkuyordum.

Sessizliği saniyelerin dakikalara dönüşmesiyle son buldu.

"Ruhumu ateşe verdi desem ona haksızlık olurdu," diye girdiği söz beni duraksattı. "O ruhumla birlikte tüm dünyamı, elimi attığım her yeri, her zerremi, aldığım nefesi bile ateşe verdi ve evet, kızmıyorum ona, sanki bu en doğal hakkıydı onun. Sanki bu hakkı ona veren bendim. Sanki ben ondan önce doğmuş olmama rağmen, onun için doğmuştum. O beni yaksın, beni yaşatsın, beni öldürsün, beni söndürsün, bana istediği her şeyi yapsın diye vardım. Tüm yaşantım ondan ibaret gibi hissediyorum." Keki ağzına götürmeden önce burukça gülümsedi. "Ateş etrafında yakmadığı hiçbir şey kalmadan sönmezmiş. Belki de o sönmesin diye sürekli yanmayı seçen benimdir."

"Çok şanslı ve aynı zamanda çok şanssız," dediğimde gözlerime baktı ama tek kelime etmedi, sadece kekten bir parça daha ısırdı. "Çok şanslıymış çünkü öyle bir sevgiye sahipmiş, böyle bir sevgiyi hissederek yaşamış. Çok şanssızmış çünkü hâlâ böyle bir sevgiye sahip olmasına rağmen o sevgiyi ne yaşayabiliyor ne de hissedebiliyor."

Lokmasını güçlükle, boğazına bir şey takılmış gibi yuttuktan sonra, "Sence bunu umursuyor mudur?" diye sordu. "İma yapmıyorum. Umursamıyor demeye çalışmıyorum. Sadece merak ediyorum, Zeliha. Sence bunu umursuyor mudur? Artık beni yaşayamıyor olmayı, beni hissedemiyor olmayı... Beni... Umursuyor mudur?"

"İçimden bir ses umursadığını söylüyor," dedim. "Çünkü hiçbir kadın, bu denli sevildiği bir yerin varlığını hiç unutmaz."

"Hiç unutmasın isterdim, evet. Acımasızlık mı bilmiyorum, kalbi ağrısın hiç istemiyorum ama beni de unutmasın istiyorum."

İçindeki sevgiyi değiştiremezdi, bu sevgiden kaçamazdı, kalbi o gün geldiğinde seçimini yapıp içine o kadını almıştı ve şimdi o kan kussa da kalbi o kadını dışarı kusamıyordu. Onu sevdiği gerçeğini ne değiştirmek istiyordu ne de o gerçekle hayatına devam edebiliyordu. Ona baktığımda kendi hayatının içine sıkışmış, boğulan, canı acıyan bir insan görüyordum.

"Hiç başka biri olmadı mı ondan sonra?" diye sorduğumda kaşlarını çatıp, bu düşünce midesini bulandırıyormuş gibi dudaklarını büktü.

"Hayır, elbette olmadı."

"Sen mi istemedin yoksa için mi almadı?"

"Benim kalbim ona dönük duruyorken, ellerim, gözlerim, sesim, yüzüm, tenim başkasına dönmüş ne fayda?" diye sordu dürüstçe. "Kimsenin günahını almak istemiyorum. Kalbim başkasına bakıyorken, gözlerim bir başkasına baksın istemiyorum. Ben gözlerimi yumdum, kör bir adamım. Kalbimle baktığım bir kadın varken, başka bir kadının gözlerine bakmak sadece birinin günahına girmek olurdu."

"Sen gerçekten çok değerli bir adamsın." Keki kabın içine geri bırakıp başımı salladım. "Her erkek senin gibi olabilse keşke. Çoğunlukla insanlar yaralarının üzerini örtebilecek bir yara bandı ararlar, Girdap. Sen öyle değilsin. Sen, kim ne derse desin, doğru olanı yapıyorsun. Kimsenin duygularıyla oynamıyor, kendi duygularına ihanet etmiyorsun. Bu nereden bakarsan bak, çok karakterli bir hareket."

Gülümseyişi gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Seninle konuşmak bana iyi geliyor," dedi içtenlikle. "Benden küçük olmana rağmen, harbiden ablamla konuşuyormuşum gibi iyi hissettiriyorsun. Sen kesinlikle insanların güvenli alanısın, Zeliş. Gurur çok şanslı bir adam."

"Çok gevezesin," diye homurdandım utanarak. Çenemle kek kabını işaret ettim. "O kekleri bitirmezsen, Ayça bu kez siyanürlü kek yedirir sana, haberin olsun."

Oturduğum yerden kalkıyordum ki "Zeliş," dedi Girdap.

"Hım?"

"Şu kutlama zımbırtısına Simge'yi de getir, olur mu?" diye sordu. "Yener pek belli etmese de bu aralar durgun, Simge'yle alakalı diye düşünüyorum. Sanki aralarında bir şey geçmiş de o yüzden bu ıssızlığa bürünmüş gibi. Saçma sapan davranarak kafasını dağıtmaya çalışıyor aklınca. Belki yan yana gelirlerse, aralarında bir husumet varsa düzelir."

Gülerek, "Sizin de Ayça ile aranızdaki husumet düzelir belki," dediğimde sırıttı.

"Benim o deli cadıyla aramda husumet yok, eğer olsaydı bu kez kesin yastığıma zehir sürer, Cennet Kalfa[1]'ya döndürürdü beni."

Bahçeden içeri Gurur girince sohbet bir anlığına dağıldı. Ayaklanıp ona doğru yürüdüğüm sırada o da bana doğru geliyordu. Beni kollarının arasına çektiği an güvenli bölgemde olduğum hissiyle doldum. Büyük eli belime yerleşti ve güçlü kolu beni sardı. Gözleri Girdap'tayken, "O ne?" diye sordu merakla. "Ne zıkkımlanıyor bu zibidi?"

"Ayça ona kek yapmış."

Gurur bir an kaşlarını havaya kaldırıp bana, sonra da Girdap'a baktı ve "Yedin mi? Yemediğini söyle," dedi telaşla. "Birader, içinde siyanür olabilir."

Girdap ile aynı anda, "Onu senin için planlıyor," dediğimizde Gurur ürperdi.

"O turuncu portakal cinine ne yaptım ben ya?" diye söylendi. Ardından kulağıma eğildi ve sessizce, "Ne ayak bunlar?" diye sordu. "Ayça düne kadar bu çocuğu Cennet Kalfa yapmakla tehdit etmiyor muydu?"

Dirseğimle boşluğuna vurup sırıtarak ağzımın içinden konuştum. "Ayça sandığından daha düşünceli bir insandır."

"Düşünceli tabii. Her gece yatağına uzanıp tavanı izleyerek beni ve arkadaşlarımı nasıl hayatınızdan kolay yoldan, iz bırakmadan ama ortadan kaldırarak çıkarabilirim diye düşünüyor."

"Bırak gevezeliği de beni okula bırak hadi."

Havasız, gri renkteki odanın içindeki tek farklı renk, koyu renk perdenin yarattığı küçük aralıktan içeri dik bir şekilde düşen güneş ışığıydı. Işık, bir sütun olarak yere devriliyor, ortamın ne kadar tozlu olduğunu gözler önüne sererce sine toz parçacıklarını içinde dans ettiriyordu. Kahverengi, derisi kabarıp kavlamış tekli koltukta oturan orta boylu, sakallı, eğri bir burna sahip olan adamın önündeki eski, meşe ağacından masanın üzerindeki dosyalar dağılmıştı, dosyaların içinde farklı günlerde çekilmiş bir sürü fotoğraf karesi yer alıyordu.

[1] Tims&B Prodüksiyon tarafından yapılan, Muhteşem Yüzyıl: Kösem adlı Türk televizyon dizisindeki bir karakterdir.

Adam sakalını hışırdatarak kaşıdıktan sonra masanın öteki ucundaki adama baktı. Karşısındaki adam, genç bir adamdı, uzun boyluydu ama gri renkli oda onun yüzünü ve bedenini gizliyordu. Genç adam, emir bekleyen gözlerle ona bakıyor, statüsünün düşük olduğunu hissetmesi için koyulaşmış süngeri söküklerle dolu siyah bir sandalyede oturuyordu.

"Çalıklı..." dedi adam hırıltılı bir sesle. "Bu Çalıklı, bizim için büyük bir sorun olacak."

"Bir sorun çıkacağını zannetmiyorum, efendim."

Adam, gözlerini genç adama çevirdiğinde, sol gözünün şehlalığı daha seçilir hâle geldi. "Emsal'den haber yok, hiç sorun çıkmayacağını söylese de gözlerinde korkuyu gördüm. Emsal bir dağ sanırdım, çok da güvenirdim ona ama o dağ, kendisinden daha küçük olan bir dağdan korkuyor. Ne yazık, oysa bir zamanlar o küçük dağ, onun eteklerinde değil miydi? İnsan kendi evladından da korkabiliyormuş." Genç adam, kayıtsızca karşısındaki adamı dinlemeye devam ediyordu. Adam, dosyalardan birini açtı. Dosyanın içinde sekiz fotoğraf karesi vardı. Fotoğraflarda parmaklarını gezdirirken, "Gafil avlamak lazım," dedi. "Bu herifler zehir gibi. Gözleri bir açılırsa, gecemizin içine daha büyük bir gece ekmeye gelecekler. Ateşimizi söndürecekler, aşımızı alacaklar, başımızdaki çatıyı yıkacaklar ve dağ olup üzerimize çökecekler."

Genç adam, derin bir nefes alıp oturuşunu dikleştirirken, "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsunuz?" diye sordu mesafeli bir sesle. Karşısındaki adam statü olarak ondan büyük olsa da genç adamın egosu bu odadan, bu odanın alt katını doldurmuş silahlardan ve hatta dehşet yüklü planların var edeceği sonuçlardan bile daha büyüktü.

Adam, aralarından birinin kadın olduğu sekiz farklı askerin fotoğrafında parmaklarını gezdirirken, "Kaleye içeriden bir darbe indirip, biraz daha zaman kazanmalıyız. Emsal kendi emelleri uğruna bizim emellerimizi saf dışı bırakıyor, üstelik onun yüzünden bunların hedefi olmak üzereyiz. Belki de olduk..." Parmakları, fotoğraflardan birinin üzerinde durdu. "O yüzden..." Gözlerini fotoğraftaki askerin gözlerine dikti ve gözleri usulca kısıldı.

"Aralarından birinin canını istiyorum."

Şehrin en sıcak gecesiydi. Elimdeki poşetlerle sitenin içinde ilerlemeye başladığımda yanımda Çolpan, Biricik, Simge, Nihan ve Ayça da vardı. Simge'nin bu geceye pek istekli olmadığını görebiliyordum, yine de daveti geri çevirmemişti. Eve girdiğimizde Ayça tüm poşetleri Herkül edasıyla toplayıp mutfağa yöneldi, ben de Simge, Nihan ve Çolpan'dan yardım alarak uzun, katlanabilen masayı ortaya çekip açmaya başladım. Biricik de yardım etmek istedi ama nedense ona kıyamadım.

Pek sağlam bir masa olmamasına rağmen epey uzundu, iş göreceği kesindi. Bu masayı cipinin arkasına atıp buraya getiren Adnan'dı, alkol almak için pikniğe gittikleri zamanlar bu masayı kullandıklarını söylemişti. Adnan'ın tek başına omuzladığı masayı bizim üç dört kişi anca kaldırabilmemiz de epey trajikomikti bu arada. Masanın üzerindeki toz tabakasına bakılacak olursa, uzun zamandır kullanılmıyordu.

Ayça elinde bir bezle salona geri girip masanın üzerini silmeye başladı. "Yas tutmam gerekirken barıştıklarını kutlayacağıma inanamıyorum maalesef," diye söylenerek masayı silerken Çolpan güldüğü belli olmasın diye dudaklarını sıkıyordu.

"Ee, ne içeceğiz peki?" diye sordu Simge.

"Yener tekila falan almış, buzdolabına bıraktı," dediğimde Yener ismi onda bariz bir göz devirmeye neden oldu.

"Onlar nerede?" diye sordu Çolpan.

"Hiç bilmiyorum. Malzemeleri bırakıp kayboldular," dedikten sonra tıpkı masa gibi katlanabilir hâlde duran sandalyeleri açmaya başladım. Bunu yaparken her ne kadar sandalyelere bakıyor gibi görünsem de baktığım yerde gördüklerim çok farklıydı.

İçimde yanardağ gibi kaynayan, patlayacağı anı bekleyen hisler vardı bu hisleri uzun zamandır bastırdığım için, yanardağ patladığında felaketin boyutu öngörülenden daha fazla olacaktı. Tek bir an gözlerimi yumdum, üç saniye süren göz yumuşum bana binlerce görüntü gösterdi. Annemi gördüm, çardakta oturmuş meyve soyuyordu ve babam, evin kapısının eşiğinden dışarı bir adım atıp gülümseyerek anneme bakıyordu. Eymen, Antalya'nın karanlık sokaklarında motosikletiyle ilerliyor, kaskının camının arkasında parlayan mavi gözleri gözlerime dokunuyordu. Eylül, kırgın gözlerle bu kez abisine değil, bana bakıyordu. Cesur, kafasını kaldırdı ve bir süredir tek başına oturduğu o karanlığın içinden bana baktı. Üç saniyenin sonunda, gördüğüm son yüz Gurur'un yüzüydü ama yüzü şu anki yaşının çok gerisinde bir yaşına aitti; bir çocuğa

aitti. Gözlerimi açtığımda zaman akmaya devam etti, kalbimin içinde de gözyaşları akıyor gibi hissettim ama bunu ne dile getirebildim ne de o gözyaşlarını gözlerime miras edinip insanlara gösterebildim.

"Dalgınsın," diye fısıldadı Çolpan benim gibi sandalyeleri açarken. Gözlerim anlık ona çevrildi ama bana bakmıyordu, işine konsantre olmuştu. "Ani ayrılığınız ve ani barışmanızla mı ilgili?" Sorusundaki ima beni duraksattı, omzunun üstünden bana baktığında bakışlarında sorgu ya da iğneleme görmedim, sanki bir şeyleri yavaşça çözüyordu ve çözmeye başladığını bana göstermeye çalışıyordu.

Yalan söylemekten yorulduğum için sadece, "Öyle," dedim. *Anlayacaksa anlasın,* diye iç geçirdim. Madem ben içimi insanlara açamıyordum, bir kez olsun insanlar benim içimi ben açmadan görsün, beni anlasın istedim.

"Kendine yüklenmeyi bırak. Hiç değilse bu gece bırak," dedi Çolpan, sonrasında doğrulup hiçbir şey konuşulmamış gibi bana sırtını dönerek mutfağa ilerledi. Kapı zili çaldığında olduğum yerde sıçradım, bu ani tepkim ilk Simge'nin, sonra da Ayça'nın dikkatini çekti ama bir şey söylemediler. Sanırım artık herkes farkındaydı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun, ruhumun ağrıdığının, Gurur ile engebeli bir yolda doğru adımlar atmaya çalıştığımızın ve daha bir sürü şeyin...

"Ben açarım," dedi Ayça kapıya yönelirken.

Simge'nin son derece dikkat dolu yeşil bakışlarının odağında olduğumu fark ettiğimde yutkunup ona baktım. Gözlerini usulca yumup geri açtı. Bu, sorun yok, demek oluyordu. Gülümsedim. Sorun olmasın diye Allah'a yalvardığımı biliyor muydu? Yalvarıyordum.

Ayça kapıyı açınca şaşkınlık usulca salonuma yayıldı. Kapıda duran kişi Cenan'dı, yüzünde içinde olduğu durum onu da şaşkına çevirmiş gibi afallamış bir ifadeyle bize bakıyordu. Ayça omzunun üstünden bana baktı, ardından tekrar Cenan'a bakıp, "Hoş geldiniz," dedi, ne diyeceğini bilemediği gün gibi ortadaydı.

"Dide," dedi Cenan gözlerini bana çevirip, kendini açıklamak zorunda hissediyormuş gibi başını omzuna yatırarak. Ellerini sarı saçlarının üzerinde kaydırıp, "Babam bu gece Zeliha ablamlarda yetişkinlerin eğlendiği gibi eğlenecekmiş, sen de gitmelisin çünkü anne ve babalar her zaman yan yana olmalılardır dedi," diye mırıldandı. "Babasına da annemi yanına alman gerekiyor diye diretti."

"Babası bu gece burada mı olacak?" diye sordu Çolpan şaşkınlıkla.

"Babası Muşta," dediğimde Çolpan öğrendiği gerçeğin onda yarattığı şokla bana baktı.

"Yılan Hikâyesi[1]'ne hoş geldiniz," dedi Ayça birden kollarını havaya kaldırıp gülerek. Kimse mimik sergilemeyince ellerini yavaşça indirdi ve "Hiç değilse yalandan gülebilirdiniz," diye homurdandı.

Cenan kaşlarını kaldırıp, "Komandoların dünyasına hoş geldiniz hanımlar," dediğinde bir an hepimiz suspus olduk.

Ardından Ayça, "Bari buna gülün ya, kadın eşlik etti bana o kadar," diye söylenince hepimiz gerçekten gülmeye başladık.

"Keşke erkekleri salıp kadın kadına içseydik. Bence bu grubun ciddi bir şekilde birlikte içmeye ihtiyacı var," dedi Simge yüzünü buruşturarak. "Cenan abla, abla diyorum ama umarım sinirlenmezsin, zaten senin dersinin öğrencisi de değilim, yani otomatik olarak hocam değil, ablam olabiliyorsun. Merak ettiğim bir şey var, bu komandoların telefonları, kartvizitleri olan masajcıların telefonları gibi hiç susmuyor mu cidden?"

Cenan içeri girerken, "Benim komandomun telefonunu susturmayan tek numara, benim numaramdı," dedi.

Simge, kırlenti alıp yüzüne bastırırken, "Şu şekilde kendimi yok etmeye karar verdim, size iyi eğlenceler!" diye bağırdı, yüzüne kırlent basılı olduğundan sesi boğuk gelmişti.

"Sendeki de şans," dedi Ayça sırıtarak. "O kadar komandonun içinde git hem en kısasına hem de en ayarsızına..."

Havada uçan kırlent şiddetle Ayça'nın yüzüne çarptı.

"Bugün şamar oğlanı olarak beni mi seçtiniz? Böyle günler için ben Yener var sanıyordu-"

Havada uçan ikinci bir kırlent şiddetle Ayça'nın yüzüne çarptı.

"Sen böyle her Yener dediği-"

Havada uçan üçüncü bir kırlent şiddetle Ayça'nın yüzüne çarptı.

Cenan, Simge'nin yanına oturup, "Sanırım aralarından biriyle ilgileniyorsun," dediğinde, Simge ürpererek Cenan'a baktı.

"Kim demiş?"

"Kırlentlerin dili olsa, onlar bile anlamış olduklarından hemen söylerlerdi," diye homurdandı yerdeki kırlentleri toplayan Ayça.

"Aslında ilgi de diyemeyiz," dedi Simge oturuşunu düzeltip, ciddi bir ifadeye bürünerek. Yeşil, boğazlı bir kazak giyiyordu, kazağın boğaz kıs-

[1] Yağmur Ajans imzalı, dram, polisiye ve komedi türündeki Türk televizyon dizisidir.

mını oluşturan yünle oynarken, "Sadece arkadaş olmuştuk ama o garip biri ve ben de yeterince garip biriyken, garip olan başka biriyle arkadaşlık bana göre değil," diye mırıldandı. "Anlaması güç olan şeyleri çekici bulanlar olabilir, ben bulmuyorum."

"Pekâlâ, onu yeterince çekici buluyorsun demek oluyor bu," dedi Cenan, sonra da anaç bir tavırla gülümsedi. "Sanırım önce bir kadeh şarap içmemiz gerekiyor."

Parmağımı kaldırıp, "Sizin için bir şişe şarabım vardı," diyerek mutfağa yöneldim.

Ayaklarım beni mutfağa götürdü ama düşüncelerimi farklı bir noktaya götüremedi. Kafamın içinde sürekli tekrar eden kelimelerden kaçma isteğiyle buzdolabından bir şişe şarap çıkarıp, kadehleri ince saplarından tutarak mutfaktan çıktım. Cenan, Simge ve Ayça birer kadeh şarap doldurup yerlerine geçtiklerinde sandalyeye oturmuş, yorgun bir zihinle onların sohbetini zihnimin içine almaya çalışıyordum.

Cenan, şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Gecenize zorla dahil olmuş gibi oldum, kusura bakmayın," dedi.

"Ne alakası var? Hiç de öyle olmadı," dedi Simge gülümseyerek.

"Hakan abiyle nasıl tanıştınız?" diye soran kişi Çolpan'dı, merakla bakan gözlerini Cenan'a dikmiş, hevesle anlatılacak olan hikâyeyi beklemeye başlamıştı. Cenan gülümsedi ama gülümsemesi dudaklarını aşıp ruhuna değmedi, çehresinde bir acının asılı kaldığını gördüm. Çolpan, Cenan'ın nasıl hissettiğini bilseydi, eminim bu soruyu sormazdı.

"Üniversitedeydim," dedi Cenan. Gözlerini şarap kadehine indirdiğinde, baktığı yerde dalgalanan kırmızı şarap olsa da gördüğünün çok farklı bir şey olduğunu biliyordum. Belki de o şarap kadehinin içindeki şarapta boğulan anılarını izliyordu. "Bir gün kampüse bir yakışıklı gelir, hikâyen başlar işte. Benden bir kalem istedi ve hikâyemiz o noktada başladı."

"Aynı okulda mı okuyordunuz?" diye sordu Ayça afallayarak.

"Hayır," dedi Cenan, gülümsüyordu. Sanki bu anılar ona huzur veriyordu. Huzur verdiğini anlamak için kara gözlerini saran yıldızları görmek yeterliydi. "Onun okulda bir işi vardı, ben de onun işinin olduğu o okuldaki basit bir öğrenciydim."

"Çok romantik," dedi Çolpan, merakı daha da artmış olmalıydı. "İlk adımı o mu attı?"

"Evet, girişken bir adamdı, kendisinden emindi ve tuttuğunu koparmayı seven bir yanı vardı. Benim gibi sınırları olan bir kadının sınırlarını bile ateşe verebilecek türden bir adamdı." Cenan, anıların içinde kaybolmuş gibi bir süre susup, şarap kadehinin içindeki kırmızı şarabı izledi, kadehi salladı ve şarap cam duvarlara vurdu; oluşan dalgaları izlerken, hayatını altına alan dalgaları görmüş gibi kaşlarını çattı. "Onu gördüğümde herkes sıfırlandı. Sadece o ve ben kaldık. O, ben ve mavi gözleri. Gördüğüm en mavi gözlü adamdı." Son cümlesi beni gülümsetti, aynı anda kızların da gülümsediklerini gördüm. "Komik bir cümleydi, kabul," diye mırıldanıp gözlerini devirdikten sonra şarabından bir yudum aldı. "Ama o yaşlardayken, düşündüğüm tam olarak buydu."

"Seni görünce kesin çok etkilenmiştir çünkü müthiş derecede güzel kadınsın. Bir adamın seni gördükten sonra unutma ihtimali yoktur," dedi Simge şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra. "Muşta abinin aklını başından aldığına kalıbımı basarım."

Cenan gülümsedi, bu içten bir gülümsemeydi, şarabından bir yudum alıp bacaklarını koltuğun üzerine çekti. Üzerinde beyaz eşofman takımları vardı, bu onu ilk kez böyle rahat, ev hâlinde görüşüm değildi ama diğer insanların yanında ilk kez böyle rahat görünüyordu.

"Başlarda kaçan kovalanır taktiğini denemedi diyemem," dedi gülerek, bir an şaşırdım. Gözleri bana dokundu. "Evet, öyle bakma, gerçekten denedi bunu. Sonra sert kaya olduğumu fark edince işler tam tersine döndü. O kovalamaya başladı."

"Abimi sana taktik yaparken hayal edemiyorum," dedim gülerek.

"Yapıyordu. Otoriter, istediğini alan, tuttuğunu koparan bir adam olmasına rağmen, başta bir süre bir ileri bir geri yaparak kafamı karıştırmaya çalıştı. Ama öte yandan dedim ya, çok da girişkendi. Beynimi allak bullak etmişti. Bir var oluyordu, bir yok oluyordu, bir gün kapımdaydı, üç dört gün hayatta mıydı yoksa yok muydu belli olmuyordu. Aniden yolumu kesmeleri mi dersiniz, bazen beni yok saymaları mı... Baktı yok sayınca umurumda olmuyor," durup güldü, "çaktırmayın ama yok sayılınca tırlatıyordum. Ama umursamadığımı düşününce direkt üzerime düşmeye başladı."

"Hakan abi de olsan taktik kovalıyormuşsun, vay arkadaş," dedi Ayça hayretle, bir elini çenesinin altına koymuş, merakla Cenan'ı dinliyordu.

"Erkekler biraz şeyler..." dedi Çolpan.

"Gereksizler," diye devam ettirdi Ayça.

"Peki Hakan abinin ilişkileri nasıldı?" diye sordu Simge, bacaklarını koltuğun üzerine toplamış, bedenini Cenan'a doğru çevirmişti. Bir yudum daha şarap alıp derin bir nefes verdi. "Yani çapkın biri miydi?"

"Yok, onun tek hayatı mesleğiydi, yani beni aldatmışsa bile mesleğiyle aldatmıştır," dedi Cenan gülerek. "Karmaşık bir ilişki hayatı yoktu yani. Başıma birileri bela olmadı. Gerçi o zamanlar yine bizim kampüste bir kız daha vardı, onu çok beğeniyordu ama benimki ona hiçbir zaman pas vermedi."

"Aslan Hakan abi be, böyle yiğit olacaksın işte, böyle güvenilir, böyle mert, böyle adam gibi adam olacaksın," dedi Simge gaza gelerek.

Cenan genişçe gülümseyip şarabını dudaklarına götürdüğü anda kapı deliğine sokulan anahtarın sesini duydum, anahtar çevrilince kilitten tok bir ses geldi ve kapı açıldı. Gurur'un arkasından tüm tim içeri girdi. En son Hakan abi girdi ve bakışları Cenan'ın oturduğu yere kayınca bakışlarına yerleşen o tuhaf ifadeyi izledim. Cenan'ın etrafında olmak bile onun tüm dengesini altüst ediyor gibiydi.

"Ohoo, siz bizsiz başlamışsınız hanımlar," dedi Gurur, Cenan'ın varlığı onu tedirgin eder sanmıştım ama bu durumun onda herhangi bir duygu değişimine neden olmadığını fark ettim. Buz sıcağı bakışlar bana çevrildi. "Gaye gelmedi mi?"

"Hüsrev'in nöbeti varmış, onsuz gelmek istemedi," dedim.

Yener'in kahverengi gözlerinin bir anlığına Simge'ye dokunduğunu gördüm. Ortamda ilgisini çeken tek bir şey varmış ve o şeyi sonunda görmüş gibi bir bakıştı ama uzun sürmedi, gözlerini saniyeler içinde geri çekti. Simge o bakışlara yanıt vermemişti, hatta belki de Yener'in ona baktığını fark etmemişti bile. Aralarındaki uçurumun büyüdüğünü hissettim ama bu uçuruma rağmen Yener, bakışlarıyla bir köprü kurmayı deniyordu. Aralarında dengesiz ve sallanan, hatta kopmaya meyilli de olsa onu karşıya, Simge'nin yanına götürebilecek bir köprü...

Derin bir nefes aldığında bu kez ona bakma sırası Simge'deydi ama Yener ona değil, hole bakıyordu. Sonunda boynunu çıtlatarak, "Hanımlara hizmet etme zamanımız geldi, beyler," dedi ve hole yöneldi. "Şu dolaba attığım tekilaları çıkarma zamanı."

"Sana yardım edeyim kertenkele," dedi Ayça, Yener'in arkasından yürürken.

"Arkamdan gelme sebebin umuyorum ki mutfakta beni kıstırıp ekmek bıçağıyla seksen iki yerimden bıçaklamak değildir, katil bebek Chucky[1] Ayça," diye takıldı Yener, Ayça'ya.

"Yok, bıçakları sevmem. Ben zehir kadınıyım."

Girdap gülerek, "Evet," diye seslendi arkalarından. "Genelde yastığa zehir sürer ya da insanları siyanürle zehirleme hayalleri kurar!"

"Haha!" diye bağırdı Ayça, artık onu göremiyordum çünkü hole girip gözden kaybolmuştu.

Hakan abi, masanın etrafına yerleştirdiğimiz sandalyelerden birini çekip otururken, "Dide uyudu mu?" diye bir soru yöneltti ortaya. Sorunun muhatabı, elindeki şarap kadehini dudaklarından uzaklaştırıp Hakan abiye döndüğünde, birbirlerine birkaç saniyelik de olsa son derece dikkatli bir bakış attılar.

"Çizgi film izliyor, bitirdiğinde uyuyacak. Bu onun akşam rutinlerinden biridir. Sen gelince seninle oynadığı için çizgi filmi çok da önemsemiyordu ama bu gece ikimiz burada olduğumuzdan çizgi film izlemek istedi," dedi Cenan sakin bir sesle.

"Çizgi filmi bitmeden gidip onu bir göreyim," dedi Hakan abi oturduğu yerden kalkarak. Gurur, kolunu belime sardığında dikkatim anlık dağıldı ve Hakan abinin evden çıktığı anı izleyemedim.

Gurur yanağıma sert bir öpücük kondurup, ne oldu dercesine göz kırpınca gülümseyerek omuz silktim ve yanağımı onun göğsüne bastırdım.

"Size ne söylemiştim?" diye sordu Devran keyifle. "Yeni barışan insanlar tripleşir, birbirlerine kötü bakışlar atarlar. Bunlara bak, yeni evli gibiler. Hiç ayrılmadılar."

"Ay sus be sen de artık, takılmış plak gibisin!" dedi Nihan sonunda patlayarak. "Yatıyoruz kalkıyoruz, tesiste, dışarıda, yemekhanede, her yerde bunu tekrarlıyor, kara papağan."

Vural, "Nişanlım çok haklı, konuş nişanlım," dedi.

Biricik kıkırdayarak yüzünü Devran'ın göğsüne saklarken, Devran, Nihan'a kötü bir bakış atarak Biricik'in saçlarını okşadı. "Ulan burada sevgiline giydiriyorlar, sen kafanı göğsüme basıp kanarya gibi cikliyorsun."

"Aşkım ama Nihan çok haklı," dedi Biricik, kafasını sevgilisinin göğsünden kaldırıp, masum bakışlarını kara gözlere yönelterek.

"Sen bana aşkım dediğin için seni çok fena öpeceğim ve Nihan'la Vural da siktir olup gidecek hayatımızdan," dedi Devran ciddiyetle.

---

[1] Çocuk Oyunu serisinin kurgusal başkarakteridir.

Vural, "Birader biz ne yaptık ki şimdi?" diye sordu hayretle.

Yener, elinde iki tekila şişesiyle salona girdiğinde konu dağılmıştı. Ayça da bir tepsinin üzerine dizdiği shot bardakları, tuz dolu bir kâse ve limon dilimleriyle Yener'in hemen arkasından içeri girdi; tepsinin üzerinde bir tane daha yan şekilde koyulmuş tekila şişesi vardı. Yener, masanın başında durup shot bardaklarının ağzını tuzla kaplamaya başladığında Muşta yeniden buradaydı.

"Öyle kuru kuru içmeyelim," diye bir fikir attı Ecevit ortaya. Bir süredir sessizce ortamı inceleyen Tayfun, ölümcül bakışlarını Ecevit'e çevirdiğinde bu fikirden hoşlanmadığını anlamak için aptal olmak gerekiyordu. "Bunu eğlenceli bir aktiviteye çevirelim. Mesela doğruluk mu cesaret mi oynayalım ya da ben daha önce ile başlayan bir cümle kuralım, daha önce o şeyi yapanlar ya da yaşayanlar tekilayı fondiplesin, yaşamayanlar ya da o şeyi yapmamış olanlar içmesin."

"Bunun sonucunda Yener çok sarhoş olmasın dikkat edin," dedi Simge sevimli bir gülümsemeyle. "Her şeyi yaptığına inancım yüzde yüz."

Yener sakince gözlerini Simge'ye çevirip ona baktı ama bakışlarına karşılık alamadı.

Muşta, "İcat çıkarmayın," dese de Ayça, Çolpan ve Biricik heyecanla avuçlarını birbirine çırpınca sessizleşip, gülümseyerek onları izlemeye başladı. Sandalyelerin etrafına toplandık ama sayımız fazlaydı, o yüzden iki sandalye eksikti. Biricik, Devran'ın dizine oturdu, ben de Gurur'un dizine oturdum ve sandalyelerin sağlam olmasını diledim.

Girdap, shot bardaklarından birini eline alıp ayağa kalkınca tüm dikkatler ona çevrildi. "Ben," dedi ve kendi hâline gülerek, "çok büyük bir aşk acısı çektim," diye devam etti cümlesine. Bu cümlenin ardından tekilayı tuzu yalamadan fondipledi.

Masada shot bardaklarına uzanan kişilere baktım. Sadece Cenan ve Muşta, uzun süren kararsızlıklarının ardından shot bardaklarını aldılar ve bardağın üstündeki tuzları yalarken birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Tekilayı fondipledikleri anda bile gözleri birbirlerine tutunmaya devam etti.

Burada onlar dışında aşk acısı çeken biri yok muydu?

Devran, "Gördünüz mü?" diyerek gerilen ortamın atmosferini yumuşattı. "Gurur ve Zeliha içmediler, yani ayrılmamışlar, yani birkaç günlük de olsa aşk acısı çekmemişler. Rica ederim, her zaman haklıyımdır, teşekküre lüzum yok."

"Vuraca'm şimdi kafana tekila şişesini, şişirdin bizi be," dedi Vural aniden değişen bir ağızla, bu Ege ağzı değildi, Trakya ağzına yakın gibiydi ama o da değildi, anlık olarak bu tepkiyi verdiğinde bir roman gibi konuştuğunu fark ettim.

Yener, sessizce Muşta ve Cenan'ın shot bardaklarını tekilayla doldurdu ve kendi shot bardağını eline alıp, "Ben daha önce biriyle hiç ciddi ilişki yaşamadım," diyerek shot bardağını kafaya dikti.

Simge'nin bakışları ona âdeta saplanmıştı.

Ecevit, Çolpan ve Ayça da sakince shotlarını fondiplediler. Ayça tiksinerek bir limon dilimi alıp emmeye başladığında, Ecevit'in gözleri anlık olarak ona dokundu, ardından o bakışları usulca geri çekerek Girdap'a çevirdi.

Gurur, tekila bardağını kaldırıp, "Ben daha önce hiç duşa kabine işemedim," dedi ve işemediğini kanıtlamak istercesine tekilasını kafaya dikti. Ona temiz biri olduğu için teşekkür etmem gerekiyor olabilirdi ama elim shot bardağıma uzanmadığından teşekkür edemedim. Çünkü kucağında duşa kabine işemiş biri oturuyordu.

Gurur ve Muşta dışında kimse shot bardağına dokunmadı. Gurur'un masasında duşa kabine işeyen bir sürü insan oturuyordu.

Gurur, bana yandan bir bakış atıp, "Duşa kabine mi işiyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

"Herkes bir kez yapmıştır."

"Sadece bir kez duşa kabine işedim sorusu sorarım, eğer yine shot atmazsan kaç kez işediğin ortaya çıkana kadar bu soruyu sayıları değiştirerek tekrarlarım."

Muşta, "Umarım başka duş kabinlerine işiyorsunuzdur, aksi durumda, tesisteki tüm duş kabinlerini yalatacağım size göt laleleri," dedi sakince. "Kusura bakmayın kızlar, affedersiniz."

"Canım ya," dedi Yener gevşek gevşek. "Çok seviyor bizi. Hakaret ediyor ama kıyamayıp sonuna çiçek ismi yerleştiriyor. Çiçekleri gibiyiz gerçekten."

Simge, shot bardağını havaya kaldırdı ve "Ben daha önce hiç iki kişiyi aynı anda idare etmedim," diyerek tekilasını fondip yaptı. Yener hariç herkes tekilasını içti ama Yener, sessizce Simge'nin yüzüne bakarken kendi shot bardağına dokunmadı.

"Yener aynı anda beş kişiyi bile idare etmiştir," diye takıldı Girdap, Yener'in gözleri bu kez Girdap'a çevrildi ve bir insanın sadece gözleriyle, "Senin ben çenenin yayını sikeyim," diyebildiğini görmüş oldum.

Devran, "Ben birinden hoşlandığımı gizlemek için ona bok gibi davrandım," dedikten sonra tekilasına dokunmadan Gurur'un gözlerinin içine baktı. Kimse shot bardağına dokunmadı ama Devran ile Gurur birbirlerine kitlenmiş gibi bakarlarken, Gurur kendi shot bardağını dudaklarına dayayıp tekilayı fondip yaptı.

Gözlerimi Gurur'un profiline diktim. Gözleri hâlâ Devran'daydı, birbirlerine kitlenmiş gibi bakarlarken Devran keyifle sırıtıyordu, Gurur ise sobelendiği için rahatsız görünüyordu. Kolumu onun boynuna sarıp başımı başına yaslayınca parmaklarını belime bastırdı ve bu dokunuş, tenimde ateşlerin patlamasına, elektriklerin saçılmasına neden oldu.

"Ondan takılıyordun demek bana," dediğimde cevap vermedi, parmaklarını tenime daha net, içimi eritecek sertlikte bastırmakla yetindi.

Yener sakince tekilaları doldurmaya başladı. Simge'nin shot bardağına uzanıyordu ki Simge, shot bardağını masanın üzerinden aldı ve Yener'in gözlerinin içine bakarak havaya kaldırdı. Gözleri birbirine mıhlanmış hâldeyken Yener usulca içkiyle bardağı doldurdu. Bakışlarını sona erdiren Yener oldu, Simge ise inatla, biraz da hırsla bakmaya devam ediyordu.

Cenan sakince, "Ben birini yalan söylediği hâlde sevmeye devam ettim," dedi shot bardağına dokunmadan. Sanki bu bir cümle değildi de soruydu, Muşta'ya yöneltilmiş bu sorunun cevabı, Cenan için hayati bir önem taşıyor olsa gerekti. Muşta'nın çivit mavisi gözleri masanın üzerindeki herkesi yok sayarak doğrudan Cenan'a saplandığında, masada derinleşen o sessizliğin içinde Gurur tekilasını fondip yaptı, utanarak ona baktım ve birkaç saniyenin sonunda ikinci fondip Hakan abi tarafından yapıldı.

Cenan'a hiçbir şey söylemeden cevap verdi.

Belki de ona, sana âşığım, demenin en sessiz yoluydu bu.

Cenan, uzun süre gözlerini abimden çekmedi, ona baktı, tam gözlerinin içine. Abim de ona bakıyordu ve yaprak bile kımıldamayan gecenin içinde, ikisinin arasında bir fırtına büyüyordu.

Beyhan, "Ben daha önce hiç atılmış bir linke tıklayıp dolandırılmadım," dedi sırıtarak, ardından tekilasını içip meraklı gözlerini Adnan'a çevirdi.

Adnan, yüzünde gergin bir ifadeyle tekilasına dokunmadan bekliyor, onun dışındaki herkes içkisini sırayla içiyordu. Herkesin ona baktığını fark ettiğinde, "Sadece bir defa," diye homurdandı.

"Nasıl dolandırıldığını da anlatsana, n'olursun," dedi Yener sırıtarak.

"Kes sesini, kaypak herif."

"Anlat," dedi Muşta gözlerini Adnan'a dikerek.

Adnan, "Dolandırıcı kişi bana Yener'in hesabından yazıyordu. Yani ben öyle sanıyordum. Arkadaşlarım arasında Yener'i görüp onun profilini kopyalamış. Ben de bana linki atan kişi Yener sanıp tıkladım işte," dedi huzursuzca.

"Kanka yalnız o hikâye öyle değil," dedi Yener, yüzündeki sırıtış daha da derinleşirken.

"Hikâyenin aslını o kadar merak ettim ki," dedi Biricik.

Devran, yüzünü Biricik'in sarı saçlarına gömerek, "Tıfılım, çok da ahlaklı bir hikâye değil bu," dedi.

Adnan'ın yüzündeki rengin usul usul kaybolduğunu fark ettiğimde meraktan çatlayacak gibi hissettim. Yener onu öyle bir baskılıyordu ki eğer hikâyeyi anlatmazsa, bu şanlı görevi Yener'in devralacağını anlamış olmalıydı. Yine de ağzını bıçak açmadı, sessizce masanın ortasına bakıyor, tek kelime etmiyordu.

Yener, "Ben her zaman çok faydalı linkler atarım," dedi böbürlenerek. "Bilen bilir, oldukça bilgilendirici videolar paylaşmamla tanınırım. Adnan'a sık sık bu tür videolar yolladığım ve Adnan da her seferinde ahlak timsali olan, rafine zevklere sahip, hassas ruhunu içinde taşıyan koca cüssesindeki kürek kadar elleriyle o linklere tıklar... O linke de benim öğretici videolardan birinin linki sanıp tıklamış. Allah işte, böyle çarpılmış, cuma günü öyle linklere tıklamayı niyet edersen, sana böyle tıklarlar işte Adnancığım."

"Ben sadece önemli bir şey atmış olabilirsin sanarak tıkladım o linke," dedi Adnan. "Haysiyetsiz, hayasız insan. Benim gibi edepli, kendi hâlinde, bir baba figürüne iftira atarken hiç mi vicdanına dokunmuyor bu durum?"

"Hadi tarayıcı geçmişini aç, on dört saat önce sana attığım linke tıklamış mısın tıklamamış mısın hep birlikte görelim o zaman, ahlak timsali baba figürü," dedi Yener.

Biricik, Devran'a sokulup, "Şey linki mi?" diye sorduğunda, Devran gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hanımefendi, hiç ilgisi yok," diye atladı Adnan. "Şey linki falan değil. İnanın bana."

"Kardeşim kız şey demiş, porno mu demiş?" diye sordu Yener, Adnan'ı iyice abluka altına alarak.

Adnan utanarak masadaki tüm kadınlara baktı, daha sonra shot bardağını içkiyle doldurup, Yener'in gözlerinin içine bakarak, "Ben daha önce hiç yengemin kuzenini düşünmekten ranzanın demir tavanını izlemeli kafayı kırmadım," dedi ve tekilayı tek dikişte içti.

İşte şimdi, Yener'in ruh gibi bembeyaz olma sırasıydı.

Herkes, yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle tekilasını içerken, Yener de dişlerini gıcırdatarak shot bardağına uzandı ve Girdap sessizce, "Yalancıyı sikmiyorlar tabii," diye fısıldadı.

Yener, gözlerini Adnan'dan çekmeden tekilasını olabildiğince yavaş bir şekilde yudum yudum içti. Herhâlde yalanları boğazına dolanmıştı...

Çolpan gülerek yeniden doldurulan bardağını kaldırdı ve "Ben âşık olmaktan korkuyorum," dedi, bunu söyledikten hemen sonra tekilasını içti. Çok kısa bir an, herkes sustu, o sessizliğin sonunda Ecevit, Ayça, Adnan ve Beyhan da Çolpan'a katılarak shotlarını devirdiler.

"Ben," dedi Gurur, bardaklarımız yeniden alkollerle dolduğunda. "Birine köpek gibi âşığım." Ve hiç beklemeden, gözlerini gözlerime saplayarak tekilasını fondip yaptı.

Onu takip eden Girdap oldu, Girdap'ı Devran, Biricik, Nihan ve Vural takip etti, ardından sessizlik anlık olarak masayı ele geçirdi. Gurur'un gözlerinin içine bakarak tekilamı fondiplediğimde boğazımı ve kulaklarımı yakan alkol değildi de Gurur'un bana bakışıydı sanki.

Yenilenen o sessizlik, Cenan ile Muşta'nın aynı anda fondip yapmalarıyla çekim dolu bir uğultuya dönüştü.

Birbirlerinin gözlerinin içine sadece birkaç saniye baktılar ama bu bir ömür gibiydi, sanki kaybolan tüm yıllar, birbirlerinin gözlerinden birbirlerinin hayatlarına doluyor, birbirleri olmadan kaldıkları tüm anlara ait açık yaraların üzerleri kapanıyordu. Birbirlerine bakarlarken hem iyileşiyor hem de yaşananlarla yüzleşerek daha da yaralanıyorlardı sanki.

Tayfun, dudaklarında buruk bir gülümsemeyle ilk kez shot bardağını kaldırdığında, çok sık shot atanların dudaklarına sarhoş gülümsemeleri yayılmaya başlamıştı ama herkes hâlâ ayık sayılırdı. Bu gecenin sonunda bizi ne bekliyordu, cidden merak etmiyor değildim.

Tayfun, "Ben terk edildim," dediğinde bir an herkes gözlerini ona çevirdi, gümüş rengi korkutucu gözlerinde ilk kez buruk bir şeye rastladım ama dudakları, gözlerine yayılan ifadenin aksine tebessümle şekillenmişti; her ne kadar tebessümü de acıyla dolu olsa da. Kızıyla yalnız başına bırakılmış o adama bakarken içimde bir şeylerin sızladığını hissettim.

Muşta acı bir gülümsemeyle shot bardağını dudaklarına götürdü, Cenan yutkundu ama o yutkunuş öyle bir yutkunuştu ki alkolü içen Muşta'ydı da camdan bardağı parçalanmış şekilde yutan Cenan'dı sanki. Cenan da bardağa uzanınca bir an şaşırdım, o da fondip yaptı ve bir gerçek daha yüzüme vuruldu. Giden Cenan olsa da o da terk edilmiş hissediyordu.

Muşta, gözlerini Cenan'a dikip sessizce ona bakarken hissettiklerini gizleyemedi, mavi gözlerinde savaşı gördüm; kendisiyle, aşkıyla, hissettikleriyle ve Cenan'la olan savaşını. Bu savaşın galibi Cenan'dı. Cenan, Hakan abiyi mağlup etmek konusunda ustalaşmıştı.

Girdap, sessizlik içinde tekilasını kafaya dikti.

Tekilalar sürekli olarak bardakları doldurdu, bazıları komik, bazıları sessizli yaratan cümleler kuruldu ve gece daha karanlık bir saate ilerlerken, artık aramızdaki isimlerin çoğu sarhoş, çoğu da çakırkeyif olmuştu.

Vural, telefonundan İzmir gaydası açıp oynamaya başladığında, her zaman ciddi bir surat ifadesiyle oğullarını izleyen Muşta bile kendini âna bırakmış, Vural'a ağır ağır vurduğu koca elleriyle alkış yapıyordu. Vural sarhoştu, bayağı sarhoştu, portmantoya astığı montunu alıp pantolonuna sıkıştırarak ciddi bir yüz ifadesiyle dans sanatını icra ettiği sırada onun ayık olduğunu söyleyebilecek bir Allah'ın kulunu bile bulamazdınız.

Cenan bir köşeye oturmuş, elinde şarap kadehiyle yabancı olduğu bu ortamı sakin gözlerle izliyor, Vural'ın resmî bir ifadeyle gerçekleştirdiği dans gösterisine gülümsemeden edemiyordu.

Nihan, nişanlısının bu hâlinden normal şartlarda rahatsız olabilirdi ama o da çakırkeyif olduğundan Vural'ın alnına yüzlük banknot yapıştırıyor, gülerek ona eşlik ediyordu ama Vural kadar iyi ve profesyonel dans edebildiğini söyleyemezdim.

Bir ara ben de kendimi Gurur'un kucağında kıvırtırken buldum, bir eli belimde duruyor, diğer elinde sigarasını tutuyor, duman ela gözlerinin etrafında kıvrılarak süzülürken keyifle beni izliyordu. Bazen o kadar

çok kırıtıyordum ki "Yavaş," diye fısıldıyordu kulağıma. "O öldüğüm kalçayı öyle bastırma lan bana."

O da sarhoştu ama sarhoşluğunu iyi perdeliyordu. Tüm şişeler bitmiş, kadehlerin dibi görülmüştü ve o da bu gece en çok içenlerden biri olmuştu. Buna rağmen ben onun kucağında şımarık bir çocuk gibi dans ederken, o sakin, ruhumu besleyen gözlerle beni izliyor, bakışları altında beni eritiyordu.

Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı ağzından alıp kendi dudaklarıma yerleştirdiğimde, gözlerine yerleşen ilgi kalbimi yakıp kavurdu. Sigaradan uzun bir nefes aldım, gözlerinin içine bakarak içime çektiğim dumanı geri üfledim ve sigarayı yeniden onun dudaklarına yerleştirdim.

"Böyle cesur hareketleri insan içinde değil, yalnızken yap da neler yapıyorum gör," dedi sinsi bir sesle. Yanaklarımın ısındığını hissettim ama tenimin rengi değişti mi, utandığım onun gözlerinin onun önüne serildi mi bunu bilemedim. Sigarasının dumanını yüzüme üflediğinde artık tenim de yanaklarım gibi yanmaya başlamıştı.

"Gözlerin çok güzel," dedim kendimi tutamadan, alkolün dilimi çözdüğünü ilk fark edişim değildi.

Kanında dolaşan alkol miktarını ilk kez gösterecek şekilde gözlerini kısıp, bana bir sarhoşun gözleriyle baktığında kalbim yerinden oynadı. Yüzüme düşen saç tellerini geriye itip, parmaklarını çillerimde, elmacık kemiğimde dolaştırırken cevap vermemişti ama gözlerinden gözlerime kelimeler akıyordu. Arka planda çalan eğlenceli oyun havasını bile duymayacak kadar ona odaklandığımı fark ettim. Eğer şu an evde Muşta olmasaydı, insanların varlığını umursamadan onu öperdim. Gözleri dudaklarıma kaydığında, onun düşüncelerimde dolaştığını, düşündüğüm her şeyi duyabildiğini hissederek daha da kızardım.

Sonunda, "Ben," dedi, "senin gözlerini gördükten sonra, bir daha başka hiçbir gözü güzel bulmadım."

"Kendi gözlerine daha sık bakmalısın o zaman," dediğimde gülümsedi, gülümseyişi bile sarhoştu ve bu beni derinden etkiledi. "Aynanın karşısına geçip, ne kadar güzel gözlerinin olduğunun farkına varana dek bu güzel gözlere bakmalısın."

"O güzel ağzın öyle bir konuşuyor ki biraz daha konuşacak olursa kimseyi sikime takmayıp yapışacağım, eme eme yiyeceğim, bitireceğim

o güzel ağzı," dedi, kısık sesle kurduğu cümlenin yankısı içimde çığlık kadar gür, kuvvetli ve yıkıcıydı.

Gözlerimi kaçırdığımda burnundan sert bir nefes vererek gülüp, "Ne o?" diye sordu yine fısıltıyla. "Utandın mı? Utandığında daha çok yükseliyorum. Daha bir yiyesim geliyor seni."

"Çok konuştun," diyerek sigarasını parmaklarının arasından aldım, tekrar dudaklarına yerleştirdim. "İç sigaranı."

Sigarayı gözlerimin içine bakarak içine çektiği sırada dudakları izmariti kavrayan parmaklarıma temas ediyordu. Yanaklarımdaki ateşin zihnime sıçradığını hissettim. Onunla yakınlaştığımız tüm anlar, yanaklarımdan fırlayıp zihnime yayılan ateşe kapılarak alev alev yanmaya başladı. Gözlerimiz birleştiğinde onun da o anlardan birini düşündüğünü biliyordum.

Sigarayı dudaklarından çeken ben oldum, dumanı yüzüme üflerken gözlerinden gözlerime ahlaksız lakırtılar döküldü. Dudağının kenarında çiçek gibi açan o yamuk gülümseme aklımı başımdan aldı. Gözlerimi kaçırma gereği duydum çünkü ona biraz daha bakarsam, duramazdım ve onu öperdim. Onu öpme isteği içimde ateş gibi yanıyor, gözlerine her bakışımda kirpiklerindeki fırtına o ateşi savuruyor, körüklüyor, büyütüyordu.

Kucağından indiğimde gözlerini bana dikti. "Su içeceğim," dediğimde o gözler daha da kısıldı.

"Bana da bir kadeh şarap getirir misin?" diye sordu.

Bakışlarım dudaklarına kayarken, "Getireyim," dedim.

Gözlerinin içindeki beğeni dolu parıltıdan kaçmak ister gibi sırtımı ona dönüp kalabalığı aşarak mutfağa yöneldim. Vural artık kendini kaybetmiş gibi göbek atıyordu, Nihan ona eşlik ediyor, Ayça da ondan beklenmeyecek bir şekilde kâğıt peçeteleri para destesi gibi tutmuş, Nihan ile Vural'ın başından aşağı saçıyordu. Gürültünün içinde ilerlerken kafamın içindeki kaosun zincirlerinin gevşediğini hissettim, karanlık hole saptığımda göğsümde yeniden huzursuz bir his büyümeye başlamıştı. Ne zaman yalnız kalsam, bu huzursuzluk göğsümü kederle mi kaplayacaktı?

Mutfağın aralık duran kapısından içeri girmemle, aspiratör ışığının altındaki iki gölge, tüm dikkatimi parçalara böldü. Tezgâhın üzerinde oturan kişinin Biricik olduğunu omuzlarına doğru dağılmış sarı saçlarından anladım, üzerindeki kazağın omzu neredeyse dirseğine kadar

sıyrılmıştı ve bacaklarının arasında duran dev adam, onun küçük yüzünü avuçlarının içine almış, açlıkla öpüyordu. Öpüşmeleri o kadar gürültülüydü ki beni fark etmediler bile. Ben ise şok olmuş hâlde kapıda öylece kalakaldım.

"Burada olmaz," dedi Biricik çakırkeyif olduğunu belli eden, dağınık bir sesle ama ağzı hâlâ Devran'ın ağzında olduğundan sesi de boğuk çıkmıştı.

Devran bunu önemsemeden onu öperken, "Arabaya ineriz," dedi, "ya da seni boş otoparka götürürüm, hım? Bu daha önce yapmadığımız bir şey değil, yavrum."

Şok içinde bir adım gerilememle, sırtım açık duran kapıya vurdu ve kapı duvara çarpınca ikisi de irkilerek bana doğru döndüler.

Yüzüme yakalandığımı gösteren bir sırıtış yayıldı.

Biricik utanarak omzundan aşağı süzülen kumaşı yukarı çekmeye çalışırken, Devran sırıtışıma kayıtsız kalamayıp başta şaşkın bir şekilde bana baksa da sonrasında bir kahkaha koydu.

"Çok yanlış bir zamanda mutfağıma girdiğim için özür dilerim ya," dedim utancımı saklamak ister gibi gülmeye çalışarak.

Biricik, aspiratör ışığının altında renk değiştirmişti, artık teni tamamen kızıldı. Devran, kollarını Biricik'in boynuna sarıp bana yandan bakmaya devam ederek, "Biz yokmuşuz gibi davran, hiç sorun değil," dedi. Bu beni biraz daha gevşemiş hissettirdi, utanmamam için geyik yaptığını fark edince daha geniş sırıtıp buzdolabına ilerledim. Şarap şişesini çıkardığımda Devran, "Çok tekila içmediğinden bu gece istediğin kafaya erişemedin galiba?" dedi alayla.

"Gurur istedi."

"Neredeyse bir şişeyi tek başına içtikten sonra utanmadan şarap mı istiyor? Maymuna dönecek, Zeliha," dedi Devran tek kaşını kaldırarak.

"Gayet iyi görünüyordu."

"Maymuna dönmeden önce herkes iyi görünür," dedi Devran. "Hiçbir sarhoş, götü başı dağıtana dek sarhoş olduğunu söylemez ve iyi olduğu konusunda inatlaşır."

Elimdeki şarap şişesine bakıp, "Yani ona bir kadeh vermemeli miyim?" diye sordum.

"Kumar oynamayı seviyorsan ver, bize de eğlence çıkar," dedi Devran sırıtarak.

"Çok kötüsün, o senin en yakın arkadaşın!" dedi Biricik kınayarak.

"Sen de benim biricik sevgilimsin, sana neler yapıyorum, ona mı acıyacağım?" Sorusundaki ima gözlerimi büyütmeme neden oldu çünkü Biricik o kötü şeyleri hatırlamış gibi utanarak yüzünü Devran'ın göğsüne sakladı.

Boş bir kadeh alıp, elimde şişe ve kadehle mutfaktan çıktım. Gurur, onu bıraktığım sandalyede yoktu. Gözlerim kalabalığın içinde dolaştı ama onu göremedim. Bir an nerede olduğunu sorguladım ama sonra lavaboya gitmiş olabileceğini düşünerek masaya doğru ilerledim. Cenan boş kadehiyle bana sokulup, "Bu barışma meselesi de bir oyun mu?" diye sorduğunda, bakışlarım hızla etrafı taradı ve başımı sallayarak Cenan'ın sorusunu onayladım.

Cenan, iki kaşının ortasında endişe dolu bir çukur oluşurken, "Bu herifin derdi ne?" diye sordu.

"Gurur'a daha fazla acı vermek istiyor. Başka ne isteyebilir ki?"

"Ruh hastasının teki," dedi Cenan, elindeki kadehi masaya koydu ama parmakları hâlâ kadehi sarıyordu.

Muşta, ikimizin tam ortasına eğildiğinde, Cenan nefesini tuttu. "Ne kaynatıyorsunuz?" diye sordu, sesi duygularını ustaca gizliyordu. Masadaki çakmağı aldı, elini kaldırırken parmaklarının dış kısmı, eklem kemikleri bilinçli olduğunu düşündüğüm bir şekilde Cenan'ın kadehi saran parmaklarına sürtündü. Bunu ona temas etmek için bilerek yaptığını düşünmek kızarmama neden oldu. Cenan'ın yüzündeki renk kaybını izledim, bakışları yavaşça Hakan abiye saplandı ama Hakan abi ona bakmadan elini geri çekip, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı çakmağın ucundan fırlayan alevle tutuşturdu.

"Şu barışma meselesini konuşuyorduk," dedim kekelememek için kendimi sıkarak.

Muşta, sigarayı dudaklarının arasında ezerek içtikten sonra dumanı usulca üfleyip, "Gurur anlattı, evet," dedi. "Artık bu herifin çaresine bakılmasının zamanı geldi."

"Ne şekilde?" diye sordum merakla.

"Bir planımız var. Çocukları uyandırmadan önce bu planın taslağını hazırlamam gerekecek," dedi.

"Tehlikeli bir adam," dedi Cenan sessizce. "Eğer doğru adımlar atılmazsa, zarar gören başkaları olacak."

"Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım," dedi Muşta.

Cenan'ın bakışları onun yüzünde dolaştı, Muşta da anlık olarak ona baktı ama gözleri birbirlerinde çok uzun süre oyalanmadı. Aniden yana yakıla bağırarak merdivenlerden aşağı koşa koşa inmeye başlayan Yener'e dehşetle baktım.

"Ulan," dedi Yener yüzü bembeyaz olmuş bir hâlde üst kata uzanan merdivenlere bakıp, işaret parmağıyla merdivenleri göstererek. Merdivenlerin başında, yüzünde hain bir sırıtışla dikilen Gurur'u gördüğümde kaşlarım havaya kalktı. Yener, korku dolu gözlerle Gurur'a bakarak, "Tuvalete gittim, birden arkamdan içeri girdi, banyo karanlıktı ve belimde bir çift büyük el hissettim. Bana arkadan sarılıp Zerda'm dedi bu!" diye bağırdı. Sesindeki dehşete mi yoksa anlattığı absürt olaya mı gülmeye başladık tam olarak kestiremedim ama birden herkes durup kahkaha atmaya başladı.

Gurur alayla Yener'e baksa da kafasının dumanlı olduğu çok belliydi. Yener ona hâlâ korku dolu gözlerle bakıyordu ama Gurur, bu bakışlara gözlerindeki alayı silmeden, kayıtsız kalarak karşılık veriyordu.

"Az daha güme gidiyormuşsun, gel buraya deli çocuk, şefkate ihtiyacın olmalı," dedi Girdap, Yener'in başını okşayarak.

"Dokunma lan bana. Bu gece hiçbiriniz dokunmayın bana," dedi Yener irkilerek. "Bir süre bu travmayı atlatabileceğimi sanmıyorum, artık işemeye gittiğimde tuvaletin kapısını kilitleyeceğim."

Ecevit ruhsuz bir sesle, "Hoş geldin ya tuvaletteyken birden Gurur içeri girer de tam fermuarımı indirecekken bana arkamdan sarılırsa fobisi bebek," dedi.

Ayça, bu duyduğu en komik şeymiş gibi kahkaha atmaya başladığında, Ecevit bakışlarını ona yöneltti, Girdap da kaşlarını kaldırmış, sırıtarak ona bakıyordu çünkü turuncum kendini yerlere atmış, katıla katıla bu dümdüz espriye gülüyordu.

"Normalde o kadar mahkeme duvarı gibi geziyordu ki..."

"Yeter bu kadar gevezelik," dedi Muşta. "Daha içmiyorsunuz hiçbiriniz. Tadında bırakın lan."

"Kırk yılın başında kafa dağıtıyorlar, neden karışıyorsun ki çocuklara?" Sorunun sahibi Cenan'dı, tüm askerlerin dikkat kesilmesine neden olan bu soru, tüm gözlerin de Cenan'a çevrilmesine neden oldu. Muşta'nın çivit mavisi gözleri, Cenan'ın gece kadar kara gözlerine saplandığında, aralarındaki sessizlik evdeki tüm duvarlara yayıldı.

"Onlar benim çocuklarım, nerede durmaları gerektiğine ben karar veririm."

"Yetişkin, neredeyse seninle aynı yaşta çocuklar, evet," dedi Cenan gözlerini Muşta'nın gözlerine âdeta çivi gibi çakarak.

"Bu seni ilgilendiren bir mesele değil, çocuklarımı ve beni ilgilendiren bir mesele."

"Farkındaysan benimle de ortak bir çocuğun var, yani bir anne figürü olarak yanlış yaptığını rahatlıkla söyleyebilirim." Cenan parmağıyla şok içinde onu izleyen askerleri işaret etti. "Onlar senden hemen hemen dokuz, on yaş küçükler ve yetişkinler, istedikleri gibi içerler."

Muşta dişlerini gıcırdatıp birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından, "Onlarla benim aramda," dedi.

"Yorumlamak istedim, yorumladım," diye diretti Cenan.

"Yorumunu sorduğumu hatırlamıyorum," dedi Muşta. Aralarında kıvılcım gibi büyüyen bakışmalarını izlerken dudaklarım aralık duruyordu, gözlerimi kaldırıp merdivenlerin tepesindeki Gurur'a baktığımda, yüzünde alaycı bir sırıtışla ikisini izlediğini gördüm. Bakışları anlık bana dokununca göz kırptı, kalbim pır pır etti.

"Yorum yaparken senden izin almam gerektiğini bilmiyordum," dedi Cenan alaycı bir sesle ama gözleri alev alevdi, Muşta'ya meydan okuyordu ve alaycı sesinin ardında büyümek üzere olan bir yangının alevleri usulca yükseliyordu.

Ayça ve Simge yerde bağdaş kurarak oturdular ve gitgide artan tansiyonu izlemeye başladılar. Ayça, "Kavga çıkıyor galiba," diye fısıldadı, Simge'ye doğru eğilerek.

"Evet," dedi Muşta kör bir inatla. "Benden izin alacaksın."

Cenan, şarap şişesine uzanıp kendine bir kadeh daha şarap doldurdu, bu olurken Muşta gözlerini ona dikmiş, onu izliyor, herkes sessizlikle Muşta'ya katılmıştı ama Muşta'nın aksine Cenan'ı değil, ikisini birden izliyorlardı. Bir yudum şarap boğazından kayıp giderken, "Haklısın," dedi Cenan, "sen insanların senden izin almalarına o kadar alışmışsın ki aksi seni tetikliyor, öfkelendiriyor. Ama sana kötü bir haberim var, ben senden izin alacak son insan bile değilim."

"Öyle mi?" Muşta'nın dudaklarındaki alaycı kıvrım, uzun zamandır onda hiç izine rastlamadığım kadar tehditkârdı. "Hafızan zayıfladı sanırım."

Cenan dişlerini sıkarak gülümsedi. "Anlayamadım?"

"Zaman diyorum, hafızanı zayıflatmış bayağı," dedi Hakan abi aynı alaycı gülümsemeyle.

"Ya da belki de sen yaşlanmaya başladığın için kafanda olmayan durumları var etmeye başlamışsındır," dedi Cenan, Muşta'ya dik dik bakarak.

Muşta gözlerini kıstığında, Girdap ve Adnan gülmemek içi farklı yerlere bakmaya başladılar. Kavga gitgide kızışacak gibi görünüyordu.

Aralarında yanan bir ateş vardı. Bu ateşi herkes hissediyordu ama ateşin dışındaydık, ateşin içinde olan onlardı ve yanıyorlardı. Birbirlerinden kaçmıyorlar, birbirlerinin üzerine gidiyorlar, geçmiş o ateşin etrafında benzin gibi ilerleyerek ateşi güçlendiriyor ve yanmalarına rağmen birbirine bakmaya devam ediyorlardı.

"Çocuklarımla arama girme," dedi Muşta konuyu değiştirme kararı alarak ama Cenan, o alevlerin içinden ona tüm çıplaklığıyla bakmaya devam edip cevap vermeyince kaşları sertçe çatıldı. "Bence artık gidelim."

"Gidelim mi? Sen ve ben, beraber mi?" diye sordu Cenan kaşlarını havaya kaldırarak, sorusunda şaşkınlık yoktu, kinaye vardı.

Muşta, "Elindeki kadehi bırak, bu kadarı yeterli," dediğinde Cenan bu kez afallayarak ona baktı. "Gidiyoruz."

"Gece yeni başlamıştı," diye dudak büktü Biricik, hangi ara salona dönmüşlerdi bilmiyordum ama sırtını Devran'ın göğsüne yaslamış, kavgaya hazır konumda bekleyen ikiliye bakıyordu.

"Gitmek istiyorsan gidebilirsin, Hakan," dedi Cenan, şimdi gerçekten öfkelenmişe benziyordu.

"Gidiyoruz," diye diretti Hakan abi, ardından Cenan'ın yüzüne doğru eğildi ve elindeki izmariti masadaki kül tablasına bastırarak söndürdü, geri çekilirken göz temaslarını bir an olsun kesmemişti. "Birlikte."

Cenan tam ağzını açacaktı ki Muşta, birden Cenan'ın elindeki kadehi alarak masaya koydu. Cenan'ı bileğinden yakaladığında ortamdaki hava tamamen gerildi, Cenan bileğini geri çekmeye çalışsa da Muşta'nın mahlası kadar güçlü olan dokunuşundan kaçamadı.

"Biz gidiyoruz çocuklar," dedi Muşta, Cenan'ın gözlerinin içine bakarak.

"Bileğimi bırak."

"İstesen bıraktırırsın ama içinde hâlâ benim söylediğimi yapmayı seven büyümemiş bir kız çocuğu var," dedi Muşta kısık bir sesle, bunu onlara yakın olduğum için sadece ben duyabildim.

"Öyle olmasını istediğini bu kadar belli etme," dedi Cenan, bunu da sadece ben duyabilmiştim.

"Gidiyoruz, Cenan," dedi Muşta ve bu ismi duymak, Cenan'ın gözlerinde bariz bir şaşkınlığa yol açtı. "Şimdi." Cenan'ı bileğinden tutarak evin kapısına yöneldiği sırada herkes öyle sessizdi ki sessizliği bozan olursa kanlı bir savaş çıkacaktı sanki.

Cenan hiçbir şey söylemedi. Rüzgâra kapılan savunmasız bir yaprak gibi Muşta'nın onu önüne katıp uzaklara sürüklemesine izin verdi. Evden çıkıp gittiklerinde, arkalarında bıraktıkları sessizlik birkaç dakika daha üzerimizdeki hâkimiyetini korudu.

"Romantik bir film sahnesi gibiydi," dedi Ayça, başını Simge'nin omzuna koyup sarhoş bir gülümsemeyle kapanalı on dakika olmuş sokak kapısına bakmaya devam ederken.

"Ne yazık," dedi Simge iç çekip, dalga geçer gibi gülerek. "Hiçbir zaman yaşayamayacağımız türden bir şey."

Yener'in gözleri, duyduğu cümle üzerine Simge'ye dokundu, birkaç saniye ne hissettiğini ustalıkla gizleyen suratındaki belirsizlikle Simge'yi izledi. Sanki Simge'nin varlığı ona bir şeyleri kanıtlıyor, bir şeyleri gösteriyordu. Olması gerekenleri, olmaması gerekenleri, olduğu kişiyi ve olmak istediği kişiyi... Gözlerini Simge'nin üzerinden çekerken olmaması gerekenlerin farkına varmış gibiydi, olamayacağı kişinin zaten uzun zamandır farkındaydı ama bu yine yüzüne vurulmuş gibi kaşlarını çatarak boşluğa baktı.

Gece biraz daha derinleşti, yelkovan sanki hızla döndü ve akrep de ona eşlik etti. Işıklar kapandığında herkes bir yere yığılmıştı. Adnan, Girdap, Yener, Tayfun ve Ecevit yerde uyuyorlardı. Beyhan sessizce camın önünde dikilmiş, manzarayı izlerken ıssız görünüyordu. Ayça ile Simge sarılarak koltuğa uzanmışlar, o şekilde sızıp kalmışlardı. Biricik ile Devran yoktu, sanırım gitmişlerdi ama evden ne zaman çıktıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Vural ile Nihan sessizce masada oturuyorlar, karanlıkta fısıldayarak sohbet ediyorlardı. Vural bazen kelimelerinin ortasında duruyor, Nihan'ın yanağını öpüyor, saçlarını okşuyor, sonra fısıldayarak tekrar konuşmaya başlıyordu. Gözüm Çolpan'ı aradı, çok geçmeden mutfaktaki tıkırtıları duydum ve orada olduğunu anlayarak rahat bir nefes alıp üst kata uzanan merdivenlere ilerledim.

Gurur duşa mı girmişti yoksa odaya mı çekilmişti bilmiyordum, tek bildiğim, kanında yoğun şekilde alkol vardı ve muhtemelen bunun far-

kında olduğu için yalnız kalmayı tercih etmişti. Saçma bir durum yaşansın istemiyor olabilirdi, absürt bir anının daha içinde olmak istemediği kesindi ama Yener ile yaşadığı anı bence yeterince absürt bir anı olarak hafızalardaki yerini koruyacaktı.

Odaya girdiğimde onu yatağın ona ait tarafında yüzüstü uzanırken buldum. Üstündekileri çıkarmıştı, çıplak sırtına boydan camdan içeri vuran sokak lambasının ışığı vuruyordu, altında sadece iç çamaşırı vardı ve bir bacağını yana doğru hafif bir açıyla kırarak açmıştı. Odanın içinde hayalet gibi ilerleyip yatağın ucuna kadar geldim. Yanağını yastığa bastırdığından profili görünüyordu, düzenli nefes alıp verişinden anladığım kadarıyla uyuyordu. Yere saçılan kıyafetlerini toplayıp berjerin üzerine koydum ve yatağın üzerine çıkıp onun sırtına sokuldum.

"Sızdın demek, ayyaş seni," diye fısıldadım. Parmaklarım kumral saçlarına doğru ilerledi, saçlarına dokunup dudaklarımı omzuna bastırdım. Normalde buz kadar soğuk olan teni şu an sıcaktı, kanındaki alkol vücuduna yansıyordu. "Umarım bu gece biraz da olsa kafan dağılmıştır."

Çenemi omzuna bastırıp, sokak ışıklarının devrik bir cümle gibi gösterdiği şehre baktım.

"Seni iyileştirebilmenin bir yolu olsaydı keşke, Gurur. Seni iyileştirebilmeyi o kadar çok isterdim ki. Ama geçmişimiz yaralarla doluysa bunun sebebi var, babam hep böyle söyledi, babam bana böyle öğretti. Yaralarımız bizi olduğumuz kişiye dönüştürdü. Senin dönüştüğün adam, çok iyi kalpli bir adam. Bir canavar değilsin, Gurur."

Gözlerimi ağır ağır yumup, bu kez yanağımı çıplak omzuna bastırdım. Parmaklarım saçlarından kayarak çıplak sırtında turlamaya başladı.

"Hayat sana hep kötü davranmış, içindeki çocuğu büyütmene izin vermemişler, sen de o çocuğu tamamen kaybetmekten korkup bir yere saklamışsın... Şimdi bakıyorum da başta tanıdığım o buz gibi bakan adamın aksine, gözlerinin arkasında o çocuğu görüyorum. Mutluyum, o çocuğu sadece bana gösterdiğin için ya da o çocuğun varlığını sana hatırlatıp, o çocuğu sakladığın yerden çıkarmana vesile olduğum için..."

Zihnimin içine çöken sis, hareket hâlinde kelimelerin etrafını sardı. Parmaklarım Gurur'un kumral saçlarında dolaşırken yanağımı sırtına bastırıp şehrin manzarasını izlemeye devam ettim.

"İyi bir çocukluk geçirdim, güzel anılar biriktirdim, bir çocuk olmak nedir bildim ve o çocuğu bugüne yara almadan getirdim," dedim bu be-

nim için büyük bir yükmüş gibi. "Bir gün bir çocuk olmanın ne demek olduğunu hiç bilmemiş bir adamla yollarımın kesişeceğini hiç düşünmedim. O çocuğun güvenli alanı olacağımı, herkesten sakladığı o çocuğu bana emanet edeceğini hiç düşünmedim."

Gözlerimi yumduğumda düşüncelerin ağırlığı şakaklarımı sızlatıyordu. "Bu yüzden iyi bir çocukluk geçirdiğim için mutluyum, Gurur. Ne kadar karşında bunun adına utanıyor olsam da mutluyum çünkü eğer babam sağlıklı bir şekilde büyümemi sağlamamış olsaydı, annem toprağımı en güzel şekilde sulamamış olsaydı, o çocuğa yabancı olsaydım, senin içindeki çocuğun elini tutup onunla oyunlar oynayamazdım. Seni iyileştirebilmem için, iyi bir toprakta büyümüş olmam gerekiyordu."

Sırtını öptüm, sırtına alnımı yasladım ve derin bir nefes aldım.

"Üzgünüm hissettiklerini hissedemeyip seni o karanlıkta yalnız bıraktığım için ama çok da teşekkür ediyorum bu çocukluğu bana bahşeden aileme, gelip seni o karanlıktan çıkarabileceğim kadar iyi hissettirdikleri bir çocuk olabildiğim için. Ben hasta bir çocuk olsaydım, seninle o karanlıkta kalırdım ve belki de o karanlıkta gün geçtikçe daha da yok oluşuna şahit olurken elimden hiçbir şey gelmezdi."

Yanağımı yeniden sırtına bastırdım.

"Zamana ihtiyacımız var, seni iyileştireceğim, her şey geride bırakacak ve yaşanmaması gerektiğini söylediğimiz o geceyi unutup, bir başka gecenin içinde el ele durarak birlikte yaşadığımız her şeye şükredeceğiz." Gözlerimi yumdum. "Söz veriyorum."

Bunlar uykuya dalmadan önce kurduğum son cümlelerdi. Uykuya yenik düştüğümde birinin bedenimi yavaşça kaldırdığını hissettim ama uyku çok ağırdı, gözlerimi açıp bakamadım, beni kaldıran kolların sahibini tanıdığımı hissettiğim için belki de gözlerimi açma gereği duymadım. O kolların sahibi beni usulca göğsüne çekti, saçlarım onun terli göğsüne yayıldı ve uyku kafamın içinde masallar örmeye devam ederken büyük avucunu omzuma bastırıp beni bağrına bastı.

"Ben de asıl sarhoş olan benim sanıyordum," dediğini duyar gibi oldum ama ses o kadar uzaktan geliyordu ki anılarıma tutunamadı, uyandığımda o sesi hatırlamayacağımı biliyordum.

O gece bir rüya gördüm. Muğla'daki evimizin büyük bahçesinde, yerde bir ayna duruyordu. Aynanın etrafında kan lekeleri vardı, hepsi kurumuştu. Rüyamda ağlıyordum ama neden ağladığımı bilmiyordum. Babam, kucağında bir bebekle sokak kapısının eşiğinden dışarı çıkıp

bana baktığında ağlamaya devam ediyordum, babam gülümsüyordu. "Zeliha'm iyi," diyordu. "Daha fazla ağlama."

"Baba," diyordum, sesimin bir başkasına ait olduğunu tam da o an farkına varıyordum. Babam kucağında beyaz kundağa sarılı yeni doğanla bana yaklaşıyordu, babama doğru yürüyordum ve tam da etrafı kanla kaplı aynanın önünde durup, babamın kucağındaki bebeğe bakıyordum. Beyaz tenli, küçücük, teninde hâlâ kan lekeleri olan bir bebek, yüzünü buruşturarak ağlıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" diyordu babam yüzünde bir gülümsemeyle.

Şaşkınlıkla babama bakıyordum, ardından gözüm yerdeki aynaya kayıyordu ve kan lekelerinin olduğu aynada kendimi görüyordum. Yansımam da sesim gibi bana ait değildi.

Aynaya baktığımda gördüğüm Gurur'un yüzüydü. Sesim Gurur'un sesiydi. Şaşkınlıkla yeniden babama baktığımda, babam bir kez daha gülümsüyordu ve "Zeliha iyi dedim ya len, ağlama," diyordu.

Uyandığımda o rüya kafamın içinde tekrar edip durduğundan uzun süre boşluğu izledim. Gurur yatakta değildi, evdeki sessizliği çok uzun süre kayıtsız bir şekilde dinledim. Sonunda sessizliği kıran sesleri duydum, arkadaşlarıma ait sesler evin içinde bir süre hayalet gibi dolandı, sonra kapı açılıp kapandı ve sesler daha da arttı. Üzerimi örten yorganı ayaklarımla itip yataktan kalktım ve birkaç parça kıyafet alıp banyoya geçtim. Ben banyonun kapısını açtığımda banyodaki suyun sesi daha duyulur hâle gelmişti ama umursamadım, suyun altındakinin Gurur olduğunu biliyordum çünkü banyonun girişinde, kenara düzenli bir şekilde koyduğu kıyafetlerini görmüştüm.

Babam zihnimin içinde, *"Birini iyileştirmek istiyorsan, önce mikroplu kanının son damlasına dek aktığından emin ol ki yarası kabuk bağladığında mikrop içeriden onu çürütmeye devam etmesin,"* dedi.

Gurur'un yarası yıllardır kanıyordu, yıllardır o kanın içinden dışarı mikrop, iltihap akıyordu. Banyonun kapısını kilitleyip üzerimdekileri tek tek çıkarırken gözlerim duş kabininin camının ardındaki bedenindeydi, camın önündeki buhar onun hatlarını gizlemiş olsa da silüetini görebiliyordum.

Son kumaş parçası da ayaklarımın önüne düştüğünde kumaş parçasının içinden dışına bir adım attım ve duş kabinine doğru ilerledim. Kabinin cam kapısını açtığımda suyun sesi tüm banyoyu kapladı. Gurur, geniş omuzlarının üzerinden usulca bana doğru döndüğünde, suyun al-

tında belirginleşen ela gözlerine yeşil sisler çökmüştü. Suya ilk adımımı attığımda saçlarından daha koyu renk olan kaşları çatıldı, bakışları daha da derinleşti. Bedenini usulca bana çevirdiğinde gözleri bedenime kaydı, çıplak olduğumu görmek onu yutkundurdu ama tekrar gözlerimin içine baktığında çıplak olmamdan daha önemli bir şey varsa, bu da onun yanında olmammış gibi bakıyordu.

Ellerim ıslak, geniş göğsüne yerleştiğinde su artık beni de altına almıştı. Bordoya boyalı tırnaklarımın onun teninin üzerinde kan lekeleri gibi parladığını gördüm, tırnaklarımı usulca teninin üzerinde kaydırıp, karnına kadar indirip parmak uçlarımda yükseldim ve suyun altında onu koşulsuzca, değiştirilmesi mümkün olmayan bir istekle öpmeye başladım.

Başta şaşkınlığı belirgin bir şekilde tüm vücudundan vücuduma yayılsa da çok geçmeden bu onun da en büyük isteğiymiş gibi öpüşüme daha sert bir biçimde karşılık vermeye başladı. Suyun yollar çizdiği göğsünde dolanan ellerim arsızdı, istekle ona saldırıyordu; her bir parçasına dokunmak, tenini avuç içlerimdeki çizgilere dahi kazımak istiyordum. Onu istiyordum. Bütünüyle, onu istiyordum ve o da bunun farkındaydı.

Beni yavaşça kendi etrafında çevirdi ve sırtım kabinin soğuk, fayanstan duvarına yaslandı. Parmaklarını belimin kenarlarına bastırarak ağzıma doğru inledi, su onun dudaklarından benim dudaklarıma akın ederken öpüşmemiz daha da şiddetlendi.

"Siktir, Zeliha," dedi ağzımın içine doğru, bu içimdeki yırtıcının önüne kanlı et parçaları atmaktan farksızdı.

Parmaklarını belimin kenarlarına öyle bir bastırdı ki kıvranarak inledim. İniltim onun daha da başını döndürmüşe benziyordu. Dudakları dudaklarımdan ayrılarak çeneme, oradan boynuma indi. Boynumu öptü, dişlerinin arasına aldı, ısırdı ve yaladı. İz kalmasından çekinerek onu omuzlarından ittiğimde gözlerimin içine asla sönmeyeceğini hissettiren bir ateşle baktı. O bakışma içimdeki duyguları daha da körüklediğinde, bu kez onu boynundan yakalayıp kendime çektim ve çok daha şiddetli bir öpüşmeyi başlatan taraf oldum.

"Seni istiyorum," dedi dudaklarıma doğru. "Seni öyle çok istiyorum ki... Seni çok istiyorum." Kelimeleri ruhuma ve bütünüyle onun için kıvranan, ateşler içinde yanan tenime dokunuyordu.

Kollarımı boynuna sarıp bedenimi bedenine bastırdığımda, iki yapboz parçasıymışız gibi birbirimize yerleştik, bedenlerimiz birbirine

karışıyor gibi birbirlerine yaslandığında, vücut sıcaklıklarımız ikimizi de inletti. Daha fazlasına ihtiyaç duyduğumuzu biliyordum. İkimiz de ateştik, birbirine değen iki ateştik ve yine birbirimize hissettiğimiz ağır duygular bir rüzgâr olarak o ateşlerin üzerinde esiyor, ateşleri körüklüyordu; ateşler birbirine karışıyor, yangın her yere dağılıyordu.

Suyun altında birbirimize yaslı hâlde çok uzun süre öpüştük, bedeninde meydana gelen her şeyin benim için olduğunun bilincinde olmak damarlarımı yakıp küle çevirdi. Su başımızın üzerinden akıp bizi temizledi ama aslında şu an istediğimiz, birbirimize karışarak kirlenmekti. Başımı geriye atıp boynumda ona yer açtığımda dili boynumdan çeneme dek sürüklendi, çenemi ağzının içine alıp emdi ve bir bacağımı kaldırıp beline sardı. Çıplaklığını bacak aramda hissettim, akıp giden su ateşimin üzerine dökülen benzin gibiydi, beni daha da harlamaktan ileri götürmüyordu. Büyük avucu, tenime dökülen suları etrafa dağıtırcasına tenimin üzerinde hızla geziniyordu.

"Seni bu kadar çok istemek benim sonum olacak," dedi nefes nefese. Dudaklarımız birbirine bir nefes mesafedeyken gözlerinin içine baktım. Onun gözlerinin içine baktığımda her şeyin zorlaştığı bir evre vardı, şimdi o gözlere baktığımda her şey kolaylaşır sanıyordum ama asıl şu an daha zordu; onu bu kadar seviyorken, bu kadar istiyorken, onun gözlerine bakmak nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

"Beni istediğin an alabileceğini bilmenin rahatlığı yok mu sende?" diye sordum soluk soluğa. Tenim öyle bir yanıyordu ki biraz daha dokunacak olursa parmak uçlarında küle dönecektim, akıp giden suya karışarak kaybolup gidecektim.

"Öyle mi?" diye sorarken sesi çok tehlikeli geldi. "Seni istediğim her an alabilirim, öyle mi?" Dudaklarıma yönelince nabzım damarlarımın içinde dağıldı. Dudaklarımız bir kez daha birleştiğinde, bu kez öpüşü çok ahlaksızdı. Dili ağzımın içine başka bir içgüdüyle dalıyor, farklı hisleri karnıma gömerek damaklarımda dolaşıyordu. Nefesim boğazımda düğümlenince geri çekilip, nefes almama izin verip güldü. "Nefesini mi kesiyorum, Özdağ?"

"Kesmiyorsun diyemem."

"Ev çok kalabalık, yoksa seni nasıl inletirdim iyi biliyorsun," dedi, dilini yanağıma sürtünce ürperdim. "Ama iniltilerini sadece ben duymalıyım. Çok sızlanmayacağını bilseydim seni burada gizlice mırlatarak boşaltabilirdim." Ahlaksız kelimeleri karnımdaki sıkışıklık hissini

artırdı. "Ama senin sesin çıkmasa bile ben seni parmaklarımın etrafında hissedersem kesin çok gürültülü inlerim."

Gülerek göğsüne sokulduğumda bir an duraksadı. Parmakları ıslak saçlarıma hareket etti. Yanağımı göğsüne bastırıp gözlerimi yumdum ve başımızdan aşağı akıp giden suya teslim oldum. "Güzelim," diye fısıldadığında kalbimin içindeki ateşin sahibi olduğunu biliyordum. "Güzel kızım benim."

"Güzel kızın mıyım?" diye sorup, çenemi göğsüne sürterek ona baktım.

"Öylesin." Parmaklarını alnımda gezdirdi, ardından eğilip alnımı öptü.

"Başka neyinim?"

"Ara sıra koca götlüm de diyesim geliyor da yaş şakası yaparsın diye diyemiyorum..."

Ona düz düz baktım.

"Öyle güzelsin ki..." Bu kelimelerin ardından bakışlarım hafifledi. "Sana baktığımda hep içim eriyormuş gibi hissettim. Bunun yansıması sana karşı alaycı yaklaşmamdı ama sanırım Devran haklı, sadece beni sobelemenden korkuyordum. Sana nasıl eridiğimi görmenden korkuyordum."

Kalbim, göğüs kafesimi kırıp dışarı çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

"Hıı, beni çok beğendiğini kabul ediyorsun yani?.."

"Bunu kendi içimde inkâr edemediğim için inkâr edercesine davrandığım çok olmuştur," dedi dürüstçe. "Ama Devran, dışarıdan bir göz olarak beni anlamış. Kendimi ne kadar saklamaya çalıştıysam o kadar açık etmişim aslında. Seni beğeniyordum, fena hâlde hoşuma gidiyordun."

Yanaklarımın yandığını hissederek ona daha dikkatli baktım.

"Böyle bakmaya devam edersen çok ayıp şeyler yapmak zorunda kalacağım."

"Mesela?" diye sordum merakla.

"Mesela altına geçip ağzımı..."

"Tamam, sus," diyerek yanağımı göğsüne bastırdım.

"Ne yapacağımı biliyorsun çünkü daha önce bunu sana yaptım, değil mi?"

"İnanılmaz ahlaksızsın."

"Buna bayıldığını biliyorum," dediğinde kaşlarımı çattım. "Tıpkı benim sana bayıldığım gibi."

Kelimeleri kalbimin içinde dans ediyordu.

"Şimdi güzel bebeğimi yıkayalım, her ne kadar temizlenmeye ihtiyacı olmasa da..."

Gülümseyerek saçlarımı şampuanla köpürttü ve sonra uzun parmaklarını saçlarıma yerleştirip saç diplerime masaj yapmaya başladı. Gözlerimi yumup sessizce durdum, o benimle ilgilenip saçlarımı yıkarken kendimi akışa bıraktım. Bana iyi geliyordu, bana iyi geldiği gibi ona iyi gelebilmek istiyordum. İçimde ona her zaman daha fazlasını verme isteği dolaşıyordu; kanım gibiydi bu istek, damarlarımda kanımdan çok bu isteğe rastlanırdı.

Saçlarımı yıkadı, suyun altında duruladı ve köpükler tenimden kayıp giderken çenemi tutup kafamı kaldırarak beni öptü. Bu defa öpüşü yumuşaktı, ruhuma dokunuyor, ruhumu sarıyor, içimi sıcacık yapıyordu. Şefkatinin dudaklarında büyüyüp içime aktığını hissettim. Sevgisini en yalın hâliyle hissettiğim anlardan biriydi.

Beni kuruladı, üzerime kıyafetlerimi tek tek giydirdi. İç çamaşırlarımı giydirirken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Yine de bakışları uzun süre çıplaklığımda durmadı, muzip gülümsemesi yüzünde asılı dururken gözlerime bakmayı tercih etmişti. Siyah tişörtümü, gri eşofman altımı giydirdi ve en son saçlarımı havlunun içine alıp kuruladı. Tüm bunları beline sarılı küçük bir havlu varken yapması dikkatimi dağıtsa da ona çaktırmamaya çalıştım.

Banyodan çıktığımızda o da giyinmişti. Birlikte alt kata indik ve dün alkol şişeleriyle dolu olan masanın, bu kez tertemiz, üzerinde onlarca çeşit yiyeceğin olduğu bir kahvaltı masasına dönüştüğünü gördüm. Muşta elindeki içi poğaça ve simitle dolu olduğunu düşündüğüm kese kâğıtlarını masanın kenarına bırakırken omzunun üstünden bize baktı ve Dide, babasının kazağının kenarını tutmayı bırakarak bize genişçe gülümsedi. Onu burada gördüğüm için şaşırsam da dudaklarıma anında şefkatli bir tebessüm yerleşti.

"Günaydın, Zeliha abla," diyerek tekrar babasına doğru döndü. "Babam kahvaltıya beni de getirdi."

Cenan, masadaki sandalyelerden birine oturmuş, sakin gözlerle kızını ve Muşta'yı izliyordu.

"Günaydın, ben de bu masada ne eksik diyordum. Bal eksikmiş, onu da Muşta getirmiş," dediğimde Dide utangaç bir kıkırtı çıkarıp yanağını babasının karnına bastırdı.

"Hep birlikte güzel bir kahvaltı yapalım dedik," dedi Ayça tabağına zeytin alırken. "Mutfağı güzelce temizledim, haberiniz olsun."

"Öyle bir temizledi ki tuz ruhuyla ovdu gideri. Sıcak suyu birden açıp gidere tutunca ödüm koptu. Ya giderde yavru bir cin varsa ve bu kız o cini yakarak öldürdüyse, annesi olan cin de hepimize musallat olursa?" diye sordu Girdap dehşet içinde.

"Ay bu çocuğun kafası sık sık gidip geliyor," diye homurdandı Ayça gözlerini devirerek.

"Canım benim ya, hiç değilse gidip gelen bir kafam var..."

"Dide'nin önünde o tür şeylerden bahsetmeyin lütfen," diye fısıldadı Cenan. "Geceleri uyuyamıyor."

Muşta, kızını kolunun altına çekip, kaşlarını çatarak Girdap'a baktı ve "Bu kahvaltı, ettiğin son kahvaltı olmasın istiyorsan sus," dedi.

Girdap, "Cinlerden değil, Çinlilerden bahsediyordum, tamamen yanlış anlaşılma," dedi sevimli bir gülümsemeyle Dide'ye bakarak.

"Çinliler neden lavabo giderine bebeklerini bırakıyor ki?" diye sordu Dide merakla.

"Kız yarasa yiyen adamlara neden bebeklerini lavabo giderine bırakıyorsun diye mi sorulur Allah aşkına," dedi Yener, elinde bir tavayla masaya yürürken.

"Yarasa mı yiyorlar?" diye sordu Dide merakla.

"Sadece yarasa değil, bulsalar eti zehirli Yener'i bile yerler," dedi Adnan homurdanarak.

"Hiç değilse gizli sekmede yemiyorlar Adnan ya, açık açık yiyor adamlar," dedi Yener pis pis sırıtırken.

Kahvaltı masasına oturduğumda da Adnan ile Yener, Dide var diye üstü kapalı şekilde birbirlerine sataşmaya devam ettiler. Dide, babasının dizinde oturuyordu, fazladan iki sandalyemiz olmadığından Tayfun ve Girdap da tabaklarını alıp koltuğa geçmişlerdi. Masada uzun süredir hissetmediğim türden bir huzur vardı.

O huzur, Yener, "Eylül'ü arayıp barıştığınızı söyledim ve kahvaltıya davet ettim ama işi olduğunu, gelemeyeceğini, barıştığınıza sevindiğini söyledi," demesiyle parçalara bölündü. Gurur'un yüzü çok hızlı bir şekilde düştü, bunu fark eden sadece bendim çünkü konuyu derinlemesine bilen, olaya şahit olan bendim.

Gurur bir şey söylemedi, Yener de konuyu hemen kapattı. Kahvaltıdan sonra masayı toplamadan bir süre masanın başında oturup sohbet

ettik, sohbet daha çok Dide'nin görevlerle ilgili yönelttiği sorular üzerinden ilerlemişti. Askerlerin ona ciddi bir ilgisi vardı ve her sorusunu özenle, keyifle cevaplıyorlardı. Dide, özellikle Tayfun ile çok iyi anlaşmıştı, bu dışarıdan bakınca nadir rastlanan bir olay gibi şaşkınlığa neden olabilirdi ama Tayfun'un bir kızı olduğu durumunu göz önünde bulunduracak olursak, bu çok normaldi.

Bunun dışında masada soğuk rüzgârlar esmeye devam ediyordu. Cenan da Simge de soğuk gözlerle Muşta ve Yener'i izliyorlar, olabildiğince az kelime kullanıp, sessiz kalarak sohbetten kaçınıyorlardı. Sanırım dün gece Cenan ve Muşta arasındaki tartışma eve döndüklerinde de devam etmişti. Simge ile Yener'in mevzusu ise muammaydı, Simge birdenbire Yener'e karşı Çin Seddi örmeye karar vermişti.

Masadaki boşları toplayıp mutfağa taşıdığımız sırada Dide de elinde boş bir çay bardağıyla arkamdan gelmiş, bana yaklaşıp, bir sırrını benimle paylaşıyormuş gibi, "Baksana," demişti. "Annem ve babam akşam küstüler mi? Gece babamın annemle kavga ettiğini duydum ama bana da kızarlar diye yataktan çıkmadım. Annem her zaman özel şeyleri dinlemenin saygısızlık olduğunu, bir hanımefendiye yakışmadığını söylediğinden onları dinlemedim ama oyuncak kavgası yapan çocuklar gibiydiler."

Bir şey söyleyemesem de kavgalarının içeriğini az çok biliyor gibiydim. Dün gece yaşanan dikleşmenin bu kapıdan çıktıklarında da devam edeceği zaten belliydi. Öğleden sonra askerler evden ayrıldı ama kızlar benimle kaldı. Çok değil, Gururların gidişinin üzerinden yarım saat geçmemişti ki Gaye çat kapı çıkıp gelmişti, onu gerçekten özlediğim için kapıda durup uzun uzun ona sarıldım ve bu onu gerçekten şaşırttı.

Biricik bizim için oldukça romantik bir film seçtiğinde, yağmur bulutları şehrin üzerine sis gibi çökmeye başlamıştı. Dide yorgun düştüğünden başı annesinin dizinde, üzerine örttüğüm pelüş battaniyeye sarılmış uyuyordu. Bir süre sessizlik içinde film izleyip atıştırmalıklara dadansak da sonunda hepimizin kafasındaki soruyu sese dönüştürüp ortaya bırakan Çolpan oldu.

"Dün gece Hakan abiyle bir sorun yaşamadınız umarım," dedi çekimser bir sesle.

Cenan, gözlerini kızına indirdi, hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra, "Yıllar önce ne kadar huysuzsa, işte tam da şu an hâlâ o kadar

huysuz," dedi neşesiz bir sesle. "Tartıştık ama çok uzun sürmedi, merak etmeyin. Sizin de tadınızı kaçırdık."

"Aranızdaki çekimi, sekiz mahalle ötedeki karnına meyve tabağı koyup televizyon izleyen bir teyze bile hissedip, ürperti hissettiğini sanmıştır," dedi Simge, onun boşboğazlığına hepimiz şaşkınlıkla baktık ama Cenan, bizim aksimize ona kaşlarını çatarak gülümsedi.

"Şu geveze askerle benziyorsunuz," dedi Cenan, Simge bir anlığına suskunlaşıp Cenan'ın gözlerinin içine baktı. "Sanırım sizin de aranızda problem var. Öyle hissettim."

Simge, "Bizim aramızda hiçbir şey yok ki problem olsun," dediğinde, Çolpan kaşlarını kaldırıp ona bu söylediğine hiç inanmıyormuş gibi manalı bir bakış attı.

Gaye, ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır sokup, yanakları sincap gibi şişmiş bir hâlde, "Bu aralar sizinle çok takılamıyor olsam da aranızdaki cinsel kıvılcımları ben bile hissediyordum, Simge. Yalana gerek yok sisi," dedi.

Simge ona düşmanca bir bakış atıp, "O ağzındakiler boğazından güvenli bir şekilde, seni boğmadan insin istiyorsan sus," dedi.

"Gerçekleri duyunca çirkinleşiyorsun," dedi Gaye dudaklarını büzerek.

"Çirkinleşince de otaku[1] kızları boğuyorum."

"Haha."

"Sus da elindekileri zıkkımlan."

Cenan, bir abla edasıyla, "Aranızda ne geçti?" diye sorduğunda, Simge bir an afallayarak Cenan'ın koyu renk gözlerine bakakaldı. Cenan ciddiyetle ondan gelecek cevabı bekliyordu. Simge'nin şaşkınlığının biraz daha arttığını hissettim.

"Onunla aramda bir şey geçmedi."

Cenan dürüstçe, "Pek öyle görünmüyor," dedi.

Simge'nin iki kaşının ortasında bir düşünce yarığı oluştu. Hemen arkasından, "Nasıl görünüyor?" diye sordu, bunu imayla değil, gerçekten merakla sormuştu.

"Aranızda çözülmemiş bir problem var gibi duruyor. Hatta bu problem onu da huzursuz ediyor gibiydi."

"O çocuk tam bir umutsuz vaka," dedi Simge konuyu geçiştirmek istiyor gibi ama yine de Cenan'ın, Yener ile alakalı söylediği şey ilgisi-

[1] Manga ve animelere özel ilgi duyan insanlar için kullanılan Japonca bir terimdir. (ed.n)

ni çekmişe benziyordu. Sorular yöneltemedi ama Cenan'ın bu konuyla ilgili yorum yapmaya devam etmesini istiyordu, bunu görebiliyordum. İnkâr etse de Yener ile ilgili göremediği ne varsa, birileri ona bunu göstersin istiyordu.

"Peki sana onun umutsuz vaka olduğunu hissettiren ne?" diye sordu Cenan.

"Söyledikleri ve yaptıkları birbirine uymuyor. Cin gibi bakıyor ama bir o kadar da salak gibi davranıyor. Anlamayı denedim ama anlayamadım, bence o da kendisini anlayabiliyor sayılmaz," dedi Simge omuz silkerek.

"Mesela ne söylüyor ve onun tersi olarak ne yapıyor?" Simge köşeye sıkışmış gibi hissederek Cenan'a ürkek gözlerle baktığında Cenan ona gülümsedi. "Onunla ilgili kafanda soru işaretleri var ve o sorulara cevap alamadığın için onu kafanın içine en kötü hâliyle davet ediyorsun. Çünkü bir insanın özünü görmek, kötü yanlarını görmekten daha zordur. Yener'in özünü görmekten mi korkuyorsun?" diye sordu bu defa Cenan.

"Bu soruları anlamsız buldum," dedi Simge sessizce.

"Ya da bu sorulara verecek bir cevap bulamadın."

Simge soğuk bir sesle, "Ben bir cevap bulsaydım da o adam bu cevapları bertaraf edecek şeyler yapardı," dedi. Tam aksini istiyor gibiydi. Bir yanı Yener'in gerçek benliğine ulaşmak istiyordu, bir yanıysa o benliğin daha büyük bir hayal kırıklığına neden olmasından korkuyordu.

Cenan, "Bazı adamlara bertaraf olmayı göze almadan ulaşamazsın," dediğinde, cümlesindeki yorgunluğu hissettim. Yılların yorgunluğu harflerine sinmişti.

"Ben ona ulaşmaya çalışmıyorum," diye reddetti Simge bunu ama içten içe kendisi de bir şeylerin farkına varmaya başlamış gibiydi. Bu farkındalığın canını sıktığı çok bariz bir şekilde ortadaydı. Bağdaş kurarak oturup, "Zamparanın tekiyle ilgili konuşmanın mantığa sığacak tek bir yanı yok," dedi.

Biricik, "Yener çapkın biri, bu doğru ama içinde her zaman bir çocuk vardı, o çocuğu saklayamıyor," diye mırıldandı. "İnsanlar çoğunlukla onda kötü olan şeyleri görür, dikkatli baktığında iyi ve derin yanlarıyla da karşılaşıyorsun."

"Oturup onun ne kadar iyi bir adam olduğunu konuşmayacağım, ilgilenmiyorum," dedi Simge oturduğu yerden kalkarak. "Eve gideceğim,

bitirmem gereken işlerim vardı." Simge kabanına yöneldiğinde kapı zili çaldı. "Ben açarım," dediği sırada kabanını giyiyordu.

Kapıyı açmasıyla, karşısında Yener'i bulması bir oldu.

Simge'nin bir adım geri çekildiğini gördüm, yüzünü göremiyordum ama şaşkınlığın yeşil gözlerine cemre olup düştüğüne şüphem yoktu. Yener de birdenbire karşısında onu görmeyi beklemiyor gibi duraksadı, kahverengi gözleri Simge'nin yüzünde derinleşirken saniyeler düştüğü yerde dakikalara evrilmeye başladı.

"Gidiyor muydun?" diye sordu Yener, diyaloğu onun başlatmasını beklemediğimden kaşlarımı kaldırdım.

Simge düz bir sesle, "Evet," dedi.

Yener birkaç saniye daha dikkatle, onu anlamaya çalışıyormuş gibi durgun gözlerle Simge'nin yüzüne baktıktan sonra, "Peki," diyerek yana çekildi.

Simge'nin geçmesi için bir alan yarattığında Simge'deki şaşkınlığı hissettim. Yener'in bakışları kayıtsızca ondan koparak bize çevrildi ve dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. Simge onun için açılan boşluktan geçip giderken Yener'in bu tavrının onu şoka uğrattığını biliyordum.

Yener, Simge'nin arkasından içeri girip kapıyı kapattığında tek kaşımı kaldırdım. "Gurur kamuflaj ceketini unutmuş, işsiz güçsüz bir bedevi olduğum için almaya geldim," dedi neşeyle ama bu neşenin özündeki durgunluğu hissedebildim.

Cenan, "Yaptığın centilmenlikten çok uzak bir hareketti," deyince, Yener tek kaşını kaldırarak Cenan'a düşmanca bir bakış attı. "Ben senin düşmanın değilim, komando. Bana öyle bakmayı kes." Cenan çenesini kaldırıp ona dik dik baktı. "Kıza kibarca onu gideceği yere bırakmayı teklif etmeliydin çünkü on, on beş dakikaya kalmaz şiddetli bir yağmur başlayacak gibi duruyor."

"Cenan Hoca'ya katılıyorum," dedi Gaye ağzına biraz daha patlamış mısır doldurmadan önce.

Yener, "Benimle konuşmak istemediğini bu kadar belli eden bir kızı neden rahatsız edeyim varlığımla?" diye sorunca Biricik elini ağzına götürerek gülmesini durdurmaya çalıştı.

"Sen ne çeşit bir salaksın ya?" diye sordu Ayça, Yener'e iğreniyormuş gibi bakarak.

Gurur'un kamuflaj ceketini Yener'in koluna sıkıştırıp, "Durakta taksi bekliyordur, hızlı ol," dediğimde Yener afallayarak bana baktı. "Hadi!"

Anlık bir duraksamanın ardından başını salladı, kamuflaj ceketi aldı ve hızla evden çıktı. Onun arkasından sırıtarak bakıyordum, tıpkı benim gibi kızlar da sırıtıyorlardı.

SİMGE ÖZDAĞ

İnsanın kendi içinde doğurduğu ve hislerinden koparak beslediği düşünceler büyümeye devam ettikçe, oluşturdukları yük taşınamaz hâle geliyordu.

Kollarımı bedenime sarıp, bulutların çökerek griye boyadığı şehri izlerken o düşüncelerin ağırlığını hissediyordum. Onu gördüğümde hissettiğim tek şey tiksinti duygusu olur sanmıştım ama hayır, öyle olmamıştı. Kaşlarım daha da çatıldı ve iki kaşımın ortasında oluşan çukurun derimi acıttığını hissettim.

"Aptal," diye homurdandım.

Taksi durağının önünde durmuş söylenerek taksinin gelmesini beklerken birkaç yağmur damlası burnumun üzerine düşmüştü. Yaşlı taksici kulübesinin içinde homurdanarak taksinin birazdan geleceğini söylemişti, umarım yağmur sağanak olup beni sıçana döndürmeden önce bunağın söylediği olurdu ve taksi gelirdi.

Gözlerimi yumup başımı geriye doğru attım. Bunu yaptığımda düşüncelerim neden geriye doğru devrilip yere düşmeye başlamıyordu ki? Tüm bu düşünceleri kafamın içinde taşımak çok zordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar kafaya takan biri olmuş muydum? Hayır. Peki şimdi neden durmadan düşünüyormuşum gibi hissediyordum? Boktan bir durumdu.

Kafamı öne getirip gözlerimi açmamla, birkaç adım ötemde onu bulmam bir oldu. Neredeyse çığlık atacaktım. Neredeyse.

Tam önümde durmuş, o aptal, yakışıklı suratıyla bana bakarken aklından geçen neydi? Kalbime indirmeyi falan mı düşünmüştü? Bu kızı düşüncelerle öldüremiyorum, bari kalbine indireyim falan mı demişti? Planı bu muydu?

Korkumu içime gömüp, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum sertçe. Sesimin ayarı yine kaçmıştı, bu kadar sert bir soru sormama anlam veremiyormuş gibi uzun uzun yüzüme baktı. O yüzüme uzun uzun bakarken avuç içlerimdeki çizgilerin bile dalgalandığını hissettim. Acaba

ona yumruk atmak istediğimden mi öyle oluyordu yoksa başka bir sebebi de var mıydı?

Dirseğinin iç kısmına asılı duran kamuflaj ceketine baktım, hâlâ cevap vermediği için yeniden gözlerine baktığımda kahverengi gözleri canımı sıktı. Göz şekli güzeldi, çekik bir badem gibiydi, içleri iri, kahverengi gözlerine tezat bir şekilde kısık bakışları vardı. Gözleri şüphesiz yüzünün en güzel parçalarından birisiydi. Gamzeli sivri çenesini, düz ve keskin inen burnunu, kavisli kaşlarını, yanaklarındaki belirgin gülücük çizgilerini de güzel parçalar olarak adlandırdığım doğruydu. Aslında o gerçekten güzeldi.

Avel avel bakarken de güzeldi.

Ama ona duyduğum öfkeyi durdurmama yetecek güzellikte değildi. Hoş, ona neden öfkeliydim bunu da bilmiyordum. Çapkın insanlarla bir sorunum olduğu söylenemezdi, onunla da bir problem yaşamamıştık. Ama ona öfkeliydim.

Bir yağmur damlası hızla kirpiğime düştü.

"Nereye gideceksin?" diye sordu, sesinin tonuna dikkat kesilmemek için çabaladım.

"Ne yapacaksın?"

"Seni gideceğin yere bırakacağım," dedi.

Tek kaşımı kaldırıp, "Bunu senden isteyen kim?" diye sordum.

"Biri istediğinden değil, canım istediğinden."

Sesi ilk kez sertti, gözleri de sesine eşlik ediyor, meydan okuyarak bana bakıyordu. Afalladığımı ona belli etmemeye çalışsam da karmaşa büyüyerek zihnimi ele geçirdi, gözlerimde bu karmaşayı görmemesine imkân yoktu.

"İhtiyacım yok, teşekkürler." Nötr olmaya çalıştıkça daha da çok diken fırlatmaya başladığımı fark ettim. Aptal görünmemek için daha sakin bir sesle, "Taksi çağırdım, birazdan gelecek," diye ekledim.

"Taksi gelene kadar sırılsıklam olmayı mı planlıyorsun?" diye sordu aynı baskın sesi kullanarak. Parmağını kaldırdı, göğü gösterip, "Gökyüzü durup senin taksinin gelmesini bekleyecek gibi görünmüyor çünkü," demesiyle, gökyüzünde damar şeklinde bir ışık parladı ve saniyeler sonra yeri göğü inleten bir şimşek çaktı.

O cidden Zeus olabilir miydi?

Gözlerinin içine bakarken verecek cevapların hepsi dilimin altında kayboldu.

"Geliyor musun?" diye sordu. Aslında bu soru değildi, bir emirdi; hissettirdiği tam olarak buydu.

Yağmur, gök onun tarafını tutuyormuş gibi hızlanmaya başlayınca bir an kaşlarım çatıldı, bakışlarımı göğe çevirdiğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Bana kızdığın yetmedi, şimdi de göğe mi kızıyorsun?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde kalbimin neden göğsümü delip geçmek ister gibi çarptığını bilmiyordum. Belki de bilmekten kaçıyordum, bilmemek işime geliyordu, bilmemek en kolayı gibi hissettiriyordu.

"Sana neden kızgın olayım?" diye bir soru yatırdım ortaya.

"Bu soruyu bana sorma çünkü ben cevabı bilseydim bu şekilde kalmazdık," dedi, bir an kurduğu cümleye şaşırarak gözlerinin içine baktım. Kahverengi gözlerinde net, sarsılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

Onu belki de ilk kez böyle görüyordum. İlk kez bu kadar sert, ilk kez bu kadar net.

Sırtını bana dönüp yürümeye başlayınca konuşma burada sona erdi, benimle uğraşmaktan vazgeçti sandım ama kaldırımdan indiği an, "Hadi," dedi ve birden kendimi arkasından ilerlerken buldum.

Arabasının önünde durduğumuzda neredeyse bu karardan vazgeçmek üzereydim. Sırtımı dönüp ondan uzaklaşmak istiyordum ama bunu yapacak gücü de kendimde bulamıyordum. Kafamda yarattığı karmaşayı görseydi bununla eğlenir miydi yoksa o karmaşanın içinde o da mı kaybolurdu bilmiyordum. Sanki kafamda verdiğim tüm savaşlardan haberi varmış gibi gözlerini bana çevirdiğinde, kalbimin üzerindeki büyüyen baskıyla yutkundum. Gözlerini gözlerime saplayıp, gözlerinin içindeki anlamları saklayarak ama o anlamlardan kaçmama da izin vermeyerek bana uzun uzun baktı.

Ön yolcu kapısını benim için açıp, "Bin," dediğinde duraksadım, duraksadığımı fark etti ama geri adım atmadan bana bakmaya devam etti. Yanından geçip arabaya bindim, yolcu kapısını kapatırken son kez gözlerime baktı, ben de elimde olmadan onun gözlerine bakmıştım, bu durdurabileceğim bir şey değilmiş gibi gelmişti o an.

Aracın önünden dolaştı, sürücü kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı kapattığında soğuğun kesildiğini, aracın içinin birden ısındığını hissettim. Ön cama düşen yağmur damlalarına baktığım sırada motoru çalıştırdı ve birden bana doğru döndü. Kalbimin vuruşları güçlense de kayıtsız kalmayı denedim. Göz ucuyla ona baktığımda, dirseğini koltuğa koyup

arkaya baktığını gördüm ve geriye doğru hareket eden arabayla birlikte aslında bana doğru kasıtlı dönmediğini anladım.

"Eve mi?" diye sordu araç sokaktan usulca çıkarken.

"Evet."

Bu cevabımdan sonra bir sebepten omuzları gevşedi. Başka bir yere gittiğimi mi düşünüyordu yoksa sadece kafamda mı kuruyordum tam olarak emin olamadım. Araç bir süre ilerledi, o süre zarfında ikimiz de sessizdik. Ne radyo açıktı ne de aramızda bir diyalog oluşmuştu. Sessizlik. Şehri yıldırımlar sararken o gri gökyüzünün altında sessizce ilerliyorduk.

"Daha ne kadar beni görmezden gelmeyi düşünüyorsun?" Sorusu, arabanın içine yarılan gökyüzünden şiddetle düşen bir yıldırım gibi düştü.

Onu görmezden geldiğimi düşünüyordu ama bu görmezden gelmekten farklı bir şeydi, göremiyor muydu bunu? Ateşle oynuyormuşum gibi hissettiriyordu. Parmaklarımı ateşe uzatıyordum, alevler parmak uçlarımdan yukarı tırmanıp tüm kolumu sarıyordu ama yine de o ateşe dokunma isteğinden vazgeçemiyordum. Ona öfkeli olmama rağmen onu merak etmekten vazgeçemiyordum. Bu yüzden kendime çok kızgındım.

Cevapsızlığım bir süre daha aramızdaki sessizliği kanlı et parçalarıyla besledi. Gerildiğini hissettim. Cevap vermediğim her saniye, kafasında sorduğu soru için bir cevap doğuyordu ama cevapların hiçbirini veren ben değildim. Aldığı her cevabın ona yetersiz gelişi bundandı.

"Seni görmezden gelmiyorum," dedim. "İnsanlarla aramdaki sınırlar bunlar."

"Dürüst davrandığını düşünmüyorum, Simge," dedi. Adımı ağzından duymak, içimde cam çerçeve indirdi ama yüzümdeki ifadesizliği sabit tutabildim.

"Sana dürüst davranmamam için bir sebep mi var, Yener?" diye sorduğumda susma sırası onundu, araç biraz daha hızlandığında altımızda akıp giden yolun da aracın hızıyla birlikte gözlerimin önünden hızla silinmeye başladığını fark ettim.

"Bilmiyorum," dedi sonunda ifadesiz bir sesle. "Belki de ben çok fazla anlam yüklemişimdir senin hareketlerine."

"Haklısın," dedim. "İnsan bazen yüklememesi gereken anlamlar yükleyebiliyor, değil mi?"

O derin sessizliğin yeniden doğacağını sandım ama bu kez sessizlik kayboldu. Tıpkı tüm renkler gibi. Gözlerimi ona çevirdiğimde, bana

anlam veremediğim bir ifadeyle baktığını gördüm; gözleri her zamanki gibi keskindi, çehresine eşlik eden bakışlarındaki her şey koca bir gizlilikten ibaretti ama yine de o bakışların beni kesip geçtiğini hissettim.

"Bana o gözlerle bakma," dediğinde ne söylemeye çalıştığını anlayamadığımdan kaşlarım çatıldı. Araç, ışıklarda yavaşladı ve durdu ama o gözlerini benden ayırmadı, ışığı takip etmek yerine gözlerimi takip etmeye devam etti.

"Sana hangi gözlerle bakmayayım? Nasıl bakmayayım?" diye sordum, bakışlarımın da sesim gibi vurgulu olmasını umut ederek.

"Bu gözlerle," dedi tekrar, sesi bu defa soğuktu ve bu soğukluğun nefesime tıpkı Isparta'nın soğuğu gibi karıştığını hissettim. İçimi yakan bu soğuğun canımı acıtmasının esas nedeni, soğuğu yaratanın onun gözleri olması mıydı bilmiyordum. "Sanki bana baktığında gördüğün şey, hayatın boyunca karşılaşmak istemeyeceğin, yatağın altında saklanıp gitmesini bekleyeceğin bir şeymiş gibi."

Gözlerinin içine bütün varlığımı gözlerime yatırarak, bunun koca bir yanlış anlama olduğunu göstermek ister gibi baktığımda bunu göremedi. Hissettiklerinin içine batmış gibi kaşlarını çatıp bakışlarını benden çektiğinde, dudaklarım aralandı ama kelimeler dudaklarımın arasından firar edip ona doğru gitmedi.

"Sen öyle bir şey değilsin," dedim sonunda. "Ama..." Gözlerimi profilinden çekmedim, o bana değil, yola bakıyor, arabayı kullanmaya devam ediyordu. "Her kadınla düşüp kalkmayı seçen sendin. Hep birilerinin vücudunu ödünç aldın."

"Hep birilerinin vücudunu mu ödünç aldım?" Sorum onu ürpertmiş gibi bana baktı.

"Çapkınsın demek istedim," diye fısıldadım pişmanlıkla.

"Hayatım boyunca bir çocuk kadar masum olmadım. Bir çocukken bile o masumiyet bende var olan bir şey değildi," dedi. "Olsun isterdim. Ne bileyim, Vural gibi biri olabileyim isterdim, Muşta gibi, Gurur gibi, Devran gibi... Onlar iyi adamlar. Severler, sevilirler, sayılır onlar." Araç hareket etmeye başladığında artık bana değil, yola bakıyordu. "İstemez miydim sanıyorsun kızım? İsterdim. Herkesin kötü gördüğü bir adamım. Bilmiyorum mu sanıyorsun? Bunu biliyorum. Hep eksik, hep ıssız hissetmenin ne demek olduğunu biliyor musun bilmiyorum ama ben bunu biliyorum. Yarım yamalak bir çocukluğun içinden istemediği bir adam olarak çıkmış biriyim ben. Kolayıma geliyor belki böyle biri ol-

mak. Belki iyileşmek için hiç uğraşmadım. Belki iyileşmek benim için korkutucu olandı, korktum ve bundan kaçtım. Hasarlı bir parça olarak onların arasında hep sırıttı varlığım, biliyorum."

İçime yayılan şaşkınlığın ona dair inandığım kötü her şeyi yakmaya başladığını hissettiğimde, gözlerimi kaçırdım ama onun bana bakmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Sen beni yeni tanıdın ama senden bile saklayamamışım gerçek yüzümü. İyi biri olabilmenin çok uzağında olduğumun farkındaydım zaten. Ama deniyordum. Mümkün olabilir sanıyordum. Değişebileceğimi umut ediyordum." Gözlerimizi birleştirdiğimde, o kahverengi gözlerde binlerce anlam gördüm ama hepsi kırgındı; en çok kendisine kırgın olduğunu gözleri ele veriyordu. "Kurum lekesini ne kadar silersen o kadar çok yayılırmış etrafa, bunu unuttum ben," dediğinde dudağının kenarında yamuk bir gülümseme belirdi. İşte tüm kırgınlıklar, o gülümsemenin oluşturduğu çizgiye gömüldü ve kalbimi yaktı.

Ona, *denediğin için mi telefonuna öyle mesajlar geliyor, insanlarla buluşuyorsun,* demek istesem de bana kendini açtığını hissettiğim ve kelimeleri kalbime ulaştığı için bir şey söyleyemeden sadece gözlerinin içine baktım. Sessizliğimden anlasın istedim. *Hayır, öyle biri değilsin, düşündüğün gibi bir adam değilsin,* diyemiyordum ama sessizliğim bunu ona hissettirsin istiyordum.

Araç altımızda hızlandı, sessizlik etrafa kül gibi saçıldı. O küçük sessizliğin içinde benden duymak istedikleri olduğunu biliyordum, hissediyordum ama ne söylemem gerektiğini o an için ben de bilmiyordum.

"Hiç uzun ilişkin olmadı mı?" diye sordum birdenbire.

Araç hız kesmeden ilerlerken artık bana değil, yola bakıyordu. Donuk bir sesle, "Hayır," dedi.

Bu beni tatmin mi etti yoksa hüsrana mı uğrattı tam olarak bilmiyordum. Bir yanım onu ciddi bir ilişkide düşününce öfkeyle doldu, bir yanımsa hiç böyle bir ilişki içinde olmamasından ürktü. Beni koca bir karmaşaya çeviriyordu, bunu durduramıyordum; benim bu hayatta en korktuğum şey karmaşaydı.

Bir süre sustuktan sonra, "Senin de söylediğin gibi," diyerek konuşmaya başladı. Sesi hâlâ donuktu. "Başkalarının bedenlerini ödünç alan biriyim. Sürekli bir başkasının bedenini giyinmiş biri, kimsenin hayatında yer edinmemeli."

"Ben sana böyle bir şey söy-"

Gözlerini birden bana çevirip, "İki üç kez kandırdın diye karşında çocuk var sanıyorsan," dedi sertçe, "sanma. Ben de kendimi çocuk gibi masum sandım, sonra aynaya bakınca yine gerçekle karşılaştım yavrum." Gözleriyle âdeta nokta koyup bakışlarını yola çevirdiğinde, susma sırası benimdi.

Araç, evimin olduğu sokağa girdiğinde yavaşlamaya başladı. Gök bir kez daha beyaza boyandı ve damar şeklindeki şimşekler göğü sardıktan saniyeler sonra göğün çığlığını duydum. Sokağın köşesinden dönen bir başka arabanın gündüz vakti açık olan farlarının ışığı gözlerimi yaktı.

Sonunda araç tam evimin önünde durduğunda emniyet kemerimi çözerken, "Peki gittin mi?" diye sordum.

Bir süre duraksadıktan sonra, "Anlamadım?" diye sorup omzunun üstünden bana baktı.

Durgun bir sesle, "O gün benim evdeyken," diye söze girdim. Gözlerime öyle dikkatli bakıyordu ki konuşamayacağımı düşündüm çünkü bakışlarıyla içimden bir şeyler koparıp alıyor, beni eksiltiyordu.

Aniden bana doğru eğildi. Nefesi nefesime karışmaya başladı. Dünya durdu, nefes alıp verişlerim durdu ve sadece birkaç santim ötemde duran gözlerine bakakaldım. "O gün evindeyken?" diye sordu ve nefesi yüzümde fırtına gibi esti.

Yakınlığımızın parmak uçlarımı bile uyuşturduğunu hissettim. İçimi ona dökmek istesem de yakınlığı eğer dudaklarıma sessizlik mührünü vurmazsam, aramızdaki bu karmaşanın daha da büyüyeceğinin teminatını veriyor gibiydi. Gök bir kez daha beyaza boyandığında gözlerim panikle dudaklarına dokundu, ardından kalp atışlarım zihnimin içine çığlık sesleri gibi dolduğu için korkarak gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım.

"O gün benim evimdeyken seni çağıran kızın yanına gittin mi?" diye sordum kendimi tutamadan. Gözleri bir an dudaklarıma kaydı, bir an sonrasındaysa artık gözlerimin içine bakıyordu ve kahverengi gözlerinde şaşkınlığın gece gibi koyulaştığını görebiliyordum.

"O gün beni biri mi çağırdı ki?" diye sordu birdenbire, duraksadım, duraksadığımı gördüğünde o da bana eşlik ederek şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Çağırdı," dedim kendimden emin bir şekilde. Yakınlığına aldırış etmemeye çalışırken, "Beni kandıramazsın," diyerek geri çekildiğimde birden bileğimi kavrayıp geri çekilmemi engelledi. Gözlerimi yeniden

ona çevirdim, kalbimin atışlarını parmaklarının arasına aldığı bileğimde hissedebiliyor muydu merak ediyordum.

"Seni ne diye kandırayım şimdi ben?" diye sorarken gözlerimin içine, derinlerime, ruhuma bakıyordu.

"Sorduğum soruya soruyla cevap verip zaman kazanmaya çalışıyorsun," dedim.

Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırarak, "Anlamaya çalışıyorum, Simge. Görmüyor musun?" diye sorunca parfümünün kokusu ve sıcak nefesi aynı anda tenimin üzerine yayıldı. "Çünkü o gün beni biri çağırmadı ama biri beni kovdu."

"Çağırmadı mı?" diye sordum alay eder gibi gülerek.

Derin bir nefes alıp, "Söyle," derken hâlâ bileğimi tutuyordu. "Neyi yanlış anladın?"

"Yanlış mı anladım? Yanlış anladığım şeyin bir çift büyük memesi vardı."

"Büyük memesi mi?" Anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Daha anlaşılır konuş kızım, anlamıyorum seni. Yine beni mi kandırıyorsun?"

"Bırak ya," diyerek bileğimi kurtarıp aracın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Beni şaşırtan, onun da kendi kapısını açıp arkamdan dışarı çıkmasıydı.

Hızlı adımlarla binaya ilerlediğim sırada, "Baksana bana bir sen," diyerek arkamdan geliyordu.

Onu dinlemedim. Adımlarım daha da hızlandı ama o durmadı, onun da adımları hızlandı. Birden bileğimi yakaladı ve beni kendine çevirdi, dokunuşunun yarattığı o inanılmaz manyetik çekimin, bedenlerimiz arasında dalgalanarak tüm sokağa yayıldığını hissettim.

"İnsanı insan yapan nedir biliyor musun?" diye sorarken gözlerime bana savaş açmış gibi bakıyordu. Cevap vermedim. "Konuşabilmesidir. Birbirlerine bir şeyleri anlatabilmeleri ve anlayabilmeleridir. Şu an karşında insan yok gibi davranıyorsun, farkında mısın?"

"Her şeyi kendi isteğine göre yorumlayamazsın," dedim.

Başını yana eğerek dikkatle bana baktı. "Ne duydun ya da ne gördün? Açık ol," dedi. "Seni anlamamı sağla. Ben zor anlıyorum. Gerekirse salağa anlatır gibi anlat, tane tane anlat, kafama vurarak anlat ama beni belirsizliğin içinde bırakma. Görmüyor musun? Kayboluyorum."

Söyledikleri kalbimin atışlarını ağırlaştırdığında ona uzun uzun baktım. "Telefonuna gelen mesajı gördüm. O yüzden sordum," diye mırıldandım sonunda konuşmaktan başka çarem olmadığını anladığımda.

Tek kaşını kaldırıp, "Telefonuma gelen mesajı mı gördün?" diye sordu. "Hangi mesajdan bahsediyorsun?" Bileğimi geri çekmeye çalıştığımda, "Lan bir dur!" dedi panikle. "Söyle, hangi mesajı diyorsun?" Boştaki elini pantolonunun cebine attı, cebinden telefonunu çıkarırken bileğimi tutmaya devam ediyordu. Ekran kilidini kaldırıp gözlerini bana çevirdiğinde ne yapmaya çalıştığını anlayamadığımdan kaşlarım çatıldı. "Al bak, göster bana hangi mesaj olduğunu."

Telefonunun açık ekranına bakarken bir an duraksadım. Ekranda bir adam vardı. Bir asker. Fotoğrafın kalitesi düşüktü, eski bir fotoğraf olduğu belliydi. Adam ciddi bir şekilde kadraja bakıyordu ama fotoğrafın düşük kalitesine rağmen tanıdık kahverengi gözleri parlıyordu. Gözlerimi kaldırıp Yener'e baktığım an, fotoğraf karesindeki adamın babası olduğunu ve Yener'in gözlerini babasından aldığını anladım.

"Al," diyerek telefonu burnumun dibine sokunca bir an ne yapacağımı bilemeyerek telefonu elinden aldım. Ona tekrar şaşkınlıkla baktığımda güldü, gülüşü içtendi. "Gir mesaj uygulamalarının tamamına."

"Fotoğraftaki kişi baban mı?" diye sorarken gözlerimi usulca ekrana indirdim.

"Evet," dedi, sesi dakikalardır buz gibiyken, şimdi oldukça sıcaktı. Onu gururlandıran bir şeyden bahsediyor gibi parlayan gözlerle bana baktığını fark ettiğimde göğsüm daraldı.

"Ona benziyorsun."

Duraksadı, kahverengi gözlerini telefonunun ekranına indirdi ve fotoğraftaki adama baktı. Dudaklarındaki içten tebessümün derinleştiğini gördüm, ince ve güzel yüzünü yavaşça saran çizgileri izledim. "Benziyor muyuz?" diye sordu.

"Gözlerini ondan almışsın."

"Onun kadar mükemmel değilim," derken yeniden bana bakıyordu. Bileğimi serbest bırakıp, "Bak," dedi konuyu değiştirmeye çalışıyormuş gibi. "Mesajlarıma bakabilirsin."

"Ben... Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Yap."

Gözlerinin içine bakarken ağlama isteğiyle doldum ama bunu yaparsam ya deli olduğumu düşünecekti ya da beni ağlattığı için kendisinden

nefret edecekti. Ne o beni anlayabiliyordu ne de ben onu. Birbirimizde kaybolmuştuk.

Mesaj uygulamalarından birine tıkladığımda, hiçbir mesajı silmediğini gördüm çünkü onlarca kayıtlı olmayan numaradan, onlarda cevaplanmamış mesaj duruyordu. Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek parmaklarımı mesajlarda kaydırdım ve o gün, o tarihte gelen mesaja tıkladım.

Kıza cevap vermemişti.

Diğer tüm kızlara cevap vermediği gibi.

Cevap alamayanların bazıları sitem ederek yeniden mesaj atmış, yeniden cevap alamamışlardı. Hiçbirine cevap vermemişti. Bazıları da telefon numaramı mı sildin, fotoğrafın görünmüyor demişti, yani her birinin numarasını mı silmişti?

Gözlerimi ekrandan çekip ona çevirirken ağlama isteği daha da büyüdü. Tek bir kirpik çırpışımda, sanki gözlerimden bir okyanus akacak, yanaklarım gözyaşlarımdan nehirlerle dolup taşacaktı.

"Niye cevap vermedin?" diye sordum, sesimin boynu büküktü, sesim titremiş miydi yoksa suçlu bir çocuk gibi boynunu mu bükmüştü tam olarak anlayamamıştım.

Gözlerimde görmek istemediği, bana asla hissettirmek istemediği bir şeyi hissettirdiğini fark etmesine neden olan bir ifadeyle karşılaşmış gibi duraksadı.

"Niye?" diye sordum yeniden, yağmur damlaları tıpkı gözyaşları gibi yüzüme ve yüzüne düşüyordu.

Gözleri usul usul ciddileşti. Anlam veremediğim bakışları karşısında ağlama isteğim daha da kuvvetlendi. Ona o kadar uzun, gözümü bile kırpmadan baktım ki bu bakışların bir şekilde onu derinden etkilediğini hissettim.

Sonunda sessizce, "Yapma," diye fısıldadı.

"Neyi?" diye sordum sessizce.

"Bana o başıma bela olacak yeşil gözlerle bakıp, niye diye sorma."

Bu söylediğini onun dudaklarından, onun sesinden, onun gözlerinden duymayı beklemiyordum. Dudakları aralanıyor, sesi bana ulaşıyor ve gözleri de buna eşlik ediyordu. O ikimizi içine çeken, en başından beri kaçamayacakmışım gibi hissettiğim, onun da kaçsa bile içine geri çekildiği girdap tam ortamızda şiddetle büyüyordu.

"Bunu yapıp bana gösteriyorsan, göreyim diye uğraşıyorsan, bir nedeni olması gerekmiyor mu?" diye sordum sonunda tüm gücümü toplayarak.

Bir adım atması, zaten kaybolan uzaklığın tamamen parçalanıp yok olmasına neden oldu ve şimdi ondan gelen yoğun parfüm kokusunu alıyordum. Yener, benim için tam bir gizemdi. Ve gizemin içinde, çözemedikçe kayboluyor, kayboldukça o gizeme daha da çekiliyordum; şimdi o gizem, bana bir adım gelmiş, beni içinde daha da kaybolmaya davet ediyordu.

"Sen," dediğinde ses tonu içimi sıkıştırdı, "hep böyle cevabını bildiğin şeyleri mi sorarsın?"

"Ben..." Duraksayıp gözlerinin içine bakakaldım. Çünkü öyle bir bakıyordu ki... Bir çift kahverengi göz nasıl oluyordu da bana göğü gösteriyordu?

"Sen?" diye sorarken nefesinin nefesime karıştığını hissettim. Kafasını eğip, aramızdaki o boy farkını kapatabileceğini sandı ama bu olmadı, kafamı kaldırıp ona aramızdaki boşluğu kapatmak isteyen gözlerle baktım. "Söyle. Sen?"

Bakışlarımı kaçırmak istiyordum ama bunu yaparsam, gözlerine uzun uzun bakmadığım için içimde cam çerçeve indirecektim, bunu biliyordum. Bu ihtimale rağmen göğsüme bıraktığı baskıya dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. Yener buna rağmen durmadı. İki parmağının arasına aldığı çenemi yavaşça yukarı kaldırıp, yüzümü mümkün mertebe yüzünün hizasına getirip sessizliği giyinerek gözlerimi esir almaya başladı.

Aramızdaki o son sürat ilerleyen hissin ne olduğunu merak ettim. Bu sadece tutku olamazdı, tutkuysa bile çok güçlüydü ve artık birbirimizden saklanamaz hâle gelmiştik.

"Sen benden ne istiyorsun?" diye sordum güçsüz bir fısıltıyla.

"Beni durdurmanı," dediğinde gök bir kez daha ışıklarını yaktı, söndü, gürültüyle kükredi. "Çünkü ben artık kendimi durduramıyorum."

Nefesi dudaklarıma değdiğinde, dudakları dudaklarıma değmiş gibi ürperdim. Parmaklarının arasında titrediğimi hissettiğinde yavaşça yutkundu ama çenemi bırakmadı. Gözlerinin içine korkuyla baktım, sanki sobelendiğim için korkuyordum, yakaladığı için korkuyordum, kaçacak yerim olsa bile kaçmayacağımı fark ettiğim için korkuyordum. Sonunda daima arkasına saklandığı o maske düşmüştü, onun gerçekliğini görüyordum ve bu ona acı veriyordu. Kaşlarını çatıp gözlerini yumarak diş-

lerini sıktığında, bu acının dışarı yansıdığını anladım. Ona acı mı veriyordum?

Güçsüzce elimi kaldırıp bileğine koydum, parmaklarım bileğini sardı ama onu itmek için değil, tutmak için yaptım bunu.

Gözlerini açtığında, içinde sakladığı çocuğu da gördüm, herkesten gizlediği yara bere içindeki adamı da gördüm. İkisi de orada durmuş, benim tarafımdan sobelendikleri için şaşkınca beni izliyorlardı. Alnını alnıma bastırdı, nefesi tüm yüzüme yayıldı ve yaşadığı her şeyi öğrenmek isteyen tarafım, koca pençeleriyle göğsümü deşmeye başladı.

"Kaçma benden," diye fısıldadı. "Ben kendimden çok kaçtım. Sen de kaçma benden."

Fırtınanın ortasında, kopup giden parçalarımıza aldırmadan birbirimize yaslanmış öylece duruyorduk sanki.

"Kaçmama izin vermiyorsun ki zaten," dediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü ama bu gülüş, aslında hissettiği kötü bir duygunun dışa vuruşuydu.

"Belki kendimden kaçmayı çok iyi bilen bana, senden kaçamamak nedir gösterip tüm dengesini yitirtmişsindir."

Sanki bunu ondan duymaya ihtiyacım varmış gibi, "Benden kaçamıyor musun?" diye sorduğumda, gözleriyle ruhuma baktı.

"Emin olana kadar sürekli sormaya devam mı edeceksin, Ahdar?"

Gözlerinin içine bakarak, "Ahdar?" diye sormamla, çenemi tutup biraz daha kaldırması ve fırtınayı şiddetlendiren o rüzgârı estirmesi bir oldu. Çenemin sol üst köşesine dudaklarını bastırdı. Beni ne dudağımdan öptü ne de çenemden, beni yarattığı bir boşluktan öptü ama bu, beni dudağımdan öpse yaratmayacağı türden bir yıkımı yarattı.

"Yeşil demek," dedi dudakları hâlâ o boşluğa yakın duruyorken ve gözleri kapalıyken. "Yemyeşil demek."

Usulca geri çekilirken elimdeki telefonu aldığını hatırlıyorum. Kahverengi gözleri gözlerime değdi, yağmur hızlandı ve arkasını dönüp arabasını yürümeye başladığında, olduğum yerde hareket bile edemeden onun gidişini izlediğimi hatırlıyorum. Arabasına binip sokaktan gittiğinde bile ben hâlâ o sokaktaydım, yağmur yüzüme, saçlarıma, dudaklarının değdiği çene boşluğuma yağıyor, hareket bile etmeden öylece boşluğa bakıyordum.

Baktığın yerde görmek istediğin kişi olmadığında, tüm ışıklar sönüyor, ne gecenin bir anlamı kalıyordu ne de gündüzün. Onsuz geçen dokuz yılın her gecesi kayıptım, her gündüzü başka bir kadındım. Kimliğini elinden düşürmüş, kimliksiz bir şekilde şehirlerin içinde ilerleyen, hiçbir yere ait olmayan o yabancıydım.

Onsuz geçirdiğim gecelerde bile onunlaymışım gibi hissettiğim çok olmuştu. İzlediğim boş duvarda onun gölgesi vardı, o gölge beni izliyor, beni koruyor, bazen bana kızsa da o duvardan hiç ayrılmıyordu. Belki de bu yüzden çok uzunca bir süre odamdan hiç çıkmamıştım. Odamdan çıktığım anlarda yokluğu yüzüme daha sert bir tokat olarak vuruyordu.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı devrilirken, Hakan'ın gölgesinin elleri yüzüme uzanırdı, yüzümdeki gözyaşlarını usulca silerdi. Hakan'ın gölgesinin dudakları alnıma uzanırdı, alnımdaki karmaşa çukurlarından öperdi. Hakan'ın gölgesi, yüreğime dolardı, kalbimin onun için daha ne adar böyle şiddetle çarpacağını düşünür dururdum. Kara sevda böyle ir şey miydi? Dokuz yıl geçtiğinde bile, kalbinin üstünde bir gölgeyle mi yaşatırdı seni? O gölgenin, o adam olduğunu bildiğinden mi o gölgeyi severek kabul eder, dokuz yıl boyunca içinde sesini çıkarmadan, silmeye çalışmadan taşırdın?

Yüreğimi alev alev yakan o adam, şimdi karşımdaydı. Dokuz yılın sonunda gözleri gözlerimdeydi. Odamdaki gölge olmaktan çıkmış, odamdaki adama dönüşmüştü. Bakışlarım yüzündeyken alkol damarımın içinde ilerliyor, anılar da damarımda tıpkı alkol gibi yürüyerek zihnime doluyordu. Şimdi karşımdaydı, bir anıdan ibaret değildi, çatık kaşlarının altındaki demir gibi mavi gözleriyle bana bakarken, artık o hayaliyle yaşamaya çalıştığım adamdan ziyade, yeniden gerçeğimdi.

Alkol tüm duyguları daha da açığa vururken bana kızgın bakan gözlerine rağmen ona gülümserken buldum kendimi.

Durdu, gözleri gözlerimde durdu ve öfkesi yatıştı. Bileğimi yavaşça bıraktığında, ona beni bırakma demek istesem de diyemedim, sadece gözlerinin içine baktım. Karanlık holde öylece duruyorduk. Hisler, onu ilk gördüğüm andakinden daha yoğundu. Zamanla biter sanılan her şeyin aksine, bazı şeyler zamanla daha da çoğalıyordu.

"Çok içtin," dediğinde gözlerim gözlerinden ayrıldı ve yüzünü turladı. Neden hiç yaş almıyor gibiydi? Neden hâlâ otuzlu yaşlarındaki o

adam gibi bakıyordu? Onu ilk gördüğümde onun koca bir adam olduğunu düşünmüştüm, oysa o sadece otuz iki yaşında bir çocuktu; şimdi karşımda hâlâ o yaştaydı.

"Çok içmedim," dedim, sesimdeki meydan okumayı duyunca kaşları daha da çatıldı.

"Çok içtin. Alkole direncin yok hiç, unuttun mu bunu?" diye sordu azarlar gibi. "Allah'tan kızlar yabancı değildi."

Bakışlarım yüzünde daha da derinleşti. "Apar topar eve getirdin beni. Ayıp oldu," dediğimde, söylediği şeyi duymamışım gibi davranmam onu daha da öfkelendirdi.

"Hâlâ o yirmi üç yaşındaki kız gibisin," dedi burnundan sert bir nefes vererek. "Ele avuca sığmıyor, söz dinlemiyorsun."

"Hâlâ o kız gibi miyim?" diye sordum şaşırarak.

"Öylesin!"

Kalbimin atışları ağırlaşırken gözlerinin içine gücüm çekiliyormuş gibi baktım. Hatırlıyor muydu? Bir karanlıkta rastlamıştım ona. Dünyasının karanlığı, gözlerinden dışarı sızıyordu. O gözlerdeki karanlığa doğru ateşe giden bir kelebek gibi son sürat kanat çırpıyordum, o karanlığı benden uzak tutmaya çalışıyordu ama ben o karanlığa karışmaya başlıyordum. Onun karanlığında sadece o ve ben vardık. Onun karanlığı yuvam olmuştu benim. Hatırlıyor muydu? Yuvasız kaldığım o gece, göçebe hayatım başladığında ne kadar çaresiz, yalnız, kimsesiz, ölecek gibi olduğumu biliyor muydu?

Gözlerine ne kadar uzun süre baktıysam, gözlerimde gördükleri onu durgunlaştırdı. Öfkesi söndü, ateşi hâlâ yanıyordu, dokunsam parmaklarım küle dönerdi ama artık o gözlerdeki şefkati saklayamıyordu. Ona verdiğim zarara rağmen o beni hâlâ seviyor muydu? Bunu ona sormak istedim. *Hakan* demek istedim, *söyle* demek istedim, *beni hâlâ seviyor musun Hakan, ne olursun saklama* demek istedim ama sessizlik çok uzun zamandır yakın arkadaşımdı. *Öptün beni Hakan, sevmesen öyle ilk günkü gibi öper miydin?*

"Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu sonunda. Eve yayılan sessizliği sert sesi bölmüştü. Sesini hep sevmiştim. Kalın, tok, öfkeli ve şefkatli. Ona bakınca iki insan görürdünüz. Şefkatiyle boğan, öfkesiyle yıkan. Sonsuz bir okyanus gibiydi. Herkes gündüz vakti parlayan o mavi okyanusu görürdü. Bense o okyanusa gece yarısı giren kadındım. Karanlığını

biliyordum onun. Tüm renkleri benim içime dağılmıştı. Karanlığı beni örtmüştü.

Birden bana doğru bir adımı attı, bir adım geri gittim ve sırtım kapıya yaslandı. Kafamı kaldırıp koca adama baktım. Yıllar önce olduğu gibi karşısında yine ufacık, yine savunmasızdım.

Ellerini kaldırıp başımın iki yanından geçirerek avuçlarını kapıya yasladığında gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Holün karanlığını yarıp geçen mavi gözleri ışık oluyor da üzerime akıyordu sanki.

"Söyle," dedi üstüne basa basa. "Ne bakıyorsun bana öyle?"

"Aklıma bir şey geldi. Ondan baktım."

"Ondan dikiyorsun yani o gece gözlerini?" diye sorarken gözleri gözlerimi bıçak olmuş deşiyordu.

"Evet," dedim. "Hem insan içinde öyle kolumu çekip götürmenden de hoşlanmadım. Ondan bakıyorum." Bu yalandı. Bu o kadar büyük bir yalandı ki... Beni çekip istediği her yere götürebilecek tek insan oydu ve bunu biliyordu. Biliyor muydu? Dokuz sene sonunda bunu hâlâ biliyor olabilir miydi?

"O kadar içersen, tutar götürürüm."

Gözlerinin içine bakmaktan alıkoyabilseydim kendimi, eğer dokuz senenin sonunda biraz silebilseydim onu içimden, elimi göğsüne koyar, onu iter, çeker giderdim. Ama yapamadım. Dokuz senenin her günü onu tam da bu kadar yakınımda hayal ettim. Dokuz senenin her günü onu bir kez görmeden, her gün gördüm.

"Götüremezsin demen gerekmiyor muydu?" diye sordu. Sanki o da merak ediyordu. Hâlâ ne kadar içimde, bunu bilmek istiyordu. Çok içimdeydi. Bir kez olsun içimden çıkıp gitmemişti, onu bir kez bile yüreğimden uğurlamamıştım, bunu bilmiyordu.

"Götüremeyeceğini biliyorsan ne diye tutup götürüyorsun beni?" diye sordum çatık kaşlarla.

Tek bir an gerçekten güleceğini sandım. "Bazı şeyler hiç değişmiyormuş," dediğinde kalbimin ağırlığı göğsümün taşıyamayacağı cinstendi. "Bunu anladım. Bunu gördüm."

"Neymiş hiç değişmeyen?"

"Sen," dediğinde aramızdaki mesafenin azlığından dolayı nefes alamadığımı hissettim. "Hâlâ yirmi üç yaşındaki o inatçı küçük kızsın."

"Öyle san," diyebildim, inadım dilimden çıkıp gittiğinde bu kez keyifsizce güldü.

"Öyle sanarak dokuz yıl geçirdim. Yine sanarım."

Boğazımda kırk düğüm varken, kırk birinciyi onun tek bir cümlesi attı.

Sanki o kırk düğümün sahibi de o değilmiş gibi.

Kapıya yaslı duran ellerinden birini yumruk yapıp, yumruğunu kapıya daha sert yaslarken, "Tek bir soru soracağım, tek bir cevap vereceksin," dedi emreder gibi. "Tek bir cevap. Uzatmak yok, çevirmek yok, başka yöne çekmek hiç yok. Anladın mı beni?"

"Canım nasıl isterse."

Gözlerimin içine itirazları bir kibrit ateşiyle küle çevireceğini belirterek baktı.

"Ufuk denen polis memuruyla yakınlık derecen ne?"

Gözlerine yerleşen sorgu beni şaşkına çevirdi. Başka bir adamla olan yakınlığımı merak edecek kadar uzağına düştüğümün farkına varmak, çaresizliğin içimde alev gibi yükselip kalbimi sarmasına neden oldu. Bu kadar mı uzaklaşmıştık? Sınırlarıma başka bir adamı dahil ettiğimi düşünebileceği seviyeye onu getiren ben miydim? Kalbim acıdı.

Tam gözlerinin içine bakarak, "Seni ilgilendirmez," dedim çünkü eğer farklı bir soru sorsam ya da cevap versem, ızdırabımız büyüyecekti. Onun sınırlarının bu denli dışında kalmışsam, bu denli yabancısı olmuşsam, belki de artık elimi eteğimi çekmeliydim ondan ama kalbim ona doğru son sürat atıyordu. Bu durmuyordu ki.

"Sana dedim ki çevirme, başka yöne çekme, tek bir cevap ver dedim. Sana bunu söyledim," derken sesinde usulca artan nabız beni bozguna uğrattı. Yüzüme doğru eğildiğinde nefesimi tuttum. "Ufuk denen yavşakla yakınlık derecen ne, Cenan?"

"Ne diye bunu soruyorsun bana şimdi?" Elimi göğsüne koymamla bedeninin kasılması bir oldu. Parmaklarımın altında kasılan vücudunu üzerindeki kıyafete rağmen hissettim. Güç bela onu ittim ama bedeni yerinden bir santim bile oynamadı.

"Soruyorsam cevabını merak etmişimdir."

"Merak ediyorsan bunun bir sebebi de olmalı değil mi? Özellikle onu sordun, neden?" Dişlerini gıcırdatarak yüzüme baktı. "Söylesene," dedim alkolün getirdiği o cesareti dilime, kelimelerime, gözlerime bulaştırarak.

"Bir ara çok fazla görüşüyordunuz," dedi uzunca bir sessizliğin ardından.

"Ve?"

"Ve ben de sana soruyorum işte amına koyayım!" diye bağırmasıyla irkilerek holün öteki ucunda uzanan karanlık koridora baktım.

"Bağırma. Kızı uyandıracaksın."

"Bağırttırma beni o zaman. Söyle," diyerek beni iyice sıkıştırınca bakışlarını bir tufan olup ona çevrildi.

"Neyi sorguluyorsun, Hakan? Ufuk'la yatıp yatmadığımı mı?" diye sordum anlık gelişen bir öfkeyle. Yüzüme ona bir yumruk atmışım gibi sarsılarak baktı. Kollarını indirdiğinde artık özgürdüm. Ama asıl tutsaklığım, o kollarını benden çektiğinde başlamıştı.

Gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyor gibi bakışlarını koridora çevirdiğinde sorduğum sorunun ağırlığıyla ona bakıyordum. Aniden sırtını bana dönüp hırsla, "Aranızda bir şey var mı?" diye sordu. "Var mı yok mu, söyle işte amına koyayım!"

Bir adım gitmek, avucumu onun sırtına koymak istedim ama olduğum yerde kıpırdamadan duruyordum.

"Neden sana öyle bakıyor? Neden sana öyle bakmasına izin veriyorsun?" diye sorarken onun da zihninin bulanık olduğunu, alkolün kanında usulca dolaştığını fark ettim. Bir adım attım ama elimi uzatıp ona dokunamadım. Dişlerinin arasından, "Kafayı yedirtme bana da söyle!" diye tıslayarak bana dönmesiyle, beni karşısında bulup duraksaması bir oldu.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak geçirdiğimiz saniyelerin ardından, "Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye sorup onun kafasının içindeki kelimelere ulaşmaya çalıştım. Hissetmek yetmiyordu belki de. Duymak istiyordum.

Sustu. Sessizlik gözlerinin mavisini bile geceye çevirecek kadar koyuydu. Ne söyleyeceğini o da bilmiyor gibiydi. Uzansam, ona dokunsam, parmaklarım teninde kaybolsa, bilir miydi ondan başka birine hiç dokunmadığımı? Bilsin istiyordum ama bir yanım da bir başka ihtimalin onda yaratacağı hezeyanı merak ediyordu. Çocukçaydı ama bu böyleydi.

"Önemli mi dedim ben sana?" diye sorarken meydan okuyor olmasına rağmen sesi kısıktı. Gözlerinin içine uzunca bir süre baktığımda konuşmayacağımı anlamış olacak ki "Soru sordum, cevap dışında her şeyi söyledin bana. Soruyu soran benken, bir cevap alamayan ve üstüne senden sorular duyan ben oldum," dedi burnundan sert bir nefes vere-

rek. "Zor değil, tek bir cevap istedim senden. Buna da mı hakkım yok benim?"

İkimiz de yanılmıştık. Yıllar bizi birbirimizden koparır, bir şekilde acımız diner, hislerimiz susar sanmıştık ama şimdi görüyordum ki ne onun içindeki ben ölmüştüm ne de benim içimdeki o tek bir an olsun susmuştu. Birbirimizin içinde hâlâ capcanlı ve gürültülüydük.

"Sen," dedim suçlayıcı bir sesle. "Sen nelere hakkın olduğunu bilseydin, sen bende nasıl hak sahibi olduğunu bilseydin, bana bu soruyla mı gelirdin?"

Göğsüne ellerimi koymuşum da esaslı bir yumruk indirip onu geriye devirmeye çalışmışım ve bunu başarmışım gibi bir adım geri sendeledi.

"Hakan," dediğimde hâlâ sorduğum sorunun etkisinde gibi taş kesilmiş bir hâlde gözlerime bakıyordu. "Senin için başka birileri olmuş olabilir. Beni başka tenlerde aramış olabilirsin, belki de beni aramamak için başka vücutlara sindin, belki beni unuttursun diye yaklaştığın kadınlar oldu, belki beni düşünmediğin bir andı ve bir başkasına sindin. Olmuş olabilir, duymak da istemiyorum, düşünmek de istemiyorum, bilmek de istemiyorum." Kaşları anbean çatılırken sadece beni dinliyordu. "Ben gözlerine baktığımda hâlâ bir parçamı görüyorum, hâlâ beni yaşattığını görüyorum. Yalanlayabilirsin, cevap da vermeyebilirsin." Dişlerini sıktı. "Ama benim ne kalbime ne de tenime bir başkası hiç dokunmadı."

Bunu zaten bildiğini hissettim. Gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Yıllar önce gözlerindeki yansımam nasıl görünüyorsa, şimdiki yansımam da aynı görünüyordu. Aldığım yaşların hiçbir önemi yoktu. Onun gözlerinde hâlâ o kızdım.

Bir adım attı, geri adım atmadım, alanımı işgal etti ve ardından hiç beklemediğim anda avucunu göğüs kafesime bastırarak beni geriye doğru itti. Sırtım kapıya yaslandığında bu beklemediğim hareketi karşısında dudaklarım aralandı. Nefesi yüzümü yakmaya başladığında onun bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Farkındalık karnımın içinde bir düzine iğne gibi dolanmaya başladığındaysa, kaçınılmaz son oradaydı, onun dudaklarındaydı. Çenemi parmaklarının arasına alan Hakan olsa da beni öpmeye başlayan Basri'ydi.

Bu kez yıkıldığımı hissettim. Kendi içimde parçalara bölündüm. O beni öperek eksiltiyordu, tüm parçalarım ona gidiyor, ona dönüşüyordum. Birbirimizi terk ettiğimizi sandığımız anların hepsi üzerimize dev-

rilmişti ve bunun sonucunda aslında terk ettiğimiz şeyin birbirimiz olmadığını anlamıştım. Ben kendimi ona, o da kendini bana terk etmişti.

Acıyı hissettim ve o beni çıkmaza sürükleyen çaresizliği. Tüm bunlar birleştiğinde koca bir enkaza dönüşmüştüm. Hangi noktada her şey böylesine derin, yıkıcı bir çaresizliğe dönüşmüştü? Geçmişin derin sularına dalıp nefesim kesilene dek aşağılara doğru kulaç atsam da bunun cevabını bulamadım. O, beni öptü. Bir süre karşılık veremeden bana armağan ettiği yıkımın içinde öylece bekledim, sonra dayanamayıp ve o yıkımı kabul ederek ben de onu öpmeye başladım.

Dudakları acı yüklüydü. Ne arzu ne de tutku yoktu bu öpüşte. Hırçındı, sorgulayıcıydı, öfkeliydi, sitem doluydu; öyle bir öpüyordu ki beni, sanki benden ölesiye nefret ediyor ve bu nefretin asıl sebebini de çok iyi biliyordu.

Ellerim saçlarına kaydığında bileğimi yakaladı, ben saçlarını avuçlarken o benim bileğimi avuçladı ama teması kesmemi sağlamadı. Aksine, teması kesmemem için bileğimi tutuyor gibi bir hâli vardı.

Bir elini belime indirdiğinde onun da savunmasızlaştığını hissettim. Belimi kavradı. Parmakları muştasının içine geçiyormuş gibi derimin içine geçti. Saçını daha sıkı kavradım, bileğimi daha sıkı kavradı, diğer elim yüzüne kaydığında ise belimde duran parmaklarının gerçekten derimin içine saplanacağını sandım.

Kokusu tanıdıktı, dokunuşu tanıdıktı, dudaklarımda bıraktığı hisler tanıdıktı. Öpüşmemizin şiddeti arttığında acının yanında bir şeyin daha durduğunu hissettim. Tutkuydu bu. Birbirimizin etrafındayken çekimine kurban gittiğimiz her şey etrafımızda uçuyor, tenimize çarpıp ruhumuza sızıyordu sanki.

Dudaklarımız ayrılırken nefesi tenimin üzerinde süzüldü. Alnını alnıma bastırıp, "Her şey tükendi, Cenan. Sabrım tükendi, gençliğim usulca tükendi, gücüm tükendi, sen niye tükenmiyorsun?" diye sordu. Daha sonra alacağı cevaptan korkuyormuş gibi geri çekilip bakışlarını farklı bir yöne çevirdi.

İçine düştüğümüz karanlıkta yan yanaydık ama birbirimizi bulamıyorduk.

Salona doğru yürürken ellerim buz kesmişti. Konuşulması gereken daha bir sürü şey varken bunları konuşmak yerine ya kavga ediyorduk ya da farkında olmadan bir temasa kurban gidiyorduk ve zaman donuyordu. Sanki bir zamanlar olduğum o genç kız da karanlık salondaydı,

bir zamanlar olduğu o adam da karanlık salondaydı. İkisinin de varlığını hissediyordum.

Hakan bir süre sessizce aynı yerde durdu. Salonda bir hayalet gibi ilerledi, camın önünde durup boydan camdan dışarıya bakarken tenim buz gibiydi.

"Sana bu kadar yakın olmasına izin veren sensin," dediğinde sesindeki suçlama beni öfkelendirmek yerine umutsuzlukla doldurdu. Tepkisizce camdan dışarıyı izlemeye başladım. Cevap vermemem onu rahatsız etti, bunu hissettim.

"Gurur'un peşinde miydi?" diye sorarak rotayı değiştirdiğinde derin bir nefes aldım.

"Sadece o değil, ben de sizin ekibin peşindeydim, biliyorsun."

"Peki neden?" Sorusu ona uymayacak şekilde masum geldi kulağıma ama sesi oldukça baskın çıkmıştı. "Neden ekibin peşindeydin?"

Ona vereceğim nedenlere inanır mıydı? Bilmiyordum. İntikam istediğimi düşünüyor olmalıydı. Babamın intikamı için geldiğimi düşünüyor olmalıydı. Belki normal biri bunu yapardı ama çok âşık biri bazen duygularını birçok şeyin önüne koyabiliyordu.

Ben buraya onun için gelmiştim. Ben onun peşine onun için düşmüştüm. Beni görsün istemiştim, arkamdan gelsin istemiştim, beni sobelesin istemiştim, bir kızımız olduğunu öğrensin ve beni seviyorsa bunu onun gözlerinde yeniden göreyim istemiştim. Bunun için onun başına bela olabilecek kadar gözümü karartmıştım çünkü başına bela olmazsam, beni görmezden gelir sanmıştım.

Sessizliğim keyfini iyiden iyiye kaçırmış olacak ki "Bu gece her soruyu o ağzından kendi ağzımı kullanarak mı çıkarıp almam gerekiyor?" diye sordu. "Neden?" Bana doğru döndü ama ben ona dönemedim. Cama dikkatle baktığımda şehrin manzarasını içeri alan camda onun karanlık yansımasını gördüm. Salona doğru yürürken, "Neden başıma bela olmak için geldin?" diye sordu. "Ekibimi dağıtmak istiyor, beni mahvetmek istiyor gibi bir anda çıkıp geldin?"

"Babamla ilgili gerçeği bilmediğini sandığım zamanlar vardı ama bir yanım da biliyor olma ihtimalini düşündü," diye itiraf ettim. "Biliyormuşsun gerçi." Gülümsedim, bunu göremedi ama hissettiğini biliyordum. "Muhtemelen senden intikam almak istediğimi düşündün, değil mi? O yüzden geldiğimi."

"En mantıklısı bu olmaz mıydı?"

"Öyle mi olurdu?" Ona doğru döndüm. "Buna kim karar veriyor?"

Bakışlarımın hapsindeyken bir süre sustu. "Olması gereken buydu. Ben büyük bir şey yaptım ve bunun bedelini ödemem gerekiyordu, değil mi? Benden intikam almak istemen kadar doğal bir şey olamazdı. Buraya da o yüzden geldiğini düşünmüştüm. Yarım kalan bir meseleyi tamamlamak istediğini, o defteri dürmek istediğini düşündüm." Gözlerimin içine uzunca bir süre baktı, gözlerinde pişmanlığı ve acıyı gördüm ama pişmanlığını dillendirmedi.

"Ben de büyük bir şey yaptım. İntikamı tek bir an düşünmesem de yaptığım şey büyük bir şeydi," diyerek hatamı kabullendiğimde sustu.

"Cenan, bu daha kötü değil mi?"

"Ne?"

"Hiç değilse intikam aldım ulan senden diyerek yüzüme tükürseydin, benden babamı aldın ve ben de senden kızını deseydin, bir de tokat atsaydın bana. Sen intikam için yapmadım diyorsun, bu benim içimi nasıl allak bullak ediyor, hiç mi görmüyorsun? Sen intikam için yapmadın, sen intikamı düşünmeden bunu yaptın bana."

Gözlerime hızla yükselen gözyaşlarını tutmayı denedim. Her an paramparça oluşuma şahit olacakmış ve dizlerimin üzerine çöküp delice ağlamaya başlayacakmış gibiydim. Kendimi tutmak çok zordu. Haklılığı çok zordu.

"İkimiz de birbirimize ciddi zararlar verdik," diye başladı cümlesine. Sanki ağlayacağımı hissetmiş de suçu üstlenerek beni yatıştırmaya çalışmıştı.

"Senden Dide'yi çalmış gibi hissediyorum," diye fısıldadığımda bunun hissetmekten fazlası olduğunu, bir gerçek olduğunu biliyordum. Kalbim yanmaya başladı.

Hakan yatıştırıcı bir sesle, "Ben de senden büyük bir şeyi çalmıştım," dedi ve anlayışlı tavrı, beni sakinleştirmeye çalışması, kalbimdeki yıkımı durdurma isteği beni daha da büyük bir bozguna uğrattı.

Ellerimin yeniden titremeye başladığını hissettim. Tıpkı o gün, balkonda ve o günden önceki bazı gecelerde olduğu gibi. Alkolün damarımdan silinip gitmesini istedim çünkü bu kadar savunmasız hissetmek istemiyordum. Ama lanet olsun ki kendimi çok savunmasız hissediyordum.

Titreyen ellerime bakarken, "Cenan," dedi. Kulaklarım uğuldadığı için sessizlikle ona bakakaldım ama ellerimin titremesi durmadı. Ağlamak istemiyordum ama ağlamaya çok yakındım. Hakan'ın gözlerine

baktığımda onun da acı çektiğini gördüm. Hislerimden yola çıkarak bedenimi saran o yıkımın onu da en az beni yıktığı kadar yıktığını gördüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Böyle olsun istemezdim."

Gözlerini sımsıkı kapattı. Ne düşünüyor, ne hissediyordu bilmiyordum ama acı çektiğini saklayamıyordu.

"Yapma," dediğinde neyi yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Yirmi üç yaşındaki Cenan, salondaki koltukta oturmuş, sarı saçları dağılmış bir vaziyette beni izliyor, gözünü bile kırpmıyordu; onun varlığını hissediyordum. Birden o kıza karşı da çok suçlu hissettim kendimi. Gözlerimde biriken yaşlar yanaklarımdan devrilene kadar, o sıcaklığı hissedene kadar, kalbimin yangını ifadelerimi sarana kadar ağladığımın farkında değildim.

Hakan tam önümde bitip beni kendine çekti ve titreyen ellerimi avucunun içine aldı. Ellerim titrerken sessiz olmaya çalışıyordum. Sanki sessizce ağlarsam, ağladığımı asla bilmezdi ama buradaydı, karşımda duruyordu ve ağladığımı görüyordu.

"Yapma," dedi bir kez daha.

"Ne yapmayayım?" diye sordum çaresizce. Gözlerimden sicimle inen yaşların çenemde toplandığını, daha sonra çenemden kopup düştüklerini hissettim. Gözlerini yüzümden çekmedi, bunun ona ızdırap verdiğini görebiliyordum ve yirmi üç yaşındaki Cenan, hâlâ odanın bir köşesinde durmuş ikimizi izliyordu. Titreyen ellerimi sıkıca tutarak titremeleri olabildiğince azaltsa da içimde yükselen hıçkırıkları azaltamadı. Kendimi çözülmüş hissettim ve çözülmemle eş zamanlı olarak kendi ayaklarımın etrafına yığılacağımı, etrafa saçılacağımı düşündüm.

"Ağlama, bana bunu yapma," dediğinde, gözyaşlarım bu kelimelere tutunup daha şiddetli kaymaya başladı. Dağılmıştım. Mahvolmuştum. Herkesin yıkılmaz sandığı o kadın, bir zamanlar genç bir kızken dağıldığı o adamın önünde yeniden perişan hâlde, paramparça ve savunmasızdı.

"Yapma," diyerek ellerimi bıraktı ve şimdi onun kollarındaydım. Yıllar sonra ilk kez onun karşısında böylesine savunmasızdım. Ağlıyordum, neden ağladığımı bilmiyordum çünkü ağlamam için onlarca sebep vardı ve artık hangi birine ağlamam gerektiğini kestiremiyordum. Sadece patlama noktamdaydım. Çenemi onun omzuna yasladım, var gücümle ağlamaya başladım; işte bu, iyileşmek için değil ama sonunda zehrimi akıtmam için bir fırsattı. Sonunda pişman olacak bile olsam,

şimdi tüm duygularım dışıma zehir gibi sızarken biraz olsun güvende hissediyordum.

"Cenan," diye fısıldadığını duydum ama kelimeleri kaybolmuş olsa gerek, ismimden başka hiçbir şey diline dokunmadı, sanki dili de kelimeleri de lal oldu.

"Üzgünüm," diyerek ona tutundum. Kollarını tek dalımmış gibi tuttum.

Uçurumdan düşerken yakaladığım o dal gibiydi, sanki kopacak kadar kırılgan bir yanı vardı ama benim tüm ağırlığımı taşıyabilecek kadar da köklüydü. Ona tutunup alnımı göğsüne bastırarak ağlarken elleri saçlarıma kaydı, birkaç saniye sonunda kolunu boynuma sararak beni göğsüne sakladı. Sanki, *tamam*, diyordu bana. *Tamam civciv, burada ağla, ağlayacaksan sadece buradayken ağla*, diyordu. Anılarımın içindeki mavi gözlerle karşılaştım, karşısındaki yirmi üç yaşındaki kadına gülümsüyor ve civciv diyordu, sonra o gözler bir dalga olup büyüyor, kıyılarıma vuruyor ve kayboluyor, anılarımız siliniyordu. Daha şiddetli ağladım.

"Biliyorum," diye fısıldarken sesindeki şefkat beni yerle bir etti. "Biliyorum."

Gözyaşlarım göğsünü bir küveti dolduran su gibi doldurdu, yüzümden çok göğsüne aktı, benim içimden çok onun içini yaktı. Diğer elini belimden yukarı kaydırıp omuzlarımın arasına bastırdı ve beni kendine daha da sert bir biçimde yasladı. Ona tutunup şiddetle ağlarken tırnaklarımın tenine battığını hissettim. Kolunu öyle bir tutuyordum ki sanki onu bıraktığım an düşecektim, o da bunun farkına varmış gibi onu bırakmama izin vermedi.

"Tamam," diye fısıldadığını duydum. "Tamam, ağlama."

Hakan beni bağrına basarken hiçbir şeyin geçmeyeceği, yaşananların geride kalmayacağı, ona en büyük kötülüğü yaptığım gerçeği bir bir yüzüme vurdu. Artık babam yoktu. Hakan yoktu. Yirmi üç yaşındaki Cenan yoktu. Hakan'ın kızıyla geçmişe dair anıları yoktu. Her şey mahvolmuştu. Her şeyi ellerimle mahvetmiştim. Her şey mahvolurken öylece durup paramparça bir hâlde sadece izlemiştim.

Hıçkırıklarım daha da şiddetlendiğinde, "Cenan," dedi bu defa isim içinden kopmuş gibi. "Ağlama gözünü seveyim, gözüm oldun da senden akan yaş önce benim yüzümü ıslatmadı mı sanıyorsun?" Kelimeleri tükenişim oldu, yenilişim oldu, yıkılışım oldu. Gözyaşlarımı tutamadım,

oysa tutmak istedim, benim gözlerimden akan yaşlar onunsa eğer ve onun gözleri hâlâ kuruysa, kirpikleri kupkuruyken bile ağlamamış olsun istedim.

"Sana bunca acıyı veren kadına verecek şefkati nasıl buluyorsun?" diye sordum titreyen bir sesle.

"Sana bunca acıyı veren adama akıtacak gözyaşlarını nereden buluyorsan oradan lan!"

Sarsıldım, gözyaşlarım sicimle aktı, durmadım, ağladım. Ona sığındım, onun için, onun yüzünden, ona ağladım. Hakan gözyaşlarımın dinmeyeceğini anladığında beni kucağına aldı. Kucağında bir çocukmuşum gibi küçüldüm. Beni kollarının arasında salondan çıkarıp holde ilerlemeye başladığında, kollarımı boynuna sarıp yüzümü boyun girintisine sakladım ve ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarım hiç tükenmeyecekmiş gibi sürekli akıyordu.

Banyonun kapısını açıp içeri girdiğinde hâlâ kucağındaydım. Banyonun ışığını açmadı ama Dide ürkmesin diye açık bıraktığım ara hol ışığı banyoyu aydınlatıyordu. Bir eliyle beni kucağında tutarken diğer eliyle yüzüme yapışan saçlarımı geriye çekti ve musluğu kaldırıp akan suyu avucunun içine tamamen doldurmadan alarak yüzüme sürmeye başladı. Gözyaşlarım suya karıştı, bakışlarım donuklaştı ama o durmadı, avucunun içiyle yüzümü okşar gibi suyu tenimde dolaştırdı. Avucunun içiyle saçlarımı geriye doğru attı ve gözlerimiz bir kez daha buluştu.

"Ağlama artık *civciv*," dediğinde kalbim birden boğulduğu sessizliğin içinde bana nabzının sesini duyurdu. Benim kalbim hâlâ yaşıyor muydu? "Harap ettin kendini." Sessizce gözlerimin içine bakarken mavi gözleri içinde boğulduğum deniz gibiydi. "İçme bir daha böyle," diye mırıldandı sonunda gözlerimiz arasındaki köprü onu da yaralamaya başladığında. "İçip sikme benim belamı."

Suyu kapatıp beni kucağından indirmeden banyodan çıktı. Yüzümden sicimle akan suların boynumu, eşofman takımımın üstünü ıslattığının farkındaydım ama aldırış etmedim. Fırtına kasabamı bir anda terk etmiş gibi sakinleşmiştim.

Yatak odasının kapısını yavaşça açarken ona tutunmaya devam ettim. Beni dikkatli bir şekilde odaya sokup karanlık odanın içinde kucağında benimle ilerlemeye başladı. Yatağın önüne geldiğinde dizini yatağa bastırdı ve yatak onun ağırlığıyla çöktü. Beni yatağa bırakırken

onu bırakmak istemedim, kollarımı boynuna sarmak istedim ama daha fazlası ona haksızlık olacaktı, bunu biliyordum.

Beni yatağa bıraktıktan sonra sırtını döndü. Gideceğini düşündüğüm için göğsümdeki fırtına büyümek istedi ama elbise dolabımın önüne geçip dolabın aynasından bana baktığında fırtına yeniden duruldu. Birkaç saniyelik o bakışmanın ardından gardırobun kapağını kaydırdı ve bir kazağı katlı duran kıyafetlerin içinden çekip çıkardı. Elinde kazakla yanıma döndüğünde ruhuma çöken sakinlik bakışlarıma da çökmüştü.

"Doğrulabilecek misin?" diye sorduğunda avuçlarımı yatağa bastırıp doğruldum. Karanlığa alışan gözlerim karanlığa hiç alışamasaydı bile onu görürdü sanki. Onu görebiliyordum.

Eşofman üstünün fermuarını indirdi, ceketi çıkardı ve içimde ıslanan ince triko kazağı da yukarı sıyırdı. Tenimi ilk kez görüyor olmasa da damarlarımdaki baskıyı durduramadım. Önünde sütyenimle kaldığımda gözlerini tenime dokundurmadan, o karanlıkta gözlerime bakarak kazağı kafamdan geçirdi ve kollarımı da kazağın içine sokmamı sabırla bekledi. Kazağı karnımdan aşağı çekerken eklemlerini tenimde hissettim.

"Teşekkür ederim."

"Etme, buna gerek yok." Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Uzan," diyerek avucunu göğüs kafesime bastırdığında ona karşı koyamadım. Bedenim yatağa serildiğinde bana bakmaya devam ediyordu. "Su getirecektim ama içmesen daha iyi olur. Su alkolü tazeler, ayılacağına daha da bulanmasın kafan." Kelimelerine sessizlikle karşılık verdim. "Beni anladın mı?" diye sordu onu dinleyip dinlemediğimi merak ediyor gibi.

"Anladım."

"Güzel."

Rahatsız edici bir sessizlik oluştu ve bu sessizlik süresince yatağın kenarında oturarak beni izlemeye devam etti. Sonunda, "Uyumayacak mısın?" diye sordu ve bu soruyla beraber yatakta cenin pozisyonu alarak ona doğru baktım.

"Uyuyacağım."

"Güzel," dedi sadece, hâlâ bana bakıyordu.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Isparta'ya senden intikam almak için dönmedim," dedim.

Durdu, yüzündeki ifadelerin donuklaşmasını bekledim ama bu olmadı. Söylediğim şeyi düşünüyormuş gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Devam et," dedi.

Karanlığın içinde birbirimize bakmayı sürdürdük. "Ekibin peşine intikam almak için düşmedim." Başını aşağı yukarı sallayarak devam etmemi istedi. Bir elimi soğuk yastığın altına sokup yutkundum. "Beni gör diye döndüm," dediğimde bu kez beklemediği bir şeyi duymuş gibi irkildi.

"Seni göreyim diye dönüp evlatlarımla mı uğraştın yani?"

"Evlatların..." Elimde olmadan gülümsedim. "Hepsi hemen hemen benimle aynı yaşta, çoğu da benden büyük adamlar. En küçüğüyle bile aranda en fazla dokuz, on yaş vardır ama onlara evlatlarım diyorsun. Hiç değişmiyorsun."

"Hiç değişmiyor muyum?" Merakla sorduğu soru yüzümdeki gülümsemeyi derinleştirdi. "Konuyu dağıtma. Bir şey anlatıyordun. Devam et."

"Çocuklarınla uğraşmak için dönmedim, senin için dönmüştüm," diye itiraf ettim. Alkol damarımdan silinip gittiğinde ona böyle büyük bir yük bıraktığım için pişman olacak mıydım merak ediyordum.

"Taksit taksit konuşup susma, Cenan," derken cümlesi kızgınlıkla kurulmuş gibi gelse de sesinde öfke de yoktu negatif herhangi bir duygu da.

"Beni aramıyordun, sormuyordun, gelmiyordun, sanki artık sevmiyordun," diye fısıldadım bir çocuk gibi gocunarak. "Sandım ki gelirsem beni yine görmezsin. Senin karşına savaş açarak çıkmazsam beni görmüyorsun. Önceden de savaş açmayı denedim." Gözlerinin içine beklentiyle baktığımda bana kıyamıyormuş gibi bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. "Kendi ayağımla sana geldim, sana ve çevrendekilere savaş açtım. Benim dönüşümün bileti yaşananlardı ve ben o yaşananlara sığınıp geldim, geldim ki beni gör, geldim ki benim peşime düş. Geldim ki bizi öğren. Kızını öğren." Son cümlem utanarak kurulmuş bir cümle olsa da sakince bakmaya devam ettiğinden içimdeki acı bir nebze olsun azaldı. "Senin beni görmen için benim sana illa savaş mı açmam gerekiyordu, Hakan?"

Sessizliğe gömüldü. Başımı çevirip odamın duvarını kaplayan cama baktım. O beni izledi ama tek kelime etmedi.

"Ufuk bu işin peşindeydi," dedim dışarıyı izlemeye devam ederken. "Onu kontrolüm altında tutabilmem için onun tarafında olmam gerekiyordu. Zeliha'yı korkutmalıydım ki beni daha da dikkate alsın, sana sığınsın ve senin aklına usulca beni yeniden kazısın." Gülümsedim. "Sonra onda kendimi gördüm. Yirmi üç yaşındaki Cenan, başka bir bedende karşımdaydı sanki. Farkında olmadan Zeliha'yı sevmeye başladım."

Sustum, sustu ve o sessizlik, anıların odanın içinde dolaşmaya başlamasına neden oldu. Ayaklarımın ucundaki yorganı tuttuğunda bakışlarım ona kaydı. Yorganı çekip açtı, yavaşça karnıma kadar örtüp gözlerime değil, yorgana bakarak derin bir nefes alıp konuştu. "Cenan, ben seni hep gördüm, sadece sen, benim seni hep gördüğümü hiç bilmedin."

Cümlesi kalbimdeki ağrıyı çoğalttı ve göğsümü daralttı. Yorgana dalgın ve düşünceli gözlerle bakarken yeniden sessizleşmişti.

"Biraz uyu," diyerek oturduğu yerden kalkınca yatağa bıraktığı ağırlık kayboldu. Terk edilme düşüncesi, yeniden zihnimin içinde bana savaş açan en azılı düşmana dönüşmüştü.

Sırtını bana dönüp kapıya yöneldi. Yattığım yerde dönerek benden uzaklaşan Hakan'a bakmaya başladım. Kapının kulpuna dokunmadan önce durdu, bir şey söyleyeceğini sandım ama birkaç saniye beklese de hiçbir şey söylemedi. Kulpu indirdiğinde kalbimdeki ağrı daha da arttı, yine de ona benimle kal diyemedim çünkü buna hakkım olmadığını biliyordum.

"Cenan," dedi ve kapı açıldı. "Senden sonra kimse olmadı."

Ve odadan çıkıp kapıyı kimsesizliğimin üzerine kapattı.

Yastığa ona sarılıyormuş gibi sarılıp sessizce ağlamaya başladım.

ZELİHA ÖZDAĞ

Gri yağmur bulutları, kafileler hâlinde ilerledikleri gökyüzünü kasvetin rengine boyamıştı. Sakin adımlarla kampüsten çıkıp otobüs durağına ilerlemeye başladığımda elimde girdiğim son derse ait notlarla dolu bir defter tutuyordum ve diğer elimdeki kalemin üstündeki düğmeye basıp, sürekli olarak kalemi açıp kapatıyordum. Hemen sağ tarafımda Çolpan vardı, kulağında kulaklık, elleri ceplerinde sessizce benimle yürüyordu.

Otobüs durağına yaklaşmadan hemen öncesinde büyük bir cip dikkatimi dağıttı. Bizimkilerden birine aitmiş gibiydi çünkü bu kampüse ait durmuyordu. Yeri yurdu dağlar gibiydi. Çolpan da benimle aynı düşünceye kapılmış gibi kulaklığın tekini çıkarıp cipe bakmaya başladı. Cipin kapısı açıldığında yanılmadığımı anladım. Sürücü koltuğunun olduğu taraftan Tayfun indi, ön yolcu koltuğunun olduğu taraftan inen Vural'dı.

Vural beni görünce el salladı, Tayfun ise sakince arka yolcu kapısını açtı ve eğildi. Kucağında küçük bir kız çocuğuyla doğrulup kalktığında bakışlarım altın rengi saçları olan küçük kız çocuğuna odaklandı. Vu-

ral'ın bana doğru yürüdüğünü fark ettim ve arka yolcu kapılarından biri daha açıldığında dışarı adımını atan Adnan'dı.

"O kız çocuğu kim?" diye sordu Çolpan sessizce.

Bana yöneltilen bu soruya karşılığım, "Sanıyorum Tayfun'un kızı," oldu.

Çolpan diğer kulaklığını da çıkarıp kabına koyduğunda Vural hemen önümde duruyordu. "Zeliha, nasılsın?" diye sordu sevecen bir yüz ifadesiyle. Mesajlaşırken ne kadar komik biriyse, yüz yüzeyken o kadar ciddi görünümlü ama sempatikti.

"İyiyim, sen nasılsın?" Arkasındaki tanıdık simalara baktım. "Hangi rüzgâr attı sizi buraya?"

"Nihan'ım hastanede yirmi dört saat çalışıyor bugün, tesise gelmeyeceğinden onu görmeye geldim. Güzelimi görmeden yirmi dört saat değil, yirmi dört dakika yapamam," dedi gülerek. "Gelmişken Tayfun da kızının rutin kontrollerini yaptıracaktı. Prensesin bünyesi hassastır da biraz. Seni görünce durup bir merhaba diyelim dedik."

Gözlerimi Tayfun'a çevirdiğimde üzerinde pembe elbisesi, altında beyaz külotlu çorabıyla gerçekten bir masal prensesine benzeyen küçük kızın onun boynuna utangaç bir edayla sarıldığını gördüm. Tayfun'un bronz teninin aksine kızın teni bembeyazdı, babasının siyah saçlarının aksine saçları sarıydı ama gözleri babasının gri gözlerinin âdeta bir kopyasıydı. Eğlenmek için dışarı çıktığımız akşamlardan birinde Berfu da babasıyla birlikte gelmişti ama onunla hiç diyalog kurmamıştık. Kız utanarak yüzünü yeniden babasının boynuna sakladığında Tayfun ile göz göze geldik. Ciddi surat ifadesini kaybetmeden bana gözlerini kırpıp geri açarak selam verdi.

Adnan, "Zeliş," dedi bayan ya da başka bir şey eklemeden. Onların ailesine katıldığımı hissettiren bu tavrına gülümsedim. Gözleri Çolpan'a çevrildi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Çolpan. "Bora nasıl?"

"Sıklıkla seni soruyor," dedi Adnan, ilk kez birine siz demediğini fark edince gözlerim ikisi arasında zikzak çizdi. "Yakın zamanda müsait olursan sizi görüştürmek isterim. Ama müsait olursan. Seni meşgul etmek ya da bunaltmak istemediğimi bil lütfen."

"Bunalmıyorum. Ben de Bora'yı görmek istiyordum." Çolpan'ın güzel yüzüne dağılan gülümsemeyi izledim. "Hafta sonları müsait oluyo-

rum. İstersen Bora'yı sakin bir yere götürebiliriz ya da güvenli alanı olan tesise gelebilirim. Tabii ki tesise gelmemde bir sakınca yoksa."

"Seni tesiste boğmak istemem," dedi Adnan çekingen bir sesle.

"Bora kalabalıktan ve yeni yerlerden pek hoşlanmıyordur. Üstelik bunalacak olsam bunu teklif etmezdim."

Adnan karşısında bu kadar farkındalığa sahip ve anlayışlı birini gördüğü için şaşırarak Çolpan'a baktı. "Öyle diyorsan o zaman..."

"Evet. Eğer Hakan abi sorun etmeyecekse tesise gelmek isterim. Zeliha olmadan gelmem sorun olacaksa Zeliha ile de gelebilirim." Bana doğru döndü. "Benimle gelirsin, değil mi?"

"Elbette."

"Senin de tesise girmende bir sakınca yok, neden olsun?" diye sordu Adnan ciddiyetle.

Çolpan, mahcup bir şekilde gülümseyip, "Tamam o hâlde, geleyim," dedi.

"Seni görmek Bora'yı çok mutlu edecek." Adnan da mahcup bir gülümsemeyle Çolpan'a bakıp başıyla onu tekrar selamladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Geçen gece için sana teşekkür edemedim, Zeliha. Güzel bir geceydi, bizi misafir ettiğin için teşekkür ederim. Artık aranıza kara kedi girmezse mutlu olurum, olur da Gurur ile aranız bir daha bozulursa Yener'i bu kez Ya Kahhar diyerek dövmeyi düşünüyorum. Sen o satılık yer elmasına kıyamazsın, o yüzden aranızı iyi tut."

Gülerek, "Sen Yener'i bizim aramız çok iyiyken bile döversin," dediğimde içten gülümsemesi sırıtışa dönüştü.

"Bu konuda yanılıyorsun demek isterdim ama içimden, derinlerimden yükselen bu isteği saklayamadığımın ve her fırsatta dışarı vurduğumun farkındayım."

Vural, "Hadi artık, Nihan'ımı görmediğim her saniye sinirim artıyor, kendine Yener'i döverken bir ortak daha istemezsin, öyle gerginim ki futbol topu gibi oynarım onunla," dediğinde güldüm.

"Ne bu özlem? Her gün birlikte değilmişsiniz gibi."

"Her dakika onunla olmazsam onsuzluk krizine giriyorum, Zeliş. Çok büyük bir aşk bu, açıklayamam," dedi alay eder gibi.

"Nihan'dan öncesi ve Nihan'dan sonrası olarak ikiye ayrılıyor bu zırtapozun hayatı," dedi Adnan. "Hayatının önüne Nihan'ı koydu."

"Nihan hayatımda olmasaydı, hayatımın önüne askerliği koyardım. Şu an en önde Nihan var." Vural çenesini kaşıdı. "Herhâlde Nihan haya-

tımda olmasaydı, ona hiç erişemeseydim, erişebileceğim en büyük mertebe olan şehitliği çok isterdim."

"Nasıl laf o ya?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Şehitlik hepimizin ulaşmak isteyeceği bir mertebe," dedi Tayfun, ardından dudaklarını kızının yanağına bastırdı. "Tabii arkamızda bırakacağımız çok önemli bir şeyimiz yoksa." Gümüş rengi gözleri bana dokundu. "Bu devirde insanlar, insanları sebepsiz yere arkasında bırakabiliyor. Arkanda bırakamayacağın şeylere sıkı sıkıya sarılmak gerek."

Gözlerim küçük kızına kaydığında kalbimde bir yük hissettim. Üzerinde düşündüğü tek konu kızıymış gibi bir hâli vardı. Eğer kucağındaki kız çocuğu olmasaydı emindim ki Tayfun'un da bir beklentisi olmazdı, sonraki adımlarının tamamını kızına göre hazırlamış olmalıydı.

"Kızın çok tatlı," dedim konuyu değiştirmek ister gibi.

"Öyledir benim bebeğim." Tayfun, kızının sarı saçlarını yüzünden çekip, "Bak Berfu," dedi. "Gurur abinin kız arkadaşını görmüştün ama onunla tanışmamıştın, değil mi?"

"İsmi Berfu mu?" diye sordu Çolpan merakla.

"Evet, Berfu Asya."

Berfu Asya'nın babasının bir kopyası olan gözleri bana çevrildi. Utangaç bir ifadeyle beni süzdü ama dudakları kelimeler için aralanmadı. Ona gülümsedim ve "Merhaba, Berfu," dedim. "Ben Zeliha."

Asya başını sallayıp yüzünü yeniden babasının boynuna saklayınca onu zorlamamak için sessizce gülümsemekten ileri gitmedim. "İnsanlarla, özellikle de kadınlarla arası pek iyi değil," diye mırıldandı Tayfun, sanki bunu açıklamazsa bana ayıp olacakmış gibi hissediyor olmalıydı. Kadınlarla arasının neden iyi olmadığını bildiğim için durgun bir şekilde Asya'nın sarı saçlarını izledim.

"Biz artık gidelim," dedi Vural.

Onlar yanımızdan ayrılıp kaybolana kadar Çolpan da ben de sessizdik. Sonunda gittiklerinde Çolpan, "Tayfun abinin kızının kadınlardan hoşlanmamasının bir nedeni olsa gerek," dedi düşünceli bir sesle.

Çolpan'ın sorusu beni bir takvim yaprağı gibi geçmişe doğru sürükledi ve zihnim beni karanlık bir gecenin içinde, Gurur ile yatakta yan yana uzanıp tavanı izlediğimiz o âna götürdü. Elim başımın yanında duruyor, gözlerim tavanda dolaşıyordu ve onun varlığını hissettiğim için güvenli alanımdaymışım gibi geliyordu. Sessizliğin içinde bana bir şeyler anlattığı, aralıklarda da susup tavanı izleyerek birbirimizi hisset-

tiğimiz bir andı. O gece, yatakta bana doğru döndüğü ânı hatırlıyorum. Başını çevirip ona baktığımda ela gözleri karanlıkta siyah görünüyordu.

"Peki Tayfun abinin olayı ne?" diye sorduğumda burukça gülümsedi.

"Az çok biliyorsun. Berfu'dan başka kimsesi yok. Tek dalı kızı. Karısı onları bırakıp gittikten sonra Tayfun hayatına bir daha bir kadın almadı. Hayatı kızından ibaret oldu." Elini yanağının altına koyup yüzümü incelerken bir müddet sustu. "Kadın sadece Tayfun'u değil, kızını da öylece bırakıp gitti. Berfu, çok uzun süre bir annenin varlığını aradı, bulamadığındaysa sığındığı tek limanı babası hâline geldi ve bir anne olabilecek her kadın ona korkutucu gelmeye başladı. Henüz o yaşlarda küçük bir kız çocuğu için zor olsa gerek. Bir kız çocuğunun en büyük ihtiyacı annesiyken, Berfu en büyük ihtiyacına karşı sadece büyük bir korku beslemeye başladı."

"Küçük bir kız çocuğu için çok travmatik."

"Annesiyle bağ kurması gerekirken babasıyla bağ kurdu çünkü babası ona annesinin vereceği her şeyi tek başına vermeye çalıştı. Tayfun'a bakan iri, korkunç bir adam görüyor olabilir ama kızına karşı bir anne de olmak için çok çabaladı."

Bunun neyi değiştireceğini bilmesem de "Peki kadının gitmesi için bir sebep var mıydı?" diye sordum.

"Bazı kadınlar anne de olamaz, eş de olamaz. Tıpkı bazı adamların baba da eş de olamayacakları gibi."

Sessizlik bu iki ağır cümlenin ardından geldi.

Gurur gözlerini yumup bir süre bekledikten sonra, "Tayfun çok acı çekti ama dışarıdan bir yaprak bile kımıldamadı onda. Her şeyi tek başına üstlenirken hiç kimseden yardım istememiş. Bu hayatta o kadar yalnız kalmış ki sınırlarından içeri kızından başkasını kabul edemiyor. Çünkü biliyor, kızı dışındaki herkes gider, belki bir gün büyüdüğünde kızı da gidecek ama gitmiş olmasına rağmen sevmeye devam edeceği tek kişinin kızı olacağını biliyor."

"Gitmesi için bir sebep olmamasına rağmen gitti," dedim düşünceli bir sesle. "Bazı insanları ve o insanların alabildiği kararları hiç anlamayacağım."

"Kararları kalbin paramparçayken ve çaresizken de alabilirsin, Minik Leydi," dedi Gurur. "Ama o kadın bir karar almadı, bir seçim yaptı ve seçtiği kendisiydi."

Gurur'un göğsüne sokulma ihtiyacıyla yatakta yavaşça kaydığım o anı hatırlıyorum. Düz bir şekilde uzanıp göğsünü bana sundu ve başımı göğsüne yaslayıp, parmaklarımı çıplak göğsünde dolaştırırken odadaki duvarı kaplayan camdan dışarıya baktım. Sessizlik derinleştikçe yaşananların da derinleştiğini ama Gurur'un yaşananlarla ilgili daha fazla ayrıntı vermeyeceğini hissettim.

Çolpan, "Hey," dediğinde daldığım anıların içinden yukarı yüzüp yüzeye çıkarak arkadaşıma baktım. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Otobüs geldi, gidelim mi?"

Otobüse bindiğimizde hiç konuşmadık. Çolpan kulaklığını takıp gözlerini yumdu ve olduğumuz dünyadan kopup kendi düşüncelerinin içinde dolanmaya başladı. Duraktan inip eve yürürken bir ara ona Adnan ile ilgili düşüncelerini sormak istedim ama bunun erken olduğunu düşünerek bu soruyu rafa kaldırdım.

Eve giden yokuşu tırmandığımız sırada yokuşun sonunda Eylül ve Emsal'i görmeyi beklemiyordum. Korkuyu hissettim, bu sadece panik değildi. Uzun tırnaklarını göğsüme geçirip aşağı doğru hızla çekiştiren ve göğsümü yırtan bu duygunun adı, kesinlikle korkuydu ve ondan korkmaktan nefret ediyordum. Onu gördüğümde çevremde biri varsa, o insan da tehlikedeymiş gibi hissediyordum. Hemen yanımda duran Çolpan'ın yanımda olmamasını diledim, hemen yanında duran Eylül'ün de onun yanında olmamasını diledim. O tehlikeliydi. Ve yeniden sınırlarımın içindeydi.

Çolpan, "O Eylül değil mi?" diye sorunca gözlerimi kırpmadan Emsal ve Eylül'e bakarak, "Evet," dedim.

"Yanındaki adam kim?"

"Babası."

Çolpan buna yorum yapmadı. Yapmamasına sevindim çünkü bu adamın insanların gözünde bir baba figürü bile olmasını istemiyordum, uğruna iyi yorumlar yapılacak birisi değildi benim nezdimde.

Bizi ilk fark eden Eylül'müş gibi görünse de aslında Emsal'in daha ben onu görmeden beni görmüş olduğunu biliyordum. Gözleri her yerdeydi, zihni her yerdeydi, karanlık düşünceleri ve fikirleri her yerdeydi.

"Zeliha abla," dedi Eylül çekingen bir sesle, aynı anda bana el de sallamıştı. Geçen geceki gerginliğin ardından ondan bir adım görmüş olmak beni rahatlatsa da yanındaki adamın varlığı yüzünden ifadem donuktu.

Çolpan, "Ben gideyim," diyerek yanımdan ayrılırken tedirgin gözlerle bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

Gözlerimi Emsal'den çekmeden, "Yok, sonra görüşürüz," dedim.

Çolpan'ın tedirginliğini hissettim ama yine de bir şey söylemeden karşı kaldırıma geçerek kızlarla yaşadığım binaya doğru ilerlemeye başladı. Ağır adımlarla Eylül ve Emsal'in yanına yürürken yüzümdeki ifadesizliğin kaybolmasını, bir maskenin bakışlarımı arkasına alarak beni saklamasını istedim ama istemekle kaldım. Çünkü bu herife karşı hissettiğim nefret günbegün büyüyordu.

"Merhaba," diyerek tam önlerinde durduğum sırada Eylül yüzümdeki sorguyu fark etmiş gibi omzunun üstünden babasına bakıp çekingen bir şekilde gülümsedi.

"Biz de seni görmeye gelmiştik," dedi Eylül bakışlarını yeniden bana çevirirken.

Neredeyse kaşlarımı çatacaktım ama bir şekilde bunu durdurmayı başardım. "Neden ki?"

Eylül ellerini kahverengi deri ceketinin ceplerine sokup, "Babam o gece sana yaptığım saygısızlığı duyunca bana biraz kızdı da," diye mırıldandı. "Senden özür dilemem gerektiğini söyleyerek beni buraya getirdi. Şöyle bir düşününce babam haklı, o gün fazla duygusal yaklaşıp sana kaba davrandım."

Kızını usul usul zehirleyişini izlemek, göğüs kafesime bir yumruk yemek gibiydi. Bakışlarım Emsal'e çevrilince gözlerimdeki kini gördü, kinim onu sadece gülümsetti.

"Sana kırılmadım," dedim gözlerimi Emsal'den çekmeden.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Abimle barışmışsınız," dediği anda Emsal'in dudaklarındaki gülümseme daha net seçilen bir memnuniyete dönüştü. Göğsümdeki baskının arttığını, korkunun bir köşeye çekilerek yerini nefretin doldurduğunu hissettim. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam. O geceki davranışımın ne kadar çirkin olduğunu biliyorum ama yemin ederim sizi yan yanayken görmek beni çok mutlu ediyor."

Emsal'in bakışları benden ayrılarak kızına çevrildi. Gurur'un bir kopyası olan gözlerinin ilk kez Gurur'un gözleri kadar şefkatle parladığını görünce bir an donuklaştım. Bakışlarım Eylül'e uğradığında, Eylül'ün bana geniş bir gülümsemeyle baktığını gördüm ve kafamın içindeki tüm

düşünceler yer değiştirmeye başladı. Tekrardan Emsal'e bakıp bu düşünceleri doğrulamak istedim. Korksam da buna ihtiyaç duydum ve işte oradaydı, kızını gerçekten seven bir babanın gözleri orada, onun gözlerinin çukurunda parlıyordu.

İçim parçalandı.

Kötülüğün içindeki sevgiyi görmek içimi parçaladı.

O, Eylül'ü gerçekten seviyordu.

Birden elini kaldırıp Eylül'ün saçlarına uzandı. Kızının saçlarını kulağının arkasına iterken o gülümseme dudaklarından silinmedi, gözlerine yerleşen o bakış kaybolmadı. Sonra benim varlığımı hatırlamış gibi elini çekip, dudaklarındaki gülümsemeyi yok ederek bakışlarını bana çevirdi. Yakalandığını fark etmek kaşlarını çatmasına neden oldu. İçimde derinleşen o sarsıcı hissin midemi bulandırdığını hissettim. Bir canavarın sevgisini görmek, içimdeki oyuğun daha da karanlıkla boğulmasına neden olmuştu.

Cesur'dan ve Gurur'dan esirgediği sevgiyi Eylül'e besliyordu.

"Biliyor musun baba, Zeliha abla annemle konuşmuş," dedi Eylül, Emsal'in yüzündeki mimik çizgileri buzlarla doldu. Eylül hâlâ gülümsüyordu. "Annem seni o kadar sevmiş ki... Eğer ayrıldığınızı duysaydı ve barışmasaydınız, bu onu çok üzerdi. Benim annemin kalbi çok hassas." Emsal'in bakışlarına çöken karanlık beni öylesine rahatsız etti ki gözlerimi ona dokundurmamak için ekstra çaba göstermeye başladım. Gurur'un annesiyle konuşmuş olmam onda şüphe uyandırır mıydı?

"Ben de anneni çok sevdim. O mükemmel bir kadın," dedim kelimelerin üzerine basa basa.

Emsal, Eylül'ün cevap vermesine izin vermeden, "Gülüm," dedi Eylül'e. "Bana bir paket sigara alır mısın? Paketimi yanıma almamışım."

"Alırım tabii ki." Eylül çaprazımızda kalan markete gitmek için sırtını bize dönünce hissettiğim gerginliğe rağmen maskemi takıp gözlerimi Emsal'e çevirdim.

"Neden buradasın? Durmadan burnumuzun dibine mi gireceksin sen bizim?"

Söylediğim her şeyi es geçerek, "Eylül'le iyi geçin," dedi birden. "Ne kadar üzüldüğüyle ilgili bir fikrin var mı? Seni kırdığını düşünmek bile onu üzmüş." Donuk bir suratla ona baktığımı görünce ellerini paltosunun ceplerine sokup, tehditkâr gözlerini gözlerime sapladı. "Senin yü-

zünden ona kızıyor gibi yapmak zorunda kaldım. Bundan hiç hoşlanmadım, Zeliha."

"Senin derdin ne?"

"Benim derdimin ne olduğunu, kimle olduğunu az çok anladın sanıyordum. Seni zeki sanırken yanılmış olma ihtimalim mi var yoksa?" Bana bu düşünce aklına yatmış gibi bakınca yüzümde tehditle sarılı bir ifade belirdi. Aniden güldü. "Ne o? Sevgilin yetmedi şimdi de sen mi boğazıma sarılacaksın? Aa, doğru, artık sevgilin değildi, değil mi? Tıpkı eskiden olduğu gibi şimdi de sahte sevgilin."

"Beni oyuncağın gibi oynatabileceğini sanıyorsun ya hani, dikkat et, Gurur'dan geleceğini sandığın ecel sana benden de gelebilir."

"Vay canına, çok korktum," dedi. Bakışları aniden ciddileşince kafasının içinde ne tür bir tilki dolaştığını merak ettim. Merakımın farkına varmış gibi, "Ben de o çilli suratını görmeye meraklı değildim ama Eylül üzgün görünüyordu," diye söze girdi. "Hem sonra... Kendini kaptırmaman konusunda uyarı yapmam gerektiğini hatırladım birden. Gurur ile barıştığınız düşünülüyor diye ona yaklaşmak, onunla eskisi gibi olmak gibi bir hata yapmazsın sanırım, değil mi? Barışmanızın formaliteden oluşunun bilincinde ilerle."

"Sen gerçekten hastasın."

"Bu çok sık duyduğum bir cümle."

"Siktir git," diyerek yanından geçecekken birden dirseğimi tutup beni durdurdu. "Bana kafana göre dokunmaya devam edersen o kolunu kökünden sökerim senin."

"Bana siktir çekerken iki kez düşün," dedi. "Her şeyin parmaklarımın ucunda olduğunu sakın unutma."

"Kendi topuğuna sıkmak istiyorsan dene."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Aynen öyle," dedim. "Beni tehdit edip duruyorsun ama o cinayetin arkasında sen varsın, bunu sakın unutma."

"Cinayeti işleyen ben değilim, neden kendi topuğuma sıkmış olayım ki?" diye sordu eğleniyor gibi.

"Cinayeti işleyen sen değilsen kim?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. "Çünkü Gurur'un yapmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Sadece sen, ben ve yapan kişi biliyoruz. Başkası bilmiyor. Yani aslına bakılacak olursa, herkes Gurur'un yaptığını düşünüyor. Ekip arkadaşları bile. Hatta Gurur'un kendisi bile."

"Hayatını kaydırabileceğim seviyeye gelmemi istemezsin. Beni zorlama," dedim ama bir yanım bu cinayeti asıl işleyen kişiyi öğrenmek için ona boyun eğmem gerektiğini fısıldıyordu.

"Beni eğlendiriyorsun ama eğlenceden çok da hoşlanan biri değilimdir. Sıkılırsam eğlence biter ve kâbusun başlar," dedi.

"Cinayeti kime işlettin?"

"Ben işletmedim, kendisi seve seve bu görevi üstlendi," dediğinde nabzımın yavaşladığını hissettim.

"Kendisi bu görevi seve seve üstlendiğine göre en az senin kadar ondan nefret ediyor, doğru mu?"

Gözlerini beğeniyle kısıp, "Benim tarafımda olsaydın seninle yapamayacağımız hiçbir şey olmazdı, biliyor musun?" diye sordu. "İleride çok iyi bir avukat olacaksın. Tabii böyle bir şey mümkünse."

"Senin tarafında olmaktansa tüm hayatımı yakarım, ne avukatlık umurumda olur ne de başka bir şey."

"Şu an benim tarafımdasın Zelihacığım."

"Kartların ne zaman yeniden dağılacağını bilemezsin," dedim gülerek.

"Bu bir tehdit mi?"

"Uyarı."

Karanlık bakışları daha da yoğunlaşırken, "Eğer kartların yeniden dağılacağına inansaydın bunu benimle paylaşmazdın," dedi kendinden emin bir sesle.

İşte benim yaptığım tam olarak buydu şu an. Buna inanmasını sağlamak için konuşuyordum. Çaresiz olduğumu, sadece onu korkutmak için zarf attığımı düşünsün istiyordum, ki öyle de oluyordu. Dudaklarıma yapay bir gülümseme yerleştirdim.

"Katilin kim olduğunu bana söylemiyorsun çünkü olabileceklerden korkuyorsun, yapabileceklerim seni korkutuyor mu?"

Zarf attığımı düşündüğü için gözlerini devirerek güldü. Eylül'ün marketten çıktığını gördüğü anda dirseğimi bıraktı ama aramızdaki konuşmanın sona ermediğini hissedebiliyordum. Eylül bize doğru yürürken, "Zavallı oğlum," diye fısıldadı bana bakarak. "Pişirdiğin yemekleri yiyemedi. O kadar değersiz ki, pişirdiğin yemekler ona değil, kaldırım taşlarına daha layıktı."

Öfke içimde beni yakıp kavuran bir alev gibi sıçrayarak büyüse de bir şey yapamadım.

Eylül'le aramızdaki mesafe kapanmak üzereyken bir kez daha gülüp kulağıma yaklaştı ve "Kim bilir, belki de katil Gurur'a sandığından daha yakın biridir," dedi ve dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyormuş gibi hissederken birden benden uzaklaşarak kızına doğru yürümeye başladı.

Eylül'e sarılışını izledim. Kızının saçlarını öperken bana göz ucuyla keyifle baktı. Babam, zihnimin gerilerinden, *"Kalabalık bir zihin mahşer yeridir, Zeliha'm,"* dedi. *"Bazen o kalabalığı ikiye yırtıp kendi düşüncelerine doğru koşman gerekir."*

Sakin olmak zorundaydım. Sakinliğimi korumak zorundaydım. Korkunun beni yönetmesine izin vermeyecektim, panik duygusuyla hareket edip kasırganın içine savunmasızca koşmayacaktım. Gözlerimi açmıştım. Artık tüm sesleri duyabiliyordum, tüm yolları görebiliyordum, her şeyi bilmiyordum ama acele etmediğim sürece farkındaydım ki öğreniyordum.

Dudaklarıma bu kez gerçek bir gülümseme yerleşti ve Emsal'in yüzüne sinmeye başlayan şaşkınlığı izledim.

Eylül'e el salladıktan sonra, "Benim gitmem gerekiyor," dedim. "Umarım en kısa zamanda görüşürüz, Eylül."

"Tamam, ben seni tutmayayım," dedi Eylül. Onu o canavarın kollarından kurtardığım bir gün olacaktı. O güne kadar zarar görmemesini diledim.

Gurur ile yaşadığımız eve kendimden emin adımlarla yürürken korkunun pullarımmış gibi tenimden dökülerek arkamda bıraktığım bir ize dönüştüğünü hissediyordum ve biliyordum, dökülen pulları geride iz gibi bırakıyor olsam da sonunda onlardan arınıyordum. Korku yavaşça zihnimi terk ediyordu. Kendime inanmak istiyordum. Gurur'a ise kendime inanmadığım kadar çok inanıyordum. Kendime inanana dek savaşıma devam edecek, Gurur'a olan inancıma tutunarak kendimi eğitecektim. Emsal'in istediği zihnimde bir kaos başlatmaktı ama bilmediği bir şey vardı, ben o geceden beri bir kaosla yaşıyordum ve artık kaosla nasıl başa çıkılır biliyordum.

Eve girene kadar başkalarının ektiği düşüncelere değil, kendi düşüncelerime kulak verdim. Eve girdiğimde ise Emsal zihnimde bir kez daha, *"Zavallı oğlum. Pişirdiğin yemekleri yiyemedi. O kadar değersiz ki, pişirdiğin yemekler ona değil, kaldırım taşlarına daha layıktı,"* dedi. Sırtımı dışarıya açılan kapıya yaslayarak salona bakarken öfkenin yavaşça eriyip kaybolmasını bekledim.

Elimdeki not dolu defteri salondaki sehpanın üzerine bırakıp hızla mutfağa giderken kafamda sadece Gurur ile ilgili detaylar dolaşsın istedim. Onun için yaptığım yemeklerin bile ona ulaşmasına engel olmuştu, Gurur'un kendini önemli hissetmesini sağlayacak her şeyi onun hayatından ateşe vererek yok etmek istiyordu ama boşaydı. Buna izin vermeyecektim. Üzerimdeki ceketi çıkarıp mutfaktaki sandalyenin üzerine fırlattıktan sonra mutfak önlüğünü takıp iplerini sıkıca düğümledim ve telefonu elime alıp mesaj kısmına girdim.

Zeliha Özdağ: Akşam kaç gibi dönersin?

Anında çevrim içi olmasını beklemiyordum.

Sevgilim: Çok geç kalmam, işlerim var onları halledeceğim.
Zeliha Özdağ: Akşam yemeğine evde olur musun?

Bir süre cevap vermeden çevrim dışı şekilde bekledi.

Sevgilim: Olurum yavrum.
Sevgilim: Gelirken almamı istediğin bir şey var mı? İstersen hazırlan dışarıda yiyelim.
Zeliha Özdağ: Ekmek al.
Sevgilim: :)
Sevgilim: Olur, alırım.

Çöken sessizliğin içinde durup kendi kalbimin sesini dinledim. Panik yok. Korku yok. Acele yok. Her şey Gurur'un tasarladığı şekilde ilerleyecek. Öndeyiz ama o, önde olduğumuzu hiç bilmeyecek. Panik yok. Korku yok. Acele yok. Buzdolabına yönelip sebzeleri çıkarırken kafamın içinde sürekli tekrar eden üç cümleydi bu, üçü de iki kelimeden oluşuyordu.

Onun için kendini evinde hissedeceği, önemli hissedeceği, eğer böyle bir şey mümkünse huzurlu hissedeceği yemekler yaptım. Biraz şehriyeli pilav, biraz sulu köfte, biraz piyaz ve salata. İşim bittiğinde düşüncelerim o kadar geri planda kalmıştı ki kendimi rahatlamış hissediyordum. Bulaşıkları durulayıp makineye yerleştirdikten sonra duş almak için üst kata çıktım ama geride kaldığını sandığım düşünceler de merdivenleri ters bacaklarıyla tırmanan yaratıklar gibi tırmanarak peşimden üst kata kadar geldiler.

Duştan çıkıp saçlarımı kuruttuğumda üzerimde Gurur'a ait siyah bir kazak, altımda da taytım vardı. Leon ve Pars'ın mama kaplarındaki

bayatlamış mamaları bir çöp poşetine döküp kaplara yeni mama doldurdum ve çöp poşetini mutfaktaki çöpe atıp sofrayı kurmaya başladım.

Masayı sakince hazırlarken zihnim sürekli düşüncelerimin kapılarını zorlamaya devam etti. Porselen servis tabağına düşen yansımama bakarken birden hatıralarımda hâlâ capcanlı duran anılardan birinin içine çekildiğimi fark ettim. Gurur o anıların başrolündeydi. Kızlarla kaldığım evdeki küçük odamda perdesi daima çekili olan cam kapıyı, cam kapının ardındaki küçük balkonu gördüm. Bu anı o kadar tazeydi ki sanki zihnimde tek bir an kaybolmamıştı.

Cam kapıyı açıp balkona çıktığımda, onun evimin karşısındaki sokak lambasının altında dikilmiş balkonumu izlediğini gördüm. Bir eli paltosunun içindeydi, kalbini de paltosunu da alıp sokağıma gelmişti ve sokak lambasının altında sigara içerken balkona çıkacağımdan emin gibiydi. Beni gördü ama tepkisiz kaldı, sokak lambasının altında sigarasını içmeye devam etti.

Bir başka anının beni kolumdan tutup çektiğini hissettim, cam kapının içinden o âna ait olmadığımı kanıtlayacak şekilde bir sis bulutu gibi süzülerek geçtim ve girdiğim yerin odam olmadığını fark ettim. O gece, o karanlık sokaktaydım, Gurur büyük adımlarla ilerliyordu ve gözyaşları içinde onun gidişini izlerken durması, bana bakması, yardım etmesi için ona yalvarıyordum; paltosu üzerindeydi ama kalbi yanında değildi.

Avuç içlerimi yemek masasının yüzeyine bastırdım. Porselen tabağın içindeki yansımama daha dikkatli baktım ve bir başka anı rüzgâr gibi eserek zihnimin şeklini değiştirip beni yeni bir görüntünün içine sürükledi. Gurur yağan yağmurun altında gözlerime buz sıcağı gözleriyle bakıyor, çaresizlik ilk defa onun çehresini ateşe vermiş yakıyordu. Beni özgür bırakma isteği ile ilk kez o çaresizlik yüklü bakışlarında karşılaşıyordum, onun tutsağı olduğum gerçeği ise tam da o anda kalbimi yakıyordu.

Anılarımız kafamın içindeki gürültüleri silmeye devam ederken duyduğum tek ses onun sesi oldu, hatırladığım tek yüz onun yüzü oldu, hissettiğim tek ruh onun ruhu oldu.

Kapının zili çalınca gülümsedim. Anahtarı vardı ama kapıyı açanın ben olmamı istiyordu.

Anılarımın içinde yorgun bir sesle, *"Anahtarım vardı, Zerda'm,"* dedi. *"Kapıyı sen aç istedim."*

Kapıyı açtım ve işte oradaydı. Kamuflajının içinde bana bakıyor, kapıyı açan kişinin ben olacağımı biliyor olmanın getirdiği bir huzurla gülümsüyordu. Her zaman donuk bakan o gözlerine yaşamı benim ektiğimi fark etmek, kalbimde yeniden bir ihtilal başlattı.

"Hoş geldin," diye mırıldandım.

"Sadece sana hoş geliyorum, biliyor musun?" diye bir karşılık verip, sanki son günlerde tüm dünya onun üzerine yıkılıp onu altına almaya çalışmıyormuş gibi kolunu belime sararak beni kapının eşiğine çekti ve alnımdan öptü.

Eli hâlâ belimdeyken çenesini havaya kaldırıp, "Yemek mi yaptın?" diye sordu.

Diğer elinde tuttuğu ekmek poşetine bakıp gülümserken, "Boşuna ekmek al demedik herhâlde," dedim alay eder gibi.

Karşımda bir adam ve bir çocuktu.

Anılarımın içinde kırgın bir sesle, *"Bizim evimizde hiç huzur olmadı, sofraya karnımızı doyurmak için değil, onun öfkesini izlemek için otururduk,"* dedi.

Gözlerinin içine uzun uzun baktığımı fark edince, "Ne oldu?" diye sordu. "Canını sıkan bir durum mu var?"

"Seni görünce her şey geçti."

Beni keyiflendirmek ister gibi sırıttı. "Ne biçim yürüyorsun sen bana öyle ya?"

"Şu şekil yürüyorum," dedim ve hâlâ kapının eşiğinde olmamızı umursamadan parmak uçlarımda yükselip parmaklarımı onun ensesine bastırdım, başını eğmesini sağlayarak onu çenesinden öptüm. "Hadi içeri gir."

"Neden dudağım değil de çenem, şunun istişaresini bir yapalım seninle bakayım," diye söylenerek içeri girip kapıyı kapatırken keyfimi gerçekten yerine getirdiği için gülümsemeye devam ediyordum.

Elinden ekmek poşetini aldım ve "Elini yüzünü yıka da sofraya gel," dedim mutfağa yönelerek.

Elini yüzünü yıkadı ama kamuflajını çıkarmadı, mutfağa üzerinde kamuflajıyla girip merakla yemek masasının önüne geldi. Yemekleri görünce durgunlaştığının farkına varsam da yorum yapmadım. İçinde bir sürü savaş vardı. Soğuk ve sıcak dengesini kuramadığı zamanları oluyordu, biliyordum, bazen kendiyle olan savaşında kendine de mağlup

oluyordu. Onu izlerken mağlubiyetlerinden biriyle daha karşılaşmışım gibi hissetmek canımı yakıyordu.

Hatıralarında çok fazla yara vardı ve biliyordum ki o yaralardan hâlâ kan sızıyordu.

"Tüm bunları benim için mi yaptın?" diye sordu bir çocuk kadar masum bir şekilde.

Belki kendisini asla bir çocuk kadar masum görmüyordu, belki masumiyetten çok uzak bir yerde, kendi savaşının içinde ağır hasarlar alarak büyümek zorunda kalmıştı ama ben ona baktığımda bir çocuk görüyordum.

"Senden başka kimin için yapacağım sanki deli?"

Buz sıcağı gözleri gözlerime takılıp kaldı. Unutmak istemediğim, sürekli hafızamda capcanlı kalsın istediğim gözlerine aynı şekilde baktığımda yüzüne çöken durgunluk benim de içime çökmeye başlamıştı.

"Hadi otur da yemek yiyelim," dedim, o durgunluğun kaybolması şu an için kabul olmasını istediğim tek dileğimdi.

Sandalyesini çekip karşıma otururken ruhundaki tedirginliği gördüm. Hayatı boyunca hep tedirgin oturmuştu yemek masalarına. Hayatı boyunca pişen sıcak bir yemeğe belki de hiç huzurla ulaşamamıştı. İnsanların yaraları, büyüdüklerinde, yeni yollar çizdiklerinde, hatta tamamen değiştiklerine inandıklarında bile olduğu yerde kanamaya devam ediyordu. Onun ruhuna açılan yarayı iyileştirmenin bir yolu yok muydu?

Servis tabağına yemeğini kendi ellerimle koydum, buna şaşırdı ama şaşırdığını fark etmemden utanıyormuş gibi tepkisiz kalmayı denedi.

Sonunda yemek kaşığını tutan elimi bileğimden kavradı ve sapı kavrayan parmaklarıma dudaklarını bastırıp bana yeniden dikkatli gözlerle baktı. Sanki o da her anımı hafızasına kazımaya çalışıyordu. Sonsuza dek birbirimizin hayatında kalacaksak bile birlikte geçen hiçbir anı unutmayalım istiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, beklemediğim bu teşekküre verecek bir karşılık bulamadım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Ben sana teşekkür etmek istiyorum. Sürekli." Kaşığı eline alıp pilava daldırmadan hemen öncesinde göz kontağımız yeniden alev aldı. "Sana kızdığımda bile sana teşekkür etmek istiyorum, delilikse delilik."

"Çok açık sözlü davranıyorsun bazen," diye mırıldandım karşısına otururken.

"Öyle mi yapıyorum?" Kaşığı ağzına götürdü. Pilavı çiğnerken benden cevap ister gibi bakıyordu.

"Evet."

"Sana karşı kapalı bir kutu olduğum zamanlar oldu. O zamanlar benim için susmak çok zordu. Kendimle savaşımı en çok seninle verdim."

Kendisiyle savaşını en çok benim yüzümden mi vermişti? Ona inandım; bu inanç, içimdeki ateşin içine bir sürü çıra attı. Bana en büyük yalanları söylese ve bunların yalan olduğuna adım kadar emin olsam bile ona inanırmışım hissi kalbimi yeniden pusuya düşürdü.

Kaşığı tabağın kenarına koyup bir süre sustuktan sonra, "Elin çok lezzetli," diye devam etti cümlesine. "Bu yediğim en güzel pilav."

"Abartma," dedim.

"Bu yediğim en güzel pilav çünkü bunu sen yaptın," dedi. Durgun bakışlarını pilava indirdi. "Huzurla akşam yemeği yiyebileceğim bir yemek masası hiç olmaz sanıyordum ama seninle bir sehpanın önüne oturup noodle yemek bile benim için huzurdu. Şimdi senin benim için pişirdiğin yemeği, seninle birlikte oturduğum yemek masasında yiyorum. Bunun nasıl bir huzur olduğunu bilseydin, tek bir an şu an hissettiğim huzuru hissetseydin, mutluluktan delirirdin."

"Senin için her akşam yemek pişiririm eğer bu seni bu kadar mutlu ediyorsa."

"Evlenme teklifi ettiğini bu kadar belli etme be kızım," dedi modumun düştüğünü, onun durgunluğunu hissettiğimi fark etmiş gibi neşelenerek. Kaşığını sulu köfteye sokup, "Daha önce hiç bundan yememiştim," dedi yemeği incelerken. "Yani buna benzer bir şey yemiştim de o salçalıydı. Bu beyaz."

"Terbiyeli çünkü bu."

"Terbiyesiz seviyorum ben," derken göz ucuyla bana baktı, yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Çok konuşma da ye."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Beni utandırmaktan zevk alıyordu ama eminim utanmadığım anları da seviyordu. Yemekten aldığı ilk kaşıkta onun gerçekten büyülendiğini görmek beni o kadar mutlu etti ki eğer bunun beni utandırmayacağını bilsem, ayağa kalkıp birden dans etmeye başlardım. Onu bir şekilde etkiliyor olmak her zaman hoşuma

gidecekmiş gibi geliyordu. Arka arkaya üç kaşık yediği yemeğin tadına inanamıyormuş gibi, "Bence sana olan deliliğimle hiç ilgisi yok bu kadar beğenmiş olmamın, sen gerçekten müthiş hamarat çıktın lan," dedi.

"Şimdi kendimi övmek gibi olmasın ama..."

"Öv ulan, en doğal hakkın." Yemekten iki kaşık daha yedi, sonra kaşığını pilava soktu ve "Yediğim en güzel yemek, annem kusura bakmasın," diye şakıdı.

Yemekte ona eşlik etsem de sanki karnımı doyuran yediğim yemek değil, onun yaptığım yemeği yiyişini izlemem olmuştu. Tabağın resmen dibini sıyırdı, tek bir pirinç tanesi bile bırakmadı ve sonunda doyduğunda koca bir bardak soğuk su içip gevşemiş bir şekilde bana baktı.

"Tamam," dedi. "Yeter bu kadar sevgililik hayatı. Biz seninle karı koca olmuşuz, haberin olsun."

Gecenin ilk kahkahası dudaklarımdan döküldüğünde artık durgun değildi, çocuklar kadar şendi. Sanki Emsal gerçeğini ve diğer tüm karanlık gerçekleri evin kapısının dışında bırakmış, evimizin içinde birbirimize karışmıştık.

Gecenin devamında birlikte masayı toparlamış, bulaşıkları makineye yerleştirmiş, aspiratör ışığının altında bizim için yaptığı kahveleri içmiştik. Kahveyi içerken ben tezgâhın üzerinde oturmuştum ve o da bacaklarımın arasında durmuştu. Teması hiç kesmeden tesiste olup bitenlerle ilgili havadan sudan gelişen bir sohbet etmiştik.

Sonunda kahve fincanları tezgâhın köşesine boş bir şekilde koyulduğunda temasın şiddeti değişmişti. Parmaklarım kumral saçlarında, mermer kadar sert teninde ve kamuflajının üzerinde dolaşırken çenemi tutup beni ne kadar sert öptüğünü hatırlıyorum.

Artık önlenemez bir şekilde ona karışmak istiyordum ve biliyordum ki onun da istediği buydu. Her temas, aramızdaki gerilimi biraz daha artırdığı gibi bağımızı da güçlendiriyordu.

"Ben bir duş alayım," diyerek geri çekilecekti ki bacaklarımı beline sararak onu durdurdum. Bakışlarının karardığı ilk an, işte o andı. "Ne istiyorsun?" diye sorarken sesinin de değiştiğini fark ettim.

Bacaklarımı daha da sıkılaştırmam bedeninin kasılmasına neden oldu. Düşüncelerini tamamen bana çevirmek, zihnindeki tüm kapıları kapatıp arkasında onunla birlikte olduğumuz bir kapıyı açmak istiyordum. Bunu gözlerimde gördüğünü biliyordum. Topuğumu bel oyuntusuna bastırmamla, dudaklarının aralanması bir oldu.

"Sadece beni düşünmeni istiyorum," diye fısıldadım.

"Aksi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Her an," topuğumu biraz daha bastırdım, "her saniye sadece beni düşün istiyorum. Bu beni bencil biri mi yapar?"

"Bu seni benim yapar," dedi dudaklarıma yönelirken.

Göz kontağını kesmeden, nefeslerimiz birbirine karışıyorken tam da dudaklarımın önünde durup beni öpmeden bekledi. Bunun bir işkence olduğunu düşündüm çünkü dudakları dudaklarıma değmediği her an bedenimdeki alevler artık ruhumu da yakıyordu.

"Seni benim yaptığı gibi mi?" diye sordum, nefesim nefesine kor gibi karıştı.

Aynı alevlerin içinde onun da çok uzun zamandır yandığını bilmeme rağmen görmek istiyordum. Benim için nasıl yandığını bana izletsin istiyordum.

"Sabrımı sınamak konusunda üzerine yok, hiç korkmuyorsun." Ne demek istediğini anlayamadığım için kaşlarımı çatınca bedeninin kasılmalarını hissetmemi sağlamak ister gibi kendini bacak arama yapıştırdı. Uyluklarımda hissettiğim gerilme hissi ile farkında olmadan tırnaklarımı tenine sapladım. "Çok tehlikeli sularda yüzüyorsun," dedi kısık, tehditkâr bir sesle. "Seninle yalnız kaldığımızda aramızdaki çekimi durduramıyorum."

"Durdurmanı isteyen kim?" diye sordum açıkça.

Yaşanacakları durdurmak istemiyordum. Onun da durdurmasını istemiyordum. Aramızdaki artık durduramayacağımız, durdurmaya çalıştıkça daha da kördüğüme dönüşen bir şeydi. Sanki birbirimize dolanıp bir kördüğüm şeklini almıştık ve o kördüğümün etrafında alevler ilerliyor, düğümü koparmıyor ama düğümü oluşturan bizi kavuruyordu.

Gurur çenemi büyük avucunun içine alıp sıkınca inleyeceğimi sandım ama inlememi durduran, dudaklarının dudaklarımın üzerindeki kayışı oldu. Beni öpmedi. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde kaydırıp yangını körükledi. Gözlerimin içine tutkuyla baktığında kalbim artık tüm vücuduma yayılmış, tüm uzuvlarımda atıyordu. Burnunu burnuma sürtüp, "Uslu durmayalım istiyorsun sen," dedi.

"Sadece beni düşün, bana karış istiyorum ben," dedim dudaklarına doğru.

Telefonunun melodisi aramızda ip gibi gerilen o çekimi durdurmaya yetmedi ama dikkatimi dağıtmayı başardı. Bacaklarımı istemeyerek de

olsa gevşettim ve Gurur da istemeyerek de olsa bacaklarımın arasından çıkıp telefonu açtı.

"Söyle," derken sesi gergin çıkmıştı, bu gerilimin sebebi olmaktan mutluluk duyuyordum.

Sırtını bana dönüp kulağında telefonla mutfak camına doğru yürüdüğü sırada gözlerim elimde olmadan geniş omuzlarına takılıp kaldı. Uzun boynundan aşağı devam eden o serüveni tamamlayan geniş, oldukça heybetli duran omuzlarıydı. Boynunu çıtlattığında gözlerim kısıldı.

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Ne zaman?" diye sordu. Bir anda tüm dikkatim dağıldı, tek düşündüğüm hattın öteki ucundaki kişinin kim olduğu ve neyden bahsettikleriydi. "Onları çökertmek bizim için çocuk oyuncağı, bunu biliyorsun. Sadece zeminin sağlam olması gerekiyor. Bir sik olacağından değil, her ihtimali düşünmemiz gerektiğinden."

Paniği kovmaya çalıştım ama kovamadım, korkuyu arkamda bıraktım sandım ama bırakamadığımın farkına vardım.

Gurur, "Bunları konuşalım ama şimdi değil," dedi. "Tamam. Arayacağım seni."

Telefonu kapatıp bana döndüğü an, "Konu ne?" diye sordum. İçime çöken huzursuzluğu anlamış gibi başını iki yana salladı.

"Bir konu yok." Tekrar bacaklarımın arasına girmek için dizlerimi tutup bacaklarımı iki yana açacaktı ki tüm gücümü kullanarak bunu yapmasına izin vermeden inatla gözlerinin içine baktım. "Bir şey olmadığını söyledim, Zeliha."

Korkum şiddetle çoğalıyordu, buna rağmen sakin göründüğümün farkında bir şekilde gözlerinin içine bakıyordum. İnadımdan hoşlanmadığını fark ettim, kaşlarını çatıp yüzünü ekşiterek, "Şu an bunları konuşmaya gerek yok," dedi.

"Söyle, Gurur."

İkilemde kalmış gibi susması içimdeki paniği çoğalttı.

"Bir yola çıkıyoruz," deyince kalbim sıkıştı.

"Bu ne demek?"

"Bir operasyon için hazırlanıyoruz. Yakında bizimkilere de haber vereceğiz," dedi. "Telefondaki Muşta'ydı."

"Operasyon?" Sertçe yutkunup yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına iterken telaşlı görünmemek için kendimi sıkıyordum ama te-

laşımı gördüğünü, ben saklasam da her şeyi görebildiğini biliyordum. "Babanla mı ilgili?"

"Baban deme şu pezevenge," dedi hiddetle.

"Onunla mı ilgili?"

"Evet, bağlı olduğu orospu çocuklarını çökerteceğiz."

Geri çekilip tezgâhın üzerinde duran sigara paketine yöneldi. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirirken omzunun üstünden bana bakıyordu. Ateş sigaranın ucuna değdiğinde ve ilk dumanı içine soluduğunda da bana bakmaya devam etti. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü anlamak istiyor gibiydi.

"Harekete geçme zamanı geldi mi yani?"

Sakinliğimin onu şaşırttığını fark ettim. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken, "Evet," dedi. "Geç bile kaldık."

"Bu tehlikeli olacak mı?"

"Hayır," dese de içimden bir ses tehlikeli olacağını söylüyordu. Sessizliğe büründüğümde, "Susma," dedi. "Böyle olmanı sevmiyorum."

"Düşünüyorum sadece."

"Neyi?"

"İhtimalleri."

"İhtimallerin her birinin sonunda sana tek parça geleceğimin sözünü veriyorum," dediğinde gözlerinin içine bundan emin olmak istiyor gibi baktım. Biliyordu, zihnimin içinde taşıdığım her duygudan, her düşünceden haberi vardı. Bu yüzden bana ne düşündüğümü ya da ne hissettiğimi asla sormadı.

"Ortada seni taklit eden bir katil var, o katili bulmadan babanı oyundan çıkarmak doğru bir hamle olacak mı?"

"O orospu çocuğunu bulacağım."

"Onun sana yakın biri olduğunu ima etti," dedim kuru bir sesle.

"Bu sence de çok normal değil mi? Bunu yapması... Senin kimseye güvenmeyecek hâle gelmeni istiyor. Onun seninle psikolojik bir savaşta olduğunun farkında değil misin?"

Bir müddet sessizliğin ardından, "Peki ya beni senin etrafından birine yönlendirmeye çalışmıyor da başka bir şey anlatmaya çalışıyorsa?" diye sordum.

Gurur keskin kaşlarını çatıp, "Ne demek istiyorsun?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Ya benim değil senin tanıdığın birinden söz ediyorsa? Ya ekipten ya da etrafımızdakilerden değil, başka birinden söz ediyorsa?" Çatık kaşlarımın altında dalgın bir şekilde kısılan gözlerimi yere sabitledim. "Enteresan olurdu."

"Çok yakında her şey ayyuka çıkacak," dedi Gurur. "O gün kaos daha da büyüyecek ve normal şeylerden konuşma şansımız belki de hiç olmayacak. O yüzden şimdi bunlardan konuşmak istemiyorum." Sigarasını kül tablasına bastırıp sertçe söndürdü. "Kaos kapıda."

Bu kadar net bir şekilde bunu dillendirmesinin beni daha da korkutacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sakince onu izlerken hislerin kafamın içine saçıldıklarını ve buna kayıtsız kalmaya başladığımı hissettim. Tezgâhtan inip sessizce buzdolabının kapağını açtım, buzdolabının içini uzun uzun izledikten sonra kapağı kapatıp bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim.

Dalgın bir şekilde boşluğu izlediğini gördüğümde onun kafasını daha fazla meşgul etmek istemediğimden sessizce mutfaktan çıkarak üst kata, yatak odasına gittim. Karanlığın sindiği odada çok uzun süre yalnız kalmayacağımı biliyordum. Nitekim, dakikalar sonra onun ayak sesleri odanın içine yayılmaya başlamıştı. Onu yatak odasının içinde hissettiğimde bedenimi usulca ona doğru çevirdim ve gözlerimiz birbirine dokundu.

Birden aramızdaki çekimin ikimizi de öldüreceğini hissettik.

Bakışları buz sıcağı bir sarılıktan koparak, ağustos yangını bir geceye evrildi. Artık gözleri öylesine siyahtı ki sanki hiç ela olmamıştı. Bana doğru bir adım geldi, ondan bir adım geriye doğru uzaklaştım. Durmadı. Bakışları gözlerimde saplı duruyorken, gözleri dalgaları gitgide hırçınlaşan sonsuz, beni boğmak için bana doğru ilerleyen bir okyanusa dönüşmüştü. Bir adım daha attığında, ayağımı geriye atıp bir adım geri gittim ve bu küçük oyunun hoşuna gittiğini, gözlerine yayılan o vahşi tutkudan anladım.

Ceylan ve dağ aslanı. İşte tam şu an, biz buyduk.

Hislerin en yoğun olduğu anlardan birindeydik. Biriken tüm duyguların açığa çıkmaya başlamasıyla birlikte aramızdaki tutku dolu oyun da başlamıştı. Oyun oynayan bir ceylan ve dağ aslanı göremezdiniz, o yüzden şimdi o bana bir adım geliyor, ben ondan bir adım kaçıyorken, aslında biz avcı ve avdan farksızdık ama ben bir av olarak, onu dişlerinin arasına almak isteyen taraftaydım.

Bunu biliyordu, onun cesur kızıydım, buna bayılıyordu. Çoğunlukla onun arsız kızıydım, buna deli oluyordu. Gözlerine fırlayan ateşler, ağustos ayındaymışız gibi ortamın sıcaklığını beşe, ona, belki de yüze katladı. Gözlerine bakarken yanıyordum; biliyordum, o da yanıyordu. Beni istiyordu. Beni çok istiyordu. Tıpkı onu çok istediğim gibi.

Panik, korku ve diğer tüm kötü duygular yeniden sessizliğe gömüldü.

Bir adım daha atarken gözleri ruhumun içine sızdı, bununla beraber, bedenimin de içine sızmak istediği farkındalığıyla kalbimin atışları hızlandı. İkimiz de dönüşün imkânsız olduğunu bildiğimiz bir sokağa el ele sapmıştık. Dilim damağım kurumuş gibi hissederek bir adım daha geri gittiğimde, dudaklarında beliren yamuk, alaycı gülümseme, nabzımın damarlarımın içinde mayın gibi patlamaya başlamasına neden oldu. Tüm bedenim hem uyuşmuş hem de alev almış, küle dönene kadar dinmeyecekmiş gibi yanmaya başlamıştı. Kaçacak bir yerimin kalmadığını sırtımın duvara yaslanmasıyla anladım. Sırtıma yayılan duvarın soğukluğu beni ürpertmedi, aksine rahatlattı, öyle sıcaktım ki bu soğuk dokunuşa ihtiyacım vardı.

Dağ aslanı, ceylanı tuzağına düşürmüştü ama ceylan, bu tuzağa düşmeyi kendisi istemişti.

Muhtemelen dağ aslanı da bunun farkında olduğundan bu denli büyük bir tutku gözlerini ateşe vermişti.

Onu istemem, ondan kaçıyor gibi görünüp aslında ona doğru çekiliyor olmam, ona sınırsız bir haz veriyor olmalıydı.

Bir adım daha attığında, artık aramızda mesafe diye bir şey yoktu ama bu yakınlığın bile bana yetmediğini hissettim. Onu kuşatmak, sarmak, içine dolup ondan bir parça olmak istedim; belki de içime dolup, benden bir parça olması gereken oydu. Benim tüm hücrelerimi, bedenimdeki her kuytu köşeyi, tüm boşluklarımı doldurmasını istiyordum. Bedenimdeki ateşin sırtımı verdiğim soğuk duvarı bile ısıttığını hissettiğimde, nefeslerimiz birbirine karışmaya başlamıştı.

Gözlerini gözlerime saplayıp parmaklarının ucuna aldığı çenemi havaya kaldırdı, yüzümü tamamen kendi beğenisine sundu. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki üzerimdeki kumaş parçaları ateşine kapılıp kül olarak yere dökülüyorlardı sanki. Çırılçıplak kaldığımı hissettim. Dahası, o büyük ellerin beni gerçekten çırılçıplak bırakmasını istedim.

"Kaçacak yerin kalmadı," diye fısıldadı ve sesi tutkudan bir kırbaç gibi ruhuma, tenime, tüm düşüncelerime vurup şakıdı; içgüdülerim alev almış kanatlar gibi çırpınıyordu.

Sesimi çıkarmadan gözlerine baktım. Bakışlarım bir anlığına kuruyan dudaklarına kaydı, bunu yaptığımda parmaklarının çenemdeki duruşu sertleşti. Sertçe yutkunarak baktığım dudakları bu defa, "Ne istiyorsun?" diye sormak için aralandı ve gözlerimi yavaşça yumup geri açarak bakışlarımı kararan gözlerine çevirdim.

"Senin istediğinden farklı bir şeyi değil," diye mırıldandığımda gözleri kısıldı, kirpiklerinin arasına hapsolan bakışlarındaki tutku başımı döndürüyordu ama dönen başıma rağmen gözlerimi o bakışlardan çekip ayıramıyordum.

"Benim istediğim şeyleri istiyorsan, senin gerçekten küçük, ahlaksız bir kız olduğunu düşüneceğim," dedi, boğazından ateş gibi yükselerek bana doğru çarpan sesinin kalınlığı, tokluğu ve itaat etmem için âdeta beni büyüleyen tonuyla yutkundum.

Daha fazlasını istiyorsam, nasıl bir kız olduğumu düşünecekti? Merak duygusunun pençeleri derinlerimi kazarken, parmaklarının arasında duran çenemi oynattım, duraksadı ama gözlerini gözlerimden ayırmadı ve dilim dışarı çıkıp çenemi kavrayan parmak boğumlarına uzandığında, işte o an, o gözlerde gördüğüm şaşkınlık değildi, gördüğüm şey hiçbir erkeğin gözlerinde yeşeremeyecek bir şehvet, sınırsız bir tutku, beni tüketen bir şeydi.

Canavar yanıyla ilk göz göze geliş anım, belki de bu andı.

"Cevabını böyle mi veriyorsun bebeğim?" diye sorduğunda bacaklarımın içi uyuşup karıncalandı, çekimi durduramadım, mıknatısların uçları birbirine çarpıp yapışmak istiyordu.

Dilimi arsızca onun eklem kemiklerinde gezdirirken gözlerinin içine ondan saklanmadan, istediklerimi onun gözlerine sunarak baktım ve Gurur belki de ilk kez, henüz kasıklarına dokunmadığım hâlde inledi.

Gözleri daha da kısıldı, göz bebekleriyle aynı renge dönüşen gözlerindeki kara alevlere karıştığımı hissettim. Çenemden sıyrılan parmağını dudaklarıma sürtüp dudaklarımı ezdi, ardından dışarı uzattığım dilime parmağını yaslayıp işaret ve orta parmağını dilimin üstünden boğazıma doğru itti; bu olurken göz gözeydik.

"Biraz daha aç ağzını."

Emir verir tonda kısık şekilde dökülen sesi, bütün zincirlerimi kopardı ve ağzımı iyice açtığımda, gözlerimin dolmasına neden olacak kadar derinde, boğazımın içinde onun uzun, güzel parmaklarını hissettim. Dişlerini birbirine bastırdığında köşeli çenesi keskinleşti, yüzü çukurlarla doldu ve çatık kaşlarının altında yanan gözleri ağzıma odaklandı.

"Güzel," dediğinde neredeyse boğazımdaki parmaklarına rağmen inleyecektim. Dolan gözlerimi gördüğünde, parmağını biraz daha derine iterek, "O güzel gözlerin dolma nedeni benim parmaklarım, öyle mi?" diye sordu.

Boğazımdan yükselen bir sesle birlikte gözlerimi kırpıp açarak onu onayladım ve zevk gözyaşları şakaklarımdan kulaklarıma doğru kaydı.

"Of, amına koyayım!" dedi yüksek sesle ve parmaklarını tek seferde boğazımdan çıkardı. Dudaklarımı parmaklarının altında ezdi ve hiç beklemediğim anda çenemi ağız sularımla ıslanan parmaklarıyla sertçe kavrayıp dudaklarıma yapıştı.

Birbirimizin her şeyiymişiz, yaşamı, ölümü, nefesi ve birçok şeyiymişiz gibi, parçalanırsak birbirimiz için olmalıymış gibi açlıkla öpüşmeye başladık. Dili her yerdeydi ama en çok ağzımın içindeydi. Öyle şiddetli bir öpüşmeydi ki bu, damaklarımda bile acısını, uyuşmasını, isteğin ağzımın içinde dolanırken diş etlerimi çekişini hissediyordum. İçimde zelzele gibi ilerleyen o isteğin, yine içimde yıkmadığı hiçbir yer kalmadı.

Elim önce kalın, damarlarla çevrili boynuna kaydı, parmaklarım boynundaki deriyi mühürlemek istiyor gibi o deriye baskı uygulayarak ilerledi, ensesine gitti ve uzun tırnaklarımı ensesine bastırıp dilimi ağzına uzattım. Dilimi ağzının içine çekip, sanki kökünden koparmak istiyormuş gibi hiddetle emmeye başladı. Bunu yaparken bir eli çenemdeydi ama bir diğer eli de birden boynuma dolanmış, büyük parmakları hızla vuran nabzımı ölçmek ister gibi boynumdaki damarları altına almıştı. Bir eli çenemde, diğer eli boğazımda dilimi şiddetle emerken gözlerimin geriye doğru kaydığını hissettim.

Böylesi bir haz, nasıl mümkün olabilirdi?

Boğazımı daha sıkı kavradığında, ağzına doğru istekle, titreyen bir sesle inledim, bu onu çıldırtmış olacak ki dişleri dilimin yüzeyini kazır gibi dilime sürtünüp dilimi sıyırdı. Bacaklarımın arasındaki ateşin karnıma, göğüs kafesime, tüm benliğime sıçradığını hissettim.

Bir eli çenemden ayrılıp bacağıma gitti, bacağımın tekini kaldırıp beline dolarken, diğer eliyle boğazımı kavrayıp beni tutkuyla, vahşice

öpmeye devam etti. Bacağımı okşayarak elini kalçama kaydırdığında, duvarla benim aramda kalan elinin gücünü, parmaklarının baskısını kalçamda hissettim ve topuğumu kalçasına sertçe bastırdım.

Gurur, büyük avucunu kalçama bastırıp sertçe sıkarak beni kalçamdan çekti ve alt bedenlerimizi birbirine erotik bir şekilde yasladı. Sertleştiğini hissettim, sertliği belirgin bir şekilde tenimi zorladı ve bu beni onun ağzına doğru inletti. Boğazımdaki parmaklarının içimi titretecek türden dokunuşları usulca gerdanıma, oradan göğüslerime kaydığında, boğazımda onun parmak izleri kalmış mıydı merak ediyordum.

İstek bir fırtına gibi bedenimin çatısını uçuruyordu.

Göğsümü sertçe sıktı. "Gurur," diye fısıldadım ağzının içine doğru, bununla beraber avucunun içine aldığı kalçamı sıktı ve bu beni daha da yüksek sesli inletti.

Konuşmama izin vermeden ağzını genişçe açıp dudaklarımı içeri aldığında tüm dengemi yitirdiğimi hissettim ve göğsümdeki elini çekip kalçama yerleştirerek beni kucağına aldı. İki avucunun arasındaki kalçalarımın moraracak kadar sert sıkılması üzerine ensesindeki saçları çekiştirdim ve saç diplerine tırnaklarımı saplayarak ağzının içinde inledim.

Kalçalarımı sıkarak beni tüketir gibi öperken sırtımı da duvardan tam anlamıyla ayırdı ve kucağında benimle yatağa döndü. Nefesimi kesen, her attığı adımda dudaklarının dudaklarımda daha da vahşileşiyor oluşuydu. Ona hücrelerimin derinlerinde bile sancıyan bir muhtaçlık hissediyordum ve biliyordum ki koca adamım da bana muhtaç hissediyordu.

Tüm hislerin aynı anda hissedilmesiyle, ya yıkılıp parçalanacaktım ya da fırtına olup her şeyi yıkan kişi olacaktım. İkincisi olacakmışım gibi hissetsem de beni parçalamasını da istiyordum.

Onun bedenine, ruhuna, kalbine, gözlerine mecburdum. Delirmiş gibi istiyordum onu, her yerimde olsun istiyordum; tıpkı kalbimde, düşüncelerimde, ruhumda, kelimelerimde olduğu gibi tüm bedenimde olsun istiyordum.

Sanki kafamın içindeki tüm düşüncelere hâkimmiş gibi ağzımın içine inleyerek, "Benim bebeğim," dedi. "Benim, sadece bana, sadece benimle."

Gözlerimi döndüren her bir kelimesi vurguluydu, bir gerçeği hem kendine hem bana hem de bomboş, bizim anılarla dolduracağımız du-

varlara söylüyordu. Duvarlar biz bu odada değilken bile onun bu söylediklerini yaşatacaktı.

Ben her an sadece onun, sadece ona, sadece onunla olacaktım. Ensesine topladığım dokunuşlarımı bir kez daha saçlarına taşıdım, kumral saçlarını çekiştirdiğimde bu onu dağıtmış gibi inledi. Bir adım sonrasında, eğildiğini hissettim ve ona dolanan bedenim de geriye doğru yattı. Sırtımı yatağa değdirdiğinde artık bacaklarımın arasındaydı; yatakta uzanıyordum ve üzerimde o vardı.

Ellerini başımın iki yanına koyduğunda, altındaki savunmasız bakışlarım onu çıldırtmış gibi çenesini dikerek bana üstten, hükmedici bir bakış atıp alt dudağını sertçe ısırdı. Isırdığı dudağına kitlenen bakışlarımı kendisine çevirmek için tek elini kaldırıp tekrar çeneme koydu ve başımı kaldırıp boynumu iyice açarken gözlerimizi birleştirdi.

"Canavar zincirlerini kırdı," dediğinde gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Bedenimdeki alevlerin yatağa yayılıp altımdaki yatağı da ateşe vereceğini düşündüm. "Ve sen de kaçmaktan vazgeçtin gibi duruyor."

"Altında çırpınmamı mı isterdin?" diye sorarken gözlerim dudaklarına dokunup tekrar gözlerine tırmandı. Bakışmamızı böldüğüm için kaşlarını sertçe çatsa da yüzündeki o muhteşem çizgileri gösteren gülümsemesi dudaklarına bu kez daha erotik bir şekilde dağılmıştı.

"Altımda benden kaçacak delik arayacaksın, Zelzele," dediğinde kasıklarım istekle sızladı. "Bunu ben senin deliğindeyken yapacaksın." Yavaşça eğilip nefesini yeniden nefesime karıştırarak, "Sana hep Zelzele diyordum ya hani," dedi kısık bir sesle. "İşte o zelzeleyi sana da hissettirmemin tam zamanı."

"Lütfen," dedim bilinçsizce, bu onun başını döndürmüş gibi dudaklarını ısırarak yüzüme yaklaşıp gözlerime hayranlıkla baktı. Ellerimi güçsüzce boynuna, oradan ensesine kaydırıp parmaklarımı ensesinde dolaştırırken altında huzursuzca kıvrandım; huzurumu sağlaması için bana daha fazlasını vermesi gerekiyordu.

"Lütfen ne?" diye sorarken büyük avuçlarını başımın etrafına sabitleyip, başımı ellerinin arasına nazikçe aldı ama biliyordum ki asla nazik olmak istemiyordu. O da benim gibi sert olmak istiyordu.

"Lütfen," diye fısıldarken tırnaklarımı ensesine âdeta saplayıp onu inlettim. "Bana seni ver."

"Siktir, Zeliha," diye fısıldarken gözlerinin içinde deliliğe çok yakın bir şehvet parıldadı. "Sana kendimi son damlama kadar veririm. Her parçamı bebeğim, sana her parçamı, tüm zerremi veririm."

Bu cümleler, dudakları yeniden dudaklarıma kapanmadan öncesinde onun ağzından ruhuma süzülen son cümlelerdi. Saçlarını asıldığım süre boyunca devamlı olarak ağzıma inledi. Bacaklarımı beline sarıp topuğumla bel boşluğunu eşeler gibi okşarken altında eriyordum.

İnleyerek öpüşüyorduk, bu tüketici bir şeydi; bu yakıcı, yıkıcı, kül edici ama bir yandan da yeniden var eden bir şeydi. Mahvoluyordum fakat mahvoluş bu kadar güzel miydi? İnanamıyordum.

Muhtaçlıkla inlediğimde, "Zeliha," diye fısıldadı ve ismim dudaklarının arasında yüce bir yakarışa dönüştü.

Dizlerinin üzerinde yükseldiğinde hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Gözlerimi bedenine çevirdiğimde, iri yapılı vücudu başımı döndürdü. Beni altında parçalayacak kadar heybetli görünüyordu. Üzerimdeki ona ait kazağı çıkardı, saçlarım omuzlarıma dökülürken kazağı odanın bir köşesine fırlattığını gördüm.

Kalbim onu izlediğim süre zarfında duracakmış gibi çarpmaya başladı. Kamuflaj pantolonunun üzerine giydiği beyaz tişörtü uçlarından kavramasıyla, dirseklerimi yatağa bastırarak hafif bir açıyla doğruldum ve hiç beklemediği anda tişörtünü ucundan yakalayıp yukarı çeken ben oldum. Karnı ve göğsünü aşan tişörtü kafasından çıkarmam için biraz daha eğildi, tişörtü sıyırıp kenara attım ve koca kolları gördüm; inanılmazdı.

"Büyüleyicisin," diye fısıldadım kendimi tutamayarak, göğüs kasları kasılınca alt dudağımı ısırıp ona baktım.

Üzerime kapanacak gibi eğildi, dirseklerim düzleşti ve yeniden yatağa uzandığımda tekrardan gök olup üzerime gerilmişti. Başımı öne uzatıp, dudaklarımı onun göğsünde dolaştırdığımda boynunu gerip başını kaldırarak dişlerini sıktı. Dişlerimi göğsünün sertliğinde dolaştırdım, onu ısırmadım ama tehditkâr bir şekilde derisini sıyırdım.

"Kocamansın," diye fısıldayarak dilimi göğsünün sertliğinde kaydırdım, memesinin halkasını yaladığımda bunu garipsemiş gibi duraksadı ama ben durmadım, küçük meme ucunun etrafında dilimle bir daire çizip onun göğüs ucunu ağzıma aldım ve inledi.

"Bunun hoşuma gitmesi garip mi?" diye sordu hırıltılı bir sesle, zevk aldığını sesinden anlamak beni daha fazlasını yapmam için resmen te-

tikliyordu. "Senin için kendime dokunduğumda elimi karnımda, göğsümde gezdirip bunu senin yaptığını düşünmüştüm. Karnımın üstünü senin için döllerle doldurmadan hemen öncesiydi."

Kelimeleri kadınlığımın öyle şiddetli kasılmasına neden oldu ki dişlerimi göğüs ucuna sertçe saplayıp inlerken buldum kendimi. O da acıyla uzun uzun inleyip saçlarımı kavradı, bileğine sardığı saçlarımı asılmasıyla ağzım meme ucundan ayrıldı ve tekrardan öpüşmeye başladık.

Öpüşmelerimizin şiddeti azaldığında, "Benim için mi boşaldın?" diye sordum ve "Senden beri başka kimse için boşalmadım ben," diye inledi dudaklarıma. "Sadece sana. Sadece seni düşünerek."

İtirafları kasılmalarımı çoğalttı. Artık daha aceleci olmak istiyordum ama bir yandan birbirimizi böylesine tüketmek, kasıklarımıza istekleri dikip istekten ağrılar çekmek beni daha da delirtiyordu.

"Sadece beni düşünerek aktın demek?" Çenesinden başlayıp sus çizgisine dek yaladığımda, gözlerini sıkıca yumup dişlerini sıktı. "Bu gece de benim için akacaksın Gurur ama karnına değil." Gözlerini açtığında ve bana baktığında, o gözlerde şehvet vardı. "İçime."

"İçine akıtmamı istiyorsun demek?" diye sorarken, sesindeki tını ona ait değil gibiydi, işte şimdi o canavarın sesini duyuyordum. Beni dişlerinin arasına alıp parçalamak isteyen o canavar, tam da karşımda duruyor, beni altına almış yemek için hazırlıyordu.

"Seni paramparça etmemden korkmadan büyük büyük konuşuyorsun, büyük büyük alabilecek misin peki?" Sorusu kanımı kızıştırdı, içimdeki çarpık isteklerin düğümlerini çözdü ve onun tam da istediğim gibi bir adam olduğunu fark ettim. Kulağıma yaklaşıp fısıldadı: "Çünkü seni paramparça edene kadar sikeceğim, Zelzele'm."

"Beni altında paramparça etmekten korkmadan-" diye mırıldanıyordum ki cümlenin devamını beklemeden, hiç beklemediğim anda bacaklarımı çekip beni ters çevirdi ve şimdi yüzüm yatağa dönük hâldeydim.

Arkama kara bir gölge gibi çöktü, yatağı çökerten ağırlığı bedenimi ezercesine altına aldığında gözlerim kısıldı. Onun ağırlığını hissetmek müthişti, tüm damarlarımın alev almasına yetecek kadar etkiliydi. Saçlarım bileğine sarılı bir şekilde başımı geriye yatırdığında yutkundum. Yanağını yanağıma yaslayıp sertliğini kalçalarıma bastırdı, kumaşa rağmen hissetmek delirticiydi.

"Gurur," diye inlediğimde bu bir yakarıştı, o da bunu biliyor, bundan büyük bir haz alıyordu. Saçlarımı tamamen geri çekip yanağını ya-

nağıma sürtünce bakışlarımı ona çevirmeye çalıştım ama yapamadım, beni öyle bir kavramıştı ki kafamı hareket ettiremiyordum. Hisler içimi çalkalayıp kalbimin kanını köpürtürken, Gurur birdenbire dilini boynuma yasladı. O ıslak, sıcak ve uzun dil şiddetle boynumdan yukarı kaydı, çene kemiğimi aştı, elmacığıma kadar sürüklendi ve şakaklarımda durdu. Beni boydan boya yalarken saçlarımı kavramış olması daha da ıslanmama neden oldu.

"Siktir," diye fısıldadım istekle ve buna karşılığı, "Bana kendini," oldu.

"Yap," dediğimde kumaşa rağmen seğiren aleti kalçalarımın arasındaydı. "Gurur," dedim kendimi kaybetmişken. "Si-" Ve beni yine susturdu ve aniden üstümden kalkıp dizlerinin üzerinde durdu. Kafamı çevirip ona baktığımda saçlarım hâlâ bileğine sarılıydı ama çekmiyordu.

"Domal," dedi içimi yakacak kadar erotik bir sesle.

"Gurur..."

"Domal dedim." İçimi yakan o istekle neredeyse inleyecektim, kalçamı hafifçe yukarı ittiğimde gözlerini kalçalarıma indirdi. "Öyle değil," demesiyle, avucunu belime bastırıp belimi yatağa yapıştırması ve kalçalarımı tamamen yukarı dikmemi sağlaması bir oldu. Nefesim kesilirken ona yandan bir bakış attım. "İşte böyle, sevgilim," dedi. "İşte böyle."

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildim.

"Ceylanı pençelerimin arasına alıyorum." Gözlerini kalçalarıma indirdiğinde nefesim kesildi. "Senin her zerreni istemek bana kafayı yedirecek. Sen bana aklımı sıyırtacaksın yavrum, beni delirteceksin."

"Zaten delirmedin mi?"

"Delirdim amına koyayım, senin için, sana, senin olan her şeye, her zerrene ben aklımı yitirdim."

Eğildiğinde gölgesinin bedenimi örttüğünü hissettim. Tüm vücudum ızdırap verici bir istek tarafından kuşatıldı. Ruhumdan bedenime sızan o sancıtan isteğin artık tamamen bana hükmettiğini hissediyordum. Söylediklerine cevap bile veremeyecek hâldeydim çünkü büyülenmiştim. Dudaklarını çıplak sırtıma bastırınca belim kıvrıldı ama izin vermedi, büyük avucunu belime bastırıp belimi yatağa yasladı ve kalçamı yeniden yukarı dikmemi sağladı.

Sert davranışları aklımı başımdan söküp alırken, dudaklarını sırtımda kaydırarak, "Her zerrene tapıyorum," diye fısıldadı. "Sana tapıyorum."

Ne diyeceğimi bilemeyerek sadece adını inledim ve bunun bile ona kurabileceğim olası tüm cümlelerden daha fazla haz verdiğini hissettim.

"Seni hem tüketmek hem de bir yıldızdan daha parlak hâle getirmek istiyorum, sanki ışığın gözlerimi kör edecek kadar güçlü değilmiş gibi," diye fısıldadı karanlık, irademin sonuna dayandığımı hissettiren bir sesle.

Elleri taytımın lastiklerine uzanınca ürperdim, dokunuşu bile yanıyordu. Yukarı kaldırdığım kalçamdan kolaylıkla sıyırıp bileklerime dek indirdiği taytı, birkaç saniye beklemenin ardından bileklerimden de söküp alarak kenara fırlattı. Şimdi önünde sadece sütyen ve külotla öylece duruyordum, oldukça uygunsuz bir pozisyonda kendimi ona sunuyordum. Ama utanmıyordum, sadece istiyordum, beni çılgına çeviren o tutkunun içinde usul usul eriyip yok oluyor gibi hissederken onu delice istiyordum; Gurur Mert Çalıklı'yı tüketmek istiyordum. Hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim ve içimde hiçbir şeyi beni istediği kadar istemediğini biliyor olmanın getirdiği bir rahatlık vardı.

Dudaklarını yeniden sırtımda, sonra da belimde, bel boşluğumda, kıvrımımda hissettim. Dudakları iç çamaşırımın örtemediği kısımlardan kalçalarıma sürtündüğünde çenemi havaya kaldırdım ve gözlerimi tavana dikerek nefesimi tutup inlememek için kasıldım. Tavanın su gibi dalgalandığını gördüm, sanki tavana değil, beni altına almak için dalgalarını yükselten okyanusa bakıyordum.

Gurur bu kez iç çamaşırımın lastiklerinden parmaklarını geçirdi ve kendimi akışa bırakıp hiç sesimi çıkarmadan ne yapacağını beklemeye başladım. Külotu usulca kalçalarımdan sıyırırken bu durum yanaklarıma utancı eker sansam da bu olmadı, utanç tıpkı sesim gibi uzak bir yere savrulmuştu, hiç konuşamıyor, anın getirdiği baş dönmesiyle tavandaki dalgalı suyu izliyordum.

Gurur, kalçalarımın alt kısmına dek sürüklediği külotun iplerini hiç beklemediğim anda tek seferde koparınca gözlerim irice açıldı, bedenimdeki kasılmaların şiddetlendiğini o da görüyor olmalıydı. Parçaladığı kumaşları kenara attıktan hemen sonra büyük ellerini kalçalarıma yerleştirip, kalçalarımı aralamak istercesine sıktı ve parmaklarının tenime gömülüp derimi aşındırmasıyla başımı tamamen geriye atarak inledim.

Saçlarım belimi süpürürken, "Siktir," döküldü dudaklarımdan ve küfrümü örten, usulca yükselerek eğilip dudaklarımı ters bir şekilde öpmesi oldu. Bunu yaparken eli yine çeneme, oradan boynuma inmişti ama öpücük bittiği an yeniden geri çekilip kalçalarıma doğru gitti. Par-

makları bir defa daha kalçalarımı kavradığında ve beni araladığında, tüm mahremimi gördüğünü biliyordum. İstekten bulanıklaşan görüş alanım netleşsin diye sürekli gözlerimi yumup geri açtım ama netlik kazandıramadım.

Öpücükleri gökten yere düşmeye başlayan yağmur damlaları gibiydi. Bu yağmur damlaları yoğun bir sağanağa dönüşene dek durmadı. Kalçalarımı parmaklarıyla tamamen araladığında, artık belimi yatağa yapıştırmasına gerek yoktu çünkü ben bunu çoktan yapmıştım, artık kalçalarım havada, belim tamamen yatağa yaslanmış hâlde rahatlıkla durabiliyordum. Dilini kalçalarımın arasında hissettiğimde, gözlerimin önünde beyaz bir ışık patladı.

Saçlarım bir kırbaç gibi sırtıma vurduğunda, başımı deli gibi geriye doğru attığımı bilmiyordum, bunu saçlarım tenime sertçe döküldüğünde fark ettim. Dudaklarımdan haz dolu bir, "Ah!" döküldü. Tanıdık gelmeyen ama tanrıçaymışım gibi hissettiren, karmaşık, bir düğüm gibi içimde sürüklenen o hissin geçmesini istemedim.

"Lütfen," dedim, neden böyle söylediğimi bilmiyordum, "Gurur," diye inledim, neden ismini söylediğimi biliyordum çünkü ona âşıktım. Dili bir girdap olup kalçalarımın arasını dağıtmaya başladı. İnanılmaz derecede yasak ve ahlaksız bir histi, bir o kadar da içgüdülerimi uyandırıyor, karanlık tarafımın dışarı yansımalar hâlinde dökülmeye başlamasına neden oluyordu.

İniltisini tam orada hissettim. O kadar yoğun bir şekilde yalıyordu ki gözlerim kararmaya başlamıştı. Dudaklarımdan sürekli iniltiler yükseliyordu. Her, "Ahh," diye inlediğimde, onun ağız sularının kalçalarımın arasından akıp kadınlığıma yayıldığını hissediyordum. Yüzünü tam olarak kalçalarımın arasında hissetmek beni zıvanadan çıkardığında, elimi geriye atıp onun saçlarını yakaladım, kumral telleri parmaklarımın arasına alıp çekiştirerek onu kalçalarıma iterken artık yüksek sesle kalçalarımın arasına doğru inliyordu. Diğer elim kendi boğazıma gitti, parmaklarımı karanlık bir içgüdüyle boğazıma sarıp onun elleri olduğunu düşünerek saçlarını daha sıkı kavradım.

Boğazımdaki parmaklarım yavaşça çeneme yükseldi, gözlerimde buğulu bir bakışla kendi parmaklarımı dudaklarımdan içeri gönderirken onun saçlarını sıkıca tutmaya devam ediyordum. Dili oradan aşağı indi, kasılarak sızlayan, tükürüklerinin sürekli aktığı ve çoktan sırılsıklam olduğunu bildiğim vajinamı buldu. Dilini vajina dudaklarımdan içeri kay-

dırdığında nefesim boğazımda düğümlendi ve kendi parmaklarımı yalayarak, "Siktir, evet," diye inledim bilinçsizce. Dudaklarının tam orada yukarı kıvrıldıklarını hissettiğimde, şefkat parmak uçlarımda yeniden canlandı ve onun saçlarını şefkatle okşadığımda, kadınlığıma doğru inleyip, "İyi çocuk da diyecek misin bana?" diye sordu. Nefesi orayı yaktı, yıktı, tüketti.

"İyi komando," diye fısıldadım titreyen bir sesle, parmağımı yeniden ağzıma aldığımda, duyduğu şey onu çıldırtmış olacak ki klitorisimi ağzının içine resmen çekerek alıp vakumlar gibi emmeye başladı; bu durum gözlerimin geriye doğru kaymasına, delirmiş gibi inlemeye başlamama neden oldu.

"Bu iyi komandoya eşsiz amını yedirmeye devam et o zaman," dediğinde klitorisimi serbest bırakmış olması aldığım zevki bölmedi. Aksine sesini, nefesini ve kelimelerini tam orada hissetmek beni dağıtmaya yetti. Dudakları bir defa daha oraya saldırdı, oraya ve biraz üstüne... Dili sürekli olarak ikisi arasında kayıp beni çıldırtmanın eşiğine sürüklediğinde artık saçlarını tutamıyordum, iki elimi de yatağa yaslamış, çarşafı sertçe kavrıyor, sıkıyor, âdeta pençeliyordum.

Yüzü kalçalarımın arasından çıktığında, kalçama bir şaplak attı ve bu bana keyifli bir çığlık attırdı. "Kalçalarından gözlerimi alamadığım her an, yüzümü aralarında hayal ediyordum," dedi iniltiyi anımsatan bir sesle. Büyük avucunun sancısı kalçama yayılıp bambaşka bir zevkin kapısını aralarken bu kez eğildi, şaplakladığı yere dudaklarını bastırıp, diliyle kızarıklığın üstünden geçti. Keyifli çığlığım, yerini haz dolu bir iniltiye bıraktı. "Ve şimdi tadını biliyorum. Artık yüzümü sürekli arasına sokmak isteyeceğim kadar bağımlılık yaratıcı."

"Bana istediğin her şeyi yapabilirsin, karşılığında sana istediğin her şeyi yapabileceksem eğer," dedim zar zor yutkunarak.

"Sen," dedi büyülenmiş bir sesle. "Kesinlikle benim için yaratılmışsın yavrum."

"Sen de," dedim bilinçsizce, ardından tekrar inledim ve "Sen istediğim her şeyin toplamısın, Gurur," diye fısıldadım. Bu söylediğimin ona haz verdiğini biliyordum. Sessizce, "Lütfen," dediğimdeyse, hazzı hiddetli bir vahşiliğe dönüştü. Dizlerinin yatağa yaptığı baskıyı hissedebiliyordum ama dönüp ona bakamadım.

"Bak," dedi emrederek. Gözlerimi omzumun üstünden güçlükle ona çevirdiğimde, kamuflaj pantolonunun önündeki fermuarı usulca indir-

diğini gördüm ve nabzım boynuma boğazımı sıkmak isteyen sıkı bir el gibi yayıldığını hissettim. "Bu iyi komando şu an pek de iyi değil, ha?" diye sordu delirtici bir tonlamayla. Göz bebeklerimin küçülmesine neden olacak irilikteki aletini fermuar boşluğundan dışarı bıraktı. İç çamaşırının kumaşının bir kısmı da görünüyordu ama aletine bakarken ayrıntılarda boğulamadım. "Beni o kadar azdırdın ki senin karşında kötü bir komando olmak zorunda kalacağım." Parmakları damarların sardığı aletini kavrayınca alt dudağımı ısırdım.

"Geri çekil," diye fısıldadım.

Bana kararmış gözlerinde parlayan anlık bir şaşkınlıkla baktı. Hiç beklemediği anda ona doğru döndüm, dizlerimin üstünde durdum ve bakışlarım vahşilikle onun yüzünde gezinip avucunun içine aldığı aletine kaydı. "Yataktan in, yatağın ucunda dur," dedim.

Dizini geriye atarken gözleri bendeydi, benim gözlerimse tüm vücudundaydı. Siktir, o kadar iriydi ki. Yataktan inip ucunda durdu, gözlerimi kaldırmak zorunda kaldım çünkü o, çok uzundu. *İri, uzun, koca adamım.* Yatağın üstünde emekleyerek ona sokulduğumu gördüğünde boynundaki damarların bile kasıldığını gördüm. Tam yatağın ucuna geldim, kafamı kaldırdım ve ona baktım, bu olurken aleti neredeyse yüzümün sınırlarındaydı. Gözlerinin içine bakarak bir kedi gibi sakince dilimi aletinin başına sürttüğümde gözleri kısıldı, uzun kirpiklerinin arasında kaybolan gözlerine yerleşen bakışların daha da vahşileştiğini hissettim.

"Beni yemek mi istiyorsun?" diye sordu ama cevap veremedim çünkü ağzım onun sınırlarını belirliyordu. "Ya da belki de beni öldürmek istiyorsundur bebeğim."

Dudaklarımı aralayıp onu ağzıma aldığımda, başını geriye attı ve boğazını saran o damarların derisini yırtacak kadar belirginleştiğini gördüm. Gırtlağından yükselen iniltiyi tutmadı, benim için inledi ve bu beni dağıttı. Onu daha derine alabilmek istedim. Boğazımı aşıp geçsin istedim. Elleri saçlarıma hareket etti, saçlarıma dokundu. Parmakları saçlarımın arasında ilerlerken, "Benim için o güzel ağzını daha fazla aç," dedi, bu bir emirdi ama öyle yumuşak ifade edilmişti ki o emir, sanki benim için lütuf gibiydi. Saçlarıma önce şefkatini, sonra hiddetini verdi. Parmaklarının arasına aldığı saçlarımı toparladı, bileğine sardı ve içimde patlayan hislere kapılıp aletini yarıya kadar ağzıma almaya başladım. Çenemin gerildiğini, dudak kenarlarımın acıdığını hissediyordum ama

tüm bu zahmetin yanında onun tadını alıyor olmak, kıvranışlarını hissetmek beni derin bir haz denizinin içinde sürüklüyordu.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldadığında gözlerimi kaldırıp ona baktım. Aleti ağzımda seğiriyorken gözlerimiz birleştiğinde dünyam durdu. Zevk ve aşk bir aradayken seni çılgınlıklara sürükleyebilirdi, bunu onun gözlerinde gördüm ve onun da tüm bunları benim gözlerimde gördüğünü hissettim. Aletinin etrafında dilimi gezdirerek yalayıp onu boğazımın derinliklerine gönderdiğimde, saçlarımın sarılı olduğu büyük elini kafama bastırdı, daha derine gitmek istediğini anladım, umursamadım, boğulacak gibi hissetsem de kendini daha derine gömmesine izin verdim.

Kafamı sertçe geri çektiğinde ağzımın sıvıları yatağın ucundan yere kadar aktı ve nefes nefese, kıpkırmızı olmuş bir yüzle ona baktım. "Of amına koyayım," dedi içi gidiyormuş gibi kaşlarını çatıp, yüzüne muhtaç, dizginleyemediği çıldırmış bir ifade ekleyerek. "Öldüreceksin sen beni. Şu hâline bak. Şu güzelliğine bir bak."

Söyledikleri kalbimin heyecanla çarpmasına neden olurken, gözlerimi gözlerinden ayırmadan kamuflajını bacaklarından sıyırdım. Kamuflaj pantolonu yere temas ettiğinde artık kalın damarlarla çevrili sert kasıklarını, sıkı ama kalın bacaklarını görebiliyordum. Seğiren aleti de bu iri görüntüye eşlik ediyordu. Gözlerimi kasıklarından karnına, oradan da yüzüne çevirdiğimde, hayranlıkla beni izlediğini gördüm.

"Gurur," diye fısıldarken aletini parmaklarımın arasına aldım, ıslak aleti parmaklarımın arasında seğirirken gözlerini anlık sıkıca yumdu, geri açtığındaysa o gözlerde gördüğüm çölde çıkmış bir fırtınaydı.

"Yavrum."

"Seni istiyorum," dediğimde göz bebeklerindeki karanlık, tüm gözlerini esir aldı. Sessizce, tek kelime etmeden, hayranlığın ve hoyratlığın esir aldığı gözleriyle beni izlemesi içimdeki sıkışıklık hissini büyütmeye devam ediyordu. "Gurur," dedim yeniden kıvranıyor gibi, dizlerimin üstünde havaya kalkıp aletinden çektiğim ellerimi çıplak göğsüne koyduğumda yüzlerimiz arasındaki mesafeye rağmen artık bakışlarımız birbirine daha yakın duruyordu.

Eli saçlarımdan enseme kaydı, beni ensemden kavrayıp daha da yukarı çektiğinde gözlerimle ona resmen yalvarıyordum; dahası, onun da gözlerinde yalvaran, emirler yağdırsa da benden beni dilenen bir ifade vardı. Bir eli boynuma yerleşti, boğazımı kavradı ve diğer eliyle ensem-

deki saçları tuttu. Başımı geriye doğru yatırdığında, bana üstten üstten yönelttiği o bakışların altında eridiğimi hissettim.

"Beni istemiyor musun?" diye sorarken gözlerinin içine beni istememesinin imkânsız olduğunu biliyor gibi tatmin dolu gözlerle baktım.

"Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim. Ne yaşamayı ne de ölmeyi." Sertçe yutkundum ama o susmadı. "Seni bu gece, bizim evimizde, bizim odamızda, bizim yatağımızda..." Dudaklarıma yaklaştı, nefesi nefesime karışırken fısıldadı. "Sikeceğim."

Kalp atışlarım şimdi vücudumun her noktasındaydı. Kalbim göğsümün altında atıyordu, damarlarımın içinde atıyordu; kalbim gözlerimde, avuç içlerimde, karnımda, kasıklarımda, bacaklarımın arasında, tüm noktalarımdaydı. Şiddetle çarpan kalbimin sebebine, Gurur Mert Çalıklı'ya baktım.

Ona güveniyordum. Onu seviyor ve yine onu en vahşi hâliyle istiyordum.

Kelimeler dilimin altında toplandı, kalp atışlarımın karıştığı titreyen sesimle, "Bu gece bizim evimizde, bizim odamızda, bizim yatağımızda sik beni," diye fısıldadım.

Açıkça dile getirdiğim, ahlaksızca söylediğim bu şey belki saatler sonra beni utandıracak, yüzümü bir yere saklama ihtiyacıyla dolduracaktı ama şu an hissettiğim tutku, her şeyin önüne geçiyordu. Gurur, duyduğu şeyin etkisiyle önce gözlerini yumup inledi, sonra gözlerini açtı ve karanlığın nasıl yakıcı bir ateş olduğunu bana gözleriyle gösterdi. Daha sonra parmakları boğazımı ve saçlarımı sarıyorken aniden beni kendine bastırıp şiddetle öpmeye başladı. Öpüşmemiz diğerlerinden farklıydı çünkü bu kez o öpüşmede sadece tutku yoktu, sadece duygular da yoktu; bu defa öpüşmemizde kaderimiz vardı. Birbirine karışan kaderimiz.

Ellerim çıplak göğsünde kaydı, boynuna gitti, parmaklarımı boynundaki damarlara gömdüğümde ağzımın içine uzun, içimi titreten bir inilti bıraktı. O kalın, buğulu sesiyle inlemesi dehşet vericiydi; beni delirtecekti. Parmaklarımı boğazına sardığımda, damarlarının vuruşları parmak uçlarımı küle çevirecek zannettim.

Boğazımda sarılı duran parmaklarını gevşetmeden ağzıma doğru, "Yeterince nefesimi kesmiyormuşsun gibi," diye fısıldadı. Ardından cevap bile vermeme izin vermedi, ağzını genişçe açıp dişleriyle dudaklarımı ısırdı. Dizini yatağa bastırıp üzerime doğru gelerek beni açlıkla öper-

ken ona karşı koyamıyordum. Tırnaklarımı boğazına bastırıp, derisinin içini tırnaklarımın ucunda hissetmenin getirdiği açlıkla beni öpüşüne karşılık veriyordum. Beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasına doğru geldi, bu olurken hâlâ birbirimizin boyunlarını sarmaşık misali sararak çılgınlar gibi öpüşüyorduk.

Dudaklarımız ayrıldığında alnını alnıma bastırdı ve "Bunun hakkında uzun uzun düşündüm, her seferinde sana en iyisini verebilmeyi istedim, her seferinde sadece iyi hissetmeni istedim," diye fısıldadı nefes nefese. Dudaklarımız kısa bir anlığına birleşti ama öpüşmeyi sonlandıran yine o oldu. "Canını yakmayacağım diyemiyorum çünkü canını yakacağım," dediğinde, her nedense bu içgüdülerimi daha da ateşledi. Gözlerinin içine buğulanmış gözlerimden taşan istekle bakmam onu delirtmiş olacak ki alnını alnıma sürtüp, "Bakma öyle," dedi. "Sanki sana vereceğim her şeye razıymışsın gibi..."

"Bu saf istek," diyebildim arzuyla. "Seni istiyorum." Ereksiyonu tam da bacak arama değiyorken söylediğim bu şey, aletinin seğirmesine neden oldu.

Bir bacağımı diz kısmımdan kırıp yukarı kaldırdı, bacağımı beline dolamamı sağladı ve üzerimde yükselip, göz kontağımızı kesmeden elini ikimizin arasından kaydırıp kasıklarına indirdi. Aletini girişime konumlandırdığında, dudaklarından koca bir, "Siktir," döküldü. "İnanılmaz ıslak." Gözlerimin içine bakarken bakışları kısıldı. "Tükürmem gerekmeyecek mi?"

Dudaklarım istekle aralanırken derin bir nefes aldım. Elimi boynundan uzaklaştırıp dudaklarıma götürdüğümde ne yapacağımı anlamaya çalışıyor gibi bana bakıyordu. Parmaklarımı yaladığımda alt dudağını sertçe ısırdı. Gözlerim dudakları ve gözleri arasında mekik dokurken ağzımın içine alıp ıslattığım parmaklarımı aramızdan kaydırıp aşağı indirdim ve aletinin başını parmaklarımla ıslatıp, aletini tutarak girişime yaklaştırdım. Nefesi kesilmiş gibi kasıldı. Kaçamayacağımız, sonunda bizi sobeleyen o sona doğru ilerliyorduk. Benim için yepyeni bir deneyimdi, vücudumun bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum, benim için ilkti ve nasıl hissettirecekti bilmiyordum ama bilmediğim bir şeyi delice istiyordum.

"Beni içine almayı bu kadar istediğini bilseydim, kendime bu eziyeti yapmazdım," dediğinde alt dudağımı ısırdım. "Şimdi," diye fısıldadı. "Al beni içine yavrum."

Bir eli yatağın üzerine koyduğum elimin üzerine ilerledi ve bileklerimiz birden tok bir ses çıkararak birleşti; yarım kalpler bir bütün oldu. Bununla beraber, girişime yaslı duran aletini içime hafifçe itti ve birbirine mühürlü duran gözlerimizin kurduğu bağı koparan ben oldum; gözlerim geriye doğru kayarken dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu. Çenem havaya kalkarken attığım bu çığlığın arasından, onun dudaklarını çenemde hissettim ama çığlığım sönerken buna karşılık veremedim.

Sanki kalbim, ruhum ve düşüncelerimi doldurmamış gibi, şimdi bedenimin içindeydi ve usulca doluyordum. Bir eli yavaşça yüzüme geldi, yüzüme dokunup saçlarımı geriye doğru attı, yüzümün sınırlarında burnunun ucunu gezdirmeye başladı. İçimdeydi. Hareketsizdi.

Sınırlarımın tamamen ötesine geçmemiş de olsa onu hissediyordum. Bedenimde ilk kez meydana gelen bu durum düşündüğüm kadar acı verici olmasa da sızısı usulca kasıklarıma yayılmıştı. Anlık bir acı olduğunu söyleyebilirim sanmıştım ama sızı usulca kasıklarıma küçük yıldırımlar gibi düşerek ateşler yaktığında nefesim kesildi. Bir şeyler söylüyordu ama onu duyamıyordum; birleşmiştik, sızıyla birlikte onu hissediyordum ve başım dönüyordu.

Bir elim yüzüne giderken gözlerimiz buluştu, kasıklarımdaki sızı hâlâ oradaydı ama tutku o kadar yoğundu ki sızıyı unutup usulca kısık kısık inledim. Yüzünde acı, öfke, haz ve şefkat aynı anda sahne alıyordu. Çığlığım canını yakmıştı, kendisine karşı yoğun bir öfke besliyordu ve şefkat, işte o, ona bir silah bile çeksem bana baktığı sürece yüzünden silemeyeceği tek şeydi. Canavar da oradaydı. O canavar, derinlerime sert vuruşlar göndermek istiyordu. Tam da benim istediğim gibi.

"Bana ait," dedi üstüne basa basa. "Sana ait her şey. Sana ait olan her şeyim gibi." Kelimelerinin ardından gözlerini yumup parmak uçlarımdaki dokunuşları hissetti.

Parmaklarımı gözlerinin altında, elmacıklarında gezdirirken, "Gel bana bebeğim," diye fısıldadım. "İçimi seninle doldur." Gözlerindeki canavarın gölgeleri yüzüme düşerken söylediğim şeyin onu ne kadar tahrik ettiğini hissettim. Aletinin sadece başını içimde hissediyordum ama o başın bile şişip zonklayışını hissetmek beni kıvrandırdı; doluluk hissi bir zehir gibi acıyı ve zevki içime yaydı.

"Seni altımda, üstümde, önümde eğilirken, kucağımda, her şekilde istedim," dediğinde şimdi o canavarın sesini duyuyor gibi hissettim. "Senin içine her şekilde girdiğimi düşündüm ama deliğinin bu kadar

tamamlanmışım gibi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim." İşte bu cümlenin sonunda, "Al beni yavrum," diye inledi ve aletinin bir kısmını daha içime itip yavaşça geri çekti, ardından yeniden itti; her iki vuruşta da kısık, çığlıkla karışık iniltiler dudaklarımdan döküldü. "Siktir, evet," derken ağırlığını yavaşça daha da artırarak bedenimi ezdi, nefesim boğazımdan yukarı yükselerek içimden dışıma ateş gibi taşarken elim yüzünden ensesine, oradan omuzlarına gitti. Tırnaklarımı acımı resmetmek istercesine sırtına saplayıp onu inleterek omzunu çizdim. "Siktir amına koyayım, evet, işte böyle," diye inlemeye başlaması kadınlığımın kasılarak ona karşılık vermeye başlamasına neden oldu.

Bilekliklerimiz usulca ayrıldı ama biz ayrılmadık.

İki elimle hırçın bir şekilde sırtına saplandım, diğer bacağımı da kaldırıp beline sardığımda artık aletinin bir kısmı içime saplanıp geri çıkıyor, tamamen içimi boş bırakmadan yeniden içime giriyordu. "Ahh!" diye inledim bilinçsizce, içimde yükselen duygular her yere çarpıyor, her yeri sular altında bırakıyor gibi hissediyordum.

Gurur'un gırtlağından yükselen iniltinin ardından, "Off," diyerek hırıltı çıkardığını duydum. "O kadar sıkısın ki hareket etmeme izin bile vermiyorsun amına koyayım!"

Göz bebeklerimin önünde uçuşan renkli noktacıklara anlam veremedim. Topuğumu onun kalçasına bastırarak sırtına tırnaklarımı gömüp sızının ve hazzın nasıl bu kadar büyük olabildiğini sorgular gibi, "Gurur," dedim iniltiyle. "Evet, lütfen!"

"Lütfen, ne?" diye sormasıyla, içime bir kez daha vurması bir oldu. "Söyle. Lütfen ne?"

Emir verir tondaki iniltileri beni kendimden geçirdiğinde, "Durma," dedim. "Off, evet."

Birden bacaklarımı avuç içleriyle yatağa bastırarak ayırınca gözlerim irice açıldı. İçimden çıkmadığı için vajinam tam anlamıyla gerildi ve aletinin o inanılmaz baskısını daha fazla hissettim. Yatağa bastırılan bacaklarımın etkisiyle daha da sıkılaştığımı, bedenimin gerildiğini hissettim ve sıkı kalçalarını kasarak kendini içime vurup geri çıkarışını daha derinlerimde hissetmeye başladım. Benim için bir ilk olmasına rağmen bedenim ona uyum sağlamaya başladı. Gurur, sert parmaklarını bacaklarıma bastırarak içime biraz daha sert vurmaya başladığında, çığlıklarım artık zevk dolu iniltilere dönüşmüştü, altında kendimi kaybetmiş gibiydim; sanki tavan üzerime çöküyor, duvarlar dalgalanarak daralıp

beni sıkıştırıyordu. Acı yok diyemezdim ama zevk öyle çok yerimdeydi ki acı bile kendi varlığını sorgulamaya başlamıştı.

Bedenim bu denli büyük bir hazzın varlığına anlam veremiyordu, aynı zamanda içime yayılan o sızıyı da tüm hücrelerimde hissediyordum. Aleti içimin biraz daha derinlerine geldiğinde başımı geriye atarak, "Gurur," diye inledim bilinçsizce. "Çok dolu-" diyebildim, hatta diyemedim, sesim parçalara ayrıldı.

İçime kasıla kasıla vuran aletinin derinlerimde binlerce duyguyu harekete geçiriyor oluşu akılalmazdı. Dizlerimi iyice büküp beklemediğim anda kendi göğsüne yasladığında gözlerimiz birleşti ve içimdeki derinliği artınca, "Ahh!" diye bağırdım, bu sesin hemen ardından bacaklarımı ikimizin arasına alarak beni ezerken dizlerimi öpmeye başladı.

Ellerim yüzüne taşındı, avuçladığım yüzünü kendime çekip dizlerimi iki yana açtım ve aramızdaki engelleri iki yana ayırarak kaldırmış oldum. Kendimi ayırışım onu delirtmiş gibi inlerken, "Off, yavrum benim," diye hırladı ve avuçlarımın arasındaki yüzü yüzüme iyice yaklaştı, öpüşmemiz kirli bir melodi gibiydi. "Çok sıkı amına koyayım, içine tamamen gömülmem mümkün değil, biliyorum ama kökümü kasıklarında hisset istiyorum."

Bilinçsizce konuşurken kelimeleri ağzımın içine dökülüyordu, kelimelerinin hemen ardından beni daha aç, daha vahşi, kanıma susamış gibi öpmeye başladı.

"Ez beni," diye fısıldadım nefes nefese. "Hep istediğin bu değil miydi? Ez beni."

Dudakları dudaklarıma yaslı duruyorken avuç içlerini bacak içlerime bastırarak beni kendisi için gerdi ve içimdeki varlığı daha da sıkıştığında, ikimiz de çılgına dönmüş gibi birbirimizin ağzının içine doğru inledik.

"Ezilmek mi istiyorsun?" diye sorarken aletinin içime vuruşlarının daha da sarsıcı olmasına neden olan, damarlarının içimde genişlediğini hissediyor olmamdı. "Böyle mi ezeyim?" Belini sert bir kıvrımla geri çekti ve içime yeniden vururken dudaklarımdan haz dolu bir çığlık parçalanarak zamana yayıldı.

Bacak içlerim büyük ellerinin hükmü altında acısa da vajinamdan kasıklarıma yayılan hazzı düşünmekten ileri gidemedim. Bilinçsizce, "Çok iyisin," diye inlediğimde bir kez daha içime vurdu. "Siktir, evet, çok iyisin. Lütfen. Gurur! Ahh!"

Alnındaki ter damlaları alnıma düşerken gözlerimizi tek bir an olsun birbirinden çekmedik. "Bak," demesiyle aniden beni boynumdan kavrayıp hafifçe doğrultması bir oldu, dirseklerimi yatağa bastırıp daha da gerilen vajinamdaki kasılmalarla inledim. Tekrardan, "Bak," dedi. "Beni nasıl içine yiyorsun, görmelisin. Tam olarak nereye kadar giriyorum, göreceksin."

Onu karnımın içinde hissettim. Karnımın içinde saplı duran bir bıçak gibi. Bakışlarımı indirdiğimde, birleşme noktamız o kadar erotik görünüyordu ki bu beni neredeyse ağlatacaktı. Sert, damarlarla kaplı belirgin kasıklarını bana yapıştırmak istercesine içimi dolduruyordu. İri aleti içime girerken kasıklarındaki seğirmeleri görmek kanımın ters yöne akmaya başlamasına neden oldu. Gözlerimi kendi kasıklarıma çevirdim, kasıklarımı zorlayan aletinin karnıma dek uzandığını gördüm.

Kendi izini tenimde çıkarırken çenemi yakaladı ve "Bu kadar yeter," diye inledi. "Seni sikerken gözlerimin içine bak."

Ellerini tutup boğazıma yerleştirdim ve gözlerine bakarak, "Beni sikerken boğazımı daha sert kavra, Gurur," diye inledim.

Parmakları boğazımı sardığında gücünün vücuduma yayıldığını, onun gücüne sahip olduğumu, parmaklarından akan o gücün içimi doldurarak benim gücüme dönüştüğünü hissettim. "Arsız," diye inlerken bundan keyif alıyordu. "Bunu sevdin, öyle mi?" Her sorusunun arkası, bir çarpışmaydı, her çarpışmanın arkası ise ruhumun bedenimden anlık olarak çıkıp inine geri dönüşüydü.

Parmakları boğazımda beni hıncahınç doldururken tırnaklarım onu çizmeye devam etti. Onu kanattım, bu farkındalık onu inletti, acıyı hissedemeyecek kadar kör olsa da akan kanının tırnaklarımın içine dolduğunu bilmek onu paramparça etti.

Vücudum, yıllar süren düşünden uyanıp gerçeğiyle yüzleşiyor gibi hissediyordum. Gurur, bana kendimi geri kazandırıyordu. Hiç bilmediğim bir versiyonuma dönüşürken hiç olmadığım kadar özgür, dişi ve güçlü hissettim.

Boğazımı daha sert kavradı, kafamı kaldırmamı sağladı ve şiddetle çarpışan dudaklarımız kirli bir öpüşmenin ilk adımlarını attı. Dili ağzımın her noktasındaydı. Damaklarımdaydı, dişlerimdeydi, dilimin üzerindeydi, daha da ileri gidebiliyordu, beni dehşete düşürüyordu ama zevkimin de katlandığını hissettiriyordu. Baskı büyüdü, durdurulamaz bir seviyeye ulaştığında birden tırnaklarımı kasıklarına bastırdım, onu

kasıklarını tırnaklayarak itmeye çalıştım çünkü parçalanmanın eşiğinden çoktan geçmiştim.

Şaşkınlık dolu bir inilti kopardığı esnada daha önce hiç yaşamadığım bir şey yaşadım. Şoktan irileşen gözlerim uzun süre şaşkınlığı içinde tutamadı, göz bebeklerim eriyormuş gibi hissederken fışkırdım. Şiddetliydi, nedenini anlayamıyordum ama içimden dışıma şiddetle fışkıran suları hissediyordum. "Squirt?" dedi sorar gibi, ardından bu onu mahvetmiş gibi, "Siktir amına koyayım," diyerek kasılmaları beni delirmenin eşiğine getirmiş vajinama tekrar yerleşti. Hâlâ içinden dışarı atmak istediği bir zevk varmış gibi kasılan vajinam onunla dolunca güçlü bir çığlık dudaklarımdan dökülür gibi oldu ama dudaklarımızı birbirine mühürleyerek bu çığlığın şiddetini azalttı.

Öpüşmemiz onun küfürleriyle son buldu, ahlaksız her bir kelimesinin ardından kasıklarımızı birbirine yapıştırmak istiyormuşçasına içime çarptı. İçim onunla doldu, her bir parçamın titremeye başladığını hissettim. Yeniden içimde kabarmaya başlayan o zevkin, bir dalga olup kıyılarımı yıkıp geçeceğini ve beni yeniden fışkırtacağını hissettim. Gurur sürekli, "Ahh," diye inliyordu ağzımın içine doğru, bu kaçınılmaz son gibiydi, içimde yükselen o hissin daha da şiddetle büyümesine neden oluyordu. "O arsız, benim için fışkıran deliğin beni eritiyor, beni öyle bir sıkıyorsun ki."

Bilinçsizce, "Yine olacak," dediğimi hatırlıyorum, sonra Gurur, parmağını klitorisime bastırıp aletini şiddetle içime çarptı ve karnımdan göğsüme yayılan o his, kasılan vajinamın kalp gibi atmaya başlamasına neden oldu. "Siktir, bunu durduramıyorum!" diye çığlık attım. Birkaç saniye sonunda Gurur'un aletini içimden şiddetle iten o patlamayı yaşadım, kadınlığım onu baskıladı ve hissettiğim zevk dışarıya şiddetle fışkırdı. Bunun boşalmak olduğunu fark ettiğimde dünyam parçalara bölünmüştü ve o dünyanın her bir parçasında Gurur vardı.

"Bana aklımı kaçırtacaksın!" diye hırladı, hırlamadı, resmen genzinden gelen o kükremeyi duyurdu ve bağırdı. Her şeyi bulanık gördüğüm için onu seçemedim, bedenim titriyor, bacaklarım seğiriyordu ve ne bacaklarımı kapatabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Beni ayak bileklerimden kavradığı gibi yatakta ters çevirdi ve yüzüm yatağa yapıştığında, büyük avucunu belime bastırarak kalçamı havaya dikmemi sağladı. Üzerime abandığında işte şimdi boğazımdan dökülen iniltilere haykırışlarım karışıyordu çünkü o arkamda bir dağ gibi yükselerek

kendini içime iterken onu karnımın derinliklerinde, tüm detaylarıyla hissediyordum.

Parmaklarını kalçalarıma bastırıp, "Hayranım bunlara," diye inleyerek kendini içime sürekli olarak itmeye başladı.

Sona yaklaştığını hissediyordum ve ben de parçalara bölünerek sona yaklaşıyordum. Gurur'un iniltileri aklımı başımdan alan uğultulara dönüşmeye başladığında dişlerini ensemde hissettim, büsbütün olduk. Artık hareket eden sadece onun kalçasıydı ve karnını bel boşluğuma yapıştırmış hâlde sürekli içime vuruyordu. Sıcaklığı hissettim, içime şiddetle dolan o sıcaklık gözlerimin kaymasına neden oldu ama o sıcaklık içimi delice doldurup içimden sızarken bile Gurur durmadı, içime sürekli olarak sertçe çarpmaya, kendinden geçmiş gibi inleyerek beni doldurmaya devam etti.

Dünyamın düzünü tersine çevirişini iliklerimde hissettim. Kasılmalarım çoğaldı ve o ikinci kez içime boşalana kadar ben onun altında dört, belki de beş kez daha sona gelip başa döndüm. Her seferinde beni yeniden sona taşıyan vuruşlar yaptı. Birbirimize karıştığımızı hissettim.

"Hissediyor musun?" diye soruyordu. "Beni iki kez boşaltmana rağmen, içinden taşıyor olmama rağmen ne kadar sertim, seni nasıl istiyorum, içini nasıl dolduruyorum hissediyor musun?"

Bir parçam ona, bir parçası bana karıştı ve bunun sonucunda büsbütün olduk. Onu hissettim. Ruhumun damarları vardı sanki ve o, ruhumun damarlarına kan gibi doluyordu. Bedenim infilak ediyormuş gibi hissediyordum. Bir yandan da olması gereken tam da buymuş gibi geliyordu.

"Zeliha," diye inlerken nefesi tenimin her yerinde dolaşıyordu. Artık birbirimizden kaçamıyorduk, saklanamıyorduk, sobelenmiştik ve durduramıyorduk. "Tapıyorum sana."

Bu beni birden içimden çıkmadan kendisine çevirip altına almadan önce kurduğu son cümleydi.

Gücü çekilen kollarımı zorla kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldığımı hatırlıyorum. Dudaklarımızı birleştirmek için kafamı kaldırdığımda beni çok zorlamadan eğildi ve kalan son kuvvetimizle öpüşmeye başladık.

Hâlâ içimdeydi, hâlâ o güçlü, derinlemesine vuruşları hissediyordum ama artık yavaşlamıştı. İkimizin de günahları birbirimizin kasıklarına karışmış gibi hissediyordum. Öyle bir öpüyordu ki beni, ruhum

ruhuna karışıyor, düşüncelerim düşüncelerine tutunuyor ve biz birbirimize aitten öte, birbirimize sahip oluyorduk.

Son damlamıza kadar, bu böyle sürdü.

Parmaklarım yüzünden kulaklarının arkasına, oradan da saçlarına doğru süzülürken durmadı, beni açlıkla öpmeye devam etti. Öpüşü vahşi değil, muhtaçtı. Sanki birbirimizi paramparça etmemişiz gibi, benim karşımda savunmasızmış gibi, onun en büyük zaafı benmişim gibi öpüyordu beni.

Teni tenime izlerini, tıpkı ruhunun ruhuma izlerini bıraktığı gibi bıraktı. Nefesim normale döndüğünde onun göğsünde uzandığımı hatırlıyorum. Yanağım göğsüne yaslıydı ve parmaklarım yüzümün hemen dibinde, onun göğsünün diğer köşesinde dolanıyordu. Tırnak izlerim göğsündeki yerlerini almıştı. Ay ışığının sızarak griye boyadığı yatağın üzerinde birbirimize tamamen karışmış, birbirimizin kokusuna bulanmış hâldeyken sanki biraz önce birbirimizi parçalamaya çalışmıyormuşuz gibi sakince uzanıyorduk. Kolunu iyice bedenime sarıp dudaklarını saçlarıma bastırdığında bedenimde süregelen o değişim ve ağrı hissinin kaybolduğunu fark ettim. Dudaklarında şifa olduğunu söylesem bana güler miydi bilmiyordum ama öyle olduğunu düşünüyordum.

Parmakları tüy gibi kolumda dolaşırken, dalgın bir sesle, "Sen de hissettin mi?" diye sordu.

Dudaklarımı göğsüne bastırıp yanağımı yeniden dudaklarımı bastırdığım noktaya yaslayarak, "Neyi?" diye sordum.

"Birbirimize karıştığımızı."

Kafamı kaldırıp yüzüne bakarken saklanan tüm duygular usulca saklandıkları yerden çıkmaya başlamışlardı. Gözlerini indirip bakışlarıma karşılık verdi. Çenemi göğsüne bastırıp ona gülümsediğimde bakışları dudaklarıma dokundu ve o da bana aynı tebessümle karşılık verdi.

"Birbirimize karıştık," diye fısıldadım gülümsemesini izlerken.

"Canın acıyor mu?"

Yalan söyleme gereği duymadan, "Evet," dedim.

"Dürüstüz bakıyorum." Bakışları hayranlıkla yüzümün her köşesini gezindi. "Bir hayvanlık yaptıysam, ki yaptığımı biliyorum, kasıtlı olarak canını yakmak istemedim."

"Yaptığın şeylerin benim de ne kadar hoşuma gittiğini gördün." Parmaklarımı göğsündeki çiziklerde dolaştırdım. "Ben de senin canını yaktım sonuçta, değil mi?"

Genzinden gelen o içten gülüş sesinin bedenimdeki sızının yeniden fırtınaya dönüşmesine neden olduğunu bilmiyordu. Dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için eğildiğinde bu bana verdiği büyük bir ödülmüş gibi hissettim. Sızlayan dudaklarım dudaklarıyla buluştuğu anda gözlerim otomatik olarak kapandı ve birbirimizi öperken yeniden birbirimize karışmaya başladığımızı fark ettim.

Öpüşmemiz çok derindi, sakince ilerliyor olmamıza rağmen hislerimi kazıyarak ruhuma ulaştığına yemin edebilirdim, öyle bir öpüyordu ki dudakları yalnızca dudaklarımda değil, ruhumda da turluyordu.

Parmaklarım yüzüne kaydığında pürüzsüz teninde yeşermeye başlayan sakalları parmak uçlarımda hissettim. Yüzü tertemiz görünse de sakallarını kesmediğini, onları uzatmaya başladığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Üzerimize örttüğü beyaz, saten çarşafın tenimden kayıp uzaklaştığını hissettiğimde işte şimdi yeniden onun kucağındaydım, kasıklarına oturmuş, çıplak göğüslerimi çıplak göğüslerine bastıracak şekilde eğilmiştim ve onu çok daha büyük bir açlıkla inleyerek öpmeye başlamıştım.

Altımda sertleştiğini hissettim ama parmaklarını belime yerleştirerek ona sürtünmeme engel oldu. Dudaklarımız birbirine ihtirasla karışmaya devam etse de hareketimi engellediği için kaşlarım çatılmıştı. Dudaklarımızı usulca ayırıp alnımı alnına bastırarak, "Neden?" diye sordum kısık, titreyen bir sesle.

"Seni altıma alıp köpeğinmişim, itinmişim gibi delirerek içini doldurmak istiyorum ama olmaz," dedi acı çekiyor gibi. Konuşurken nefesi içime doluyordu. "Çok zorladım seni. Bedenimden aldığın en büyük şey zevk olsun istiyorum, acı değil."

Dudaklarına doğru mırlar gibi bir ses çıkardığımda avucunu kalçama koyup çıplak kalçamı sıkarak, "Kedi gibi mırlarsan ağlatana kadar miyavlatırım seni," diye inledi. Ardından kafasını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma mühürledi.

Öyle bir öpüşüyorduk ki sanki bedenlerimizi değil, ruhlarımızı birbirine sunuyorduk. Bu gece bedenlerimiz birbirine dolandığında, ruhlarımızın da bininci kez birbirine dolandığını hissetmiştik. "Zelzele'm," diyerek ağzıma doğru konuşunca burnumu burnuna sürttüm. "Sen benim yüreğimin eşisin." Sanki bu cümle içime bir bıçak olup saplandı. "Bunu yüreğinin eşiğinde durup o eşikten geçemezsem ölecekmişim gibi hissettiğimde anladım."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp ben hâlâ kucağındayken ve saçlarım salınarak yüzünün etrafından başını koyduğu yastığa yayılırken gözlerimin içine zamanı siliyor gibi baktı.

Sanki bu cümleyle bana bir sürü şey anlattı.

Parmaklarımı saçlarından daha koyu renk, neredeyse siyah olan kirpiklerinde gezdirip, gözlerine değil ruhuna bakarken, "Gurur sen benim ruhumun eşisin," diye fısıldadım.

"Ruhumun, yüreğimin, beni ben yapan her şeyin eşisin," dedi yüzüm hâlâ avuçlarının arasındayken. "Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim. En başından beri seni öyle çok istedim ki, hayatım mutlak karanlığa saplanacak ve her şey benim için son bulacak bile olsa, seni öyle istedim ki yanımda biraz daha kalman için buna razıydım."

Gözlerim dolmasın diye onları yumduğumda gülümsediğini hissettim. Kafasını kaldırıp alnımı, gözlerimin çukurlarını, burnumu ve dudağımın üstündeki sus çizgisini sırayla öptü.

"Yat göğsüme, evine," diyerek başımı yavaşça göğsüne doğru bastırdı. Hiç karşı çıkmadan yanağımı göğsüne yaslayıp huzurun nasıl bu kadar somut olabildiğini sorgulamaya başladım.

Komodindeki sigara paketine uzanırken bedenini çok hareket ettirmemeye çalıştı. Rahatımı bozmak istemediğini bildiğimden gülümsememem derinleşti ve yanağım göğsüne yaslı durduğundan gülümsediğimi anlamış olacak ki "Gülme öyle, içim gidiyor," dedi.

"Görmedin bile."

"Seni hissetmek bana yetmez mi sanıyorsun? Ben seni görmeden de hissederim, görmeden de içim gider benim sana."

Sigara paketinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirip sigarasını yaktı. Çenemi göğsüne sürtüp gözlerimi sigarayı tutan uzun, güçlü parmaklarına çevirdim. Bir elinde sigarasını tutuyor, diğer eliyle omzumu okşamaya devam ediyordu. Sigarayı dudaklarına götürürken alttan alttan bana bakarak göz kırptı. İçimi kıpır kıpır etmek için bunu yapması bile yetiyordu.

Sigaranın dumanını dışarı üflerken gözlerini kısıp bana daha dikkatli bakıp, "Yavrum biraz daha öyle bakarsan ben duramam biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak, "Duramaz mısın?" diye sordum muzip bir sesle.

"Yarın o güzel götünün üzerine oturabilmek istiyorsan beni kışkırtma." Gözlerini daha da kıstı. "Hoş," dedi. "Yarın o güzel götünün üze-

rine her oturuşunda uyluklarına yayılacak o acı sana beni hatırlatacak. Seninle nasıl siki-"

"Köpek," diye homurdanarak yüzümü göğsüne gömdüm ve birden kahkaha atmaya başladı.

"Havlayayım mı sana?"

Yüzüm göğsüne gömülü hâlde, "Uludun zaten az önce!" diye bağırdım, sesim bu yüzden boğuk çıkmıştı.

"Kızım ben sana havlarım bile amına koyayım." Dudaklarımı göğsüne bastırıp sadece gözlerimi kaldırarak ona baktığımda, içi gidiyormuş gibi gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Bakma sevgilim," dedi. "Öyle bakma."

Parmağımı göğsü boyunca sürtüp çenesine, oradan burnunun ucuna ve gözlerine dek sürükledim. Sol gözünün altındaki çukura dokunup, "Sakal mı bırakmaya karar verdin sevgilim?" diye sordum.

Gözleri kapalıyken dudaklarının yukarı kıvrılışını izlemek, yaşamımın üzerine güzellikleri ekti.

"Hemen fark etmişsin."

"Parmaklarıma battı."

"O zaman keserim."

"Kesme," dedim birden heyecanla ve heyecanım onu tekrar güldürdü.

"Sen de amma heyecanlısın ha." Sigarayı tutan parmaklarını yüzüme uzatıp serçe ve yüzük parmağıyla yanağımı okşadı. Duman süzülüp saçlarımın, yüzümün etrafını sardığında derin bir nefes aldı.

"Zeliha..."

"Hım?"

"Çok fenayım, belayım, ölecek gibiyim sana. Niye böyle? Sen ne yaptın bana?"

"Sen bana ne yaptıysan, ben de aynısını sana yaptım."

Sigarayı dudaklarına götürüp uzun uzun susarak beni izledi. Dumanı tam üfleyecekken beni ensemden tutup üste doğru çekti ve dudakları dudaklarıma yerleşirken dumanı taşıyan nefesi, ağzımın içine dolmaya başladı. Ondan aldığım dumanı kendi içimde bekletip dudaklarımdan dışarı bıraktığımda, büyülenmiş gibi bakan buz sıcağı gözleri beni mengene gibi kıstırıp içine hapsetti.

Buzdan bir ateş gibiydi. Onu ilk gördüğümde ne kadar soğuksa, ben kollarında çırılçıplak ve savunmasızken işte tam da şu an o kadar sıcak-

tı, o kadar yakıyordu beni. Buz sıcağı gözleri içime açılmış bir yaranın bile ulaşamayacağı derinlikteydi.

Uyku zihnime usulca yaklaşmaya başladı. Gözlerimi yummamak, uykuya teslim olmamak için çok savaştım. Bedenimdeki yorgunluğa direndim ama sonunda zihnim, içindeki kaosu ve anıları sessizliğe büründürerek açtığım savaşa kayıtsız kaldı. Uykudan kaçamayacağımı anladım. Onu her gün hissedebileceğim, her gün yaşayabileceğim ihtimalinin gücüne rağmen şu ânı o kadar derinlerimde hissettim ki bu ânı hiç unutmamak istedim.

Keşke hep bu anda kalsaydık, diye iç geçirdim.

"Uyu güzel kızım," dediğini duyduğumu hatırlıyorum ama bedenim sızıya, zihnim de eriştiği rahatlama hissine daha fazla direnemedi ve kendimi derin bir uykuya teslim ettim.

Ne kadar süre uyudum bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda odaya akşam mı yoksa şafak mı olduğunu ayırt edemediğim bir mavilik doluşmuş, yatağın üzerine sızan o şafak beni kundak gibi sararak altına almıştı. Çıplak vücudumun beyaz, saten çarşafa sarılı olduğunu fark ettiğimde çarşafı göğüslerimin üzerine çekerek odanın içine baktım. Yavaşça yan döndüm ve bedenim sızlanmama neden olacak bir ağrıyla bana karşılık verdi. Kısık bir iniltinin ardından gözlerimi tavana çevirip, elimi başımın yanına koyarak alt dudağımı ısırdım.

Gece olanlar odanın içinde yaşanmaya devam ediyor gibiydi. Duvarlarda iniltim, iniltisi, birbirimize fısıldadığımız kelimeler, çarpışan tenlerimizin çıkardığı sesler yankılanıyordu sanki. Kaburgamı ağrıtacak kadar derin bir nefes alıp gözlerimi yumduğum an onun terli saçlarını, arzudan kararmış gözlerini, aralanan dudaklarını hatırladım; hatıralarımda canlanan görüntüsüne, birleşmemize ait görüntüler eşlik etmeye başladığında kalbim son sürat çarpmaya başladı.

Onunla büsbütün, birbirine karışmış ve sonunda birbiri olmuş iki insandık; tek insandık.

Gözlerimi tekrardan açtığımda bakışlarımın odağına almak istediği tek şey oydu ama odada değildi. Oda derli topluydu, etrafa saçılan kıyafetlerimiz yerde olmadıkları gibi sanırım odada da değillerdi. Doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslarken bedenimdeki sızı kendini bir defa daha hatırlattı ama bu kez hazırlıklı olduğumdan sesim çıkmadı. Gözlerim karşımdaki boy aynasına kayınca alt dudağımı ısırdım. Neredeyse karanlık odaya rağmen boynumdaki morlukları, tenimdeki zedeleri göre-

bildim. Sanki sevişmemiş de savaşmış gibiydik. Aptal bir gülümsemenin dudaklarıma yayılmasına neden olan bu durum, normal şartlarda beni utandırmalı mıydı bilmiyordum ama utancı hissetmiyordum. Aidiyeti hissediyordum. En yalın hissim buydu.

Odanın kapısı yavaşça açılınca bakışlarımı kapıya çevirdim. Elinde bir tepsi, altında sadece siyah iç çamaşırı ve üzerinde beyaz bir tişörtle kapıda dikilmiş bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde o yoğun çekimi bir kez daha tüm hücrelerimde hissettim. İkimizin de karman çorman duygularla dolmaya başladığını, dışarıdan bize bakan biri çok rahat anlayabilirdi.

"Güzelim güzellik uykusundan uyanmış," dedi sanki utanmamdan çekiniyormuş gibi beni süzerek.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

"Sabah oldu, öğlen oldu ve şimdi sırada akşam var," diyerek gözlerini cama çevirdi. "Dinlenmiş hissediyor musun?"

"O kadar çok mu uyudum?"

"Evet," dedi, tepsiyle içeri girerken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "İyi misin?"

"Evet."

Gözlerini boynuma indirdiğini gördüğümde bu kez gerçekten kızardım. "Ben sana dışarıdan bakan bir göz olarak söyleyecek olursam, kesinlikle iyisin demezdim."

"İyiyim," diye bastırdım.

Yatağın ucuna oturup tepsiyi kucağıma koyduğunda şaşırarak tepsiye baktım. Güzel bir kahvaltı tabağı hazırlamıştı. Tepsinin kenarına yerleştirilmiş mavi orkideleri görünce kaşlarım havalandı. "Mavi orkideler mi?"

"Mavi orkideler," dedi başını sallayarak.

"Bunları nereden buldun?"

"Uzun zamandır aklımda olan bir şeydi." Çatalı alıp salatalık dilimine batırdı ve ardından ağzıma uzatıp gözlerimin içine baktı. "Aç güzel ağzını."

"Kendim yiyebilirim."

"Aç," dedi otoriter bir sesle.

Söyleneni bir kez daha tekrarlatmadan yaptığım için memnun olmuş bir ifadeyle gülümseyip salatalık dilimini ağzıma uzattı. Sessizce onu çiğnediğim sırada bu kez çatalı peynire sapladı. Beni bir çocuğu bes-

liyormuş gibi beslemesine karşı çıkmadan bana uzattığı her şeyi sakince yedim. Tabağın neredeyse tamamını bitirdiğimde, "Seni duşa götürelim mi?" diye sordu.

"Gurur, bacaklarım tutuyor."

Burnundan sert bir nefes alıp alayla gülerken, "Emin misin?" diye sordu bana.

"Evet."

"Geceden beri henüz hiç ayağa kalkmadın."

Üzerimde çarşafla yataktan kalktığımda çarşafın kumaşı bir elbise gibi bacaklarımdan aşağı süzülüp yerde sürüklendi. "Bak," dedim huzursuzca. "Gördüğün gibi şu an ayaktayım."

"Aferin benim güzelime," dedi alayla. "Hadi bir yürü de endamını görelim."

Ona meydan okuyarak ilk adımı atmamla kasıklarımda bir sızı hissedip duraksamam bir oldu. Yüzündeki alay kaybolurken ciddiyet çehresini bir anda sardı. Ayağa kalkıp, "Sana söyledim, değil mi?" diye homurdandı öfkeyle. "Yavaş yavrum."

"Bu normal, değil mi?"

"Sayılır," dedi tereddütte kalmış gibi. Bileklerimi tutup beni usulca kendine çekip, hiç beklemediğim bir anda kucaklayınca şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ilık bir duş tüm kaslarını gevşetir, sızını dindirir, sana kendini daha iyi hissettirir bebeğim."

"İyi hissediyorum," diye homurdandım.

Beni kucağında odadan çıkarırken, "Evet evet," dedi gözlerini devirerek. "Tıpkı yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi iyi hissediyor olmalısın."

Kollarımı boynuna sarıp kucağında rahatça uzanırken ayaklarımı sallayarak, "Keyfin bilir delikanlı, taşı o zaman beni," diye şakıdım ve bu onun keyfini yerine getirdi.

"Seni her zaman taşırım, bana yük olursun sanıyorsan polisi arayıp seni bu kadın beni kendinden mahrum bırakıyor diye şikâyet ederim, dava edilirsin."

"Kilomla alay ederken de böyle diyor muydun ya?"

"Sus, dava edildin."

Beni duşa sokup tüm bedenimle yakından ilgilenerek, kırılacak değerli bir parçaymışım gibi ılık suyun altında yıkadı. Benimkinden çok da farksız olmayan vücudunun tırnak izleriyle, morluklarla dolu olduğunu

fark ettiğimde kendimi suçlu hissetsem de ona bıraktığım izler onun vücuduna çok yakışmıştı.

Sırtında uzun, derin, açık duran tırnak izleri vardı ve boynu, kolları, hatta çenesi de o tırnaklardan nasibini almıştı. Boynunun sol tarafı mosmordu, içindeki yeşil lekeleri görebiliyordum, onu âdeta çürütmüştüm. Kaslı göğsünde de dudaklarımdan kopup onun teninde can bulan morluklar vardı. Karnında ve hatta kasıklarında bile tırnak izlerim duruyordu.

Havluyla beni kuruladığı sırada bıraktığım izleri keyifle izlediğimi görüp, "Ne o?" diye sormuştu. "Kedi saldırısına uğramış olmam pek bir hoşuna gitmiş gibi duruyor, Leydi Çalıklı."

Leydi Çalıklı... Tepki veremesem de önümüzdeki birkaç gün olduğum yerde ayılıp bayılmama sebep olacak hitap şekli tam olarak buydu.

Alt kata beni sırtına alıp indirmesini beklemiyordum. Koşarak basamakları indiği sırada, "Düşersek bir yerimiz kırılır!" diye bağırmıştım ama buna zerre aldırmamıştı. Üstümde ona ait bir kazak, altımda bol bir eşofmanla koltukta oturduğumda fark ettiğim şey, benden önce kalkıp evi temizlemiş olmasıydı. Ev mis gibi kokuyordu, tek bir toz parçası bile bulmak imkânsızdı, üstüne gidip benim için mavi orkideler de almıştı.

Onunla büsbütündük. Birleşmiştik. Artık o ve ben, tek parçaydık.

Bu düşüncenin beni utandırdığını fark ettiğimde tekli koltukta, hemen çaprazımda oturuyor, beğeniyle beni izliyordu.

"Kulaklarına kadar kızardın."

"Hiç de bile."

Sırıttı.

"Neden mavi orkide?" diye sordum birden pat diye.

"Aşkların en büyüğü demek çünkü."

Yanaklarımın içini dişlerken, "Hım," diye mırıldandım.

"Evet, domates kadın."

"Gıcık."

"Öf ya, iki kızarttırmadın bana rahat rahat seni. Gece o güzel götünü nasıl da mis gibi kızartmıştım oysa."

Kırlenti ona fırlatıp dizlerimi karnıma çekerek, "Adisin sen adi," diye söylendim.

"Öyleyim." Kırlenti kucağına koyup gözlerimin içine baktı. "Bir anlamı daha var."

"Neyin?"

"Mavi orkidelerin."

"Ne?"

İçine dolan nefesin göğsünü nasıl şişirdiğini gördüm.

"Umut," dedi.

Burnumun direği, beni duygularımı içine koyarak yaktığı ormanın külünün kokusunu içime çekmişim gibi sızladı.

Birden duraksayarak, "Gurur," diye fısıldadığımda o hayran bakışlarının üzerindeki keskin kaşlar sorguyla havaya kalktı. "Bir şeyi unuttuk."

"Neyi bebeğim?"

"Biz korunmadık." Gözlerimi kaçırıp ellerime indirdim. "Ve..."

"Ve içine boşaldım."

"Ayı!" dedim birden yükselerek. "Öyle mi söylenir?"

"Başka nasıl söyleyecektim ya?"

"Korunmadık yeterli bir kelime bence," dedim gözlerimi devirerek. "Ertesi gün hapı için geç olmadan eczaneye gitmemiz gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Bir yanım merakla kavruldu çünkü sessizliği beni şaşırtmıştı. Bir süre pürdikkat gözlerimin içine baktıktan sonra, "İstiyorsan gidelim," dedi sanki bunun kararını bana bırakıyormuş gibi.

"Gitmemiz gerek."

Ne kadar senin babası olduğun bir çocuğu istesem de onu kaosun ortasına getirmek ikimizin de hakkı değil, diyemedim ama bunu gözlerimden okumuş gibi başını sallayıp bana şefkatle gülümsedi.

"Ben gidip geleyim istersen. Zaten Yener de gelecekti, muhtemelen karşılaşmış olurum onunla."

"Ben de geleyim, hava almak istiyorum hem. Birlikte gidelim mi?"

"Öyle çocuk gibi sorarak bana her şeyi yaptırabileceğini bilmiyormuş gibi konuşmaz mı bir de düşük çeneli," diye söylenerek oturduğu yerden kalktı. "Ağrın sızın varsa gelme."

Vardı ama umurumda bile değildi. Direteceğimi anladığından çok üstelemedi, bunun yerine ceketimi giydirdi, önümde dizlerinin üzerine çöküp spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladı ve ayağa kalktığında yüzümü avuçlarının arasına alarak dudaklarımı sertçe öpüp elimi tutarak beni evden çıkardı.

El ele, sanki dünya yansa o ateşi izlerken bile gülümseyecekmişiz gibi hissederek sokakları gezdik.

O sokaklar bizi bir eczaneye çıkardı. Bir çocuğumuz olsaydı nasıl olurdu düşüncesinin ikimizin de zihninde koca bir kuyu kazdığını bil-

menin ağırlığıyla, benim için aldığı pet şişedeki suyu dilimin ucuna koyduğum hapı yutmak için içtim. Suyun son damlasını yuttuğumda alnını alnıma bastırıp, büyük elleriyle yüzümün tamamını kaplayarak bir süre bekledi. Konuşmadık.

Sokak lambalarının altında, hikâyemizin yanlış bir şekilde başladığı o şehirde, yeni bir hikâye yazmaya başladık.

Ellerimiz yeniden birleşti. Isparta'nın dik yokuşlarını birlikte tırmandık, güldük, bir şeylerden bahsettik, bazen birleşmemizi hatırlamış gibi ikimiz de çekingen bir sessizliğe kapıldık. Ve sonunda evimizin olduğu sitenin önüne geldiğimizde Yener'in, sitenin önünde sırtı bize dönük bir şekilde beklediğini gördük.

Arkasından yaklaşıp aniden sırtına bir tane geçirdiğimde sendeleyerek bana dönen Yener'in yüzünde günler sonra ilk kez huzurlu bir ifadenin olduğunu görmek, içimdeki mutluluğu katladı; artırdı.

"Ne yapıyorsun lan bir tanecik danam?" diye sorup beni kolunun altına alarak yanına çektiğinde, Gurur ikimizi gülerek izliyordu.

"Keyfin yerinde şekerim," diye şakıdım tek kolumu onun beline sararak.

"Bu garibanın da keyfi ara sıra yerinde olmasın mı şekerim?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

Gurur'u arkamızda bırakarak kol kola binaya doğru yürüdüğümüz sırada Gurur, aniden önümüze geçip bizi durdurdu ve "Bıraksana lan sevgilimi," dedi alayla. Ardından beni bileğimden tutup kendi tarafına doğru çekti. Yener bir an için önce Gurur'un çenesine, ardından boynuna baktı, daha sonra kaşlarını kaldırıp gözlerini bana çevirdi ve telaşla boynumu ceketimin yakalarının arkasına gizledim.

"Ne fındıklar kırdınız kız siz?" diye sorarken gözlerini şüpheyle kısmıştı ama bir yandan da sırıtıyordu.

Gözlerim iri iri açılırken Gurur, "Sana ne lan satılık dangalak?" diye sorarak homurdandı, beni kolunun altına çekti.

"Kız adama ne yaptın?" Yener, elini uzatıp Gurur'un boynunu işaret edip, "Aboo," diyecekti ki Gurur, Yener'in eline vurarak elini indirmesini sağladı.

"El kol yapma, sikerim bacağını."

"Az daha yapıyordun zaten ama bacağımı değil," dedi Yener donuk bir surat ifadesiyle. "Zeliha, sevgiline söyle bir daha o kadar içmesin. Durduğumuz yerde götümüzden oluyorduk."

"Bu zibidinin harbi keyfi tıkırında gibi," dedi Gurur tek kaşını kaldırarak. "Hayırdır, yine kiminle fingirdeştin de yüzün gülüyor senin?"

"Öyle şeyler yok artık kardeşim, ben uslu bir çocuğum." Beyaz tişörtünün yakasını düzeltip, deri ceketinin omzundaki tozu silkiyormuş gibi omzuna vurdu.

"Hangi dağda kurdu siktiler?" diye sordu Gurur alayla.

"Hangi dağdaki kurda ne yapmışlar bilemem de birileri senin boynuna fıkfık yapmış."

"Anlat bakalım, dökül," diyerek araya girdim yoksa ikisi arasındaki çekişmenin sonucunda pancara dönecek olan bendim.

"Birilerinin gönlünü kırmışız bilmeden, kafamızı kırsa haklıymış, biz de biraz gönlünü yapalım dedik kardeşim," dedi Yener gülerek.

"O ne demek?"

"Bir demet beyaz gül masumiyet kanıtlamaz belki ama ak pak olurum, temizlenmeye çalışırım manasına gelebilir, ha?" diye sordu Yener, tıpkı bilmece gibi konuştuğundan kaşlarımı kaldırıp ona sorgu dolu gözlerle baktım.

Ben Yener'e dik dik bakarken, Gurur'un "Anlaşıldı beyaz gül muhabbeti," dediğini duydum. Gözlerim tek bir anlığına sitenin girişindeki güvenlik kulübesinin önünde beliren tanıdık yüze takıldı. Simge, elinde bir demet beyaz gülle, ağır adımlarla bize doğru yürürken şaşkın görünüyordu. Bakışlarımı yeniden Yener'e çevirirken Simge kadar ben de şaşkındım.

Zamanın zayıfladığını hissettim. Yener, yanaklarındaki gülücük çizgileri belirginleşecek kadar derin ve içten bir şekilde gülümsüyor, Gurur'un sesi Yener'in gülümsemesine karışıyor, Simge ağır adımlarla bize doğru yürümeye devam ediyordu ama Yener arkası ona dönük olduğu için onun geldiğini göremiyordu. Tek bir anlığına gözümün önünde kırmızı bir nokta belirdi, tek bir anlığına zaman daha da zayıfladı, yelkovan kötürüm bir adım attı ve beyaz kumaşın üzerinde titreşerek hareket eden kırmızı nokta şeklindeki ışığa odaklandım. Yener'in beyaz tişörtünün üzerindeki kırmızı nokta bir kez daha titrediğinde farkındalık zihnime karanlık olup çöktü.

Kırmızı nokta, Yener'in göğsünün üstünde sabit durdu.

Islığa benzer bir ses rüzgâr olup üzerimizden estiğinde her şey için çok geçti. Gözlerim Yener'in yüzüne doğru titreyerek hareket ederken

her şey bulanıktı; sesler yoktu, renkler sönmeye başlamıştı, sadece rüzgârın uğultusunu duyuyordum.

Yener'in gülen yüzü birden donuklaştı.

Kan, beyaz kumaşın altından yukarı tıpkı mürekkebin beyaz sayfaya yayıldığı gibi yayılarak ortaya çıktı.

Simge'nin kucağındaki beyaz güller tıpkı zaman gibi yere saçıldı.

Yener, göğsünden vurulmuştu.

Ayışığı Kitaplığı

32. ALAŞAFAK

♪: Alceste, Le Miroir

O gece, onların timinin adının Alaşafak olduğunu öğrenmeme neden olacak büyüklükte bir savaşın başladığı geceydi.

Gurur, o geceden sonra bir an bakışlarında kana susamış bir ifadeyle boşluğa bakacak ve sesindeki ölüm rüzgârını iliklerimde hissettiğim esnada, "Kınından çıkan kılıç, kana bulanmadan kınına geri girmez," diyecekti.

Yere saçılan beyaz güllerden bir tanesinin yapraklarına bulaşan kan, Yener'in kanıydı; o gece, orada Yener'in kanına bulunan beyaz gül, Simge'ydi.

Sarsıldı. Omzu geri gitti ve ileri geldi, ardından beyaz tişörtünden dışarı bir kan ırmağı salındı; bu olurken gülen gözleri Gurur'un gözlerine birdenbire harelerini ele geçiren bir boşlukla tutundu.

Islık sesi, kurşun onun içine girdiğinde bile kulaklarımda çınlamaya devam etti.

Gurur, bir anda avucunu kafama bastırıp yere eğilmemi sağladı ve saniyeler birbiri üzerine binerken Yener, dizlerinin üzerine düştü. Dizlerinin üzerinde birkaç saniye bekledi, gözlerindeki boşluk büyüdü ve hemen ardından kahverengi gözleri geriye doğru kaydı. Bir sinyal sesi duyuyordum, her şey ağır çekimdeydi, sinyal sesini sürekli olarak bölen ıslık sesiydi, oysa ıslık sesi çoktan geçmişin içine batıp kaybolmuş olmalıydı.

Gurur avucuyla kafama baskı uygulayıp yere eğilmemi sağlamaya devam ederken Yener'in boşluğa doğru yıkılmaya başlayan bedeninin önünde durdu. Yener'in alnı önce Gurur'un omzuna vurdu, ardından tüm bedeni Gurur'un üzerine yıkılırken, Gurur can havliyle, "Simge!" diye bağırdı. "Yere çök, Simge! Kafanı kaldırma!"

"Yener," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, benim fısıltım Simge'nin, "Yener!" diye feryat ettiği hançer darbesinden ağır bir çığlığa dönüştü.

"Eğilin!" diye bağırdı Gurur, bağırırken kalın oktavlı sesi çatladı ve çatlayan sesinin içinde parçalara ayrılan tüm duyguların ruhuma battığını hissettim.

Yener, zihnimin içinde güldü ve *"Ben onlar gibi değilim ki, olamam, yapayalnız, sevilmeden öleceğim,"* dedi, *"çünkü benim hak ettiğim bu."*

Saniyeler zamanın ortasında buz kütlesi misali donup kalmışlardı. Sanki zaman en çok bize akmıyordu, sanki kan en çok bizim olduğumuz yönden akıyordu.

"Yener," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, sesim bana yabancı geliyor, zaman sanki patlayan mermilerin ağır kovanları gibi kafamızdan aşağı yağıyor ama ne bizi yaralıyor ne de saatin ibresine bir adım attırıyordu.

Simge'nin haykırışlarını duyuyordum, zaman donmuştu ama nasıl oluyordu da Simge donmuş bir zamanın içinde feryat etmeye devam edebiliyordu? Sanki feryadı zaman geçirmiyordu, öyle bir feryat ediyordu ki zaman o feryada dokunamıyordu.

"Kardeşim," dedi Gurur. Sesinin serinkanlı yükselmesi beni şaşırtamadı bile ama sonra Yener'in sırtına avucunu bastırarak, "Dayan," dedi ve aslında o serinkanlı sesin içinde ateşlerin çoktan yanmaya başladığını anladım. Çaresizlik bir ses olsaydı, Gurur'un sesi olurdu.

Gurur, "Zeliha," derken Yener'i tutmaya devam ediyordu. "Paltomun cebinden telefonu çıkar. Ambulansı ara."

Titreyen ellerimi kaldırdım, indirdim ve tekrar kaldırırken gözlerimden akmaya başlayan yaşlar çenemden boynuma dek süzüldü. Ellerime baktığım an kanı gördüm, telefonu tutan ellerimde Yener'in kanı vardı.

Gurur telefonu elimden aldığında konuşmalar birbirine karışan uğultu seslerine dönüştü, zaman algım yıkıldı ve Yener'in tek bir anlığına Gurur'un üzerine yığılan bedeninin yana düştüğünü gördüm. Yanağı yere yaslanacak şekilde düşen bedenine bakarken zaman yeniden dondu ve Yener, yanağı yere yaslı hâlde gözlerimin içine baktı.

Ağzından kan sızmaya başladı.

Kan zemine damladı, yüzünün etrafını sarmaya başladı.

Ambulansın ışıkları karanlık sokakta kızıl ve mavi gölge oyunları yaparken olduğum yerde hareketsizce Yener'e bakmaya devam ediyordum. Haykırış sesleri, yerde sürüklenen sedyenin tekerleklerinin çığlıkları, Simge'nin feryatları, Yener'e dokunan kime ait olduğunu bilmediğim onlarca el, Gurur'un çatlayan sesi. Hepsi kafamın içindeki kaosa dönüştü.

Gurur'un ellerine baktım. Ellerinde Yener'in kanı vardı. Gurur'un boynuna baktım. Boynunda Yener'in kanı vardı.

Kendi ellerime baktım. Ellerimde Yener'in kanı vardı.

Onu sedyenin üzerine bindirdikleri ânı görmedim, oysa gözlerimi ondan hiç ayırmamıştım ama sedyenin hızla ambulansa götürüldüğü ânı gördüm, oysa gözlerimi yummuştum.

Yener kafamın içinde karanlık bir gecede motosikletiyle son sürat ilerliyordu, nereye gidiyordu bilmiyordum ama kalbimin üşüdüğünü ve bir tırın kornasının o yankılı, kuvvetli sesini duyduğumu hatırlıyordum. Gözlerimi yumup geri açtığımda bir arabanın içindeydim, kanlı avuçlarım yüzüme dönük şekilde ellerim dizlerimin üzerindeydi ve sokak lambaları aracın içini belli aralıklarla aydınlatsa da karanlık benimleydi.

Kafamın içinde Yener oyuncak bir filin arkasından bana muzip gözlerle bakıyor, filin pelüş hortumunu hareket ettirip kahkaha atıyordu.

Gözlerimi yumup geri açtığımızda önümüzde giden ambulansın ışıkları gözümü aldı, ambulansın siren sesi geceyi yardığı gibi göğsümü yardı; zihnim taşmaya başladı. Yener kafamın içinde sessizce avuçlarının içine bakıyor, *"Bu eller birinin hayatına dokununca orada sadece kurum lekesi bırakır,"* diyordu.

Simge'nin ağlarken çıkardığı hıçkırıkların sesi beni bir hastane koridorunun beyaz duvarları arasına hapsetti. Bomboş bakan gözlerim önümden hızla geçen sedyede asılı kaldı. Gurur hemen önümde duruyor, çaresizce kayıp giden sedyeyi seyrediyordu.

Dağ Aslanlarının kükreyiş sesleri hastanenin koridorunda çınlamaya başladığında ben hâlâ aynı yerde durmuş, artık orada olmayan sedyeden yere damlayan kanı izliyordum. Koridorun zemininde Yener'in kanı vardı. Güvenlik görevlisi Muşta'yı göğsünden tutup iteklerken, diğer dört güvenlik görevlisi olaya müdahale ederek onu kollarından tutup çekiştirdi ama hüzünden aldığı güçten midir bilinmez, Muşta yerinden bir santim oynamadan, "Oğlum!" diye bağırdı. "Oğlum o benim!"

Sanki Yener, koridorun bir köşesinde durmuş, sessiz gözlerle Muşta'nın güvenlik görevlilerinin kollarındaki çırpınışını izliyor, kükreyişini dinliyordu.

Devran'ın birdenbire koşmaya başladığını gördüm, botlarının altına Yener'in kanı bulaştı ve fayanslardaki temiz köşeler de Yener'in kanıyla var olan ayak izleriyle doldu. Devran koşarken Gurur'a çarptı, Gurur

dimdik durduğu yerde sarsıldı ama devrilmedi, Devran yanından kayıp geçtiğinde bile öylece dikilmeye devam etti.

Hemen ardından Girdap aynı kana basıp, başka ayak izleri bırakarak koridordan koşarak geçti. Sanki Yener köşede durmuş koşan arkadaşlarını tepkisizce izliyordu ama kimse onu görmüyordu.

Bir adım attım, kana basmamak için gözlerimi yere diktim ve doktorun şok cihazını çalıştırdığını, "150 joule!" diye bağırışının tüm hastanede uyandırdığı yankıyla anladım.

Kalbini attırmaya çalışıyorlardı.

Kalbi mi durmuştu?

"Yener!" diye bağırdı Girdap, ardından Adnan'ın bağırırken çatlayan sesi tüm hastaneye yayıldı. "Kardeşim!"

"Kurşun kalbini deldi," dedi biri. "Otuz dakika bilinçli bir şekilde kalbi durdurulacak." Tek duyduğum buydu, karmaşanın içinde yabancı birinin söyledikleri ve yaşanan fırtınanın daha da büyük bir şiddet kazanmasına neden olan cümlelerdi bunlar.

"Getirildiğinde nabzı kırk, küçük tansiyonu dörde düşmüş hâldeydi." Bu cümle, bir başka yabancının dudaklarından dökülen cümleydi. "Eğer kurtulursa bu bir mucize olacak."

Eğer kurtulursa bu bir mucize olacak. Yener bu cümleyi hemen yanımda durmuş, sırtı duvara yaslı, bomboş bakan gözlerle dinlemişti sanki ama onu ben dışında kimse görmüyordu.

Yener zihnimin içinde boş araziye düşen kar tanelerini izlerken dalgın bir şekilde, *"Mucizelere inanmam, Zeliş. Varsa bile benim için hiç olmadılar,"* dedi.

Kapılar kayarak kapandı. Korkunç bir sessizlik, beyaz koridorun duvarlarından üzerimize zuhur etti.

"Keskin nişancının işiydi," dedi Gurur, "onun kalbini hedef alırken amacı gözdağı vermek değildi, Yener'i öldürmek için oradaydı."

Muşta, alnını soğuk duvara bastırıp bekledi.

Bir sigara yandı, bir diğeri komandolardan birinin botunun tabanı altında ezildi. Yüzüme ambulansın ışığı vuruyordu. Saatler sürecek bir ameliyatın ne kadarının içindeydik bilmiyordum. Simge tepkisizce acil servisin önündeki sandalyede oturuyor, kucağında kana bulanmış gül buketini tutuyordu. Gözleri boşluktaydı, tepkisizdi, omuzları yavaşça kalkıp iniyor olmasaydı onun nefes alıp vermediğini düşünüp paniğe kapılabilirdim. Belki de kapılamazdım. Ne hissettiğimi bilmiyordum.

"Bunun bir bedeli olacak," diyen kişi Devran'dı. İri, kara gözleri boşluğa nefretle saplanmıştı. O gözlerde bir kurt, karanlık gecenin içinde gölge gibi ilerliyordu, o gözlerde soğuk bir rüzgâr dağın karları uçurarak esiyordu.

"En ağır şekilde ödetilecek," diyen kişi Vural'dı, parmak boğumlarına yerleşen kan lekelerine baktım ve duvarı yumrukladığı o kısacık an kafamın içinde belirip kayboldu.

"Bu kez yargı değil, infaz istiyorum," diyerek ayaklanan Devran'a baktım. Hızla acil servisin kapısından içeri girip kayboldu ama geride is ve kan kokan bir intikam yemini bıraktı.

Kaosun değil, gerçek bir savaşın yaklaştığını hissettim.

Gurur paltosunu omuzlarımın üzerine koyunca boş bakışlarımı kaldırıp ona mıhladım ama gözleri bana dokunmadı. İçinde dolaşan cehennemin kıvamını hissettim, bana bakıp o cehennemi bana sunmak istemedi.

Yabancı, zihnimin içinde, *"Kurtulursa bu bir mucize olacak,"* deyince ürpererek acil servisin kapısına baktım. Tüm askerler nasıl hem bu kadar acı içindeydi hem de bu kadar serinkanlıydı merak ettim. Bu soğuk damarların içinde kan değil, intikam mı dolaşıyordu? Oysa acı, yere düşen gölgelerini bile daha koyu bir renge boyuyordu.

"Sen üşüyeceksin," dedim sessizce, paltosu sırtımda ağırlık yapıyordu çünkü paltosunda da Yener'in kanı vardı.

Gözlerini ilerideki karanlıktan çekmeden, "Şu an kan ter içindeyim," dedi, sesindeki duvarları fark ettim, duvarların bittiği noktada uzun, hançer gibi parmaklıklar başlıyordu. Sanki sesini aşmaya çalışsam o duvar üzerime yıkılacak, o hançerler içime saplanacaktı. Bu durumu garipsemedim. İçinde biriken öfkenin ne kadar yıkıcı olduğunu biliyor, bunu normal karşılıyordum.

Sigarasını yere fırlatıp acil servis kapısına ilerleyince oturduğum yerden kalktım, birden gözüm kararda ve sendeleyerek çaprazımda duran kalın, boyası kavlamış kolona tutundum. Simge hâlâ aynı yerde oturmuş, kucağında kana bulanmış beyaz güllerle zemini izliyordu. Ağzımı açıp ona bir şey söylemek istedim ama yapamadım, gücüm buna yetmedi, kelimeler dilimin ucunda yanıp küle döndü ama dışarı dumanı bile tütmedi. Gözlerim Nihan'a kayınca bana baktığını gördüm. Gözleri kıpkırmızıydı, gözlüklerin arkasından bana ne kadar üzgün olduğunu

gösteren bir ifadeyle bakıp, "Sen git," dedi. Simge'yi işaret etti. "Ben onunla kalırım."

Kalıp Simge'ye sarılmak istesem de içimde yaşadığım yıkımın henüz sessizlik içinde olsa dahi bir anda şiddetlenerek beni içine çekeceğini bildiğimden bunu yapamadım. Farkındalık içime karanlık gibi çöktüğünde şu an hissettiklerim, o an hissettiklerimin yanında çok küçük kalacaktı, biliyordum.

İçeri girerken hemşirelerin bana merakla baktıklarını gördüm. Ellerimde kurumuş kan lekeleri vardı, sırtımda duran palto da kan revan içindeydi. Gözlerimde akmak için bekleyen gözyaşları duruyor, damlalardan bir tanesi kirpiğimde asılı kalmış idam edileceği ânı bekliyordu ama ağlamıyordum. Donuk bir acı içimde ucu soğuk bir bıçak gibi dolaşıyordu. Koridorda sessizce ilerledim, asansörün önüne geldiğim anda biri arkamdan, "Zeliha?" diye seslendi. Sesi tanıdım ama ifadem değişmedi, donuk bakışlar hâlâ yüzümde put gibi asılı dururken omzumun üzerinden sesin merkezine doğru baktım.

Cenan paltosunun içinde eşofman takımı, dağılmış düz saçlarıyla hemen karşımda duruyor, panik dolu gözlerle bana bakıyordu. Ambulansın olay yerine geldiği o ânı hatırladım, donmuş gibi boşluğa bakarken Cenan bana sürekli, "Zeliha!" diyor, parmağını şıklatarak anın içine çekilmem için uğraşıyordu. Hemen arkasından Ayça ve Çolpan da koridorda belirdiler, yüzlerindeki endişe dakikalardır biraz olsun hafiflememişti. Onlara boş boş bakıp, "Ameliyathanenin önüne gidiyorum, hepsi oraya gitti, herkes gitti," dedim sessizce.

Cenan tam önümde durup yüzüme düşen saçlarımı soğuk parmaklarıyla geriye taradı, ardından gözlerimin içine bakıp, "Sana su alayım mı?" diye sordu.

"Hayır ama lütfen Simge'ye su alır mısın?" Sessizce asansörün açılan kapılarına baktım. "Simge su içmeli."

Çolpan, "Nihan onun yanında, ona su da verecek," dedi sakince ama bakışları tedirgindi. "Sen de su içmelisin."

Asansörün içine yürüdüm, arkamdan Cenan da asansöre bindi ve kızlara, "Siz Simge'nin yanında kalın kızlar," dedi. "Ben Zeliha'nın yanındayım, merak etmeyin."

Sayılardan birine tıkladım, Cenan gözlerini yüzümde dolaştırarak kapıların kapanması için bir başka tuşa bastı ve asansörün kapıları kapanırken Ayça'nın endişe yüklü gözleriyle son kez temasta bulundum.

"Zeliha, ağlamak istiyorsan ağlamalısın," dedi Cenan, sesindeki endişe gözlerinin içine bakmama neden oldu. Asansörün aynasına sırtını yasladı ve "Yener'in senin yakın arkadaşın olduğunu, onu abin gibi gördüğünü biliyorum," dedi sakince. "Olay gözünün önünde oldu, bunun seni bu denli etkilemesi çok normal. Ağlamayıp ayakta kalmak için kendini sıkmak, her zaman güçlü olmak demek değildir. İnsan bazen duygularını açıkça ifade edebilmeli güzelim."

"Şu an bir çocuk gibi ağlamak, ilgiyi üzerime çekmek olurdu. Bunu istemiyorum. Hepsi benim abim gibi, kardeşim gibi oldu ve onlar bu hâldeyken güçlü durmak zorundayım abla," diye mırıldandım. Asansör durdu, kapılar açılırken Cenan'ın gözlerine yerleşen anlayışla yüzleştim. Bu anlayış her nedense canımı çok acıttı.

"Ortalık çok karışacak," dedi Cenan açılan kapıdan dışarı çıkarken. "Kan gövdeyi götürecek."

Sessizce, "Götürmek zorunda," dedim.

Ameliyathanenin olduğu koridora sessizlik içinde ilerledik. Devran ameliyathanenin çift kanatlı kapısına avuçlarını bastırmış, sessizce beklerken sırtı aldığı öfke dolu nefeslerle seri bir şekilde inip kalkıyordu. Gurur sırtını duvara yaslamış, gözlerini karşısındaki duvara dikmişti, sanki nefes dahi almıyormuş gibi hareketsizdi. Vural'ın koridorda seri adımlarla volta attığını gördüm ve Girdap yere çökmüş, duvar kenarında öylece duruyor, elleriyle oynuyor, çok gergin görünüyordu. Gözlerim diğerlerini aradı ama onları göremedim, sessizce Gurur'un yanına ilerleyip sırtımı onun yaslandığı duvara yaslayarak kollarımı güçsüzce bedenime sardım.

Devran, seğiren bir çeneyle bize doğru döndü, birkaç saniye gözlerini boşlukta beklettikten sonra bize çevirerek, Gurur'a, "Bahsettiğin şeyi erkene çekiyoruz," dedi, neyden bahsettiğini anlayamadığım için gözlerimi Devran'ın gözlerine sabitledim ama o, bana bakmadı. "Dağın boşluğunda dolaşmaya o kadar alışmışlar ki kurt inine indiklerini fark etmediler bile. Bu saatten sonra durmayacağız."

Gurur, cevap vermedi; boşluğa bakmaya devam ediyordu.

Vural, adımlarını durdurdu ve ölüm bürümüş gözlerini kısıp, "Bu atağı şimdi beklemiyorduk," dedi. "Bizi gafil avlamak için yaptılar."

Gurur, yine cevap vermedi.

"Yener bu ameliyathaneden sağ salim çıkacak," dedi Girdap yumruğunu dudaklarına götürerek. "Ama onların hiçbirini saklandıkları o deliğin içinden sağ salim çıkarmayacağım."

Muşta'nın attığı güçlü adımların sesi koridorda bir yankı uyandırdı.

"Önceliğiniz kardeşinizin gözünü açması olmayacak," dedi Muşta gür, tetikte bir sesle. Sanki sesi bir namluydu ve namlu dosta, düşmana, herkese çevrilmişti. "Önceliğiniz kardeşinizin intikamını almak olacak."

İşte bu cümle, yaşanacak her şeyin teminatıydı ve gözyaşı, kan ve ölümün kokusunu intikamın kokusuyla bastırıyordu.

Muşta'nın mavi gözlerine baktım. Gökyüzü oradaydı ama gök, yere çökmek üzereydi ve bu olduğunda yeryüzünde tek bir düşmanın dahi nefes almasına izin verilmeyecekti. Cenan'ın kara gözleri Muşta'daydı, sesini bile çıkarmadan sevdiği adamın gözünü bürüyen kanı izledi.

Ecevit, "Vakit intikam vaktidir," diyerek Muşta'nın arkasında belirdiğinde dikkatimi çeken, kamuflaj yeşili bez maskesini yukarı çektiğiydi; görünen sadece hırsla bakan kahverengi gözleriydi.

"Alaşafak Timi'ni toplayın," dedi Muşta gözlerini ameliyathanenin çift kanatlı kapısına dikerek. "Oyunu başlattığını sananları oyuncağımız yapmaya, şafağı kana bulamaya gidiyoruz."

Gurur, bir ölüm rüzgârı olup zihnimin içinde esmeden hemen öncesinde, "Kınından çıkan kılıç, kana bulanmadan kınına geri girmez," dedi. "Bu gece kılıcı kınından çıkarmamı sağladılar."

"Kan istiyoruz," dedi Girdap sessizce.

"Kan," dedi Vural keskin bir çeneyle.

"Kan," dedi Ecevit'in arkasında beliren Tayfun, gri gözleri merhametsiz bakıyordu.

Ecevit maskenin boğuklaştırdığı güçlü bir sesle, "Kan," dedi.

"Kan," dedi Beyhan hızlı adımlarla Tayfun'un yanından geçerek bize doğru ilerlerken.

"Kan!" dedi Devran hırıldar gibi.

"Kan!" diye devam ettiren Adnan oldu ve Gurur gözlerini kısarak başını yavaşça aşağı doğru eğdi. "Kan," diye fısıldadı.

Yener, koridorun ucundaydı ama onu kimse görmedi, gözlerimi onun kahverengi gözlerine çevirdim ve orada öfkeyi gördüm. Başını yavaşça aşağı yukarı sallayıp sessizce, "Kan," dedi ve görüntüsü bir sis gibi dağılarak yok oldu.

Saniyeler yağmur damlaları gibi koridora düşmeye başladı ve bir süre sonra zaman, beklentinin arşa yükseldiği koridorda bir sağanağa dönüştü.

Ameliyat hâlâ devam ederken, Adnan ketum bir sesle, "Söyleneni yaptım," dediği sırada hastanenin arka terasındaydık, gece bir kıyamet gibi hâlâ gölgelerini gökyüzünde tutuyordu ama şafaktan çok uzak sayılmazdık. Soğuğun beyaz buharı dudaklarımın arasından dışarı süzülüyor, bomboş gözlerle dudaklarımın arasından kayıp giden buharı izliyordum. Hissizlik hâlâ göğsümün içinde nöbetteydi ama aynı zamanda bu nöbetin esas nedeninin bir anda patlayarak etrafa saçılacak hisleri durdurmak için olduğunu da biliyordum.

"Yener'in annesine telefonda haber veremezdik, sağlık sorunları vardı," dedi Girdap, sesi öyle durgundu ki sanki bir çocuk gibi dizlerini karnına çekecek, sessizce ağlayacaktı ama hayır, çok güçlü görünüyordu. "O yüzden onu almaları için bir ekip yönlendirdik. Özel bir uçakla buraya getirilecek."

Sessizce dudaklarımın arasından sızan buharı izlemeye devam ettim. Cenan elinde iki karton bardakla terasa çıktı. Bardaklardan birini bana uzattı ama sadece başımı iki yana salladım, bana uzattığı karton bardağı bu defa Muşta'ya uzattı. Muşta, ikinci sigara paketini çoktan açmış, onu da yarılamıştı. Karton bardağa sessizce baktı, sonra gözleri Cenan'a çevrildi ve bardağı ondan aldı ama çaydan bir yudum bile içmedi.

"Gidip Simge'ye bakmalısın," dedi Cenan bana dönerek. Dalgın bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. "Saatlerdir yerinden kıpırdamadan o sandalyede oturuyor."

Gurur'un paltosunun kenarlarını tutup bedenime örterken Yener'in kuruyan kanı parmaklarıma sert bir baskıda bulundu. Bu bana, onun gözleri gözlerime dokunduğunda hissettiğimden daha ağır bir duygu hissettirdi ama kendimi kolayca toparlayıp terastan çıkarak alt kata indim ve acil servisin önüne çıktım. Simge hâlâ bıraktığım yerde oturuyor, kollarında beyaz gülleri tutuyor, tepki bile vermeden boşluğu izliyordu.

Yavaşça ona yaklaşıp, "Simge," diye mırıldandım. Bana bakmadı, sanki beni duymuyordu. Gözlerim beyaz, üzerinde kan damlaları olan güllerden bir tanesine kaydı, hepsinden daha kirliydi, kan onu kırmızıya boyamıştı. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden elindeki gülleri almaya yeltendiğimde gülleri kalbine bastırıp kaşlarını çattı ve onları elinden almama engel oldu.

"Ellerini yıkayalım," diyebildim, eklem yüzüklerinde bile Yener'in kanı vardı. Gözlerimi yumduğum o birkaç saniye içinde ambulansın ışıkları yeniden gözlerimi aldı ve o ânı hatırladım; Simge sedyeyle ambulansa taşınan Yener'in kalbine dokunuyor, parmakları onun kanıyla ıslanıyordu. Gözlerimi açtığımda Simge'nin kül grisi yüzüyle karşılaştım. Yeşil gözlerinin beyazına kan çökmüştü.

"Ellerimi yıkayamam," dediğinde durdum, bu saatler sonra dudaklarından kayıp giden ilk cümleydi. Bana kendimi duvara toslamışım gibi hissettirmesi de cabasıydı. "Ya Yener'e son kez dokunmuşsam? Ellerimi yıkayamam."

"Simge, ona son kez dokunmadın." Güllere tekrar dokunmak istediğimde gülleri kalbine daha sert bastırıp kafasını kaldırdı ve bana paramparça olduğunu gizleyemediği, belki de gizlemeye tenezzül dahi etmediği kan çanağı gözlerle baktı.

"Yener bu gülleri o gelene dek kucağımda tutmamı isterdi," dedi, bir an duraksayıp ona bakakaldım. "Eğer aptalın teki değilse, bana gül aldıktan sonra siktir olup gidemez." Kaşlarını çattı, kaşlarının bile titrediğini fark etmek kalbimi acıttı. "Gidemez," diye fısıldarken sesi tüm harflerinden çatladı. "Gidemez!" Kirpiklerinde biriken onlarca gözyaşı damlası arka arkaya göz çukurlarına düştü.

İki gözyaşı birbirini takip ederek sol yanağından kayarken babam zihnimin içinden, *"İnsan acı çektiği için ağlarsa, gözyaşı önce sol gözünden akarmış,"* dedi ve kalbim deşiliyormuş gibi hissettim.

"Gitmeyecek," dedim, bu ihtimale tutunmak değil, bu ihtimali gerçeğe çevirmek istiyordum ama ne yazık ki kaderin üzerine kan damlarsa yaşanacaklar bir daha aklanamazdı.

"Benim kalbimi delip, kendi kalbi delinmiş gibi yapıyor," diye fısıldadı, sol gözünden üçüncü damla da hızla aktı ve diğer ikisine katılarak çene kemiğinde asılı kaldı. Elinin tersiyle çenesini silince kuruyan kan gözyaşına karışarak çenesini damgaladı. "Beni kandırmış olamaz mı? Benim onu sürekli kandırdığım gibi belki de o beni kandırmıştır." Sertçe yutkundu, bu ihtimalin boğazına takıldığını fark ettim. Güllere daha sıkı sarıldı. "O gelip beni buradan kaldırana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

Avucumu saçlarına koyacaktım ama yapamadım çünkü ellerimde hâlâ Yener'in kanı vardı. Durup bir müddet onun rengi solmuş güzel yüzünü izledim.

"Git söyle abine," dediğinde Yener'in hayatımdaki yeri yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Onu burada bekliyorum ben. Gelmeyecek kadar zalim olmasın."

Söylenecek her şey dilimin altında gömüldü, sanki dilim kelimelere bir mezar oldu. Susup Simge'nin gözlerinden kayıp duran gözyaşlarını izledim ama ne bağırdı ne isyan etti ne de sesini yükseltti; sessiz sessiz, için için ağladı.

Şafak sökerken şehre Yener'in annesi geldi.

Beraberinde gözyaşı, acı dolu çığlıklar ve edilen ahları da getirdi.

Komandoların soğukkanlılığı usul usul kan kaybetmeye başladı, korku çoğaldı ama birileri acil servisin ortasında bayılan kadına yardım etmek zorundaydı. Yener'in annesini kucaklayıp sedyeye yatıran Adnan oldu. Muşta sürekli bir gerginlik çıkararak doktorlara ulaşmayı denedi, denemeleri her seferinde boşa çıktı ve öfkenin dozu biraz daha arttı.

"Oğlum!" diyordu Yener'in annesi her kendine geldiğinde. "Kara toprak alacaksa beni alsın, seni değil. Evlatlar, annelerinden önce ölemez."

Evlatlar, annelerinden önce ölemez.

Yener sanki oradaydı, beyaz paravanın kenarında durmuş annesini izliyordu.

Sabah 07.21'de ameliyathanenin kapıları sonunda açıldı.

"Yaralıyı solunum cihazına bağlayarak kalbi durdurup ameliyata başlamak durumunda kaldık," diyen doktor, yüzündeki maskeyi çenesinin altına indirmişti. "Olay sırasında kanamanın başlamasının hemen ardından kalp çevresinde oluşan ince zar doğal bir tampon görevi görerek yaralının hayatta kalmasını sağlamış."

Hayattaydı.

"İlk yirmi dört saat onun için oldukça kritik. Her şeye hazırlıklı olun."

Hayatta kalabilecek miydi?

Bir cam kırıldı ama kimin yumruğu, nerenin camını indirdi bilmiyordum. Sadece doktorun gözlerinin içine bakıyordum ama o, ben hariç herkese bakıyor, umutsuz görünüyordu. Oysa saniyeler öncesinde onun hayatta olduğunu söylemişti, saniyeler sonrasındaysa umutsuz bir ifadeye bürünerek bunun kalıcı olamayabileceğini söyledi. Biri bir küfür savurdu ama sesini bile ayırt edemedim, kim küfretti bilmiyordum. Sonra biri koridorda hızla koşarak ilerledi, arkasında bıraktığı rüzgârı hissettim ama koşarak uzaklaşan kimdi bilmiyordum. Doktorun yüzündeki umutsuzluğu izliyordum.

Mucize hâlâ gerçekleşmedi.

Dışarıdaki siren sesinin aslında dışarıdan gelmediğini, benim gri sokağın ortasında durmuş önümden geçen polis otosunu sessizce izlediğimi fark ettim. Ne zaman buraya gelmiştim? Yaşadığım zamanda mı kayma olmuştu yoksa zihnim mi bilinmezliğe doğru kayarken gittiğim yerleri hafızamdan silmeye başlamıştı?

Kar ince ama sık bir biçimde atıştırmaya başladı.

Gözümü açıp kapattım, ardından yeniden açtım ve ekip otosunun geçip gittiği sokakta olmadığımı fark ettim. Hastanedeki boş bir odada, berjerin üzerinde oturuyordum, boş yatağın ucunda oturan kişi Ayça'ydı. Televizyona pürdikkat baktığımı fark ettim ama öncesinde neler gördüğümü, neler duyduğumu hatırlamıyordum.

"Hedeflerinde Türk askeri mi var?" Muhabirin kameranın tam merceğine bakarak sorduğu soru karşısında kireç gibi bir suratla baktığım televizyon kapandı.

Ayça, "Simge'ye bakalım mı?" diye sorunca bakışlarımı ona çevirdim, elinde televizyonun kumandasını tutuyordu. İki gündür bu hastanenin boş odalarında yaşıyorduk, iki gündür hiçbirimiz tek bir an olsun buradan ayrılmamıştık ama anılarım öyle çok parçaya ayrılmıştı ki hangi ânı ne zaman yaşamıştım, sıralama nasıldı hatırlamıyordum.

Simge, yirmi dört saatin sonunda Yener'i beklediği sandalyenin üzerinde otururken bir anda yana doğru düşmüş, göğsüne bastırdığı gülleri bırakmamıştı ama sonunda kaldıramadığı için bayılmıştı. Onu sedyeyle içeri götürdükleri ânı izlerken tepki veremediğimi hatırlıyorum. Sadece ayıldığında yanındaydım, bileğine bağlı bir serumla uzandığı yatakta bilinci kapalıyken ağlıyordu ama bilinci açıldığı an ağlamayı kesti ve berjerin üzerine bıraktığım güllere bakıp, "Onları bana ver, lütfen," dedi, sonra yine zihnime bir sis bulutu çöktü ve hatıralarım kaybolmaya başladı.

Yener ilk yirmi dört saati atlattı, onun için tehlike geride kaldı sandık ama doktor, "Uyandırılmaz," dedi. "Nabzı çok düşük."

Yener'in annesini diyalize bağladılar, böbrek hastasıydı, durumu iç açıcı değildi ve onu ne zaman görsem beni tanımadığı hâlde yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor, "Yener nerede?" diye soruyordu, cevap veremediğimde ise bir anda ağlamaya başlıyordu.

Kafamın içindeki kaos büyüdü. Bakışlarımı Ayça'nın yüzünde dolaştırırken yaşananlar kafamın içinde sinyal sesine eşlik ederek tekrarlıyordu.

"Gurur nerede?" Sesim güçsüz çıkmıştı.

Ayça gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Hastanede kaldıklarına inanılsın istedikleri için ön kapıdan değil, doktorların kullandığı garajdan çıktılar," dedi. "Hakan abi kimden bahsediyordu bilmiyorum ama yasta olduğumuzu, hareket dahi edemediğimizi düşünsünler dedi ve sonra hastaneyi gizlice terk ettiler. Şu an burada yalnızca Girdap var. Yoğun bakımın kapısından ayrılmıyor."

Durmayacaklardı.

"Haberlerde bizim evin olduğu sokağı gördüm," dedi Ayça gözlerini televizyona çevirirken. "Komandonun bilgilerini paylaşmadılar, neden bilmiyorum ama vurulduğu haberini girdiler."

"Bu haber boşa yapılmadı," dediğim anda Ayça bakışlarını bana çevirdi. "Onların kafasına kakıyorlar Yener'in vurulduğunu. Muhabir üzerine basa basa komandonun durumunun iç açıcı olmadığını, yaşama olasılığının düşük olduğunu söyledi." Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Onlara bunu empoze etmek istiyorlar, güçsüz düşsünler, acı çeksinler istiyorlar. Fırsat yaratacaklar."

"Kimlerden bahsediyorsun?"

Gözlerimde yıkıcı bir öfkeyle kapalı televizyonun ekranına düşen karanlık yansımama baktım. "Emsal ve ekibi," dedim kendimden emin, karanlık bir sesle.

Ayça sadece, "Ne?" diye sordu ama devamında başka bir şeyler sormadı, söylemedi, susup benim gibi televizyonun kapalı ekranına baktı ve ikimizin yansıması karanlık ekrandan bizi izlemeye başladı.

Saatler sonra Hüsrev elinde bir karton bardakla bana yaklaştığında hastanenin kafeteryasında sessizce oturuyordum. Üzerimde Gurur'un, Yener'in kanına bulanmış paltosu vardı ve karanlık, gökyüzünün üzerinde süzülerek yeryüzüne düşmeye başlamıştı. Kar yağmıyordu ama gündüz yağan kar soğukla birleşince taşlaşmıştı ve kafeteryanın dışındaki buz kalıplarını görebiliyordum.

Hüsrev karşıma otururken, "Durumu yakından takip ediyorum, o iyi olacak, benim buna inancım tam," dedi. Gözlerimi arkadaşıma çevirip uzun uzun yüzünü izledim. "Ama Simge'yi bir şeyler yemeye ikna etmen gerekiyor. Bunu senden başkası yapamaz. Ağzına tek lokma koymadı, serumlar onu idare edemez."

"Ne yapılır bilmiyorum," diye fısıldadım. "Onu ağlatmaktan korkuyorum."

"Ağlamaması daha büyük bir sorun, içine atıyor," dedi Hüsrev çatık kaşlarla.

Kafeteryanın kapısından Cesur'un girdiğini gördüm, kahverengi montunun fermuarını göğsünün ortasına kadar indirip oturduğumuz masaya doğru yürüdü. Yüzü soğuktan kızarmıştı, gözlerinin altında uykusuzluktan emanet aldığı koyu renk halkalar vardı.

Yanımdaki sandalyeyi çekip otururken, "İyi akşamlar," dedi.

Hüsrev ona gülümseyip, "Çay ister misin?" diye sorduğunda, Cesur başını iki yana salladı.

"Teşekkürler, gerek yok." Bakışlarını bana çevirdi. "Zeliş, seni eve götürmeye geldim."

"Anlamadım?"

"Üstünü başını değiştirir, duş alırsın ve bir şeyler yersin," dedi Cesur, Cesur'a anlamayan gözlerle bakmaya devam ettiğimde, "Abim arayıp seni eve götürmemi istedi," diye açıkladı.

"Cesur da Gurur da haklı," dedi Hüsrev. "Gidip biraz toparlan yine gel. Ben buradakilere göz kulak olurum. Hem Girdap da burada."

Cesur başını sallayarak Hüsrev'i doğruladı. "Sonra seni yine buraya getiririm." Avucunu omzuma koyup omzumu güç vermek ister gibi sıktı. "Burada durman sonucu değiştirmeyecek, biliyorsun. Seni eve götüreyim, sonra yine geliriz."

Sessizce, "Simge'yi burada bırakamam," dediğimde Hüsrev, "Burada olması Simge için daha güvenli. Evde tek lokma yiyeceğini mi sanıyorsun? Burası onun için daha iyi," dedi. "Travma geçiriyor, gözümüzün önünde olmalı."

"Hüsrev haklı. Simge burada kalırsa daha iyi olacak," dedi Cesur.

Oturduğum yerden kalkarken gözüm kararda, Cesur hızla kollarını bana sararak düşmeme engel olurken telaşla, "Yenge," dedi, daha sonra söylediği şeyden hoşlanmayacağımı düşünerek, "Zeliş, iyi misin?" diye sordu.

"Tek lokma yemezsen olacağı budur," dedi Hüsrev kızgın bir şekilde. "Cesur, sen al Zeliha'yı götür. Buradakiler bana ve Girdap'a emanet."

"Eyvallah, çok sağ ol." Cesur beni belimden tutarak çıkışına yönlendirirken kızgın bir sesle, "Kendine bu denli yüklenmemelisin," dedi. "Yener seni bu hâlde görse ne kadar kızgın hissederdi, biliyor musun?"

"Üzgünüm," diyebildim sadece.

Cesur beni park hâlindeki beyaz Audi'nin önüne kadar yürüttü. Arabanın önüne geldiğimizde uzağımızda kalan acil servisin giriş kapısına doğru yorgun gözlerle baktım. Cesur bir sigara yakıp çakmağını cebine koyarken, "Eylül arabanın arka koltuğunda uyuyor," dedi ve Eylül'ün birkaç saat önceki çığlıkları kulağımda çınladı. Yener için öyle çok ağlamıştı ki sonunda sakinleştirici bir iğne vurmuşlardı ona. "Abim, Eylül ve seni yan yana tutmam gerektiğini söyledi."

Tek kaşım havaya kalkarken yorgun bir sesle, "Neden?" diye sordum.

Cesur, mahcup bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı ve "Çünkü babamın sana zarar vermemesini sadece bu şekilde sağlayabiliriz," dedi.

Yanımda Eylül olursa, olduğum arabaya bir saldırı düzenleyemezler, olduğum yerlere girip beni hedefleri hâline getiremezlerdi. *Anladım. Anlamak acıtıyormuş.* Cesur'un gözlerinin içine özür diler gibi baktım çünkü Cesur bunu söylerken çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Farkındaydı. Babası onu ya da Gurur'u değil, yalnızca Eylül'ü önemsiyordu ve Eylül olmasaydı belki de Cesur ile yola koyulduğumuz bu aracın başına bir şey gelecekti. İhtimaller kan dondurucuydu.

"Keşke böyle bir babaya sahip olmasaydınız," dediğimde gözlerimin içine uzun uzun baktı ve "Keşke," dedi. "Gerçek bir aile nedir bilmiyorum ama abim bir babadan daha fazlasıydı bizim için." Bakışlarını arabaya çevirdi. "Keşke Eylül'ün kalbini kırmadan onu o adamın pençelerinden kurtarmanın bir yolu olsaydı."

"Size tüm bunları yapanın o adam olduğunu bilseydi, o adamdan nefret ederdi."

"Ve o adamı babası gibi sevdiği için kendisinden de nefret ederdi," diye mırıldandı Cesur. "Eylül zor bir çocukluk geçirdi, Zeliş. Sık sık havale geçirirdi, hastalık başından eksik olmazdı. Hiç unutmuyorum, bir gece abim onu battaniyeye sarıp koşa koşa doktora götürmeye çalışmıştı, cebimizde beş kuruş yoktu ve abim biraz yavaş koşmuş olsaydı, sadece iki, üç dakika daha geç kalınmış olsaydı o gece ağır ateşten hayatını kaybedecekti Eylül. O bizim için hassas, kırılgan bir porselen bebek gibi. Gerçekten kırılgan."

"Çok zorlanacak," diye fısıldadım.

"Canı çok yanacak," dedi Cesur çaresizce.

"Yine de gerçekleri bilmeye hakkı var, Cesur. Onu daha fazla bir yalanın içinde yaşamaya mahkûm edemezsiniz."

Cesur sigarasının dumanını usul usul geceye üflerken, "Biliyorum," dedi. "Ama onu bu yalanın içinden nasıl çıkaracağız, işte bunu bilmiyorum."

Sigarasını buz tutmuş yola atınca ateşin cızırtısını işittim. Cesur, "Hadi gidelim," diyerek araca yöneldi ve yorgun bir şekilde onu takip ederek arabaya bindim. Aracın içi sıcak ve karanlıktı, kafamı çevirip arkama baktığımda Eylül'ün iki büklüm olmuş, küçük bir çocuk gibi yün bir şalın altında uyuduğunu gördüm. Kapı sesleri bir anlık uykusunu bölecek gibi oldu ama kaşları çatılsa da gözlerini açmadan uyumaya devam etti.

Arabanın farları ilerideki karanlığı kırdı ve Cesur aracı geri geri sürerek olduğu yerden çıkarıp yola koyuldu. Evin olduğu sokağa girdiğimizde araç artık yavaş hareket ediyordu ve Eylül de daldığı uykudan uyanmış, sessizce akıp giden yolu izliyordu. Hiçbirimiz tek kelime dahi etmedik. Yas, arabanın içinde de devam etti.

Binanın girişinde dikildiğimde rüzgâr saçlarımın arasından geçerek saçlarımı geriye doğru savurdu ve güvenlik kulübesinden birkaç metre uzaktaki boşluğa baktım. Yener orada vurulmuştu. Ağır adımlarla eve yürümeye başladığımda Eylül arkamdan geliyordu.

Yener'in kanı hâlâ zemindeydi.

Kanının önünden geçerken bakmamak için çok çaba harcadım ama sonunda yeniden gözlerim kuruyan kanıyla buluştu. Yağan kar, onun kanını silmeye yetmemişti.

Eylül'ün hıçkırığını duydum ama dönüp ona bakamadım. Asansöre bindiğimizdeyse ağlayan yüzünden kaçamadım. Hiç konuşmadan sessiz sessiz ağlamaya devam etti. Ve onun gözyaşları, benzinim olup beni daha güçlü yaktı.

Evin kapısını açarken hemen arkamdaydı, içeri girdiğimizde de bir süre arkamda kalmaya devam etti. Pars ve Leon bacaklarıma dolandılar, mamalarına baktım, yeni dökülmüş gibiydi, biri onları tuvalete de çıkarmış olmalıydı.

Sessizce salona ilerlerken Eylül, "Biliyor musun abla," diye mırıldandı ve omzumun üzerinden ona baktım, "bir zamanlar Yener'i abim gibi değil, başka duygularla seviyordum." Söylediği şey üstümdeki ağırlığı artırdı. "Bir hayranlıktı, bir çocuğun ilk aşkıydı, ilk heyecanıydı." Ağır adımlar atarak yanımdan geçip koltuğun kenarına oturdu. "Büyüyünce onunla evleneceğimi düşünürdüm hep." Dirseklerini dizlerine bastırıp

yüzünü avuçlarının arasına saklarken hıçkırdı. "Biliyordu, bence ona ilgimin, hayranlığımın farkındaydı. Beni hep korur, kollar, onun abim olduğunu hissetmem için elinden geleni yapardı. Bir gün gerçekten abim oldu."

Bir kez daha hıçkırdı.

"O bir çocuğun ilk aşkı, bir genç kızın abisi, yalnız hissettiğim anlarda yanımda olan tek dostum. Onu kaybetmek istemiyorum," dedi çatlayan sesiyle. "Onu kaybedersem bir sürü anımı kaybetmiş gibi hissederim. Onu ve anılarımızı kaybetmek istemiyorum abla."

Önünde durup saçlarına dokundum, saçları terlediği için ıslaktı, oysa dışarısı terleyemeyeceğimiz kadar soğuktu. Saçlarını şefkatle okşarken onun gerçekten küçük bir kız çocuğu olduğu gerçeği yüzüme sert bir tokat geçirmişti. "İyi olacak," dedim, buna inanmaya ihtiyacım vardı. "Yener'i bilmiyor musun? Sıyrılmanın bir yolunu her zaman bulur."

"Bulur, değil mi?" Avuçlarını yüzünde kaydırıp, kıpkırmızı olmuş suratıyla alttan alttan çaresiz bir bakış attı bana. "Bizi bırakmaz, değil mi?"

"Bırakmayacak."

Eylül, kollarını belime sarıp yüzünü karnıma bastırarak şiddetle ağlamaya başladı. Gözlerimi boydan cama düşen şehir ışıklarına çevirirken sessizliği giyinip onun saçlarını okşadım, yanında olduğumu dokunuşlarımla, ona sunduğum şefkatle göstermeye çalıştım. Ne kadar başarılı oldum bilmiyorum ama Eylül, dakikalarca karnıma bastırdığı yüzünü oradan çekmeden öylece ağladı.

Duş alıp üzerimi değiştirdim, Eylül de duş aldı ve bana ait birkaç parça kıyafeti ona ödünç verdim. Yemek yapamayacak hâldeydim, bu yüzden ikimize ramen sipariş edip gruba düşen mesajlara bakmak için telefonumu elime aldım. Cesur'un nerede olduğunu merak ediyordum.

Hakan Basri Şenkaya: Siverekli tesise giriş yaptı.

Devran Soydere: Yıldırım'ı almaya gidiyorum, dönüşe hazır.

Adnan Bahtıvar: İnfaz ve Hayalet'i aldım, telefon numaralarını değiştirmişler. Gruba alımlarını yapmadan önce konuşmam gerek. Hayalet'in yarası iyileşmiş."

Devran Soydere: İyi durumda mı?

Adnan Bahtıvar: Evet. Zaten dönmek için hazırlanıyormuş.

Vural Demirezen: Diğer ikisine haber uçurdum, erken dönüşe hazırlar.

Sevgilim: Havadan ve karadan olmak üzere iki grup oluşturulacak.

Kimlerden bahsediyorlardı? Telefona çok uzun süre baktım, hemen ardından telefonum çalmaya başladı. Arayan Cesur'du.

"Bir şeyler yedikten sonra beni arayın, sizi alayım," dedi Cesur. "Arka kapıya gelin, evden çıktığınız belli olmasın. Araba değiştiriyorum. Sizi tesise götüreceğim."

"Tamam," diyebildim. Cesur bir şey diyecek gibi oldu ama bunun yerine derin bir nefes alarak telefonu kapattı.

Ne ben ne de Eylül gelen yemeğe neredeyse hiç dokunmadık. Evden çıkarken onun üzerine siyah bir mont giydirdim çünkü hırkası onu soğuktan korumaya yetmeyecekti. Bana minnetle parlayan yaşlı gözleriyle baktığında yanağını okşayıp ona gülümsedim, şefkate ihtiyacı olan küçük bir kız çocuğuydu ve bu şefkati ondan sakınıp saklamadım.

Holün ışığını Pars ve Leon için açık bırakarak evden çıktık. Evden ışık yayılması iyiydi, eğer izleniyorsak evde olduğumuzu düşünmelerini istiyordum. Eylül neden arka taraftan çıktığımızı sorgulamadı ve telefonunu evde bırakmasını istediğimde beni ikiletmedi. Emsal onu arayacak olursa, nerede olduğumuzu öğrenebilirdi ve bu asla yaşanmaması gereken bir şeydi.

Cesur, bizi siyah bir cipin içinde bekliyordu. Ön yolcu koltuğuna geçmeden önce Eylül'ün arka koltuğa binmesine yardımcı oldum. Elleri titriyordu, bu dikkatimden kaçmamıştı. Yaşananların ne kadar ağır olduğunu onun titreyen ellerine bakarken bir kez daha fark etme şansı bulmuştum.

Otel Barida'nın önünden Biricik'i de alarak yola devam ettik. Araç karanlık dağ yolunda far ışıklarıyla geceyi yararak ilerledi ve nihayet tesise geldiğimizde dağın soğuğu dalıp gittiğim düşüncelerden çıkmamı sağladı.

Tesisin beyaz koridorları ilk kez bana morgu hatırlattı. Soğuk bir morgun içinde ilerliyormuşum gibi hissederek yürüdüm. Biricik, Devran'a doğru koşup onun kollarının arasına girerken Devran, kaskatı bir çeneyle boşluğu izliyor olsa da kollarını sevgilisinin bedenine sarıp onu bağrına bastı.

Biricik, "Yener'den bir haber var mı?" diye sorduğunda, Devran'ın bakışlarının daha da keskinleştiğini gözlemledim.

"Uyutulmaya devam ediyor," dedi, bu durumu soğukkanlılıkla söylese de içinde kanayan büyük yaranın lav olup ruhunu yaktığını biliyordum.

Yanlarından geçerken tek kelime etmedim. Muşta'nın odasının kapısı açıktı, odası boştu. Yere saçılmış dosyaları, kalem kutusunu ve kalemleri gördüğümde yutkundum. Öfkesini bir türlü durduramıyordu. Öfkesi tüm tesise yayılmış, içeriyi bir morgdan daha soğuk hâle getirmişti.

Adnan'ı gördüm, toplantı salonunun çift kanatlı kapısının önünde durmuş, elleri ceplerinde boşluğu seyrediyordu. Beni fark ettiğinde, "Hoş geldin, Zeliş," dedi ama tepkisizliğim öyle kuvvetliydi ki ne mimik sergileyebildim ne de tek kelime konuşabildim.

Toplantı odasına girdiğimde, tanıdık yüzlerin arasında iki yabancıya rastladım. Biri esmer tene, kıvırcık ama kısa kesilmiş siyah saçlara, ince fakat uzun ve adaleli bir bedene sahipti; siyah gözlerini bana çevirip sorguyla bana bakmıştı. Diğeri de üç numara kumrala dönük sarı saçların sahibiydi, teni beyazdı, yeşil gözlerini yüzüme diktiğinde onun da Devran ve Gurur kadar iri göründüğünü fark ettim. İkisi de beni tanımadıkları için tehlikeymişim gibi bakıyorlardı.

Uzun masanın önüne ilerlediğimde, yeşil gözlü olan, "Bu kız kim?" diye sorarak gözlerini Muşta'ya çevirdi.

"Gurur'un sevgilisi," dedi Muşta ve bu ismi duymamla, ismin sahibini aramaya başlamam bir oldu. Burada değildi.

Adam, yeşil gözlerini benden çekerek masaya çevirip önündeki dosyaya odaklandı. Esmer olan da benimle göz kontağını kesmişti.

"Bir süredir yer tespiti için çalışıyordum," dedi Ecevit önündeki tabletin ekranına dokunup ekrandaki görseli büyüterek. "Giriş ve çıkışları saptadım ama depolarıyla ilgili bir şeye rastlayamadım."

"Sığınaklarını aynı zamanda silah deposu olarak kullanıyor olabilirler," dedi yeşil gözlü adam, gözleri hâlâ dosyada dolaşıyordu. "Yener'in göğsünden çıkarılan kurşun 338 Lapua ve çıkışı Savage 110 BA, kurmalıya ait, 2016 ABD yapımı bir tüfek. Yapan bir profesyonel."

"Bir profesyonel," dedi Muşta çenesi kasılırken.

Yeşil gözlü adam, başını salladı, kısa kollu kamuflaj tişörtünün örtemediği kollarında çok sayıda dövme olduğunu gördüm. Tekrar adamın yüzüne baktım.

Çatık kaşlarla, "Yine de niyetinin Yener'i direkt öldürmek olduğunu zannetmiyorum," dedi. "Kalbi hedef almış ama bir şekilde doğal bir tampon görevi görmesini sağlamış, yani Yener'i direkt öldürmek niyetinde değildi. Yener'in bir süre hayatta kalıp öyle ölmesini istedi." Adam, kaş-

larını çattı. "Yani Gurur'un söylediğine çıkıyor. Bu adamlar sadece bizi oyalamanın derdinde."

"Yıldırım," dedi Muşta, "bu kadar profesyonel birini nasıl bulur bu itler?"

"Bilmiyorum, baba," dedi Yıldırım, adı mı Yıldırım'dı yoksa bu onun mahlası mıydı bilmiyordum.

"Medya olayın peşine düştü, onları konudan uzaklaştırmamız gerekiyor," dedi esmer adam.

"Sizi boşa sona saklamadım," dedi Muşta gözlerini esmere çevirerek. "Sizi hiçbir zaman bilmediler. Siz onlar için bilinmeyen gölgelersiniz. Onlar üzerimize bir şekilde medyayı salarak bizi oyaladıklarını zannederlerken, ben sizinle onların kuyusunu derinleştiriyor olacağım."

Gurur içeri elinde neredeyse benim boyumun yarısı kadar olan kocaman bir tüfekle girince yüzümün rengi attı. Tüfeği tek eliyle kaldırıp göğsüyle boynu hizasına getirip, "Hazırsanız," dedi sertçe, "başlıyoruz."

"Uzun namlular önce göğe yükselecek, sonra göte doğrultulacak desene," dedi esmer keyifle; Doğulu olmalıydı, kalın sesine bulaşan Doğu ağzını ayırt edebilmiştim.

Gurur'un gözleri kısaca bana dokundu, gözlerini yumup açarak içime güveni aşıladı. Birden gözüme öyle güçlü göründü ki hiçbir şeyin onu yıkamayacağını, her şeyi ezip geçebileceğini, herkesi yenebileceğini düşündüm.

"Zeliha," dedi Muşta. "Bunlar da benim oğullarım. Tıpkı Ecevit gibi görevdelerdi, aslında hemen dönmeyeceklerdi ve onları göz önünde tutmayı sevmem çünkü bir göz önünde, bir de gözlerin görmediği silahları olmalı insanın."

Sadece başımı salladım.

"Bu Yıldırım, yani Zafer," dedi Muşta yeşil gözlü adamı işaret ederek. "Ve bu da Zifir, ismi Sadullah ama biz ona bazen Siverekli bazen de Zifir deriz."

"Ekipte onların da olduğunu bilmiyordum."

"Biz gölgeleriz," dedi Zafer gözlerini bana dokundurmadan dosyada dolaştırırken. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Düşman içerideki herkesi bilirse, kim onların aralarına gizlice sızacak?"

Cevap vermek yerine Gurur'a doğru döndüm. Elindeki tüfeği toplantı masasının ortasına bırakıp, "Benimle gel yavrum," diyerek çıkışına yöneldi.

Koridora o önde, ben onun arkasında çıktık. Bir süre sessizce önümde yürümeye devam etti. Üzerinde askerî üniforması vardı ama ceket giymemişti, bunun yerine kalın kollarını açıkta bırakan kısa kollu, yeşil bir tişört giyiyordu. Kemerinin kenarında sallanan silahı görebiliyordum. Adımlarımı hızlandırıp ona yetişmeye çalıştım. Dağı arkasına alan boydan camla kaplı duvarın önüne geldiğimizde adımları kesildi. Burası karanlıktı, çaprazımızda kalan koridordan yayılan ışık parçalanarak belli ölçüde etrafımıza dağılsa da bu ışık yeterli gelmiyordu.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu, sesindeki yorgunluk muydu yoksa donukluk mu anlayamadım.

"Evet. Hiç değilse denedim."

Bana doğru dönünce kafamı kaldırıp gölgelerin hapsettiği yüzüne baktım. Buz sıcağı gözleri, karanlığı aydınlatan tek ayrıntıydı.

"Cesur ve Eylül nerede?" Sorusunu sorarken de göz temasımızı bir an olsun kesmedi.

"Koridorda onlardan ayrıldım ama buradalar. Biricik de geldi."

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Gözlerimi üzerindeki üniformada dolaştırıp, "Keşke sana giyecek bir şeyler getirseydim," dedim dalgın bir sesle. "Bir şeyler yedin mi?"

"İntikam alınana kadar öfke çiğneyip, nefret içeceğim derler bizim burada," dedi.

Farkında olmadan avuçlarımı yumruk yaptım, gözlerini ellerime indirdi, bir süre ellerime baktıktan sonra sol elimi avucunun içine alarak yukarı kaldırdı ve göğüs hizama getirdi. "Ellerin üşümüş, Matmazel Zekâ küpü," dedi, anıların göğsümün kafesinde uyanmasına neden oldu. Sessizce avucunun içinde duran yumruğuma baktım. Parmaklarımı usulca açtı, parmak boğumlarımı okşadı, avucumun içindeki çizgilerde parmak uçlarını dolaştırdı. "Üşümesin bu zarif eller, narin parmaklar," derken gözleri düşünceli bakıyor, sesi de ne kadar düşünceli olduğunu ele verir gibi dalgın geliyordu.

"Sen nefesini verirsen üşümez hiç," dediğimde gözlerini avucumdan çekerek yüzüme çevirdi. Bakışlarının derinleşerek beni içine çektiğini hissettim. Sanki o bakışlar bir bataklıktı ve ben son nefesim de o bataklığın içinde soluncaya dek ona batacak, ona saplanacaktım.

"Ciğerimde kalanın son bir nefes olduğunu bilsem, ben yine o son nefesi senin avuçlarına veririm üşümesin diye," dedi, ardından başını eğip avucumun içine ılık nefesini üfledi. Gözlerimin içine bakarken du-

daklarını avucumun içine bastırdı. "Senin ellerini ısıtacaksa son nefesimin ciğerlerimde işi ne?"

Avucumu elinden kurtarıp yüzüne götürdüm, yanağına bastırdım. Köşeli çenesinin keskin dokusunu avucumun içinde hissederken sessizce yutkundum. Yorgundu. Her ne kadar benden saklıyor dahi olsa da aslında gizlenemiyordu.

"Dağ Çiçeği'm," dediğinde sesinin yorgunluğu yükselerek yüzeye çıktı. "İçime batan bu duyguyu nasıl durduracağım bilmiyorum."

Sessizce yutkundum, oysa kelimeler saklandıkları yerde onları esir aldığım için bana öfkeliydi, her biri bana bıçağını çekmişti, her biri sesimde can bulup içimden çıkmak istiyordu.

"Yener'e bir şey olursa başımı eğdiğim yerden kaldıramam ben," dedi sonunda, söylediği şeyin bu kadar sert bir şekilde, bir cam misali içime saplanmasını beklemiyordum. Gözlerimi yüzünden ayıramadım, konuşamayacağımı anlamış olacak ki gözlerini yumup yanağını avucuma iyice bastırdı. "Ona bir şey olursa, olur da gözlerini açamazsa, olur da bir daha bu koridorda onun sesi duyulmazsa, kınından çıkarıp kana buladığım kılıcı kınına geri sokmam, kendime saplarım gibi geliyor. O, orada benim yüzümden yatıyor, ben yanında bile değilim."

"Sen onun için buradasın," diyebildim.

"Yakıp yıkmak, her şeyi yok etmek istiyorum. Sonunda yok olacak olan ben bile olsam hepsini beraberimde yok etmek istiyorum," dedi, sonra eğilip alnını omzuma bastırdı ve kafasının içindeki ağırlığı omzumda hissettim. "Burada biraz böyle dursam olur mu, Gelincik?"

"İstediğin kadar durabilirsin." Parmaklarımı saçlarının arasında kaydırdım. "Ne zaman işler senin için yolunda gitmese, burada dinlenebilirsin."

"Yuvam," dedi Gurur. "Senin omzun, boyun boşluğun, kalbin, varlığın ve kalbin benim yuvam. İnsan çaresiz hissettiğinde en çok yuvasında olmak istiyormuş."

Gözlerime batan yaşları hissettim ama ağlamadım, sadece karşımda uzanan karanlık dağları izleyip onun saçlarını okşadım. Ne kadar süre öyle, sessizliğin üzerimize yağmasına izin vererek birbirimize sığındık bilmiyorum. Sonunda kafasını kaldırıp gözlerini boşluğa çevirdiğinde orada yeniden soğuk bir ifade vardı. Bu ifadeye onu ilk gördüğüm zamandan aşinaydım.

"Şimdi ne yapacaksın?" Soruyu sorarken sesim sanki bana ait değilmiş gibi kendimin çok uzağından yükseldi. Bir başkasının sesini duymuşum gibi ürperdiğimi hissettim.

"Asıl atak, diğerleri de tesise giriş sağladığında yapılacak ama şimdi Emsal'i bulmam gerek," dedi. "Onunla konuşacaklarım var."

"Bu Emsal'i harekete geçeceğiniz konusunda şüpheye düşürmez miydi?"

"Bence bu konu onun bile boyunu aşıyor," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Nasıl yani?"

"İçinde bulunduğu it topluluğunun gözleri üzerimize çevrildi. Emsal tek başına böyle bir karar alabilecek kadar güçlü ele sahip birisi değil," derken gözünü yeniden nefret bürüdüğünü gördüm. Bir dağ esintisi gibi gözlerinden gözlerime çarpan ayaz beni üşüttü. "O yüzden ilk önce onu aradan çıkaracağım."

Ona aradan çıkarmanın ne anlama geldiğini sormaya korktuğumu fark ettim. Gurur, düşünceler tarafından esir alınmaya başladığımı fark etmiş olacak ki yavaşça eğildi, dudaklarını çenem ve alt dudağım arasındaki küçük boşluğa bastırıp beni usulca öptü.

Yüzünü yüzümün sınırlarından uzaklaştırırken, "Sana yaşattığım her şey adına köpek gibi pişmanım," dedi, duraksayarak gözlerinin içine baktım. "Ama bu saatten sonra yaşanacaklardan pişmanlık duymayacağım. Özür dilerim."

Artık yaşananlardan kaçamazdık, bunu biliyordum.

"Yap," dedim. "Ne yapılması gerekiyorsa onu yap."

O gece, belki de Yener için en kritik, bizim için en hareketli geceydi.

Tesis, yıllar sonra Cenan Kaplaner'i içinde misafir ediyordu.

Bu tesis, yıllar sonra içinde yeniden onu ağırlamanın ağırlığıyla sessizdi o gece. Cenan, geçmişin anahtarı avucunun içinde, onun için açılan kapıdan girerken ne hissediyordu bilmiyordum ama askerlerin yüzünde kireç gibi bir ifade belirmişti. Belki de buradaki askerlerden bazıları gittiği günü hatırlıyordu, onu yeniden burada görmenin şaşkınlığıydı yüzlerindeki. Çünkü genç bir kız olarak çıkıp gittiği bu tesise, yetişkin bir kadın olarak geri dönmüştü.

Siyah stilettolarının zemine bıraktığı sesler tesisin duvarlarında yankılar uyandırırken üzerindeki siyah takım resmiyetini gösteriyordu. Buraya sıradan genç bir kadın olarak değil, bir avukat olarak gelmişti.

Muşta, yüzünde buzdan bir ifadeyle onun koridorda ilerleyişini izlerken odasının kapısının önünde dikiliyordu. Cenan, deri bilgisayar çantasını Adnan'a uzattı, Adnan başta duraksasa da ona uzatılan çantayı aldı ve Cenan, blazer ceketinin kollarını yukarı doğru katlayarak, "Zeliha, benimle çalışacaksın," dedi.

Ne yapacağımızı bilmesem de kabul etmekten başka çarem yokmuş gibi başımı aşağı yukarı salladım. O sırada koridorun sonunda kahverengi saçları, saçlarıyla aynı renk gözleri ve boynunda, çenesinde kahverengi çilleri olan uzun boylu bir adam belirdi. Adam bir doksan beş boylarındaydı ama Gurur kadar iri değildi. Adnan, "Hoş geldin, Oğuzhan," dediğinde adamdan gözlerimi çekerek Cenan'a baktım. Koridorun ortasında tüm asaletiyle dikilmiş, Muşta'ya bakıyordu.

Devran, "Lodos da teşrif etti," dediğinde, adının Oğuzhan olduğunu öğrendiğim adamın alayla güldüğünü duydum ama ortamdaki gergin hava bir nebze olsun kırılmadı. Herkes tetikte, herkes yoğun bir şekilde stres altındaydı.

"Kaplaner ve Özdağ için bilgisayar odasının kapılarını açın," dedi Muşta, çivit mavisi gözleri doğrudan Cenan'a saplı duruyordu. "Bugün tesiste iki avukat ağırlıyoruz."

Cenan'ın çenesinin hafif bir açıyla yukarı kalktığını gördüm, gözlerinde Muşta'ya kim olduğunu gösteren bir ifade belirmişti. Gururlu, özgüvenli ama karşısındaki adama âşık bir kadın. Cenan Kaplaner tam olarak o kadındı.

"Teşekkür ederim, Şenkaya," diyerek bakışlarını askerlere çevirdi. "Şimdi kim bu güzel avukatlara bilgisayar odasının yolunu gösterecek, beyler?"

Ecevit önümüzden ilerleyerek, "Gidelim," dediğinde, Cenan başını aşağı yukarı sallayarak Ecevit'in arkasından yürümeye başladı. Bir an olduğum yerde durup neler olduğunun çıkarımını yapmak ister gibi etrafıma baktım ama sonunda düşünmenin sadece vakit kaybettireceğinin farkındalığıyla Cenan'ın peşine takıldım. Cenan, Muşta'nın yanından geçerken göz ucuyla ona baktı, Muşta ise gözlerini tek bir an olsun Cenan'dan ayırmamıştı.

Muşta, Cenan ondan birkaç adım uzaklaştığı sırada, "İş birliğiniz için teşekkürler, Kaplaner," dedi mermer gibi bir sesle. Cenan anlık duraksar sandım ama bu olmadı, tek kelime etmeden Ecevit'in arkasında

ilerlemeye devam etti. Muşta ise olduğu yerde hareketsizce Cenan'ın attığı güçlü adımları izledi.

Bilgisayar odasının önüne geldiğimizde Ecevit bize doğru dönerek, "Bu gece tüm sisteme erişim hakkınız var," dedi. "Muşta'nın kesin emri. Bilgisayarları ve sistemi dilediğiniz gibi kontrol edebilirsiniz." Kapının kenarındaki dijital panele şifreyi tıkladı ve otomatik bir sesin ardından kapının kilidi kendi etrafında üç defa dönüp açıldı. Ecevit kapının kolunu tutup kendine doğru çekerken gözlerini yeniden bize çevirdi. "İhtiyacınız olan herhangi bir şey olursa telsiz telefonu kullanabilirsiniz," dedi. "Bol şans."

"Teşekkürler, Ecevit," dedi Cenan, resmiyeti elden bırakmadan onu başıyla selamlayarak bilgisayar odasına girdi ama ben kapıda dikilmeye devam ediyordum.

Ecevit, "Sen girmeyecek misin?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yener'den bir haber var mı?" Sorum bir süre sessizce gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Onun için oldukça kritik bir gece," dedi sonunda.

"Girdap hâlâ orada mı?"

"Evet, birazdan biz de hastaneye geçeceğiz."

Başımı aşağı yukarı sallayıp bilgisayar odasına baktım. "Bu gece ne yapacağımızla ilgili bir fikrin var mı?"

Sorum Ecevit'i gafil avlamış gibi düşüncelere daldırdı, birkaç saniyenin sonunda, "Sanırım Gurur için savunma hazırlayacaksınız," dedi ve o an, dünyanın başıma yıkılmaya başladığını hissederek dehşetle Ecevit'in koyu kahverengi gözlerine baktım.

"A-anlamadım?"

"Her ihtimale karşı," dedi Ecevit, gözlerimdeki korkuyu gördüğünde derin bir nefes alarak, "Bak," diye yeniden başladı cümlesine, "ben insanları rahatlatma konusunda iyi değilim. Lütfen ağlayacakmışsın gibi bakma çünkü ağlarsan sana öküzün trene baktığı gibi bakarım, bu da beni olduğumdan daha büyük bir odun yapar. Lütfen sakinliğini koru. Bunu sadece bir... Olasılık gibi düşün."

"Olasılıklardan birinde sevdiğim adam için savunma mı hazırlamam gerekiyor?"

Sorum, Ecevit'in yüzündeki sakinliği zayıflattı.

"Bu işlere bulaşırken bir gün bunların yaşanacağını biliyordun," dedi bana ama cümlesinde yargı yoktu, aksine beni daldığım derin uy-

kudan uyandırmak istiyor gibiydi. "Hepimiz elimizden geleni yaparsak en kötü olasılığın yaşanmasına engel olmuş oluruz."

"Olasılıkların canı cehenneme, Ecevit, bana sevdiğim adam için savunma hazırla diyorsun," dedim dehşetle.

"Çünkü olasılıklardan birinde Gurur hâlâ bir katil. Ne kadar kozumuz, delilimiz olursa olsun, Zeliha," diyerek gerçeği yüzüme sertçe çarpan Ecevit'e hissettiğim çaresizliği saklamadan bakakaldım. "Bakma öyle," diyerek gözlerini farklı bir yöne çevirdi. "Onu bu işten sıyırabilmemiz için her şeye hazırlıklı olup, her şeyi önceden planlamış olmamız gerek."

"Korkuyorum," diyebildim.

Gözlerini yeniden bana çevirirken, "Korkmalısın," dedi, "çünkü korkan insanın savaşacak gücü daima vardır."

Ecevit, sessizce benden uzaklaşırken bilgisayar odasının önünde öylece durup boşluğu izledim. Cenan'ın topuklu ayakkabılarından yükselen tıkırtılar zihnime dolduğunda, Cenan, "İçeri girecek misin artık?" diye sordu otoriter bir sesle.

"Ben..." Durdum. İçeri bir adım atıp bilgisayarla çevrili L şeklindeki masaya baktım. Karşımdaki duvarda büyük bir ekran vardı, ekran parçalara bölünmüştü ve her bir parçada güvenlik kamerasının merceğine aldığı başka bir manzara yer alıyordu. Parçalardan birinde Gurur'u gördüm, karşısında sırtı kameraya dönük olan ama daha önce görmediğime emin olduğum bir er duruyordu ve Gurur ciddi bir ifadeyle onu dinliyor, ara sıra konuşarak ona karşılık veriyordu.

"Hadi Zeliha, uyuşukluğu sevmem çalışırken," dedi Cenan, duraksayarak ona baktım. Normal hayatımızda ablam gibi hissettirse de iş ciddiye bindiğinde o gerçekten otoriter, sert bir insana dönüşüyordu.

Gözlerim bilgisayarlardan birine takıldı ve Yener'in kulak üstü kulağının ekranına takılı olduğu bilgisayarı görünce duraksadım. Bu bilgisayar onun bilgisayarıydı, daha önce de onu bu bilgisayarın önünde çalışırken görmüştüm. İçim sancıyla doldu.

Yener'in bilgisayarının önüne oturup fareye dokunduğum an ekran aydınlandı. Ekranda Yener Açıkgöz yazıyordu ama bilgisayarların tamamının parolaları kaldırıldığı için beni parolasız bir şekilde masaüstüne aldı.

"Kanıtların toplandığı dosyayı görüyor musun?" diye soran Cenan, kendi bilgisayarı ve masaüstü bilgisayarı birbirine bağlamak için ara kabloyu bilgisayarın soketlerine yerleştiriyordu.

Onlarca dosyanın içinde ilerledim. Emsal yazılı dosyayı bulduğumda, "Evet," dedim.

"Kanıtları düzgün bir dille sunan metin hazırla," dedi Cenan, durakladım, Word dosyasını açıp kanıtları ekranın yan kısmına alarak punto ve font ayarladıktan sonra ilk kanıtı açtım.

Kanıt bir ses dosyasıydı.

Sertçe yutkundum. Yener'in kulaklığını alıp kafamın üzerine yerleştirdiğimde Yener zihnimin içinde, *"Bilgisayara VPN kursam Muşta ayıkır mı sence ya?"* diye sordu, geçmiş bir anıydı belki ama elimde olmadan gülümsedim.

Metni sessizce, ses kayıtlarına kulak vererek hazırlamaya başladım. Her bir kanıtta yazım dilim biraz daha derinleşiyor, suçlamaya yönelik bir anlatım kazanıyordu. Olabildiğince düzgün bir metin hazırlayabilmek için internet kaynaklarına da göz gezdirdim ama büyük ölçüde kendi hukuk bilgimi gözler önüne sermeyi denedim.

Cenan da bir metin hazırlıyordu. Bu metnin ne olduğunu merak etmiyordum çünkü ne olduğunu biliyordum. Cenan güçlü bir avukattı, onun hazırlayacağı savunma, benim hazırlayacağımdan çok daha etkili olurdu ve şu an yürütülen çalışmanın tek bir amacı vardı: Gurur'u bu işin içinden çekip çıkarmak. Çünkü ekip o çeteyi çökerttiğinde Emsal kanıtlara rağmen Gurur'u karanlığın içine çekmek için elinden geleni yapacaktı. Her şeye hazır olmak zorundaydık.

"Nasıl gidiyor?" diye soran Cenan, beni daldığım metnin içinden çekip çıkarmış oldu.

Sandalyenin tekerleklerini geriye doğru sürerek boynumu çıtlattıktan sonra, "Yapabileceğimin en iyisini yapmak için uğraşıyorum," dedim.

"Tim durmayacak." Cenan'ın keskin cümlesi beni hazırlıksız yakalayınca bakışlarım onun profilinde dolaştı. Güzel yüzüne bilgisayarın ışığı vuruyor, parmakları klavyenin üzerinde nazikçe hareket ediyordu. "Çeteyi çökertecekler. Medyanın gözünü komandolara çevirmesi iyi olmadı çünkü bu olayın derinine inilirse, Emsal'in planını gerçekleştirme eğilimi daha da güç kazanacak. Gurur'u yanına çekmeyi deneyecektir. O yüzden elimiz çok güçlü olmak zorunda. Medyanın Gurur'u böyle bir olayın içinde anması iyi sonuçlara vesile olmaz."

"Kanıtlar var," dediğimde Cenan, "Evet ama bu yine de Gurur'un bu işten leke almayacağını göstermez. Suçsuz olduğu ortaya çıkacak elbette ama yine de bu süreç onun da üzerine çamur sıçratmış olacak."

Verecek cevap bulamadım çünkü panik içime dalga dalga yayılarak beni telaşa sürükledi. Bunu Cenan'a göstermemek için kendimle savaşırcasına gözlerimi bilgisayara çevirdim. Tuşlara basarken parmaklarımın titrediğini fark edebiliyordum. Gece içimdeki korkuyu besliyordu. Çalışma odasının kapısı açıldığında gözlerimi bilgisayardan çekmeden kanıtları metne dökmeye devam ettim. İçeride ilerleyen kişinin ayak sesleri bir anlık dikkatimi dağıtınca bakışlarım omzumun üzerinden gelen kişiye kaydı.

Muşta, elinde iki fincan kahveyle odanın ortasında dikiliyordu. Fincanlardan birini benim önüme bıraktı, diğerini Cenan'a götürdü. Fincanı Cenan'ın yanına bırakırken eğilip, avucunu masaya bastırıp ekrana dikkatlice bakınca birbirlerine olan yakınlıkları Cenan'ın kaskatı kesilmesine neden oldu.

Muşta sessizce, "İyi iş çıkarıyorsun, Şarapnel," dediğinde Cenan'ın yüzü tamamen kireç rengini aldı ve Muşta yavaşça geri çekildi. "Bir kahveyi hak ettin."

Cenan öksürüp, "Teşekkürler," dedi.

"Ne demek." Muşta sakince onun yüzüne baktı ama Cenan bu bakışlara karşılık vermedi, aslında vermek istemediğinden değil, veremediğinden; utandığını hissettim. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi utandı.

Gözlerimi ekrana çevirirken yutkundum. Bir gün böyle bir durumun içine düşeceğimi biliyordum ama bildiğim, sadece kendimi karanlığa sürüklediğimdi; bir gün Gurur için bu kadar endişeli hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. O zamanlar benim için ecelimi sırtına almış bana doğru gelen bir ölüm meleğinden farksızdı. Şimdi ise içimdeki yaşamı ona borçlu hissediyordum, yaşadığımı bana hissettiren tek kişi oydu.

Çok uzun süre dosya üzerinde çalıştım, daha sonra Gurur'un savunmasını yazan Cenan'a yardımcı oldum. Benim cümlelerim o savunmadaki belli noktalarda yerini aldı. Her bir cümle onu savunmak uğruna kurulmuş olsa da harflerin gölgelerinde çaresizlik inliyordu.

Bir ara telefonum çaldı, telefonumun o kadar geç saatte çalması beni çok büyük bir korkuya sürükledi. Açtığım telefonun öteki ucunda Gaye'nin yorgun sesi duyuluyordu. Simge'nin hâlâ bir şey yemediğinden, sakinleştirici ve ağrı kesici vurulduğundan, direncinin tamamen düşme-

mesi için yeni bir serum bağlandığından bahsetmişti. Yener ile ilgili bir şey soramadım ama Gaye beni anladı, soramadığım o sorunun cevabını bana verdi. Durumu hâlâ kritikti.

Kafamı biraz olsun dağıtabilmek için kapılarını bize açtıkları sistemin içinde gezinmeye başladım. Dosyalar arasında turladığım sırada timlerle ilgili bilgilerin olduğu gizli bir arşive eriştim. Alaşafak Timi'nin arşivi diğer tüm timlerden daha dikkat çekici geldiğinden arşive girdim ve kaydırmaya başladım. Bu sırada Cenan yiyecek bir şeyler bulmak için bilgisayar odasından ayrılmıştı.

Video kayıtları, askerlerin isimleriyle oluşturulmuş dosyalar ve fotoğraf albümlerinin yer aldığı arşive uzun süre göz gezdirdim.

ÇEKİÇ, Yener Açıkgöz.

Yaş 31, doğum yeri Balıkesir, boy 1.91, genel görünüm bilgileri, ağırlık bilgileri, aldığı eğitimler... Okuduğu okullar, katıldığı görevler, başarı oranları...

Sertçe yutkunup bilgilerin yer aldığı sayfanın sağ üst köşesindeki fotoğrafına baktım. Vesikalık fotoğrafında bile yüzünde hınzır bir gülümseme yer alıyordu.

YARGI, Devran Soydere.

Yaş 32, doğum yeri Kars, boy 2.01, genel görünüm bilgileri, ağırlık bilgileri ve aldığı eğitimler... Yener'e yazılan birçok şeyin neredeyse bir kopyası Devran'da da mevcuttu.

Tanıdığım askerlerin bilgileri arasında kayarken, Alaşafak Timi'ndeki gölge isimlerle karşılaştım.

YILDIRIM, Zafer Örge.

Yaş 32, doğum yeri Bursa ve diğer tüm bilgiler. Sağ köşedeki fotoğrafa baktığım an, masada oturup bana soğuk bakışlar atan yeşil gözlü adamı gördüm. Timin gölge askerlerinden biriydi.

ZİFİR, Sadullah Gürüz.

Yaş 30, doğum yeri Şanlıurfa/Siverek ve diğer tüm bilgiler. Fotoğraf karesinde, toplantı salonunda gördüğüm esmer adam vardı ama fotoğrafta saçları daha kısaydı, kıvırcık saçlı olduğu belli olmuyordu.

LODOS, Oğuzhan Zileli.

Yaş 28, doğum yeri Samsun. Koridorda gördüğüm kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, çilleri olan adamdı bu.

HAYALET, Aytekin Kırsapan.

Yaş 29, doğum yeri Kastamonu. Sağ köşede fotoğrafı yer alıyordu ama fotoğrafında yüzü seçilmiyordu. Siyah beyaz bir maskeyi burnunu da içeri alacak şekilde takmıştı ve tek görünen içleri iri, çekik ve kapkara gözleriydi. Kirpikleri kaşlarına uzanacak kadar gürdü, tıpkı gözleri ve kavisli kaşları gibi kirpikleri de simsiyahtı; bu gözlerinin altına sürme çekilmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

MAYIN, Kerim Karakuş.

Yaş 34, doğum yeri Manisa.

Sessizce son askerin üzerine tıkladım ve açılan sayfaya baktım.

İNFAZ, Yaman Rant.

Yaş 28, doğum yeri Kocaeli.

O sırada bilgisayar odasının kapısı açıldı, bakışlarımı kapıya çevirdiğimde ekranda fotoğrafı duran askerin karşımda olduğunu gördüm.

Bir an şokla donup kaldım. Asker tıraşlı kafası, buğday teni, teninin daha açık olmasına tezat şekilde siyah, kısık ama yanlara doğru uzun duran gözleri vardı. Zayıf, uzun bir suratı olmasının yanında, yüzü oldukça kemikli hatlara sahipti. Bakışlarının mahlasının hakkını verir cinsten donuk ve ölüm yüklü olduğunu fark ettim. Gözleri önümde duran bilgisayara kaydı, ekranda kendi fotoğrafını görünce keskin kaşlarından birini havaya kaldırıp gözlerinde daha büyük bir dikkatle bakışlarını bana yöneltti. Düşmanca mı bakıyordu yoksa bu onun genel bakışı mıydı anlamak güçtü.

Kaşı hâlâ aynı şekilde havada duruyorken, "Köstebek misin?" diye sordu, donuk bir sese sahipti ve o donuk ses kesinlikle korkutucu şekilde kalındı. Görüntü olarak yaşını gösteriyor diyebilirdim ama ses tonu kesinlikle daha olgun birine ait gibiydi.

"Köstebek derken?" diye sordum tek kaşımı tıpkı onun gibi kaldırarak. "Sisteme giriş yetkim var benim."

"Yetki verilmiş köstebek," dedi bu defa, yine aynı donukluk, aynı düşmanca bakışlarla. Çok uzun boyluydu, hatta belki de Adnan'dan bile uzundu ama Adnan'dan daha zayıftı. Gözlerimi yüzünde dolaştırıp kaşlarımı çatarak önüme döndüm ve sayfayı kapattım.

"Sadece gölge askerlerin kim olduklarını merak etmiştim," dedim.

"Cenan Kaplaner olamayacak kadar genç görünüyorsun," dedi bu defa, omzumun üzerinden ona baktım.

"Evet çünkü ben Zeliha Özdağ'ım."

Boş bir ifadeyle yüzüme bakıp, "İyi, Zeliha Özdağ, aldığın bilgilerle bir magazin sayfası açmazsın umarım," dedi.

"Aynen, askerî magazin sayfası çok tutar kesin. Denensin," diyerek önüme dönüp kanıtların olduğu dosyayı yeniden açarak gözden kaçırdığım bir şey var mı diye incelemeye başladım.

İçeri doğru bir adım attığını hissettim ama dönüp ona bakmadım. Bilgisayarların arasında ilerledi, sandalyelerden birini çekip oturdu. Hiçbir şey söylemedi, sessizliği çalışma odasının içine dalgalar hâlinde yayıldı ve varlığının beni rahatsız ettiğini hissettim.

Uzun süren sessizlik, Gurur'un, "Zeliha," diyerek içeri girmesiyle dağıldı. Sandalyeyi yavaşça döndürüp bakışlarımı ona çevirdim. Üzerinde siyah deri bir ceket, içinde yine yuvarlak yaka kamuflaj tişörtü vardı. Yener'i görmek için hastaneye gidip geldiğini biliyordum, dışarıda yağmur yağıyor olmalıydı çünkü kumral saçları ıslandığı için daha koyu renk görünüyordu.

Buz sıcağı gözleri bana temas edince bütün gece omuzlarıma çöken o yorgunluğun uzaklaştığını hissettim. Oturduğum yerden kalktığım esnada bakışları sandalyede oturan yabancıya çevrildi. "İnfaz," dedi. "Gelmişsin. Hoş geldin."

"Yuvaya erken dönüş," dedi İnfaz, yani Yaman.

Gurur başını sallayarak gözlerini bir kez daha bana çevirdi. Çekingen adımlarla ona yaklaştım, beni kolunun altına çekip gözlerini yeniden Yaman'a çevirdiğinde kolumu beline sarıp yanağımı kolunun altına, göğsünün yan tarafına yasladım. Yaman'ın donuk bakışları ikimiz arasında dolaşırken aramızdaki ilişkiyi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Muhtemelen Gurur'un bir kadınla bu denli yakın olduğunu ilk kez görüyordu. Aksini düşünmek bile istemedim.

"Tanıştınız mı?" Gurur'un sorusu üzerine Yaman kaşlarını kaldırarak bakışlarını benim yüzüme çevirdi.

"Hayır," dedim.

"Aslında o hepimizi tanıyor," dedi Yaman yine aynı donuk sesle.

Gurur tek kaşını kaldırarak, "Anlamadım?" diye sorunca Yaman elini ortaya uzatıp, "Sen anlat, Özdağ," dedi ve Gurur, Yaman'ın soyadımı bilmesine şaşırdığını belli edercesine gözlerini yüzüme indirip sorguyla baktı.

"Beni bilgilerinize bakarken gördü," dedim çatık kaşlarla. Gurur tek kaşını kaldırınca ona düz düz baktım. "Merak etmiştim."

Gurur'un dudaklarında zayıf bir gülümseme gördüm. Eğilip dudaklarını saçlarıma bastırırken beni tamamen göğsüne çekip sardı. "Yetkisi var," dedi. "İstediği her şeye bakabilir."

İnfaz, cevap vermeden ikimizi izlemeye devam ediyordu. Bu kadar suratsız ve donuk olması şaşırtıcı değildi ama tanımadığı insanlara düşmanca bakıyor olması ürkütücüydü.

"Enteresan," diyerek oturduğu yerden kalktığında Gurur'un kolunun altından ona bakıyordum. Önce uzun uzun Gurur'a, sonra kısaca bana baktı ve "Sonunda seni kendine âşık edebilen biri geldi demek," dedi.

Gurur başını aşağı yukarı ağır bir şekilde indirip kaldırdı. Bu verilmiş bir cevaptı. Yaman, tam Gurur'un yanından geçerken durdu, birbirlerinin ters yönlerine baktıkları esnada, "Ona her şeyi emanet ederken bir gün olur da her şey biterse emanet ettiğin şeylerle seni ve bizi harcamayacağından emin ol," dedi ve yürümeye devam etti.

Gurur tam ona doğru dönecekti ki kolunu sıkarak onu durdurup kendime çevirmeye çalıştım. Gurur, "Mankafalı," diye tısladı ama onun kolunu daha sert kavrayıp, "Sakin ol," dedim. "Beni henüz tanımıyor."

"Seni tanıyıp tanımaması sikimde değil. Kimse seninle ihanet edecek türden biriymişsin gibi konuşamaz," dedi dişlerinin arasından.

"Beni ilk tanıdığın zamanlar ben senin gözünde de ihanet edecek biriydim, bunu unutma," dediğimde yüzüne beklenmedik bir sakinlik çöktü ve gözlerimin içine bakakaldı. "Yaman beni tanımıyor, uzun zamandır aranızda da değilmiş, geldiğinde aranızda tanımadığı birini görünce bu tavrı takınması çok normal geliyor bana."

Haklılığım sessizliği giyinmesine neden olsa da içten içe öfkeli hissetmeye devam ettiğini biliyordum. Gülümseyip avucumu yanağına yaslayarak gözlerinin içine baktım. "En başında neler hissettiğini düşün. Aranızdan hiçbiriniz bana biraz olsun güvenmiyordunuz. Tüm bu yaşananlar Yaman yokken oldu, sonuçları Yaman yokken gördük, beni Yaman aranızda değilken tanıdınız, ona hak vermek zorundasın."

"Ben onun sevdiği kadına böyle davranmazdım," dediği anda tek kaşımı kaldırıp, "Davranmaz mıydın?" diye sordum alayla.

Sevdiği kadın. Beni koyduğu yerin kalbimi sıkıştırdığını hissettim.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, "Bilmiyorum," diye homurdandı.

"Neden sana savunma hazırlayacağımı söylemedin bana?" Sorduğum soru, gözlerimin içinde kaybolmuş gibi sessizce bana bakmasına

neden oldu. Ona her nasıl baktıysam bir an bakışlarımdan kaçmak ister gibi başını çevirip başka bir yöne baktı.

"Her olasılığı düşünmek zorundaymışız, Muşta öyle söyledi."

"Olasılıklardan birinde televizyonda sana dair söylentilerin olduğu bir haber görmek istemiyorum," dediğimde boşluğa çevirdiği bakışlarındaki sarsılmaz ifade beni ürküttü. Böyle bir şeye hazırlıklıymış gibi görünüyordu, sanki bu yaşanırsa hiç korkmayacak, hiç endişe duymayacaktı.

Kaşlarım çatıldığında sessizliğimin uzun sürmesinden rahatsız olmuş gibi gözlerini bana çevirdi. "Önemli olan sensin, seni bu işten sıyırayım da bana ne denirse densin, neyle suçlanırsam suçlanayım, sikimde bile değil benim, Zeliha, anlıyor musun? Her şeyi göze aldım. Yeter ki seni koruyabileyim, seni bu işin içinden hasarsız çıkarabileyim."

"Senin lehine onlarca delil var," dediğimde bunu biliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Yani sen de bu işin içinden hasarsız çıkacaksın," dedim yeniden, tek derdim beni onaylayıp rahatlatmasıydı ama yalan söylemek istemiyormuş gibi sadece uzun uzun gözlerimin içine baktı. Kolunu bırakıp başımı iki yana sallayarak, "Bana bunu yaşatma," dediğimde ses tonumdaki çaresizlik, onu düşüncelerin içinden çekerek gerçekliğimizin içine düşürmesine neden olmuş gibi kaşlarını çattı. "Kurtulacak olsan bile adın bir anlığına dahi bu lekeyle anılmasın. Bana bunu yaşatma."

"Yener'in intikamını alacağım," dedi. Gözlerinin içine baktım. "Bu, hızlı hareket ettiğim için benim aleyhime işleyip adımın yanına leke bile eklese, bunu yapacağım Zeliha çünkü o çocuk benim kardeşim."

Haklılığı kalbimi dağladı. Ben de bunu istiyordum. Yener'in intikamı alınsın istiyordum. Uyanıp uyanmayacağı düşüncesiyle kavrulduğumuz bu gecelerin hesabı sorulsun, onun göğsünden akan kan, akıtan insanların her noktasından aksın istiyordum. Yener'in yanağı yere yaslı, ağzından kendi kanı sızıyorken bana yönelttiği bakışları hatırlayınca kalbim sızım sızım sızladı.

"Ben de intikamının alınmasını istiyorum," dedim sessizce. "Alınmalı. Ama karşıma geçip belirsizliklerden bahsetme lütfen. Her şey senin lehine, bunu görürlerse seni bu işe bulaştırmazlar bile. Ya da... Seni bu işe bulaştırmak isteyen herkesi yok et." Gözlerimde her ne gördüyse duraksayıp yutkundu. Kolunu yeniden kavrayıp tırnaklarımı deri ceketinin kumaşına bastırarak, "Beni duydun mu?" diye sordum. "Söylediğimi anladın mı? Bunu yapabilecek herkesi yok et."

"Bunları düşünme," diyerek birden avucunu enseme bastırıp beni kendisine çekti. Dudakları alnıma yaslanırken güçsüz bir şekilde deri ceketinin kumaşına tutundum. Tutunurken bile düşüyormuşum hissi peşimi bırakmadı. "Hepsini halledeceğim," dedi ama bu bir söz müydü yoksa beni sakinleştirmek için kurulmuş altı boş bir cümle miydi bilmiyordum.

"Gidip Simge'yi görmek ister misin? İyi durumda değildi," dedi Gurur dudaklarını alnımdan uzaklaştırıp çenesini saçlarıma bastırırken. "Ama önce biraz uyumalısın."

"Uykum yok," diye fısıldadım.

"Yorgun düşmeni istemiyorum, Leydi Çalıklı," dediğinde kalbimin atışları ağırlaştı. "Önce ceylan gözlerini dinlendir. Bu gece benim için yeterince yoruldular."

"Sen dinleniyorsun da sanki," dedim suçlayıcı bir sesle.

"Seni böyle kollarıma aldığım an ben dinlenmiş oluyorum. Tüm yüklerimden, düşüncelerimden kurtuluyorum," diyerek kollarını belime sarıp dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Sen beni düşünme, beni düşünmek istiyorsan da kendini düşün, beni düşünmüş sayılacaksın. Çünkü benim için sen, benden bile önemlisin."

"Hiç kolay bir şey istemiyorsun, Dağ Domuzu," diye tıslադığımda yorgun bir şekilde gülüp çenesini başımın üzerinde kaydırdı.

"Kendini düşünerek beni düşünmüş sayılacaksın işte, yoksa sen beni düşünmüyor musun?" diye sordu, sesindeki alayın beni yatıştırmak için sahne aldığını biliyordum ama yine de ona kandım, biraz daha sakinleştiğimi hissettim.

Saatler Önce.

İNTİKAM ÇAĞRISI

HAKKÂRİ

SAAT 01:13

Genç adam, bez maskesini yukarı kaldırıp siyah gözlerini, uzaktaki patlamadan saniyeler sonrasında bile havada asılı kalmaya devam eden duman seline dikti. Bir süre yaratılan yıkımı izledikten sonra sırtını mahşer alanına dönerek ileride onu bekleyen tanka doğru ilerlemeye başladı. Üstü başı toz toprak içindeydi, kaşının altında ne zaman kesildiğini bilmediği bir yaradan akan kanın kurumuş izi vardı ve esen soğuk rüzgâra rağmen kaşındaki sızıyı hissetmiyordu.

Olay yerinden uzaklaşırken ruhunun yorgun düştüğünü hissetse de gözleri bir pençe gibiydi, yırtıcı bir şahinin bakışları, onun gözlerinin çukurunda ateş gibi yanıyordu. Geçen süre içerisinde çok sayıda kayıp verilmişti, çok sayıda onurlu vedaya maruz kalmıştı, çok sayıda aileye acı ama namuslu haberi ulaştırmak için üstündeki kirden pastan arınıp üniformasını giyinmiş, kollarında ağlayan yaşlılara, analara, babalara hissettiği acıyı saklayarak liman olmuştu.

Sessizlik vardı, birkaç gündür hiç kayıp verilmemişti ama sayıca fazla leşe sahip olmuşlardı; bunun gururunu yaşasalar da aslında mental olarak hepsi bir buhran içerisindeydi. Şebekelerin çekmediği günlerin ardından nihayet telefonun operatörü birkaç çubuk olsa da çektiğini gösteriyordu. Camı çatlamış telefonuna düşen ilk bildirimi görmezden geldi ama bildirimin hemen arkasından yükselen melodi sesinin beraberinde uğursuz bir haberi ona doğru taşıyacağının neredeyse farkındaydı.

"Hayırdır Örge, sevdalandın da yenge mi arıyor yoksa?" diye soran arkadaşına maskenin ardından görünen gözlerini dikip boş boş baktıktan sonra telefonu kulağına yasladı. Arkadaşları gülüştüler, oysa her birinin yüreği günlerdir derin yorgunluk içerisindeydi ve yüzleri tebessümden uzak, çorak bir araziydi. Ses etmedi o yüzden. Gülsünler, diye düşündü. Çocukların yüzü hanidir gülmüyordu.

"Yıldırım," dedi hattın ucundaki baba figürü, bir süre sustu, o da sustu; sessizliğin içinde düşündü. Ne kadar uzun zaman olmuştu bu mahlası duymayalı. Burada geçen ayların ardından yeniden kimliğine kavuşmuş gibi hissetse de içine peyda olan tedirginliği de dizginleyemedi. Yine de buzdan soğuk, mermerden katı yüzüne herhangi bir duygu pıhtısı dahi düşmedi.

Hâl hatır sorulmadı, ne zaman döneceği sorgulanmadı, uzunca açıklamalar yapılmadı. Hattın ucundaki o keskin ses, nasıl olursan ol, görev bitmemiş dahi olsa döneceksin, diyordu âdeta.

"Çekiç vuruldu." Adam gözlerini bir namlu misali ileri doğrulturken işte orada en gerçekçi öfke vardı. Hattın ucundaki keskin ses, "İntikam," dedi sadece.

Zafer Örge için bu kelime *dön* demekti, *yuvana dönme zamanın geldi, kana bulayacağımız bir şafak olacak, hemen şimdi evine dönüyorsun,* demekti.

Adam, başını aşağı yukarı ağır ağır salladı. "İntikam."

ADANA, İNCİRLİK HAVA ÜSSÜ
SAAT 01:33

Gözleri uzun süre telefonuna düşmüş olan cevapsız çağrıda asılı kaldı. İçinde karanlık bir düşünce dolaşmaya başladı. Devrelerinden biri, "Zileli, bir şeyler yiyecek misin?" diye sorduğunda gözlerini kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Başını iki yana sallayarak sırtını devresine dönüp ilerlemeye başladı. Cevapsız çağrıyı bırakan numarayı ararken yüzünde kaskatı bir ifade belirmişti.

Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Lodos," diyen kişiyi tanıyordu. *Çivi*, diye iç geçirdi. "Çekiç vuruldu."

Aniden basılan bir freni, bir bedeni öne savurduğu gibi savrulan düşüncelerini tutmaya çalışarak bedenini dikleştirdi.

Çivi, "İntikam," dedi ve Lodos, başını aşağı yukarı salladı.

"İntikam," diye yanıtladı.

Bu, Adana'yı terk etmeden önce dudaklarından dökülen son kelimeydi.

İSTANBUL, TAKSİM
SAAT 01:35

İzbe bir otelin resepsiyonundaki yaşlı adamdan anahtarı alıp mermer merdivenlere yöneldi, merdivenlerin korkulukları ahşaptandı ve basamaklar dönerek yukarı doğru kıvrılıyordu. Üst kattan üzerinde mini eteği ve boyundan bağlamalı payet kumaş, parıltılı bluzu olan bir kadın, ayyaş bir adamın kolunun altında aşağı iniyordu. Kadının mutsuzluğu yüzünden okunuyor olsa da dudaklarında derme çatma, yapay bir gülümseme sahneleniyordu.

Topuklu ayakkabılarının mermer basamaklara çarparken çıkardığı sesler, adamın zihninde uzunca bir süre asılı durdu. İşaret ve orta parmağıyla kulpundan tuttuğu sporcu çantasını sırtına doğru atmış, sallanarak merdivenlerden çıkarken adamdan yükselen alkolün kokusunu net bir şekilde soludu.

Kadının mutsuz yüz ifadesi ona bakarken bir anlık da olsa aydınlandı, onu beğeniyle süzen kadın, karşılık alamayınca kollarının altında olduğu ayyaşa, "Yürü artık be!" diye çemkirdi.

Otel odasına girdiğinde soluduğu ilk şey, lobideki ihtiyarın değiştirildiğini iddia ettiği çarşaflardan gelen yoğun kadın parfümü kokusuydu.

"Ulan bunak," diye söylenerek çantayı yatağın ortasına atıp pencereye ilerledi. Pencere Taksim'in köhne bir köşesini manzara olarak alıyordu.

Çantadaki telefonun melodisine kulak kesildi, camı açıp odanın içine hava dolmasını sağladıktan sonra yatağa yöneldi. Çevik adımların sonunda yatağın ucuna oturup çantanın içindeki telefonu çıkardı ama arama ekranındaki ismi görmeyi beklemiyordu. Görevi yeni bitmişti, İstanbul'da birkaç gün kaldıktan sonra zaten tesise dönmeyi planlıyordu ama bu denli bir erken çağrı onun için beklenmedikti. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması çok kolay oldu.

Telefonu kulağına koyduğu anda, hattın öteki ucundaki tanıdık ses, "İnfaz," dedi. Ağır adımlarla ilerleyip pencerenin önünde durdu, sokak lambasının aydınlattığı sokakta ilerleyen ayyaşları izlerken karşı tarafın konuşmaya devam etmesini bekliyordu. "Yener vuruldu."

Soğuk yüzünde cereyan eden anlık bir kaş çatılması oldu.

"İntikam," diye devam etti hattın öteki ucundaki tanıdık ses.

Beklemedi, üzerinde uzunca düşünmedi, neler olduğunu sormadı, yalnızca, "İntikam," dedi ve bunu söylerken telefonu avucunun içinde parçalayacak gibi sıkıyordu.

ANKARA, ÇANKAYA
SAAT 01:41

Karanlık dar sokakta ilerlerken elleri montunun cebindeydi. Hard disklerin olduğu çantayı yerine ulaştırmış, bilgilendirici bir mail hazırlamış ve bir hafta sonra başlayacak izni hakkında düşünmeye başlamıştı. Aslında izin istemiyordu, yorgun değildi, kafa iznine ihtiyacı yoktu. Görevi bitirdikten sonra başlayacak iznini boş geçirmek istemediğinden kendine bir uğraş bulsa iyi olacaktı.

Sarman bir kedi çöp kovasının içinden dışarı fırlayınca gözleri kediye takıldı, kedi sokak lambasının altında koşarak karanlık bir sokağa saptı ve gözden kayboldu. Tam o esnada telefonun melodisinin sesi dar sokağa yayılarak yükselmeye başladı. Bir hafta sonra başlayacak kafa iznini hatırlatmak için arandığını düşündü. Çünkü izni reddetmişti ama başları bir süredir dinlenmesi gerektiğinin altını çiziyor, ara sıra onu

uyarması adına birini yönlendirerek onunla konuşturuyordu. Oysa biraz bile yorgun hissetmiyordu.

Arayanın Fişek olduğunu görünce kaşları çatıldı. Genelde Yener aramaz mıydı? Telefonda biraz laklak yaparlar, o ne kadar sıkılsa da Yener'in geyiği bitene kadar onu dinlerdi. Daha sonra konuşmaları ciddi bir boyut kazanır, Yener ona sakince kendisini çok yorduğunu, bunu yapmaması gerektiğini söyler, ona akıllar verirdi. Saniyeler önce geyik yapan bir adamdan akıl almak onun için tuhaftı ama yine de onun söylediklerini sessizce dinler, bazen ona hak bile verirdi.

"Vural," diyerek açtığı telefonun ardında önce bir sessizlik yaşandı. Ardından Vural'ın boğazını temizlemek adına öksürdüğünü duydu. Endişe tam da o anda içine yerleşip filizlemeye başladı. Kaşlarının ortasında bir yarık oluştuğu esnada bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmiş, adımları bir bıçak gibi kesilmişti. Dar, karanlık sokağın ortasında durup Fişek'in konuşacağı ânı bekledi.

"Mayın," dedi Vural hattın öbür ucunda, sesinde anlaşılması güç bir ağırlık vardı ve bu Mayın'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Tek bir cümle ve o anda içinde savaş sirenleri çalmaya başladı.

"Yener vuruldu."

Bir yutkunuş sesi, gecenin içinde ilerleyen bir arabaya ait fren sesi, bir kadının şehrin diğer ucundan yükselen kahkahasının sesi ve bir adamın öfkeyle ettiği küfrü taşıyan ses; her bir ses birbirine karıştı.

"İntikam," dedi Vural hattın öteki ucundan.

Karşı tarafın bunu söylemesine gerek bile yoktu, savaş sirenleri az evvel yükselmeye başlamıştı göğsünde ama yine de gözleri patlamak üzere olan bir mayın gibi gerilirken, "İntikam," dedi.

Bu, geceye karışan, tutulması üzerine büyük bir savaşı başlatmış olacak karanlık bir yemindi.

ŞANLIURFA, SİVEREK
SAAT 00:45

Uzun zaman olmuştu anne yemeği boğazından geçmeyeli. Çardakta oturmuş babasıyla çay içerken, annesinin yaptığı yemeklerin hepsini yediğinden midesinde ağırlık hissediyordu. Bu gece Siverek soğuktu, yıldızlar gökyüzünü işgal altına almış, patlayan bombalar gibi parlıyor-

lardı. Bir süre yıldızları izledikten sonra babasının sesi onu gerçeğin içine çekti.

"Ne zaman döneceksin? Biraz daha kalırsın?" Sorar gibi kurduğu son cümle, oğlunun dudaklarında buruk bir tebessüm yarattı.

"Muşta çağırınca ya Isparta'ya gideceğim ya da yeni bir görev için söylenen başka bir yere, baba," dedi.

Babası avucunu oğlunun dizine vurup, "Sadullah," dedi. "Tek evladım benim, evimin oğlu, yurdumun askeri, gurur duyuyor bu atan seninle. Koru bayrağımızı."

Sadullah babasının elini tutup öptü, başına koydu ve babasının gözlerinin içine baktı.

"Biz," dedi, "bir ölür bin doğarız baba, biz olduğumuz sürece bayrak gökte dalgalanacak. İndirme hayali kuranı bekleyen eceldir."

Son görevinin üzerinden iki hafta geçmişti, ata ocağına kolayca dönememişti çünkü görevde şehitlik mertebesine ulaşan devrelerin ailelerini ziyaret etmiş, her birinin cenaze törenine katılmış, üzerine çöken karanlığın aydınlığa kavuşmasını bekleyip biraz nefes almıştı. Evdekiler onu güçlü, dimdik ayakta görsün istiyordu lakin bazı anlar vardı, en güçlü insanın bile dizleri titriyordu işte. Unutamıyordu küçük bir kız çocuğunun ona gülümseyip, "Babam da sizin gibi asker benim," dediğini ve bu yaşanırken kız çocuğunun babasının cenaze töreninde olduğunu. Bazı şeyler unutulmuyordu yıllar geçse de.

Telefonu birdenbire çalmaya başlayınca babası kaşlarını çatarak bir dua okudu ve "Hayırlar olsun!" dedi telaşla. Telefonu eline almış oğlunun yüzünde kireçten bozma beyaz bir ifade belirmiş, adam daha da merak ve telaşa bürünmüştü.

Telefonu açıp kulağına götürdüğü an, Muşta'nın kalın ve tok sesi onu karşıladı ama bu karşılama, bir ağıt gibi, bir feryat gibiydi; sessizdi, soğuktu, durgundu ama cayır cayır, alev alevdi.

"Zifir," dedi karanlık gecenin içindeki savaşçıya. "Yener vuruldu."

Zifir'in elinin altındaki çay bardağı devrildi, babası telaşla oğlu yanmasın diye üzerine pikeyi atarken Zifir'in bakışları donuktu.

"İntikam," dedi Muşta hattın öbür ucundan.

Zifir, gözlerini kaldırıp babasının merakla ona bakan gözlerine baktı ve "İntikam," diye karşılık verdi.

O gece Zifir, bir nefeste Şanlıurfa'ya gitti, bir nefeste babasından helallik isteyerek uçağa bindi, bir nefeste şehri gerisinde bırakarak yuvası-

na, intikam almaya uçtu. Hepsi bir nefesteydi belki ama karşı taraf için hiçbir şeyin tek bir nefes kadar kolay olmayacağı kesindi.

ANTALYA, KEPEZ VARYANT
SAAT 01:00

Karanlığın içinde bir başına, motosikleti arkasında park hâlinde öylece oturuyor, siyah bez maskesinin yarısını sakladığı yüzünde yalnızca görünen bir ayrıntı olan kara gözleri, şehir ışıklarını izliyordu.

Siyah gözlerinin içinde şehir ışıkları parlıyordu.

Sessizdi, kendi düşüncelerini bile duymuyordu, sadece şehri izliyordu.

Telefonu çalmaya başladığında bir süre telefonun sesini bile duymadı, ta ki kaşlarının ortasında bir çukur belirene, rahatsız bir şekilde başını telefonu koyduğu küçük kaya parçasına çevirene dek... Telefonu eline almadan önce motosiklete binerken giydiği deri eldivenlerden birini çıkardı, ellerinin üzerinde sayısız yara izi vardı ama hepsi eskiydi, beyaz yarıklar gibi görünüyorlardı.

Telefonu kulağına götürmesiyle, Gurur, "Hayalet," dedi ve Hayalet'in kaşları daha da çatıldı. Durmadı, düşünmedi, açıklamalar yapmadı. Yalnızca, "Çekiç vuruldu," dedi ve bu cümle zamana parçalar hâlinde dağılırken bir sonraki cümlesi, "İntikam," oldu.

Maskenin örttüğü yüzün ortasında yanan siyah gözlerde artık şehrin ışıkları değil, karanlığın gölgeleri dolaşıyordu. Oturduğu yerden kalkıp motosikletine ilerlerken, "İntikam," dedi ve telefonunu kapatıp cebine koydu.

ZELİHA ÖZDAĞ

Beyaz güller solmuştu.

Simge'ye giydirdiğim yeni kıyafetlerin ona biraz bol geldiğini fark ettim, yüzü de çökmüş görünüyordu. Elleri sürekli serum takviyesi yapıldığı için ödem tutmuştu. Sessizdi, travmanın getirisi bu sessizliğin belli aralıklarla gözyaşlarına döndüğünü öğrendiğimde koridorda, yorgun bir şekilde alnım Ayça'nın omzuna yaslı hâldeydi; Ayça bana Simge'nin iyi olmadığını söylerken ağlıyordu.

"Simge sadece Yener'in gelip gelmediğini soruyor, bazen ağlıyor, çoğunlukla susuyor ve hiçbir şey yememeye devam ediyor. Zorluk çıkardığı yok, kendi hâlinde acısını yaşıyor biliyorum ama böyle olması içime dokunuyor," demişti Ayça. "Yener'i daha ne kadar uyutacaklar?"

Bu soru Ayça'nın dudaklarından dökülmüştü ama sanki benim içinde bir süredir sürekli tekrar ediyordu. Yener'i daha ne kadar uyutacaklardı?

Elimi Simge'nin elinin üzerine koyduğumda gözlerini zar zor açtı. Kirpiklerinin ıslak olduğunu fark etmek sertçe yutkunmama neden oldu. Bir süre sessizce yüzüme baktı, sonra gözleri yeniden kapandı ve bakışlarımı solmuş beyaz güllere çevirdim.

Telefonum çalmaya başlayınca irkilerek çantama yöneldim, çantanın içinden telefonu çıkardım ve ekranda Kurtuluş amcamın adını görünce duraksadım. Simge telefonlarına cevap vermediği için son çare bana yönelmiş olmalıydı. Odadan çıktım ve koridorda telefonu açıp kulağıma yasladığım o süre zarfında amcama ne söylemem gerektiğini düşündüm ama hiçbir bahane üretemedim çünkü zihnim çok yorgundu. Hastane koridorundaki ışıklar kapalıydı, olduğumuz katın lobisinden sızan küçük ışık pıhtısı koridoru az miktarda da olsa aydınlatıyordu.

Amcam, "Zeliha'm," dedi. "Uyandırmadım seni, değil mi?"

"Yok amca," diye fısıldadım, sesim pürüzlü geliyordu, oysa ağlamamıştım ama sanki saatlerce ağlamışım gibi boğazım da acıyordu.

"Üç gündür Simge bizi aramıyor kızım, son aradığımda da telefonu kapalıydı," dedi ve şarjının bittiğini fark ederek yüzümü buruşturdum. "Endişeden öleceğim amcam, nerede bu kız?"

"Finallere çalışıyoruz," diye bir yalan kaydı gitti ağzımdan. "Ben bile telefonu anca elime alıyorum." Yalanın ağırlığı omuzlarıma bastırmış da beni olduğum yerde küçültmüş, yerin dibine itmiş gibi hissettim. "Simge de uyuyakaldı sonunda."

"Kuzularım," dedi amcam içtenlikle. "Kurban olurum ben size. Bu kadar yıpratmayın kendinizi. Ödüm koptu benim burada. Uyandığında hiç değilse bir mesaj yollasın bana, benim aklım fikrim onda kaldı. Yüreğime indirecek benim."

"Söylerim amca, çok yoğundu, kesin aklından uçtu gitti," dediğimde amcam derin bir soluk aldı.

"Bu kız o okula daha yeni geçmedi mi? Hemen derslere mi bıraktı kendini? Ah benim yeşil eriğim, ondan kıymetli mi?" diye ardı arkası

kesilmeden sorular sorarak konuştu. Bir şeyler daha söyledi ama dikkatimi veremedim. Sadece onu dinledim. Dualar ederek telefonu kapattığında bile telefon kulağımda yaslı kalmaya devam etti.

Devran, "İyi misin?" diye sorana kadar olduğum yere mıhlı durduğumu, bakışlarımın boşluğa yaslandığını fark etmemiştim bile.

Yavaşça ona doğru dönüp yorgun bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Gözüne uyku girmediğini mor göz altlarından, gözünün kanlanan beyazından anlamak mümkündü.

"Ben iyiyim ama sen pek iyi görünmüyorsun," dediğimde donuk bakışlarını koridorun öteki ucuna çevirdi.

"Beklemekten hoşlanmıyorum," dedi. "O uyanmadıkça daha da öfkeli hissediyorum."

"Tim tamamen toparlanmış," dedim Yener'in hâlâ uyutulduğu gerçeğinden kaçmak istiyor gibi.

"Evet. Muhtemelen onlara doğru yaklaşan fırtınanın farkında bile değiller." Soğuk bir gülümseme yüzüne usulca yayıldı. "Ölmeyi dileyecekler."

"Daha acısını hak ediyorlar," diyerek Simge'nin yattığı odanın kapısına baktım. "Herkesi perişan ettiler. Peki ne zaman harekete geçeceksiniz?"

"Yarın, alacakaranlık şafağa dönmeden hemen öncesinde başlayacak," dedi, gözlerinin içine baktım. "Endişelenme, bu bizim için çocuk oyuncağı."

"Gurur, Emsal ile konuşacağını söyledi."

"Evet, onu birkaç saatliğine esir alacağız," dedi Devran, yüzündeki korkunç gülümsemenin gözlerine çizdiği gaddar desenleri izledim.

"Bu umarım işleri zorlaştırmaz."

"Bu işleri daha da kolaylaştıracak. Gurur'a güvenebilirsin." Elini omzuma koyup bir abi şefkatiyle omzuma vurdu. "Gurur görüp görebileceğin en iyi komandolardan biridir. Tam bir savaşçıdır ve girdiği hiçbir savaştan mağlup ayrılmaz."

Söylediği şeyler kafamın içinde ilerledi ama yerli yerine oturmadı çünkü korku hâlâ içimde büyük bir yer kaplıyordu. Bir yanım ortalığı yakıp yıksınlar istiyordu, diğer yanım başlarına gelebilecek şeylerden korkuyordu. Ama benim yüreğimi esir eden korku onlara değil dokunmak, kendini biraz olsun gösteremiyordu bile. Sanki korku duygusu bile

onlardan korkarak uzaklaşmış, oldukları yere hiç uğramamaya karar vermişti.

"Yener'in annesi nasıl?"

"İlaçlarla ayakta duruyor ama bizim varlığımız ona iyi hissettiriyor," dedi Devran düşünceli bir sesle. "Yener uyandığında ağzımıza sıçacak annesini buralara getirdiğimiz için." Gülümsedi, bu kez gülümseyişinde öfke ya da kötücül bir duygu yoktu; çaresizlik vardı. "Yeter ki uyansın."

"Uyanacak," dedim kendimden emin bir şekilde.

Devran bir umuda tutunmak istiyor gibi gözlerimin içine baktıktan sonra başını sallayıp, "Evet," dedi. "O, her zaman bir yolunu bulur."

"Evet, her zaman bir yolunu bulur." *Bulmak zorunda.*

Simge'nin yattığı odanın kapısı açılınca Devran da ben de şaşkınlıkla açılan kapıya baktık. Simge, üzerinde ona büyük gelen bir eşofman takımı, bir elinde tuttuğu serum askılığı ve bileğine bağlı serumla kapıdan ağır adımlar atarak dışarı çıktı.

Bir sağına, bir soluna, daha sonra yorgun bir şekilde bize baktı ve bir fısıltıdan ibaret sesiyle, "Yener'i görebilir miyim?" diye sordu.

Ben panikleyerek ona yönelirken, Devran ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir adım öne bir adım geriye gittikten sonra, "Doktorla konuşayım," dedi ve sırtını bize dönüp koridorun sonuna doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Simge'nin gözlerinin içine tedirginlikle bakarak, "İyi misin?" diye sordum.

"Onu görürsem daha iyi hissedecekmişim gibi geldi," dedi sessizce. Bana değil, parlak zemine bakıyordu.

"Şöyle yürüyelim mi?" Sorduğum soruya verdiği karşılık sadece başını aşağı yukarı sallamak oldu. Serum askılığını elime alıp koluna girdiğimde yorgun bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Sessizdi, onu uzun zamandır ilk defa bu kadar sessiz görüyordum. Gülümsemeleri büyük bir ağaçsa, sessizliği biliyordum ki o ağacın kırılmayan son dalıydı ve gülümsemelerinin olduğu dallar, o gece birdenbire çıkan fırtınada kopmuş, geriye sessizliğin dalı kalmıştı.

"Yener'in kalbini kırdığımı hissettiğim anlar oldu," diyerek o sessizliğin dalına asıldı, dalı koparacağını hissederek profiline baktım. İç çekti, ardından burnunu çekip bir müddet daha sustu. "Ona bir canavarmışım gibi baktığımı söylemişti. Öyle hissettirmiş olmalıyım. Seçimleri, bu zamana kadar yaşadığı hayat, dönüştüğü ya da dönüşmek zorunda

bırakıldığı insan yüzünden ona kendisini canavar gibi hissettirdim. Ben bunu ona çocukça bir kıskançlıktan yaptım, o da buna çocukça duygularla kırıldı."

Ben bunu ona çocukça bir kıskançlıktan yaptım, o da buna çocukça duygularla kırıldı.

Bir cümle ne kadar ağır gelebilirse, son cümlesi bana o kadar ağır geldi.

"Ona güvenmemi istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu," diye devam ettiği cümlesinin en çok kendi kalbini kırdığını hissettim.

"Yener güvenilmesi zor bir adam olduğunun zaten farkındaydı, Simge," dedim. "Senin bir adım gerilemeni normal karşıladığına eminim. Ona kalsa, elinde olsa, yapabilse senden zaten uzak dururdu çünkü kendisine kendi bile güvenmiyorken, senin güvenini kazanmak onun için korkutucu olurdu." Söylediklerim kalbimi kırmış olsa da bunlar saklanamayacak kadar ortada duran gerçeklerdi.

"Yine de keşke onun çocuk gibi bakan gözlerine bakarken orada bir canavar gördüğüme onu inandırmasaydım."

Simge'ye uzun uzun baktım ve sustum. Pişmanlığını durduracak, o pişmanlıktan sızan kana tampon yapabilecek kelimelerim maalesef yoktu. Bence zaten o da bunu istemiyordu.

Bir süre koridorda ilerledik. O kısa süren sessizliğin ardından, "Sitedeki binalardan birinin çatısında birini gördüm," dedi. "Onu vuran kişiydi ama bir gölge gibiydi. Keskin nişancıydı sanırım."

Derin bir nefes alıp verdim, ona detaylar verip biraz daha yorgun düşmesini istemediğimden sustum. Ona bunu yapan kişiyi bir gölge olarak görmesi bile onun için büyük bir travma olsa gerekti. Yıldırım, yani Zafer, kurşunun tipinden, modeline, çıktığı tüfeğe kadar tüm bilgilere ulaştığından bunu bir profesyonelin yaptığını zaten biliyorduk ama ağzım bu bilgileri ona vermek için açılmadı.

"Sanırım bir askerin hayatını daha iyi anlamaya başladım." Bu cümlesi beni duraksattı. Farkındalık ağırdı, ruhumda uzun, sivri, öldürücü dişlerini hissettim. Uzun zamandır onların hayatındaydım ama o hayatı yeni fark edebilme, anlayabilme, deneyimleyebilme şansı buluyordum. Yaşananlar çok ağır sanmıştım ama daha ağırlarının kapıda beni beklediğini hiç fark etmemiştim.

Devran'ın bize doğru geldiğini görünce Simge'nin bel boşluğunu yavaşça okşayarak Devran'a baktım. Başını sallayarak, "İçeri almıyorlar

ama camdan görebilirsin," dediğinde Simge için bu bile büyük bir şeydi sanki, heyecanla başını salladı. Yener'in canlılığını görmek istiyordu. Bir yaşam emaresi görmeye ihtiyacı vardı.

Devran, Simge'nin kolunu zarif bir şekilde tutup, "Ben hallederim, Zeliş," dedi ve elimdeki serum askılığını eline aldı. İkisi yavaşça benden uzaklaşırken durup sırtımda bir ömür taşıyacağımı fark ettiğim bir yükle onları izledim.

Bir ömür, sırtımda bir askeri sevmenin yükünü taşıyacaktım ama bu yük bana hiç ağır gelmeyecekti, sadece korkuyu hissettirecekti.

Attığım her adımda biraz daha dibe battığımı hissettim. Hastanenin zemini bir bataklıktı sanki, ben her adımımda o bataklığın daha derinine iniyordum. Bir askeri sevmek, bir ömür boyu o bataklığın içinde ilerleyerek ona gitmeye çalışmak gibi mi hissettirecekti? Hiç sorun değildi. Bataklığa tamamen saplansam bile onun için değerdi.

Yener'in tutulduğu yoğun bakım odasının önündeki cam dikdörtgen şeklinde ve dardı. Simge o camın önüne getirildiğinde camın altındaki duvara tutundu, bakışları yoğun bakım ünitesine bağlı şekilde yatan askere doğruldu. Sessizlik tekrar onunlaydı ama içinden yükselen çığlıkları duyuyor gibiydim. Kalbinin isyanını işitiyor gibiydim. Ruhunun çektiği ızdırap sanki benim içimde bir bıçak gibi geçtiği her yeri deşerek ilerliyordu.

Simge bir elini yavaşça kaldırıp parmaklarını cama bastırınca Devran başını önüne eğip sertçe yutkundu. Simge'nin dudakları büküldü ama gözlerinden yaş akmadı, alt dudağını ısırıp titreyen çenesini durdurmaya çalışırken, "Güllerim soldu," diye fısıldadı. "Güllerim soldu ve ben çok üzüldüm. Çünkü kadınlar önemli biri onlara çiçek aldığında o çiçekler solarsa çok üzülür. Ben çok üzüldüm. Bana yenisini alman için uyanman gerekiyor."

Cama yüzünü de yaklaştırınca yaşaran gözlerimi yumup birkaç saniye bekledim. Gözlerimi açtığımda alnı, tıpkı elleri gibi soğuk cama yaslıydı. Kirpikleri gözlerinin altına yayılmış, gözlerini sıkıca yummuştu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Ben çok üzüldüm. Güllerim soldu. Lütfen uyanır mısın?" Bir anda çocuk gibi ağlamaya başladı. "Ben uyuyamıyorum, sen nasıl bu kadar derin uyursun? Ben çok üzülüyorum. Uyanır mısın?" diye sorarken bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra, avucunu ve alnını cama bastırarak ağlamaya devam etti.

Devran ona doğru yürüdü ama kolunu tuttuğum an adımları kesildi. Ona dokunmamasını söylemek yerine gözlerimle bunu ona anlattığımda bir an muallakta kalsa da sonunda geri çekilip Simge'nin özgürce ağlamasına izin verdi. İhtiyacı vardı. Gözyaşları, içinde biriken bir zehirdi ve akıtmazsa onu daha da hasta edecekti.

Girdap, Yener'in annesinin koluna girmiş, Yener'in annesiyle bize doğru yürüyordu ama Simge'nin hıçkırıklarını duydukları an ikisi de adım atmayı keserek öylece Simge'ye bakakaldılar. Kadının gözlerinde hem acı hem de merak vardı. Simge'ye dikkatle bakarken şaşkın da görünüyordu.

Girdap, Yener'in annesine baktı, ne diyeceğini bilemiyor gibi gözlerini bir kez daha bize doğru çevirdi. Simge bir çocuk gibi ağlamaya devam ediyordu ve gözyaşlarının arasından sürekli, "Lütfen uyanır mısın?" diye sayıklıyordu.

Yener'in annesi, Girdap'ın onu tutan elini yavaşça okşayıp, avucunun içiyle o eli sıktıktan sonra başını sallayarak Girdap'tan ayrıldı. Gözlerimden süzülen yaşlarla öylece durup, Simge'ye doğru yürümeye başlayan kadına baktım.

Avucunu Simge'nin başına koyan kadının dokunuşu, Simge'yi bir an susturdu. Hıçkıra hıçkıra omzunun üstünden ona dokunan kadına baktı ve kadın da bir anda ağlamaya başladı. Şimdi birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ağlıyorlardı. Aynı adam için ağlıyorlardı.

"Lütfen," dedi Simge kadının gözlerinin içine bakarak. "Söyleyin, sizi dinleyecektir. Siz annesisiniz onun, değil mi? Onu uyandırır mısınız?"

Kadın, Simge'yi kollarının arasına çekip, şefkatle göğsüne bastırarak şiddetle ağlamaya başladığında, Simge de kadının beline sarılarak kadına sığındı. İkisi de öyle çok ağladılar ki gözlerimden akan yaşların onların gözyaşlarının yanında küçük, anlamsız su damlaları olduğunu düşündüm. Hiç konuşmadılar, birbirleriyle tanışmadılar bile. Onları ortak paydada birleştiren acıya ve birbirlerine tutunup sadece ağladılar.

13.06

Cesur, Devran'ın kardeşi Destan'ı, beni ve Eylül'ü hastaneden alıp eve bıraktı. Destan utangaç bir kızdı, ne Cesur'la ne de benimle hiç konuşmadı, Eylül'ün ara sıra yönelttiği soruları cevapladı; bunun dışında sessizdi.

14.02

Destan ve Eylül için yiyecek bir şeyler hazırlayıp çamaşırları makineye attım. Eylül sonunda telefonunun nerede olduğunu sorduğunda şarjının bittiğini, telefonunu şarja takabileceğini söyledim. Uykulu olduğu için hiç düşünmeden kabul etti.

14.12

Basamakların başında durup ona pin kodunu sordum, telefonunu açma düşüncemi iyi niyetli bulup bana şifrelerini verdi.

14.14

Şarj kablosunun çalışmadığını, telefonunun açılmadığını söylemek için basamakları indim. Buna çok aldırış etmedi, üzgündü ve uykusuzdu, koltuğa kıvrılıp uyuklamaya başladı.

14.16

Açtığım telefonun mesaj kısmına girerken kendimi kötü hissetsem de Gurur zihnimin içinde, *"Bunun etik olmayan bir tarafı yok, sadece onun yerine bir mesaj yollayacaksın,"* dedi, o ânı hatırladım, bunun doğru olmadığını söylerken çekingen gözlerle Gurur'a bakıyordum ama sonunda bunu bana yaptırabileceğinden emindi.

Mesajları bir süre inceledim. Emsal ona her zamanki yerimiz diyerek mesajlar yollamıştı. En başta her zamanki yeri öğrenmem gerekiyordu. Galerisine girdim. Konum kısmındaki mekânları incelemeye başladım. Emsal ile bir kafenin cam kenarındaki masasında oturuyorlar, kadraja gülümseyerek bakıyorlardı ve Eylül telefonu tutuyordu. Fotoğrafı yaklaştırıp kafenin adını okumaya çalıştım, bunu başarsam da fotoğrafa kaydolmuş konumu da kendi telefonuma göndermem gerektiğini düşünerek bunu yaptım ve mesajı Eylül'den sildim.

Ardından Emsal'i ağıma çekmek için o mesajı yazmaya başladım.

Baba, Yener abim vuruldu. Ortalık çok karışık. Son zamanlarda sana yazamadığım için özür dilerim ama çok üzgün hissediyorum. Abim seninle iletişim kurmamı yasakladı, telefonu elimden aldılar ve her yere Cesur ya da abimle gidip geliyorum. Bunu yaratabildiğim küçük bir anda yazıyorum. Telefonu kapatıp kenara bırakacağım, lütfen bana cevap gönderme çünkü bu mesajı sana gönderdikten hemen sonra sileceğim. Seni görmeye ihtiyacım var ama abim sana karşı çok öfkeli. Lütfen beni buradan kurtar. Saat 18.00'da seni her zamanki yerimizde bekliyor olacağım, lütfen abime senin yanında olacağımı söyleme. Seni seviyorum.

Mesaj gönderildiği an Eylül'ün telefonundan silerek telefonu yeniden kapatıp şarj etmek yerine komodinimin çekmecesine koydum. Gurur'a sadece onay anlamına gelen bir emoji gönderdikten hemen sonra alt kata inip Eylül'ün üzerini yün bir battaniyeyle örttüm. Çoktan uykuya dalmıştı.

Destan sessizce berjerde oturmuş Leon'un başını okşuyordu. Kafasını kaldırıp bana baktığında tedirgin gözlerimi ona çevirdim.

"Abla, en son ne zaman uyudun?" diye sordu Destan çekingen bir sesle. Yüzünün Devran'a ne kadar çok benzediğini bir defa daha fark etmenin şaşkınlığıyla onu süzdüm. Bunun onu utandırdığını anladığım an gözlerimi kaçırdım.

"En son Gurur abinle tesiste bir iki saat uyudum," dedim, evet, öyle olmuştu. Gurur beni çalışma odasından çıkarıp tesisteki odasına götürmüş, sırtımı göğsüne yaslamamı sağlayarak üzerimizi pikeyle örtmüştü ve uykum gelene kadar sessizce saçlarımı okşamıştı. Sadece bir iki saatlik bir uykuydu ama zihnimi de ruhumu da toplamıştı. Sanki içimi saran acıyı benimle uyuyarak paylaşmış, paylaşılan acı biraz olsun zayıflayarak içimdeki keskin varlığını silmeye başlamıştı.

"İstersen gidip biraz uyu, ben evi toparlarım," dediği anda ona gülümsedim.

"Hayır, sen üst kata çıkıp odada dinlenebilirsin. Zaten birazdan Biricik burada olacak. Ben biraz dışarı çıkacağım."

Destan nereye gideceğimi sormadı, sadece uysal bir şekilde başını sallayıp sessizce etrafı izledi.

17.02

Biricik'e kapıyı açarken aynı anda üzerime montumu geçiriyordum. Montumun şapkasını kafama takıp dışarı çıktım ve Biricik açtığım boşluktan içeri girerken başını sallayarak beni onayladı. Neler olacağının farkındaydı. Bu yüzden Eylül uyandığında soracağı tüm soruları nasıl yanıtlaması gerektiğini biliyordu.

Karşı evin kapısı açılınca kafamı kaldırıp o tarafa baktım. Cenan gözlerimin içine endişeyle bakıyor, Dide de annesinin bacağına sarılmış beni izliyordu. Cenan, "Dikkatli ol," dedi, başımı sallayarak Dide'ye gülümsedim ve hızla asansöre ilerledim.

Asansörün kapısı kayarak açıldığında karşımda duran erkek kardeşimdi. Bir an donup kaldım ama mavi gözlerine çökmüş farkındalığı gördüğümde dudaklarım aralandı.

"Sen neden buradasın?"

"Gurur aşağıda seni bekliyor. Arabayı ben kullanacağım."

Kurduğu cümle karşısında sakinliğim kan kaybetmeye başladı.

"Ne diyorsun sen, Eymen?"

"Başına gelenlerden ne zaman haberim olacaktı benim?" diye bağırmasıyla bir adım geri çekildim. "Sen öldüğünde mi öğrenecektim?!"

"Ey-"

"Hadi," diyerek asansörün kapanmak üzere olan kapısını eliyle durdurdu. "Bin."

Asansöre binerken buz kesmiş ellerimi montumun cebine soktum. Sorular dilimin ucunda asılı duruyordu ama ağzımı açamadım. Asansör durduğu an beni binanın arka kapısına yönlendirdi ve o önde, ben onun arkasında ilerlemeye başladık.

İlerideki siyah cip dikkatimi çekti. Cipin ön yolcu kapısı açılıp Gurur içinden çıkana kadar durumun farkına varamadım ama Gurur her şeyi biliyormuş gibi ikimizin ona doğru yürüyüşünü izlemeye başladığında taşlar yerine oturmaya başladı.

"Burada neler oluyor?" diye sorarak Eymen'i işaret ederken öfkem yüzüme yayılmaya başlamıştı.

"Sendeki tuhaflığı fark etmediğimi mi sanıyorsun? Binanızın tepesinde bir keskin nişancı Yener'i vuruyor, her şeyin yolunda olduğunu düşüneceğimi sanacak kadar geri zekâlı olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu Eymen ters bir şekilde.

Gurur sert bir çeneyle, "Ondan daha fazla saklayamazdın," dediğinde Gurur'a söylediği şeye inanamıyormuş gibi dehşetle baktım.

"Kardeşimi bu işe sürükleyemezsin!"

"Kimsenin beni bir şeye sürüklediği yok!" dedi Eymen sertçe. "Seni sürükledikleri yerde tek başına mı bırakacağımı sanıyorsun?"

"Kimse beni bir şeye sürüklemedi!"

"Aptal mısın sen?" diye bağırdı Eymen söylediğim bu şeyin üzerine.

Gurur, "Ablanla düzgün konuş," dedi sert bir çene ve donuk gözlerle. "Yoksa o küçük ağzını düzeltene kadar yumruklarım."

"Aramıza girme!" dedim sertçe ve Eymen'e doğru döndüm. "Bu işten uzak duracaksın!"

"Seni asla yalnız bırakmayacağım!" dedi Eymen aynı sertlikle.

"Ona tüm olanları sen mi anlattın?" diye sorarak Gurur'a döndüğümde sesim otoparkın içinde çınladı. Gurur gözlerimin içine tepkisizce bakmaya devam etti.

"Taşları yerine koyduğumu fark ettiğinde artık saklayamayacağını biliyordu," dedi Eymen. "Bir anda sevgilin olduğunu söyledin, bir anda hayatımıza komandolar girdi! Sence ben böyle bir şeyi normal karşılayabilecek kadar mı tanımıyorum seni?"

Gurur, "Olan oldu," dediği anda ona öfkeyle baktım.

"Olan ne? Kardeşimi bu karanlığa dahil ettiğimiz mi?"

"Onu karanlığa falan dahil ettiğimiz yok," dedi Gurur. "Ben ne seni ne de kardeşini karanlığa götürecek biri değilim. Yapmayacağım bunu."

Ellerimi başımın üzerine koyup, "Eymen neden sadece normal bir hayat yaşayıp bir şeyleri kurcalama huyundan vazgeçmiyorsun?" diye sordum dehşetle.

"Sen benim ablamsın, benden nasıl bunu beklersin?"

"Arabaya binin," dedi Gurur, tartışmanın bir sonuca bağlanmayacağının farkındaydı. Ben de farkındaydım ama duygularıma ket vuramıyordum. Öfkeyle Gurur'a ve Eymen'e baktıktan sonra cipin arka kapısını açarak araca bindim. Eymen direksiyonun başına geçerken Gurur kapattığım kapıyı bir defa daha açarak yanıma oturdu.

"Arka koltukta ilgi çekmeyiz," dedi gözlerini ön cama çevirerek. "Eymen kullanacak."

Sinirle dişlerimi sıkarak sessizce ön koltuğa yerleşen erkek kardeşime baktım. Emniyet kemerini bağlayıp aracı hızla park alanından çıkardı ve gri gökyüzünün altında son sürat ilerlemeye başladık. Eymen telefonunu arkaya uzatıp, "Konumu haritadan aç abla," dediğinde yüzümde hâlâ hissettiğim sinir ve endişenin renkleri vardı.

Haritadan gideceğimiz konumu işaretleyerek telefonu Eymen'e verirken, "Arabadan inmeden kuzu gibi bekleyeceksin," dedim.

"Arabadan inmek istersem inerim ve sen buna karışamazsın," diye bana karşı çıkınca öne atılıp omzuna sertçe vurdum. Homurdanarak ön dikiz aynasından arkaya baktı. "Başın belada olacak mı? Olacaksa beni hiçbir güç bu bebek gibi arabanın içinde tutamaz."

"Cip," diye düzeltti Gurur onu.

17.40

Cip bahsi geçen kafenin olduğu binanın arkasında, çöp konteynerlerinin önünde durdu. Pusuya yatmış bir kaplanın içinde durmuş, onun gözlerinden avını izliyormuşuz gibi hissettim.

"En geç yirmi dakika sonra burada olur, bana kalırsa erken gelecektir," dediğimde Eymen saat göstergesine bakıp bakışlarını ön camdan dışarı çevirdi. Gurur sessizdi, kafasının içinde hangi çarkı döndürdüğünü merak ediyordum. Yine de öfkesini hissedebiliyordum, teninden tenime doğru yoğun, şiddetli bir elektrik akımı gibi çarpıyordu.

"Şimdi Gurur'un babası da mı o çeteyle alakalı biri?" Eymen'in sorduğu sorunun yüzündeki tüm kasların gerilmesine neden olması panikleyerek Eymen'e dik dik bakmama neden oldu.

"Gurur değil, Gurur abi," dedim sertçe. "Senden kaç yaş büyük haberin var mı?"

"Doğru, bu yaşlıydı değil mi?" diye soran Eymen'e şokla baktım, Gurur ise kardeşime düz düz bakmakla yetindi.

Birkaç saniye sustuk.

Sonra Eymen, "Peki Eylül biliyor mu?" diye sorunca Gurur'un, Eymen'e neredeyse her şeyi anlattığını fark ederek kaşlarımı çattım. "Babasının böyle bir it olduğunu bilmiyordu sanırım. Bu onun için çok yıkıcı olacak. Yol yakınken o kıza her şeyi anlatmalısın."

Gurur kaskatı bir çeneyle, "Sesin çok çıkıyor," dedi.

"Ablam benden kendisiyle ilgili bir şey sakladı, bu beni ne kadar öfkelendirdi gördün mü?" Eymen'in sorduğu soru, Gurur'un bakışlarındaki donukluğu yıkmaya yetmedi. "Sen Eylül'den sadece kendinle değil, onunla ve babanla ilgili bir şey saklıyorsun, ki bu onun için benimkinin yanında çok daha büyük bir şey."

"Senin gibi bir veletten tavsiye alacak değilim."

"Görünen o ki bir velet kadar bile düşünebilecek bir yetişkin beynine de sahip değilsin ama," dedi Eymen sertçe.

"Zeliha, sustur şu kardeşini," dedi Gurur kemik gibi bir sesle.

Kaşlarımı çatıp, "Onu başımıza musallat eden sendin. Sen sustur," dedim.

Eymen, "Bana neden herhangi bir kabilenin yaşlı ve musallat olacak beden arayan huysuz ciniymişim gibi davrandığınızı anlayamadım," diye söylendi.

Gurur ile aynı anda, "Artık şu sesini kesecek misin?" diye sorduk. Eymen şaşırarak bize baktı.

"Aşk zamanla senkronizasyon yeteneği de mi veriyor insana?" diye sordu avel gibi.

Gözüm göstergeye kaydı. "Eymen, sen burada kal," diyerek kapıyı açmak için Gurur'un üzerine abandım. Saçlarım yüzüne döküldüğü an, saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissetmek karnıma ve kalbime aynı anda hızlı, oldukça sert bir ağrı yoktu. Boynumdan bedenime akmaya başlayan sıcak hissin beni tam anlamıyla sarıp kapladığını fark ederken kapıyı açtım. Soğuk hava tenime çarptığında bile sıcak nefesini hâlâ hissediyor olmak, içimde harlanan ateşin sıcaklığını kıramadı.

Gurur saçlarımı yüzünden büyük eliyle çekip, Eymen'in duymayacağı şekilde kulağıma, "Görev anında sarhoş olmamam daha etik olur," diye fısıldadı. Bedenim buz kesti. Yavaşça araçtan inip omzunun üzerinden aracın içine baktı.

"Hadi Gelincik, orada mı bekleyeceksin sabaha dek?"

Eymen kaskatı olmuş yüzüme bakarak, "Ne dedi o ayı sana?" diye sordu merakla ama cevap vermeden araçtan indim.

Gurur ile binanın arka tarafında ilerlemeye başlamadan önce park hâlinde duran arabanın içindeki kardeşime bakıp el hareketleriyle orada kalmasını belirttikten sonra önüme döndüm ve ellerimi montumun içine gizledim. Oysa Gurur'un büyük ellerini tutmaya ihtiyacım vardı. Ama haklıydı. Görev anında sarhoş olmamamız daha doğru bir karar olacaktı.

Ara sokakta elleri ceplerinde yürüyen Emsal'i gördüğüm an elimi montumun cebinden çıkarıp Gurur'un kolunu kavrayarak onu duvar kenarına çektim. Duvarın kenarına sinen bedenlerimiz bir süre hareketsiz kaldı. Ardından Gurur yavaşça Emsal'in geldiği yola doğru bakıp, "Hayatını sikeceğim, gel," diye fısıldadı keskin, saplandığı takdirde bedeni parçalayacak bir mermiyi anımsatan sesiyle.

"Bana bırak," dediğim an duraksadı, tam öne çıkacaktım ki bileğimden yakalayıp, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu sert bir ses, onaylamayan öfke dolu gözlerle.

"Sana bana bırak dedim," diyerek kolumu sertçe elinin hapsinden kurtarıp duvarın önünden ayrıldım. Tam bana doğru atılacaktı ki çoktan Emsal'in görüş alanına girdiğimi anladığından bir adım dahi atamadı.

Emsal, beni gördüğü an duraksadı. Kafasının içinden geçeni gördüğümü hissettim. Eylül'ü takip edip buraya kadar geldiğimi düşünmüş

olmalıydı, hatta bu düşünce neredeyse emin olduğu gerçeğiydi ama durum hiç de sandığı gibi olmayacaktı.

Elimi havaya kaldırıp tehditkâr bir şekilde sallayarak, "Buraya gel yoksa kafenin içinde oturmuş seni bekleyen kızın her şeyi öğrenir," diye seslendim ona. Bir an yüzündeki sersemleyişi gördüm, ardından etrafına bakınıp seri adımlarla olduğum yere doğru yürümeye başladı.

Emsal'e doğru adımladım ve tam önümde durmuş, "Sen burada ne arıyorsun?" diye beni azarlıyordu ki bir adım geri çekilip ona hayatında görüp görebileceği en tehlikeli tebessümle baktım.

"Sahne senin sevgilim," dediğim an, Emsal'in gözlerinden ölümün gölgelerinin hızla yel gibi estiği andı. Gurur duvarın arkasından tek bir adımda çıktı.

Tek bir adımda Emsal'i yakasından yakalamış ve Emsal elini montundan çıkarana kadar onu çoktan duvara dayamıştı bile. Emsal'in korku yüklü gözleri önce oğlunun ona öfkeyle bakan gözlerinde, ardından köşede durmuş, kollarını göğsüne bağlamış ona acıyarak ama keyifle bakan benim yüzümde dolaştı.

"Si-siz." Emsal sustu. Bir sonraki cümlede tehditler olursa olabilecekleri fark etmiş gibiydi. Kelimeler dudaklarının gerilerinden içeri dökülerek boğazına, oradan taşa dönmüş kalbine döndü.

"Biz," dedi Gurur babasının boğazına yasladığı kolunu biraz daha bastırarak onun nefes alıp verişini engellerken. "Daima bizdik."

"Beni ketenpereye getirdiniz, öyle mi?" diye sordu Emsal, sesi, engellenen nefesi ciğerlerine ulaşamadığından pürüzlü geliyordu.

"En başından beri," dedi Gurur keyifle. Tıslama gibi duyulan kalın sesindeki tehdit öyle gerçekti ki, Emsal onun kanına dokunacak tek bir kelime ederse, infazının burada gerçekleşeceğinden emin gibi bakıyordu ona. Oğlunun gözlerine çökmüş deliliği görüyordu belki de. Buradan sonrasının onun için karanlık olduğunun farkına varmıştı ama bu farkındalık, geri çekilemeyeceği kadar geç düşmüştü zihnine.

Emsal'in tedirgin bakışlarına, alamadığı nefeslerin vücudunda yarattığı zorlanma da eklendi. Yüzü kıpkırmızıydı, burun delikleri genişlemiş, ağzı tek bir nefese muhtaç gibi aralanmıştı. "Hayatını," dedi Emsal zorla. "Hayatını... Mahvedeceksin."

"Benim hayatım, sen benim babam olarak bu dünyaya geldiğinde, ben daha doğmadığım zamanlarda mahvolmuştu zaten lan!"

Emsal, Gurur'un gözlerinin içine büyük bir boşlukla baktı ama o boşluğun derinlerinde, yüzüne vurulmuş bir gerçeğin küçük de olsa yarattığı yıkımı gördüm. Sonrasında gözleri yeniden karanlıkla kısıldı ve nefes almaya çalıştı.

"Keşke bu hayata senin piçin olarak gelmeseydim!" diye bağırdı Gurur, Emsal sert bir tokat yemiş gibi gözlerini yumdu. Artık nefes alamıyordu.

Gurur'un cümlesinin ağırlığını olduğum yerde hareketsizce onlara bakarken derinlerde, çok içeride bir yerde hissediyordum.

"Kardeşimden ne istedin?" diye bağırarak sordu bu kez Gurur onun yüzüne doğru eğilirken. Oğlunun öfkesine kulak veremedi çünkü yüzü artık morarmaya başlamış, alamadığı nefesler onu neredeyse bayıltmanın eşiğine sürüklemişti. "Ne istedin lan? Ne istedin? Kardeşimden ne istedin?"

"Gurur," diyerek bir adım atıp korkuyla Emsal'e baktım. "Nefes alamıyor."

"Kardeşimden ne istedin lan?" diye bağırarak sordu Gurur yeniden, gözünü kan bürümüştü.

"Gurur." Korkuyla sırtına dokunduğum an, kaslarının avucumun altında yükselip alçaldığını, kavislenerek kasıldığını hissettim. Gerçekliğe dönmesi zaman aldı ama sonunda kolunu hafifçe geri çekti. Bu, Emsal'in haykırır gibi soluk soluğa nefes almaya başlamasına neden oldu. Emsal öksürük krizine girdiği sırada Gurur, Emsal'in suratına sert bir yumruk geçirdi ve kırılan kemiğin sesini duydum. Gurur'un eklemlerine babasının kanı bulaştı. Emsal yana düşen yüzünü zar zor çevirip Gurur'un gözlerinin içine baktı.

"Yener'den ne istedin lan amın evladı?" diye sordu Gurur, öyle bir bakıyordu ki sanki yeri yerinden oynatan onun gözleri olacaktı.

Emsal afallamış gibi, "Ben Yener'e bir şey yapmadım," dediğinde, Gurur babasının yüzüne bir yumruk daha attı. Emsal'in yüzü ikinci yumrukla beraber bir kan arsasına döndüğünde bakışlarımı kaçırıp farklı bir yöne baktım.

"Bir de karşımda durmuş bana yalan mı söylüyorsun ha?"

"Ben Yener'e bir şey yapmadım!" diye bağırdı Emsal, bununla beraber ağzından akan kan çenesinden boynuna dek süzüldü.

"Yürü," diyerek babasını boğazından kavradı, kafasını önüne eğdirdi ve cipe doğru yürütmeye başladı. "Düş önüme pezevenk!"

Emsal direnirse sonucun daha kanlı biteceğini biliyor gibiydi. Gurur onu ensesinden yakalayıp kafasını tamamen önüne eğmesini sağladığında arkalarında bir hayalet gibi sessizce ilerliyordum.

Cipin arka kapısını açtım, Gurur babasını bir çuval gibi aracın içine itip, yanındaki boşluğa oturarak kapıyı çekip kapattı. Ben de hızla ön yolcu koltuğuna oturdum. Eymen başta donmuş bir hâlde dikiz aynasından Gurur ve yüzü kan içindeki Emsal'e baksa da sonunda arabayı yeniden çalıştırarak sürmeye başladı.

Gurur, tek bir an olsun elini Emsal'in ensesinden çekmedi ve Emsal'in kafasını kaldırıp etrafına bakmasına izin vermedi.

Emsal, kafası önüne düşmüş hâlde, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu. "Benden haber alamayınca peşinize düşülmez mi sanıyorsunuz? Gurur, kendi ellerinle askerlik hayatını bitirmeye mi çalışıyorsun?"

Gurur, hiç beklemediğim bir anda belindeki silahı çıkarıp babasının çenesinin alt kısmına silahın sapıyla vurunca Eymen ürkmüş olacak ki gaza basarak aracı hızlandırdı. Emsal'in acı dolu böğürtüsünü dinlerken hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. İçimdeki son insanlığı da alıp götürmüştü.

"Bir sonraki tehdidinde bu silahın şarjörünü ağzına boşaltacağım senin," dedi Gurur.

"Tehdit değil bu! Gerçekler!" diye bağırdı Emsal. "Ortadan kaybolduğum an seninle ilgili her şeyi yayımlayacaklar!"

"Lan senin yasadan, hiçbir sikten haberin yok amına koyduğumun pezevengi," dedi Gurur. "Senin delillerinin ne gibi bir hükmü var lan amcık ağızlı herif?"

"Hayatın kayacak," dedi Emsal.

"Benim hayatımı kurtaracak delillerin her birini bu kıza veren sendin!" diye bağırınca Gurur, Emsal neler döndüğünü anlamış gibi kaskatı kesilip boşluğa bakarak öylece durdu.

Emsal duyduklarının ne anlama geldiğini bilse de bir kart daha sunma ihtiyacıyla, "Benim oğlumsun," dedi, "bu her hâlükârda senin için askerliğin bitişi demek değil midir?"

"Senin değişen yasalardan biraz bile haberin yok sanırım?" diye sorarak ona döndüğümde gözlerini kaldırıp bana bakmayı denedi ama Gurur silahın sapıyla kafasına vurup, "Ona gözünü değdirirsen gözünün ferini sikerim senin," dedi sertçe.

Emsal bir süre sessiz kalsa da sonunda yeniden ağzını açıp, "Yener'e elimi bile sürmedim," dedi.

"Sen dayağa doymuyorsun anlaşılan." Gurur gözlerini babasının kan leş içindeki profiline sapladı. "Hiç mühim değil, seni son nefesini can çekişe çekişe verene dek dövebilirim."

"Yener'in vurulduğundan bile son âna kadar haberim yoktu benim!" Emsal'in bir nedenden yalan söylemediğini hissederek kaşlarımı çattım.

"O zaman sandığın gibi lider falan değilsin," dedi Gurur benimle aynı fikre kapılmış gibi. "Çünkü bu işin sizin başınızın altından çıktığını biliyorum ama haberin yoksa, bu seni nefes aldığın her yerde olduğu gibi onların arasında da vasıfsız bir am feryadı yapar."

Emsal duyduğu bu cümleyi hazmetmek ister gibi sustu. Daha sonra kendini kanıtlamak ister gibi, "Yanılıyorsun," dedi. "Benim haberim olmadan kuş bile uçmaz. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun!"

Eymen sonunda dayanamayıp, "Ya amca kusura bakma da sen hiçbir yarağımı yapamazsın," dedi kabaca. "Bir sus da şu arabanın tadını çıkarayım. Köteği yiyon yiyon hâlâ konuşuyon."

Gurur, "Nefes alıp vermeye kaldığın yerden devam etmek istiyorsan şimdi onları arayıp kullandırmadan bu geceyi Eylül'le geçireceğini söylüyorsun," dediğinde Emsal kaşlarını çattı.

"Bu bir şeyi değiştirmeyecek," dedi ama artık söylediklerine kendisi de inanmıyor gibiydi. Sonunda işleri daha fazla zorlaştırmaktan vazgeçmiş olacak ki susup kaderini kabullendi. Kabullenmek onun gibi biri için zor olsa gerekti.

Gurur sessizlik içinde duran arabanın içinde Emsal'in sakince karşı tarafla konuşmasını dinledi. Biraz bile şüphelenmediklerini anlamak kolaydı çünkü telefon kapandığında Emsal'in korkusu biraz daha artmış, sakinliği tüm kanını kaybetmişti.

Gurur sessizdi ve bu sessizlik beni daha da ürkütüyordu çünkü var ettiği sessizlik, tıpkı içinde seni neyin beklediğini bilmediğin karanlık gibiydi. O sessizliği görüyordum ama içinde insanları bekleyen kıyamet herkes için belirsiz olduğu gibi benim için de belirsizdi.

19.21

Eymen, Gurur'un verdiği adres doğrultusunda cipi dağdaki bir hangarın önüne kadar sürdü. Taşlık yolda ilerleyen cip bir nebze zorlanmadı, sonunda araç durduğunda içeriye gecenin sesleri doluyor, biz ise sessizlik içinde çöken karanlığı izliyorduk. Emsal'in üzerinde izlenebi-

leceği hiçbir şey yoktu, bu işleri kolaylaştırıyordu; bunu yapmasının sebebi Eylül ile buluşacak olması olmalıydı. Kızını her şeyden koruyordu. Güvendiği örgütten bile.

Hangarın büyük, neredeyse beş metreye uzanan demir kapısı, çöken karanlığı yaran bir ses eşliğinde açıldı. Kapının arkasında gölge gibi beliren cüsseli askerleri izledim. Biri Yıldırım mahlaslı askerdi, diğeri Adnan'dı, ötekisini ilk kez görüyordum ve yüzü bez bir maskenin ardında yarıya dek gizlenmişti. Gurur kapıyı açınca içeri soğuk doldu, ben de kapımı açıp araçtan indim ve Gurur babasını saçından kavrayarak dışarı çekince Emsal dizlerinin üzerine düşüp kusmaya başladı.

Gurur yüzünde donuk bir ifadeyle Emsal'i izlerken ben gözlerimi bize doğru gelen Adnan'a dikmiştim. Adnan, Emsal'i saçlarından kavrayıp birden doğrultunca Emsal öksürmeye başladı. Gurur gözünü kırpmadan ikisini izlerken, "Geldin mi inimize lan dağ faresi?" diye sordu Adnan kükrer gibi, Gurur bu söylenenden keyif alıyormuş gibi çenesini dikerek Emsal'e üstten bir bakış attı. "Bizim dağımıza girdiysen şayet, bu dağdan çıkış yok."

Adnan'ı ilk kez başka bir kimlikle görüyordum. Her zaman nazik, nahif biriydi, kocaman cüssesine rağmen kibar ve hassastı. Oysa şimdi karşımda bir ölüm makinesi duruyordu. Emsal'i saçlarından kavradığı gibi çakıl taşlarının içine fırlattı ve Zafer, uzun namlulu tüfeğini çenesinin altına yaslayıp, namluyu Emsal'e doğrultarak ona doğru ilerlemeye başladı.

"Köpeğe ne bir yudum su ne bir ekmek kırıntısı yok!" diye bağırdı Gurur, sesi yankılanarak tüm dağın içinde içilmiş bir ant gibi çınladı.

Emsal etrafına korkak bakışlar attı, ardından yüzündeki kan ve kusmuğu elinin tersiyle silip ona uzanan namluya çevirdi dehşet yüklü gözlerini. Zafer, Emsal'in göğsüne bir tekme atarak onu yere serdi, Emsal sırtüstü uzanmış ona uzanan uzun namlulu tüfeğe bakarken ne yapacağını bilemiyor gibi duruyordu.

Bez maskeyle yüzünün alt kısmını tamamen kapatmış asker, deri eldivenlerle kapattığı ellerinin arasında kalın bir halatı ustaca çevirerek ona doğru ilerledi. Zafer, Emsal'in göğsüne botunun tabanıyla basarken, maskeli asker eğilip halatı Emsal'in boynuna geçirip sıkarak onu doğrulttu. Halatın ucunu çekerek Emsal'i yerde sürüklemeye başladı.

Acıma duyguları yoktu.

Çünkü acımak, Yener'e ihanetti.

Çünkü acımak, vatana ihanetti.

Asker, Emsal'i yerde toz toprak içinde sürükleyerek hangarın içine soktu.

Gurur, "Eymen," dedi. "Ablanı alıp merkeze indir."

Eymen şoka girmiş gibi başını sallayıp elini omzuma koyduğunda, omzumu silkerek kardeşimin dokunuşundan kurtuldum ve hiçbir şey söylemeden hangara doğru ilerlemeye başladım. Gurur tek kelime etmedi, Eymen ise beni durdurma girişiminde bulunamadı.

İçeri girdiğim an karanlık hangarın ortasında yanan ateşi gördüm, konteynerin içinde çatırdayarak yanıyordu. Boş hangarın içinde sürüklediği Emsal'i yerde bırakarak dönen askerin bakışları benimkilerle buluştu. Varlığımın onu şaşırttığını hissettim ama bir şey söylemedi. Zafer, uzun namluluyla yeniden Emsal'in kafasının önünde dikiliyor, tek bir hareketi karşısında onu indirecekmiş gibi tetikte görünüyordu.

Devran karanlıktan uğursuz bir gölge gibi çıktı. Gölgesi ateşin ışığına tutunarak önünde büyüdü. Ağır adımlarla Emsal'e yaklaştı ve yavaşça eğilerek, "Cehenneme gitmeden önce, cehennemin fragmanını izletmek istedik sana," dedi kademsiz bir sesle. "Nasıl? Senin için kurduğumuz oyun alanını beğendin mi?"

Emsal cevap bile veremeden acıyla kıvrandı. Devran alayla gülüp Emsal'in boşluğuna sert bir tekme geçirerek, "Senin Azrail'in ben değilim, Gurur Mert Çalıklı ama Azrail senin üzerine çökmeden önce zebanileriyle biraz oyun oynayacaksın. Oyun oynayacaksın demişim, pardon." Emsal'in üzerine tükürdü. "Oyuncağımız olacaksın demek istemiştim."

Gurur elindeki silahın kilidini, silahı botuna doğru indirip ayağıyla kaldırdı, silahı babasının alnının çatına yasladığında, askerlerin tamamı bir adım çekilmiş, liderlerini izleyen aslanlar gibi onu izlemeye başlamıştı.

"Yener'e bunu kim yaptı?"

Gurur'un sorusundaki sakinlik Emsal'i daha da korkutmuş gibi, "Bil-bilmiyorum," diye kekelemesine yol açtı.

Gurur gözlerinde beliren hasta bir ifadeyle, "Bilmiyorsun?" diye sorup namluyu Emsal'in alnında dolaştırdı. "Emin misin?"

"Yemin ederim ilgim yok benim!"

"Yıldırım!" dedi Gurur gözlerini babasından ayırmadan. "Kurşunu getir."

Yıldırım, silahını bacağına yaslayıp kamuflaj ceketinin cebinden büyük kurşunu çıkardı. Gurur'a kurşunu uzatırken gözleri tıpkı Gurur gibi tehditle dolu bir biçimde Emsal'in yüzünde geziniyordu.

"Elinizdeki tüm silahları gözünün önüne getir, yoksa gözüne sıkarım," dedi Gurur parmaklarının arasına aldığı kurşunu Emsal'in yüzüne yaklaştırıp, namluyu da gözüne doğrultarak. "Bu kurşunlardan gördün mü? Daha önce bu kurşundan gördün mü dedim sana?"

Emsal bir süre korkuyla kurşuna bakıp, "E-evet," diye kekeledi.

"Bu kurşundan gördün, öyle mi?"

"E-evet."

Gurur namluyu tamamen Emsal'in tek gözüne yaslayıp, "Size ait silah deposunda mı gördün? Sizde olan bir silaha mı ait?" diye sorduğunda Emsal korkuyla başını aşağı yukarı salladı.

"Bu kurşundan çok sayıda gördüm. Hepsi bizim depodaydı."

"Geçmiş olsun, leş fare," dedi Gurur. "Seni siklemeyen bir ekiple çalışıyorsun." Bu cümlenin hemen ardından kilidi kaldırılmış silahı babasının bacağına çevirip, bacağını hedef alarak tetiği çekti.

Emsal'i bacağından vurdu.

Gözümü, Emsal'in bacağının etrafını kaplayan kandan ayıramadım. Eymen korkuyla geri adımlar attı ama ben gözümü bile kırpmadan kana baktım, Emsal'in acı çığlıklarını dinledim.

Bundan haz duydum.

Yener'in göğsüne yayılan kanı gördüğüm anda hissettiğim acıyı geçirmedi bu haz ama yine de bundan haz duydum.

Adnan, bir kova suyu Emsal'in başından aşağı boşalttı, su akarak kanın kızıl renginin etrafa açılarak dağılmasına neden oldu. Emsal birden yüzüne çarpan su yüzünden boğulur gibi bir ses çıkarıp acıyla inlemeye devam etti.

Eymen hangarın dışına çıkmadan önce, "Abla bunu izleme, lütfen," demişti ama onu duymazdan gelmiştim, Eymen gördüklerine daha fazla katlanamadığı için kendini dışarı atmıştı.

Eziyetin dozu arttı. Gurur, kendini kaybetmiş gibiydi ve Emsal'in çektiği acıdan haz duyduğu her hâlinden okunuyordu. Emsal'den bilgi alırken ona akla gelinebilecek tüm karanlık işkenceleri uygulamaya devam ettiler. Emsal bir süre sonra sadece sorulan sorulara cevaplar vermeye ve acıyla inlemeye ama asla direnmemeye başlamıştı. Çünkü

ne zaman dirense, Dağcı Komandolar dehşetin boyut atlamasını sağlıyorlardı.

Sonunda durdular, durmasalardı biliyordum ki Emsal katlanamayacak, son nefesini verecekti ama buna izin vermediler. Cehennemdeki ilk gecesiydi ve bu kadar kolay kurtulmasını istemedikleri kesindi. Her şey yeni başlamıştı.

Gurur, bir iskemle çekip ters çevirdi, sırt kısmına dirseklerini yaslayarak oturduğunda babası yerde kendi kanı ve kusmuğunun içinde uzanıyor, gözünü zar zor açıp kapatabiliyordu. Bir köşede hayalet gibi durmuş bu anları donuk bir yüzle izlerken Yener'in de benim gibi bu karanlıkta bir yerde durup olanları izlediğini hissettim.

Saat 22.34'tü.

Gurur, ilk cümlesini, "Hatırlıyor musun?" diyerek bir soruya ayırdı. Emsal gözlerini zar zor açtı, tepki vermedi ama Gurur'un onunla konuştuğunu biliyordu. "Bir çocukken bana tıpkı o sevdiğim kurşun asker gibi olacağımı, bacağımı koparacağını söylemiştin."

Emsal kendi kanının içinde zar zor sağa dönüp cenin pozisyonu aldığında, Gurur hiç acele etmeden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi, avucuyla ateşe siper olup sigarasını tutuşturdu. Sigaradan derin bir nefes aldıktan sonra sigarayı tutan elini kaldırıp dirseğini sandalyenin sırtlığına bastırarak dudaklarının arasından, burnundan usulca süzülen sigara dumanını izledi. Bir anının zihnine tutunduğunu fark ettim.

Gözlerini babasının kan revan içindeki bacağına indirip, "Asla bir kurşun asker olamayacaksın ama bacağını kopardım," dedi donuk bir sesle. "Bacağını koparmak istediğin çocuk olarak değil, bir Dağcı Komando olarak yaptım bunu." Emsal inilti gibi bir ses çıkardığında, "Sevilmediğin için buna dönüştüğüne inandırdın belki kendini," dedi Gurur. "Belki hiçbir zaman olmak istediğin insan olamadığın için buna dönüştüğüne inandın ama hayır, Emsal. Ben senin gölgen altında büyüyüp canavar olmadıysam eğer, senin canavarlığına kılıflar uydurman çok adice olurdu. Çünkü senin mayan değil, çamurun bozuk, sen bu dünyaya gelmek için düştüğün annenin rahminde bile bir canavardın." Sigarasını dudaklarına götürmeden önce yeniden konuştu. "Bana ne yaptığına bak ulan. Sadece gurur duyacağım bir babam olsun istemiştim."

Gözlerimi yumup kelimelerin içime açtığı oyuğun kapanmasını bekledim ama sanki mümkünmüş gibi o oyuk daha da derinleşerek içimde koca bir uçuruma dönüştü.

"Sen benden bir çocukluk değil, bir hayat çaldın. Daha da kötüsü ne biliyor musun? Ben çaldığın hayata rağmen belki bir gün öldüğünde arkandan ağlardım ama sen vatanı sattın. Sen öldüğünde arkandan ağlayacak olan ben, şimdi seni öldürüp bundan keyif alan Türk komandosu olacağım."

Emsal, "Ben," dedi, sustu, acıyla öksürüp kan kustu. "Ben sana-"

Gurur, sigarayı Emsal'in üzerine fırlatarak sandalyeden kalktı ve sandalyeyi tekmeledikten sonra, "Sen çocuğuna ihanet eden bir baba değil, sen aynı zamanda vatana ihanet eden kalleş bir köpeksin!" diye bağırdı. "Ölümün Türk komandosunun elinden olacak!"

Emsal kalan son kuvvetiyle, "Sen benim oğlum değilsin!" diye bağırdı acıyla, hissettiği acının Gurur'un da kalbini parçalamasını istedi.

Gurur, güldü. "Evet, değilim. Ben bir teröristin oğlu değil, bu vatanın evladıyım. Ben bir Türk komandosuyum." Ellerini kamuflaj pantolonun ceplerine koyup öne doğru eğilerek babasına küçümseyici donuk bakışlarını sundu. "Ve aynı zamanda, senin ecelinim." Yavaşça doğruldu. "En acılı ölüm, hiç şüphesiz seninki olacak," diyerek sırtını Emsal'e dönüp hangarın çıkışına yürümeye başladı. Bir elini kamuflaj pantolonun cebinden çıkarıp avucunu açarak, "Gidelim, Zerda," dedi ve hiç düşünmeden o eli tutup onunla hangardan çıktım.

Eymen, aracın köşesine sinmiş, ruh gibi bir suratla boşluğa bakıyor, Devran hemen yanında dikiliyor ve sigara içiyordu. Gurur elimi bırakmadan, Eymen'e, "Arka koltuğa geç," dedi. Eymen onu ikiletmeden arka koltuğa geçerken ilk kez Gurur'u çok ciddiye aldığını fark ettim. Karşısındaki adamın kim olduğunu anlamıştı.

Gurur elimi bırakmadan ön yolcu koltuğunun kapısını açtı, daha sonra binmem konusunda yardımcı olup eğilerek emniyet kemerimi çok sıkı olmayacak biçimde bağladı ve gözlerimin içine bakıp, Eymen'in varlığını umursamadan, "Seni seviyorum," dedi. Sesi her ne kadar donuk olsa da gözlerinde benim yaktığım ateşi gördüm. Avucumu yanağına bastırmamla gözleri kısıldı ve dokunuşumun onda uyandırdığı hislerin yüzüne yansıyışını izledim. Kaskatı bir çeneyle bir süre yüzüne dokunmama izin verdikten sonra gözlerini açıp, dudaklarını avuç içime bastırıp geri çekildi.

"Vakit gelene kadar belasını sikin. Çıkarken de kafasına en az beş kişi dikin," dedi kırbaç şakıması gibi hissettiren, gecenin içinde ıslıklı bir şekilde çınlayan sesiyle. Ardından kapımı kapatıp aracın önünden

geçerek sürücü koltuğuna oturdu ve cipi çalıştırdı. İlerideki karanlığı oyar gibi öne atılan far ışığının içinde uçuşan kar tanelerini o an fark ettim. Ufak ufak atıştırmaya başlayan kar, altından geçtiğimde tenime dokunamayacak kadar güçsüz görünüyordu.

Gurur arabayı hızla patikadan indirip dağlık yolda sürmeye başladı. Hiç konuşmadık. Arabanın içindeki kızıl gösterge ışıklarını saymazsak, dışarıya yığılan gece kadar karanlık bir ortamdaydık.

Eymen o kadar uzun süre sustu ki sonunda Gurur, "Ne oldu?" diye sordu. "Seni korkuttum mu?"

Eymen sessizce, "Hayır," dese de asıl cevabın tam tersi olduğunu biliyordum.

Gurur onu gevşetmek istiyormuş gibi, "Eminim yerimde olsan aynısını yapardın," dediğinde Eymen duraksayıp başını salladı.

"Evet, yapardım."

"Biliyorum. Buna hiç şüphem yok. Senden iyi bir asker olurdu," dedi Gurur, Eymen'in biraz daha gevşediğini gözlemledim ama aralarında geçen konuşmaya katılmadım. Sessizce yolu izleyip onları dinlerken kafamın içinde Emsal'in çığlıkları çınlamaya devam ediyordu.

Sanki Yener de arabanın içindeydi ve tıpkı benim gibi sessizdi.

Gurur, Cesur ve Eylül ile kaldıkları evin önünde durduğunda, uzun zamandır burayı görmediğim için çatık kaşlarla evin girişini izledim. Eymen nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyor gibi etrafı kolaçan ediyordu.

Gurur, "Eymen," dedi. "İçeride dinlenirsin." Bakışlarını bana çevirdi. "Benim de gitmeden önce dinlenmeye ihtiyacım var."

Eymen bir şey söylemedi, ben de gözlerimi ondan çekmeden onu izledim. Arabadan sessizlik içinde inip eve ilerledik, evin kapısı açıldığında her şeyin ilk gördüğüm günden farksız olduğunu fark ettim. Cesur burada yaşamaya devam ediyordu, Eylül de tesiste olmadığı anlarda burada kalıyor olmalıydı.

Gurur holün ışığını açınca üzerine sinen kanın rengini daha net gördüm. Kanın kokusuna öyle çok alışmıştım ki karanlıkta olduğumuz o süre zarfında varlığını unutmuştum. Oysa soluduğum havaya demir kokusu gibi yayılan koku aslında kana aitti.

Gurur, Eymen'e, "Şu tarafta banyo var, mutfak da şurada," diyerek holün ucundaki kapıları işaret etti. "Duş alıp bir şeyler ye, sonra da uyuyacağın yeri göstereyim sana."

Eymen birkaç saniye sessizce Gurur'a baktıktan sonra başını salladı. Gurur, "Gördüklerinin bir sır olduğunu söylememe gerek var mı?" diye sorduğu anda Eymen, "Yok," dedi hızlıca. "Benimle mezara gelecek."

"Güzel, ben de öyle düşünmüştüm." Bakışlarını bana çevirip uzun uzun yüzümü izledi. "Biraz dinleneyim, Eymen'le eve dönersiniz."

"Eylül yokluğumu sorgulayacaktır."

"Hastanede ya da tesiste olduğunu düşünür. Biricik boşuna orada değil."

Eymen banyoya yönelirken sessiz kaldım. Çok geçmeden su sesi holü kapladı ve dakikalardır olduğum yerde hareketsiz olduğumu o an anladım. Gurur bana dönüp, beni büyük bedeniyle duvar arasına aldığında kafamı kaldırıp buz sıcağı gözlerine tutundum. Gözlerinde bana dair bir yansımayla beni izlerken büyük ellerini duvara bastırmış, iki kolu başımın etrafından bir köprünün uzun kolları gibi gerilerek uzanmıştı. Gözlerimi açık duran çıplak bileğinden dirseğine dek uzanan damarlarda, o damarların yüzeyine sıçramış kuru kan lekelerinde dolaştırıp yeniden gözlerinin içine baktım.

"Bu gece gördüklerini zihninden silebilmek mümkün olsaydı silerdim ama görmek istediğini biliyorum," dediğinde sertçe yutkundum. "İntikam duygusunun seni de esir ettiğini biliyorum. O yüzden tadını çıkarmanı istedim ama biraz olsun kötü hissettirdiğim bir an olduysa, ben o an adına özür dilerim senden, Zerda."

"Sen özür gerektirecek bir şey yapmadın. Ben olup biten her şeyi görmek istedim ve gördüm. Belki çok ağır bu söylediğim ama benim içimde o adama karşı küçücük bir vicdan kırıntısı dahi yok," dedim çekinerek.

O adamın damarlarında dolaşan kanından arınmak istiyor gibi uzun uzun yüzüme baktıktan sonra alnını alnıma yaslayıp, "Ağır falan değil söylediğin şey," dedi. "Sen benim içimin yansımasısın."

"Ne kadar sürecek?" Sorduğum sorunun temelinde ne olduğunu biliyor olacak ki sessizce alnı alnımda öylece durup bekledi. Cevap vermeyeceği düşüncesiyle bir defa daha, "Gelişin ne kadar sürecek?" diye sordum sessizce.

"Kısa," dedi ama onun sözlüğündeki kısanın anlamı, benim sözlüğümdeki kısanın anlamıyla aynı mıydı bilmiyordum; aynı olduğunu sanmıyordum.

"Hepiniz gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi. "Yener belki şu an o yatakta yatıyor ama sanma ki bizimle gelmiyor, şafak kana bulanırken o da yanımızda olacak, biliyorum."

"Bunu kaçırdığına üzülürdü," dediğimde güldü.

"Uyandığında bunun dalgasını geçeriz."

Tutunduğum umudun kırılmasından korka korka, "Geçeriz," diye mırıldandım. Gözlerini gözlerime mıhlayıp bir müddet orada oyalandıktan sonra, "Biraz kollarına sığınayım, sonra gideceğim," dedi ve söylediği şey, bir canavarın suyun dibine çöktüğü gibi içimin derinliklerine çöktü.

Zor olmalıydı. Bir asker için bir haini, teröristi leşe çevirmek çok kolaydı ama bir oğul için bir babayı leşe çevirmek sanıldığı kadar kolay olmamalıydı. Kalbinde yaşattığı askerlik mertebesinin tüm duygularından daha sağlam, daha güçlü, daha yıkılmaz olduğunu biliyordum ama ruhunun derinliklerinde hâlâ eziyetlerle eksik bir biçimde uyumuş küçük bir erkek çocuğu vardı.

"Tek bir yanlışın yok, tek bir hatan yok, bunu unutma," dediğim an gözlerine yerleşen o kimsesiz bakış derinleşti. Artık kimsesiz hissetmesini istemiyordum.

"Söylediğim şeyi tekrarlıyorum," dedi yüzüme eğilerek. "Seni seviyorum, Zeliha Özdağ. Bir babanın eksilttiği çocuk yanımla ve dağda bayrağı dalgalandıran Türk komandosu, seni severek büyüyen bir adam olarak, seni seviyorum."

Avucumu kaldırıp sakalların usul usul örmeye başladığı güzel yüzüne dokundum. Avuç içime yeni büyüyen sakalları batarken, "Seni seviyorum, komando," dedim.

Elimi tutup beni salona yönlendirdi. Işığı açmadık, karanlık salonun aralık duran perdesinden sokak lambasının ve dolunayın güçlü beyaz ışığı zemine dökülüyordu. Büyük koltuğa uzanıp kollarımı açtım, hiç düşünmeden kollarımın arasına girip yüzünü boynuma soktu ve sessizlik üstümüzü örttü.

Bir askeri sevmek, herhangi bir adamı sevmekten daha zordu.

Saçlarına dokundum, yüzüne, alnındaki çizgilere; sanki alnındaki çizgiler kaderine beni yazmış gibiydi. Sanki orada adım yazılıydı.

Uyumadı, yine de gözlerini yumup kokumu içine çekti. Gideceği yerde en çok da kokumu arayacak, kokumu hatırlayarak kokumdan güç bulacaktı. Zordu. Bir askeri sevmenin zorluğu göğsümün orta yerinde mahşerden bir cümbüştü, her bir kalp atışımda acı içerime batıyordu

ama gurur damarlarımda dolaşarak kanımı ateşe veriyordu. Onunla gurur duyuyor, onun için delice korkuyordum ve bu iki duygu birbirine çarptıkça dibe çöktüğümü hissediyordum.

Eymen'in duştan çıktığını duydum, holde dolaştığını, kapılardan birini açtığını... Sanki yerimizi biliyor, bize rahatsızlık vermek istemiyor gibi salona hiç uğramadı.

00.13

Gurur kollarımın arasından çıkarken, canım da onunla beraber çıkmış gibi hissettim.

00.15

Gurur dış kapının önünde durdu. Eymen hemen yanımda dikiliyor, ayaklarımın altındaki yer kayıyormuş gibi hissederken sessizce sırtını izliyordum.

00.16

Gurur bana doğru döndü. Gözlerine öyle uzun baktım ki kelimeler artık hiçbir şey ifade etmiyordu, konuşmasak da olurdu çünkü gözlerimiz birbirine çok şey anlatıyordu.

00.17

Gurur bana doğru bir adım attı. Ben olduğum yerden kımıldamadım. Yüzümü büyük avuçlarının içine aldı. Kanın değil, buzun ve yaseminin kokusunu soludum.

Dudaklarını alnıma bastırdı. Beni alnımdan öptü. Geri çekilirken gözlerinde yeniden bir âşığın değil, bir komandonun gölgesi vardı.

Eymen'e baktı. "Ablan önce Allah'a, sonra kendisine, sonra da sana emanet," dedi ve bu, o gece onun dudaklarından duyduğum son cümle oldu.

00.23

Gurur, artık burada değildi.

Gideceği yer, yaşanacak vahşet yüzünden şimdiden merhamet dilemeye başlamalıydı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Kılıcı kınından çıkarırken kana bulamadan geri sokmayacağımı benimle beraber tüm tim biliyordu.

"Bu şafak, size kim olduğunuzu hatırlatacak," diyen Muşta'nın üzerinde çok uzun zaman sonra ilk kez operasyon üniforması vardı. Yüzü,

kompozit başlık altında gizleniyordu ve sesi normalden daha kalın yükseliyordu.

Helikopterin pervanelerinin yarattığı rüzgârı yüzümde hissedemedim çünkü benim de kafamda kaskım vardı. Uzun namlulu silahı göğsüme bastırıp Muşta'dan gözlerimi ayırmadan olduğum yerde durdum.

Muşta bağırarak, "Hatırladığınız bir şey var mı? Yoksa o kalın kafalarınıza tek tek sokayım mı yeniden?" diye sorduğu an, önünde dizilen tüm ekiple birlikte aynı anda, "Vur emrinde vururuz, gir emrinde gireriz, öl emrinde ölürüz! Türk komandosu ikinci bir emri beklemez!" diye bağırdık.

Muşta, "Kardeşinize ne yaptılar?" diye bağırdığı an, aynı anda öfkeyle, "İntikam!" diye bağırdık.

"Kardeşinize ne yaptılar?"

"İntikam!"

Helikopter piste indi.

"Kardeşine ne yaptılar, Dağcı Komando?" diye bağırdı Muşta hırsla.

"İntikam!" diye bağırdık boğazımızda yükselen en gerçek öfkeyle.

"Sesin çıksın, Dağcı Komando!"

"İntikam!"

"Sesin çıksın!"

"İntikam!"

"Tek birinizin burnu kanarsa o burnu ben kıracağım, tek birinizin üniformasında leşin değil, size ait kan görürsem o kanı döndüğümüzde ben misliyle akıtacağım lan, anladınız mı beni?" diye bağırarak sordu Muşta.

Sadece, "İntikam!" diye bağırdık.

"Hayalet, adaşın hazır mı?" diye sordu Muşta, bakışlarını kaskın altında gizlenen, normalde de daima bez bir maskenin altında gizlenen surata çevirerek. Aytekin, namıdiğer Hayalet.

Aytekin, "Hazır!" dedi.

Hayalet ve Kaplan bu gece için hazırdı. Tanklar.

"T70 piste iniş yaptı," dedi Yaman kafasını karanlıkta pusuya yatmış bir canavar gibi görünen helikoptere çevirerek.

"İlk hamleyi yaptığın âna kadar, ne kokun ne ayak izin ne sesin, hiçbiri leş tarafından alınmayacak, solunmayacak, duyulmayacak, Dağcı Komando!" Muşta başını havaya dikti. "Yaktıklarını sandıkları canı onlardan almaya gidiyoruz."

Helikopter yükselene, tanklar yola çıkana dek, Muşta zihnimde, "Yaktıklarını sandıkları canı onlardan almaya gidiyoruz," demeye devam etti.

Dağ karanlık ve soğuktu, inim olan dağın güvenini değil, kuşatılmış bir karanlığı perdeliyordu ve hemen eteklerinde itlerin yuvasına yer veriyordu. Rüzgârın uğultusunu duyuyordum, bir kurt çok uzaklarda bizim için uluyordu.

Devran, göğsüne yasladığı uzun namlulu silahla bir adım önümdeydi, iki taşın üzerinden ve ses çıkarmamak için ayağının altındaki yeri bile burada olmadığına inandırdı. Ben uzun zamandır kullanmadığım MPT-55'in kıç kısmını göğsüme bastırıp namluyu ileriye doğrulturken bu gece çok kan dökeceğimi biliyordum. Diğer helikopter görüş alanlarına giremeyecek kadar profesyonel bir şekilde gökyüzündeydi ama son âna dek onun varlığı, her biri için bir sürpriz olacaktı.

Görüş alanım bir an evvel kana bulansın istiyordum.

Vural, parmağını yüzüne yakın bir yere kaldırıp iki küçük hareketle konum bildirdi, ardından kaskın içindeki hoparlörden önce Devran'ın sesini duydum. "İtler batı tarafında topluluk hâlindeler, uyuduklarını düşünüyorum, hareketlilik oranı düşük," dediğinde bakışlarımı dağın eteğinde gizlendiğini düşündükleri yuvalarına diktim. Muşta parmağını ileri geri hareket ettirerek komut verdi ve dört asker, birbirinin arkasında zincirleme şekilde ilerleyerek karanlığın içine gölgeler gibi dağıldı.

"Giriş aslanıma yakışır," dediğinde Vural, bakışlarım ona çevrildi, karanlığın içinde bir gölge bile değildi, öyle iyi gizlenmişti. "İşaret fişeğini verdiğim anda Zincir'i takip et, Alaşafak!"

Muşta, "Zincir, başla," dediği anda ikinci bir emir gerekmiyordu. Başlangıcın sonunun ölüm ya da yaşam, kazanmak ya da kaybetmek olmasını umursamadan harekete geçtim.

"Üst cam panel, uçak camı ama Gurur kırabilir," dedi Ecevit, başımı aşağı yukarı sallayarak karanlığın içinde yel gibi ilerledim. Fare deliğinin üst katına tırmanırken ilerideki küçük kulübedeki güvenlik için diktikleri leş parçası beni fark etmedi. O beni görebilecek yeteneğe sahip değildi ama Devran, namlusundan yayılan kırmızı küçük ışık parçasıyla onun kafasını hedef alacak kadar yetenekliydi. Küçük bir ıslık sesi ve leş parçası geriye doğru yıkılıp kafasını hafifçe cama çarptı, camdan kayarak düşerken geriye camın yüzeyini kaplayan leş kanının bıraktığı iz kaldı.

"İyi iş, Yargı," dedi Muşta, sesi cızırtılı bir şekilde kafama dolarken ince ipi sallayıp kancasının en uygun yere saplanmasını umut ederek yukarı fırlattım. Küçük bir tık sesi. Kanca düşündüğüm yere geçti ve bedenimi yukarı kolaylıkla çekmeye başladım.

Yargı, "Kafası nasıl da güzel patladı, gördünüz mü?" diye sorarken ses tonu alayın aksine ciddiyet yüklüydü.

Arkamı kollayan Girdap'tı, bir ip daha yukarı doğru gitti ve kanca doğru yere saplandı, biraz sonra Girdap da benim gibi tavandaydı. Girdap'ın sesi kulaklığın içinden hışırtıyla zihnimde can buldu. "Onlara güzel bir günaydın öpücüğü ver."

"Daha iyisini hayatları boyunca almamışlardır, hayatlarının son gününe en güzelini sakladım," dememle elimi kaldırıp Girdap'ı durdurarak kare şeklindeki cam panele baktım.

İpleri belime geçirip kancayı yerdeki halkalara geçirdim ve uçak camını tek hamlede patlatarak içeri doğru düşmeye başlamadan önce, "Günaydın, götünü siktiklerim!" diye bağırarak bedenim cam kırıklarının arasında aşağı inerken yerde birbirinin üstünde yatan itleri taramaya başladım.

Saçılan her mermiyle uykusundan dehşetle uyananlar silahlarına davranamadan kafaları patlayarak geriye devriliyor, uyanamayanlar da bir daha gözlerini açamayacakları sonsuz bir uykuda kilitli kalıyordu. Yirmi beş, otuz yavşak yığını, altmış metre karelik bir odada saniyeler içinde leşe dönerek birbirinin üzerine yığıldı. Bir an sonra it yuvasında bir hareketlilik duyuldu ve helikopterin pervanelerinin sesi, dağın derinliklerinde bir aslana ait kükreme gibi yayılmaya başladı.

Kancaları pantolonumdan çıkarıp leş yığının içinden geçerek kapıya yönelirken şarjör değişimi yaptım, birinin kapıyı açacağını ve elinin boş olmayacağını biliyordum. Düşündüğüm oldu, elinde bir el bombasıyla kapıda beliren piç kurusunun çenesinin altına tüfeğin kıç kısmıyla vurdum, kemiğin kırılma sesi bana tatmin duygusunu hissettirirken, pimini çektiği el bombası hâlâ elindeyken onu odanın içine itip kapıyı kapatarak hızla koridora yöneldim. Patlama sesi arkamda bıraktığım büyük bir izdi ve muhtemelen o odada bir Türk askerinin patlatıldığına hepsi emin olmalıydı.

Dudaklarımdaki ölümcül kıvrımı maskem sakladı. Koridorda bana doğru koşmaya başlayan adamı gördüğüm an hiç düşünmeden namluyu kaldırıp tek seferde adamı alnının ortasından vurdum, geriye savrulup

yere serildi ve boynumu esnettim. Dışarıdaki patlama seslerini duyabiliyordum.

"Varan... Kaç oldu?" diye sordum. "Tüh, o kadar çok oldu ki sayamadım." Ve hemen ardından birini daha diğer leşin bir metre ötesindeyken kalbinin üzerinden vurarak yere devirdim. Ölümcül yerleri onlardan daha iyi bildiğimiz kesindi, bu defterler bu gece bir bir dürülüyordu, sonunda hangisine sokardık dürdüğümüz defterleri, işte orasını bilmiyordum. Hangisinin canı isterse. Hangisi en sona kalırsa.

Girdap tavandaki camlardan birini patlatıp serdiğim leşin üzerine basarak zemine indi. Kafasıyla sağ tarafı işaret edince başımı salladım ve birlikte tetikte bir biçimde koridoru aşıp karmaşaya ilerledik.

"Siz bu helikopterden aşağı sarkanın her deliğe sokabildiğimiz Yener Açıkgöz olmadığına şükredin amına koyduklarım!" diye bağıran Girdap, ilerideki hareketliliğin sebebi olan iki piçi kafalarından tekte vurup yere sermişti.

Muşta, "Yıldırım, patlat," dediği anda bir patlama sesi hoparlörü patlatırcasına kafamın içine doldu. "Fişek, arkanda," dedi ve bununla beraber, "Siktiğimin piçi, gel gel," diyerek birini taramaya başladı. Tüm bunları canlı bir şekilde yanındaymış gibi duydum.

"Orospu çocuklarının sakladığı biri var!" Hayalet'in sesiydi bu, bakışlarımı koridorda karanlık bir noktaya çevirdim. "Özellikle bir alandan uzaklaşıp bizi oradan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. İçerisi boş değil. İçerisi boş değil!"

Girdap, "Kimi saklıyorlarsa, burada bir yerde," dedi. "Biz hallederiz."

"Mayın'ı içeri yolluyorum, burası bizde çocuklar!" dedi Muşta. "Tekrar ediyorum, burnunuz dahi kanarsa o burnunuzu kıran ben olurum! Bu piçler tek bir damla Türk kanı dökemez! Dökmeyecek!"

İnfaz, "Az önce komutan dedikleri bir fareyi buldum," dedi. "Silahsız. Paketliyorum."

"Çok oynama, İnfaz. Bize de bırak," dedi Çivi sert bir sesle.

"Öldürmem, merak etmeyin," dedi İnfaz, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum; öldürmemesi, öldürmekten beter edeceği anlamına geliyordu. Komutan fare, büyük belaya çatmıştı.

"İnlerinin doğusunu vurun," dedi Muşta. "Girdap ve Gurur batı yönünde, doğuyu temizleyin, vurun!"

"Zifir, hedef doğu! Vur!" diye bağırdı Yargı.

Siverekli keyifle güldü. "Alçalarak vuruyorum beyler!"

Bir gümbürtü, ardından in ikiye ayrıldı ve içinde olduğumuz duvarlar çatladı. Kumlar yere dökülürken adımlarımızı hızlandırıp sakladıkları yaratığı aramaya başladık.

"Ayağının dibine attı!" diye bağırdığını duydum Çivi'nin. "Muşta. Ayağının yanında!"

Girdap ile aynı anda birbirimize baktık.

Ve bir patlama sesi duyuldu.

Girdap silahını sıkıca göğsüne bastırarak, "Muşta," dediğinde, yaşanan sessizlik öyle güçlüydü ki bir an dikkatimin dağıldığını hissettim. Bununla beraber, Girdap'ın arkasında bir elinde keleş, diğerinde halat tutan adamın saklanarak bize doğru geldiğini gördüm. Dikkatsizliğim anlıktı ama çok fazla şeye mal olmadı. "Girdap, eğil!" diye bağırmamla, Girdap yere çöküp sürünme pozisyonu aldı ve hemen arkasında, duvar kenarına saklanan iti vurmak için duvarı hedef alıp zayıflamış taş yapıyı tarayarak çökerttim. Bir an sonra keleşin hedefindeydim ama hedef olmak umurumda değildi. Ondan hızlıydım. Ondan iyiydim. Onun on gömlek değil, yüz gömlek üstündeydim. Tek bir hamle. Ardından alnının ortasından vurularak yana devrilmeye başlayışını ve gözlerinin arkaya gitmesiyle ortaya çıkan beyazlığı gördüm.

"Muşta!" diye bağırdım silahı indirirken. "Devran, Tayfun, Aytekin! Biriniz cevap verin! Muşta iyi mi?"

"İyiyim lan andaval, ne bağırıyorsun? Git herifi bul," dedi Muşta öksürerek. "Toz yuttum anasını satayım!"

Tayfun, "Olduğunuz alanda sizin dışınızda bir canlılık daha tespit ettim. Termal kamerada biri görünüyor," dediğinde çenemi havaya diktim. "On, on beş metre ilerinizde. İlerleyin."

İlerlerken Zeliha'nın yüzünü gözümün önüne getirmemeyi denedim. Dikkatim kafamın içindeyken lazımdı bana. Girdap, parmağını kaldırıp kapılardan birini işaret edince çenemi havaya kaldırdım. Bir süre durup kapının ardındaki sessizliği dinledik ama kulaklarımıza silahların patlama sesleri dolmaya devam ediyordu.

Girdap, "Gurur," deyince bakışlarımı ona çevirdim. "Bu kapının arkasında bizi bekleyen bir şey var. Olur da bu odadan tek çıkarsan, biliyorum yanlış ama senden bir isteğim var."

"Saçmalamayı kes," diyerek gözlerimi kapıya çevirdim. Kapının ardındaki sessizlik, bir kıyamet alameti gibiydi ama bu alameti görmezden gelmeyi denedim.

"Künyemi Mehtap'a ver."

Durdum, biri göğsüme sıkmış gibi durdum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bu defa kapıya odaklanan oydu.

"Biliyorum yanlış ama her nasıl kalbimin hâlâ onda olması yanlışsa, künyemin de onda olması gerekiyor, ne kadar yanlış olursa olsun."

"Girelim," dedim sadece. Kapının kilidine nişan aldığımda Girdap derin bir nefes alarak, "Girelim," dedi ve silah patladı. Kilit parçalandı, kapı aralanmaya başladı.

Ve karşımızda, kilolarla patlayıcıyı bedenine sarmış, sakallı, orta yaşlardaki o adamı gördüğümüzde ikimiz de anlık donup kaldık.

Asker olmak benim için her zaman her şeyi göze alabileceğim bir tutkuydu. Bu uğurda ölebilirdim, bu uğurda can vermek onurdu benim için. Bu uğurda çok kan dökebilirdim, binlerce leş serebilirdim, yarattığım kan gölünün içinde boğulacak dahi olsam o kanları akıtmaya devam edebilirdim. Ama âşık olmak, planlarım arasında en sona bile oynamıyorken ben, şimdi yaşamak zorunda olduğumu hissettiren bir çift ceylan gözün tutsağıydım.

Bir çift ceylan gözün vurgunuydum.

Bu vatana canımı verirken, zalimin kurmaya çalıştığı düzeni kafasına yıkacak olan bendim. Mazlumun gözyaşında, masumun kanında kurmayı denedikleri saltanatı elbette onların darağacı edecek de bendim. Bir kez ölsem, bin kez farklı bir anadan yeniden dünyaya geleceğimi daha ilk günden beri biliyordum. Ama bir çift ceylan göz vardı. O gözlerden akacak olan yaşlar vardı. Belki de arkamda bırakacağım yarım kalmış bir ömür olacaktı. Tepkisizlik içinde karşımdaki adama bakarken düşünceler kafamın içinde hızla, bir nehir misali akmayı sürdürüyordu.

Girdap'ın da tıpkı benim gibi düşüncelerle dolup taştığını fark ettim ama ikimizin de yüreğinde var olmayan tek bir duygu vardı, o da korkuydu. Korkmuyorduk. Bir Türk askeri asla korkmazdı. Karşımızdaki herif de bunun farkındaydı. Yine de gözlerini dikmiş bize bakarken bir olasılığa tutunuyordu. O olasılığa ne kadar sıkı tutunursa tutunsun, yaratamayacağı tek duygu vardı; korkuydu. Gözlerinin içine baktım. Kötülüğün, masumun kanının, mazlumun ahının o gözlerdeki kötülüğün çatısı altında olduğunu gördüm.

"Gurur," dedi biri, kulaklığımdan zihnime dokunan sesin kimden geldiğini çıkaramadım. "Girdap?" Ses Tayfun'dan geliyordu. "Yalnız de-

giller. Bulundukları noktada biriyle birlikteler ve ikisinden de ses çıkmıyor!"

Patlama sesleri. Silahın namerdi delerken çıkardığı onurlu sesler. Koşuşturma sesleri. Helikopterin dönen pervanesinin sesi. Hepsini duyuyordum.

"Hoş geldiniz, Türk askerleri," dediğinde adam, ses tonuna sinmiş alayın zemininde uzanan korkuyu duyabiliyordum. Bedeni patlayıcılarla çevriliyken bile patlama ihtimalinden değil, bizim varlığımızdan korkuyordu.

Bizi ayıran başlıca özelliklerden biri de buydu işte. O, bedenine sardığı patlayıcılardan değil, bizim varlığımızdan korkuyordu. Biz ise şu an elimizde bir silah olmasa, elimiz kolumuz bağlı olsa, önümüzdeki patlayıcılarla dolu bu herifin bir de uzanmış bir namlusu olsa, yine o duyguyu barındırmazdık. Korku, Türk askerinin kanına sadece aşk uğruna dokunurdu, aksi yoktu, olmayacaktı; Türk askerini sadece sevdası korkuturdu.

"Ne şanlı, sen bize Türk askeri diye sesleniyorsun, biz ise senin ölüne de dirine de leş diyoruz," dediğimde başını sola yatırıp, "Bana doğru tek adım attığın an, sizi kendimle beraber bir leşe çevirmek benim için onur olacaktır," dedi.

Devran, "Sesleri geliyor, iyiler," dedi ama daha sonra onlarla olan bağlantıyı zihinsel olarak kopardım.

Herifi şöyle bir süzdüm.

"Sen onurlu bir davranış gösterebileceğine, onur denen şeyi hissedebileceğine inanıyorsun yani?" diye sorduğumda gözlerimin içine uzun uzun baktı ve "Çalıklı," dedi. "Ses tonun babanın sesini ne kadar da andırıyor."

Damarıma bastı, damarımın üstünde leş bir ayak istemediğim için namluyu alnına konumlandırdım ve bakışlarındaki karanlık çoğaldı.

"Bir gün geleceğini biliyordum ama açık konuşmak gerekirse, o günün bugün olacağını hiç düşünmemiştim."

Kendi ağzıyla yetkisini gösterdiğinin farkında değildi. Gözlerimi kıstım. O, dışarıdaki leşlerin korumak için kendilerini önüne siper edip buraya sakladıkları o avdı.

O, onlar için önemliydi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama bunu ona göstermek yerine, söyleyeceklerine kulak vermeye karar verdim.

"İntikam almak için bu kadar hızlı ayaklandığınıza göre Açıkgöz geberip gitmiş olmalı," dediği anda Girdap öne doğru atıldı ama avucumu Girdap'ın göğsüne bastırarak onu durdurdum.

"Senin yalnızca o leş vücudunu değil, hayatını infilak ettireceğim yarak kafalı," dedi Girdap dişlerinin arasından. "Yeryüzünde senin kanını taşıyan herkesin bir bir kafasına sıkacağım!"

"Bu seni de en az benim gibi biri yapmaz mıydı, Demiralp?" Girdap'ı da tanıyordu. Gözlerimi adamdan çekmedim. Küçük, hücre penceresini anımsatan penceresinden sızan ay ışığı ve gümüş mavisi gölgeler adamın sırtına vurarak bedenini karanlığa mıhlıyordu.

"Niyetin ne?"

Sorum ilgisini çekmiş gibi bakışlarını bana çevirmesini sağladı. Bir süre beni izledikten sonra, "Özgürlüğüm ya da ölümümüz," dedi.

"Özgür kalamazsan kendini havaya uçuracaksın yani, doğru mu anlıyorum?" diye sorduğumda alayla güldü.

"Vay be, akıllı çocukmuşsun. Ee, tabii kimin oğlu..."

"Ben Mustafa Kemal Atatürk'ün evladıyım, senin kimin oğlu olduğun belirsiz olabilir ama bizim babamız belli," dedim aşağılayıcı bir ses tonu kullanarak. Bu onu sinirlendirmedi, duygularını rahatlıkla örtbas edebiliyordu.

"Yanlış," dedi, "sen damarlarında benimle aynı kanı taşıyorsun çünkü benim yoldaşımın oğlusun."

"Yoldaşını ellerimle öldüreceğimi söylemiş miydim?"

Sorduğum soru üzerine, "Baba katili olacaksın, doğru mu?" diye sordu alayla. "Dönmek istediğin bir kadın olduğunu biliyorum, Çalıklı. Ya benimle parçalara ayrılırsın ya da kenara çekilirsin ve dışarıdakilere durmalarını söyleyerek gitmeme izin verirsin. Aksi durumda, arkandan çok ağlayacak."

"Onunla ilgili konuşurken o dilini çekip dışarı asılacağımı, kökünden koparıp boynuna dolayarak senin götünü dağdaki kurtlara siktireceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum oldukça sakin bir sesle.

"Zaaflarını mı gösteriyorsun bana, Çalıklı?"

"Eğer burada birlikte öleceksek, zaaflarımı bilmende bir sakınca görmüyorum," dediğim an, yüzündeki rengin bir ton solduğunu fark ettim. İfadesini çabuk toparladı ama içine ektiğim kuşku, gizleyemeyeceği kadar büyüktü.

"Benimle bir leş olmayı kabul ediyorsunuz, öyle mi?"

Girdap, "Yanlış," dedi. "Sen bir leş, biz ise iki şehit olacağız. Bizim arkamızdan yas tutacaklar, senin arkandan beddua okuyacaklar. Oh olmuş diyecekler. Keşke diyecekler, keşke o patlarken yanında olsaydık da organlarının etrafa saçılışını izleme keyfine varabilseydik diyecekler. Sonra senin sülalene ulaşacak dostlarımız. İçeride senin düşüncelerini yaşatacak ne kadar kanın, soyun varsa hiç düşünmeden kafalarına sıkacaklar, ağızlarına silahı dayayıp karın boşluklarını mermiyle dolduracaklar. Tam da hak ettikleri gibi."

Herif duyduklarından hissettiği rahatsızlığı saklayamadı.

"Bizim parçalarımızı toplayıp üzerine kızıl bayrak örtecekler, senin bir kefenin bile olmayacak, çöp poşetinin içine koyup en sevdiğin kimse ona postalayacaklar, son kez çirkin parçalarını görsün diye. Sarılır ağlar," dediğimde dişlerini sıkarak bana baktı. "Çöp poşetinin içindeki kıymetsiz parçalarına."

Tam ağzını açacaktı ki "Siverekli," dediğim anda, durup kaşlarını çattı. "Batıyı vur."

Sivereklinin donuk bir şekilde, "Ne?" diye sorduğunu duydum ve Girdap gülerek, "Batıyı vur," diye tekrar etti beni.

"Siz batıdasınız."

"Doğrudan olduğumuz yeri vur," dedim adamın gözlerinin içine bakarak.

Herif donmuş bir hâlde, "Ne?" diye sorduğunda, Sivereklinin sesini duyabilmesi için kulaklığı geniş hoparlöre aldım ve Siverekli ciddiyetle, "Türk askeri ikinci bir emri beklemez," dedi.

İşte tam da o an adam, "Durun!" diye bağırdı telaşla. "Siz çıldırdınız mı?"

Siverekli, "Alçalıyorum, batı," dedi ve adam üzerindeki patlayıcıları hızla sökmeye başlarken, "Bekleyin, bekleyin! Siz kafayı yemişsiniz, bekleyin!" diye feryat etmeye başladı.

"Ya elin bağlı benimle bu odadan çıkarsın ya da üç dakika içinde bu oda, senin siktiri boktan patlayıcılarına kalmadan Türk askeri tarafından havadan vurulacak," dedim donuk bir sesle.

Adam üzerindekileri hızla sökmeye devam ediyor, her bir hareketi panik yüklü olsa da dikkati elden bırakmamaya çalışıyordu. Niyeti buydu. Gidebilmek için bizi korkutmak istemişti ama korkan kişi karşımızda duruyordu. Ele başlarıydı, Emsal'den bile daha yetkiliydi ve onu korumak için bizi tufaya bu şekilde düşüreceklerdi; onu içeride sakla-

malarının sebebi, kaçmasını sağlamak için ellerinden geleni yapmaya çalışmalarındandı.

Ensesinde silahımın namlusuyla onu batı bölgesinden çıkarırken, Girdap da hemen yanında ilerliyor, ona göz açtırmamak için yüzünü, mimiklerini izliyordu. Adam hiç konuşmadı, yaşanan bu olay onu şoka uğratmış gibiydi. Muşta sürekli bağırıyor, bir şeyler söylüyordu ama ona kulak vermiyordum. Namluyu herifin ensesine biraz daha bastırıp koridoru sapmamla, batı bölgesi şiddetli bir patlama sesiyle birlikte vuruldu.

Korkudan titreyen dizlerini o an fark ettim.

Ciddiyetimi kan gibi içtiği an, o andı.

"Sen," dedi duyguları birbirine girmiş bir hâlde, "sen delirmişsin, Türk askeri."

"Aklı başında tek bir Türk'e rastlayabileceğini düşünüyor olamazsın," dedim. "Sen bize ihanet et, sonra neler yapıyoruz oturup izle."

"Orada kalsaydık sen de patlayacaktın. Seni kendi mesai arkadaşın vuracaktı," derken sessizdi, attığı her adımda dizleri titriyordu.

Tayfun, "Canlılar, Muşta. Termal kamerada görüyorum. Yalnız değiller!" dedi telaşla.

Girdap'a, "Bağla," dediğim anda, keskin misina yüzeyli halatları çıkarıp herifin kollarını arkaya alarak bağladı. Silahının namlusuyla ensesine sertçe geçirip, "Yürü!" diye hırladı.

"Siz delirmişsiniz," dedi adam yeniden, tek söyleyebildiği buydu. "Kendinizi vurduracaktınız."

"Yürü," diyerek silahın namlusunu beynine yasladım. "Yoksa içindeki bilgileri sikime taşağıma sürer, dağıtırım o boş beleş beynini senin."

Söylediğim şeyi ikiletme şansı olmadığını, ne kadar deli olduğumu, bunu yapabileceğimi anlamış olacak ki önümde tıpış tıpış yürümeye başladı. Moloz yığınının içinden önümde itlerin ele başıyla çıktığımda, şafak gökyüzünün bağrına kızıl lacivert bir leke gibi yayılmıştı. Hemen önümde dizlerinin üzerinde, silahsız, etkisiz hâle getirilmiş bir avuç piç kurusu, dizlerinin üzerinde, elleri bağlı, bir paçavra gibi eğilmiş askerlerin botlarının altında ezilerek duruyorlardı. Başlarının önümde kurbanlık bir hayvan gibi çıkartıldığını gördüklerinde şaşkın iniltiler çıkardılar ve Devran, postalının tabanıyla ses çıkaranlardan birinin kafasına bastırıp yüzünü toprağa gömdü.

"Hak ediyor musun lan şu toprağı pezevengin evladı?" diye sorarken çenesi kaskatıydı.

İnfaz, arkasına aldığı yirmi beşe yakın cesedin önünde bizi izliyor, Muşta yere yatırdığı piçlerden birinin boynuna urgan doluyor, diğerleri de paketledikleriyle ilgileniyorlardı. Etrafta çok sayıda leş, çok sayıda teslim alınmış piç kurusu vardı. İçeri girerken bizi bu kadar büyük bir kalabalığın bekleyeceğini düşünmesek de şafak gökyüzüne kanı ve intikamı kızıl, lacivert renklerle çizmeye başladığında her şey bitmişti.

Birimizin bile burnunda kan lekesi yoktu ama döktüğümüz kan, büyük bir çukuru ırmağa dönüştürecek kadar çoktu. Önümdeki piçi itmemle, elleri bağlı şekilde yere yüzüstü düşmesi bir oldu. Alaşafak Timi aynı anda silahlarının namlusunu göğe yükseldi.

Aynı anda bağırdık.

"İntikam!"

ZELİHA ÖZDAĞ

"Söylenenlerin ne kadarı doğru? Türk silahlı kuvvetleriyle mi çalışıyorsunuz?" diye soran gazetecinin uzattığı mikrofona, patlayan deklanşörle birlikte etrafı beyaza boyayan flaş ışığı yansıdı.

"Türk komandosu bu operasyon için ne kadar zamandır hazırlanıyordu?"

Deklanşör sesi. Işık.

"Yakalanan örgüt üyelerinin ifadeleri alındı mı?"

Deklanşör sesi. Işık.

"Örgüt üyeleri sivil halka saldırmak için hazırlanıyormuş, bu bilgi ne kadar doğru?"

Uzanan mikrofonlar. Kanal logoları.

"Canlı bomba tehlikesi devam ediyor mu? Sivil halk tehlikede mi?"

Deklanşör sesleri. Arka arkaya.

"Hakan Basri Şenkaya'nın adını biliyoruz ama yüzünü bilmiyoruz, bu kahramanı ne zaman görebileceğiz? Bu gizlilik neden?"

Patlayarak geceyi aydınlatan ışıklar.

"Operasyona katılan komandolarımızla o gece yaşananlar hakkında konuşma şansımız olacak mı?"

Israrcı bir kalabalık.

"Canlı şekilde ele geçirilen bölücü örgütteki suçluların sayısıyla ilgili bilginiz var mı?"

Cenan birdenbire ona mikrofon uzatan, son sorunun sahibi muhabire döndü ve "O bir bölücü örgüt üyesi değil, onlar terör örgütü üyesi. Terörist!" dedi sertçe.

Muhabir duraksayarak Cenan'a bakıp, "I," diye bir ses çıkardığında Cenan önündeki muhabir yığınını iterek ilerlemeye başladı.

Göğsüme yasladığım dosya yığınıyla onu takip ederken ayak bileklerimin titrediğini hissediyordum. Deklanşörler birkaç kez üzerimde patladı, kameralara ve mikrofonu bana yönelten muhabirlere bakmamaya çalışarak Emniyet Müdürlüğünün merdivenlerini hızla tırmanmaya başladım.

"Sorularımızı yanıtlamalısınız. Yanınızdaki asistanınız mı?" diye bağırarak soran muhabiri duymazdan geldim.

Evet, öğrencisi ve asistanı. Ben şu an buydum. Cenan Kaplaner'in öğrencisi ve asistanı.

X-ray cihazından geçip, bir kadın memur tarafından arandıktan sonra koridorda ilerlemeye başladık. Ayağımın altındaki yer kayıyor gibi hissediyordum. Cenan, "Allah'ın cezaları!" dedi öfkeyle. "Hakan'ı ve diğerlerini buradan bu asalaklara yakalanmadan nasıl çıkaracağız?"

"Medya bu işin peşini bir süre bırakmayacak," dediğimde Cenan omzunun üstünden bana baktı.

"Sen iyi misin?"

Gözüme uyku girmediği, gözlerimin altına çöken koyu halkaları kapatıcının bile örtbas edememesinden belli olmalıydı. Kan çanağına dönmüş gözlerimi Cenan'ın yüzünde dolaştırıp, "Gurur'u gördüğümde daha iyi olacağım," dedim.

"Hiç değilse Yener bu sabah tepki verdi," dedi Cenan beni rahatlatmak ister gibi. "Hayati fonksiyonları normale dönmeye başladı. Bu hepsini rahatlatacaktır."

Şafak al renge boyanırken, Yener ilk kez yaşamın hâlâ içinde var olduğuna dair bir tepki vermişti.

Telefonum çalmaya başladı. Arayanın babam olduğunu biliyordum ama tek yaptığım elimi kabanımın cebine atıp, yan taraftaki tuşa basarak telefonun sesini kesmek oldu. Gözlerim koridora yerleştirilmiş büyük televizyon ekranına kaydı ve sarışın bir spiker, "Çok sayıda terör örgütü üyesi canlı bir şekilde ele geçirildi," dedi, o anda saniyeler saçlarımın arasına yağmur damlaları gibi hızla tutunmaya başladı. İçinde bulunduğum anın dışına itildim.

Saatin 06.26 olduğu o anın içinde, elimde telefonla holün ortasında dikiliyorum. Hattın öteki ucundan Nihan, "Yener," diyor. "Yener parmaklarını oynatıyor!"

Saat 07.25, hastane koridorunun ortasında üçüncü kez gözlerimi kırpıştırıyorum, Simge'nin, "Parmaklarını oynatmış, duydunuz mu? Parmaklarını oynatmış!" diyerek çığlıklar attığını duyuyorum.

Daha sonra hastane koridorunda göğsüme ekilmiş bir yasla öylece dikildiğim o anın girdabında gözlerimi yeniden açtığımı hatırlıyorum. Saat 14.45, telefonum bir defa daha çalıyor, tesiste adını dahi bilmediğim toy bir asker, "Dönüyorlar yenge," diyor, "dağ aslanları şafağı kana buladı."

Spiker, "Bunun son zamanların en büyük intikam operasyonu olduğu söylentiler arasında," dediği an olduğum anın içine geri çekildim.

Cenan'ın topuklu ayakkabılarından dökülen ses kafamın içinde ilerledi, onun arkasında yürürken bu gecenin ne gibi sonuçlara gebe kalacağını merak ediyordum. Merak ettiğim bir diğer şey ise Gurur'du. Kesintisiz bir şekilde ruhumun derinliklerinde onu merak etmenin ağırlığını taşıyordum.

"Cenan Kaplaner?" diyerek odadan çıkan adama çevirdiğim bakışlarımı sabit tutamadım çünkü adamın arkasından iki kişi daha odanın dışına çıktı. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Sayın Hakan Basri Şenkaya'nın özel olarak sizi talep etmesi şaşılacak şey doğrusu." Adam mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu genç hanımefendi kim acaba?"

"Asistanım, aynı zamanda öğrencim, Zeliha Özdağ," diye tanıttı beni Cenan. "Ben ve asistanım, elimizden gelecek bir şey varsa yapmaya hazırız. Acaba tim nerede?"

Adam, "Hakan Basri Şenkaya'nın yüzünü gören cennetlik, hayatımda bir defa gördüğümü söyleyemem. Özel bir alanda tutuluyor. Sadece müdürün ve ekip üyelerinin görme izni var. Ülkemiz için değerli ve korunuyor elbette. Sizinle görüşme sağlayacak mı bilemiyorum ama sizi burada istediğine göre görmek isteyecektir."

"Ben kendisiyle bizzat yüz yüze tanışıyorum, Ural Savcım," dedi Cenan ciddi bir ifade takınarak. Adının Ural olduğunu öğrendiğim Cumhuriyet Savcısı'nın bakışlarından geçen sorgu ve merakı okudum, ardından arkasındaki iki adamı takdim ederek, "Ağır Ceza'dan Ünal Tefenni ve eski Büro Amiri Gürdal Dağdelen," dedi. Adamlar Cenan ile el sıkıştılar ama ben etrafı izlediğim için benimle tanışma girişiminde bulunma-

ya çalışmadılar çünkü bu ortamın beni ne denli rahatsız ettiği yüzümden anlaşılır durumdaydı.

Bir polis memurunun bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Cenan Hanım?" dedi sorar gibi ve Cenan hızla polis memuruna dönerek adamlarla sohbetini yarıda kesip memura doğru ilerlemeye başladı. Hemen arkasında ilerlerken neler olacağını kestirememe durumum devam ediyordu.

Elini önüne doğru uzatıp saygıyla, "Beni takip edin lütfen," dedi. "Zeliha Hanım sizsiniz, değil mi?" Başımı sallayabildim. Kelimeler hâlâ onları çıkarıp insanlara sunabileceğim kadar hâkimiyetim altında değildi. "Komando Çalıklı özellikle gelip gelmediğinizi sordu. Lütfen siz de beni takip edin."

Kalp atışlarım vurgun yemiş gibi şiddetle yükselerek göğsümün derinliklerinde büyük bir haykırışa dönüştü. Adımlarım elimde olmadan hızlandı, Cenan'ın gülümseyerek bana yandan bir bakış attığını fark ettim ama o bakışlara karşılık dahi veremedim. Damarlarımda salınan kanın bile heyecanla gürül gürül aktığını, damarımı yırtıp dışarı taşacak gibi taşkın bir seviyeye ulaştığını hissettim.

Bizi önce özel, beyaz bir alana aldılar, ardından o alandan çıkarıldık ve metal, siyah masanın ortada durduğu, sorgu odasına benzer bir odaya sokulduk. Bekleyiş sandığımdan daha uzun sürdü, dakikalar birbirinin üzerine devrilirken Cenan ile karşı karşıya duran iki metal siyah sandalyenin üzerinde oturmuş, sessizlik içinde bekliyorduk.

Kapı açılırken düşünceler artık önünü alamayacağım kadar gürültülüydü. Kapının ardında dikilen adamı gördüğümde artık gürültülü olan sadece düşünceler değildi, kalbimde de kıyamet kopuyordu. Oradaydı. Kaskı hâlâ başında, yüzü askerî bez bir maskenin arkasında, yüzünde toprak ve kan lekeleriyle bana bakıyordu ama yüzüne sıçrayan kan lekelerinin ona ait olmadığını biliyordum. Kafasındaki kaskı çıkarıp bana doğru bir adım atmasıyla oturduğum yerden kalkmam eş zamanlarda oldu. Hızla ona yöneldim, kollarını benim için açtı ve o büyük kolların arasına çarparak girip bedenini yıkmak ister gibi tüm gücümle ona sarıldım.

"Dağ Gelinciği," diye mırıldandığını duydum bez maskenin altından.

Yanağımı göğsüne bastırdığımda kanın metal kokusu, tozun geniz yakıcı kokusuyla karışarak içime doldu ama o kokuları bile güzel kılan

bir koku varsa eğer, o da kesinlikle onun buz ve yasemini hatırlatan ferah, soğuk kokusuydu.

"İyisin," diye fısıldadığımda bunu kanıtlamak ister gibi bana daha sıkı sarılıp mezarım bellediğim göğsüne gömdü beni.

"Seni gördükten sonra aksi mümkün mü? Sırtımda kırk kurşun yarası olsa, karşımda da sen olsan, ben yine iyi olurdum."

"Herkes iyi mi?" diye sordum ona daha sıkı sarılarak.

"Herkes iyi, intikam alındı." Beni kollarının arasından bırakmadan yüzündeki bez maskeyi çenesinin altına indirip dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Bak," dedi, "bak bu saçlarda dağın esintisi var. İçime çekince yuvama dönmüş gibi hissettirmesi de bundandır belki de."

Sessizce ona sarılmaya devam ettim. Kısa süre sonra Devran ve Biricik içeri girdiler; Biricik, Devran'ın kolunun altındaydı, beline sıkıca sarılmış ürkek gözlerle etrafı süzüyordu. Nihan ile Vural da sarmaş dolaş içeri girdiler. Girdap, Tayfun, Ecevit ve Adnan da içeri girdiler. Gölge askerlerin de içeri girdiklerini gördüm.

İçeri en son Muşta girdi.

Onu ilk kez bir kask, bez maske takarken görüyordum ve üzerinde de operasyonda giydiği kamuflaj üniforması vardı. Binbaşı Şenkaya'yı görevden gelmiş ve hâlâ göreve hazırken gördüğüm ilk andı bu.

Cenan, Muşta'yı görür görmez oturduğu yerden doğrulup kalktı. Muşta'nın bez maskenin üzerinde gök gibi gerilen çivit mavisi gözleri Cenan'a saplanıp kaldı. Çok kısa bir andı ama ikisi için bir ömür sürmüş gibiydi; sadece birkaç saniye birbirlerine baktılar ama sanki yıllardır aynı noktada durmuş birbirlerini izliyorlarmış gibiydi.

Cenan, "Hoş geldiniz, Binbaşı Şenkaya," dediği anda Muşta'nın mavi gözleri kısıldı.

"Hoş buldum, Avukat Kaplaner." Bakışlarını bana çevirdi. "Bize iyi haberlerle mi geldiniz?"

"Yener'in durumu iyiye gidiyor," dedim heyecanla, bunu söylediğim an Gurur beni daha sıkı kavrayarak bağrına bastı. Bedeninin gevşediğini hissettim. Beklediği haberi benim ağzımdan duymak onu rahatlattı.

Girdap sandalyenin üzerine çöküp, "Çok şükür," dedi derin bir nefes vererek. "Uyandığında çok şey kaçırdığı için hepimize kaprislenecek."

"Kaprisine başlarım onun," dedi Muşta.

"Daha ne kadar burada duracağız?" diye sordum beklentiyle.

"Ele başlarının sorgusu başlayacak. Sorgu bitene dek burada durmamız iyi. Çünkü ne söyleyeceğini bilmiyoruz." Gözlerini Gurur'a çevirince ihtimallerin saklandıkları inden çıkıp bana doğru yaklaşmaya başladıklarını hissettim. "Eğer ihtimal verdiğimiz şekilde ilerlerse burada durup Gurur'u savunmamız gerekecek."

Cenan, "Elimiz sıkı, durumun aleyhimize dönmesi zor ama yine de kart dağılımını en iyi şekilde yapacağımdan şüphen olmasın. Ele başlarının ismi geldi. Uzun süredir teknik takipteymiş zaten," dedi Muşta'ya bakarak. "Çalıklı'yı dağdaki iki üç fareye yedirmeyeceğiz."

Muşta gözlerini Cenan'a dikip, "Hiç değişmeyen bir şey varsa, o da senin hırsın," dediğinde, Cenan kaşlarını çatarak Muşta'ya baktı. "İleride çok iyi bir avukat olacağına bu yüzden emindim."

Cenan, "Operasyona dair görüntüleri de soruşturmaya dahil ettirecek misiniz?" diye sorduğu anda kafamı kaldırıp Gurur'a baktım.

"GoPro ile alınmış görüntülerden bazılarını dosyaya dahil edeceğiz," diyen Zafer'di. "Çünkü silah mühimmatları olduğunu, saklandıkları bir alan olduğunu, bize ne şekilde karşılık vermeye çalıştıklarını göstermemiz gerekiyor. Bunlar büyük deliller."

"Herif uzun zamandır teknik takipteymiş," dedi Cenan. "Teslim ettiğiniz, şu üzerine patlayıcı sardığı söylenen adam. Yine de görüntüleri delil olarak sunmakta fayda var. Örgüt kollara ayrılıyor, dışarıda hâlâ elini kolunu sallayarak gezen üyeler olabilir. Bu da tehlike arz eder."

Muşta, "Görüntüleri ayıklamaları için tesise gönderdim, biraz sonra mailime gönderilecektir," dedi. "İtin ilk sorgulamasını savcı yapar diye düşünmüştüm ama ileri düzey yetkiye sahip birinin almasına karar vermişler. Sorgulamayı yapacak kişinin son derece profesyonel olması, örgütlerle ilgili durumları geniş çapta bilmesi, bilmiyorsa da öğrenmesi önemli."

Muşta ayaklanıp Cenan'ın önüne ilerledi. Cenan'ın bilgisayarını işaret ettiği anda, Cenan dizüstü bilgisayarının kapağını açtı. Eğildi, yanağı Cenan'ın yanağına neredeyse yaslı konuma geldi ve tarayıcıyı açıp mailini ve şifresini girdi. Cenan gergin bir şekilde ekrana bakarken bu yakınlığın onda yarattığı hisleri görebiliyordum. "Görüntüler gelmiş," dedi Muşta dosya ekine tıklayarak.

Askerler ağır adımlarla bilgisayarın önüne ilerledi. Gurur beni kolunun altına çekerek yürüttü. Bilgisayar ekranı önce kardı, ardından karanlığın içinde süzülen görüntü öbekleri ekranda hareket etmeye baş-

ladı. Öyle karanlıktı ki kameranın gece görüşü bile etrafı kadraja sığdırmakta zorlanıyordu. Öncelikle içinde barındıkları, gizli olduğu her hâlinden okunan yapıyı çektiler. Silahlı birinin nöbet tuttuğu kulübe de kadraja girdi. Görüntü, karanlığın baskınlığından dolayı piksel piksel olmuş durumdaydı ama çok geçmeden ilk patlamayla beraber aydınlık kadrajın önünü kesti, görüntü netleşmeye başladı.

Tankın önünde duran Hakan Basri Şenkaya'ydı ve başından aşağı kızıl ateşler yağarken gözünü bile kırpmadan karşıya bakıyordu. Karşı tarafın atağı onu durdurmadı, tankın önünde dikildi ve onlara karşılık veren ateşlerin altında, eceli üzerine giymiş bir ölüm meleği gibi ateşlere siper oldu. Çok geçmeden kanlı bir çatışma başladı. GoPro kimin kaskının üzerinde yer alıyordu bilmiyordum ama görüntüleri doğru alabilmek adına son derece dikkatli hareket ediyor, onlara saldıran terör örgütü üyelerinin ataklarını ustaca kayda alırken aynı anda ona doğrultulan namlunun ucundan mermiler patlamaya başlamadan o karşısındakini etkisiz hâle getiriyordu.

Devran'ın ona keleşle yaklaşan birini tam da çenesinin altından vurduğunu gördüm, karşısındaki kişinin beyninin dağıldığı ânı karanlıkta zor da olsa fark edebilmiştim. Muşta küfrederek kaydı durdurup, "Kızlar," dedi bana dönerek. "Siz hava almak ister misiniz?"

Biricik ile aynı anda, "Hayır," diye direttik, Nihan bir şey söyleme gereği bile duymadı çünkü zaten buna alışkındı.

"Bu görüntülere bazı sansürler gelmeli," dedi Cenan. "Onların atağa geçtiği anların daha ön planda olduğu bir kayıt sunalım." Devran'a baktı. "Eline sağlık."

Muşta gözlerini yüzlerinin arasında bir iki santim dahi olmayan Cenan'ın yüzünde dolaştırıp kaydı ileri sararak baştan başlattı. Teslim olanların perişan hâlde olduklarını gördüm. Dizlerinin üzerinde duruyorlar, bağlanmış hâlde, ağızlarından ve yüzlerinin çeşitli bölgelerinden kanlar akıyordu. Yaman, silahının sapıyla aralarından birinin ensesine sert bir tane geçirdiğinde yüzüstü toprağa düşen kansızın yanağına postalının tabanıyla basan Adnan oldu.

"Nasılmış?" diye sordu. "Yeri yalamak nasılmış? Yeri senin dilinle, o çirkin suratınla temizleyip tüm yüzünü parçalama düşüncesi beni çok tatmin ediyor. Yapmalı mıyım?"

Yerdeki, "Lütfen," dedi. "Lütfen, teslim oldum, lütfen."

Ecevit, "Senin yalvarman bana zevk bile vermiyor, kafanı tek mermiyle parçalayıp dilini yerinden söksem, sesini sonsuza dek kessem, belki tatmin olurdum," dediğinde sesinin ilk kez bu kadar tehditkâr duyulduğunu fark ettim. "Söyle, kaç sivilin kanına girdin?" dedi Ecevit namlusunu yerdekinin ağzına yaslayarak. "Kaç ananın gözünde yaş, kaç yetimin kalbinde ömür boyu kapanmayacak bir yara oldun sülalesine koyduğumun oğlu?"

"Ben sadece davamız için savaşıyordum," dedi herif ve o an Gurur, "Davanız için savaşıyordun ha?" diye sorarak kadrajıma girdi, bir an duraksayıp kameraya baktı. "Kaydı durdur." Bu her şeyin bittiği anlarda çekilmiş bir görüntü olmalıydı. Bir patlama sesi duyduğumda, yerde yatanın son nefesini verdiğini ve o son nefesi ona kimin verdirdiğini biliyordum.

Gurur zihnimin içinde birkaç defa, *"Kaydı durdur,"* diye tekrarladı aynı tehlikeli sesle.

"Bu kısmı keselim," dedi Cenan, Muşta başını salladı.

"Neden?" diye sordu Biricik merakla.

Cenan, "Önümüzde bir belirsizlik var. Gurur'u ne kadar az göze sokarsak o kadar iyi," diye cevapladı. "Yoksa Türk askeri, teröriste istediği hükmü verebilir ve buna hiçbir Allah'ın kulu karışamaz."

Biricik korkarak Devran'ın göğsüne sindi. "Anladım, özür dilerim. Saçma bir soruydu."

Cenan ona şefkatle gülümseyerek, "Hayır, saçma bir soru değildi bebeğim," dediğinde Biricik de utangaç bir gülümseme takındı.

Devran gülümseyerek Biricik'in saçlarının üzerini öptü. Biricik ona sessizce, "Sen kahramansın," dedi ama sessizce söylediğini sandığı bu şeyi aslında hepimiz duyduk.

"Senin kahramanın mıyım peki?"

"Sen hem vatanımızın hem de benim kahramanımsın," dedi Biricik yanağını Devran'ın göğsüne yaslayarak.

Odanın kapısı tıklatıldı, yüzünde bez maske olan asker, kapıyı açıp dışarıda duran, yüzünü göremediğim adamı dinledi. Adam, "Şafaktan önce şehirde olamayacakmış," dediğinde kimden bahsediyordu bilmiyordum ama karşısındaki asker sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetiniyor, adama cevap vermiyordu. Asker kapıyı kapattığı anda Muşta ona döndü.

"Aytekin, ne diyor o uğursuz herif?"

Maskeli, Aytekin isimli asker, "Sorguyu yapacak kişi şafaktan önce şehirde olmayacakmış, sorgunun yarın akşama ertelendiğini, gidip biraz dinlenebileceğimizi, gazetecilerin dikkatini dağıtacaklarını söyledi, baba," dedi ketum bir şekilde.

Muşta boynunu çıtlatıp, "Gelen velet çok taşaklı, methini duymuştum," dedi, o sırada Cenan, Muşta'nın boynunda belirginleşen kasa bakıyordu. "İyi oldu, gidip şu kayıtların son düzenlemesini yaptırırız. Hem oğlumu da görmek istiyorum." Gözlerini Cenan'a çevirdi. "Kızımı da özledim."

Cenan duraksayarak, "Dide de seni özledi," dedi.

"Hastaneye getirme, Yener'i sevmişti, neler olduğunu tam anlamıyla bilmemesi daha iyi olacak." Derin bir nefes aldı. "Ben eve gelirim hastaneden çıktıktan sonra."

Cenan, Muşta'nın gözlerinin içine bakarak, "Tamam," diye mırıldandı.

"Dışarıdaki medya maymunlarından nasıl kurtulacağız?" diye soran Vural'dı, çenesi kasıldı. "Tüm çıkışlara bir tane muhabir dikmişlerdir illaki."

"Zeminin bir alt katındaki otoparkta bizi bekleyen bir araç var," dedi Muşta, Cenan'ın bilgisayarının kapağını indirirken. Dikkat ettiğim ne mailinden çıkış yapmıştı ne de sayfayı kapatmıştı. Cenan da bunu fark etmiş gibi kapağı kapatılan bilgisayara baktı uzun uzun. "Hüsrev'den ricada bulunmuştum. Buradan ayrıldığımızda haber verecektim, bizi doktorların kullandığı otoparktan içeri alacaktı. Göze batmamış oluruz."

Gurur'un büyük eli elimi kavrar kavramaz, bileklerimizin uçlarındaki figür birleşerek kalbi yarattı. O an bile bilekliği takıyor olduğunu fark etmek beni duraksattı ama o, durmadı, elim büyük avucunun içindeyken yürümeye başladı ve bizi odadan çıkardı. Koridorda kan ve intikama bulanmış bir komandonun elini sıkıca tutarak ilerledim. Hakan abi bizimle çıkmadı, anladığım kadarıyla buradaki herkesten kimliğini gizlemeyi sürdürüyordu. Otoparka indiğimizde Hakan abi de oradaydı, yüzü görünmesin diye maskesini burnunun üzerine çekmiş, kaskını takmıştı ve görünen sadece mavi gözleriydi. Bizim için tahsis edilen araçlardan birine bindik, timin gölge askerleri ve Tayfun ile Girdap da bir diğer araca bindiler.

Olduğumuz yerden hayalet gibi ayrılırken gözlerim karanlık camın ardındaki kalabalığa takıldı. Israrcı kalabalık bu gece buradan ayrılmayacak gibiydi. Hakan abiye dair bir görüntüye, askerlerden gelecek bir

açıklamaya ve ellerine ne geçecekse ona ihtiyaçları vardı. Haber kanallarının tamamının gözlerini Isparta'ya çevirdiğini fark ettim.

Ne üstlerini başlarını değiştirdiler ne de tek lokma yemek yediler, ilk işleri hastane koridorunda tüm ihtişamlarıyla yürüyerek Yener'i görmeye gitmek oldu. Simge amcamla zor da olsa konuşmuş, her şeyin yolunda olduğuna onu inandırmıştı ama haber kanallarında beni gören babam durmamıştı, koridorda Gurur'un ihtişamlı yürüyüşünü izlediğim sırada telefonum yeniden çalmış, babam hattın öbür ucundan, "Oraya geliyorum," demiş, cevap bile vermemi beklemeden telefonu kapatmıştı.

Süslü Maria, yani babaannem buradaydı. Simge akıp giden zamanın içinde ilk kez tepkisiz gözlerle bakmak yerine, meraklı gözlerle askerlerin koridordaki ilerleyişini izliyordu. Kollarında o kadar çok iğne deliği vardı ki eğer amcam bu durumu görseydi, korkudan ne yapacağını şaşırırdı. Şimdi daha iyi olmasının tek sebebi, Yener'den hayati fonksiyonlar almaya başlamış olmamızdı. Yine de hâlâ dokunsam yana devrilecek, yere düşüp, düştüğü yerde sessizce ağlamaya başlayacakmış gibi duruyordu.

Eylül'ün, Cesur ve hemen yanlarında Destan ile koridordaki deri koltuklara oturmuş beklediklerini gördüm. Eylül abisini gördüğü an ayağa kalkmıştı ama Gurur ne ona ne de Cesur'a bir şey demeden sadece başını aşağı yukarı sallayarak yürümeye devam etmişti. Eylül, abisini tek parça görmenin mutluluğundan mıdır bilinmez sarsılarak ağlıyor, Destan ise yanından geçip giden abisine gülümseyerek bakıyordu.

Süslü Maria, "Yener'in ellerini görmeliydin," dedi beni neşelendirmek ister gibi koluma dokunarak. "Narin, kibar ve güzel ellerini böyle oynattı, bak." Ojeli parmaklarını kaldırıp, kırışıklıklarla kaplı güzel parmaklarını oynattı. "Buradayım ve maniküre ihtiyacım var, Maria, der gibi kıpırdattı hem de." Simge gözlerini babaannemizin eline indirip parmaklarına uzun uzun baktıktan sonra buruk bir şekilde gülümsedi. "Gözlerini hayırlısıyla bir açsın, ona manikür borcum var. Güzel yüzüne de bir maske yapacağım, güzelim cildi nasıl kurumuş, canım benim," dedi babaannem, üzgündü, hatta dokunsam ağlayacak gibiydi çünkü o genç insanların ölüm ihtimalinden hep çok korkardı; hep derdi ki *onlar öleceğine ben öleyim.*

"Babaanne, endişelenme," diye fısıldadım, "Yener çok güçlü biri."

Babaannemin ellerinin titrediğini fark ettim. Gözlerim ellerine dokunduğu anda bakışlarımı fark etmiş olacak ki ellerini geri çekip par-

maklarını avuç içlerine bastırarak gülümsedi. "Biliyorum yahu, ben ellerini kıpırdattığında buradaydım," dedi. Sonra elini tekrar kaldırıp, Yener'in parmağını oynatışını yeniden taklit etti. "Bak, böyle oynattı. Sanki bu ışıkları kapatın, ışıklardan rahatça uyuyamıyorum yahu der gibi kıpırdattı."

Simge, babaannemin elini tutup dudaklarına götürdü ve "Artık iyi, Maria," dedi sessizce.

"Ay, elimi öptün sen de benim. Yaşlıyım da sanki ben," dedi babaannem panikle. Elini geri çekerken gerçekten üzgün olduğunu gözlerinde de görme şansı buldum. "İyi tabii ki de. Sen de o kadar hastalandın, yataklara düştün. Hoşlanıyor musun yoksa kız sen Yener'den?"

Simge uzun uzun susacak zannettim ama sadece, "Evet," dedi. Maria bu zaten bildiği bir şeymiş gibi gülümsedi, ben de buna cevap vermese bile cevabı bildiğimden tepkisizce Simge'nin yüzünü izledim.

Adnan'ın ağır adımlarla bize doğru geldiğini gördüğümde babaannem ile Simge'den uzaklaşarak Adnan'ın yanına yürüdüm. Koca cüssesi yalpalıyordu, çok yorgun olduğuna emindim, çok uzun süredir uykusuzlardı ve sadece küçük bir kaydını gördüğüm koca bir kaosun içinden çıkıp gelmişlerdi.

Boynunu esnetip, "Doktoruyla görüştük," dedi. "Normale dönmeye başlamış çok şükür."

"Çok şükür," dedim, ardından Adnan'a daha dikkatli baktım. "Adnan, biraz uyuman gerek."

"Bora tesisi ayağa kaldırmış. Günlerdir Yener'i görmüyor, onu nasıl kandıracağımı şaşırmıştım, bir de üstüne ben de ortadan kaybolunca çığırından çıkmış," dedi Adnan.

"Doğru ya, Yener'e çok düşkündü," dedim başımı sallayarak. "O hâlde tesise mi dönüyorsun?"

"Evet, gidip toparlamam gereken bir oğlum var." Buruk bir gülümseme dudaklarındaki yerini aldı. "Nasıl toparlayacağımı bilemesem de."

Çolpan'ın varlığını, "İstersen seninle gelebilirim," dediği anda fark edip bakışlarımı ona yönelttim. Kollarını bedenine sararak hırkasını tüm bedenine tamamen dolamıştı, kıvırcık saçlarını topuz yapmıştı ve bir iki kıvırcık saç teli de yüzünün iki yanından aşağı su misali akıyordu. Adnan, aldığı teklif karşısında duraksadı, beklemediği açık ve netti. Yorgun bakışları Çolpan'ın yüzünün sınırlarında dolaştı. Hatta ilk defa

Çolpan'ın yüzüne bu denli uzun baktığını düşündüm. Gözleri gözleriyle buluştuğunda ise bir süre sessizlik yaşandı.

Sonunda, "Size zahmet olmasın?" dedi sorar gibi, yeniden sizli bizli tavrını takınmış, resmiyeti dilinin ucuna mühürlemişti ama Çolpan, bu durumu garipsemedi. Her zamanki Adnan'dı işte. Koca cüsseli ama hassas, güçlü ama nazik.

"Bana zahmet olacak olsaydı bunun teklifinde dahi bulunmazdım."

Adnan yeniden Çolpan'ın gözlerinin içine durduramadığı bir karmaşayı dışarı taşırarak baktı. Ardından başını salladı ve "Bu Bora'yı çok mutlu eder," dedi. "Fakat elbette sizi alıkoymak isteyeceğim son şey olacaktır."

"Endişen olmasın." Çolpan avucunu boynuna koyup başını geriye atarak ince boynunu ovalarken Adnan'ın bakışları, Çolpan'ın yüzünden ayrılarak anlık olarak boynuna dokundu, gözleri çok kısa süre Çolpan'ın narin boynunda asılı kaldı ama sonra bu temasın hiç doğru olmadığını fark etmiş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını farklı bir yöne kaçırdı.

"O hâlde gidelim," dediğinde hâlâ başka bir tarafa bakıyordu.

Çolpan gülümseyerek başını sallayıp yanımdan geçmeden hemen öncesinde kolumu okşadı ve "Seni ararım bebeğim," dedi. "Lütfen bir şeyler ye."

Başımı aşağı yukarı sallayıp ikisinin koridorda usul usul benden uzaklaştığı ânı izledim. Nihan ile Vural olduğum yere geldiklerinde Nihan elinde bir karton bardak tutuyordu, sıcak bardağı bana uzatıp, "Biraz çay seni yatıştırır," dedi. "O kadar yıprandık ki bu süreçte." Vural'a baktı. "Senin de gidip üstündekilerden kurtulman, duş alman ve biraz uyuman gerek koca adam."

"Dinleneceğim, sevgilim benim," dedi Vural. Nihan'ın başının üstüne başını yasladı ve bana bakıp, "Zeliş, sen de ne yap ne et Gurur'u eve götür, yarın akşama kadar dinlensin bu adam. Yarın sağlam bir kafayla orada olması onun kârına olacak çünkü," dediğinde Vural'ın haklılığı damağımın üzerinde bir kesik varmış, dilim o kesiğe değdikçe kesiğin ağrısı tüm bedenime yayılıyormuş gibi hissettirdi. Konuşmadım, konuşursam o kesiğin acısını artıracakmışım gibi geliyordu.

Çaydan bir yudum aldım.

Vural ile Nihan gitti, ben olduğum yerde kaldım.

Gurur, önce Cesur ve Eylül ile konuştu, onlara sarıldı, bir şeyler söyledi, sonra bana doğru yürümeye başladı. Kaç dakika boyunca olduğum

yerde hareketsiz beklemiştim bilmiyordum ama Gurur yanıma geldiği anda elimi hızla onun elinin içine yaslayıp, "Lütfen," dedim, "sabaha kadar elimi tutar mısın? Varlığını hissetmeye ihtiyacım var."

Başlangıç, karanlık bir sokakta, yaşanmaması gereken bir gecenin içindeydi; büyük ellerini paltosunun cebine sokmuş bana doğru yürüyordu. Son ise karşımda duruyor, gözlerimin içine bakıyor, ellerimi tutuyordu. Başlangıç ve son, benim için en başında da aynı kişiydi, en sonunda da aynı kişi olacaktı.

Çünkü insan bir gün birini severdi, bir daha başkasını asla sevemezdi.

Elimdeki karton bardağı alıp kenara bıraktıktan sonra, "İyi misin çiçeğim?" diye sordu, iki elimi de büyük avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin içine günlerdir içimde gizlediğim korkuyu daha fazla saklayamadan endişeyle baktığımda dişlerini sıktı, sakalların sarmaya başladığı güzel yüzünde derin kuyular açıldı ve çene kemiği keskinleşti. "Benimki de soru," dedi kendisine kızarak. "Elbette iyi değilsin." Ellerimi bırakmadan beni kendisine doğru çekip göğsüne yaslayınca tüm duygularımın birbirine girmiş ip yumağı olmaktan çıkarak çözüldüklerini hissettim. Çenesini başımın üzerine yasladı, derin bir nefes aldı ve göğsünden yükselen kalp atışları göğsümdeki boşluğa yaşam katarken, "Söyle, Dağ Çiçeği'm," dedi, "seni iyi yapabilmenin bir yolu var mı? Sana nasıl daha iyi hissettirebilirim?"

"Bana kendimi bencil hissettirme, ne olursun," diye fısıldadım kırılgan bir sesle.

Dudaklarının arasından çıkan bir cıklama sesi duyuldu. "O nasıl söz öyle? Senin bencil olmadığını benden iyi kim bilebilir ki?"

Kamuflaj kumaşını avucumun içine alıp çaresizce sıkarak, "Ben öyle hissettim," diye mırıldandım, sesimin titrediğini ikinci kez, "lütfen böyle kalabilir miyiz?" diye sorduğumda anladım.

"İstediğin kadar, istediğin zaman," dedi sadece.

Sessizce kalp atışlarına kulak verip, "Babam gelecek," diye mırıldandım. "Öyle söyledi telefonda. Beni haberde görünce endişelendi herhâlde."

"Bu mu endişelendirdi seni? Neden endişeleniyorsun bebeğim benim, ben konuşur hallederim," dediğinde ona biraz daha sıkı sarıldım. Yanımızdan gelip giden insanların varlıklarını biraz olsun umursamadım. "Hayatındaki bütün sorunları gerekirse ben konuşur, ben halleder, ben çözüme ulaştırırım. Sen yeter ki şöyle sokul göğsüme, gerisi bende."

"Ben kendim de hallederim ki."

"Çocuk gibi ki eki koyma o cümlenin sonuna, tek lokmada yutmayayım o kafanı senin."

"Tek lokmada yutman fena bir fikir değilmiş," dedim ortamı yumuşatmak ister gibi çünkü duygularım onu daha fazla çıkmaza sürüklesin istemiyordum. "Eve gidip dinlenelim mi biraz?"

"Yorgun düştün, değil mi?" diye sorunca kızgın hissetsem de kendimi tuttum.

"Yorgun düşen ben değilim, sensin. Niye hâlâ beni düşünüyorsun?"

"Çünkü sen bende benden bile üstünsün."

"Öyle konuşup kızdırmasana beni."

Başımın tepesini sertçe öptü. "Kızma sen de her şeye. El kadarsın, boyundan büyük kızıyorsun," dedi, aslında sesi hâlâ donuktu, ruhunda hâlâ kan lekeleri vardı ama yine de bana alışkın olduğum Gurur'u vermek için çabalıyordu.

O kadar yorgundu ki yorgunluğu ne uyuyarak geçecekti ne de başka bir şeyle; bu yorgunluğu sadece intikam geçirebilir sanmıştım ama o da geçirememiş gibi duruyordu.

Onu izledim. Güneş başımızda dikiliyorken bile soğurdu bazı şeyler, hayret ettim; çünkü buzların içinde, güneşin uğramadığı bir zemheriye bile tutulsam, ona soğumazdı içim. Sanki o, hep yüreğimde yanacak bir ateşti.

"Eve gidelim, Zerda," dediğinde başımı salladım.

Eylül'ün bize doğru geldiğini gördüm. Yavaşça abisinin kollarının arasına girip başını göğsüne yaslayarak, "Telefonumun şarjı yok, kapalı olduğu için sizin evde bıraktım. Bana ulaşmak istersen Cesur abimi ara olur mu?" diye sordu, sessizce Gurur'un yüzünü izlerken suçluluk duygusu omuzlarıma ağırlık gibi çöktü.

"Olur güzelim," dedi Gurur, kız kardeşinin omzunu okşadı. "Sen de daha fazla burada durup yıpratma kendini. Yener abin uyanınca mesaini onu beklemeye ayırdığını duyarsa, sana bu mesaiyi güzel kızların telefon numarasını almaya ayırmadığın için kızar çünkü."

Eylül hüzünlü bir gülümsemenin ardından, "Doğru diyorsun," diye mırıldandı. Gözlerini bana çevirdi. "Abla, sen de çok yıprandın ama bak abim burada, Yener abim de iyileşiyor. Gözüne rahat bir uyku girecektir artık."

Yorgun bir nefes alıp vererek Eylül'e doğru ilerledim, beklemediği bir anda onu kollarımın arasına çektiğimde duraksadığını fark ettim

ama bu duraksama çok uzun sürmedi, sonunda kollarını kaldırıp bedenime sararak bana karşılık verdi. Her ne yaşanmış ve yaşanacak olursa olsun, o baba eksikliğiyle büyümüş, gerçeklerden bihaber olan küçük bir kızdı ve kalbim ona kızgın kalmayı başaramıyordu.

Her şeyin sonunda öğreneceklerinin onu yıkacağını biliyordum ve biz o sonun önüne gelmiştik. Artık gerçeklerden ne kadar saklayabilecektik ki onu? Gerçekler onu sobelemek için ona doğru gelmeye başlamıştı bile.

Eylül'e sarıldığım esnada Gurur'un dalgın gözlerinin yüzümde dolaştığını gördüm. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Eylül'ün saçlarını okşayarak yavaşça ondan uzaklaşıp, "Şu dümbük Yener iyileşsin de hep birlikte kahvaltı yapalım," dediğimde Eylül başını hızlıca salladı.

Topuklu ayakkabıların zemine bıraktığı tıkırtı sesi dikkatimizi anlık olarak dağıttı. Cenan'ın göğsüne yasladığı dosyalar, koluna taktığı takımına uyumlu çantasıyla koridorda ilerlediğini gördüm. Hemen arkasından yüzünü hâlâ maskenin ardına gizleyen Muşta ilerliyordu. Muşta'nın arkasında Girdap, Ecevit, Yaman ve Tayfun vardı ama onlar, Muşta'nın birkaç metre gerisinde kalmışlardı. Sanki Cenan ile Muşta arasında bir konuşma geçeceğinin farkında gibiydiler, hızlarını düşürme nedenleri de bu olsa gerekti.

Muşta, "Kaplaner," dediği anda, Cenan zaten arkasında ilerlediğini bildiği Muşta'nın sesi onun için bir dur emriymiş gibi olduğu yerde hareketsiz kaldı. Kafasını çevirip Muşta'ya bakmadan, koridorun öbür ucundaki bize bakarak söylenecek bir diğer cümleyi beklemeye başladı.

"Bana doğru dönecek misin yoksa önüne gelip mi devam edeyim konuşmaya?" diye sordu Muşta.

"Seni dinliyorum," dedi Cenan derin bir nefes alıp boynunu esneterek.

"Sanıyorum seni istediğim anda, istediğim yerde sadece avukatım olarak tutamayacağım, avukatlara bile belli yetkinin dışındaki yetkiler verilmiyor," dedi Muşta. Kaşlarımın ortasında beliren bir yarıkla Cenan'a baktım. O da kafası karışmış gibi tek kaşını kaldırdı ve tam Muşta'ya doğru dönüyordu ki Muşta, "Karım olursan her türlü yetkiye sahip olursun ve seni istediğim yere istediğim anda getirtebilirim. Hiç kimseye de bir saat boyunca o benim avukatım olacak açıklaması yapmak zorunda kalmam," dedi sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi sakin bir sesle.

Cenan'ın elindeki dosyalar patır patır yere dökülürken, Cenan'ın bedeninden yükselerek hepimize çarpan o şaşkınlık dalgası, herkesi alabora etmişti.

Cenan, bedeninin yarısını Muşta'ya çevirip, "Efendim?" dedi sorar gibi.

"Efendin değil, kabul edersen kocan olayım diyorum," dedi Muşta kurşungeçirmez bir sesle.

Askerlerin birbirlerine baktıklarını fark ettim, bense şaşkınlıkla Muşta'ya bakıyordum. Muşta kararında son derece ciddi olacak ki Cenan'a doğru yürümeye başladı. Eğilip yere düşürdüğü dosyaları topladı, dosyaları ona geri uzatırken gözlerinin içine bakıp, bez maskeyi aşağı çekerek, "Bizim bir kızımız var, ona soyadımı vermem de daha kolay olmaz mıydı bu şekilde?" diye sordu ama sunduğu her bir bahanenin aslında göğsünde uyuyan isteğin kalp atışları olduğunu anladım. Cenan tereddütte kalmış ve şoka uğramış gözlerle Hakan abiye bakmayı sürdürüyor ama ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

Bu gece, ondan duymayı bekleyeceği en son şeyin bu olduğunu biliyordum ama olmuştu, duymayı ihtimaller arasına bile koymayacağı bu şeyi duymuştu.

"Bu seni korkuttu mu?" Muşta bu soruyu sorarken başını hafif bir açıyla sağa yatırıp Cenan'ın gözlerinin içine baktı. "Merak etme, sadece resmî kuruluşlarda karım olduğunu bilecekler. Medyanın gözünü sana ve kızıma dikmesine göz yumacak değilim ama seni çağırdığımda yanıma gelmenin bu kadar uzun sürmesine neden olacak prosedürlerle uğraşmak istemiyorum."

Cenan, dosyaları Muşta'nın elinden alırken gözlerini çivit mavisi gözlerden çekmedi. Gözleri *'Sadece bunun için mi?'* der gibi bakıyordu, sorular kara gözlerinden Muşta'nın mavi gözlerine sicim gibi akıyordu ve elbette emindim ki Muşta, bu soruları onun gözlerinden zaten içiyordu.

Yaşadıklarını geride bıraktıkları karanlığın içinde unutma ihtimalleri yoktu, gittikleri yere kadar tüm anılar da onlarla birlikte gidecekti. Cenan'ın acıları onları takip edecek, Muşta'nın yenilgileri onların yakasından düşmeyecekti ama sonunda belli olan bir şey varsa, o da tüm bunlara rağmen ikisi her seferinde, aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, yüzlerini yine birbirlerine dönük bulacaklar, elleri yine birbirlerinin ellerine uzanacaktı.

Muşta, uzun uzun Cenan'ın gözlerinin içine baktı ve "Kararını ver," diyerek bez maskeyi burnunun üzerine dek çekip yüzünün yarısını kapattı. "Cenan Şenkaya olursan, beni prosedürlerle uğraştırmamış olursun."

Muşta birkaç saniye daha Cenan'ın karşısında dikildi ve sonra şaşkınlığı içine yıldırım gibi düşürdüğü kadının yanından kayıp koridorda yürümeye başladı. Muşta koridordan çıkıp kaybolana dek kimse konuşmadı, hatta kafamızı çevirip ona bakamadık bile. Geride kalan sessizlik, Cenan dakikalarca koridorun ortasında dikilirken ve kalabalık onun yanından geçip giderken de sürdü.

Hastaneden Gurur ile el ele ayrıldık.

Cipi kullanırken sessizdi, el ele eve girdiğimizde sessizdi, üst kata gittiğinde, tenine çarpan suyun sesi eve yayıldığında ve suyun sesi kesilip geriye sessizlik kaldığında da ağzını açmamıştı. Alt kata inerken altında siyah bir baksır, üzerinde beyaz, yuvarlak yaka tişörtü vardı. Bileğine saatini taktığını gördüm. Son basamağı da indikten sonra Pars'ın başını okşadı ve salona yöneldi. O sırada salondaki sehpanın üzerine onun için yaptığım mercimek çorbasının olduğu kâseyi bırakıyordum.

Koltuğa oturup çorbanın yanındaki kaşığı çorbanın içine sokarak karıştırmaya başladığında yanında oturmuş onu izliyordum. "Muşta ve Cenan evlenecek mi sence?" diye sorduğum sırada çorbasından ilk kaşığını almıştı.

"Eline sağlık," diyerek bana döndü. "Elindeki balı kâseye boşaltmışsın yine." Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Öyle görünüyor. Cenan'ın cevabına bağlı."

Bağdaş kurup, "Afiyet bal şeker olsun," dediğimde güldü.

"Yener'i hatırlattın bana."

"Ne konuda?"

"O da hep bal şeker der birine bir şey ikram ettiğinde," dedi ve söylediği şey donuklaşmama neden oldu.

Eski bir anı gün yüzüne usulca yükselerek çıktı ve kalbimi deşip geçti. Yener bana bir elma uzatıyordu, elmaları çok seviyordu, elmadan bir ısırık alıp, "Çok güzelmiş," dediğimde de "Bal şeker, Zeliş," diyordu gülerek.

Başımı önüme eğip gülümsedim. "Biraz hızlı iyileşsin, yoksa yoğun bakımın önüne bir bidon benzinle gidip onu kendimi yakmakla tehdit ederek uyandıracağım az kaldı," dedim Gurur'un keyfini yerine getirmek istercesine. Gurur çorbadan bir kaşık daha alıp gözlerini bana çevirdi. Bakışlarında hâlâ bir şahinin pençeleri, bir aslanın sivri dişle-

ri vardı; bir nedenden içindeki intikam ateşinin hâlâ sönmediğini fark ettiğimde, "Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Leşini çıkardığım farelerin içinde bir tane bile keskin nişancı olabilecek kapasitede herif yoktu," dediğinde duraksadım. "Aralarında iyi silah kullanan ibne evlatları vardı ama kimse Zafer'in bahsettiği türden bir makineyi kullanamaz, buna eminim. Elebaşları dışındakiler sorguya çekildi ve sorgulanırlarken onları izleme şansı buldum. Sorgulananlar arasında da Yener konusuna hâkim tek bir kişi dahi yoktu. Elebaşları dışında bu olayı bilen yoktu ama o herifin de keskin nişancı olmadığına eminim. Onu konuşturup o keskin nişancıyı bulmam gerek."

"Bunu teslim etmeden önce yapman gerekmez miydi?" diye sorarken tedirginlik göğsümün çorak arazisine çok hızlı çökmüştü.

"Gerekirdi ama o an gözümü bürüyen kan önümü görmeme engel oldu."

Dirseğimi koltuğun sırt kısmına yaslayıp yanağımı avucuma bastırarak Gurur'un gözlerinin içine baktım. "Muşta sorgu için gelecek olan kişinin işinde çok iyi olduğunu söyledi," dedim. "Belki o sorgu esnasında bunu öğrenebilir."

Gurur, derin bir nefes aldı. "Gelecek olan kişinin bizim çıkarlarımız doğrultusunda hareket edeceğini sanmam," dedi, "onun tek görevi var, o da sorguyu tamamlamak."

"Diğerleri ifadelerinde sen ve Emsal ile ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Sanırım çoğu bizim aramızdaki kan bağından bihaber ama elebaşları biliyor. Her şey yarın akşamki sorgudan sonra belli olacak." Gurur çorbasından bir kaşık daha alıp kaşığı kâsenin içine bırakarak, "Tekrar ellerine sağlık yavrum, zahmet ettin," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne zahmeti? Saçmalama. Keşke daha fazlasını yapsaydım."

"Benim daha fazlasına değil, sadece sana ihtiyacım var, Zelzele. Bunu unutma."

Koltukta yavaşça kayıp ona sokuldum, bacaklarımı bacaklarının üzerinden ileri doğru atıp kucağına yaklaştım. Yanağımı omzuna koyarken parmaklarım sakallarında dolaşmaya başladı. Bu yakınlığın bana hem heyecanı hem de huzuru aynı şekilde şiddetle hissettirdiği değiştirilemeyecek bir gerçekti.

Sessizlik içinde, "Sana masaj yapmamı ister misin?" diye sorduğum anda göğsünden yükselen boğuk bir gülücük sesi zihnimin içinde çın-

ladı. Parmakları sırtımda dolaştı, beni yatıştıran dokunuşlarının aynı zamanda beni mayıştırdığını da hissettim.

"O güzel parmaklarını yormana gerek bile yok, bana böyle sokulman masaj kadar etkili."

"Hadi, dön ve yüzüstü uzan," diyerek oturduğum yerden kalktığımda kafasını kaldırıp bana uzun uzun baktı ve derin bir nefes aldı.

Elimi tutarak, "Gel yavrum kucağıma, yorma hiç kendini," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Kırk yılın başında senin için bir şey yapmak istiyorum işte, ne diye oyunbozanlık yapıyorsun?" diye sordum.

Büyük elini ensesine atıp ensesinin üst tarafında kalan saçları kaşırken ikiye katlanan kalın kolundaki pazular şişti, pazularındaki kalın damarları izledim. "Tamam tamam," diyerek boynunu esnetti. Üzerindeki tişörtü çıkarmak için tişörtü boyun kısmından kavrayıp yukarı çekti ve göğsü ile karnındaki kasların kasılarak oynadıklarını gördüm. Tişörtü kenara bırakıp koltuğa yüzüstü uzandı.

Gözlerimi sırtında dolaştırdım. Çok geniş bir sırtı vardı, omuzlarının belirginliği ve büyüklüğü insana kendi bedenini, dünyadaki yerini sorgulatıyordu çünkü ona baktığım an kendimi küçücük hissediyordum. Bakışlarım siyah baksırına kaydı ve kalçalarının da kas öbekleriyle kaplı olduğunu gördüm. Kalın, uzun ve damarları belirgin, kaslı bacakları vardı. Baksırın kumaşını tok bir şekilde dolduran kaslı formuna bir süre bakakaldım. Kollarını yüzünün altına almış, yandan bana baktığını fark edince afallayarak yavaşça koltuğun üzerine çıkıp bacaklarının üzerine oturdum. Ağırlığım onun için hiçbir şeymiş gibi sessizce durdu. Parmaklarımı bel boşluğuna bastırdığım an tenindeki buz sıcaklığı parmak uçlarımı yaktı. Sanki dokunuşumla beraber bir elektrik akımı aramızdan geçip gitti ve anlık olarak o elektriğin beni titrettiğini fark ettim. O da aynı elektriğin onu çarptığını hissetmiş olmalıydı.

Sırtında o geceden kalma derin tırnak izleri vardı.

Parmaklarımı belindeki çukura bastırmak benim bedenimde de sanki onunkinde yarattığım o etkileşimi yarattı. Çukur öyle derin ve kavisliydi ki nasıl bu kadar güzel bir bele sahip olduğunu sorguladım. Parmaklarım o çukurdan yükselerek belinin ortasına ilerledi, tıpkı kanat gibi ikiye ayrılarak genişleyen sırtına dokunup o yüksek kas dağlarında parmaklarımı gezdirmeye başladım. Her bir dokunuşumda nefesi usulca harlanan bir alev gibi hızlanıyordu.

Biraz daha yukarı kayıp sert kalçasının üzerine oturdum. Parmaklarımı açıp iki elimi de belinden yukarı, sırtına doğru sürüklemeye, her seferinde derisine biraz daha bastırmaya başladım. Parmaklarımın altındaki derisi kızarıyor, parmak izlerim derisinin üzerindeki yerini alıyordu ve çok değil, birkaç gece önce yaşadıklarımızın hatırası olan tırnak izlerim, parmaklarımın baskısıyla belirgin bir biçimde sanki kanlanıyordu.

"İyi geliyor mu?" diye sordum sessizce.

"Vücudumun her noktasında dokunuşlarını hissediyorum, o kadar iyi geliyor."

"Nefesin hızlandı," dediğimde, "Nabzım da hızlandı," diye cevapladı beni tek seferde. Parmaklarımı omuzlarına çıkardım, omuzlarını sıkmaya başladığımda içimi ürpertecek bir mırıltı çıkardı; bundan hoşlandığını fark etmek beni besledi ve farkında olmadan omuzlarını daha sert sıkmaya başladım.

Hiç beklemediğim bir anda, üstünde olmama aldırış etmeden bana doğru döndü, sırtüstü koltuğa yatarken artık kalçasında değil, kasıklarının üzerinde oturuyordum. Bu denli hızlı hareket etmesi artık beni şaşırtmıyordu, bunu normal karşılamaya başlamıştım. Gözlerini gözlerime dikerek, ellerini sırtımdan kaydırıp kalçalarıma doğru indirdi, parmaklarını eşofmanımın içine sokarak büyük avuçlarını kalçalarıma yerleştirdi ve beni kalçalarımdan kavrayarak kendisine doğru çekerken, "Bedenin ne durumda?" diye sordu boğuk bir sesle. "Ağrın oldu mu?"

Sertçe yutkunarak dudaklarına bakarken, "Olmadı," diye mırıldandım.

Buz yangını gözlerinden akıp gidenler kalbimi hızlandırdı. Sanki o gece yaşananları onun gözlerinden izliyormuşum gibi hissederek alt dudağımı ısırmamla, "Üzerine çok düşünme şansım olmadı, olsaydı sürekli tekrarını isterdim çünkü," dedi açıkça. "Ama ellerini tenimde hissedince düşünmeyi durduramadım."

"Ben sadece durumumuz düşünmeye elverişli olmadığından aklıma dahi getirmedim, aksi hâlde tek bir an olsun aklımdan çıkmazdı," diye fısıldadım, bu cesur cümle, gözlerindeki karanlığı bir ton daha koyulttu. Parmaklarını kalçalarımın çıplak kısımlarına sertçe geçirdiğinde kalbimin atışları kulaklarımı tırmalayan yakıcı bir ezgiye dönüşmüştü.

"O ağzını böyle cesur cesur aralarken olabilecekleri de aklında bulundurman gerek çünkü beni tetikliyorsun şu an," diyerek dudaklarıma yöneldi. Kafasını kaldırıp dudaklarıma uzanıyordu ki geri çekilip ona

üstünlük taslayan gözlerle baktım. Parmaklarını kalçalarıma daha sert saplayıp, beni kalçalarımdan tutarak kucağında kaydırıp kendine yaklaştırınca yüzüm aşağı doğru indi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan alt dudağımı ağzının içine alarak dişledi.

Dişlerinin arasında uzayan alt dudağımdaki sızı büyüdü, dudaklarımı serbest bırakırken, "Bana üstünlük taslayacaksan bunu kucağımda beni içine alarak da yapabilirsin. Üstte olmayı mı seviyorsun?" diye sordu boğuk, kısık, imalar yüklü yakıcı sesiyle. "Eğer üstte olmak istiyorsan altında ezilme düşüncesi beni azdırabilir."

"Hangimiz altta ezilirsek ezilelim, bu durumdan ikimiz de çok zevk alacağız, buna eminim," dediğim anda, "Altımda ezilirken çok zevk aldın demek, doğru mu anlıyorum?" diye sorarak parmaklarını kalçalarımda dolaştırdı.

"Eşofmanımı genişleteceksin," diye söylendim.

"Genişleteceğim tek şey eşofmanın olmayacak," dedi gözlerini gözlerime dikerek.

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "Hadi ya?" diye sordum. "Neyi genişleteceksin?"

"Açıkça söylemem seni sırılsıklam yaptığı için mi soruyorsun? Ahlaksız konuşmalardan hoşlandığını tahmin etmiştim zaten," dedi gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Çok daha ahlaksızlarını duymaya hazırmışsın gibi geldi."

"Çok daha ahlaksızları? Daha ahlaksızı da var demek."

"Kategorize ettim, gitgide daha da ahlaksızların olduğu kategorilere doğru son sürat ilerliyorsun."

Altımdaki baskıyla, "Bacağın batıyor, daha rahat bir şekilde oturtamaz mısın?" diye sorduğum an gülerek, "O bacağım değil," dedi.

"Çüş!"

"Sanki görmedin ya, şov yapma hiç," diyerek kalçalarımdan kavrayarak göğsüne sokulmam için beni ileri itti.

Hiç beklemediğim bir anda dudaklarım dudaklarına çarptı ve beni nefes nefese bırakacak o alacalı öpüşme başladı. Bir elim yüzüne tutundu, yanağına dokunup parmaklarımın uçlarında sakallarının pürüzünü hissederken dili ağzımdan içeri bir yılan gibi kıvrılarak süzüldü. Dişlerimi, damaklarımı yaladı, daha sonra daha derine ilerledi. Sanki uzun dili gırtlağıma dek uzanacaktı, bunun hastalıklı olduğunu, bu öpüşme şeklinin çok ahlaksız olduğunu düşündüm ama duramadım çünkü öpüşmek

bile bana zevk veriyordu. Çene kaslarının elimin altında hareket ettiğini hissettim, dişleriyle dudaklarımı sıyırarak emip içeri çekti, dudaklarımın içeri doğru vakumlandığını hissedince tırnağımı hafifçe çenesine batırdım. Bu onu ağzıma doğru inletti. Bir nedenden duramadım ve ben de onun ağzına doğru inledim.

"Siktir, inleme öyle, köpek gibi azdırdın zaten beni," dedi nefes nefese, her bir kelimesi nefesine tutunarak onun ağzının sularıyla ıslanmış ağzımdan içeri döküldü. Algılarım tamamen kapandı, tüm benliğim onun sınırlarında küle dönme ihtiyacıyla alev almaya başladı.

Sonra Leon birden havladı ve ikimiz de irkilerek nefes nefese çekilip birbirimizin gözlerinin içine baktık. Leon, sehpanın önünde oturmuş endişe içinde ikimize bakıyordu. Muhtemelen iniltilerimizin sebebini başka bir şeye yorduğu için korkmuştu... Kahverengi, dik kulaklarından birini aşağı doğru kırmış, iri gözlerinde korkuyla önce bana, sonra Gurur'a baktı ve tekrar havladı. Pars, köşede durmuş Leon'a tuhaf tuhaf bakıyordu. Sanki o, durumun farkındaydı ve bakışlarıyla Leon'u âdeta yargılıyordu.

Gurur ile aynı anda kahkaha atmaya başladık.

"Oğlum gördün mü? Anan babanı altına almış şiddet uyguluyor ona," dedi Gurur, Leon bir kez daha havladı ve Pars, beklenmedik bir şekilde Leon'un boynundaki zinciri ağzıyla tutup Leon'u çekmeye başladı.

"Sanırım Pars kardeş istiyor," dedi Gurur bu defa.

"Ya da belki de tok açın hâlinden anlamaz, bakın dalganıza diyordur," dediğimde Gurur gülerek bana baktı. "Ne? Pars bir süredir çiftleşmek istiyor gibi huysuz. Dişi köpeklere havlıyor. Leon ise dişilere küsmüş gibi. Açıkçası çiftleşmek çok da umurunda değil. E hâliyle Pars babasının hâlinden anlıyor..."

"Kıyamam lan, Pars'ım çiftleşmek mi istiyor?" Gurur, Pars'a baktı. "Babası kurban. Hemen bir gelin bulayım oğluma. Aynı kendisi gibi kara, zehir gibi bir güzellik. Dede mi yapmak istiyorsun sen babanı?"

Bu kez Pars havladı.

Gözlerimi devirerek gülerken yanağımı Gurur'un göğsüne yasladım ve "Elini artık götümden çeker misin?" diye sordum. "Sohbet bahanesiyle hâlâ mıncıklıyorsun çünkü."

"Ne ilgisi var? Masaj yapıyorum sadece..."

"Len başlatma masajına, çek şu patilerini."

"Stres topu gibi götün olması benim suçum mu? Hem niye baban gibi len diyorsun? Birden burada sandım, elimi senin götünden çekip kendi götüme sokabilirdim korkudan," dedi bu kez Gurur, sonra son kez kalçamı sıkıp alnımı sertçe öptü. "Uykun geldi mi?"

Yarın yaşanacakların gerginliğini hissediyor olsam da bunu ondan saklama ihtiyacı duyarak, "Evet," diye mırıldandım. "Böyle uyumak çok güzel olurdu."

"O zaman böyle uyu."

"Her yerin ağrısın diye mi?"

"Sen kucağımdayken sırtım dikenlere yaslı dursa da gül yapraklarında uyumuşum gibi gelir," dedi abartılı bir şekilde, gülerek yanağımı göğsüne daha sert bastırdım. Bir müddet öylece uzandık. Daha sonra, "Emsal'i henüz teslim etmeyeceğim," dedi ve söylediği şey, duraksayarak gözlerimi aralamama neden oldu. "Çünkü önce Eylül'e her şeyi uygun bir biçimde açıklayarak anlatmam gerek. Ve henüz ondan öcümü almadım."

"Eylül'e sen anlatacaksın, değil mi?"

"Başka birinin anlatması doğru olmazdı," diye mırıldanırken aynı anda sırtımı okşuyordu.

"Onun için çok zor bir süreç başlayacak."

"Bizim için hayat her zaman zordu ama az yara alması için Cesur da ben de elimizden geleni yaptık."

"Onları korumaya çalışırken en büyük yaraları sen aldın," diye fısıldadım.

"Annelerin ağladığı evlerde çocuk olmak çok zordur," diye mırıldandı, daha sonra başka hiçbir şey söylemedi, uyku ikimizin arasına çökene dek sessizlik içinde birbirimize sığındık.

Rüyamda, karanlık bir odanın ortasında dikiliyordum ve sadece beni altına alarak yukarıdan üzerime yağan gümüş rengi ışık, hemen önümde duran Türk bayrağı ile örtülmüş bir tabutu da aydınlatıyordu. Sadece o görüntüyü hatırlıyordum.

Gözlerimi açtığımda şafak usulca söküyor, gök lacivert bir örtünün içinden sızan kan rengi ışıkla aydınlanıyordu. Üzerimde bedenimi altına alan pelüş bir battaniye vardı, holün ışıkları söndürülmüştü ve içeri şafak ile hâlâ sönmeyen sokak lambalarının ışıkları devriliyordu. Algılarım kapalı bir hâlde ışığın pıhtılar hâlinde dağıldığı gökyüzüne bakarken gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. O sırada Gurur'un sesini

duymaya başladım. Sesin yönünü kestiremedim ama olduğum yerden gelmediği kesindi, etrafıma baktığımda gri bir şekilde aydınlanan odanın içinde onu göremedim. Pars holün girişinde, Leon merdivenlerin önünde uyku hâlindeydiler.

Seslere dikkat kesilerek battaniyeyi çenemin altına dek çektim. Gurur, "Sizi anlıyorum efendim ama kolay günler geçirmiyor," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. "Elbette babası olarak endişelendiniz, elbette neler olduğunu anlamıyorsunuz ve elbette öfkelisiniz ama şu an Zeliha'nın onu sorgulayan değil, ona kollarını açan bir babaya ihtiyacı var. Yener onun en yakın arkadaşlarından birisi." Gurur, babamla konuşuyordu. Afallamış bir hâlde kaşlarımı çattım. "Beni dilediğiniz kadar suçlayabilirsiniz, size hak veriyorum. Size verdiğim sözü tutacağım. Sizin istekleriniz benim için emir niteliğindedir çünkü siz benim sevdiğim kadının babasısınız," dedi Gurur, "ama ağır şeyler yaşayan benim sevdiğim kadınsa, durdurmam gereken babasıysa bile durdurmak zorundayım. Beni lütfen anlayın. Zeliha'yı sıkıştırmayın. Ona sadece destek olun."

Boğazımın acıdığını hissederek gözlerimi etrafta gezdirdim. Başucuma bırakılmış su şişesini fark edince doğruldum ve şişenin kapağını açıp sudan birkaç yudum aldım. Gurur gece yediği yemeğin kirlilerini götürmüş, bir de benim için bir şişe su getirmişti. Sessizliği boyunca babamdan azar işittiğini biliyordum.

"Onu asla tehlikeye atmam," dedi Gurur birden. "Onun için canımı bile veririm, onu asla tehlikeye atmam."

Babam onu mu suçluyordu? Yener'in hemen önümde vurulduğunu öğrendiğinde beyninden vurulmuşa dönmüş olmalıydı. Detayları Gurur'dan öğrenmeden telefonu kapatmayacağından emindim, bu demekti ki biliyordu. Yener'in yerinde olabileceğim düşüncesinin onu ne kadar gaddar cümleler kurmaya iteceğini bildiğimden huzursuz bir şekilde oturduğum yerden kalkarak mutfağa yöneldim.

Gurur, "Vereceğiniz her cezaya tamam, ne isterseniz yaparım ama ne Zeliha'dan uzak durabilirim ne de Zeliha'yı benden uzak tutabilirsiniz," dedi tek seferde. "Ben sizin kızınızı seviyorum. İster onay verin, ister vermeyin, ben sizin kızınızla evleneceğim."

Olduğum yerde durdum.

"Haddimi biliyorum efendim, size saygım sonsuz, hürmette de kusur etmeyi asla istemem ama Allah'ın bildiğini de kulundan gizleyemem. Ben sizin kızınızla evleneceğim."

Sertçe yutkundum.

"Gelecekmişsiniz, size gelmeyin demedim, size sadece Zeliha'yı destekleyin dedim. Çünkü Zeliha'nın babasının kollarında ağlamaya ihtiyacı var, babasının ona soracaklarına vereceği cevapları bilemediğinden endişe duymaya değil."

Belki de geçen zamanın içinde ilk kez gözyaşlarımı durduramadım. Günlerdir içimde tuttuğum her şeyi dışarı kusmam gerekiyordu. Gözlerim birdenbire doldu ve gözyaşları yanaklarımdan kayıp giderken ifadesiz yüzümün ortasında duran gözlerim, aslında hissettiklerimle alakalı çok şey anlatıyordu.

Babam her ne dediyse, Gurur cevap olarak, "Evet efendim," dedi. "Ne zaman geleceksiniz? Sizi gelip ben alabilirim." Babamı dinledi. "Tamam efendim. Anlayışınız için çok teşekkür ederim. Söylediklerime kulak verdiğiniz için sağ olun. Teşekkür ederim, iyi sabahlar efendim."

Telefonu kapattığını masanın üzerine bir şeyi sertçe bıraktığında anladım. Çakmağın sesini duydum, daha sonra sigarayı içine çekerken çıkardığı o derin nefes sesini ve sigaranın ucunda yanan alevin çatırtısını... Kapıyı aralayıp içeri baktığımda karanlık mutfağın camından içeri şafak sızıyor, buzdolabının ışıklı panelinden dökülen kızıl ışık Gurur'un sırtına çarpıyordu. Üzerine yeniden geçirdiği beyaz tişörtüyle mutfak masasına yaslanmış, camdan dışarıyı izleyerek sigara içiyordu.

Ağır adımlarla ona doğru ilerledim, yaslandığı yerden doğruldu ve hiç beklemeden, bana doğru dönmesine izin vermeden beline sıkıca sarılarak yanağımı sırtına bastırdım. Güneş, şafağın üzerinde süzülüp gökyüzünün gerdanına asılana dek öylece kaldık.

Gün batarken, Cenan ile bizim için tahsis edilmiş siyah camlı büyük vip aracın içinde dosyaları gözden geçiriyorduk. Araç, sorgunun yapılacağı binanın otoparkında park hâlindeydi. Göz ucuyla Cenan'a bakıp, "Muşta'nın teklifiyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sormadan önce kahvemden bir yudum aldım.

Gözünü dosyadan çekmeden, "Susup incelemeye devam et," dedi. "Baban gelecekmiş, geldi mi?"

"Hem susmamı söylüyorsun hem de soru soruyorsun..." Gurur, babamın bam teline nasıl dokunmuştu bilmiyordum ama babam öğlen beni arayıp şefkat dolu bir ses, destekleyici cümlelerle kendimi daha iyi hissetmemi sağlamış, beni görmek için buraya geleceğini söylemişti. Kafam o kadar doluydu ki uzun uzun bundan bahsetmek yerine gözle-

rimi Cenan'a çevirip, "Eğer Muşta'nın teklifini kabul edersen belki bir şeyleri yoluna koyabilmek için yeniden şansınız olur," dedim sessizce.

Cenan kâğıtları dosyanın içine yerleştirip telefonuna baktı ve "Bunu sonra konuşalım, beklenen kişi gelmiş," diyerek yerinden kalktı. Aracın kapıları açılırken son kez içinde bulunduğumuz soluk renklerle aydınlatılmış eski otoparka baktım. Araçtan inerken kalbimin atışları yeniden seyir değiştirmeye başlamıştı.

Otoparkın içinden girmek yerine binanın önüne çıktık çünkü dikkatleri üzerimize çekecektik, böylece askerlerin giriş yapması daha kolay olacaktı. Muhabirler ikimizi yan yana gördüğü anda flaşlar patlamaya başladı ve kalabalık bize doğru koşar adımlarla yaklaştı.

"Hakan Basri Şenkaya'nın avukatı olduğunuz doğru mu? Kişisel avukatı mısınız? Onu daha önce gördünüz mü?" diye soran muhabir, elindeki mikrofonu Cenan'ın ağzına sokacak kadar yakınına getirince Cenan muhabire öfkeli bir bakış attı.

"Hakan Basri Şenkaya, bu gizli kahraman nasıl görünüyor? Nasıl biri?"

Patlayan ışık ve deklanşör sesleri gitgide artıyordu.

"Cenan Hanım, Ankara'dan Hakan Basri Şenkaya'nın avukatlığını üstlenmek için mi geldiniz? Ayrıca bu terör olayında yeriniz nedir?"

"Kısa bir açıklama alabilir miyiz?"

Adımı öğrenen muhabirlerden biri, "Zeliha Hanım, siz de bir avukatsınız sanıyorum?" diye sorunca bir an ifadelerim beton kadar sert bir hâle geldi. "Komandolarımız ve Hakan Basri Şenkaya ile görüşme şansı bulan sadece ikinizsiniz. Küçük bir açıklama alabilir miyiz? Operasyon için son zamanların en büyük intikam operasyonu olduğunu söylüyorlar. Türk askeri bu operasyonu ne kadar zamandır planlıyordu?"

Basamakları koşar adımlarla tırmandık, kapıdaki güvenlik azgın kalabalığın içeri hücum etmesini engellemek adına önlerine etten duvar ördü ve bu kez yaşanan arbedede zarar görmememiz adına üstümüzü aramadan bizi doğrudan içeri aldılar.

"Kahraman Hakan Basri Şenkaya'dan bir açıklama alabilir miyiz?" diye bağıranlar oldu ama bizden aldığı koca bir sessizlikti. Arkamızda kalan uğultuya aldırış etmeden yürümeye başladık, bembeyaz koridordan geçtik.

Komandoların tamamı oradaydı. O boş koridor, onlar için ayrılmış gibiydi ve etrafta onlar dışında kimse yoktu. Bir odaya alındıklarını gördüm. Gurur beni gördüğü için duraksamış, onlara yetişmemi bek-

lemişti. Büyük eli elimi sıkıca kavradığında, parmaklarımız birbirine sarmaşıklar gibi dolandığında, başımı dik konuma getirdim ve bir komandonun sevgilisi olmanın getirdiği gurur, gözlerimdeki ifadelerin aydınlanmasını sağladı.

Yaklaşık on beş dakikanın sonunda odaya giren yabancı, hikâyemize dahil olan yeni bir yüzdü ama onu son görüşüm olmayacağını, onu daha ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum.

Bir doksandan uzun, kalıplı, siyah saçları, ela gözleri olan siyah takımının içindeki adam, kendini şu şekilde tanıtmıştı.

"Onur."

Sonra odadan çıkıp gitti.

Ve sorgu başladı.

YENER AÇIKGÖZ

Ölümü kendim seçtiğim çok oldu ama öleceğimi hissettiğim hiç olmadı. Ölüm, eğer ben onu seçecek olursam gelecek bir şey gibiydi. Ben ona gitmezsem, o bana hiç gelmez diye düşünmüştüm.

Karanlık bir odada gözlerimi araladığımda sessizlik beş duyu organımda da hissettiğim tek şeydi. Dokunduğum yerde sessizlik, baktığım yerde sessizlik, duyduğum koca bir sessizlik, tattığım sessizlikti; sessizliğin kokusunu alıyordum. Ölüm böyle bir şey olabilir miydi? Herhâlde böyle bir şeydi. Göğsümde bir delik olması gerekirdi ama yoktu, çok kan akması gerekirdi ama kanın kokusunu alamadığıma göre kan da yoktu. İçeride bir yerde bir odanın kapısı açıldı, bunu duyduğumda sessizlik sonunda kırılmıştı. Oturduğum sırtı da kendisi gibi ahşap sandalyenin üzerinden kalktım. Eski sandalye gıcırdadı.

Kapıyı buldum. Açtım. Bir koridor önümde uzandı. Tesisin koridoru değildi, bir hastane koridoru hiç değildi. Bu, bir evin koridoruydu. Bu, babamın şehit haberini aldığımda son kez duvarlarının arasında yürüdüğüm koridordu. Havayı kokladım. Portakallı kek kokuyordu.

İçeride bir oğlan çocuğu, "Anne!" diye bağırınca kafamı çevirip omzumun üzerinden koridorun sonuna baktım. Oğlan çocuğunun bedeni duvarın arkasındaydı, yarısını görebiliyordum; ellerinde bir oyuncak tilki tutuyordu, tilkiyi arkasına saklamıştı. "Anne, babam bu gece bizi arayacak mı?"

Çocuğun annesi, "Bilmiyorum, Yener, herhâlde bugün vakit bulamaz ama yarın ilk işi bizi aramak olacaktır," dediğinde çocuğun omuzları düştü. Ne hissettiğini biliyordum, yıllar önce hissettiğim bir şeyi hâlâ ilk günkü gibi göğsümde hissediyordum. Göğsümde hissettiğim sadece bu olmadı. Bir acı çok ani gelerek tüm bedenimi kapladı ve çıkış noktası sol göğsümdü.

"O zaman babam arayana kadar telefonun önünde oturabilir miyim?" Sorusuna gülümsedim.

"Hayır, uyumazsan nasıl kızar, bilmiyor musun? Söz, yarın oturup onun aramasını seninle birlikte bekleyeceğim," dedi çocuğun annesi.

"Onu kandırma," dedim sessizce. "Beklemeyeceksin, anne."

Çocuk bir an cevap vermek yerine, duvarın arkasına doğru eğilip bana baktı. Bir an donup kaldım, tanıdık iri gözlerle karşılaşmak benim için beklenmedikti; o gözlerde yıllar sonra otuz yaşını aşmış yansımamı görmek daha da beklenmedikti.

Kaşlarını çatıp, "Sen kimsin?" diye sordu ama annesi onu duymadı, bedenini bana doğru çevirip meraklı gözlerle bana, sonra göğsüme baktı ve "Abi," dedi korkuyla, "senin göğsün kanıyor."

O bunu söylediği an gözlerim üstümdeki beyaz tişörte indi ve evet, söylediği doğruydu; çocukluğumun önünde duran adamlığım kanıyordu. Üstelik bu kan, otuz yılı aşkın süredir içimde usul usul büyüyerek tüm ruhumu kaplayan yaradan da akmıyordu. Zihnimin içinde ıslık sesine benzer bir ses ilerledi, o ses göğsümü deldi geçti.

Çocuk bana doğru yürüdü. Kendimle yüzleşmek istemiyor gibi bakışlarımı ondan kaçıracaktım ama o buna mâni oldu. Küçük eli, büyük elime yaklaştığında geri çekilebilirdim ama ona sırtını dönen bir de ben olmak istemedim. Çünkü biliyordum, bir süre sonra yapayalnız hissetmeye başlayacaktı, bir süre sonra onu bekleyen hayatın farkına varacaktı, bir süre sonra çok küçük yaşta bir adam gibi hissetmek zorunda kalacaktı.

Henüz bir çocukken, hâlâ bir çocuk gibi hissedebiliyorken, kalbi hâlâ masumiyetle çarpıyorken ve ruhu bedenini de lekeleyen bir kurum lekesine dönmemişken, onun elini tutup masumiyetini bir nebze olsun hissedebilmek istedim çünkü o masumiyetten yıllarca uzaklıktaydım.

Ben bir daha geri dönemeyecek, bir daha o olamayacaktım ve o, şu an o olmanın ne denli kıymetli olduğunu bilmiyordu.

Elimi tutup, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Boğazımdan kayıp giden yutkunuşun kelimeleri de beraberinde içerime sürükleyip kalbime sapladığını hissettim. Bir çocuğun gözlerinin içine bakıp, *"Çok yardıma ihtiyacım var, Yener,"* diyebilecek gücüm olsaydı keşke, belki kalbim koca bir kuruma dönüşmeden hemen öncesinde bana söyleyebilecek kurtarıcı birkaç cümlesi olurdu. Saçma, çocukça cümleler olurdu belki bunlar ama ruhuma iyi gelirdi, belki beni kurtarırdı.

"Anneme söyleyeyim, sana yardım etsin," dedi, tam elimi bırakacaktı ki bu defa ben o küçük eli sıkıca kavrayıp, diğer elimi dudaklarıma götürerek ona susmasını istediğimi belli ettim. Dudaklarıma bastırdığım parmaklarıma uzun uzun baktıktan sonra sanki ruhu, ileride dönüşeceği ruhu tanımış gibi başını anlayışla salladı.

Yener, söylesene, yok mudur bir kurtuluş yolu artık kurum lekesi olmak istemeyen biri için?

Belki de tek kurtuluş yoludur ölüm.

Elimi daha sıkı tutup, "İyileşmezsen kötü şeyler olabilir. Büyük adamlar öldüklerinde şehit olurlarmış biliyor musun? Babam öyle söyledi," dediğinde gözlerinin içine uzun uzun baktım. "Şehit olmak istediğin için mi yardımı kabul etmiyorsun?"

"Şehitler senin için ne ifade ediyor, Yener?" diye sorduğumda, elindeki oyuncağı göğsüne bastırıp elini tutan elime baktı.

"Hepsi kahraman," dedi. "Büyük adamlar, iyi kalpliler, güçlüler."

"Kötü adamlar da şehit olamaz mı?"

"Olmazlar, iyi adamlar şehit olur," dediğinde ona gülümsedim. Göğsümden akan kanın karnımdan bacaklarıma doğru ılık ılık kaydığını hissettim. Bana rahatsız olmuş gözlerle bakıp, "Ölmeni istemeyecek insanlar vardır," dedi. "Şehit olman sana güzel geliyor ama ya arkandan ağlarlarsa? Biliyor musun, geçen ay Refik amcam şehit oldu, babamın arkadaşıydı ve bana doğum günümde oyuncak tren hediye etmişti. Babam sakın ağlama dedi ama ben çok ağladım çünkü Refik amcam iyi birisiydi. Senin de arkandan ağlarlar. Olma, tamam mı?"

"Benim de arkamdan ağlarlar mı?"

"Ağlarlar." Elimi daha sıkı tuttu. "Hem babam çok kızar sana. Çünkü Refik amcama içten içe çok kızmıştı. Odada tek kalınca 'Ulan Refik' diyerek elini alnına koyup ağlamamak için kendini sıkmıştı ama çocuklar

babalarının ağlayacağını hisseder, babam ağlayacak gibiydi biliyor musun? Babam sana da kızabilir."

"Baban bana kızmasın, Yener," diye mırıldandım.

"Şey," dedi Yener, sonra etrafına baktı. "Babam burada değil, korkma, şu an sana kızamaz."

Gözlerinin içine uzun uzun baktım.

Biliyorum Yener, babam uzun zamandır burada değil. Yine de yarın seni arayacak, onunla konuşacaksınız, kartının bitmesine yakın sana döndüğünüzde kayak yapmaya gidebileceğinizi söyleyecek, heyecanlanacaksın, gelince de götürecek seni. Hatta inanır mısın, bacağını da kıracaksın, sırtında taşıyacak seni. Ve Yener, babanın geldiği o gün, geleceğe saate yakın yine tencereyi kucaklayıp çatıya kaçacaksın. Çünkü çok seviyorsun değil mi aşağıdan sana bağırıp çağırmasını, tüm ilgisini sana çevirmesini? Biliyorum Yener, merak etme, baban sana geri dönecek; ama Yener, babam uzun zamandır bana dönmedi.

"Gözlerin neden doldu?" diye sordu Yener. "Canın çok mu acıyor?"

"Çok acıyor, Yener," diyerek gülümsedim.

"Çatıya çıkalım mı? Belki baban gelip sana da 'İn aşağı lan hergele' diye bağırır," dedi gözlerimin içine bakarak. "Babalar çatılardan pek hoşlanmıyor."

"Sadece düşmenden korkuyor," dediğimde kaşlarını çattı.

"Niye ki? Hem düşsem de o hemen tutar beni. Benim babam kocaman. Kolları da kocaman. Annem bile kollarının içinde küçücük kalıyor." Gülümsedi. "Ben de büyüyünce onun gibi kocaman olacağım."

Sertçe yutkundum, söyledikleri boğazıma diken gibi battı. Yener canımın acıdığını gördüğünden midir bilinmez, dolmuş gözlerle baktı bana. Kurum lekesi, kalbin bir zamanlar bir çocuğun gözyaşı kadar ak ve temiz miydi?

Yanağımdan çeneme dek akan, keskin çenemde asılı kalan o gözyaşına uzun uzun bakıp, "Boyum yetişmiyor, gözyaşını silemem ki. Babam olsa 'Ne ağlıyorsun, erkek adam ağlar mıymış kerkenez' derdi sana ama ben gözyaşını silmek istedim. Canın çok mu acıyor?" diye sordu.

"Çatıya çıkalım mı?"

Sorduğum soru onu afallattı, sonra, "Aa!" dedi heyecanla. "Annem et kavurdu, tencereyi kaçırırım, sen çık çatıda bekle beni. Yara bandı da getiririm abi."

Yüzüne uzun uzun bakıp başımı sallayarak ona sırtımı döndüm.

Yener, "Abi," dediğinde durdum. "Baban da gelir belki."

"Bilmem," dedim yürümeye başlamadan önce. Duymayacağı bir şekilde fısıldadım: "Baban gelir mi?"

Evin kapısını açtım, dışarı çıktım ve bir anda gece oldu, şafak söktü, sabah oldu, öğlen oldu, akşam çöktü, gece geldi, yeniden şafak söktü ve bunları apartman boşluğundaki pencereden dışarıyı izlerken birkaç saniye içinde yaşadım.

Merdivenleri tırmanmaya başladığımda, kaç gündür kapıda dikildiğimi merak ettim. Şafak bir defa daha söktü, güneş geldi, bulutların ardına gizlendi ve yağmur başladı. Çatıdan aşağıya bakıp, çocukluğumun ilk adımlarını, genç bir delikanlı oluşumun serseri koşuşturmalarını anı gibi sırtlayan o sokağı izledim.

Gözlerimi yere çevirdiğimde, orada bir yara bandı gördüm.

İçimde bir şeyler çökmeye başladı.

Yener, elinde bir tencere yemek, kolunun altına sıkıştırdığı bir ekmekle çatıda bana doğru yürümeye başladı. "Yaran hâlâ iyileşmemiş," dedi sessizce. "O gün beni kandırdın gittin." Elindeki tencereyle yere bağdaş kurarak oturdu.

"Et mi kaçırdın yine?" diye sordum tencerenin içine bakarak.

"Et seviyorum sadece. Etli her şeyi çok severim." Gözlerini sokağın sonuna çevirip uzun uzun sokağı izledi. "Heh, gelir şimdi."

Gülerek bakışlarımı sokağın sonuna çevirip derin bir nefes aldım. "On ikiyi on geçe şu ara sokaktan dönecek, siyah Sedan kullanıyor, ön camdan kafasını eğip çatıya bakacak çünkü seni nerede bulacağını iyi biliyor."

O tanıdık sesi duyduğumda, kurum lekesiyle kaplı kan kaybeden kalbim şiddetle vurdu. O arabanın sesini ne zaman unutabilirdim ki? Yener de heyecanla yerinde kıpırdandı ve biliyordum, ak bir gözyaşı kadar temiz kalbi, benim kirli kalbim gibi vurdu.

Aynı anda, "Baba," dedik, aynı anda sertçe yutkunduk, araba köşeyi döndü, aynı anda gülümsedik. "Baba."

Araba yavaşladı, sonra durdu, ön camdan bizi izlediğini bildiğim gözleri görmek istedim. Kapı açıldı. Aydın Açıkgöz, yavaşça ayağını dışarı attı, büyük bedeni aracın içinden süzülerek dışarı çıktı ve kamuflajlarının içinde bir dağ aslanı gibi karşımda dikilip çatık kaşlarla çatıya baktı.

Yener, elindeki tencereyi karnına bastırarak gülümsedi. Gülümsedim.

"Ulan eşek!" diye bağırdı babam, sesi geçmişin içinden sert bir tokat gibi yüzüme çarptı. "Lan ben sana demedim mi, demedim mi lan çıkmayacaksın oraya diye? Ne yapıyorsun lan orada it?" Homurdanarak eliyle aşağı işaret etti. "İn aşağı. Kudurttun yine ananı, değil mi? Lan beni yukarı çıkarma, sırıtıyor bir de. Lan koca tencereyle işin ne senin orada?"

İnsan gülümserken hıçkıra hıçkıra ağlayabiliyormuş.

Kanlı ellerimle sürekli gözlerimi siliyor, deli gibi gülüyordum. Deli gibi ağlıyordum.

Yener, "İnmeyeceğim," dedi inatla.

Babam, "Şarap çanağına sıçarım senin!" diye bağırınca Yener ekmeğini ete bandırıp babasının gözlerinin içine baka baka lokmayı ağzına attı. "Ulan çocuk, sen benim damarımla oynamak için mi yapıyorsun lan?"

Burnumu çekip güldüm, yüzüme çizgilerin yayılmasına neden olan bir gülücüktü. Elimin tersiyle gözümü silip gülerek babama bakmaya devam ettim.

Çok küçük bir an. Babam Yener'e değil, bana baktı.

İfadem dondu, elim dondu, gözyaşım dondu. Ben dondum.

Babam, gözlerimin içine tüm savaşları kazanmış ama gözünden sakındığı bir şeyi kaybetmiş gibi baktı.

Baktı ve "Kocaman olmuşsun," diye fısıldadı.

"Güllerim soldu," diye fısıldadı narin, ağlamaklı bir kadın sesi. Duydum ama tepki veremeden babamın gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Bir adım öne gittim, babam hâlâ gözlerimin içine bakıyorken bir adım daha attım. Neredeyse aşağı düşeceğim o kısa anda, Yener kan leş içinde kalmış beyaz tişörtümü kavrayıp beni durdurdu. Omzumun üstünden kısa boylu, küçük erkek çocuğuna baktım.

"Geri dönmeni bekleyen hiç kimse yok mu, Yener?" diye sordu ve o an, o küçük erkek çocuğunun beni tanıdığını anladım.

"Güllerim soldu," diye fısıldadı o narin ses, sanki sesi tüm sokakta bir şimşeğin sesi gibi yankılandı.

Gözlerimi Yener'den ayırabildiğim, tekrar babamın olduğu sokağa çevirdiğim o küçük anda, bir kadının narin hıçkırık sesleri sokakta büyümeye devam ediyordu ve artık babamın arabasının olduğu yerde üstü Türk bayrağı ile örtülü bir tabut duruyordu. Babam ise orada yoktu.

Yener tişörtümü daha sert kavrayıp çekti ve "Yener, geri dönmemizi bekleyen hiç mi kimse yok?" diye sordu küçük bir çocuğa ait olan sesiyle.

Ağzımı açamadım.

"Yener," dedi küçük erkek çocuğu. "Bizi kurtaracak biri yok mu?"

Bakışlarımı babamın tabutunun olduğu sokağa çevirdiğimde, o tabutun yanında, içi boş bir tabutun daha olduğunu gördüm.

Uzaklardan bir ses yeniden bu kez son gücüyle, *"Güllerim soldu,"* diye fısıldadı.

Ve küçük erkek çocuğunun gözlerinin içine baktığım o saniyeler saatin ibresini parçalayarak akıp giderken, kulaklarıma belli aralıklarla yükselen mekanik bir ses dolmaya başladı. Kendi kalbimin sesini uzun süre dinledim.

Beyaz bir şimşek tüm göğü kapladığında, gözlerimin önüne beyaz bir perde indiğinde, Yener tişörtümü bıraktığında ve o beyazlığın içinde kaybolmaya başladığımda bile kafamın içinde aynı kadının sesi kendini tekrar ediyordu: Güllerim soldu...

Gözlerimin aralandığını hatırlıyorum.

Bembeyaz bir odada gördüğüm ilk şey tavandı, yüzümdeki maskeye usulca dökülen soluğumun yarattığı buhar ise gördüğüm ikinci şeydi.

Bakışlarımı usulca yana çevirmeyi denedim. Başardım.

Onun için tek tek seçip, parmaklarıma batan dikenleri umursamadan elimle yaptığım bukette kana bulanmamış tek bir solmuş beyaz gülle, işte oradaydı. Yanağını yatağımın kenarına bastırmış, gülü tutan, dikenlerin yırtarak çizdiği elini yatağın kenarına, yüzünün yanına koymuştu. Uykuya yeni dalmış olmalıydı.

Güller solmuş, diye düşündüm.

Seni nasıl soldurmadan seveceğim ben, diye düşündüm.

Bir yolunu bulmak zorundaydım.

SİLİNEN GÖRÜNTÜLERDEN
REC 0001
00.13.12

Adamın tam karşısında dururken havadaki gerginlik kameranın merceğini buğulandıracak kadar ağırdı. Ayağını yere güvenle bastı, yüzündeki kendinden emin ifade profilinden dahi okunuyordu. Hareketleri keskin, hızlıydı ve karşısında silahsız duran düşmana silahla saldırmamak konusunda ısrarcıydı. Türk askerinden böyle bir atak beklediği için işinin kolaylaşacağını düşünen adam, karşılık vermeye hazırlandı. Kendini

savunma pozisyonuna geçerken aslında kaybettiğini biliyordu, karşısındaki öylesine bir asker değildi. Askerin ela gözlerinde bunu zaten görüyordu.

Gurur Mert Çalıklı, Krav Maga tekniğinde oldukça iyiydi.

Aniden saldırıya geçti, hızlı bir şekilde tekme savurdu ve savurduğu rüzgâr gibi esen tekme, adamın göğüs kafesinde bir bomba gibi patladı. Adam hazırlıksız yakalandı, karşılaştığı gücün şiddetiyle sarsılırken bunu beklemiyordu ama bir komandodan daha azı da beklenmemeliydi. Rakip olarak dahi görmediği leşi arka arkaya yumruklamaya başladı, yumruklarının hedefi bir kez olsun şaşmadı.

Dağın derin karanlığında arkadaki askerlerin, "Vur, vur, vur Dağcı Komando!" nidaları yankılanıyordu.

Ucu bucağı olmayan, sonu bulunmayan bir güçle yumruklarını savurmaya devam etti. Adam, aldığı her darbede biraz daha güç kaybediyor, yine de askerin karşısında durabilmek için çaba sarf ediyordu ama bunlar boşaydı. Gurur Mert Çalıklı, adamın açığını kolayca yakalamıştı ve o açıktan sızan kan göle dönene dek durmayacaktı. Karşısındaki adam, dövüş kurallarına hâkimdi, asker bunun farkındaydı ve bu onu daha da şevklendirmişti. Öfkesini, yumruklarını yaratan eklemlerine yerleştirip saldırılarını hiç durdurmadı.

"Koy amına pezevengin evladının!" diye bağırdı Soydere, bağladıkları avlardan birinin kafasına geçirilen silah namlusunun sesiyle beraber, avın çığlığı duyuldu ve Devran, "İzle," dedi. "Türk komandosunu tanı. İzle bak nasıl sikiyoruz yandaşının hayatını."

Gurur Mert Çalıklı, final darbesini vurmak için geri çekildi ve adamın karnına tüm gücüyle bir tekme geçirdi, bu son atak, adamın dizlerinin üzerinde yere çöküp, birkaç saniye boşluğa baktıktan sonra yüzüstü toprağa düşmesine neden oldu.

Gurur ağır adımlarla yere yığılan kişinin önüne kadar yürüdü, toza bulanmış postalının altına aldığı kafayı sertçe ezerken, "Bu kadar kolay mı?" diye sordu acımasız bir sesle. "Bu kadar kolay mı lan sizi dizlerinizin üzerine düşürmek amına koyduklarım?"

"Silahım yok," dedi adam yanağı kum ve çakıllara yaslı hâlde. "Teslim oldum. Dur artık."

Gurur eğilip adamı saçlarından kaldırıp buz gibi bir gülümsemeyle, "Yok öyle yağma," diye mırıldandı ve gözlerini GoPro ile kayıt almayı

sürdüren arkadaşına çevirdi. Kameranın merceğiyle buluşan gözleri sanki karşısında duran bir insana bakıyor gibi anlamlarla yüklüydü.

Adamın saçlarını kavrayıp kafasını sertçe yere vurdu. Bir çığlık. Gözlerini kameranın merceğinden çekmedi.

Adamın saçlarından kavrayıp kafasını yukarı kaldırdı, tekrar yere vurdu. Bir çığlık. Gözlerini kameranın merceğinden çekmedi.

Kafasını kaldırdı, yere vurdu, kaldırdı, yere vurdu; bunu adamın çığlıkları boğuk iniltilere, ardından koca bir sessizliğe dönene dek devam etti.

Ve gözlerini kameranın merceğinden bir an olsun ayırmadı.

Kayıt durdu. On iki suçsuz sivilin ölümüne neden olan eylemcinin kalbi zayıf bir şekilde atıyor olmasına rağmen yaşamsal fonksiyonlarının durması gibi.

İntikam.

Ayışığı Kitaplığı

33. KALP KEHRİBARI

♪: Dolch, Mercury

Başlangıç, soğuk bir gecenin içinde ilerleyen adamın paltosunun içinde sakladığı ellerindeydi, son ise o adamın beni izleyen buz sıcağı gözlerinde olsun istiyordum.

Birini gerçekten sevince onunla birlikteyken gelecek olan sondan korkmuyorsun.

Onur Kırgız'ın sorgusu, üç saat kırk iki dakika sürmüştü.

Sorguda ele geçirilen bilgilerin hiçbirinde Gurur ve Emsal bağlantısından söz edilmemişti, yine ele geçirilen bilgilerin hiçbirinde Gurur'a karşı bir suçlama da yoktu. Bunun nedenini merak ettim ama içime sinen rahatlamayı da yok sayamazdım. Emsal'in oğlu olmasının bilinmesi sorun olmayacaktı ama elbette ki üzerine atılacak katil suçlaması onun hayatında büyük bir leke bırakabilirdi. Ne kadar lehine onlarca kanıt olsa da insana bir kez leke çalınınca, o leke hiçbir zaman silinmiyordu; bunu bilecek yaştaydım.

Onur Kırgız, sorgu odasından çıkıp özel odaya yanımıza döndüğünde masadaki dijital saate bakmıştım, saat 01:47'ye geliyordu, gözlerimi Onur Kırgız'a çevirdiğimde ela gözlerindeki sorgunun devam ettiğini gördüm. Bakışları komandoların her birinin yüzünde dolandı, Muşta'nın yüzünde hâlâ maske vardı ve Onur, onun kimliğini herkesten gizlediğini biliyor olacak ki ağzını açıp tek kelime etmedi.

"Sorguda örgütün kollarının Türkiye'nin farklı şehirlerine uzandığı, çok sayıda yuva adını koydukları sığınaklarda faaliyet göstermeye devam ettikleri öğrenildi," dedi gözlerini maskenin ardında yalnızca gözleri görünen Muşta'ya çevirerek. "Sunulan görüntülere kısaca göz atma fırsatı buldum. Başarılı operasyonunuz adına sizi kutluyorum."

Hakan Basri Şenkaya, "Bundan böyle görev yeriniz Isparta mı?" diye sordu karşısındaki adama.

Adam ellerini ceplerine sokup, "Evet," dedi. "Örgütün dallarını koparmak adına çok sayıda baskın emri verildi. Muhtemelen başlarının ele geçirildiği haberi çoktan aralarında yayıldı ve sığınaklar boşaltıldı. Bu da çoğunun insan içine karıştığı anlamına geliyor. Eylemler çoğalabilir, sivil halkın korunması şu an için en büyük önceliğimiz olacak. Tehlike devam ediyor. Bu süreçte yardımınıza ihtiyacımız olacak, elbette biz de elimizden gelen yardımı sizlere sağlayacağız." Adam ellerini masaya bastırdı, başını gururla aşağı yukarı sallayıp, donuk ve ketum bir sesle, "Teşekkürler, Türk komandosu," dedi. Gözlerini bana ve Cenan'a çevirdi. "Cenan Hanım, memnun oldum. Adınızı sıklıkla duymuştum." Bana dikkatle baktı. "Ve anladığım kadarıyla sizin de adınızı sık sık duyacağım, Avukat Hanım," dediğinde afallayarak ona bakakaldım.

"Bu süreçte biliyorsunuz ki sorguyu, örgütün içinde olup bitenleri sanki bir üyesiymişçesine hâkim biçimde bilen birinin yürütmesi gerekir. Biz bunun için eğitildik. Onları sorgulamak kolaydır ama onların düzenine hâkim olmak zaman ve uğraş ister, büyük eğitimlerden geçilir, çok fazla şeye şahit olunur ve böylelikle en iyi sorguyu yapabilecek potansiyele sahip olunur. Bu açıdan yürütülecek operasyonların tamamının sorgusunu üstlenmeye layık görüldüm. Süreç uzun ve yorucu olacak gibi görünse de emin olun köklerini kazıyacağız." Ellerini masadan çekip başını aşağı yukarı salladı. "Sizleri tanıdığıma müteşekkirim. İyi geçinmemizi diliyorum. İyi geceler."

Resmî konuşmasının hemen ardından kimsenin tek kelime etmesini beklemeden odadan ayrıldı. Geride uzun, herkesin çatık kaşlarla birbirine bakmasına neden olan bir sessizlik kaldı. Sessizliği bozan, "Çömez, denilen kadar var," diyen Muşta oldu. "Muhtemelen gerçek soyadını ve kimlik bilgilerini saklamaları da bundan."

"Ne?" diye sorduğumda Muşta bana yandan bir bakış atıp gülümsedi. Mit üyesi gibi tüm kimlik bilgileri gizleniyor muydu yani? Yoksa o gerçekten Millî İstihbarat Teşkilatı'ndan biri miydi? Bir teröristi her şeyi bilerek sorgulayabilecek biri olduğuna göre evet, bu doğru olabilirdi.

"O kadar çok şey biliyorsun ki benim bacaksız güzelim, aslında tüm kuralları çiğniyoruz senin yüzünden," dedi, ardından boynunu çıtlattı. "Hadi gidelim."

Tayfun dirseğini omzuma yaslayıp, "Hepimizin başını şu boyla yakabilecek olman zoruma gidiyor he," diye alay edince elimde olmadan güldüm.

"Ölürüm de sizi satmam ben," dedim.

Muşta, gözlerini Cenan'a çevirip, "Cevabın evet olursa senin ölürüm de satmam sizi demene gerek bile kalmaz," dediğinde Cenan sertçe yutkunup gözlerini farklı yöne çevirdi. Askerlerin birbirlerine kaçamak bakışlar attıklarını gördüm ama hiçbiri Muşta'ya bakamadı.

SİMGE ÖZDAĞ

Birini beklemenin ne demek olduğunu hiçbir zaman bilmeyeceğimi zannediyordum. Birini sevmenin ne demek olduğunu zaten bilmiyordum ama bir gün bilebilirim diyordum, bir gün birini sevmenin ne anlama geldiğini öğrenebilirim... Peki ya beklemek? Beklemek benim için çocukluğumdan bu yana korkutucu gelen bir şeydi. Birini beklerdin, o insan sonunda gelmezse kaybettiğin sadece o olmazdı, ona verdiğin her şey de onunla birlikte kaybolur, bir daha gelmemek üzere boşlukta yok olurdu. Belki de bu yüzden beklemekten korkuyordum.

Şimdiyse onu bekliyordum.

Birini beklemenin ne olduğunu bana öğretenin o olması garip geliyordu. Onu ilk gördüğümde, bugün hissedeceklerimin hiçbirinden haberim yoktu. Onu ilk gördüğümde, bir gün onun için ağlayacak olma ihtimalim yoktu; sadece öyle sanıyordum.

Şimdi onun için ağlıyordum.

Elimde solmuş, kanına bulanmamış tek bir beyaz gülle yoğun bakımın kapısının önünde duruyordum. İçeri girebilmek benim için çok zordu, ayaklarım geriye doğru itiyordu bedenimi fakat bedenim, ayaklarımı dinlemeden kalbime yenik düşerek öne doğru atılıyordu.

İlk adımımda kalbinin nasıl attığını merak ettim, bir süreliğine susturdukları kalbi yeniden canlılıkla odanın içine onun yaşamını yansıtıyordu. İkinci adımımda o kalbin bir kez daha durma veya durdurulma ihtimalinde hissedeceklerimi düşündüm, merak edemedim çünkü bu korkunçtu, merak edilmesi gereken bir şey değildi, kaçılması gereken bir şeydi; sonsuza dek peşimden geleceğini düşünerek korkup, koşar adımlarla kaçacağım bir canavarın gölgesi gibiydi.

Üçüncü adımımda yatağına daha yakındım. Ölümün ve yaşamın bir arada bulunduğu bu odaya canlılığı onun ekmesi beni ağlatacak kadar büyük bir hadiseydi, aynı zamanda bu hadise beni gülümsetebilirdi ama onun yüzüne baktığımda ve her zaman cin gibi bakan o muzip bakışla-

nını görmeye alışkın olduğum gözlerinin kapalı olduğunu gördüğümde, bu hadise bana sadece ızdırap verdi. Nasıl bu kadar canlıydı ama aynı zamanda bu denli hayatla olan bağı kopmuş gibiydi?

Yere çökerken gülün dikenlerinin parmaklarıma battığını hissettim ama umursamadım, günlerdir dikenleri parmaklarıma batıyordu ama yara alan aslında benim kalbimdi. Sorun değildi. Kalbimi istediği kadar yaralayabilirdi.

Yeter ki gözlerini açsın, kalbimi istediği kadar yaralasın sonra.

Eline dokunmak istedim. Damar yolu açıktı, bileğine bağlı hortumdan damarlarına giden sıvı onu hayata bağlamak için kanına karışıyordu. Çok yorgun hissettim. Dizlerimi yere bastırdığımda yıllardır yük taşıyormuşum ama sonunda o yükle birlikte yere devrilmişim gibi hissettim.

"Güllerim soldu," diye fısıldadığımda gözlerim yüzünde dolaşıyor, yüzüm yatağının kenarına yaslı duruyordu. Güzel yüzünün hareketsizliğinin canıma okuyacağını bana kim söyleyebilirdi ki? Söyleseydi bile ben bunu nasıl ciddiye alabilirdim ki? Şimdi güzel yüzüne bakıyordum, canıma okunuyordu.

Muzip gözleri en çok açıkken güzeldi, uzun kirpikleri en çok kaşlarına değiyorken güzeldi. Şimdiyse gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlara seriliydi; işte bu, benim canıma okuyordu. Yüzü normalde olduğundan daha beyazdı. Beyazı sevmediğimi ilk kez o an hissettim. Oysa en sevdiğim renk beyazdı. Solduğu için rengi kahverengiye dönmüş güle indirdim gözlerimi. Gülün solgunluğu bana onun gözlerini hatırlattı.

"Güllerim soldu," diye fısıldarken gözlerim yeniden doldu. Gözyaşlarım hep bu kadar savunmasız mıydı ya da bu denli saldırgan mıydı bilmiyordum, sadece artık onları durduramadığımı ve çok kırgın olduklarını, kırıklarının sürekli gözlerimden aktıklarını hissediyordum.

Gözlerini açmayacakmış gibi hissetmek istemiyordum ama bu hissi durdurabildiğim de söylenemezdi. Hayatımda gerçekten korktuğumu hissettiğim çok an oldu ama hiç her şeyin elimden kayıp gideceğini hissettiğim olmamıştı. Bu adam benim her şeyim değildi ama yine de elimden kayıp gideceği düşüncesi her şeyim kayıp gidiyormuş gibi korkuyla dolmama neden oldu.

Kaşlarımın ortasında oluşan bir çukurla, derin bir uykuda oluşunu var gücümle reddederek, "Güllerim soldu," diye fısıldadım ve çok ağla-

dığım için mi bilmiyordum ama üzerime çöken o yorgunluğun beraberinde karanlığı getirişine şahit oldum. Gülün dikeni parmağıma sertçe battı, bunu ayık kalabilmek için kullandım çünkü acı insanı ne kadar çaresiz hissettirse de anda kalmasını sağlayan bir şeydi ve ben tüm bilincim yerle bir olsun istemedim. Yine de o yorgunluk uykuyu getirdi, "Güllerim soldu," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, bir çocuk gibi kırgın duyulan sesim bile kalbime küsmüştü sanki ve sanki ben kalbimin ta kendisiydim; kendimeydi küskünlüğüm.

Rüyamda bir gül bahçesinde oturuyordum, dört yanımda beyaz güller vardı, yerde bağdaş kurmuştum ve rüyamda bile ağlıyordum. Gökyüzü, tıpkı güller gibi beyazdı, gümüş gibi parlıyordu; kar taneleri usul usul yeryüzüne düşüyor, güllerin kendisiyle aynı renk olan yapraklarına tutunuyordu. Bahçenin öteki ucundaki kurak çalılıkta beni izleyen birinin varlığını hissediyordum. Kafamı kaldırıp o yöne dikkatlice baktığımda, beyaz tişörtü sol üst köşesinden alt kısmına dek kırmızıya bulanmış o adamın kim olduğunu görüyordum. Kuru çalıların arasında durmuş, hareketsizce beni izliyor, kar taneleri kan nehrine dönmüş tişörtüne tutunuyordu.

Oturduğum yerden kalkarken elime batan dikenleri hissettiğimi hatırlıyorum, avucumdan akan kanın karın beyazına düşürdüğü bana ait kızıl lekeleri ve kalbimde son sürat koşmaya başlayan o beyaz atın nallarından çıkan sesleri duyuşumu... Tüm bunları hatırlıyorum. Çalıların arasında durmuş beni izlerken bana gelmiyor, gelemiyordu; sanki ona yasaktım, sanki onun olmaması gereken bir yerdeydim, sanki bana gelebilmenin bir yolunu bilmiyordu.

Güllerin dallarındaki dikenler tenimi kesiyordu ben ona koştukça ama durmuyordum çünkü eğer beni yasak olarak görüyorsa, ben o bana yasak dahi olsa yasakları çiğnemeye hazır hissediyordum.

Güllerin bittiği, çalıların başladığı o yol ayrımında durup kafamı kaldırarak ona baktığım ânı hatırlıyorum.

O an, arkamdaki gül bahçesinde yaşayan tüm beyaz güller bir bir, sırayla, sanki ölüm onlara dokunmuş gibi solmaya başladı.

Göz gözeydik ama sanki onun için benimle göz göze olmak bile yasaktı.

Onun için neden bu kadar *yasaktım*?

Eğer bana tek ihtiyacı olan benmişim gibi hissettirmeseydi, beni istemediğine inanırdım. Ama bana doğru gelmiyorken bile sanki aslında

hep yanımdaymış gibi hissettiriyordu. Beni izliyordu ama bana doğru tek bir adım bile atmıyordu. Ona doğru bir adım daha atıyordum ki o adım kirpiklerime tutundu, kirpiklerimle attığım o adım sonucunda gözlerim aralandı ve önce beyaz odanın içini gördüm, ardından birinin beni izlediği hissi katlanarak büyüyüp yüreğimi yakmaya başladı.

Gözlerimi usulca kaldırıp ona bakmak istedim. Gözlerini bir kez daha kapalıyken görmeye katlanamayacağım düşüncesi ruhumu kıstırsa da ona bakma isteği hissettiğim acıya kafa tutabilecek güçteydi.

Gözlerim kapalı göz kapaklarına tutunacak sandım ama gözlerimin tutunduğu, gözleri oldu.

Dudaklarım usulca aralandı, küçük bir boşluktu, içerime sızan havanın nefesim olup ciğerlerime rahatlık götürmesi gerekirdi ama o hava birdenbire beni yaktı geçti. Gözleri açıktı. *Gözlerini açmıştı.* Açılmış gözlerinde gördüğüm tek bir yansıma vardı. O da benim yansımamdı.

Gözlerimiz birleştiğinde bakışlarındaki o derinlik hâlâ yerli yerinde duruyordu. Sanki beni izlerken aynı zamanda bir şey üzerine uzun uzun, kendi içini ateşe vererek düşünüyordu. Avucumu güle bastırarak doğrulmaya kalkıştığım an diken avucuma battı, acıyla yüzümü buruşturduğum an o da kaşlarını çatıp olduğu yerde kıpırdanmaya çalıştı ama hızla, "Dur!" dedim panikle. "Hareket etme. Uyandın! Uyandın!"

Gözlerini elime indirmeye çalıştı, panik dolu bakışları elimde gezindi ve sonra tekrar gözlerimin içine baktı. Bakışlarının ağırlığıyla gözlerimi kaçırmak istedim ama o kadar canlı, o kadar hayattaydı ki ona bakmaktan tek bir an olsun vazgeçemedim.

Yüksek sesle, "Herkese haber vermeliyim!" dediğimde sertçe yutkunduğunu gördüm, boğazındaki âdemelması bir aşağı bir yukarı hareket etti. Daha sonra durup yüzüne büyük bir ihtiyacımmış, müşkül durumdaymışım gibi uzun uzun baktım.

Belki beklemediği bir şeydi, belki benim bile bir ömür kendimden hiç beklemeyeceğim bir şeydi ama dizlerimin üzerine aniden çöküp, damar yolu açık elinin üst kısmını öptüm. Bununla birlikte gözlerini yumup bir kez daha sertçe yutkundu. Oturduğum yerden kalkarken gözlerini usulca aralayıp gözlerimin içine beni yakıp yıkacak olan o yangının o olduğunu gösterircesine baktı. Artık biliyordum. İçine girdiğim ormanda beni bekleyen yangın oydu.

"Herkese haber vermeliyim," diyerek bir adım geri çekildiğimde dudaklarını aralamak istedi ama zorlandı, nefesi ağzındaki maskenin plas-

tik yapısında buhar lekesi bıraktı. Durup başımı omzuma yatırarak, yaş dolu gözlerle ona baktım. Ağladığımı görmesi beni utandırmadı. Oysa başka bir gün olsa, beni ağlarken gördü diye utancımdan nereye saklanacağımı şaşırırdım.

Sonunda kuruyan dudaklarını araladı ve çatlayan sesini uzun zamandır duymadığımı fark etmemi sağlayan, "Gitme," demesi oldu.

Gitme.

Bu kelimeden sonra nereye gidebilirdim ki?

Gözlerinin içine baktım, o da benim gözlerimin içine baktı; kaybolmaya başladık.

Yeniden kapanan gözlerini son âna dek izledim. İlaçların ağırlığından olsa gerek bir müddet sonunda uykuya yenik düştü. Sessizce dizlerimin üzerine çöküp uyuyan yüzünü izlerken, "Gitme dedin, bundan böyle git desen bile bunun bir anlamı olmayacak," diye fısıldadım sessizce.

ZELİHA ÖZDAĞ

Gurur elini paltosunun cebine atıp deri cüzdanını çıkarırken, kasada onu izleyen adama, "İki paket Parliament Night Blue," dedi, kasiyer bir poşet çıkarıp sigara standına doğru döndüğünde Gurur kredi kartını çıkarıyor, ben de poşete Gurur'un aldığı meyve suyu kutularını koyuyordum. Gurur kartını okuttuktan sonra, "Hayırlı işler," diyerek elimi tuttu ve birlikte marketten çıktık.

Sessizce hastaneye uzanan taş kaldırımda yürürken, "Odaya alınacak, değil mi?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirip omzunun üstünden uzun uzun bana baktıktan sonra, "Evet," dedi.

"Vişne suyunu onun için mi aldık?"

Çocuksu bir gülümsemeyle, "O kadar kan kaybetti, içsin, iyi gelir," dedi. Söylediği şey beni neredeyse gülümsetecekti ki "Annem bana hep vişne suyu içirirdi öyle zamanlarda," demesi yüzümün taş kesmesine neden oldu.

Ona hangi zamanlarda diye soramadım ama söylediği şey kafamın içinde korkunç bir gürültüyü doğurdu, içinde olmadığım anıların gözlerimin önüne serilmesine neden oldu; sessizce bakışlarımı kaçırdım. Emsal bazen şiddetin dozunu o kadar artırıyor olmalıydı ki bu küçük bir oğlan çocuğu için kıyametten daha korkutucu sonuçlar var ediyordu

kesin. O hiçbir şey anlatmadı ama ben tek bir cümlenin içinde binlerce acı yüklü hatırayla göz göze geldim.

"İyileşmesi zaman alacaktır, değil mi?" diye sordum kalbime çöken ağırlığı atmaya çalışarak ama Gurur'un aniden sessizleşmesi, her nedense kalbimdeki ağırlığın kilolarca artmasına neden oldu. "Neden sustun?" Sorum üzerine gözleri yeniden benim gözlerimle buluştu, bu kez ifadesi dalgındı, göz bebeklerinin içine belirsizlik çökmüştü.

Bakışlarımdaki ısrarı fark ettiğinde, "Ağır yara aldı," dedi, bunu zaten biliyordum, asıl sorun gözlerine çöken belirsizliğin nedenini çözemiyor oluşumdu. Sonunda derin bir nefes aldı ve "Kalbi delindi, biliyorsun," dediğinde içimdeki karanlığın kapısı yeniden aralandı. Adımlarım yavaşlayınca Gurur da bana ayak uydurarak yavaşladı. "Askerliği tehlikede."

Eğer Gurur bunun yerine bana hayatımı mahvedecek büyüklükte bir cümle kursaydı, gözlerim bu kadar hızlı dolmaz, dolamazdı. Elimdeki poşeti taşıyamayan parmaklarım aralandı ve poşet parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Vişne suyu kutularından biri patlayarak zemine kızıl bir şekilde yayılmaya başladı. Gurur elimi bırakmadan diğer elini de bana uzatıp beni kollarının arasına çektiğinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Şımarıklık olur diye korkarak sakladığım tüm gözyaşları, tam da o an bir haykırışa tutunarak gözlerimden dökülmeye başladı.

Öyle çok ağladım ki sonunda Gurur, "Lütfen," dedi çaresizce. "Sakin ol, lütfen." Ama onu duymazdan geldim, bu kez içimdeki hisleri durduramadım, birbirine çarparak etrafa saçılmaya başladılar ve ben Gurur'a tutunup sarsılarak ağlamaya devam ettim.

"Çiçeğim," dediğinde tırnaklarımı paltosuna batırdım ve sanki tenine ulaştım. Ağlamaya devam ettim çünkü yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Sadece ağlıyordum. Gurur avucunu enseme bastırıp beni göğsüne yasladı, yüzüm göğsüne gömülürken gözyaşlarım bu defa onun kazağını ıslatmaya başlamıştı. Çenesini saçlarıma gömerek, "Zerda," dedi yalvarır gibi. "Bu sadece... Bir olasılık." Bu cümleye inanmadığını, sadece gözyaşlarım onu yaraladığı için böyle söylediğini bildiğimden bir an nefretle avucumu göğsüne vurdum ama ayrılamadım ondan çünkü acımı bir tek onun limanına demirleyebilirdim ben.

Bana daha sıkı sarılarak başımın üstünü öptüğünde, "Günlerdir beni mahveden olasılıklarınızı dinlemekten bıktım," dedim çaresizce. "Yener'e bunu nasıl yaparlar? O kendisini bu kadar sevmezken, sevdiği

tek şeyi ondan nasıl almaya kalkışabilirler? Nasıl?" Her sorunun ardı, büyük bir haykırış ve gözyaşıydı. Gurur bana daha sıkı sarılarak beni kendine bastırırken kurduğum her cümlenin onu paramparça yere döktüğünü biliyordum.

"Çiçeğim, ne gerekiyorsa yaparız, ne gerekiyorsa yapılır," dedi, "izin vermeyiz, ne gerekirse yapılır." Onu duydum ama ona inanamadım. İlk defa Gurur'a inanamadım. "Andım olsun ki ben yapacağım elimden geleni. Öyle kolay mı bu? Kesinliği bile yok henüz, ağlama, olasılık, sadece ola-"

"Olasılık duymak istemiyorum," dedim hıçkırarak. "Olasılıklardan birinde sana savunma yazdım, diğerinde abim yerine koyduğum adamın askerliğinin yanışını dinliyorum. Bu olasılıklar benim için çok ağır!"

Gurur birden omuzlarımdan tutup bedenimi bedeninden ayırdı. Ona ızdırap verdiğimi, yüzümden sicimle inen gözyaşlarının onu diri diri yakan ateş olduğunu buz sıcağı gözlerinde gördüm. Ela gözleri acıyla bakıyordu. Omuzlarımı sıkıca kavradı ve "O Yener Açıkgöz," dedi. "Onun elinden bunu almak sanıldığı kadar kolay değil. Tamam mı?"

Gözlerinin içine bakakaldım, gözümü bile kırpmadım ve kırpmadığım gözlerimden daha fazla yaş aktı. "Engel ol, ne olursun," dediğimde bana bakakaldı. "Onu yaşadığına bir kez daha pişman etmeyin, ne olursun."

"Olacağım," diye fısıldadı ama öyle bir fısıltıydı ki bu, karşımda Dağcı Komando Gurur Mert Çalıklı değil, küçük bir erkek çocuğu vardı.

Yüzümü sessizce onun göğsüne gizledim. Gözyaşlarımı ondan gizlerken, tüm dünyadan onun göğsünde gizlendim. Söylenecek her şey dilimin altına gömüldüğünde hislerim uzun zamandır sakladığım yerden firar etmişti. Gurur beni anladı, yadırgamadı çünkü bu patlamanın olmak zorunda olduğunu biliyordu; son âna kadar dayanmıştım ama artık içimi yerle bir eden bu duyguları içeride tutmaya devam edememiştim.

Yener'in yüzüne baktığımda sonsuz bir acı hissedeceğimi bildiğim için hastaneye gitmek istemedim ama gitmek zorunda olduğumu da biliyordum. Uzun zamandır zorunda olmanın ne olduğunu bildiğim için gözyaşlarımı elimin tersiyle silip Gurur'a elimi uzattım. Uzattığım elime bakarken içinin paramparça ve darmadağınık olduğunu biliyordum. Beni bu hâlde görmekten nefret ediyordu; Yener'in bu hâlde olmasından nefret ediyordu.

Elimi tutmadan önce yaklaştı, kazağının eteğini yukarı kaldırdı ve çıplak teni ortaya serilirken bunu umursamadan kazağının iç kısmıyla

yanaklarımı sildi. Ardından eğilip hâlâ nemli olan yanaklarımı öptü, dudaklarına gözyaşlarımın bulaşması daha da canını acıtmış gibi kaşlarını çatmasına neden oldu. Daha sonra elimi tuttu, tek kelime etmedik, hastaneye birkaç adım uzaktaydık ama o birkaç adım bana bir ömür boyu yürünecek uzun bir yol gibi geldi.

Bekleme salonunda büyük bir kalabalıkla karşılaştım. Tüm askerler oradaydı, arkadaşlarım da oradaydı; hatta babaannem ve Cenan da oradaydı. Herkes mutlu görünüyordu. Yaşadığı, hayata tutunduğu için mutlu olmaları normaldi ama peki ya ihtimaller? O kahrolası olasılık? Hepsinin gözlerinin içine bir bir bakıp o olasılığı görmeye çalıştım ama şimdilik yok sayılan bir şey gibiydi. Yine de askerlerin kalbine düşen gölgenin farkındaydım, o gölgenin altındaydım ve üşüdüğümü hissediyordum. Sanki güneşten binlerce yıl uzaktaydım, sanki bir daha güneş olduğum yönde doğup beni ışığının altına alarak ısıtmayacaktı.

Gurur'un bakışlarının bende olduğunu fark ettim, beni izliyordu, beni göz hapsine almıştı ve hislerimin gidişatının daha yıkıcı boyuta ulaşmasından korkuyordu. Onu endişelendirmek istemedim, o yüzden sessizliğimi korudum ama dilimin altında çok fazla soru saklanıyordu.

Yener'i odaya aldıklarında ilaçların tesirinden dolayı uyumaya devam ettiğini öğrendim. Hâlâ uyuyor olmasına rağmen odasını sessizce ziyaret için açık duruma getirdiler, kapıdan içeri bir anda akın etmedik. İçeri önce annesi girdi ve aralık kapıdan Yener'i yatırdıkları yüksek, beyaz yatağa baktım. Annesi titreyerek, ağlamaya devam ederek ona sokulup yatağının ucunda durdu ve günlerdir iğnelerle ayakta durduğu için mosmor olmuş elini oğlunun yüzüne uzattı. Yener'in uyuyan yüzüne dokunmasıyla beraber kapı usulca kapandı.

Ayça derin bir nefes alarak, "Çok şükür, orta boy sütlü köpüklü kahve çocuk sonunda iyi," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

Yorgun argındı, sınavdan çıktığı gibi buraya damlamıştı. Ecevit ve Girdap hemen arkasında, duvara yaslı bir şekilde kollarını göğüslerinin üzerinde bağlamış, konuşmaya başlayan Ayça'ya bakıyorlardı. Gözlerini Girdap'a çevirip, "Günlerdir erinin yolunu gözleyen asker eşi gibiydin, sonunda kendine gelmişsin şekerim," dediğinde Girdap yorgun bir şekilde gülümsedi. Ecevit'in kahverengi, dikkatli bakışları Girdap ile Ayça arasında kısa bir tur bindirdi, ardından gözlerini kapalı olan kapıya çevirdi ve sessizce gözlerini yumup geri açtı.

"Sonunda erim, yiğidim kendini toparladı gördüğünüz gibi, evimin direğini dimdik ayakta görene kadar yas tutmaya devam edeceğim," dedi Girdap, sesi neşeli yükselse de aslında o neşenin içine gizlenmiş endişeyi duyuyordum, yorgunluk yüzüne çökmüştü. Ona dikkatlice baktığımda bir iki kilo kaybettiğini fark ettim, kiloyu önce yüzünden kaybedenlerdendi.

Vural gülerek, "Merak etme, o sever dimdik ayakta durmayı," deyince askerler gülüştü, imayı sezdim ama kızların çoğu bu imayı anlamadı.

"O gelip sohbet grubuna yanlışlıkla link atana kadar yas tutmaya devam edeceğim," dedi Adnan, bu söylediği Muşta'yı da gülümsetti ve Muşta gülümserken Cenan'ın bakışları doğrudan onun yüzüne saplandı.

Muşta izlendiğini hissetmiş gibi gözlerini Cenan'a dokundurdu, dokundurduğu bakışlar karşılık bulduğunda gözleri arasındaki uzun temas başladı. Birbirlerine uzun uzun baktılar ve sonunda Muşta gözlerini usulca Cenan'dan çekerken, "Hüsrev'den öğrendim," dedi, "bugün illaki uyanırmış. İlaçların tesiri kuvvetli, fili devirecek türden."

"Kendisi de bir fil neticede," dedi Simge sessizce kapıyı izlerken. Beyaz kazağının uçlarını avucunun içine alıp sıkarak derin bir nefes aldı. Daha iyi görünüyordu, kendisini bir nebze olsun toparlamış gibiydi. Bense fırtınanın ortasında devrilmek üzere olan yaşlı bir ağaç gibi hissediyordum; ayakta durmak zorundaydım ama esen rüzgâr köklerimi yerinden sökecek kadar kuvvetliydi. Kafamın içinde sürekli aynı cümleler dönüyordu.

"Kurban olurum sana!" diye bağırdı Yener'in annesi, bu bağırışıyla beraber Muşta olduğu yerde sıçrayarak tek adımda kapının önünde bitti ve kapıyı çalmadan panikle açtı. Tüm askerler panikle Muşta'nın arkasından kapıya yönelirken olduğum yerde durup aralanan kapıdan içeri baktım.

Yener'in gözleri açıktı.

Kurumuş, griye dönmüş dudaklarını yalayıp ıslatmaya çalıştı, ardından yamuk bir gülümseme usulca dudaklarına örüldü. Annesi eğilip serum bağlı elini öperken yamuk gülümsemesiyle aralık kapıdan dışarı baktı ve onunla göz göze geldik. Son göz göze geldiğimiz anı hatırladım; ağzından kan sızıyordu. Şimdi yeniden göz gözeydik, griye dönmüş dudaklarında yamuk bir gülümseme yer alıyordu.

"Ah be Yasemin anne, ödümü kopardın!" dedi Girdap korkuyla.

"Annem, oğlum benim," diyordu Yasemin teyze, Yener'in elini öpüyor, sürekli öpüyor, kafasını bile kaldırmadan o ele yüzünü sürüyordu.

Bir iki adım attım, sonra bir iki adım daha ve kapının eşiğinde durup sertçe yutkundum. Simge de hemen yanımda duruyor, içeri girmeden dikkatle Yener'e bakıyordu. Yener'in gözleri bir an benden kopup hemen yanımdaki Simge'ye dokundu, küçük bir andı belki ama dudaklarına yerleşen gülümsemenin derinleştiği bir andı esasında. Simge de yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Sevgilim, günaydın, kış uykun bitti mi ayıcığım?" diye sordu Girdap, Yener'in tepesine dikilirken.

Yener gözlerini Simge'den çekip yukarı kaldırdı ve Girdap'a gülümseyerek baktı. Konuşmakta zorluk çekiyor olsa gerekti, belki de zihni hâlâ olanların çok dışındaydı.

Muşta, hiç beklenmedik bir şekilde avucunu Yener'in alnına koyup yukarı kaydırarak başının üstüne götürdü, saçlarını geriye yatırıp, "Aslanım benim," dedi, doğrudan Yener'in gözlerinin içine bakıyordu. "Aslan oğlum benim. Hoş geldin." Yener'in gülümsemesi yüzünde donuklaştı, Muşta'nın gözlerinin içine öz babasının gözlerinin içine bakıyor gibi uzun uzun, dalgın bir ifadeyle baktı. "Verin ulan oğlumun künyesini," dedi Muşta, Yener'in gözlerinin içine bakıp, avucunu başına bastırmaya devam ederken. Gurur, cebinden çıkardığı künyeyi Muşta'ya uzattı ve Muşta künyeyi yavaşça Yener'in başından geçirip boynundan aşağı sarkıttı. "Dağcı Komando."

"Heyt be!" dedi Vural. "Şu yatakta bile hâlâ karizmatik, hemşire bacılarımın kalbine çarpıntı, genç doktor oğlanların kalbine kıskançlıksın!"

"Biraderime bakın, yüzüne su değdirmediği hâlde hâlâ yakışıklı," dedi Ecevit elini pantolonunun cebine atarak. "Sinirimi bozdun."

Yener hâlâ Muşta'nın gözlerinin içine bakıyordu. Sanki iyi olduğunu Muşta'dan duymaya ihtiyaç duyuyordu.

Beyhan, "Hele şunun tipine bakın, bu mu yakışıklı? Zibidi," dedi gülerek.

Gurur usulca Yener'e sokuldu, sanki bu ona hem iyi hissettirdi hem de acı verdi. Dostunun boşta duran elinin üzerine elini koyup, "Kardeşim," dedi, bununla beraber Yener'in bakışlarının odağı artık Gurur'a çevrilmişti. Birbirlerine uzun uzun baktılar, Gurur'un dudaklarına bir gülümseme yerleştiğinde artık aynı gülümsemeden Yener'in dudakla-

rında da vardı. Bu onlar için bir selamlaşmaydı belki de, yeniden bir araya gelmişlerdi, Yener yeniden onlarlaydı.

"Bu kadar ilgi göreceksem iki üç günde bir vurulurum haberiniz olsun," dedi sonunda konuştuğunda, kelimeleri kısık bir sesle can bulmuş, yorgunluğu da kelimelerinin etrafını sarmaşık gibi sarmıştı. Zor konuşuyordu, güçten büyük oranda düşmüştü ve bu gücü toparlaması uzun süreceğe benziyordu.

"Allah yazdıysa bozsun, o nasıl söz?" diye sordu Yasemin teyze panikle. Yener gözlerini annesine çevirdi, birkaç saniyesini annesinin yüzüne yatırdı. Orada ne gördü bilmiyorum ama sonunda dudaklarındaki sessizlik küçük, zayıf bir gülümsemeye dönüştü.

Annesine bakarken hem içi gidiyor hem de içi acıyordu sanki.

Annesi gözlerini oğlunun gözlerinden çekmedi, bir defa daha oğlunun elinin üstünü öptü. Yener bakışlarını yavaşça Muşta'ya çevirip, "Ne zaman çıkacağım?" diye sorunca Muşta'nın kaşları sertçe çatıldı.

"Acelen ne lan gevşek?" diye sordu sertçe. Sonra Yasemin teyzeye bakıp, söylediği şeye pişman olmuş gibi duraksadı ama Yasemin teyze aralarındaki iletişimin bu olduğunu biliyor olacak ki sadece gülümsedi. "Yat istirahatine bak işte."

Yener tam dudaklarını aralayacaktı ki Yasemin teyze, "Bu kızcağız çok ağladı senin yüzünden, ağlatma bir daha," dedi ve Yener duraksayarak annesine çevirdi bakışlarını. Yasemin teyze gözlerini Simge'ye çevirmiş gülümsüyordu, Yener ise annesinin kimden bahsettiğini anladığı anda donup kalmıştı.

Simge, çekingen bir gülümsemeyle Yener'in annesine baktı, ardından usul adımlarla Yasemin teyzeye yaklaşıp yere, Yasemin teyzenin yanına çöktü. Tüm gözlerin Simge'ye çevrildiği an, işte o andı. Yasemin teyzenin omzuna elini koyup, "Oğlunuz sözünüzü dinliyormuş," dedi yumuşak bir sesle.

Yener duraksayarak Simge'ye bakmaya devam etti, Yasemin teyze, Simge'nin elinin üzerine elini koyup, "Seni çok ağlattığını hissedince uyanmıştır hemen, yoksa hiç söz dinlemezdi biliyor musun? Hep mutfaktan tencereyi çalar, yaptığım yemeği çatıya kaçırırdı. Hiç söz dinlemezdi bu," dedi şefkatle.

Simge gülerek, "Çatıya tencere kaçırmak mı?" diye sorunca, Yener, "Hiç de bile," dedi ve bu Simge'yi daha çok güldürdü. Yener'in bakışları Simge'nin gülümseyişinde donup kaldı. Bir süre, uzunca bir süre Sim-

ge'nin gülüşünü izledikten sonra birden panikle gözlerini kaçırıp, "Çıkın gidin ya," dedi gözlerini yumarak. "Uykum var benim. Görmüyor musunuz hastayız şurada, müşkül durumdayız, hiç hastaya saygınız da yok. Allah Allah ya." Utangaç hâli beni gülümsetti.

Gülümserken çenem titredi. Herkes içten gülümsedi ama ben gülümserken acıyan içimin gözlerime çizdiği dalgınlığı gizleyemedim.

Gözlerini açmadan, "Zeliş," dediğinde bakışlarım hızla yüzüne çevrildi. "Eğer birkaç gün daha burada tutulacaksam bana bir tane pelüş fil getirir misin?" Gözlerini açmadan sorduğu bu soru, bakışların bana çevrilmesine neden oldu ama ben sadece ona bakıyordum.

"Getiririm, fil çocuk," dedim gülümseyerek.

Ne istersen getiririm, fil çocuk. Yeter ki iyileş, yeter ki en sevdiğin şey uğruna savaşmaya devam et.

"Hadi çıkalım da biraz dinlensin," dedi Muşta, bununla beraber odayı yavaşça boşaltmaya başladık. Koridora çıktığımızda Gurur elimi elinin içine alarak beni yürütmeye başladı, adımlarım boşluğa düşüyormuş gibiydi.

Muşta hızlı adımlarla arkamızdan geliyordu. Gurur da ben de aynı anda yavaşladık ama Gurur elimi bırakmadı. Muşta, arkasında kalan asker topluluğuna baktıktan sonra gözlerini Gurur'a çevirip, "Yener'in kalbinin delindiği kayıtlara geçtiği anda yaşanacakları durdurmak güç," dediğinde duraksayarak Muşta'ya bakakaldım. "Süreç zorlayıcı olacak. Yener'e bu hastaneye kalbi delik şekilde getirildiğini hemen söyleyemeyiz. Bu onu büyük bir buhrana sürükleyebilir ve iyileşme sürecinde bir asker için bu oldukça büyük bir problemdir."

"Ondan bunu uzun süre saklayamayız ama sağlığı açısından iyileşene dek susmak en doğrusu.," dedi Gurur başını sallayarak. "Diğerleri de bu konuyu açmayacaktır."

"Hüsrev ile görüştüm, bu konudan şimdilik Yener'e bahsedilmeyecek." Muşta, derin bir nefes aldı. "Bu sırada neler yapılabilir araştıracağım."

İçimde yükselen o hissi yeniden durduramadım ve "Askerliğini elinden almazlar, değil mi?" diye sordum bir çocuk gibi.

Muşta, sorduğum soru ona ızdırap veriyormuş gibi kaşlarını çatarak, "Kalbinin delinmesi büyük bir sorundu, Zeliha. Bu onu bir gazi konumuna getiriyor. Bundan sonra operasyonlara katılması sağlığı açısından

da tehlikeli, kurallarımıza da aykırı," dediğinde olduğum yerdeki zemin yarılsın, içine düşeyim istedim.

Sessizce Muşta'nın çivit mavisi gözlerinin içine baktım. Bir yolunu bulamaz mıydı? O her zaman bir yolunu bulurdu. Yetki verilmediği hâlde Yener'i, Gurur'u aratmak için yollamıştı, yetkiler umurunda bile olmamıştı, kuralları çiğneyip geçmişti. Bir kez de Yener için kurallar yok sayılamaz mıydı? Çocuksu bir istek göğsümün kafesini kırıp geçti. Durduramadım bunu.

Muşta o kadar uzun süre sustu ki Vural arkasından yaklaşıp, "Baba," dediğinde yaşanan sessizlik bel kemiğinden kırılmış gibi yara almıştı. "Onur Kırgız konusunu ne yapacağız? Yener'e bunu yapan kişiyi öğrenebilmek için elebaşlarıyla konuşmamız gerekiyor ama dosya Onur Kırgız'ın kontrolünde. O herifle konuşmamıza izin verecek mi?"

Muşta, "Onur işinde iyi bir çömez," dedi, "kuralları çiğneyeceğini zannetmem. Bunun için onun güvenini kazanmak şart. Ona onun açısından illegal olan ama bizim için oldukça legal bir şeyi yaptırmak sanıldığından zorlu olabilir." Gözlerini Gurur'a çevirdi. "Emsal konuyla ilgili bir şey bilmiyor muydu? Buna emin misin?"

"Eminim," dedi Gurur hiç düşünmeden.

"Onur Kırgız henüz yüzünü görmedi, değil mi? Maskeni çıkarmamıştın?" diye sordu Vural. "Baba, belki de onun güvenini kazanmak için önce ona güvendiğini göstermen gerekiyordur."

Muşta başını salladı. "O teşkilattan biri, yüzümü görmesinde bir sakınca yok ama yine de aniden yüzümü göstermek onu tedirgin edebilir, güvenini kazanmaya çalıştığımızı anlar. Bu herifler inatçıdır," dedi Muşta. "Nerede kalıyormuş, bir ev tutmuş mu yoksa lojmanda mı kalacakmış bunu bir öğrenelim. Yener'in neşesini de yerine getirin. Neler olduğunu anlamaya kalkışırsa canı yanan yine kendisi olur."

Vural tedirgin bir şekilde başını sallayıp, "Ne yapılması gerekirse yaparız, Muşta," dedi.

"Hastaneye sivil olarak girip çıkın, medyanın dikkatini üzerinize çekmeyin," dedi Muşta elini siyah paltosunun cebine sokarken. "Yasemin Hanım'ı da lojmana yerleştirin. Kadın buralarda daha fazla sürünmesin. Zaten sağlık durumu iyi değil."

Vural, "Halledeceğim, Muşta," diyerek başını sallayıp sırtını dönerek bizden uzaklaşmaya başladı.

Gurur, "Bir açıklama yapacak mısın?" diye sorduğunda, Muşta neyden bahsedildiğini biliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

"Medyaya bu konunun kapandığıyla alakalı bir açıklama videosu sızdıracağım, böylelikle diğerleri onları aramayacağımız izlenimine kapılabilirler. Rüzgâr ne taraftan eserse oraya dümen kırıyorlar, dümenlerini yanlış yöne kırdıralım. Medyadan da böylece sıyrılmış oluruz. İki üç gün konuşurlar, sonra gözlerini başka bir şeye çevirirler. Türkiye'de hiçbir şey uzun süre gündemde kalmaz."

"Videoda yüzün görünmeyecek, değil mi?" diye sordum saf gibi.

"Hayır, elbette görünmeyecek." Muşta gülümsedi. "Binbaşı Şenkaya olarak yapacağım bu açıklamayı." Başıyla koridorun sonunu işaret etti. "Hadi, dışarıda bir sigara içelim, sonra da eve gideriz. Dide'yi özledim. Kızımı göreceğim."

Bahçeye çıkıp saçakların altında durduk. Dışarıda gözün gözü zor seçeceği şiddette bir yağmur yağmaya başlamıştı ve saçaklara vuran yağmurun sesi tüm sesleri yutuyordu. Muşta bir sigara yaktı, Gurur da bir sigara yaktı ve sessizlik içinde sigaralarını içtiler. Muşta bir süre yağan yağmuru izledi, sessizliğin sonunda bizi bekleyen bir kaos daha olduğunu biliyor gibi dalgın görünüyordu.

Sonunda Muşta, gözleri hâlâ yağan yağmurdayken, "Emsal'i nerede tutuyorsun?" diye sordu, sesini yutan yağmurun sesine rağmen kelimelerindeki öfkeyi hissettim.

Gurur, "Hangarda," dedi sabit bir sesle.

"Onu teslim mi edeceksin yoksa ortadan mı kaldıracaksın?" Gözlerini Gurur'a çevirdi. "Eğer ortadan kaldırmayı seçiyorsan eline bir silah ver, öyle kafasına sık. Silahlı bir teröristi leşe çevirmek en büyük hakkın olur, bunu unutma."

Gurur'a baktım, elini paltosunun cebine atıp sigara paketini çıkardı ve bir sigara daha yaktıktan sonra boynunu esnetti. "Kolay yoldan gebermesini istemiyorum," dedi, söylediği şey kan dondurucu gelebilirdi kulağa ama ona yaşatılanları düşündüğümde bu benim kanımı ne yazık ki biraz bile dondurmuyordu. "Parmağı olsun ya da olmasın, Yener'in şu anki durumunun da ana nedenlerinden biri o. Masumların kanını da akıtanlardan birisi. Kolayca ölmesi vatana ihanet sayılmaz mıydı? Acı çeksin istiyorum."

"Kolayca ölmesi bir zamanlar gözümün önünde küçük bir oğlan çocuğu olan Gurur'a da ihanet olurdu," dedi Muşta keskin bir sesle. Gurur,

buna bir cevap vermedi. "Devran onu vurduğunu söyledi," dedi Muşta elleri paltosunun cebinde düşünceli gözlerle Gurur'un yüzünü izlerken.

"Bacağından vurdum. Bu onu öldürmez."

"Süründürür. Güzelmiş."

"Evet, keyif vericiydi."

"Peki ya Eylül?"

Gurur sigarayı neredeyse dudaklarına götürecekti ama bu soruyla beraber hareketleri donuklaştı, sigarayı dudaklarıyla birleştirmeden öylece durup boşluğa bakakaldı. Kafasının içinde neler dönüyordu bilmiyordum ama konu kız kardeşiyken hassaslaştığı kesindi. Geçmişte yaşadıklarını bile sineye çekebiliyordu ama Eylül'ün kalbinin paramparça olacağı gerçeği, sineye çekemeyeceği kadar yaralıyordu onu.

"Eylül gerçeği bilirse, babasının artık olmaması onun için daha kolay olurdu," dedi Muşta, söylediği şeyin aslında can yakıcı bir gerçek olduğunu o da biliyordu ama bunu söylemesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Gurur'u gerçeğe yönlendirmek istiyordu çünkü aksi hâlde Eylül daha da büyük bir yara alabilirdi. "Ne senin ne de Cesur'un yaşadıklarını bilmiyor, o evin içinde her şeyi bilmeden, bir kör, bir sağır, bir kimsesiz gibi büyüyen aslında Eylül'dü. Onun pembe gözlüklerle yaşamaya devam etmesini sağlamak istiyorsun belki ama o gözlükler onun gözlerinde patladığında onu kör edecek, Gurur."

"Ne diyeceğim? Baban bir terörist, sen de onun tecavüzü sonucu dünyaya geldin, çocukluğum ondan yediğim dayakla, adamlığım geçmişin hasarlarıyla sürdü, inandığın her şey koca bir yalan, aslında hiçbir zaman bir aile olmadık mı?" Gurur sigarayı dudaklarına götürürken gözlerinde acıyı gördüm, kaşlarının ortasında ise yeniden öfkenin yarattığı derin bir çukur oluşmuştu.

"Her şeyi bilerek mahvolmak, hiçbir şeyi bilmeden yaşamaktan daha iyidir." Muşta'nın bu cümlesi, kafamın içinde binlerce kez tekrarlarken tek yaptığım tırnaklarımı avucumun içine saplayıp sertçe yutkunmak oldu.

"Eylül'e her şeyi anlatacağım," dedi Gurur sigarasının külü usulca yere devrilirken. "Ama önce Emsal'i aldığı her nefese pişman etmek istiyorum. Sonra kız kardeşime her şeyi en doğru şekilde anlatacağım, baba."

"Korkun Eylül'ü kaybetmek değil, korkun Eylül'ün mutluluğunu kaybetmesi," diye fısıldadı Muşta. "Ama bir leş parçasına baba demek-

tense, mutsuz olmayı tercih ederdi. Çünkü o şanslı bir Türk komandosunun kız kardeşi. Bunu unutma. Eylül'ün bayrağına âşık bir kız çocuğu olduğunu sakın unutma. Bayrak, kendi kanını bile affettirmez insana."

Gurur buna bir cevap veremedi ama derinlerinde, içinde bir yerlerde Muşta'nın haklı olduğunu biliyordu. Belki Eylül çok üzülecekti, mahvolacaktı, yıllarca gözyaşı dökecek, yıllarca babasından, hatta kendisinden nefret edecekti ama bu, bir gerçeğe kör şekilde yaşamasından daha iyiydi. Gözlerine bağlanmış bir çaput parçasıyla uçurumun kenarında yürümekten daha iyiydi.

Gurur sigarasının ölü izmaritini teneke kovaya attıktan sonra elini uzattı, hiç düşünmeden elini tuttum ve yağmurun altında cipine doğru ilerlemeye başladık. Muşta da kendi aracına bindi ve biz önde, Muşta arkamızda eve doğru yola koyulduk. Aracın ön camına düşen yağmur damlalarını izlerken sessizdim, bir elim emniyet kemeri ile göğsüm arasında duruyordu, bu farkında olmadan geliştirdiğim bir alışkanlıktı. Belki de travma sonrası bende kalmış olan bir izdi.

Otoparka sırayla girdik, araçtan önce Muşta indi ve bizi beklemeden binanın iç kapısına yöneldi. Geri dönüşüm kutularının ön tarafında durmuş, aracın içinde otururken otoparka giren birkaç araba dikkatimi çekti ve bu süre zarfında sessizlik bizimleydi.

Gurur, "Yarın babanı otogardan alacağım gidip," dediğinde usulca başımı salladım. "Kızların yanında mı kalacaksın yine?"

"Seninle kaldığımı öğrenirse bu ikimiz için de iyi olmaz," dedim sessizce.

"İşi resmiyete bindirsek öyle olmazdı, değil mi?" diye sorunca omzumun üzerinden ona baktım, gözlerimiz birbirine tutunurken ciddiyetini görmek kanımın ağır akmaya başlamasına neden oldu. O kadar sessiz kaldım ki başka bir şey söyleyemedi ama sessizliğimin asıl nedeni, onunla ciddi bir adım atacak olma ihtimalimizin tüm ruhumda yarattığı zelzeleydi.

Asansör bizi üst kata taşıdı, dairenin olduğu kata geldiğimizde iki yana açılan asansör kapısının dışında kalan koridora baktım. Muşta, Cenan'ın kapısının önünde yere çökmüş, kızını kollarının arasına almıştı. Dide, babasının boynuna öyle sıkı sarılmıştı ki sanki kollarını biraz gevşetse babası kollarından kayıp gidecekti; küçük bir kız çocuğunun var gücüyle babasına sarıldığı o anı izlemek kalbime battı.

"Güzel kızım benim, Dide'm, göz bebeğim," diyerek kızının başının üstünü öptü Muşta, ardından kızını kucaklayıp kızı kucağındayken ayağa kalktı ve kapıda dikilmiş ona bakan Cenan'ın gözlerine çevirdi bakışlarını. O sırada Gurur ile el ele koridorda yürüyorduk. Cenan hastaneden bizden önce çıkmış olmalıydı.

"Zeliha abla, Gurur abi," dedi Dide, kollarını babasının boynuna sarmış merakla bize bakarken. "İyi akşamlar dilerim, sizi görmek ne kadar güzel. Kaç gündür çok denk gelmiyorduk." Bilmiş tavırları içimi ısıttı, ona gülümsedim ve o da bana gülümseyip babasının yanağına bir öpücük bıraktı. "Baba, haberlerde adını duydum. Anneme seninle ilgili sorular soruyorlardı. Annem artık senin savunucun mu?"

Savunucu. Cenan, elini ağzına götürerek gülüşünü gizlemeye çalıştı, Hakan abi gözlerini Cenan'ın yüzünde gezdirirken, "Hayır babam," dedi. "Annen benim savunucum değil, *kurtarıcım*."

Cenan'ın bakışlarındaki o değişim gözle görülür netlikteydi; her şeyine bakan bir kadın, o kadının her şeyi olduğunun farkında bir adam.

Dide hin bir gülüşle babasına bakıp parmağını babasının yanağında gezdirdi, ardından yeniden babasının boynuna sarıldı. Sanki her şeyin farkındaydı, sanki her şeyi değiştirebilmek istiyordu, sanki annesi ve babasını bir araya getirebilmenin bir yolunu arıyordu; o yolu bulduğunu hissediyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Dide," dediğimde elini kaldırıp salladı. İçimdeki kötü duyguları yatıştırdığını hissettim.

"Yener neden gelmiyor?" diye sordu Dide bir anda, Yener'e abi dememesi dikkatimi çekti ama beni yıkan, Yener'in varlığını sorgulaması oldu. "Günler oldu onu görmüyorum. Özledim. Bana elma şekeri getireceğini söylemişti, elma şekeri bulamadığı için mi gelmiyor? Ona söyler misin lütfen baba, elma şekerinin bir önemi yok, sadece o gelse de olur."

Muşta, Dide'ye daha sıkı sarılıp, "Söylerim Yener abine, kızımı görmeye gelir," dedi sessizce.

"Abi mi?" diye sordu Dide dudaklarını büzerek. "Yener, Gurur abimden daha genç, o hâlde ona abi demek zorunda olmamam gerekir."

"Benden daha mı genç?" diye sordu Gurur, Dide'ye dik dik bakarak.

"Evet, bir yaş küçük senden," dediğimde bana yan yan baktı.

"Aa, sadece bir yaş mı?" diye sordu Dide şaşkınlıkla. "Bence en az beş yaş küçük. Yener çok genç birisi."

"Ben yaşlı mıyım?" diye sordu Gurur bu defa şoka uğramış hâlde.

Dide ile aynı anda, "Evet," dedik.

Gurur, "Yürü kız," diyerek beni evin kapısına doğru sürüklerken, Dide'ye yan yan baktı. "Senin de alacağın olsun kız."

"Bana Leydi Küçük Hanım demeyecek misin?" diye sordu Dide dudaklarını bükerek.

"Sen bana yaşlı adam dedin, ben artık sana leydi falan demem."

"Küstün mü ki bana?"

"Küstüm, sana Yener leydi desin bundan sonra."

"Keşke dese," dedi Dide heyecanla.

Muşta, "Yener'e bugün artan sevgim, kızımın ona olan ilgisiyle birlikte birdenbire sıfıra indi," dediğinde elimde olmadan güldüm.

Gurur, gözlerini Cenan'a çevirip, "Dide," dediğinde Cenan tek kaşını kaldırdı çünkü bir bombanın geleceğine neredeyse emindi. "Artık sana Leydi Küçük Hanım değil, Leydi Şenkaya diyeceğim," dedi sırıtarak.

Dide'nin gözleri kocaman açıldı ve "Şenkaya!" dedi heyecanla. "Ben Leydi Şenkaya mıyım?"

Muşta'nın dudaklarında muzip bir sırıtış oluşur gibi oldu, Cenan ise birdenbire kulaklarına varana dek kızarmış, açık renk teni bordoya dönmüştü. Kapıyı tamamen açıp, "İçeri girecek misiniz artık?" diye sordu Muşta'ya. "Dide üşüyecek!"

Muşta'nın bakışları Cenan'ın yüzünde asılı kaldı ama ona söyleneni yaptı, kucağında kızıyla içeri girerken, "İyi akşamlar çocuklar," dedi bize. Kapı kapandığında Gurur ile hâlâ kapının önünde öylece duruyorduk.

"Bana resmen yaşlı dedi," diye homurdandı Gurur cebinden anahtarı çıkarıp kapı deliğine sokarken.

"Haksız da sayılmaz," dediğim sırada kapı açıldı, Gurur bana yandan kötü bir bakış atıp içeri girdi. Arkasından girip montumu çıkararak portmantoya astım, ardından üst kata yöneldim.

Hızlı bir şekilde kirli çamaşırları çamaşır makinesine yerleştirip deterjan ile yumuşatıcıyı hazneye koydum, çamaşır makinesini çalıştırdıktan sonra banyonun aynasını silmeye başladım. O kadar hızlı hareket ettim ki Gurur kolunu kapının kenarına yaslamış benim hareketlerimi izlerken bakışları beni yakalayamadı. Kafamı dağıtma isteğiyle onun önünden geçerek banyodan çıkıp odaya gittim, odadaki kuruyan çamaşırları toplayıp katlamaya başladım. Tüm bunlar olurken sesini bile çıkarmadan beni izliyordu. Sonunda içeri girip yatağın ucuna oturdu ve o da benimle birlikte kuruyan çamaşırları katlamaya başladı.

"Hep böyle miydin?" diye sorduğunda beyaz bir kazağı katlıyordu, gözlerimi ona çevirdiğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"Nasıldım?"

"Kendini iyi hissetmediğinde hemen böyle kafanı meşgul edecek şeylere mi yöneliyordun?" diye sordu, sorusu sertçe yutkunup elimde tuttuğum katlanmış tişörtü göğsüme bastırmama neden oldu.

"Evet," diye mırıldandım. "Öyleydim sanırım."

Katladığı kazağı kenara bırakıp beni bileğimden kavrayarak kendisine doğru çekti. Bacaklarının arasına girip ona yaslandığımda oturur pozisyonda olduğu için yanağını göğsüme bastırdı. Ellerim doğrudan kumral saçlarına tırmandı, saçlarının arasında süzülen parmak uçlarım ona dokunmanın farkındalığıyla bedenime huzuru pompaladı.

Yanağı göğsümdeyken, "Sana kaldıramayacağın kadar çok yük veriyorum, değil mi?" diye sordu, sesine bulaşan pişmanlık beni sertçe yutkundurdu.

Parmaklarım saçlarında turlamayı sürdürürken, "Tüm bu olanlar senin elinde olan şeyler değil ki domuzcuk," dedim onu neşelendirmek ister gibi. Oysa içimde neşeye dair hiçbir kıvılcım yoktu, içim küle dönmüş bir yangının ardındaki enkazdan farksızdı. "Üstelik omuzlarında en fazla yükü taşıyan sensin. Beni değil, kendini de düşün ara sıra."

"Gerek yok, bana seni düşünmek yetiyor," dediğinde kaşlarımı çattım ama dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemektense onun saçlarını okşamaya devam ettim. Yanağını göğsüme iyice bastırdı ve "Birlikte yemek yapalım mı?" diye sordu, sorduğu soru gözlerimi yumup sakince saçlarının üstünü öpmemi sağladı. "Sonra da bir süre her şeyi susturuyoruz. Biliyorum belki bencilce bu söylediğim ama her şey bir anlığına susar, sadece ikimiz oluruz, bir anlığına bencil olup birlikte vakit geçiririz."

Ona sormam gerekenler vardı aslında ama onda da cevabının olmadığını biliyordum tüm soracağım soruların. Emsal'in oğlu olduğunu, Emsal'in de terör örgütü üyesi olduğunu kimse söylememişti sorguda, bu onun da kafasını karıştırıyor olmalıydı. Yani sorsam bile bana verebileceği net bir cevabı olmadığı gibi onun da bu cevaba ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

"Olur, birlikte yemek yaparız, film izleriz istersen," dedim sessizce.

"Çok isterim," derken belime sıkıca sarılmaya devam ediyordu.

"Önce çamaşırları yerlerine yerleştirelim o zaman, koca çocuk," dediğimde yutkunup güldü, gülüşü bir nedenden içimdeki acının üzerine

ateş gibi döküldü. Çok yorgundu, hatta bunu istediği için çok da bencil hissediyordu kendini, yine de çocukça bir arzuyla bana sığınma isteğini içinden söküp atamamıştı işte. Birden gözüme koskoca bedenine, kazandığı zaferlere, gözünü bürüyen intikama ve sonsuz gücüne rağmen çok savunmasız geldi.

Yüzünü avuçlarımın arasına alarak kafasını havaya kaldırdığımda ela gözlerinin dibine çöken yeşil lekelerde bir zamanlar sakladığı, artık saklamak yerine ortaya bırakarak bulmamı beklediği hislere baktım.

"Çok güzelsin," dedim, söylediğim şey onu şaşırttı. Eğilip önce alnını, ardından iki kaşının ortasını, ardından burnunun ucunu öptüm. "Benden sana pişirmemi istediğin bir yemek var mı?"

"Sen ne yaparsan hepsini afiyetle yerim, seçmem hiç."

Çenesindeki çukura dokundum, parmaklarım çene gamzesinde dolaştı. "Ama ben sana ne istediğini sordum."

Dokunuşum onu gevşetmiş olacak ki kirpikleri gözlerinin önünü hafifçe gölgelendirdi. "Benim tek istediğim şey sen ve senden gelenler."

"Ne tesadüf? Benim de tek istediğim sen ve senden gelenler."

Başını iyice kaldırıp dudaklarını çeneme yasladı, çenemi öptü ardından geri çekilip gözlerime bakarak, "Çenenin sol tarafında daha büyük bir çil var, kehribar gibi rengi, çok güzel," dedi. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Onunla ne yaşarsak yaşayalım, daima utanmaya, daima bir çocuk gibi tepkiler vermeye devam edecektim sanki. Yıllar geçtiğinde bile beni utandırmanın bir yolunu bulabilecek gibiydi.

Onunla birlikte yılları devirdiğimizi düşünmek nabzımı hızlandırdı.

Birlikte kıyafetleri elbise dolabına yerleştirdik, nevresimleri çıkarıp yenilerini serdik ve odanın camını üstten açıp kapıyı kapatarak çıktık ki oda biraz havalansın. Mutfağa geçmeden önce küçük bir not kağıdına alınacakları yazıp, kenarına kalp çizdikten sonra ona uzattım. Başta anlayamasa da sonra kalbe bakarken gülümseyip, "Alayım geleyim hemen," dedi ve şakağımdan öperek evden çıktı.

O gelene kadar bulaşık makinesindeki temizleri çıkarıp yerlerine yerleştirdim, ocağı silip kuruladım ve kendime bir kahve yapıp sohbet grubuna gelen mesajlara bakmaya başladım.

Hakan Basri Şenkaya: Çocukların yeni numaralarını kaydettiniz mi?

Vural Demirezen: evt

Devran Soydere: Gruplara da alımlarını yaptım.

Hakan Basri Şenkaya: İsterseniz buraya da alın, özellikle Yaman için iyi bir adım olur. Zeliş'e karşı herkese hissettiği gibi güvensiz hissediyor. Belki Zeliş'e yaklaşımımızı gözlemleyince kafası alır bir şeyleri.

Girdap Demiralp: O soğuk nevaleyi almasak olur mu ya o Zeliş'i sevmese de olur biz onun yerine de severiz Zelişimizi.

Adnan Bahtıvar: Ahmak herif, o da bizim kardeşimiz. Düzgün konuş kardeşimiz hakkında.

Girdap Demiralp: Kardeşinse soyadını ver Adnan napim

Adnan Bahtıvar: Eşim mi dedim kardeşim dedim.

Girdap Demiralp: Herhâlde canın eş çekti senin bir anda.

Devran Soydere: Yener'in telefonunu bıraktınız mı odaya? Sıkıntıdan patlar o.

Girdap Demiralp: Bıraktım, şarj makinesini de götürdüm. Sohbet uygulamaları indirip kadınlara mesaj atmaya başlamadıysa illaki buraya da bakar

Hakan Basri Şenkaya: Dinlensin inek

Yener Açıkgöz: Möööö

Girdap Demiralp: Sevgilim geldi gördünüz mü

Vural Demirezen: cnmkrdsşm hoşgedn

Yener Açıkgöz: Hoşbdm

Vural Demirezen: Anlmdm

Yener Açıkgöz: Televizyonun kumandasını nereye koydular ya, farkında mısınız şu an hasta biriyim ve kumandayı kalkıp alabilecek güce ve de kuvvete sahip değilim. Hastanedeki en güzel hemşire neredeyse çıkıp gelsin ve kumandamı versin lütfen.

Zeliha Özdağ: En güzel hemşire demek, hmmm

Yener Açıkgöz: Sadece şakaydı.

Hakan Basri Şenkaya: Senin telefonu tutacak hâlinin olmaması gerek lan neden destan yazıyorsun buraya

Yener Açıkgöz: Yatalak Ali Rıza Bey'e döndüğüm ve çok sıkıldığım için olabilir mi sadece küçük bir soru Muşta adam

Adnan Bahtıvar, Zafer Örge'yi gruba ekledi.

Devran Soydere, Yaman Rant'ı gruba ekledi.

Vural Demirezen, Aytekin Kırsapan'ı gruba ekledi.

Yener Açıkgöz: Odada bunları görünce anlık şaşkınlıktan şuur kaybı yaşadığımdan soramadım, bunlar niye burada?

***Adnan Bahtıvar, Kerim Karakuş**'u gruba ekledi.*

Girdap Demiralp: Sensiz bazı eğlenceler yapıldı...

***Adnan Bahtıvar, Sadullah Gürüz**'ü gruba ekledi.*
***Hakan Basri Şenkaya, Oğuzhan Zileli**'yi gruba ekledi.*

Zafer Örge: Yüz lira atsanıza en az yirmi bin verecek kupon yaptım, ortak yazayım sizi
Adnan Bahtıvar: Atıyorum
Hakan Basri Şenkaya: ?
Girdap Demiralp: Başladı bizim mesai
Yener Açıkgöz: Ağrım var amına koyayım yazamıyorum ya bensiz dolandırma kimseyi
Yener Açıkgöz: Hem ne eğlencesi bu? Şimdi serumu kolumdan söker tekerlekli sandalyeyi son sürat tesise sürerim
Oğuzhan Zileli: Kanını akıttılar, kanlarını akıttık diyelim.

***Yener Açıkgöz** yazıyor...*
***Yener Açıkgöz** yazıyor...*

Sessizlik.

Uzun süre Yener'in ismini izledim, mesaj yazmayı kesti. Kafasında çok fazla soru işareti olduğunu biliyordum, neler düşünüyor, neler hissediyordu bilemiyordum ama kafasının allak bullak olduğunu hissedebiliyordum.

Hakan Basri Şenkaya: Mesajı yazarken uyuyakalmadıysan ve bize görüldü attıysan, iyileşip döndüğünde sana yerleri dilinle sildiririm.
Girdap Demiralp: Yanına gidiyoruz şimdi Ecevit'le, sıkılmıştır benim tosuncuğum
Sadullah Gürüz: Muşta, raporları yolladım mailine

Gurur elinde poşetlerle içeri girince oturduğum yerden doğrulup kalkarak ona yöneldim, poşetlerin birkaçını alıp tezgâhın üzerine koyarken, "Domatesleri kendin seçtin, değil mi?" diye sordum. "Çürük çarık almasaydın."

"Manavla dövüşerek tek tek ellerimle seçtim, bu işte iyiyimdir. Tam aile babası olacak adam değil miyim sence de? Karpuzu da güzel seçerim ben." Gözleri bir an belime, oradan kalçalarıma kaydı ve "İyisinden her zaman anlarım yani," diye mırıldandı.

"Domatesli pilav sever misin?" diye sorup domatesleri yıkamaya başladığımda arkamda dikiliyordu.

"Sen yapıyorsan salatalıklı pilavı bile sevebilirim."

Ben domatesleri rendelerken o da benim için pirinçleri ıslattı. Pilavı yapmaya başladığımda salatayı yapmak için tezgâhın öteki ucuna geçmişti. Domatesli pilav, acı ve ekşi soslu tavuk piştikten sonra ayran yaptım, ayran yapmamı büyük bir dikkatle izledi. Sessizce yemeğimizi yedik, sonra atıştırmalıklarla dolu birkaç kâse alıp birlikte salona geçerek Yıldızlararası[1]'nı izledik. Filmin sonunda ağlamaktan önümü göremediğim için atıştırmalıkları bir kenara iterek beni kucağına alıp gözyaşlarım dinene dek sırtımı okşadı.

"Kızıyla bir daha hiç görüşemeyecek diye ödüm koptu," diye fısıldadığımda dudaklarım çıplak omzuna yaslı duruyor, gözlerimden akan yaşlar yüzümde kurudukları için cildim acıyordu.

Gurur, "Benim küçük leydim babasını mı özlemiş, bana mı öyle geldi?" diye sordu, sesindeki şefkat etrafımı güvenli kolları gibi sardı. "Yarın gelecek baban, sıkıca sarılırsın, iyi hissedersin kendini."

"Ağzıma etmezse tabii," dediğimde gülerek, "Etmeyecek, merak etme," dedi ve o gece onunla arasında geçen konuşmaları hatırlayınca duruldum. Dudaklarımı çıplak omzuna bastırarak, ıslak kirpiklerimde oluşan ağırlıkla öylece boşluğa baktım. Babama söylediği her şey kelimesi kelimesine hâlâ zihnimde mıhlı duruyordu.

Kafamın içinde sürekli onun sesi, *"Ben kızınızla evleneceğim,"* diyordu.

Kafamı yavaşça kaldırıp bakışlarımı yüzüne çevirdim, ellerimi çıplak göğsüne koyup avuç içlerimi göğsüne bastırarak, "Babam sana çok kızarsa üzülme tamam mı?" diye sordum, sorduğum soru bir anlığına onu duraksatsa da saniyeler dudaklarındaki şefkatli tebessümün büyük bir sırıtışa dönüşmesini sağladı.

"Baban bana hep kızıyor, neden üzüleyim ki? Hem hoşuma gidiyor. Beni ciddiye aldığını hissediyorum bana kızdığında."

---

[1] Christopher Nolan tarafından yönetilen, bilimkurgu türündeki 2014 yapımı bir ABD filmidir.

Gözlerimi yüzünde dolaştırarak, "Bilmem," dedim. "Ara sıra ağır konuşur ama aslında onun sevme, anlama, bağrına basma şekli bu. Kötü niyetli birisi değil, gerçekten."

"Ben onu anladım zaten. Söylediği şeylere alınmam, üzülmem, merak etme." Parmağını burnuma bastırıp, "Kıpkırmızı olmuş fındık burnun," dedi. "Biraz daha ağlasaydın Yıldızlararası filminin yapımcısıyla arayı bozacaktım."

Üzerime ağırlık çöktüğü için tepki veremedim. Dalgın bir şekilde yüzünü izlerken ne düşündüğümü biliyormuş gibi kaşlarını çattı ama o da ağzını açıp bir şeyler söylemedi. "Günlerdir rahat bir uyku çekmediğin, dinlenemediğin o kadar belli ki," dediğinde bakışlarım gözlerinin içinde daha da derinleşti. "Zihnini susturup sana derin, deliksiz bir uyku çektirmenin yolunu biliyorum aslında."

"Neymiş o?" Muzip bir ses çıkararak güldü, kaşlarım anında çatılırken, "Çok adisin," diye söylendim.

"İyi bir şekilde uyuyup dinlenmiş hissetmeni sağlayabilirim. Seni gevşetmek, sana iyi hissettirmek ve yine sana hizmet etmek benim görevim, bunu unutma."

Gözlerimi yüzüne çevirip bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Ona ihtiyacım vardı. Her zerresine, onu o yapan her parçaya, ruhuna, dokunuşlarına, onunla ilgili her şeye. Gözünü kırpmadan beni izliyordu ve kalbime batıp çıkan ağırlık yüklü bıçağı çıkarmanın bir yolunu arıyordu. Bulamayacağını hissediyor olmalıydı çünkü öyle çok karanlığa batmıştık ki sanki güneş bir daha ikimizin dünyasında hiç doğmayacaktı. Yener'i düşünmemeye çalıştım, Gurur'un başına gelebilecekleri düşünmemeye çalıştım, olabilecek her şeyi yok saymayı denedim ve sadece ona tutundum. Avuç içlerimi ensesine bastırıp dudaklarımızı birbirine yaklaştırırken cesaret tüm bedenimde dolaşan bir yangın gibiydi. O yangını onun benziniyle harlayıp tutuşturacak, kül olana dek ateşlerimi etrafa savuracaktım. Buna ihtiyacım vardı.

Biliyordum, onun da buna ihtiyacı vardı.

"Seni istiyorum," dediğimde gözlerimin önüne inen karartının onun da gözlerine inişini izledim. Onun da beni istediğini en başından beri, kucağına çekildiğim, tenim tenine değdiği andan itibaren aslında biliyordum.

"Ben senin bedenin için fazla büyüğüm," dediğinde anlayamayarak kaşlarımı çattım. "İlk seferimiz senin için fazla ağır ve zorlayıcı bir deneyimdi. Bedenin ikinciye hazır değil."

Kaşlarımın ortasında bir yarıkla gözlerinin içine bakmaya devam ettim ama ona bunu kabul ettirmek adına kelimeler kullanmadım. Tırnaklarımı ensesinde dolaştırırken dokunuşlarıma kayıtsız kalamayacağını biliyordum, bu yüzden kelimelere ihtiyaç duymadım.

"Ama," dediğinde ses tonuna çöken tutku başımı döndürecek güçteydi; onun kalın, gırtlağının gerilerinden karanlıkla beraber yükselen sert sesi, kayıtsız kalınabilecek türden değildi. O, her kadının isteyeceği türden bir adamdı. "Bu seni rahatlatıp, doyurmayacağım anlamına elbette gelmiyor."

Boğazımdan kayıp giden yutkunuşun sesini duyduğuna emindim. Birdenbire tek bir ağacın üzerinde salınan o ateş, ormandaki tüm ağaçlara sıçrayarak büyüyüp kaçınılmaz yangını başlattı.

"Bırak bu gece seni başka bir gezegene götürüp, orada bir yaşam olduğuna inandırayım, Leydi Çalıklı," dedi ve bununla beraber büyük elleri belimin iki yanından yılan gibi kayarak kalçalarıma indi. Kalçalarımı büyük avuçlarının içine alarak sıktı, hissettiğim gerilimle gözlerimi kısıp dudaklarımı ısırdım. Bakışları dudaklarıma mıhlanırken aklından geçen vahşi tüm sahneleri gözlerinden izledim.

Dudaklarıma çok ani bir hareketle, hızına akıl sır erdiremediğim bir atakla yapışınca farkında olmadan inledim. Dili dudaklarımı aralayıp içeri sızdı, dişlerimde turlayıp ağzımın derinliklerinde ilerlemeye başladı. Aklımı yerinde tutamadığımı hissettim, sanki bir sıvı misali zihnimden süzülerek kasıklarıma doğru akıyordu. Bir eli hâlâ kalçamda sabit duruyorken, diğer eli beni ürperterek ilerleyip bel boşluğuma yükseldi. Parmak boğumlarını beyazlatacak cinsten bir güçle bel boşluğuma bastırıp beni tam anlamıyla kendi vücuduna mecbur kıldı. Birleşen tenlerimizin altında ilerleyen ateşlerin, derilerimizi yırtarak birbirlerine karışmak istediklerini hissettim.

Delirmiş gibi, başımızı sağa sola çevirdikçe birbirine sürten burunlarımız, birbirine karışan tatlarımızla delice öpüşüyorduk. Her şeyin kayıp gitmesini dilediğim o öpüşme, bir yıldız yağmuruna dönüştürdüğü zihnimden kötü düşünceleri âdeta sökerek götürüyordu.

"Gurur," dediğim anda dudaklarımın arasına hırıltılı nefesi yerleşti, bir yırtıcının avını ağzının içine aldığı ilk ânı hatırlatan bu hırıltı, gözlerimi geriye doğru kaydırdı.

Kucağında benimle hiç zorlanmadan, hatta kollarında bir şey tutmuyormuş gibi ayaklanınca düşmemek için ona tutundum ama biliyordum ki dengemi yitirsem bile bu koca beden düşmeme izin vermezdi. Kucağında benimle merdivenlere yöneldi, her bir adımının vücudunda yarattığı kasılmaları tenimde hissediyordum. Üst kata öpüşerek, onun kucağında çıkarıldım.

Odanın kapısını çarparak açtı, kucağında benimle odamıza girdi ve ayaklı lambayı yaktığında kızıl ışık, karanlık dünyamızı kırmızıya boyadı; tutkunun renginin bedenimin üzerinde süzülerek ruhuma sindiğini hissettim.

Berjerin üzerine oturduğu anda dizlerimi berjerin kenarlarına yasladım ve kasıklarım kasıklarına namlu gibi dayandı. Parmakları kazağımın eteklerinden içeri sızdı, önce çıplak tenimi ürperterek okşadı, ardından elini indirip kazağımın eteğini kavradığı gibi yukarı sıyırdı. Kazağı kafamdan çıkarıp yere fırlattığında çıkan tok ses zihnimde birkaç kez yankılandı.

Kasıklarım yanıyor, bacaklarımın içi karıncalanıyor, bedenim ihtiyaçla titriyordu. "Arkanı dön," dediğinde yüzü göğüslerimin arasındaydı. Beni kucağından indirmeden döndürdü, o an kızıl ışığın çarptığı tenimizin yansımasını boy aynasında görüp afalladım. Çenesini omzuma bastırıp, dizlerinden kırarak iki yana yasladığım bacaklarımın içlerine büyük avuçlarını bastırıp bacaklarımı iyice iki sana ayırdı ve "Ne kadar güzel göründüğüne bak, hemen," diye emretti.

Altımda sadece külot olduğu için bacaklarımın içindeki çıplaklığa bıraktığı parmak izlerini görebiliyordum. Büyük ellerini bacaklarımın iç kısımlarına bastırarak yukarı kaydırıp karnıma dek sürükledi, ardından ellerini sütyenimin içine soktu ve bu görüntüyü izlerken dönen başım, göğüs uçlarıma temas eden avucuyla tamamen sarsılmaya başladı. Zihnimde bir zelzele yarattı.

Gözlerini kısmış, avını izleyen büyük bir yırtıcının parlak gözleriyle aynadaki yansımamızı izlerken arkamdaki koca bedeni gizleyemiyordu. Gözleri hâlâ aynadaki yansımamızdayken dilini dışarı uzatıp boynumun yan tarafını yaladı, ayak parmaklarımı içeri büküp inlememek için alt

dudağımı kemirdim. Hissettiklerim öylesine kuvvetliydi ki artık bedenim sadece ona adanan hislerden ibaretti.

Göğüslerimin uçları avucunun içini yarıp kanatmak isteyen bir bıçak gibi dikleştiğinde, "Siktir," diye mırıldandı, sesinin boğukluğu gözümü kör edecek kadar baş döndürücüydü. "Memelerinin uçları nasıl şişmiş öyle. Yoksa ağzımı mı istiyorsun orada?"

"İstiyorum," diye inledim bilinçsizce.

Parmaklarının arasına aldığı göğüs uçlarımı sıkarken, "Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi öylesine tehditkâr ve oyunbazdı ki dilimi kuruyan damağıma yaslayıp bakışlarımı aynadaki yansımamıza saplarken konuşamadım bile. "Ben ne istiyorum, biliyor musun?" diye sorarken nefesi kulak boşluğumdan boynuma dek süzülerek titremelerimi artırdı. "Sen titreye titreye boşalırken kendini tutamayıp haykır istiyorum. Boşalırken deliğinin nasıl kasılıp gevşediğini görmek istiyorum." Ahlaksız kelimeleriyle gözlerim anlık kapandı, gözlerimi yeniden açtığımda yüzünü omzumun ardına gizlemiş, sadece gözleri görünür hâlde yansımamıza bakmaya devam ettiğini gördüm. "Benim için gelmek istiyor musun, yavrum?"

Elim bilinçsizce eline doğru gitti, sütyenimin içinde duran ellerinden birini tırnaklarımı derisine saplayarak çıkarıp karnımın üzerinde kaydırdım, ardından elini külotumun üzerine bastırıp avucunun içini kumaşa sürttürdüm. Bu cesur hareketim, dudaklarını kulağıma sürterek genizden gelen bir inilti çıkarmasını sağladı. Uzun uzun, "Hım," diye mırıldandıktan sonra işaret ve orta parmağını birleştirip kalın bir parmak hâline getirdi, külotumun kumaşında aşağı yukarı hareket ettirerek yumuşak bir şekilde klitorisimi okşamaya başladı.

"Gurur!" diyerek inleyip tırnaklarımı elinin üzerine daha sert geçirmem, altımda kasılmasına neden oldu.

"Sakin dur," diye emrettiğinde ses tonu beni ehlileştirdi. Birdenbire sözünden çıkmama kararı alarak başımı geriye bastırdım ve sırtım tamamen onun geniş göğsüne yaslandı. "Güzel," diye mırıldanırken bir çıkıntı hâline gelmen klitorisimi uyarmaya devam ediyordu. Kumaşın ıslanarak şeffaf bir zar şekline geldiğini hissettim, sanki parmakları kumaşın içindeymiş gibi ıslak ve yapış yapış hissettiren dokunuşları gözlerimin önündeki yansımamızın bile dalgalanmasına neden oluyordu. "Çok ıslandı," dediğinde gözlerimi kısarak yansımamıza bakmaya çalıştım. "Benim için bu kadar sulanman çok azdırıcı."

Gözlerimi zar zor açık tutuyordum. Parmağının hareketleri iyice sertleşmeye başladı. Artık beyaz iç çamaşırımın ortasında oluşan o belirgin ıslaklığı görebiliyordum ve parmakları da kızıl ışığın yansımalarıyla sırılsıklam görünüyordu. Kumaşın üzerinden klitorisimi iki parmağının arasına sıkıştırınca dizlerimin içi kasıldı, bacaklarım titredi ve ayaklarımın hareketlerini durduramadan başımı havaya kaldırarak var gücümle inledim. Güldüğünü duydum, ardından gülüşü birdenbire fırtına gibi esen bir hırıltıya dönüştü ve onu ne kadar tahrik ettiğimi anladım. Klitorisimi iki parmağının arasında sıkıp bırakarak, hafifçe ezerek okşarken artık sadece bilinçsizce inliyordum.

"Bu kadar ıslanman akılalmaz bir olay," dediğini hatırlıyorum. "Şu küçük amcığının hâline bak. Neredeyse kumaşı eritecek kadar sıcak bir su akıtıyorsun."

"Sus," diyebildim titrerken, oysa daha çok konuşmasına, daha çok dokunmasına, daha fazlasını yapmasına ihtiyaç duyuyordum.

"Susmamı mı istiyorsun?" diye sorarken dilini kulak mememde hissettim. Parmaklarının arasına sıkışan klitorisimdeki nabzı hissediyordum, ikimiz arasındaki tutkunun esiri bir kalp gibi atıyordu.

"Çok ıslak," dediğimde bu onu güldürdü.

"Evet bebeğim," diye fısıldadı kulağıma. "Benim için çok ıslanmışsın."

Klitorisimin mümkünmüş gibi daha da şiştiğini hissettim, o parmakları arasında hapsederek sıkıyordu ve klitorisim buna karşılık verip çamaşırımın üzerinde kendini göstererek kasılıyordu. Her kasıldığında ve her gevşediğinde kumaşın ince yüzeyinde daha yoğun bir ıslaklık meydana geliyordu ve sürekli kendimi kaybetmiş gibi, "Sanki eriyor, çok ıslak," diye sızlanıyordum.

"Evet yavrum, parmaklarımın altında eriyor," diye fısıldarken kendisini zor dizginlediğini hissedebiliyordum. "Gözlerini aç," diye emrettiğinde bunu yapamadım, parmağını birdenbire tam o noktaya bastırıp, "Sana gözlerini aç dedim," diye diretti ve kirpiklerim usulca birbirinden ayrılarak aralandı. Açılan gözlerim aynadaki yansımamızla karşılaştı. Çok karanlık, çok erotik ve kesinlikle birbirimize ait görünüyorduk. Parmaklarını kumaşın üzerinden çekip orta parmağı ve başparmağını birbirine bastırıp ayırdığında zevk suyumun parmakları arasında uzadığını gördüm. Aynadan beni izleyerek büyük parmaklarını ağzıma yaklaştırdı ve kendi suyumla ıslanan parmaklarını dudaklarıma sürterek ağzıma soktu.

Parmağını kendimi kaybetmiş gibi damağıma yaslayarak emerken gözlerimi gözlerinden çekmedim, kızıl ışığın altında gözleri sanki gümüş rengi gibi görünüyordu; eşsiz güzellikteydi. Parmaklarını damaklarıma sürtüp dişlerimde dolaştırdı ve "Yeter," diye fısıldadı. "Bana da bırak."

Ağzımdan çıkardığı sularıma bulanmış parmaklarını kendi ağzına götürüp göğsümde duran diğer elini karnımda kaydırarak yeniden vajinama indirdi. Bacaklarımın iç kısımlarına bile bulaşmaya başlayan zevk sularını parmaklarıyla tekrar iç çamaşırıma taşıdı ve dokunuşu uzaklaştığı için soğuyan ıslak iç çamaşırıma dokunduğu an ürpererek inledim.

İç çamaşırımı yana çekip aynaya yansıyan çıplak görüntüye baktığında emdiği parmaklarını ağzından çıkarıp, "Siktir," diye fısıldadı. "Şunun hâline bak. Nasıl kızarmış, görüyor musun? Ezilmekten tahriş olmuş ve benim için ağlıyor."

"Lütfen," dediğimde bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama ağız sularıyla ıslanan parmaklarını belime bastırıp, diğer elini açık duran vajinamda dolaştırırken gözlerim kayıyordu. Yine de onu ve kendimi izlemek istiyordum. Bizi ne hâle getirdiğini görmek istiyordum.

"Her parçan nasıl olur da bu denli güzel olabilir amına koyayım?" diye sorarken gözleri aynada yansıması olan vajinamdaydı. Parmaklarıyla vajinamın dudaklarını araladı, açılan kadınlığıma bakışları daha da koyulaşırken burnundan soluduğu nefesleri tenimde hissediyordum. "Şuna da bir bakın," diye fısıldayıp parmaklarıyla vajinamı iyice araladı ve onu içine kabul eden aralığa bakıp alt dudağını ısırdı. "Gözyaşların ne kadar yoğun akıyor sevgilim." Gözlerimi onun baktığı noktaya indirmeye utanmam gerekirdi belki ama utanç yoktu, bu bir bariyerdi ve biz bu bariyeri yıkıp geçeli çok olmuştu. Gözlerimi indirip parmaklarıyla ikiye gererek ayırdığı noktaya baktım. Söylediği gibiydi. Çok ıslaktı. Kızarmıştı. İstek ve ihtiyaçtan kasılıp gevşer hâldeydi. Ona duyduğum ihtiyaçtan. İçimdeki boşluk hissiyle kalçamı hafifçe kaldırıp kendimi parmaklarına itmeye çalıştığımda, "Uslu dur," diye fısıldadı. "Yoksa küçük amcığını nasıl rahatlatabilirim ki?"

Gözlerim hissettiğim baskı, tutku ve zevkle yavaşça yaşardı, bunu hissettim; görüş alanım puslandı. "Siktir, ben tam olarak buraya mı girip çıkıyordum?" diye sorarken parmaklarının ucunu girişime sürttü, girişimdeki sular parmaklarını ıslattığında fısıltısına karışan hırıltısını kulağımda nefesiyle beraber hissettim. "Bak," diye fısıldadı. "Burayı nasıl siktiğimi hatırlıyor musun?"

"Ahh!" diye inledim karşılık olarak, bu onu tatmin etmiş gibi, "Evet bebeğim, bu deliğe girip çıkarken de böyle inliyordun işte," diye fısıldadı ve parmağının ucunu girişimde dolaştırıp aniden deliğime itti. Nefesimin boğazımda biriktiğini, ardından boğazımı yararak ilerleyip göğsümü ateşe verdiğini hissettim. Parmağının içimdeki baskısıyla beraber kasıldım, gevşemeyi reddeden vajinam onun güçlü, uzun parmağını ikinci bir deri gibi sarıp içeri doğru vakumladı.

"Resmen beni yutuyor," diye fısıldarken sesi etkisi altında olduğu tahrik nedeniyle gölgeliydi ve titriyordu. "Gevşe," dediğinde onu duyamadım bile, ardından yeniden, "Gevşet şunu!" diye emretti ve emri bana öyle çok zevk verdi ki kendimi ona itaat ederken buldum. Bununla beraber birdenbire parmağını içime sokup çıkarmaya, beni uzun parmağıyla âdeta becermeye başladı.

"Ayır şu tapılası bacaklarını amına koyayım," diye hırlayarak boştaki eliyle dizimin alt kısmından tutup bacağımı iyice ayırarak berjerin yan kısmına götürdü. Tamamen açılan çıplaklığımı kaplayan büyük avucunu gördüm, parmağı da doğrudan içime batıp çıkıyordu. "Evet, seni nasıl siktiğimi göster bana," diye fısıldayarak ikinci parmağını da deliğime itti ve avucunu klitorisime çarpa çarpa içimi parmaklarıyla doldurmaya başladı. Islak sesler odanın içini birdenbire kapladı.

Avucu şaplak gibi klitorisime vuruyor, işaret ve orta parmağı içimde erotik sesler çıkararak deliğime girip çıkıyordu. O kadar ıslanmıştım ki kalçalarımın arasından süzülen sularımın onun eşofmanına aktığını hissediyordum.

"Sevdin mi bunu?" Fısıltısıyla birlikte dili kulak boşluğumda dolandı. "Hım?" Parmaklarını içime sokup çıkarırken avucunun klitorisime sertçe vuruyor olması beni iyice çileden çıkardı. Tek yaptığım kısık sesle inleyerek, "Evet, siktir, evet, lütfen," diye mırıldanmak, kelimelerin birbirine çarpması sonucu anlamsız sesler çıkarmaktı.

"Ne yapıyorum sana?" Kulağıma verdiği hırıltılı nefesle beraber sorduğu o sinsi soru gözlerim geriye doğru kayarken dudaklarımdan dökülen koca bir, "Ahh!" iniltisine dönüştü. "Söyle!" dedi baskın bir tavırla. "Sana ne yapıyorum?"

"Lütfen!"

"Söyle dedim."

"Beni sikiyorsun," dedim kendimden geçmiş gibi, avucu klitorisimi daha sert ezdi ve deliğimin içindeki parmaklarının kanca gibi büküldü-

günü hissettim. Tüm duvarlarımda, zevkin aktif hâle geldiği her kıvrımda şiddetli kasılmalarla birlikte dehşet bir haz duygusu hissettim.

"Beni o koca ellerinle, uzun parmaklarınla sikiyorsun," diye inlediğimde, "Koca ellerimle mi sikiyorum seni?" diye sordu muzip bir sesle, ardından parmaklarını saran vajinamın kasılması onu inletti. "Şu çıkan şakırtıları duyuyor musun? Ne kadar ahlaksızsın. İçin bu kadar ses çıkarmamalı. Tamamen edepsizin tekisin," diye fısıldadı arka arkaya. "Deliğin o kadar sıkı ki kasıldıkça parmaklarımdaki tüm kemikleri kıracakmış gibi hissediyorum yavrum."

Kendimden geçmiş hâlde, "O zaman neden onu daha fazla aralamıyorsun?" diye sordum ve gırtlağından yükselen o kısık iniltiyi tutamadı. "İstediğin bu değil mi? Hepsini içime sığdırana kadar bunu yapmaya devam et." Başım geriye düştü. "Doldur beni, lütfen."

Parmaklarının içimde bir makasın keskin ağzı gibi açılıp kapanmaya başladığını hissettiğim anda boğazımda parçalanan çığlığı neredeyse dışarı bırakacaktım ama buna izin vermeden bacağımı geren elini çekip boğazıma yerleştirdi. Gözlerim geriye kaydı ve çığlık atmama izin vermeden boğazımdan kavrayarak parmaklarını içime çarpa çarpa sokmaya başladı. Çok yakındım. Lanet olsun. Çok yakındım.

Boğazımdaki eli çeneme ulaştı, çenemi sıkı bir şekilde parmaklarının arasına alarak, "Söyle," dedi, bununla beraber emrinin ardından ilerleyen parmakları içimde daha delirtici bir noktaya dokunmaya başladı. "Eğer seni boşaltmamı istiyorsan söyle. Benimsin, senin olduğum gibi, benim yavrum, benim sevgilim, benim karımsın, söyle bunu," dedi dişlerinin arasından konuşurken. Parmakları daha da hızlandı ve dünyam birdenbire hızla dönmeye başladı. "Neyimsin, söyle?"

"Seninim."

"Söyle," dedi, parmakları içimde makas gibi aralandı.

"Sevgilinim," dedim heceler gibi.

"Sıralama yanlış. Sıralamayı doğru yapana kadar boşalamazsın. Senin neyinim? Baştan!"

Çenemi daha sıkı kavradı, boşalacağımı hissediyordum ama emrine itaat etmek isteyen tarafım beni baskılıyor, bu patlayışı durdurmam için bedenimi acıyla kıvrandırıyordu.

"Seninim," dedim bilinçsizce. "Ahh! Yavrunum!" Gözlerim geriye kayarken tırnaklarımı bilinçsizce kollarına, ensesine saplamaya başladım, sırtımı iyice göğsüne bastırıp, "Siktir, evet!" diye bağırdım.

"Baştan!"

"Yapamam."

"Parmaklarımı çıkarayım mı?"

"Hayır!" Ağlar gibi inledim. "Hayır!"

"O zaman beni ikiletme." Parmakları içimde çengel pozisyonu alınca gözlerim kaydı. "Lütfen," diye fısıldamamla, "Bir kez daha tekrarlamayacağım yavrum," dedi sertçe.

"Seninim," diye inledim parmaklarının etrafında sayısızca kez kasılırken. "Yavrunum." Artık tüm vücudum titriyor, karnım içeri doğru göçüyor, bedenim yılan gibi kıvrılıyordu. "Sevgilinim. Ahhh!" Tırnaklarımı bilinçsizce çenemde duran eline sapladım ve "Karnım!" diye inlememle beraber, "İşte böyle, evet karımsın, ak şimdi, akıt hepsini," diyerek parmaklarını içime âdeta sapladı ve yine o oldu; kendimi tutamadım, parçalandım, dağıldım, ardından şiddetle fışkırarak boşalmaya başladım.

Gözlerimi uzun süre aralayamadım, gözlerim kapalıyken her şey etrafımda dönüyormuş, ben titreyerek sabit durmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Bedenimdeki tüm ipler bir anda çözülmüş de ayaklarımın ucuna düşmüşlerdi sanki. Burnumdan ve ağzımdan verdiğim her nefes, yangına ait bir rüzgârmış gibi önce yüzümü yakıyor, sonra tüm bedenime yayılıyordu. Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyor, ıslaklık etrafa sürekli sıçrıyor, artık iniltilerimi tutamaz hâle gelmiş hâlde üzerinde bükülüyordum.

Beni dik tutmaya çalıştı, ardından çenemi bırakıp büyük kolunu belime sardı ve içimi o şekilde parmaklarıyla doldurmaya devam etti. Ta ki bilincim ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissederek kafamı çevirip onun kulağını dişlerimin arasında sertçe ezene dek. Gülüyordu, güldüğünü duyuyordum ama sanki bu sesi kilometrelerce öteden alıyordum.

Nefes nefese ona yaslanmış hâlde gözlerimi açıp karşımda duran aynaya baktığımda, aynanın boydan boya ıslak olduğunu gördüm. Yansımamız aynadan süzülen su birikintisinin içinde hareket ediyordu. Kolunu belime daha sıkı sararak titreyen bedenimi kendine bastırırken yanağıma ve omzuma iki büyük, sert öpücük kondurdu.

"Bu benim için tam bir ziyafetti," diye fısıldadığını duydum ama nabzım öyle hızlı, nefesim öyle körük gibiydi ki bir şeyleri algılamak çok zor geliyordu. Ona tam anlamıyla sığındım çünkü eğer sığınmasaydım yere dökülecekmiş gibi hissediyordum.

Gurur beni kırılgan bir şeymişim gibi kucaklayınca göğsüne sokuldum, bedenim hâlâ titriyordu ve kendimi hem çok yorgun hem de tükenmiş hissediyordum ama bedenim bir o kadar da dinçti. Sanki benden bir sürü şey almış, bana bir sürü şey geri vermişti. Alıp götürdükleri zihinsel yorgunlukken, bana verdiği fiziksel bir gevşemeydi.

"Seni yıkamayı çok isterdim ama uykunu açmak istemiyorum bebeğim," diyerek kucağında benimle yatağa girdi. Üzerimize yorganı çekerken, "Yarattığımız dağınıklığa aldırış etme, halledeceğim," diye fısıldadı. "Dinlenmene bak. Bunu hak ediyorsun."

Elimi boyun boşluğuna yerleştirip yanağımı çıplak göğsüne bastırarak sessizce gözlerimi kapatıp bekledim. Burada her şeyden uzaktaydım, burada sabah uyandığımda yeniden başlayacak koşuşturmadan, karanlıktaki olasılıklardan, kötü hislerden uzaktaydım; onunlaydım. Bencilceydi belki ama birdenbire kendimi iyi hissettim. Sabah uyandığımda vicdan azabı hissedecek olsam bile şu an iyi hissettiğimi yok sayamadım.

Dudaklarını saçlarıma bastırarak, "İyi uykular, sevgilim," diye mırıldandı. "Rüyalarında da seni rahat bırakmayacağımdan emin olabilirsin."

Kulak üstü kulaklığımdan zihnime yayılan müziğin sesine kapılmış hâlde yürüdüğüm kaldırımda beni yağmurdan koruyan başımın üzerindeki lacivert şemsiyeydi. Şemsiyeye vuran yağmurun sesi kulaklıktan yükselen şarkıya eşlik ediyordu, onu duyabiliyordum.

Sabah uyandığımda Gurur yanımda değildi, oda toparlanmıştı, gecenin izleri odadan silinmişti ama yaşananlar zihnimde hâlâ bir lal taşı kadar parlak ve kızıldı. Babam akşam şehre geleceği için birkaç parça kıyafetimi alıp kızların evine bırakmıştım, ardından Cesur beni olduğum yerden almıştı ve ben de bir oyuncakçıya girerek Yener için pelüş bir fil almıştım. Cesur beni hastanenin yakınlarında bir yerde indirmişti, aslında inmek isteyen bendim, ne kadar karşı çıksa da biraz yürümek istediğimi söylemiştim ve o da her ne kadar gönülsüz olsa da elime bu lacivert şemsiyeyi tutuşturup hastaneye vardığımda onu aramamı rica etmişti.

Müziği durdurduğum an Biricik'in, "Zeliha!" diye bağırdığını duyup omzumun üstünden sesin geldiği yöne döndüm. Vatkalı deri ceketini kafasının üzerine koymuş, yağmurun altında bana doğru koşuyor, beyaz

spor ayakkabıları çamura bulanmış hâlde görünüyordu. Şemsiyeyi ona doğru uzatıp onu da şemsiyenin altına aldığımda nefes nefese, "Dersten ancak çıkabildim," dedi. "Yener'i görmeye geldin, değil mi? Dersin yok mu? Boşluyorsun çok." Bana kızmış gibi kaşlarını çatınca dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Sırılsıklam olmuşsun. Devran ve Zeus'u birbirine sokacaksın bak," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Anlamadım?"

"Zeus Zeus." Gökyüzünü işaret ettiğimde jetonu düşmüş gibi kıkırdadı.

"Dev, şemsiyesiz çıkma demişti ama şemsiyemi koyduğum yerde bulamadım." Parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. "Bu bizim sırrımız olsun, tamam mı? Dev ve Zeus kavga ederse, Zeus zarar görebilir."

"Yener'i gördükten sonra derse gideceğim. Ayrıca evet, Zeus zarar görsün istemeyiz. O yüzden bir dahakine şemsiyeni kaybetme." Cümlemi bitirdiğim anda koluma girdi, ona iyice sokuldum ve ıslanmadığına emin olduktan sonra hastaneye uzanan kaldırımda yürümeye başladık.

Hastanenin önündeki kafeteryanın saçakları altında sivil giyinmiş durumdaki askerleri gördüğümde Biricik'in bölümüyle ilgili anlattığı konudan koparak gözlerimi askerlere mıhladım. Zafer ve Yaman, saçağın altında sigara içiyorlardı, Sadullah telefonla konuşuyordu ve Vural da yere çökmüş, kafeteryanın önündeki büyük, beyaz köpeğin başını okşuyor, onunla konuşuyordu.

Gurur burada değildi, içeride olmadığından da emindim. Nerede olduğunu biliyordum, farkındalık içime ağır bir his olup çöktüğünde gözlerimi hastanenin giriş kapısına çevirdim. Emsal'i tuttukları hangarda olduğunu düşünüyordum. Hatta bu bir düşünceden fazlasıydı, orada olduğuna emindim.

Biricik, "Zeliş," deyince gözlerimi ona çevirdim. "Dev çok endişeliydi. Dün gece gözüne uyku girmedi. İki paket sigara içti, salonda volta atıp durdu. Yener ile ilgili bir konu var sanırım ama sana açmaya da çekiniyorum. Gurur sana bir şey söyledi mi?"

Kalbimdeki ağırlık biraz daha artarken, "Evet," diye mırıldandım. "Çekinmene gerek yok, bildiğin şeyi ben de biliyorum."

Biricik başını önüne eğip, "Yener'i bu hafta taburcu edeceklermiş, eninde sonunda bu konu gündeme gelecek," dedi.

Buna bir cevap vermedim. Vural'ın kafasını kaldırıp bize baktığını gördüm, elini kaldırıp bizi selamladı, ona el salladım ama diğerlerine bakmadım. Kulaklığı boynuma indirip hastanenin kapısından içeri girmeden önce şemsiyeyi kapattım ve Biricik de ıslak deri ceketini silkeleyip kolunun iç kısmına astı.

Abisi kılıklıya hastaneye sağ salim vardığımı bildiren bir mesaj yolladıktan sonra Yener'in tutulduğu odaya gitmek için asansöre bindim. Biricik benimle asansöre binmedi, çalan telefonunu açıp kulağına yaslayarak lobide usulca benden uzaklaştı. Kapanan asansör kapısının ardından son kez uzaklaşmaya devam eden Biricik'e bakıp gözlerimi yumdum.

Gözlerimi telefonumun ana ekranına indirdim. Saat 10.23'tü. Asansörün kapıları açıldığında telefonuma bir mesaj düştü.

Annem: Annem, kuzum arkadaşın için pekmez gönderiyorum babanla. Canının istediği bir şey varsa de bana onu da yollayayım.
Annem: Arkadaşına geçmiş olsun dileklerimi ilet, Muğla'dan istediği bir şey olursa desin babana, ben yollatırım ona da.
Zeliha Özdağ: Düşünmen yeter canım annem, seni seviyorum
Annem: Ben de seni seviyorum, babanla gelecektim ama bahçeyi bırakamam benden başka bakacak biri olmaz biliyon
Zeliha Özdağ: Biliyom biliyom, sen yorma zaten kendini. Ben geleceğim en kısa zamanda ziyarete
Annem: Dünyalar benim oldu bak şimdi

Gülümseyerek yeni bir mesaj yazacakken kafam birden sert bir göğse çarptı, panikleyerek kafamı kaldırdığımda, karşımda Onur Kırgız'ı görmeyi beklemediğimden donup kaldım. Şaşkınlığım yüzümden öyle net okunuyordu ki tek kaşını kaldırıp bu şaşkınlığın nedenini sorgular gibi gözlerimin içine baktı.

"Siz-" diyecektim ki "Canavar görmüş gibi bakmanızı beklemiyordum elbette," dedi sözümü keserek. Bir adım geri çekilip elini takımının jilet gibi ütülü siyah pantolonunun cebine soktu.

Anlık bir mahcubiyetle, "Üzgünüm," diyebildim.

"Sanıyorum ziyarete geldiniz," dediğinde başımı sallamakla yetindim. Gözlerini elimde tuttuğum şemsiyeye indirip, "Dışarıda yağmur yeniden başladı demek. Hay aksi," dedi kaşlarını çatarak.

"Siz niçin buradasınız?"

"Sağlık raporu almaya geldim," diyerek elindeki kâğıt yığınını havaya kaldırdı. "Komandolardan birinin burada tedavi gördüğünü duydum. Durumu nasıl?"

"İyi," dediğimde yüzünde aydınlık bir ifadeyle başını sallayıp, "Buna sevindim," dedi. "Kendisini ziyaret etmek isterdim fakat maalesef görev beklemez. Gitmem gerek."

"Geçmiş olsun dileklerinizi iletebilirim dilerseniz," dedim.

Ela gözlerinde samimi bir ifadeyle, "Çok mutlu olurum," dedi. "Zeliha Özdağ'dı değil mi? Yanlış hatırlamıyorum?"

"Evet."

"Memnun oldum." Tam yürüyecekti ki bir an durup, bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. "Sizi rahatsız etmek amacıyla sormuyorum fakat oldukça genç görünüyorsunuz, henüz sadece bir öğrencisiniz, değil mi? Kaç yaşındasınız?"

"Evet, öğrenciyim," ardından Cenan'ın söylediklerini anımsayarak, "stajyerlik de yapıyorum," diye ekledim. Onur başını aşağı yukarı salladı ve bir sonraki cevabımı bekliyormuş gibi yüzüme bakmaya devam etti. "Yirmi üç yaşındayım," dedim bakışlarından kurtulmak adına.

Kaşlarını kaldırıp, "Epey gençmişsiniz," dediğinde kibar olmak adına, "Siz de öylesiniz," dedim, bu onu anlamsızca güldürdü.

"Zeliha Hanım, ben otuz altı yaşındayım."

Ha?

Herif en fazla yirmi sekiz duruyordu.

Tepkim yüzümden okunuyormuş gibi başını iki yana sallayarak gülmesini saklamak adına elini dudaklarına götürdü. "Her seferinde karşımdaki insanlardan bu tepkiyi görmek hoşuma gitmiyor diyemem."

Olabilir Zeliha, gayet olabilir, Gurur da en fazla yirmi beş gibi duruyor, ne var bunda? Eski nesil geç yaşlanıyor olabilir.

Gurur sanki kafamın içinde, *"Eski nesil mi?"* diye sordu şok içinde.

Birdenbire arkamda birinin varlığını hissettim, temas etmedi ama gölgesi sanki beni altına alarak karanlığa bürüdü. "Yürü," dedi tanıdık bir ses, kafamı çevirdiğimde orada duran kişi Yaman'dı. Gözlerini Onur'a saplamıştı, benden oldukça uzun olduğu için gözleri bana temas dahi etmiyordu.

"Anlamadım?"

"Yürü," dedi yeniden bana, gözleri hâlâ Onur'dayken.

Onur, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle Yaman'a bakıp, "İyi günler," dedi ve yanımdan sıyrılıp geçerek asansörlere doğru ilerlemeye başladı.

Bedenimi Yaman'a çevirip, "Adama yaptığın saygısızlığın farkında mısın?" diye sordum çatık kaşlarla. "Ayrıca ne hakla emir verir gibi konuşuyorsun sen?"

Yaman ileriye bakıyor, gözlerini bana değdirmiyordu bile.

"Şşş!" dedim sertçe. "Sana dedim!"

Cam siyahı gözlerini indirip yüzüme bakınca duraksadım, gözlerinde yine aynı donukluk, aynı düşmanca ifadeyle bakıyordu; siyah bir buzdan farksızdı.

"Sen benim kardeşimin sevgilisisin. Bana götmüşüm gibi davranmış olsa da bu onun benim kardeşim olduğunu değiştirmez. Sen yetki verilmiş bir köstebek olsan da onun sevgilisisin. Yani kimse sana göz süzerek bakıp yavşak yavşak gülemez," dedi donuk bir sesle.

"Mağarasından çıkıp insan içine karışmış bir ayıyı uzun süredir görmüyordum," dedim tek kaşımı kaldırarak. *Bir zamanlar o ayı Gurur'du mesela.*

"O ayılardan biriyle sevgilisin," dedi aynı donuk sesle.

"Gurur gayet kibar biri."

"Neredeyse yere uzanıp kahkaha atacağım," dedi Yaman söylediğinin aksine taş gibi bir suratla.

Gözlerimi devirerek önüme dönüp koridorda ilerlemeye başladım. "O posta koyduğun adam size lazım olacak, bunu unutma," diye homurdandım.

"Bize lazım olacak diye durup kardeşimin sevgilisine göz süzüşüne, sırıtışına kayıtsız mı kalacakmışım?" Sorusu gerginlik yüklüydü, gözlerimi ona çevirdim.

"İnsani iletişimler kurmuyorsun sen herhâlde?"

"Kadınlarla iletişim kurmuyorum. Kurarsam da böyle gevşekçe iletişim kurmam."

"Bence de sen kadınlarla iletişim kurma."

"Bana gereken bir kadın değil zaten, bana bulunduğum konum yetiyor," diyerek hızlı adımlarla önüme geçti. Arkasından uzun uzun baktıktan sonra derin bir nefes alarak onu takip ettim. Odanın kapısının önüne geldiğimizde, "Gurur'a köstebeğinin burada olduğunu söyleyeyim, sen gir içeri," deyince ona cins cins baktım.

"Adım Zeliha benim."

"Gurur'a Zeliha'sının burada olduğunu, tünel kazmaktan vazgeçip hastanede dolaştığını söyleyeyim o zaman," dedi.

Onu taklit edip, "Neredeyse yere uzanıp kahkaha atacağım," diye homurdandım sinir bozucu bir ifade takınarak.

"Taklit yeteneğin berbat," dedi. Ardından, "Muşta da içeride, kızını getirdi." Durdu. "Bir kızı varmış. Bu bilgiyi çok normal bir şeymiş gibi vermeleri benim gibi biri için bile şaşırtıcıydı."

"Dide, Yener'in durumunu bilmiyordu," dedim kaşlarımı çatarak.

"Biraz hasta olduğunu söylemiş Yener'in. Yener'e moral olsun istemiş sanırım. Küçük çocukların insanın ruhunu iyileştiren bir etkiye sahip olduğunu söylerler, deneyimlemedim, o yüzden üzerinde yorumum olmadan söylüyorum bunu." Boynunu sertçe çıtlattı, öyle bir çatırtıydı ki boynu falan kırıldı sandım. Tam içeri girecektim ki parmağını kaldırıp, "Ayrıca," dedi, gözlerimi kıstım. "Gurur'un Kibariye olduğuna bile inanırım ama kibar olduğuna asla."

Gözlerimi devirerek gülüp odanın kapısını tıklattım. Kapının arka tarafındaki gülüşme seslerinin ardından, Dide, "Gel," diye seslendi. İçeri girdiğimde Dide, Yener'in yatağının kenarında oturuyor, Yener'e gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Yener de gülümsüyordu ama benim içeri girdiğimi fark edince gözlerini çevirip bana baktı.

"Zeliş," dedi Yener, düne oranla sesi daha canlı geliyordu. Gülümsemeden duramadım, adımlarım çözüldü ve ona doğru yürümeye başladım. Muşta, berjere oturmuş kızını ve oğlu yerine koyduğu adamı izliyordu. Yaman da arkamdan içeri girip kapıyı kapattı.

Sırt çantamı dizime koyup fermuarı açarak aldığım oyuncak pelüşü çıkardım. Fili gördüğü an gözleri bir çocuğun gözleri gibi parladı. Pelüşü ona uzatıp, "Fil çocuk istemişti," dediğimde kara zorla da olsa bedenini doğrultmayı denedi.

Dide, "Filleri seviyor musun?" diye sorduğunda, Yener, "Filleri çok severim," dedi.

Muşta'nın oturduğu berjerin çaprazındaki berjere oturup gözlerimi Muşta'ya değdirdim. Gözünü bile kırpmadan Dide ile Yener'i izlerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yer alıyordu. Nedense bu gülümsemenin çok hüzünlü olduğunu hissettim, ardından içime çöken o karamsar hisle bakışlarımı Yener'e çevirdim. Filin arkasına yüzünü saklayıp, sesini değiştirerek, "Sen filleri sever misin, küçük hanım?" diye

sorunca, Dide gülerek çenesini omzuna bastırıp, "Hım, severim!" diye bağırdı.

Yener yüzünü pelüşün arkasından çıkarıp Dide'ye baktı. "Filler onları sevmenden çok memnun olurlardı," dedi şefkatli bir gülümsemeyle. "Değil mi, Bay Fil?" Pelüşe baktı ve eliyle filin kafasını oynattı.

Dide, "Sen hasta olmuşsun, üzülürüm diye bana söylememişler," dedi ciddiyetle. "Ben de elma şekeri bulamadığın için gelemediğini sandım. Sonra hastalandığını duyup çok üzüldüm. Ben bir daha hiç elma şekeri yemem, yeter ki sen bir daha hasta olma, tamam mı?" Dide dudaklarını bükünce Yener içi gitmiş gibi ona uyarak dudaklarını büktü. Kahverengi, içinde rutubet lekeleri olan gözlerine çöken duyguları gizleyebileceğini sandım ama onları gördüm.

"Sana elma şekeri almak farz oldu, cimcime hanım," dedi Yener.

"İyileş tamam mı? Babam çok üzüldü sen hasta olunca. Ben anladım aslında üzgün olduğunu ama neden üzgündü çözememiştim, sonra duydum ki sen hastalanmışsın. Benim babam seni çok seviyor, sen hasta olursan çok üzülüyor, babamı üzgün görünce ben de çok üzülüyorum," dedi Dide bilmiş bilmiş. "Hem Bay Fil de çok üzülür, bir daha hasta olma." Dide, fil oyuncağa baktı. "Değil mi, Bay Fil?" Yener elindeki oyuncak file bakarken, Dide filin kafasını tutup salladı ve "Bak," dedi. "Gördün mü? Bay Fil de aynısını düşünüyor. Bir daha lütfen babamı üzme."

Yener gözlerini kaldırıp Muşta'ya çevirdi. Muşta, bir süre Yener'in gözlerinin içine baktıktan sonra bakışlarını farklı bir yöne çevirip kaşlarını çattı. Yener'in sessizliği büyüyüp gitti, Muşta'nın yüzünü izlemeye devam etti ve Dide'nin heyecanla anlattığı şeyleri dinledi.

Sonunda Dide o kadar yoruldu ki yatağın kenarında uyuyakaldı. Yener, Dide'nin saçlarını bir abi şefkatiyle okşarken sessizdi, televizyonda bir çocuk kanalı açıktı ve Yener de sessizce televizyonda oynayan çizgi diziyi izliyordu. Sonunda gözleri bir defa daha Muşta'ya çevrildi ve "Annemi neden getirdiniz?" diye sordu, Muşta'nın bakışlarının yeniden Yener'e dönmesini sağlayan soruda çok fazla anlam gizliymiş gibi hissettim.

Muşta bir süre söyleyeceği gerçeği sindirmeyi kendisi de bekliyormuş gibi sustuktan sonra, "Her ihtimale karşı getirdik," dedi, Yener bunun ne demek olduğunu bildiği için sussa da gözleri Muşta'nın gözlerinden ayrılmadı.

O ihtimalde ölü olduğunu biliyordu.

Yener'in bakışları usulca Dide'nin yüzüne indi, Dide'nin uyuyan yüzünü izlerken, "Bizimkileri tam kadro toparlamışsın ve bir hareketlilik var," dedi. "Bu durum Emsal'in başının altından mı çıktı?"

Muşta bir süre bekledikten sonra, "Tam olarak değil," deyince, Yener'in iki kaşının ortasında bir çukur oluştu.

Gözleri yeniden Muşta'ya çevrilirken, "Peki ya o zaman kim?" diye sordu.

"O örgütle alakalı ama Emsal'in planladığı bir şey değil."

Yener bir süre sustuktan sonra, "Gölgeleri topladığına göre yakın zamanda harekete geçiyoruz?" dedi sorar gibi.

Birden kalbimin atışları sustu, zihnim ise göğsümdeki sessizliği yıkarak kaosu yarattı. Muşta uzun uzun Yener'in gözlerinin içine baktıktan sonra, "Biz çoktan harekete geçtik," dedi ve Yener bir an kaşlarını çatıp, başını hafifçe yana çevirerek, "Ne?" diye sordu.

"Operasyon başarılıydı."

Yener, "Ava mı gittiniz?" diye sordu. "Bensiz mi?" Sesindeki şaşkınlık mıydı yoksa hayal kırıklığı mıydı çözemeden ona baktım.

"İntikam almaya gittik," dedi Muşta gözünü bile kırpmadan ona bakarken. "Senin kanını dökenleri birbirlerinin kanıyla yıkadık."

Yaman, Yener'in afallayışını fark etmiş olacak ki onu neşelendirmek istiyor gibi, "Büyük eğlence kaçırdın oğlum, yan gelip yatıyordun o sırada," deyince Yener'in bakışları usulca Yaman'a çevrildi.

Dudaklarını birkaç kez aralayıp geri kapattıktan sonra, "Hadi ya?" dedi sorar gibi. Neşesi kaybolmuştu, daha sonra bunun yersiz olduğunu fark etmiş gibi gülerek, "Köklerini kurutmuşsunuzdur," dedi.

"Görüntüleri izlersin, keyiflenirsin," dedi Yaman.

Yener, "Eğlenceyi kaçırdığım için keyfim kaçtı, sus," diye homurdandı.

Mutsuz hissettiğini fark ettim, onsuz operasyona gidildiği, tüm ekip toplanırken aralarında olmadığı için bir yanının eksik hissettiğini. Gurur zihnimin içinde, *"Kalbi delindi,"* dediğinde kalbimin göğsümün derinliklerinde üşüdüğünü hissettim.

Muşta da bunu görmüş gibi bir süre onu izledikten sonra, "Ben Dide'yi götüreyim," diyerek doğrulup kalktı. Sanki ortada bir türlü konuşulmayan bir konunun tüm ruhlara yaptığı bir ağırlık vardı. Muşta, Dide'nin uyku hâlindeki küçük bedenini kucaklayıp, "Yine geleceğim,

evlat," dediğinde Yener sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Konuşulmayan şeylerin farkında olup olmadığını merak ettim.

Yaman, Muşta ile kucağındaki kızı için kapıyı açtığında ve onlarla beraber dışarı çıktığında, Yener ile yalnız kalmanın getirdiği bir gerginlikle sertçe yutkundum. Geriye kalan sessizliğin sonunun geleceğini biliyordum ama bu sonu, "Bana bunu kimin yaptığını biliyor musun?" diye sorarak getirmesini beklemiyordum.

Bakışlarım birden Yener'e döndü, ardından gözlerimi indirip kendi ellerime baktım ve "Açıkçası hayır, bilmiyorum," dedim, bu cevabı zaten biliyormuş gibi sessizlik içinde kaldı. Bakışlarım ellerimde dolanırken, "Emsal'in birlikte olduğu kişilerin başının altından çıkmış, bunu biliyorum sadece," dedi.

"Yapan kişi beni öldürmek isteseydi öldürebilirdi," dediğinde sesine sinen o tehdit içimi ürpertti. "O, ölmemi istemiyordu."

Neredeyse ölüyordun, Yener, diyemedim. Haklılığı ise daha korkunçtu çünkü yapanın ne kadar profesyonel olduğunu, onu ölümün pençeleri arasına bırakıp bir yandan da ölümünü durdurabildiğini düşündüm. Sadece mucize olma ihtimali daha mantıklı gelsin istiyordum ama karşımızdakinin bir profesyonel olduğu gerçeği de üzerine çizik atabileceğim bir olasılık olmakla kalmıyor, mantığın çığlıklarını zihnime dolduruyordu.

Oturduğum yerden kalktım ve Yener'in yatağının kenarına oturup, "Şu an iyisin, en önemlisi de bu," dediğimde kahverengi gözlerini yüzüme sabitleyip, "Yakalanan ya da alınan leşlerden biri değil miydi?" diye sordu bu defa. "Bunu bana yapanın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Sessizce yüzüne bakıp, "Bunu öğrenemediler sanırım," dedim.

Yener'in soracağı binlerce soru var gibiydi ama bunun yerine, "Kollarımın arasına gel," diyerek zorlanarak da olsa kollarını benim için araladı. Hiç düşünmeden ona sokulup yanağımı omzuna yaslayarak kollarının arasına girdim. Güçsüz düşen kollarını yavaşça sırtıma sarıp, "Sana korkunç bir an yaşatanlardan biri de ben olmak istemezdim," diye mırıldandı, söylediği şeyin altında ezildiğimi hissettim. "Özür dilerim, Zeliş. Seni özlemişim."

Birdenbire benden özür dilemesi öylesine ağırıma gitti ki parmaklarım istem dışı üzerindeki kumaşı kavrayarak sıktı. Ağlamamak için dilimi damağıma yaslayıp nefesimi tuttum ama o sanki bunu hissetmiş

gibi, "Geçti," dedi. "Bir kâbusun daha sonuna geldin. Ben de buradayım artık."

"Şu an tek düşünmen gereken kendin olmalı," dediğimde güldüğünü duydum, bana sarılmaya devam ediyordu. Yıllar önce bir abim olmadığı için ağlayarak babama, *"Bana bir abi yapın,"* demiştim, babam çok gülmüştü, *"Şimdiden sonra doğacak her çocuk, tıpkı Eymen gibi senin kardeşin olacak, sen abla olmak için doğmuşsun,"* demişti ve bu beni daha şiddetli ağlatmıştı. Şimdi ise Yener'in kollarının arasındayken yıllar önce beni ağlatan o abinin yokluğunun kaybolduğunu, o boşluğun yerini Yener'in doldurduğunu hissediyordum. Abla olmak kesinlikle mükemmel bir histi ama bir kız çocuğunun abisi olması da çok güvende hissettiriyordu. Yener ağır yara almış olmasına rağmen kollarındayken güvende hissedince varmıştım bu sonuca.

"Ben yokken neler oldu bakalım?" Sorunun hemen ardından beni kollarının arasından hür bıraktı.

Yavaşça geri çekilip, avucumun içini yatağa bastırarak, "Neler olmadı ki?" diye sordum, bu onu güldürdü ve neşeyle, "Anlatsana kız o zaman, taksit taksit mi döküleceksin bana?" diye homurdandı.

"Medya peşimize takıldı, dahası mı var?"

"Hadi be?" dedi sorar gibi.

"Ama görmeliydin, Cenan ve ben çok havalıydık. Flaşlar patlarken böyle yürüdük ünlüler gibi." Omuzlarımı dikleştirip salladım, yürüyor gibi yaptım, bu onu güldürdü. "Keşke topuklu ayakkabı giyseydim, Cenan giymişti çünkü. Havalıydı." Yener bu defa başını geriye atarak gülünce ben de güldüm. "Ne? Ünlü oldum sayende. Televizyonda görmüş babam beni. Aradı." Yener'in gözleri iri iri açıldı. "Ya, tabii!" dedim abartarak. "Az daha pılımı pırtımı toparlayıp Muğla'ya, köyüme dönüyordum valla."

"Kahraman amca Gurur'u sünnet edecek."

"Sünnetle kurtulursa iyi. Telefonda ben kızınla evleneceğim dedi babama. Hangi yürekle diyorsa, valla iki kaza kurşununa gidiverir benden demesi," diye söylendim ama söylediğim şey yanaklarıma bir kızıllık katmıştı.

Yener dudaklarını öne uzatıp, tabi tabi der gibi bakarken, "Evlencem senin kızınlan dedi demek babana," dedi alayla.

"He, öyle dedi."

"Sen de heyecandan bayıldın orada."

"Bayılmadım bir kere. Bayılsam nasıl duyacaktım konuşmalarının hepsini? Allah Allah!"

"Nasıl oldu da kendini yere atmadın ya?"

"Dizlerim titremedi diyemem."

Kahkaha atmamak için kendini sıktı. "Güldürüp durma, canım acıyor," dediğinde bir an duraksayarak ona bakıp, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Lan saçmalama, özür dile diye mi dedim ben?" Filin hortumuyla kafama vurdu. "Biraz ortadan kayboldum, döndüğümde seni duygusal ibne olarak buldum iyi mi?"

"Sakın bir daha o kadar uzun süre uyuma, Yener," dedim birden ciddiyetle. Kurduğum cümle belki de duygulara yenik düşerek yapılmış bir yanlıştı, söylenmemesi gereken bir şeydi ama içimde darmaduman olan camların kırıkları öyle çok kesmeye başlamıştı ki beni, artık attığım her adımda arkamda duygularımın kan lekelerini bırakıyormuşum gibi geliyordu. Konuşmasam ölecekmişim gibi hissetmiştim artık.

Oyuncak fil elinde öylece durup gözlerimin içine baktı ve "Hiç uyanamayacağımı hissettim," dedi sessizce, sesine bulaşan geçmişe dair bir anı gibiydi ama o anıyı hiçbir zaman bilmeyeceğimi hissettim; sanki onun göğsünün derinliklerinde ket vurduğu acı dolu bir anıydı ve kendisinden başka kimseyle paylaşamayacağı kadar derinden yaralıyordu onu.

"Ben uyanacağını biliyordum, fil çocuk," dediğimde bakışları gözlerimde derinleşti. "Bunu kalbimde daima hissettim. Çünkü benim tanıdığım Yener Açıkgöz, öyle kolay vazgeçecek bir adam değil."

Lütfen Yener, lütfen vazgeçme, lütfen gerçekler üzerine bir bina gibi yıkılmaya başladığında enkazın altında sessizce sonu bekleme çünkü seni büyük bir yıkım bekliyor ve ben ilk kez başka biri için bu denli korkuyorum.

Sessizce gözlerinin içine bakarken sustuklarımı görmesinden hem korktum hem de her birini görmesini, bu savaş için hazır olmasını istedim.

"Benim de vazgeçmeye çok yakın olduğum zamanlar oluyor, Zeliha," dedi Yener, sesi birdenbire öylesine ciddi duyuldu ki kalbimin atışları yeniden yavaşladı. Duyacaklarımın beni yaralayacağını hissetsem de can kulağıyla onu dinlemeye devam ettim. "Uğrunda savaşacağım hiçbir şey olmadığını hissettiğim çok oluyor. Sonra durup sen komandosun

diyorum kendime, senin yerin kara toprak değil, olmamalı, senin yerin bu dağlar."

Kurduğu son cümlenin ağırlığını, kalbime bir bıçak gibi battığını biliyor olsaydı yine de o cümleyi kurar mıydı? Bilmiyordum.

"Vazgeçmeye çok yakın olduğun anlarda artık düşündüğün tek şey dağlar mı?"

Sorum bir an için duraksayarak gözlerimin içine bakmasına neden oldu. Solan beyaz güllerin sahibini o gözlerde görmeyi zaten bekliyordum ama o gözlere sinen bu derin, anlamlı bakışları görmeyi beklemiyordum. Sanki artık Simge'nin onda kim olduğunu biliyordu; onun için kim olduğunu biliyordu. Bana bir cevap vermedi ama gözlerinde çok fazla cevap gördüm. Gözleri ne ruhunu ne de kalbini gizleyemedi.

"Seni herkes bekledi," diye fısıldadım, gözlerini gözlerimden ayırmadan bir sonraki cümleyi bekledi. "Ama en çok da Simge bekledi." Sertçe yutkundu. "Aldığın gülleri bir an olsun kucağından indirmeden bekledi seni. Güller onun kucağında soldu, yine de onları hiç bırakmadı. Solmuş gülleri bile bırakmayan biri, seni bırakır mı peki?"

Sorum ona acı mı verdi huzur mu bilmiyordum. Sadece gözlerine çöken hisleri gördüm. Saklanamıyorlardı artık, Simge onları çoktan sobelemişti ama bu defa gözleri bağlı olan Simge'ydi, o hisleri sobelemiş olmasına rağmen onları göremiyordu. Yine de gitmeyeceğini hissettim. Yener için burada duracaktı. Gözleri bağlı olsa bile.

Bir süre sonra, "Ona da kâbusu yaşattım," diye fısıldadı ve kendisin suçlayıp durması damarıma bastığı için çenesini kavrayıp kafasını kaldırdım. Gözlerine yansımalarını veren suçluluk duygusunu görmek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Orada kendi kendini vurmuşsun, her şey senin yüzünden olmuş, birinin hedefi olmak senin suçunmuş gibi konuşmayı derhâl kesiyorsun, Dağcı Komando Açıkgöz," dedim sertçe. "Kâbusu yaşatan sen değildin. Kâbusu senin sevdiklerine bir başkası yaşattı. Bu hikâyenin bu defa tek bir masumu vardı, o da sendin, anlatabiliyor muyum? Kâbusu ne zaman yaşardık, biliyor musun? Sen vazgeçseydin yaşardık." Parmaklarımı çenesinden çekip, elimi elinin üzerine örttüm. "Ama her zaman bildim. Benim abim olan Yener Açıkgöz, vazgeçmez."

Yener, birkaç saniye donup kaldı. Ardından hiç beklemediğim anda, kendi canını acıtmak pahasına hızla kollarını açıp beni kollarının arasına çekti. Çenemi omzuna yaslayıp, ellerimi sırtına yerleştirirken, "Sakın

kendini suçlama," dedim, "çünkü senin sürekli kendini suçlamandan nefret ediyorum."

"Çok konuşuyorsun ulan," diye homurdanarak bana sarılmaya devam etti. "Kesin anam bir kız doğurmuş olsaydı, aynı senin gibi çenesi düşük olur, beni sinir ederdi."

"Sinir mi ettim seni?"

"Evet, ettin." Sıkıca sarılmaya devam etti. "Keşke gerçekten kız kardeşim olsaydın. Belki zaman akıp giderken o taşkınlıkların hiçbirini yapmaz, kendimi sana iyi bir abi olabilmeye adayabilirdim. Bu adama dönüşmezdim belki."

"Bu adam bu adam diye direttiğin hangi adam bilmiyorum ama şu an tanıdığım adam, düşündüğü adam değil, bunu bil." Avucumu sırtına vurup, "Sen insanların değişebileceğinin kanıtısın, Yener. Sen bu dünyada büyük hatalar yapmış olabilirsin ama o hataları telafi edebilecek yolları yavaşça bulabilmiş, sandığının aksine, o asla onlar gibi olamam dediğin bir grup adam gibi olabilmeyi öğrenmiş bir adamsın. Öğreniyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim, "evet, kesinlikle öyle düşünüyorum."

"Keşke böyle biri olmasaydım," dediğinde, "Artık olacağın kişiyi seçmek senin elinde," diye devam ettim cümleme. Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Savaş. Her şeyle savaş, Yener. Gerekirse kendinle bile savaş. Bundan sonra yapacaklarının sadece senin ruhunu eksiltmeyeceğini, aynı zamanda birini de çok inciteceğini hatırlat kendine. Ona göre kararlar al, ona göre yaşa, ona göre adımlar at."

Söylediklerim onun için büyük bir sarsıntıya neden olmuş olsa da kendini çabucak toparlayıp, "Senden iyi motivasyon konuşmacısı olurmuş," diye alay etti ama özünde söylediklerimin onu ne denli etkisi altına aldığını görebiliyordum. Yener Açıkgöz'ün ruhu da tıpkı kalbi gibi sarsılmıştı. Kalbindeki sarsıntının nedeni Simge olmalıydı, ruhundaki sarsıntıyı da ben yaratmıştım.

"Elimden geleni yaparım," demesini beklemesem de "Elinden gelenin fazlasına ihtiyacın olacak," dedim dürüstçe. Bana dikkatle baktı. Gülümsedim.

"Buradan bir an önce çıksam iyi olacak," diyerek bakışlarını farklı yöne çevirdi. "Hastane odası beni duygusal bir göt lalesine çevirmeye başladı."

Bakışlarımı televizyona çevirip, "Çizgi film izlemeler, oyuncak istemeler falan," diye alay ettim.

Göz ucuyla televizyon ekranına bakıp derin bir nefes aldı ve "O nerede?" diye sordu, sorusu anlık duraksattı beni ama sonra kimden bahsettiğini anladım ve gülümsedim.

"İnan bana, o hepimizden daha çok kalmıştır burada."

Yener sertçe yutkunup, "Şimdi nerede o zaman?" diye sordu bir çocuk gibi.

"Bugün derse girecekti, üstelik amcam da çok endişelenmiş. O kadar uzun süre telefona bakamadı ki..." Yener, söylediğim şey üzerine yüzüme daha büyük bir ısrarla, neler olduğunu bilmek istiyormuş gibi direterek baktı. "Onun düşüp bayılana dek bir sandalyenin üzerinde oturup seni beklediğini söyleseydim kesin çok üzülürdün ama tabii ki böyle bir şey olmadı," dediğimde, bunun olduğunu anlamış gibi gözlerini gözlerime saplayıp sertçe yutkundu. "Günlerce serum almadı, odada falan da kalmadı, hele senin uyanman için annenden seni uyandırmasını asla rica etmedi," diye devam ettim cümleme. "Ellerine de solmuş güllerin dikenleri batmadı ayrıca."

Gözlerinin önüne Simge'nin dikenlerin batması sonucu kan revan içinde kalan yaralı parmakları gelmiş gibi kaşlarını acıyla çattı. Öyle bir çatıştı ki bu, sanki parmak uçlarında Simge'nin parmak uçlarına batan dikenleri hissediyordu; hayır, dikenlerden fazlasını, bıçakları hissediyordu.

"Ona bir iyilik yapmak ister misin?" diye sorduğumda gözlerini usulca yere indirip başını bir çocuk gibi salladı. Çenesini tutup kafasını kaldırarak gözlerime bakmasını sağladım ve "Hemen iyileş ve sakın pes etme," dedim keskin bir sesle.

Sakın pes etme. Çünkü seni büyük bir sınav bekliyor. Tüm hayatını etkileyebilecek, vazgeçmemen gereken bir sınav, kazanman gereken bir sınav. Kazan, Yener. Yoksa her şeyini kaybedeceksin.

İçime batan, kendi düşünceme ait kelimeler oldu.

Sanki başına geleceklerin farkındaymış gibi sessizce, "Denerim," diye fısıldadı.

Deneme, Yener. Lütfen deneme. Yap.

Derin bir nefes alarak, "Buradan çıktığında ve kendini daha dinamik, eskisi kadar atletik ve her ne kadar yaşın kırılmış olsa da genç hissettiğinde kesinlikle pikniğe gitmeliyiz," dedim. Yaşına vurguda bulunmam

bana bön bön bakmasına neden oldu. Gülerek konuşmaya devam ettim, üzgünken çok hızlı konuşurdum ama bunu Gurur'dan başkası bilmiyordu; o yüzden şanslıydım. "Düşünsene şimdi gidiyoruz pikniğe, Muşta mangalı yakmış, Dide küçük bir karton parçasıyla yelliyor bıcır bıcır. Tüm ekip top oynuyor, biz sofrayı kurmuşuz, Girdap da seni güneşin altında kalma diye ağacın altına park etmiş."

"Park mı etmiş?"

"E sonuçta seni tekerlekli sandalyeyle götüreceğiz."

"Felçli Ali Rıza mıyım ben lan?"

"Farkın yok gibi duruyor kardeşim, özür dilerim," dediğimde bana dik dik baktı. "Bacaklarına da battaniye örteriz. Ağacın altında park hâlinde bizi izlersin öyle."

"Park hâlinde bırakılmış eski bir Tofaş muamelesi görmem beni biraz incitti."

"Üzülme, kocan Girdap sana pişen etlerden getirip elleriyle yedirir."

"Galiba ellerimi de kullanamıyorum, o kadar felçli hâldeyim," dedi hayretler içerisinde.

"Konuşamıyorsun da, yazı tahtası var yanında, Vural sık sık söylemeye çalıştıklarını tahtaya yazıyor ama yazan Vural olduğu için hiçbirimiz anlamıyoruz ne demeye çalıştığını."

"Oğuz götümü parmakladı videosu geldi aklıma," dedi Yener, işte şimdi gerçekten gülüyordu. "Zileli de gelmiş zaten, Oğuzhan kesin bunu yapar."

Kahkaha atmaya başladım. O kadar çok güldüm ki gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. Ama bu yaşlar, güldüğüm için miydi yoksa içimde sakladıklarım yüzünden miydi, işte bunu ben bile bilmiyordum.

Yener, parmaklarını gözyaşlarıma dokundurunca duraksadım. Bana içten bir gülümsemeyle, "Sorun yok," dedi. "Kendini bu kadar hırpalama."

Yener'in söylediği şey, içimdeki o parçalanma durumunun hızlanmasına neden oldu. Bir ada parçası gibiydim, parçalanıyordum sanki ve denizin yüzeyinde bana ait parçalar yüzüyordu; bir daha bütünleşemeyecekmiş gibi hissediyordum. İnsan bazen bir daha birleşemeyecekmiş, paramparça kalacakmış gibi hissederdi.

Yener'in gözlerinin içine bakıp buruk bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"İyileştiğin için."

Şefkatle gülümseyip, kolunu zorlanarak kaldırıp avucunu başımın üzerine koydu, başımın üzerini okşarken, "Asıl ben teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

"Neden?"

"Benim kız kardeşim olduğun için."

Kendimi hem çok mutlu hissettim hem de çok mutsuz hissettim. Mutluydum çünkü duygularımız karşılıklıydı. Ben nasıl onu abim gibi seviyorsam, o da beni kız kardeşi gibi seviyordu. Mutsuzdum. Çünkü ondan sakladığım bir şey içime diken gibi batıyordu ve o şeyin bir ihtimalken gerçeğe evrilme durumu beni çok korkutuyordu.

Avucu hâlâ başımdayken, "Bence yakın zamanda Gurur ve seni ciddi bir yola girmişken göreceğim," dedi, ona garip garip baktım. "Erdim ben. Müneccim olarak açtım gözlerimi, haberin olsun."

Gözlerinin içine bakıp, "Hadi oradan, salak," dediğimde güldü. "Hem var ya, bence ciddi yola giren ben olmayacağım..."

"O nereden çıktı?" Kaşlarını çattı. "Vural ve Nihan var sırada, doğru..."

"Yok," dediğimde durdu.

"Uyanır uyanmaz beni mi evlendiriyorsun lan?"

"Hayır ama senin için evlilik istiyor galiba Yenerciğim..." Utandı mı yoksa şaşırdı mı bilmiyorum ama gözlerini anlık benden uzaklaştırdı ve tam da o anda, "Muşta ve Cenan evlenecek galiba," dedim, bununla beraber Yener'in gözleri kocaman açıldı, bakışları birden bana çevrildi.

"Ha?"

"Muşta'ya göre bu sadece formaliteymiş tabii, yersen..."

"Aynen, ben de bakirim zaten," dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. "Bunun bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Ne formalitesi ayrıca? Taksit taksit anlatma be kızım!"

Ona kısaca durumu anlattım, ayrıntıları benden dinlerken yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ben ve muhtemelen diğerleri gibi o da Muşta'nın bunu bir bahane olarak sunduğunu düşünüyordu; bunu bakışlarından anlamak mümkündü.

"Ulan," dedi, "iki dakika götü devirip yattık, neler olmuş, vay anasını. Az daha uyusam siz Gurur'la ilk çocuğunuzu kucağınıza almış olacaktınız herhâlde."

Bir süre daha gülüştük, moralinin yerine geldiğini fark ettim. Yüzü hâlâ solgundu, yorgunluğu okunuyordu ifadesinden ama artık daha aydınlık gözlerle bakıyordu. Ben kalkmak için hazırlanırken kapı açıldı,

içeri Devran ve Biricik'e eşlik eden bir isim girdi. Bu kişi Yasemin teyzeydi.

Yener'in gergin bir şekilde doğrulup, dudaklarına ezbere bir gülümseme yerleştirdiğini gördüm. Hem annesini kırmaktan inciten hem de ona incindiğini gizleyemeyen bir gülümsemeydi bu. İçim acıdı.

Sessizce kapıya yönelirken Biricik'e gülümsedim, o da bana gülümsedi ve Yasemin teyze, "Güzel kızım, gidiyor musun?" diye sorunca bakışlarım ona çevrildi.

"Evet Yasemin teyze, dersim var. Yine uğrarım."

"Yeşil gözlü güzel kız nerede?" Sorusu beni duraksattığı gibi Yener'i de duraksattı. "O da okul okuyordu değil mi?"

"Evet, o da derste olmalı şu an. Mutlaka uğrayacaktır."

"Uğrasın uğrasın, pek güzeldi maşallah." Gözlerini Yener'e çevirdi. "Allah nazarlardan saklasın, sakınsın." Yener sessizdi, Yasemin teyze konunun üzerine gitmektense bana gülümseyip, "Sonra görüşürüz o zaman," dedi, bir şey söylemeden başımı sallayıp odadan çıktım.

Yaklaşık dört saati okulda geçirdim, fakülteden çıkarken yağmur çoktan dinmişti ama sokak ıslaktı ve gökyüzü hâlâ griydi; yağmurun huzur veren kokusu toprakla bütünleşerek her yana dağılmıştı. Durağa doğru ilerlediğim esnada Simge'nin duraktaki bankta oturduğunu gördüm. Adımlarım hızlandı, beni fark edince elinde tuttuğu kitabın kapağını kapatıp çantasına koyarak ayağa kalktı.

"Hastaneye uğramayacak mısın?" diye sormadan hemen öncesinde dudaklarımı yanağına bastırdım.

"Uğrayacağım ama önce gitmek istediğim bir yer var."

"Nereye gideceksin?"

"Çarşıda dolaşırken bir dükkân görmüştüm, o dükkâna gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

Otobüsü işaret ederek, "Birlikte gidelim, merak ettim," dedim. Merkeze inmemiz çok uzun sürmedi, çoğu öğrencinin aktif olarak ders saati olduğundan çok kalabalık değildi, bu yüzden oturacak yer bulabilmiştik.

Kafeler Caddesi'ne yakın bir durakta inip, gül ve mum kokan sokaklarda ilerlemeye başladık. Sokağın öyle güzel bir kokusu vardı ki gittiğim hiçbir şehirde bu kokuyu solumadığıma yemin edebilirdim. Isparta benim için sokakları gül ve mum kokan bir şehirdi, her köşesinde kokulu mum satan tezgâhlar görebilirdiniz ve geçtiğiniz her kaldırımın köşesine gül özleriyle dolu binlerce ürünün olduğu mağaza yerleştirmişlerdi.

Ara sokaklardan birine girerken dakikalardır sessiz ilerlediğimizi fark edip gözlerimi Simge'ye çevirdim. Akşam usul usul geliyordu, gökyüzü gri olduğu için saati ayırt etmek zordu; bu yüzden gecenin birdenbire çökeceğine emindim.

Birkaç adımdan sonra, "Simge," dediğimde duraksayıp omzunun üstünden bana baktı. Ne kadar dalgın olduğunu yeşil gözlerinde gördüm. "İyi misin?"

"Son bir haftanın silinip gitmesi zor olacak gibi," dedi dürüstçe. "Ne zaman gözümü açsam bunun bir kâbus değil, gerçek olduğunu fark ediyorum. Benim için zor biraz." Karşıdan karşıya geçerken sustuk. Ardından yeniden konuşan o oldu. "Sen gerçekten güçlüsün. Çok fazla şeye göğüs geriyorsun, Zeli."

"Hissettiğin şeyleri küçümser gibi konuşma," dediğimde, "Sen çok daha ağırlarını yaşadın ama bir çocuk gibi mızmızlanmadın hiç," diye mırıldandı.

"Sen de mızmızlanmadın ki Simge," dedim çatık kaşlarla. "Sen bir köşeye geçtin, kimseye dokunmadan, kimseye göstermeden yıkıldın. Kalabalık bir sokaktaki bir bina gibi."

"Yıkılan bir sürü bina vardı, ben de onlardan biriydim," dediğinde, "Sen diğer binaların sesini kesmemek için kendi içine yıkıldın ama," dedim ve bu kurduğum cümle, onun hayatında çok büyük bir yer edinmiş gibi sertçe yutkundu. Bir şey bu cümlemi asla unutmayacağı hissiyle dolmama neden oldu.

Peri ışıklarının sarmaşıklar gibi birbirine dolanarak indiği o cam vitrinin önünde durduğumuzda, "Geldik," diye mırıldandı.

Doğal taşların vitrinin arkasındaki ahşap standın üzerinde mücevher gibi parladıklarını gördüm. Simge bir şey söylemeden dükkândan içeri girdi, birkaç saniye vitrinde duran taşları izledikten sonra ben de arkasından içeri girdim. Yaşlı, saçlarının tamamı aklara boyanmış ve kalın meliği beline dek uzanan bir kadın, oturduğu yerden kalkarak, "İyi akşamlar," deyip gülümsedi. Elleri kınalıydı, üzerinde çiçekli bir elbise vardı ve elektrikli bir soba hemen sandalyesinin önünde yanıyordu.

"Aa sen, yeşil kız," dedi kadın Simge'yi tanımış gibi. "Dün de buradaydın, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam..."

"Evet," dedi Simge.

"Hoş geldin." Kadın, mavi gözlerini bana çevirip, yüzündeki kırışıklıkların daha da derinleşmesini sağlayacak bir gülümsemeyi yüzünün sı-

nırlarına çizdi. "Sen de hoş geldin güzel kızım. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Doğal taşların olduğu standa doğru yürüyüp, "Yeni tütsülediğim, enerjisi çok kuvvetli bir sürü taş geldi," dedi.

Simge, "Bana hüznünü giderebilecek bir taşım var demiştiniz, hatırlıyor musunuz?" diye sorunca kadın gülümseyerek, "Ağlıyordun, inci gibi düşüyordu gözyaşların, elimden bundan başka bir şey de gelememişti," dedi. Gözlerimi Simge'ye çevirdim ama uzun süre ona bakamadım, bakışlarımı yeniden yaşlı kadına çevirdim.

"Hüznü yok etmez ama gözyaşını bir nebze olsun dindirir," diyerek ak bir taşı parmaklarının arasına aldı.

Simge, "Ben kendim için değil, başkası için bir şey istemeye gelmiştim sizden," dedi.

"Kim için?"

"Benim için çok *önemli* biri için."

"Onun sendeki anlamı nedir?" Kadın standın cam çekmecesini açınca taşlar yoğun bir şekilde parlamaya başladı. "Neye ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun?"

"Kendini mutlu hissetmesini istiyorum, huzurlu hissetmesini, kötü düşüncelerin ona dokunmamasını," diye fısıldadı Simge taşlara uzun uzun bakarken. "*Kalbinin* iyileşmesini."

Soğuyan parmaklarımı avucumun içine bastırıp yutkundum. Kadın, bir süre Simge'nin gözlerinin içine baktıktan sonra, "Amber taşını bilir misin?" diye sorunca, Simge, "Kehribar mı?" diye sordu.

"Evet, kehribar."

Kadın yavaşça bizden uzaklaşıp boncuklu perdenin arkasındaki odaya girdi, bir süre boyunca oradan çıkmadı. Yeniden yanımıza geldiğinde ise elinde bir kutu tutuyordu. Kırmızı, kadife, kare şeklinde ama büyükçe bir kutuydu. Yaşlı kadının kırışmış elleri, yılların ve yaşadığı tüm hayatın izlerini barındırıyor gibiydi. Bir zamanlar bizim yaşlarımızdaydı; seviyor, seviliyor, belki de sevmenin ne kadar acı bir şey olduğunu deneyimliyordu. Gözlerim bir süre kadının yaşını ele veren ellerinde asılı kaldı.

Kadının elleri kutuyu nazikçe tutarken, "Gözlerindeki gözyaşlarının sebebinin bir adam olduğunu anlamıştım," demesi Simge'nin gözlerinin kadının ellerinden ayrılarak yüzüne dönmesine neden oldu. "Sen gittikten sonra bile gözyaşların burada, bu eski dükkânda benimle kaldı kızım."

Kutuyu açtığında kadından ayrılan gözlerim kutunun içindekini görme arzusuyla aşağı kaydı. Kutunun içindeki kehribar kolyeye bakakaldım. Bu kolye, minicik bir anatomik kalbin özenle oyulmasıyla meydana gelmişti ve kalbi oluşturan ham madde kehribardı. Anatomik kalp şekli verilmiş kehribar iki farklı renkte parlıyordu. Bazen yakut kırmızısı bazense güneşin altında yanıp sönen altın sarısı... Taşların arasındaki boşluklardan sızan parıltılar kolyeye derinlik, benzersizlik katıyordu.

"Bu bir kehribarın kalbidir," dediğini duydum yaşlı kadının.

Çok ince bir işçilikle yapıldığı, el emeği göz nuru olduğu belliydi; her bir ayrıntının üzerinden titizlikle geçilmiş olmalıydı. Kolyeyi peri ışıklarına doğru kaldırdığında, kalp şeklindeki kolyenin ışığa verdiği tepki büyüleyiciydi. Kehribarın içindeki dünya, ışıkla birlikte açığa çıkmıştı âdeta. Kolyenin yansımaları sanki kadının dillendirmediği bir masalı anlatmaya başlamıştı. Simge, tüm dikkatini kolyeye vermişken aradığının bu olduğunu biliyor gibi görünüyordu.

"Kalbinin iyileşmesini, tüm kötü düşünceler, duygular, hislerden arınmasını istediğin o adam kimse, bu kolye onun boynuna çok yakışacak." Yaşlı kadın, kolyenin zincirini parmaklarının arasına alarak kolyeyi ininden çıkardı.

"İstiyorum," dedi Simge hiç düşünmeden. "Lütfen bu kolyeyi benim için paketler misiniz?" Omzunun üstünden bana baktı. "Sen de Gurur'a bir şey almalısın."

Yaşlı kadın gülümseyerek kolyeyi kutunun içine koydu ve kasaya ilerledi, titreyen elleriyle kolyenin kutusunu paketlerken gözlerini bana çevirip, "Sen de sevdalandığın çocuk için mi arıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Bana nasıl bir taş önerirdin?"

"Ona gözlerini hatırlatacak bir taş almalısın çünkü eminim gözlerini çok seviyordur," dedi kadın gülümseyerek. "Maşallah, çok güzel gözlerin var."

"Ben koruyucu bir taş istiyorum," dememle, Simge'nin gülümseyerek omzunu omzuma sürtmesi bir oldu. Yaşlı kadının bakışları yüzümde uzunca bir süre dolaştıktan sonra paketin kenarlarını bantladı ve "Koruyucu bir taş demek," diye mırıldandı.

"Evet, onu tüm tehlikelerden koruyacak bir taş istiyorum. Ne önerirdiniz?"

"Hem gözlerine benzeyen hem de onu tüm kötülüklerden koruyacak bir taş, evet, bu bende var." Yavaşça eğilip kasanın alt gözünü açtı, bir

kutu çıkarıp tezgâha koyduktan sonra, "Eskiler ona *kalp* taşı der, yeni nesil ise ona lal der," dedi. "Yürek, sevda, kalp taşı." Derin bir nefes aldı. "Sevda insanı tüm kötülüklerden korurmuş."

Kasaya doğru yürüyüp kadının tam önünde durdum. Meraklı bakışlarım onu eğlendirmiş gibi, "Ne şanslı delikanlılar var bu dünyada," dedi. "İki güzel genç kız sevdalanmış onlara." Simge'nin sessizliği bir onay mıydı yoksa sadece ne diyeceğini mi bilemiyordu, işte bunu bilmiyordum.

Kadın, bu defa enlemesine uzun, ince bir kutu çıkardı, kutunun rengi lacivertti. Kutu açıldığında içinde bir bileklik göreceğimden neredeyse emindim, şaşırmadım, beni bekleyenin bu olduğunu kalbim hissetmiş gibiydi. Çünkü daima bileklerimizden bir kelepçeyle bağlandığımızı hissetmiştim Gurur'la. Sanki kader bizi birbirimize yazmadan öncesinde bizi birbirimize sonsuza dek bağlayacak bir kelepçe var etmişti.

Lal taşından yapılan bilekliğin taşında damarlı şekiller vardı, şafakta gökyüzünü saran kızıl gölgelere benziyordu. Zincir halkaların arasında ikimizi birbirine bağlayan kaderin kan damlaları gibi görünen taşlara bakarken kalbimin atışlarının hızlandı.

"Sevda zor bulunur, kolay kaybedilir, bir ömür de acısı çekilir," dedi kadın bilekliğe uzun uzun bakarken. "Bu iki parça benim koleksiyonumun nadidelerindendir, kızlarım." Derin bir nefes aldı. "Ben bunları ilk kez zincirlerine dizdiğimde herhâlde sizin yaşlarınızda ya vardım ya yoktum." Solgun bakışlarının uzaklara dalıp gittiğini fark ettim, iç dünyasındaki enkaza çekildiğini o an fark ettim.

"Güzeldim, siz kadar olmasam da. Dolgun yanaklarım vardı." Titreyen ellerini yanaklarına götürdü. "Biraz irice bir kızdım, gözlerim bademgibiydi, böyle düşmemişti göz kapaklarım. Kasabadakiler güzellik tanımını yeniden yazabilecek bir kız bu derdi, ünlü olsun, şöhret olsun derlerdi benim için." Gülüp başını iki yana salladı. "Bir gün onunla karşılaştım. Bahar bitiyordu ama çiçekler öyle bir kokuyordu o gün, sanki baharın ilk günüydü. Onu karşımda gördüm. Upuzun, dal gibi, film aktristi sanki. Kalbim yerinden çıkacak."

Abartıyla avucunu kalbine götürdü.

"Öyle bir çarpıyor ki meret, tamam dedim, Gülcan, ölüyorsun herhâlde şuracıkta. Sıcacık bir gülümsemesi vardı, tıpkı kehribar taşı gibi. Gözleri hele. Kızıl kahve, sanırsın lal, yani eski adıyla sevda taşı gibi. Bana bir baktı. Olduğum yerde çakıldım kaldım. Geçip gittim yanın-

dan, süzülerek yürüdüm tabii ama sen bana sor, yürüdüğüm yol sanırsın düşüp kaldığım bir uçurum olacak. Ürkek ürkek gittim eve. Sonra ne hikmetse, her gün aynı yerde görmeye başladım onu. Sanırsın beni bekliyor. Güçlü elleri, kocamandı." Avuçlarını kaldırıp, avucunun içindeki çizgilere uzunca bir süre baktı. "Taşlardan, boncuklardan, kurumuş çiçeklerden bileklikler, kolyeler yapardı hep bana. Taşları çok severdi. Renkli renkli, şekilsiz ama güneşe tutunca şıkır şıkır taşları..."

Her bir cümlesi, bir yutkunuş olup boğazımda takılı kalıyordu.

"Bir gün askerlik kâğıdı geldi, kasabada şenlik, işte sen söyle... Asker eğlencesi. Tüm kızlar ona hayran, aktris gibi çünkü, boy desen o biçim, yakışıklılık, endam... Efendilik... Efelik... O eğlencede herkes güldü, eğlendi, yedi içti, ben ne güldüm ne eğlendim ne de yedim içtim, o gece içtiğim su bile boğazıma deniz gibi doldu tuzlu tuzlu... Boğuldum ben o gece. Hakkı gidiyordu çünkü. Ne zaman döneceği belirsiz... Telefon desen, o zamanlar yok. Mektup desen... Ne zaman gelir, ne zaman gider belirsiz... Yine de sürekli yazdı bana. O yazarken ben de bu kehribarı kalbimin şeklini vere vere oydum. Hop oturdum, hop kalktım, zaman geçmedi. Gelsin de kalbimi vereyim ellerinin içine diye deliye döndüm. Gelsin, orada gördüğü savaşı, kanı, ölümleri unutsun, silsinler kehribar kalbinden, kalbim kalbi olsun."

Gülümsedi. Sonra bir an gülümsemesi yüzünden silindi.

"Gelmedi," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Bir resmî evrak, kasabaya geldi önce o evrak. Sonra bir sürü asker geldi. Hepsi giyinmiş. Hepsi." Gözlerinden kayıp giden yaşlar çenesine ulaştığında benim de gözlerim dolmaya başlamıştı. "Kasabanın ortasında böyle bir sürü asker. Aralarında Hakkı yok ama. Elimde kehribarın kalbi, benim kalbim." Derin bir nefes aldı. "Gelebilseydi, tüm karanlığı alırdı kehribar ondan. İyi ederdi onu. Koruyamadım onu." Burnunu çekti. "Dönemedi geri. Aldım lalleri önüme, dilim lal oldu benim; sevda taşı değildi o artık, kalp taşı değildi, yürek taşı değildi. Lal olmuş, susmuş dilimin taşıydı. Onu koruyamadım. Bu bilekliği de o zaman yaptım."

Gözünün yaşını elinin tersiyle sildi.

"Taksaydı tüm musibetlerden, kötülüklerden, tehlikelerden korunacaktı. Takamadı."

Önce bana, sonra Simge'ye baktı.

"Onlar taksınlar. İyileşsinler, korunsunlar. Olur mu?"

Paketleri önümüze sürükleyip iki elini de bize doğru uzatınca hiç düşünmeden bize uzanan ellerini tuttuk. Gözlerimin önünü puslandıran gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı devrilmek üzere olduklarını hissedebiliyordum.

"Güzelin bahtı kara olurmuş kızım, siz çok güzelsiniz ama bahtınız aydan da güneşten de parlak, aydınlık, ak pak olsun inşallah." Başını sallayıp ellerimizin üzerini okşadı. "Bu benim size armağanım olsun. Ara sıra burada bir Gülcan teyze vardı deyin, gelin çayımı için kâfi. Bu kalp taşları da daima korusun sevdalılarınızı. Gülcan teyzem çok kızar sana, kendine iyi bakacakmışsın deyin haytalara da, tamam mı?"

Bazen söylenecek bir şey bulamazdın. Kelimeler pılını pırtını toplar giderdi çünkü gitmeliydi; çünkü geçmişte kalanı bugün düzeltebilmenin imkânı yoktu. Öleni geri getiremezdin, parçalananı birleştiremezdin; bazen sadece susman gerekirdi.

Konuşamadık biz de.

Gülcan teyze sessiz sessiz ağladı ama dudaklarında hep bir gülümseme vardı.

Kabullenen bir kadının gözyaşları ve gülümsemesiydi bu.

Dışarı ilk adımımızı attığımızda üzerimize sinen sessizlik, geçmişten çıkıp gelen bir hikâyenin yarattığı tahribattandı aslında. Şehre yeni yeni düşmeye başlayan yağmur damlaları önce saçlarıma, sonra yanaklarıma tutundu. Birkaç adımın sonunda Simge durup, "Yener'in asker olmasına engel olacak bir durum var mı?" diye sordu, sorusunun ağırlığıyla olduğum yerde taş kestiğimde bakışlarının delici ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum. "Var, değil mi? Araştırdım."

"Kesinliği yok."

"Nasıl yok?" Sertçe yutkundu ama sesi asi yükseliyordu. "Bir sürü araştırma yaptım."

Bakışlarımı ona çevirip, "Yener tamamen iyileşmeden bir şey söyleyemem," dediğimde, "Kurallar birçok şeyi söylüyor," dedi, sesine çöken duyguların canımı acıttığını hissettim. Başını önüne eğdi. "Lütfen bir çaresini bulalım. Onlar her şeyin çaresini bulabilecek büyüklükte adamlar. Bunun da çaresini bulamazlar mı? Lütfen bulsunlar."

Ona doğru bir adım atarken tereddüdü bir kenara koydum, ihtiyacı olduğunu biliyordum. Kollarımın arasına çekmemle, yüzünü boynuma yaslayıp, "Bir şey yapın lütfen," dedi. "Onu uyandığına pişman etmesinler, lütfen."

Belki de tutamayacağım, bana ait olmayan bir söz veriyordum ama yine de sessizce, "Etmeyecekler," diye fısıldadım.

Simge ağlamadı, bir şeyler söylemedi, sadece yüzü boynumda bana sığınırken, "Lütfen," diye fısıldadı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Karanlık bir adaletin sembolü gibi hissettiğim zamanlar oldu.

Sessiz adımlarım ve adımlarımı takip eden keskin bakışlarım etrafıma sis gibi bir tehdit hissi yayıyor olsa gerekti. Ne zaman bu kadar değiştim? Hangi noktada bir çocuk olma hakkım elimden alındı? Ne zaman bir insanın yeniden doğabilmesinin imkânsız olduğunu, büyüdüğü şartlar altındaki insan olmak zorunda kaldığını fark ettim? Ne zaman bir canavarın hükmü altından çıkıp, kendi özünde bir canavar olabileceğimi keşfetmeyi denedim? Bilmiyorum.

Tek hatırladığım gözümü hırsın bürüdüğüydü. Tek hatırladığım, onu öldürme isteğinin içimde ilk kez gözlerini açtığı o andı.

Hangarın önünde dikilmiş, yaktığım sigaranın süzülen dumanını izlerken bir defa daha düşündüm. Babam gurur duyacağım biri olsaydı nasıl olurdu? Yener'i düşündüm. Babasından daima gururla bahsetmişti, Devran babasından daima gururla bahsetmişti, Vural babasının bir Ege Efesi olduğunu söylerdi hep, Girdap babasıyla ilgili çok konuşmazdı ama babasını sevdiğini bilirdim.

Düşünüyordum da aralarında babasını sevmeyen tek kişi ben miydim acaba? Gözümden kaçırdığım, babasıyla gurur duymayan biri daha var mıydı?

İlk zamanlar çok utandığımı hatırlıyorum. Bir çocuk gibi utandığımı hatırlıyorum. Çok utandığımı. Utancın beni yere devirdiğini. Yener bir şehidin, Devran bir gazinin evladıydı, Vural bir Efe'nin oğluydu, bense babamın adını dahi anamayan bir teröristin, bir tecavüz failinin, kendi evladının sırtında eline ne geçerse kırdığı bir adamın oğluydum. Eğer dedem gözlerimin içine bakıp, *"Bu soyadı sana ananın hak sütü gibi helaldir,"* demeseydi, biliyordum ki bu soyadı bana güvende değil, ölümün kıyısında hissettirirdi. Ama bu soyadı bana babamın değil, dedemin emanetiydi. Bir Dadaş'ın, vatani görevini onurla yapmış bayrak sevdalısı bir adamın emanetiydi.

Geçmişimde gurur duyabileceğim tek bir adam vardı, o da dedemdi. Çalıklı soyadını kalbimin üstüne bir kurşun gibi bastırıp, benim saymamın tek nedeni de o adamdı.

Bakışlarım hangarın hafif aralık duran kapısından sızan karanlıktayken sigaramı dudaklarıma götürdüm. Dedem zihnimin içinden, *"Sen başkasın koca oğul,"* dedi, *"benim tüm haklarım, kanım helal olsun sana. Sen bu soyadını şanıyla taşıyacak, bu soyadını soyunla taçlandıracaksın."*

Kalbimin derinliklerinde bir sessizlik oluştu. Vicdanımın sesini duyamadım, merhametim ise tek bir kişiyeydi bundan böyle. Ona baktığımda çocuktum, ona baktığımda adamdım, ona baktığımda masumdum. Şimdi o kadın burada değildi ve bu hangarın önünde yeniden babasının yarattığı bir canavardım ben.

"Böyle olsun istemezdim bile diyemedin bir kez olsun," dedim sessizliğin içinde kendi kendime, oysa bu cümle bir adamın değil, bir çocuğun cümlesiydi ve o cümle artık baba-oğul olmayan iki insanın arasındaki uçurumdan dibe çakılıp, yitip gitmişti. "Bir kez olsun gözlerime pişmanlıkla bile bakmadın sen. Ama gözlerindeki korkuyu gördüm. Benim gözlerimde gördüğün korkudan daha büyük müydü merak ediyorum ama ben o korkuyu gördüm. Seninle bir daha baba-oğul olamayacağımız şekilde bir şeylerin sonundayız. En başa dönseydik de bir baba-oğul olamayacaktık. O ana seni yeniden doğurmayacak, sen yeniden büyümeyeceksin, yeniden büyüyüp bir canavar ya da gerçek bir baba olmak denen yol ayrımında durup arkana bakmayacaksın. Oysa sen o yol ayrımındayken ben sessizce seni izliyordum. Kafanı çevirip arkana baksan, senin için bir umut olup olmadığını anlamaya çalışan o küçük erkek çocuğunu görürdün ama sen bunu yapmamayı seçtin."

Derin bir nefes çektim içime.

"Girdiğin yol artık geri dönemeyeceğin bir yol. Ben de arkandan bakan, kafanı çevirip ona bakmasını dileyen oğlun değilim artık. Ne yazık bile diyemiyorum çünkü artık sana bakmak, bir babaya değil, bir haine bakmak."

Sigarayı yere atıp üzerinden botumla geçtim. Gözlerim bileğimdeki saate kaydı. Karanlık çökmüş olmasına rağmen çok geç değildi. 20.23, diye düşündüm. Bir dakika sonrasının bilinmediği, bir dakika öncesininse bir çocuk ve bir adamın anılarına ayırdığı o zaman dilimi.

Hangara girdiğimde içerideki ağır koku ciğerlerimi yaktı ama daha kötülerini de aldığım için bu kokudan çok etkilenmedim. İçeride ışık sadece onun silüetini gösterecek kadar vardı. Boş hangarın içi onun ruhu kadar olmasa da karanlık ve soğuktu.

Birinin içeri girdiğini fark ettiğinde, zorlanarak, "Yardım edin," diye fısıldadı, fısıltısı içimde bir şeyler doğurmadı, yardım çığlığı beni biraz bile içimdeki vicdanla yüzleştirmedi çünkü o vicdanı yakıp küle çevirdikten sonra o vicdanın küllerini hissetmek dışında bir şeyi hissedemeyecekti. Vicdanımın külleri hangarın tavanından usulca süzülüyor, kar taneleri gibi babamın saçlarına tutunuyordu sanki.

Baban değil artık o senin. Sen de o küçük çocuk değilsin, Dağcı Komando. Artık her şey için çok geç bile diyemezsin çünkü biliyorsun, bunu söylemek için bile çok geç.

Midemi ağrıtan bir nefes alıp, "Burası senin kadar olmasa da bayağı kötü kokuyor ihtiyar," dediğimde sesimi duymak onu sarsmış, belki de korkutmuş gibi ürperdi. Yattığı yerde yavaşça döndüğünü, kaçmak ister gibi yerde süründüğünü kısıtlı ışığın altında bile net şekilde görebildim. Ona doğru birkaç adım atıp korkularını büyüttüm.

Nasıl, diye sormak istedim. *Nasılmış birinin üzerine onun korktuğunu bile bile yürümek? Hazzı böyle miymiş?* Durdum. Hissettiğim haz mıydı? Hayır. Hissettiğim hiçbir şeydi. Hiçlik. Hiçbir şey.

Babamın bana verdiği şey tam olarak buydu. Hiçlik.

Bazı babaların çocuklarına vereceği hiçlik dışında hiçbir şeyi yoktur çünkü.

Gözlerimin içine çöken boşluk duygusuyla, "Yaran kötü durumda olsa gerek," dedim, "kanıyor musun bir bakalım."

Ona sokulup ellerimi dizlerime bastırarak yere doğru eğilince, "Gurur," dedi son gücüyle. "Bu kadar gaddar biri olabileceğini tahmin etmemiştim."

Kekeliyordu. Acıdan mı kekeliyordu yoksa ona hissettirdiklerim sonunda ona da bir zamanlar bana geldiği gibi ağır mı geliyordu?

Cıkladım, keyifsizdim aslında ama alay hissetmiş olmalıydı. Olurdu öyle. İnsan içinde yangın varken rüzgâr saçlarının arasından serince esiyormuş gibi buz kesebilirdi. Yangını çıkardığı ruh bir çocuğun ruhuydu, buz kestirdiği ise onun katilinin ruhu olacaktı.

"Biliyor musun?" Elimi yarasına dokundurunca kanın irinli yapısı parmaklarıma bulaştı. Kaşlarımı çattım. "Bu saatten sonra muhtemelen

topal kalacaksın. O da bacağını kesmek zorunda kalmazlarsa." Gözlerimi bacağından çekip, acıyla kavrulan yüzüne çevirdim. "Nasılmış, Emsal? Kurşun askerin bacağını koparamadın ama senin bacağın ortada bir tehdit olmaksızın kopmak üzere."

"Ne zaman bu kadar gaddar oldun?"

"Bunu sana sormak gerek." Parmağımdaki pis kanı onun üstünde kuru kalan son kumaş parçasına silip yüzümü buruşturdum. "Ne garip ya," dediğimde gözlerini zar zor açarak bana baktı. "Damarımda aynı kanı taşıyorum ama parmaklarıma bulaşması midemi kaldırdı."

"Damarlarında aynı kanı taşıdığına göre," dedi, daha sonra acıyla tıksırdı, "kendin de kendi mideni kaldırıyor olmalısın."

"Geberip gideceksin hâlâ akrep gibi sokma derdindesin," dedim keyifsizce gülerek.

"Eylül beni sormayacak mı, aramayacak mı sanıyorsun peki?"

"Eylül senin bir tecavüzcü olduğunu, vatan haini olduğunu bilseydi, sence seni arar mıydı yoksa senin kafana o güzel elleriyle kendisi mi sıkardı? Bu tartışılır işte."

Emsal, bu ihtimal onun kanını dondurmuş gibi susup kaldı. Gözlerinde ilk defa gerçek bir korku gördüm. Öldürülmenin de ötesinde bir korkuydu bu. Bir babanın kızının kalbinde ölme korkusuydu. Eğer bir çocuk olsaydım, yeniden küçücük olabilseydim, belki de benden sakındığı bir şeyi gözlerinde görmek kalbimi kırabilirdi. Şimdi ise tek hissettiğim müthiş bir mide bulantısıydı.

"Eylül'e anlatacak mısın?" diye sorunca, "Anlatmayacağımı düşündüren bir durum var da benim mi haberim yok?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Sen Eylül'ü çok seversin. Onun gözünden akacak bir damla gözyaşına her şeyi yakarsın," deyince güldüm, gülüşümün ruhsuzluğu onu duraksattı. "En azından ben öyle yapardım, Gurur," dedi bu defa. Bu, gülümsememin daha da aşağılayıcı bir versiyonuyla karşılaşmasına neden oldu. "Eylül bunu bilsin istemiyorum. Beni öldür, sonra da dağda bir yere göm, istersen cesedimi yak ama onun kalbinde ölmemi isteme."

"Sen onun el değmemiş masum kalbinde yaşamayı hak ettiğini mi sanıyorsun lan?" diye bağırdığımda sertçe yutkunup yanağını yere bastırdı ve "İnsanlar hak etmedikleri şeyleri ne kadar ister, bunu en iyi sen bilirsin," dedi sessizce. "Zeliha'yı biraz bile hak etmemene rağmen onu bu dünyada hiçbir şeyi istemediğin kadar istemiyor musun sonuçta?"

Sorduğu soru acımasızdı, içime sızmayı başardı ve ilk defa bir konuda haklı olduğunu düşündüğüm için kendimden tiksindim ama gerçekler değiştirilemezdi. Haklıydı. Ben Zeliha'yı hak etmediğimin farkındaydım ve buna rağmen onu hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyor, benimle olması, benim olması, içimde daima yaşaması ve elimi tutması için her şeyi yapabilirmişim gibi geliyordu.

Her şeyi. Her deliliği. İmkânsız denen her şeyi. Var olması mümkün olmayan şeyleri var etmeyi bile. Mümkün kılabilmeyi bile.

"Sen de biliyorsun," dedi Emsal gözleri boşlukta dalgın bir şekilde saplı duruyorken. "Sen ve ben, hayatına girdiğimiz herkesin hayatını mahvetmek için varız. Seninle benim doğamız bu. Kabul et ya da etme, biz bazen seninle aynı kişiyiz."

"Ben Zeliha'yı mahvetmeyeceğim."

"Onu onlarca kez mahvettin. Elinde olan ya da olmayan sebeplerle. Senin hayatın, yaşantın, seçimlerin, olduğun insan, mesleğin, gönül verdiğin her şey onu yavaşça mahvediyor zaten," dedi Emsal, sesi sakindi, acıyı bir anlığına rafa kaldırmayı başarmış olsa gerekti. "Sana ondan vazgeç diye konuşmuyorum bunları. Bana ne? Zaten ne dersem diyeyim, kendin kan kussan, ölüm beni değil tam şu an seni hedef alsa, sen yine ondan geçmeyeceksin. Ondan geçemeyeceksin. Sen benim söylediğim her gerçeğin zaten farkındasın, zaten biliyorsun. Ama birini sevmek, nasıl biri olduğunu bilsen de onu hak etmediğini görsen de sevmekten vazgeçememektir. Eylül benim sevmekten vazgeçebileceğim son insan."

Gözlerimdeki boşluklarla, "Eylül'ün adını andığın için ağzına namluyu sokup, tüm kurşunlarımı sonuna dek kullanmak ve mideni bir kurşun kovanına çevirmek istiyorum," dedim.

"Ne mutlu bana ki onu bu kadar çok seven bir abisi var." Gözlerini çevirip yüzüme baktı. "Seninle hiçbir zaman baba-oğul olamadık, biliyorum. Aslında bunu istemeyen bendim. Seni hiçbir zaman istemedim. Ama şimdi varlığını görmek güzel. Çünkü kızımı emanet edebileceğim birisi var."

Gözlerimi yumup birkaç saniye bekledikten sonra, "Onun için hep ben vardım," dedim. "Sen hiçbir zaman olmadın. O kafasında yarattığı babayı seviyor, senin kim olduğunu bilmiyor, bilseydi isteseydi de sevemezdi. Bazen birini sevmen için onun babası olduğun gerçeği yetmiyor. Bak bana," eğildim, "yüzüme bir bak. Seni tek bir an sevmedim."

"Biliyorum," dedi, "ama ben sen doğduğunda seni sevmiştim."

Burnumdan sert bir nefes çıkarıp alay ve öfkeyle gülerek, "Sen ne anlarsın lan sevgiden?" diye sordum.

"Herkes karanlık bir odaya girmeden önce ışığın altında yürümüştür, oğlum."

"Bana sakın bir daha oğlum deme." Doğrulup kalkarken yaralı bacağına onu bağırtacak bir tekme savurdum. "Sana bir az olsun saygı duymayan, itimat etmeyen, senden gizli kumpaslar kuran o ekibin var ya, yarısından fazlası leş oldu, yarısı da tutsak." Kayıtsız gözlerle bana baktığı için bunun umurunda olmadığını anladım. "Ama merak ediyorum," diyerek dişlerimi sıktım. "Neden veteriner olayını üzerime yıkmaya çalışmadılar? Neden senden, neden seninle olan bağlantımdan bahsetmediler?"

"En başından beri kendimi kurtarmak için seninle oynuyordum," dediğinde durdum, dizini karnına çekmeye çalıştı ama kanaması başladığı için bunu yapamadı. "Seni ele vermeyi bir kez olsun düşünmedim. Onlar düşünürken bile. İçeride bir anlaşmam vardı."

Donuk bir suratla onu izlemeye devam ediyor, söylediklerine hiçbir şekilde anlam yüklemiyordum.

"Eylül'ü senden başka birine emanet edemezdim. Cesur çok küçük, senin dışında güveneceğim birisi de yok. Bir gün kaçıp gidecektim, o gün gelene kadar hayatta kalmak için seni kullanmak zorundaydım. O güne kadar beni öldürmemen için bir sebebin olmalıydı." Derin bir nefes almayı denedi, öksürdü, canının acısını gösterircesine inledi ama aldırış etmedim. "Kaçıp gittiğimde herkes susacaktı, zaten içeride senin kim olduğunu bilen azdı. Hem onlara bir şey kazandırmayacağını da biliyorlardı."

Gözlerini yüzüme çevirdi.

"Yalan söylemiyorum. Tek istediğim hayatta kalabilmekti. Hayatta bırakmayacaktın beni, öldürecektin, bunu biliyordum. Bundan kurtulurken aynı zamanda Eylül'ü de düşünmeliydim. Eğer Eylül olmasaydı hiç düşünmeden yakardım belki de seni, bir kez olsun düşünmez, kim olduğunu gösterir, tüm ölümleri üzerine yıkar geçerdim başından. Ama Eylül vardı."

Gerçeği söylediğini anladım ama yine de yüzümdeki mimikler değişiklik göstermedi. "Aranızda bir keskin nişancı var mıydı?" diye sorduğumda, bir an durup, "Çok sayıda," diye cevapladı.

"Çok sayıda?" Kaşlarımı kaldırdım. "Yener'e bunu kimin yaptığını tahmin edebiliyor musun peki?"

Yine bir süre susup, "Bilemiyorum," dedi.

"Bilemiyorsun?" Belimden silahı çıkarıp emniyet kilidini kaldırırken, "Bu sana hatırlamanda yardımcı olur mu?" diye sordum.

"Gerçekten bilmiyorum, Gurur," dedi elini kaldırıp avucunu namluya sanki kurşunun ona çarpışını engelleyebilirmiş gibi siper ederek.

"Bana hatırladığın tüm keskin nişancıların ismini, mahlasını veriyorsun. Şimdi." Namluyu alnına doğrulttum. "Yoksa dediğin gibi olur. Senin çekip uzaklara gittiğini söylerim ona. Yaşadığına inanır ama hakkındaki her şeyi de anlatırım. Kafasındaki ölümün gerçekleşir. Kalbindeki ölümün gerçekleşir."

Gözlerime su katılamaz bir korkuyla baktı; içinde başka hiçbir duyguya yer yoktu bu bakışların. Korkuydu. Saf korku. Kızının kalbinde ölmekten korkan bir adamın korkusu. Tiksindim, öfkelendim ama anlamadan da geçemedim. Canavarların da birini sevebileceğini görebiliyordum. Kendi yöntemleriyle, yanlış ve hastalıklı şekilde.

"Bildiğim kadarının adını veririm, çoğunun sadece kod adı vardı, isimsizlerdi," deyince başımı salladım. "Not almayacak mısın?"

Hiç beklemediği bir şeyi yapıp, silahın namlusunu şakağıma yaslayıp, namluyu şakağıma vurarak, "Buraya giren bir daha çıkmaz, sen merak etme. Dökül," dedim sertçe.

İsimleri ağır ağır söyledi, hafızasını karıştırdığını fark ettim, her deliğe girmeyi denedi ve her delikten elinde bir isimle çıkıp önüme ismin leşini savurdu. Her bir isim zihnime mıh gibi kazındı. Başımı sallayarak onu dinlerken Yener'e karşı hissettiklerimin ağırlığı yeniden ruhumun iplerini aşağı doğru çekmeye başlamıştı.

Önündeki tepside kuru ekmek olduğunu gördüm, tepsi leş gibiydi ama bu ekmeğin onu hayatta tutabileceğini biliyordum. Şu an bana leşi değil, dirisi gerekiyordu. Yener'e karşı içimde ezilen o duyguyu bu herifin leşini görmek bile geçirmeyecekti.

Tam dönüp çıkıyordum ki "Yener nasıl?" diye sordu ve bu soru, birdenbire öfkeyle ona doğru dönüp, "Sana ne lan?" diye bağırmama neden oldu. "Sana ne amına koyduğumun şerefsizi, sana ne lan Yener'den? Benim çevremdeki kimsenin, kardeşlerimin, sevdiğim kadının, anamın, senin yapmadığın babalığı yapıp babam olan adamın, kimsenin adını anmayacaksın lan sen!"

Emsal bir süre sessiz kalsa da sonunda, "Durumu ciddi sanırım," diye mırıldandı, tek bir an için onun gerçekten alayla kurmadığı bir cümlenin oluşu beni duraksatırdı belki ama artık duraksamak için bile çok geçti.

"Ciddi falan değil lan," dedim kaskatı bir çeneyle. "Aslan gibi. Dua etsinler havadan onlara saldıran Yener değildi. O zaman tek biri sağ çıkamazdı lan o inden!" Öfkeyle ona bir tekme daha savurduğumda bu defa tekmeme tepkisiz kalmayı seçti. Tepkisizliğini sikime bile takmadan öfkeyle hangarın çıkışına yürüdüm.

Kapının az ilerisinde nöbet tutan çocuklardan birine, "Bu piçe su vermeyeceksiniz! Zıkkımlansın o porlanmış ekmeği!" diye bağırdım. Sesim dağda yankı uyandırırken öfkeyle arabama doğru ilerledim. Cipe atlayıp hızla dağ yolundan aşağı salınarak karanlığın içinde fırtına gibi ilerlemeye başladım.

Şehir merkezine indiğimde ilk yaptığım şey, bir restoranın önünde durup lavabolarını kullanmak oldu. Ellerimi dakikalarca yıkadım, dakikalarca suyun altında kalan parmaklarım buruşmaya başladığında ellerimi geri çektim. Zeliha'nın babasına o pis kanın bulaştığı parmakları uzatmak, onunla tokalaşma şerefine nail olacaksam bunu temiz ellerle yapmak istiyordum.

Otogara tam zamanında girdim, arabayı otogarın dışında, AVM'nin hemen ön tarafında park ettikten sonra inip otobüs seferlerinin başladığı peronlara doğru yürümeye başladım. Muğla'dan gelen otobüs perona yaklaşmaya başladığında omzumu kolona yaslamış, beklerken bir sigara bile içmemiştim.

Otobüs perona vardığı an durdu, çıkan sesle beraber kapılar açıldı ve yolcular dışarı akın etmeye başladı. En son onun babası indi, beni daha otobüsün içindeyken camdan gördü ve gözlerimiz kesiştiğinde bakışlarının altında ezildiğimi hissettim.

Otobüsten indiği an ona yöneldim. "Yaklaşman benim yanıma," diyerek elini kaldırınca durdum. "Vallahi sinirliyim sana. Kulağını çekmeyeyim hindi." Hindi demesinin ne manaya geldiğini anlamasam da başımı salladım. *Hindi*. Şimdi demek istiyor olabilirdi. Herhâlde beni bir hindiye benzetecek hâli yoktu.

"Kulağımı çekmek isteme nedeniniz telefonda sarf ettiğim cümlelerse eğer, boynum önünüzde kıldan ince, eğileyim, çekin," dediğimde durdu, gözlerini yüzümde dolaştırıp, "Sen bana kısa mı diyon len denyo?"

diye sordu. Zeliş haklıydı, o gerginken Türkçesi değişiyordu. Ondan hem korkuyordum hem saygı duyuyordum hem de elimde olmadan bu hâllerine içten içe gülüyordum. Karşısında bir çocuk gibi hissedebilmek benim için nimetti. Keşke bunu bilseydi.

"Cevap da vermiyon uzun oğlan," dedi, muavin elindeki küçük çanta ve kutuyu indirip önüne koyunca gözlerini kutuya indirdi ve "Hadi bakalım, madem dağ kadarsın, al şunu omzuna," deyince hiç düşünmeden eğilip koliyi omuzladım. Koliyi tüy gibi kaldırmamı garipsemiş olacak ki "Höö ayı!" dedi ardından, "gücün kuvvetin de pek yerinde imiş," diye homurdandı.

Güçlü olduğumu düşünüyordu. Beni övüyordu. Kendimi onurlandırılmış hissettim. Gülümsediğimi o yüzüme dik dik bakana dek fark etmedim. "Ne sırıtıyon?" diye sordu.

"Güçlü dediniz."

"Allah'ın bildiğini kulundan mı esirgeyecektim he?" Çantasını almak için eğiliyordu ki ona mâni olarak yerde duran çantasını da kulplarından yakaladım. "Çantayı al mı dedim len ben sana? Goca yörüğün gücü kuvveti yerinde değil sandın herhâlde sen. Dıpçık gibiyim ben."

"Öylesiniz ama büyüklerimize bir şey taşıtmak ayıp değil midir?"

Sorumla birlikte gözlerini kısıp, "Aferin," dedi sadece. "Yüklen bakalım sıpa. Gidelim. Araban nerede? Taksiye mi bineceğiz? Yine o dırdırcı taksiciye denk gelmeyelim."

Kimden bahsettiğini bilmediğimden sadece, "Arabam şu tarafta efendim," dedim.

Önümde yürümeye başladı. Arkasında yürürken heyecanımı dizginleyemedim. Kendimi ona beğendirmek, alıştırmak, sevdirmek istiyordum. Bir baba tarafından sevilmenin ne demek olduğunu Muşta'dan sonra ilk defa birisinde hissetmek istiyordum. Düşüncelerimin aldığı çocukça yol, içimdeki yetişkine kaşlarını çattırdı ama yine o çocuk öyle neşeli, öyle çok hünerlerini sergilemek istiyordu ki onu tutamadık; tutmak sanki ona yapılmış bir haksızlık olacaktı.

Arabamı anında tanıdı. Bu beni mutlu etti. Onun kafasında yer edindiğimi hissettim. Aklında benimle ilgili bir şeylerin kaldığını hissettim. Gülümseyerek ön yolcu kapısını ona açmadan hemen öncesinde elimdekileri bagaja attım, ardından kapısını açtım ve "Elim yok mu olum benim?" diye sordu diklenerek, ardından arabaya bindi. Direksiyon başına otururken ellerim temiz mi diye düşündüm, ellerim inşallah temizdir

diye düşündüm, ellerim onun yanında olmayı hak edeceğim kadar temiz olsun istedim.

Arabayı sürmeye başlayana kadar konuşmadı ama akan trafiğe girdiğimizde, "Desene bana, oğlan nasıl oldu?" diye sordu, gözleri akıp giden yolda olsa da sesinin tonunda endişe barınıyordu.

"Çok şükür atlattı."

"Çok şükür," diyerek başını salladı. "Delinin teki deyyus, çok da gıcık ediyordu beni amma iyi çocuk. Ona bakan kötü bir öreği olmadığını görür."

"Örek nedir?"

"Yürek," dedi üstüne basa basa. "Öğren len artık bunları."

Bir an donup kaldım. Onlara alışmamı, onların kültürünü benimsememi istiyordu; bunun anlamı söylediklerime kulak vermiş olması mıydı? Bunun anlamı söylediklerimi kabul ettiği, kabullendiği miydi? Ellerim birden buz kesti.

Bana yandan bir bakış gönderdi, ardından, "Zeliha çok mu korktu?" diye sordu, sorusunu taşıyan sesi ciddiydi, kelimeler artık Muğla'dan uzaklaşmıştı. Gözlerimi ona çevirmek istedim ama çeviremedim. Kendimi çok mahcup hissettim.

"Olay gözünün önünde gerçekleşti, efendim."

"Kınalı kuzum benim," diyerek ellerini yumruk yapıp başını iki yana salladı. "Nasıl korkmuştur. Ben de üzerine gittim gibi oldu. Gibisi de yok, gittim. Ah benim eşek kafam."

"Endişelendiğinizi anladı," dedim sadece.

"Endişelenmek ne kelime kavak ağacı?" diye sordu. "Öldüm öldüm dirildim, bedenimden canım çıkıp gidiyor sandım. O benim tek kızım. Benim bir oğlancığım, bir de kızcağızım var, bu dünyada başka neyim var? Birinin saçının teli kopsa, ben o teli koparanın yüreğini koparırım, yerinden çıkarırım!"

Dudaklarımda eskimiş bir gülümseme büyüdü, bu gülümsemenin önünü alamadım. "Ne kadar şanslı olduklarının farkındalar efendim," dedim sessizce.

Bir an sustu, gözlerinin profilimde dolaştığını fark ettim ama ağzımı açıp ses etmedim, sanki beni gördü, sanki beni sobeledi. Kapatıldığım karanlık kömürlüğün kapısını açtı sanki, o kapı açılınca babamın bağırma sesleri sustu sanki, onun mavi gözleriyle gözlerim buluştuğunda yeniden çocuk oldum sanki.

"De bakalım bana, şimdi bir de yüzüme de," dediğinde kenetlenmiş bir çeneyle yavaşça ona baktım. "Evlenecen demek kızımla he?"

"İzniniz olursa."

"Olmazsa ya?"

"İznınizin olmasını sağlarım," dediğimde yüzüne yıldırım gibi düşen o öfkeli ifadeyle sırtını cama yaslayıp, "Bak hele hele hergele, şştt! Beni biyo len!"

"Şey, anlamadım efendim."

"Sen daha beni anlamıyon, bir de kızımı mı alacan benden len?"

Güldüm. "İzninizi alacağım önce efendim."

"Vermezsem nolacak ya len?"

"Vermenizi sağlayacağım efendim."

"Kızım mal mı da sana verecem len?"

"Ben kızınızdan değil, izninizden bahsediyorum efendim."

"Bene efendim deyip durma len!"

"Dilerseniz baba da derim ama boğazıma sarılmanızdan korkuyorum. Malum direksiyon başındayım efendim."

"Nişan takmadan, söz kesmeden baba falan diyemezsin, yok öyle yağlama," dedi birden ciddileşerek. Söylediği şey aniden arabayı hızlandırmama neden olunca, "Len yavaş, len! Baba diyemeden öldüreceksin şimdi bizi!" diye bağırdı.

"Pardon. Panikledim."

"Neyse, kurcalayıp durma bu konuyu. Kızımı görmeye geldim ben," diye homurdandı. Sonra durup, "Len!" diyerek bana döndü yeniden. "Benim kızımla bir gelecek istiyorsan, o geleceğin içinde dökülen kanı benim kızım görmeyecek, başına bir iş gelir de onun kalbini kırarsan, yeminim olsun seni yattığın yerden kaldırır ben öldürürüm çocuk!" Önüne döndü. "Kızımın da aklını karıştırdın zaten."

"Niyetim asla onun aklını karıştırmak değildi, sadece, ben kızınızı seviyorum," dedim hiç düşünmeden.

"Ben senin benim kızımı sevdiğini bilmesem, buna şu kadarcık inanmasam, sence sen onun yanında bir dakika olsun nefes alabilir miydin çocuk?" Sorusunu taşıyan sesi sakin, kelimeleri derindi.

Araba, kızların evinin önüne geldiğinde, karanlık aracın içinde bir süre sessizce oturduk birlikte. "Sen," diyerek söze girmesini beklemiyordum, sesini duymamla oturuşum dikleşti. "Sen benim birazıcık gözüme girdin."

"Başarabildim mi bunu?"

"Çocuk gibi sorma, başarmasan niye diyeyim bunu sadece kıt beyinli koca dana?" diye homurdandı. "Bana kafa tuttuğundan kafanı tutup koparasım var ama kafa tutma sebebin de benim yavrum, benim canım, kanım olunca ne bileyim, kafası yerinde kalsın bari dedim."

Emniyet kemerini çözüp kapıyı açtı, tam dışarı adımını atıyordu ki durdu, bakışlarını yeniden karanlık aracın içindeki bedenime çevirdi. "Gurur," dedi ilk kez ciddi bir şekilde adımı söyleyerek. "Sana kızımı emanet edebileyim istiyorum. Sana kızımı emanet etmem demek, kalbimi, şu canımı sana emanet etmem demektir. Bunu yaptığımda emanetime hıyanet etmeyesin sakın."

"Asla." Başımı iki yana salladım. "Asla."

"Kızımın ayağına taş değse, neden eğilip o taşı almadın diye hesap soracağım senden. Bundan razıysan kur bazı cümleleri."

"Söyleyeceğiniz her şeye razı olmasam konuşacak yüzüm mü olurdu karşınızda?"

"Eyi," diyerek arabadan çıkınca tuttuğum soluğu verip, verdiğim sözün altında ezilerek kapıyı açıp dışarı çıktım. Bagajdan koliyi ve çantasını alıp binanın girişine yöneldiğimde, "Bacakları da uzun deyyusun, onun bir adımı benim üç adımım, sıkacam şimdi topuklarına," diye söylenerek arkamdan gelmeye başladı.

Zili çalınca otomatik kapı açıldı, apartman boşluğunda Zeliha ve Çolpan'ın sesini duydum. Zeliha'nın sesi tüm dikkatimi altüst etmeye yetti. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırken, "Arap atı nasıl şahlanıyor," dedi Kahraman Özdağ.

Görüş alanıma ilk giren Zeliha oldu. Kapının önünde, üzerinde pijamalarıyla bana bakıyordu. Onu evimiz dışında bir yerde pijamalarla görmenin hoşuma gitmediğini hissettim. Ondan öncesine kadar attığım her bir adımı bir sonraki adımı hesap ederek atan benim, adımlarımın tamamı bana sormaksızın ona doğru düşüyordu artık. Onu görünce yaşamımın sırrını çözmüşüm, var oluşumun nedenini bulmuşum gibi hissetmemin tek sebebi ona duyduğum hak nedir, hudut nedir, yasak nedir bilmeyen sevdadan mıydı?

Ona her nasıl dikkatli bakmışsam Kahraman Özdağ birden dirseğiyle boşluğuma sertçe geçirip, "Pardon, çarptım kavak ağacı," dedi tehditle, ardından yanımdan kayıp geçerek kızına yöneldi.

Zeliha gülmekle üzülmek arasında bir ifadeyle boşluğuma yediğim darbeye bakarken Kahraman Özdağ kızını kollarının arasına çekerek onu göğsüne bastı.

Zerdali'm, Dağ Çiçeği'm birdenbire çözülüvermiş bir düğüm gibi çözüldü, kollarını babasının boynuna hızla sararken buna uzun zamandır ihtiyacı olduğunu fark ettim. Güvendiği liman buradaydı, herhâlde sanıyorum bu ona kendini bu dünyadaki en şanslı kişi gibi hissettiriyor olmalıydı. Böyle hissettiren bir babam olmuş olsaydı zamanında, muhakkak ki öyle hissederdim çünkü.

"Güzel kızım, ceylan gözlüm, canımın içi," diyen Kahraman Özdağ'ın sarsıcı şefkati beni gülümsetti. Zeliha'nın böylesine sevilmesi zihnimde hâlâ yaşam süren o küçük oğlan çocuğunun yardım çığlıklarının, karayı darmaduman etmiş o hırçın dalganın geri çekilişi gibi geri çekilmesini sağladı. Sanki bir an için o oğlan çocuğu bile huzuru buldu. Sözlük anlamını bilmediği o huzuru hissetti.

Kahraman Özdağ, onun güzel saçlarını okşadı, büyük avucunu başının üzerine koyup yüzünü boynuna iyice sokarak, "Nasıl özlemişim, güzel kokulum, kınalım," dediğinde gülümsemem derinleşti ve Zerda'nın bakışlarının babasının omzunun kenarından gözlerime tutunmasıyla kalbimdeki mahşer, söndüğünü sandığım yerden yeniden alev alıp yanmaya başladı.

"Seni çok özledim," derken sesi çekingendi, ölüp bittiğim sesinin çekingenliğinin nedeninin burada olmam olduğunu anladım. Herhâlde içimde hâlâ huzursuz bir şekilde yardım dilenen o oğlan çocuğunu incitmekten korkuyordu ama bilmiyordu ki onun hissettiği huzur, o oğlan çocuğunu da huzura erdiriyordu.

Ona güven verip, kötü düşüncelerini silmek istediğimden daha içten gülümsedim. Başıma bela gözleri gülüşüme şefkat dolu bir el gibi dokundu. Gözlerinin şefkatinin altında, kırk katlı bir binanın altında kalmışım gibi kaldım, gülümseyişinin enkazında bir ömür kaybolmaya hazırdım.

"Ülen kavak ağacı, koy bakem koliyi şöyle," dedi Kahraman Özdağ, başta ona o kadar odaklanamadım ki aniden bana dönüp dik dik baktığında söylediği şey hâlâ kafamın içinde başıboş bir ıslık sesi gibi dolaşmaya devam etti. "Len koysana!"

"İçeri koyayım?" diye sorduğumda gözlerini kıstı.

"İçeriye davetiye mi istiyon?" diye sormasıyla, Eymen'in hemen Zeliha'nın arkasında belirmesi bir oldu. Genç adamın babasının bir kopyası olan mavi gözleri beni kadrajına aldığı anda şaşkınlıkla irileşti, daha sonra yaşananları hatırlamış gibi sertçe yutkunarak, "Baba," diyerek Kahraman Özdağ'ın omzuna dokundu.

"Boncuk, gelmişsin," dedi Kahraman Özdağ oğluna bakarak, ardından gözlerini yine bana çevirdi.

"Gurur abi, ben alayım koliyi," dedi Eymen bana doğru yürüyerek. Bakışlarım Kahraman Özdağ'daydı, Eymen bana abi dediği için şaşırarak Eymen'e, sonra bana baktı.

Eymen'in bana abi demesi benim için de yeni bir şeydi aslında.

"Eyvallah kardeşim," diyerek koliyi Eymen'e uzattım, Eymen koliyi eline aldığı an yere doğru çöküp, "Ha? Hahaha," dedi sahte bir gülümsemeyle, alnında anında ter damlacıkları oluşmuştu. "Baba, Sarı Kız'ı kesip içine mi koydun?"

"Hadi len oradan vitaminsiz," dedi Kahraman Özdağ. "Siz ben yokken ahbap mı oldunuz?" Bakışlarını oğluyla benim aramda dolaştırdı.

"Abi kardeş gibi olduk." Eymen'i aniden boyun kilidine alarak önüme çekince elindeki kutuyu tutamadı, biraz daha yere çöküp sırtını göğsüme yasladı. "Değil mi, Eymenciğim?"

Eymen sertçe yutkunup, "Haha, evet," dedi donuk bir sesle.

"Ya, evet, abi kardeş gibi oldular baba," dedi Zeliha gözlerini kısarak ikimize bakarken.

"Hadi len, yılan gibi dolanma sen de oğluma," dedi Kahraman Özdağ. "İçeri giriverin." Bana baktı. "Sen de gir bir soluklan."

"Tesise gitmem gerekiyor efendim," dediğimde başını salladı.

Kahraman Özdağ, kollarımdan zar zor çırpınarak kurtulan Eymen ile birlikte içeri girerken Çolpan ile Zeliha kapının önünde durmaya devam ediyorlardı. Kahraman Özdağ, "Hadi Zelya! Oyalanma!" diye seslendi içeriden ama Zerda, gözleri başa belam, beni gözlerinin uçurumuna sürüklemeyi seçti. Öyle derin, öyle uzun baktı ki onu kollarımın arasına çekip, sarıp sarmalama içgüdüsü, yaşama içgüdüsünün bile önüne geçerek ruhumu sardı.

"Git artık hadi, babamın keçilerini kaçırıp birden karar değiştirerek gırtlağına sarılmasını istiyorsun herhâlde," dedi o güzel, narin ellerini kaldırıp ileri geri oynatırken.

"Ben şu an senin bana sarılmanı istiyorum," dedim hiç düşünmeden.

Gözlerine yayılan o bakış, benim ömrümden onlarca yıla bedeldi; o yılların tamamını bu bakışı tek bir sefer daha görebilmek için verebilirdim. Hiç sorun değildi.

"Öyle dersen, babamın kafanı ortadan ikiye yumurta gibi kıracağını bilsem bile dayanamam sarılırım," dedi gözlerini kaçırarak. Gözlerini kaçırması kalbimin sert bir vuruşla göğsüme ağır hasar bırakmasına neden oldu.

"Kafamın kırılmasında bir sakınca görmüyorum, leydim." Boynuna dek kızardı, kızarınca boynundaki çillerin rengi de yoğun bir şekilde koyulaştı. Gözlerim boynundaki çillerde dolaşırken, "Neyse, aklımı kaçırmadan gitsem iyi olacak," diye mırıldandım.

Çolpan bıyık altından gülerek bizi izliyordu. Zeliha kapıyı kapatmak için elini kapının pervazına koyup, "Seni seviyorum," diye fısıldayınca, elimi göğsümün altına koyup iki büklüm kalmaktan korktum. Ona bakakaldım.

Tam kapıyı kapatıyorken, Çolpan kapının arasına elini koydu. "Gurur," dediğinde durup ona baktım. Cebinden çıkardığı kâğıdı bana uzatarak, "Bunu Adnan'a verebilir misin? İçinde mercimek çorbası tarifi var. Bora çok seviyormuş ama Adnan yoğun kıvamlı yapamıyormuş, yoğun kıvamlı olması için püf noktaları not aldım ve kendi tarifimi yazdım," dedi aceleyle.

Elindeki kâğıdı alırken, "Veririm tabii ki," dedim.

Arabaya bindiğimde kafamda çok kısa bir an için Adnan'ın yüzü ve geçmişte kurduğu cümleler belirdi.

Adnan ve Çolpan arasında olup bitenlerle ilgili bir fikir sahibi olduğum söylenemezdi ama yıllar sonra Adnan ilk kez bir kadınla normal bir diyaloğa giriyordu, bu benim için de diğerleri için de alışılagelmişin dışındaydı.

Eşinin vefatından sonra kendisini tamamen oğluna adamıştı. Eşiyle arasındaki aşk evliliği olmasa da ortada sadakat ve sevgiyle bağlanmış iki hayat olduğunu biliyordum. Adnan eşini kaybettikten sonra da bu sadakati derinlerinde yaşatmaya devam etmiş, kadınlardan kendini daima uzak tutmuştu. O zamanlar aşkın varlığı benim için biçimsiz formda bir madde gibiydi, bu yüzden Adnan'ın hiç yaşamadığı o aşkın onun için geleceğine hiç inanmamıştım ama Zeliha'yı tanıdıktan sonra bir gün herkesin kalbine dokunacak birinin geleceğine inanmaya başlamıştım. Merak ediyordum, bir çocuk için başlayan sohbetleri ilerlediğinde,

birbirlerinin kalplerine dokunabilecekler miydi yoksa bu sadece benim içimde dolanan anlamsız bir his miydi? Aralarında hiçbir şey yaşanmayacak mıydı? Bilemiyordum.

Hatırlıyorum. Adnan bir gün tesisin kış bahçesinde, cam duvarların ardından kayıp giden kar tanelerini izlerken, dalgın bir şekilde, *"Ona âşık değildim. Zaten aşk nedir, bunu da biliyor değilim,"* demişti, *"ama onun için canımı bile verebilirdim. O hayatımda olduğu müddetçe kafamı kaldırıp başka bir kadının olduğu yöne bile bakmadım. O öldükten sonra da bakışlarım sadece Bora'nın üzerindeydi."*

Ne garipti, sanki Zeliha hayatımı güzelleştirmek için gelmişti, ardından etrafımdaki her şeyi güzelleştirmeye başlamıştı.

Yener'i düşününce gaza bastım, onun hayatını mahveden kişi ben olmak istemiyordum, sebebi ben olmak istemiyordum; onun hayatını güzelleştirebilmenin bir yolu yok muydu? Gaza bastım. İbre yerinden çıkacakmış gibi oynayınca, "Seni düşürdüğüm çukurdan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundayım," dedim, "senden hayatını çalmalarına izin veremem."

Birden direksiyonu kırıp, bulunduğum noktaya geri gitme ihtiyacı duydum çünkü kalbim öyle ağırlaştı ki göğsümün onu taşıyabilmesi için Zeliha'yı görmeye ihtiyacım vardı.

Saatlerce odasının önünde durup, yanan ışığını izledim. Onu huzursuz etmek istemedim. Ona vermek istediğim tek şey huzurdu. Şimdi onun da bana huzur vermesine ihtiyaç duyuyordum ve onun odasında yanan ışığı izlemek bile benim için huzurdu.

Saatler ilerledi, önce odasının ışığı kapandı, ardından gece lambasının zayıf ışığı camdan dışarı sızmaya başladı.

Yüzünü görmeden içime çöken o berbat hissin geçmeyeceğini anladığımda arabadan inip, çiselemeye başlayan yağmurun altında odasını arkasında bırakan balkona doğru yürümeye başladım. Etrafımı kısaca süzdükten sonra kolayca balkona tırmandım. Perdesi hafif aralık duruyor, perdeden dışarı gece lambasının zayıf ışığı süzülerek yüzüme çarpıyordu.

Onu gördüm. Tek kişilik yatağının üzerinde, cenin pozisyonundaydı, uykuya yeni daldığı belliydi; düzenli bir şekilde alıp verdiği nefesler bedenini yavaşça hareket ettiriyordu. Canlılığı muazzamdı, yaşamı paha biçilemezdi.

Kendisini benim gözümden görseydi, beni sevilmeye layık bulur muydu merak ettim çünkü o benim gözümde öyle büyüktü ki kendi büyüklüğünü gördüğünde dehşete kapılabilirdi.

Bir an yastığı ile eli arasında bir kutu tuttuğunu fark ettim. Küçük kutuya, bu hayattaki en büyük varlığını tutuyormuş gibi sıkıca sarılmıştı. Nedense o kutunun içinde benimle alakalı bir şey sakladığını hissettim. Bu his yoğundu, göğsümün içinde uğuldayan bir rüzgâr gibi esiyordu. Balkonun soğuk korkuluğuna ayaklarımı uzatıp, sırtımı duvara vererek kollarımı bedenime sardım. Aralık perdeden görünen güzel yüzünü izlerken dudaklarımdaki gülümseme silinmedi.

Bir ara Kahraman Özdağ sessizce odaya girdi, duvar kenarına sinerek saklanıp onu izledim. Kızının önünde durup eğildi, bir şeyler söylediğini hissettim ama hiçbirini duymadım. Sonra onun güzel saçlarını okşayıp, dudaklarını üzerinde adımın yazdığına inandığım alnını öptü. Kahraman Özdağ'ın odadan çıkışını izlerken gülümsüyordum.

Güzel kızım, çok güzel seviliyordu.

Şafak gökyüzünün üzerine çarşaf gibi serilene dek, *kalbimin kurtarıcısının* uyuyan yüzünü izledim. Oradan ayrılırken o hâlâ uyuyordu, bense onu izlediğim için tüm gece hissettiğim huzursuzluğu bastırabilmiştim, huzurlu hissediyordum.

O, gerçekten benim koruyucumdu.

Tesise gitmek için yola çıkarken şehirde gök gürültüsünün bana sürekli Yener'i hatırlattığı şiddetli bir yağmur başladı. Artık çiselemiyor, cipin ön camını parçalayacak gibi öfkeyle yağıyordu. Tesis, şafak sökeli çok uzun zaman olmuş olmasına rağmen karanlık ve soğuktu.

Yener gelene dek koridorların ışıkları yanmayacaktı. Ağır adımlarla tesisin karanlık koridorundan geçip, toplanma alanına yürüdüm. Alaşafak Timi, toplanma alanındaki büyük masanın etrafını çevrelemiş, sessizlik içinde oturuyorlardı. İçeri girdiğim an kadronun tamamlandığını fark eden Muşta, boğazını temizleyerek öksürüp bizi yapacağı konuşmaya hazırladı.

Oysa kadro tamam değildi, kadroda biri eksikti.

Adnan'ın yanındaki boş sandalyeye otururken kamuflaj pantolonumun cebinden kâğıdı çıkarıp sessizce, "Çolpan yolladı bunu," dedim, Adnan irkilerek bakışlarını kâğıda indirdiğinde, "Mercimek çorbası tarifiymiş," diye ekledim.

"Mercimek çorbası mı?" Birkaç saniye duraksadıktan sonra bir şeyi hatırlamış gibi başını sallayarak elimdeki kâğıdı aldı. Muşta'nın elinin cam şişeye uzandığını göz ucuyla fark etmiş olsam da ona bakamadım. Duyacaklarım, ihtimaller beni ilk defa bu tesisin içindeyken bir çocuk gibi korkutuyordu. Muşta bir yudum su içti, boğazından kayıp giden yutkunuşun sesi, tüm askerlerin pürdikkat kesilmesine neden oldu.

Adnan, gülümseyerek kâğıda bakıyordu.

Gülümsüyordu. İlk defa.

Sonra Muşta, Adnan'ın gülümsemesinin yüzünde donmasına neden olan, benimse kalbimi alev alev yaktıran o cümleyi kurdu.

"Yener Açıkgöz, bu şartlar altında artık Dağcı Komando olmaya uygun değil."

Ayışığı Kitaplığı

34. LAL GÖK

♪: Flora Cash, Down on Your Knees

GURUR MERT ÇALIKLI

"Çok bağırmış dışına, duyan olmamış, sonra o da içindekilerle susmuş."

Muşta'nın cümlesi, ileride, karanlıkta öylece dikilen adama bakarken genzinden anılarla beraber yükselmişti. O zamanlar onu tanımıyordum. Elinde bir elmayla tesisin koridorlarında dolaşır, biri ona bir şey söylediğinde sakin gözlerle karşısındakini dinler ama pek tepki vermezdi.

Bir yarası olduğunu bilirdim ama yara neredeydi göstermezdi, kanın kokusunu alırdım ama kan neresinden akardı bilmezdim. Sessizdi. Bir köşeye geçer, insanları izler, az konuşur, çok güler, tepkileri genelde başını aşağı yukarı sallamak ya da kaşlarını çatmaktan ibaret olurdu.

Etrafında her zaman kadınlar olurdu, telefon numarasını alabilmek için birbirinin üzerine tırmanan güzel bir sürü kız görmüştü gözlerim, başlarda hepsine karşı tepkisiz görünürdü ama sonunda her biriyle görüşürdü, bilirdim. Günübirlik ilişkiler yaşardı, kimseden bir beklentisi olmazdı ve en başında rengini saklamadığı için bilirdim ki kimsenin de ondan bir beklentisi olmazdı.

Zaman bizi kanlı avuçları birbirine yaslanmış iki kardeşe çevirdiğinde, kaybolan seslerini yeniden kazanmıştı, artık o kadar çok konuşuyordu ki yarattığı gürültünün, zihninde doğan sessizliği yenmek için olduğunu bilirdim. Ciddi konuşmalardan kaçınırdı, her zaman güler, bazen çok saçmalardı ama iyi bir kalbi olduğunu denese bile kimseden saklayamazdı.

Diline düşen lal zamanla donup kırılmış, un ufak olmuştu ama yüreğinde hâlâ lal vardı, bilirdim. O yürek ki onun en sessiz yanıydı.

Yener Açıkgöz, atılan kahkahaların sebebinin içinde kopan çığlıkları saklamak için olduğuna beni inandıran bir adamdı.

Hiç göğsünde bir heyecanla önüme geldiği olmazdı, kadınlara çok iyi davranırdı ama bir kadın ondan fazlasını istediğinde vermeyeceğini başından belli ettiğinden duruşu katılaşır, tavırları donuklaşır, bazen kaba birine dönüşürdü. Yine de küçük kız çocuklarıyla oyunlar oynar, oğlan çocuklarının başlarını okşardı ve sanırım iyi bir insan olduğundan çocuklar tarafından çok sevilirdi. El değmemiş hisler onun için korkutucu olduğundan olsa gerek, temiz kalpli olduğuna çok inandığı insanlar ona beklentisiz yaklaştığında bile onlardan kaçardı; onları kendi kurumuna boyamaktan hep korkardı.

Beşinci sigaramı yakarken dağın esintisi saçlarımın arasından kayıp gidiyordu, parmaklarım buz tutmuştu ama soğuğa alışkın bedenim için bu sorun değildi; zaten içimde öyle bir ateş yanmıştı ki kendimi buz dolu sulara bassam da dinmeyecekti. Esintinin soğuk kuvveti beni üşüteceğine ateşimi harlıyor gibiydi.

Bir keresinde yerde bir sandalye sürüklemiş, sonra sandalyenin sırtına kollarını yaslayarak tam karşıma oturmuş, "Ulan sen ne istiyorsun bu kızdan?" diye sormuştu, gözlerinde haylaz ışıltılar, muzip lakırtılar yoktu o gün. "Ya tut bas bağrına ya da bırak gitsin yoluna," demişti. "Göz göre göre yakıp yıktığın, tutup kolundan uçurumun önüne götürdüğün kızın eli, gözü, yüzü, yüreği el değmemiş, hiç mi görmüyorsun?"

O gün bir yıldırım olup kafamın içinden göğsüme düşen kelimelerinin yarattığı ışık beni kör edecek sanmıştım. Ona sadece bakmış, tek kelime etmemiş, ne yalanlamış ne de doğrusun diyebilmiştim ama o, gözlerimde haklılığını gördüğünden dilimin lal oluşunu sorun etmemişti.

Devran yanımdaki kayanın üzerine oturup, "Sigara versene," dediğinde cebimden paketi çıkarıp ona uzattım. Paketten bir sigara aldı, cebinde çakmak aradı, çok uzun süre aradı ve sonra çakmağı çıkarıp sigarayı yaktı, sessizce çöken karanlığa baktı. "Saatlerce tek kelime etmeden burada oturunca Yener'i kurtarmış olmayacaksın," dedi acımasızca. "Sonra kendini, bizi ya da her kimi suçluyorsan suçla ama şimdi durmak, Yener'in tesisin içindeki varlığına kan kaybettirmek olacak, Gurur."

"Neyi değiştirebilirim?" Kaşlarımı çatıp sigarayı dudaklarıma götürmeden önce, "Yaktım adamın hayatını," dedim.

"Sen mi yaktın amına koyayım?" Devran homurdanarak sigarasından bir duman çekti. "Bir hâl çaresini bulacağız."

"Neyi bulacaksın oğlum?" diye sordum sertçe. "Sen Muşta'nın dediğini duymadın herhâlde?" Kafamı çevirip ona ters ters baktığımda bana kaşlarını kaldırıp boş boş baktı.

"He, öyle dedi diye kabullendik, bitti, öyle mi?"

Başımı iki yana sallayarak, "Ne yapacağız?" diye sordum sertçe. "Yener bugün yarın ayaklanacak, tesise gelecek. Ne diyeceğiz ona?"

Devran sigarayı dudaklarının arasına yerleştirmeden öncesinde, "Bulacağız bir yolunu, başka yolu yok. Ya bulacağız ya da bulacağız," dedi sertçe.

"Bir yolu olsa Muşta konuşmadan önce bir yudum suya muhtaç hisseder miydi?" diye sorduğumda Devran sessizleşti, rüzgârın ıslıklı sesi kulağımın boşluğundan kayıp gidince kaşlarımı çattım. "Gidip Emsal'in kafasına sıksam da bir şeyler değişmeyecek. Ne yapmam gerekiyordu biliyor musun?" Sigarayı tutan elimin avucunu sertçe dizime vurdum. "En başında o piç kurusunun kafasına sıkmam gerekiyordu. Onun canını daha ilk an, karar verdiğimde almam gerekiyordu."

"Yapan Emsal mi amına koyayım?" diye sordu Devran. "Tamam, bağlı onlara ama o geberip gitseydi de bunu yaşamayacaktık sanıyorsun herhâlde sen?"

"O çevirdi tüm gözleri benim etrafımdakilere."

"Emsal en başında paket edilmiş olsaydı da biz bunu yaşayacaktık, Gurur. Gebermesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Kararı Emsal'den habersiz aldıklarını sen de anladın, anladık bunu hepimiz."

Haklıydı ama bu, her şeyin çıkış noktasının benim kanımdan biri olduğu, hatta doğrudan ben olduğum gerçeğini değiştirmiyordu ne yazık ki. Yener'in yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum, neler hissedeceğini tahmin bile edemiyordum. Hayatı boyunca beni bir daha görmek istemese onu anlardım, çekip alnıma bir silah dayasa da onu anlardım; bunların olmasını istiyor bile olabilirdim çünkü beni suçlamaması, suçlamasından daha çok canımı yakacaktı. Ve biliyordum, Yener beni suçlamayacaktı.

Devran elini omzuma koyup, "Halledeceğiz oğlum," dedi güvence vermek ister gibi. "Bir yolunu bulmak için ne gerekiyorsa, anlıyorsun beni değil mi lan? Ne gerekiyorsa."

"Beni suçlamayacak," dedim çatık kaşlarla.

"Senin ne suçun var zaten? Delirdin iyice."

Buna bir cevap vermek yerine boynumu çıtlattım, o kadar sert bir ses çıktı ki Devran, "Kırıldı boynun," diye dalga geçti ama bu beni neşelendirmeye yetmedi. Bir süre sustuktan sonra, "Gurur," dedi Devran.

"Söyle."

"Bu gerginliğini, kendini suçlamalarını, kapana kısılmışlığını Zeliha'ya yansıtma birader. Seni biliyorum ben, köşeye sıkışınca dişlerini çıkarıp hırlıyorsun insanlara. Zeliha'ya yapma. Zamanında yeterince üzdün, kırdın, korkuttun kızı. Ne yaşıyorsan içinde yaşa demiyorum, gerekirse bize yansıt ama kızcağıza yansıtma. Zaten başına gelmeyen kalmadı."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Ona zarar verecek, kıracak, incitecek bir şey yapmamak için gerekirse canımı veririm ben," dedim.

"Senin sağın solun belli olmaz, ben diyeyim de."

"Benim sağım deli, onu başkalarına gösteririm. Solum da sadece Zeliha'ya ait zaten, ona hep solumla bakarım."

"Âşık tırrek," dedi Devran gülerek.

"Hadi oradan lan, Biricik'i görünce altına işiyorsun sen."

"Altıma işemek mi? Hadi lan oradan, sen Zeliha'yı görünce altına işiyorsun asıl."

"İşemiyorum mu dedim göt?" diye sorarak ayaklandım. "Hadi kalk, şu işe bir hâl çare arayalım. Oturup âşık atışması yapamayacağım seninle."

Önümüzde bizi bekleyen karanlık günler vardı. Halledilmesi gereken onlarca durum bir kenarda dursun, Yener'in önüne sürüklendiği uçurumdan hepimiz düşmek üzereydik.

ZELİHA ÖZDAĞ

"Zel, kahvaltı yapmayacak mısın?" diye seslendi Çolpan içeriden.

Doğrulup kalkarken boynumu esnettim. Her nedense yapamayacağımı, olmayacağını sansam da çok rahat bir uyku uyumuştum. Gurur'un kollarındaymışım gibi hissettiren, huzur verici bir uykuydu. Herhâlde onsuz çok rahat uyuduğumu duysa bana dik dik bakar, sonra gülümseyip alnımdan öperken bunun onu mutlu ettiğini söylerdi.

Elimde kıyafetlerimle odadan çıktım. Salondaki masada kahvaltı sofrası hazır duruyordu. Babam gelmişti. Geç saatlerde Eymen'i de alıp gittiğini sofrada konuştukları sırada duymuştum, ben uyanıkken hâlâ

evdeydi oysa. Maria, çilek ve vişne reçellerinin ayrı ayrı koyulduğu küçük kaseleri masaya götürürken, "Gidip üzerinden o ahır kokusunu at," deyince güldüm.

Duş alıp banyoda kurulandım. Üzerime beyaz, v yaka, göğüs dekoltesi olan bir triko kazak, altıma da siyah kargocu pantolonumu geçirdim. Çoraplarımı giymeden banyodan çıkarken ıslak saçlarım omuzlarıma dökülmüştü, onları Maria'nın banyodaki tarağıyla güzelce taradığım için saçlarım ıslak jiletler gibi görünüyordu.

Babam, "Muğla'dan bal ve kaymak da getirdim," dedi gömleğinin manşetlerini açıp dirseklerine kadar sıvarken. "Sabaha karşı buralarda pansiyon bulmak ne zor oluyor len."

Eminim Gurur onun evde kalmayacağını bilseydi, onu eve davet ederdi ama evde eşyalarım olduğu için bunu çok tehlikeli bulduğumdan Gurur'a bu detayı vermemeye karar verdim.

Eymen elinde ekmek poşetiyle kapıdan içeri girerken, "Ekmekler sıcak," dedi, ekmeklerden birinin baş kısmını koparıp yemişti.

"Bunun da huyu bu işte, ekmeğin başını deşeleyecek illene," dedi babam, Eymen'e yan yan bakarak. Gözleri tekrar bana çevrildi. "Kavak ağacı herhâlde şu an görevindedir, demi?"

"Evet, öyledir," diyerek masaya doğru ilerledim. Ayça evde yoktu, gözlerim onu aradı ama portmantoda montunu göremeyince evden erken çıktığını anladım.

"Kahvaltı neyim ederdi," dedi babam, bir an şaşırarak ona baktım. Bakışım onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattı. "Ne bakıyon?"

"Neredeyse onu kahvaltıya çağıracağını düşünmeye başladım."

"Yoo." Babam önüne döndü. "Görevindeyse çağıramam."

Gülerek kollarımı babamın boynuna dolayıp yanağından sertçe öptüm ve "Isırırım seni he," dedim, güldü ama tek kelime etmedi.

"Hemen erime öyle tereyağı gibi. İnsaniyet namına dedim ben."

"Baba, Allah peygamber aşkına, iki metrelik adam kalkmış gelmiş senin şu kızına âşık olmuş, sen adamı dövmekle falan tehdit ediyorsun, ne yapacaksın, sırtıma tırmanıp mı döveceksin adamı? Uzaya merdiven çakmakla aynı hesap bu. Seninle benim," diyerek babamı ve kendisini işaret etti, "boyumuzun toplamı bir Gurur yapıyor zaten. Ver ablamı ona, düşsün peşimizden yakamızdan, çıksın hayatımızdan, kocaman ya, kocaman! Çok korkuyorum sen ona atar yaparken sen büyüğüsün diye seni es geçip beni ayağının altında böcek gibi ezmesinden!"

"Ne verecem ablanı deyyus? Ablan kendi rızasıyla ister varır ister varmaz, lafa bak. Hele bir kızım onu istemediğini desin, ben uzaya da merdiveni çakarım, ona da o merdiveni so-"

"Kahraman!" dedi Maria öfkeyle. "Sofradayız, sus hadi. Senin kız dünden razı zaten!"

"Aa, konu bana döndü," diye homurdanarak babamın yanındaki sandalyeye oturdum. Maria'nın kurduğu sofrada bir kuş sütü eksik olurdu, şimdi yine öyleydi. Servis tabağıma kahvaltılıklardan alırken gözlerim Çolpan'a dokundu. Önüne birkaç parça bir şey almıştı ama tek lokma yemiyor, çatalıyla zeytini bir sağa bir sola itiyordu.

Sofrayı toplarken de Çolpan sessiz, sakin görünüyordu. Bulaşıkları yıkadım ve çoraplarımı giyip kapıdan çıkarak postallarımı ayağıma geçirdim. Babam siyah montumu verip kendisi de kabanını giydi ve benimle birlikte evden çıktı.

Çolpan'ın yokuşun başındaki marketten çıktığını gördüm. Babam, "Kızın canı sıkkın gibi duruyordu, Zeliş," dediğinde gözlerim hâlâ Çolpan'daydı. "Ben bir markete gireyim, siz iki arkadaş konuşursunuz." Babam adımlarını hızlandırarak yokuşu tırmandı. Çolpan'ın yanından geçerken ona babacan bir edayla gülümsedi, Çolpan da bu gülümsemeye karşılık verdi ve yokuş aşağı inerek bana doğru yürümeye başladı.

"Seninle aynı evde kalmayı özlüyorum," dedi Çolpan ellerini montunun büyük ceplerine sokarak saklarken. "Yener'in yanına mı gidiyorsunuz?"

"Evet, babam görmek istedi. Yarın çıkış işlemleri yapılacakmış."

"Çok sevindim," dedi Çolpan. "Ona kurabiye yaparım, çaya çağırırız iyi hissettiğinde." Çolpan'ın gözlerinin içine o kadar uzun baktım ki sonunda duraksayıp bakışlarını farklı bir yöne çevirerek, "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Nasılsın?" Sorum onu duraksattı. Gerçek şu ki kendi hayatımın içine öyle çok batmıştım ki etrafımdaki insanları o hayatın dışına savurmuş, nasıl oldukları gerçeğiyle yüzleşmeyi bırakmıştım. Kendimi bencil biri gibi hissettim, belki de gerçekten öyleydim.

"Zeliş," dedi Çolpan ciddiyetle, "neden kendinden çok insanların nasıl olduğuyla ilgileniyorsun?"

Bu soru beni afallattı. Tam tersini yaptığıma yüzde yüz emin olmama rağmen sessizleşerek başımı önüme eğip, "Sizi aksattığımı düşünüyorum," dedim. "Eskiden her şeyi birlikte yaşardık. Şimdi siz bensiz

yaşıyorsunuz da size yetişemiyorum, destek olamıyorum gibi hissediyorum."

"Biliyor musun, Ayça ve ben de senin için tam olarak bunu düşünüyorduk. Bir şeyleri bizim desteğimizi almadan, yalnız başına yaşadığını düşünüyorduk." Elini cebinden çıkarıp omzuma dokundu. "Bazı dostluklar dilsizdir, Zeliha, sadece elini hissedersin. Sana dokunur ve kelimelerin hiçbir önemi kalmaz."

Mahcubiyet duygusuyla gülümsedim. Onlardan sakladıklarımın farkındaydılar, bir şekilde işlerin benim açımdan iyi gitmediğini, zor zamanlar geçirdiğimi, içine düştüğüm tüm durumların benim isteğim dışı gerçekleştiğini biliyor gibiydiler. Kendi hâline bırakarak kurumasına izin verdiğim saçlarımın uçları lüle lüle olmuştu, Çolpan lülelerimden birini parmağının etrafına doladı ve "Beni düşünme," dedi, "ben iyiyim."

"Öyle görünmüyordun. Düşüncelere dalmış hâldeydin. Hadi ama Çolpan, biz çok uzun zamandır bir aradayız. Birbirimizin ruh hâllerini tanıyoruz."

Çolpan lülemi bırakıp gözlerini sokağın öteki ucuna çevirirken, "Çocukça şeyler," diye mırıldandı.

"Çocukça olup olmadığına bana bunu anlattığında ben karar versem?"

Bakışları tekrar bana çevrilirken, "Ama çok utanç verici," diye mırıldandı.

"Birbirimize yüz bin kez falan rezil olmuşuzdur kızım," dediğimde güldü, biraz olsun gevşemişe benziyordu.

"Konu şey..." Yanaklarının içini havayla doldurup, düşüncelerin içinde esir tutulduğunu gösteren bir ifade takındı. "Konu Adnan."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ve?"

"Dün gece ona tarif yollamıştım," dedi. "Gurur'dan rica etmiştim ona vermesi için. Gurur vermiş midir?"

"Vermiştir. Tesise gitmişti zaten direkt."

Çolpan gözlerini boşluğa çevirerek, "İşte bu daha kötü hissettirdi," dedi.

"Neden?"

"Onda telefon numaram olmasına rağmen bununla ilgili küçük bir mesaj atmadı, aramasını zaten beklememiştim ama," diye mırıldandı, sonra ellerini kaldırıp sallayarak, "lütfen beni yargılama. Bu çok çocukça, biliyorum. Of! Tamam, bu çok çocukça bir düşünce. Utançtan

öleceğim!" Yüzüme çizilen o gülümsemeyi silemedim, gülümsediğimi görünce yüzü tamamen bordo rengine boyandı. "Hayır ya gülme," diye sızlandı. "Bunu söylememeliydim. Söylemeyi bırak, düşünmemeliydim bile."

"Bu seni neden bu kadar utandırdı anlamıyorum, bir telefon beklemen gayet doğal. Sonuçta onun için bir şey yaptın."

"Onun için değil!" diye çıkıştı birden, sonra sesini yükselttiğini fark edince, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ama Bora içindi."

"Tamam, Bora içindi," dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdıktan hemen sonra. "Yine de nezaketen bir mesaj yollaması gerekirdi. Yanlış bir şey söylemedin ya da yok sebepten modun düşük değil." Söylediğim şey onu daha da üzmüş gibi gözlerimin içine baktı. Bir bahaneye tutunmak istediğini o saniye anladım. "Hem görevden geldiler, Yener hâlâ hastanede. Eminim kafası allak bullaktır ve ne yapacağını bilememiştir."

"Doğru söylüyorsun," dedi gözlerini yere indirerek. "Yaşananlardan sonra sırf bir çorba tarifi için bana mesaj atmadı diye bu denli kafaya takmam ne kadar da bencilce geliyor kulağa. Şu an ben bile kendime katlanamıyorum."

"Yine de hıyarlık etmiş ama belki de bunun bir açıklaması vardır," dedim onu rahatlatmak ister gibi. Askerlerin sinirleri gerilmişti, hepsi kendilerini beklemedikleri bir anda büyük bir kaosun içinde bulmuşlardı. O yüzden Adnan'ın mesaj yollamamış olması gayet normal geliyor olsa da Çolpan'ın kendisini suçlayan hâlini görünce onu rahatlatmak zorunda hissetmiştim kendimi.

"Sonuçta bana mesaj atmak zorunda da değil ki," dedi Çolpan başını aşağı yukarı sallayarak. "Anlamsız bir alınganlık benimkisi. Sanırım regl olacağım."

"Her şey normal seyrinde ilerliyor olsaydı, bence Adnan kesin bir mesaj yollar, hatta seni arardı," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana sorgulayan gözlerle baktı. "Ne? Seni rahatlatmaya çalışmıyorum. Gerçekten böyle düşünüyorum."

Çolpan derin bir nefes alıp, "Boş ver, bu konu hakkında konuştukça daha da utanıyorum," diye söylendi.

"Utanman saçma," dediğimde kaşları çatıldı. "Mesaj beklemen kadar olağan bir durum da yok ayrıca. Bu arada aranız nasıl?"

"Aramız mı?"

Salağa yatması beni neredeyse güldürecekti ama ifademi topladım. "Evet, sen ve o, Bora için çok sık iletişim kuruyor gibisiniz."

"Ah, evet. Bora konusunda konuşuyoruz ara sıra." Gözlerini kaçırdı. "Bora'yı seviyorum. O çok harika bir çocuk."

"Babası da harika bir adam."

"Yani, öyledir tabii ki."

"Dersin var mı?"

"Hayır, merkezde halletmem gerekenler var, okula uğramayacağım bugün. Eğer vakit yaratabilseydim Yener'i görmek istiyordum ama... Ona selam söyle." Arkasını döndü, babamın geldiğini görünce, "Kahraman amca da geliyor işte," dedi, hareketlerinin ve sesinin aynı düzeyde panikle yüklü olduğunu fark etmek bu kez gülümsememi tutamamama neden oldu.

Çolpan'ın uzaklaşmasını izlerken babam duraktaki adamlarla konuşuyordu. Bir taksi tuttuğunu fark ettim, elini sallayarak beni çağırıyordu. Omzuma astığım deri sırt çantasını düzeltip yokuşu tırmanmaya başladım. Taksiye binip hastaneye gideceğimizi belirttikten sonra babama dönüp, "Baba," dedim, "Yener kalbinin delindiğini bilmiyor. Bunu ağzından kaçırma, olur mu?"

Babam durgun gözlerle yüzüme baktıktan sonra, "Eninde sonunda öğrenmeyecek mi?" diye sordu, sorusu birden çok ağır geldi. Sanki karanlık bir suyun dibine çekildim, ağır bir taş gibi o suyun dibine resmen çöktüm. Boğazıma tuzlu su doluyormuş, genzim yanıyormuş ve ciğerlerim havasızlıkla şişiyormuş gibi hissettiğimi babamdan saklamak için gözlerimi camdan dışarı çevirerek Isparta'nın hareketlenmeye başlayan gri sokaklarını izlemeye başladım.

"Sanırım onu zor günler bekliyor," dedi babam, ellerimin buz kesmesine neden olan bu cümleden kaçmak imkânsızdı. Zihnimde yeniden benimle beraber olan o gerçekten kaçmanın mümkün olmadığını artık daha iyi biliyordum.

"Moralini yüksek tutsak iyi olur," dedim.

"Bir dağa yıkılmadan önce çiçek açtığına inandırsan da bahar o yıkılırken onunla beraber çökecektir, bunu unutma," dedi babam, söylediği şey içime çok dokunsa da onu duymazdan geldim.

Hastanenin önünde taksiden indik, babam taksicinin ücretini ödedikten sonra gözlerini hastanenin kafeteryasının saçağı altında dikilen Girdap'a çevirdi. Girdap, babamı başıyla selamlayıp bana gülümsedi

ama bize doğru gelmedi. Hastaneye girip asansöre bindiğimiz sırada babam, "Sizin oturduğunuz sokakta oldu bu olay, değil mi?" diye sorunca sertçe yutkunarak başımı salladım. "Orası mimli artık. Bir kere olan bir daha olur. Seni başka bir sokağa mı taşısak?" diye sordu bu defa.

Sesini sakin tutmayı deniyordu, içten içe panik doluydu ve hatta öfkeden taşıyordu ama yine de hislerini bana belli etmemeyi denedi. Gurur'u dinledi. Gurur'un hayatımdaki yerinin büyüklüğüyle bir kez daha yüzleştim.

Asansör yukarı doğru tırmandığı esnada babam beni kollarının arasına çekerek, "Ben ister miyim hiç seni üzmeyi, seni korkutmayı, seni incitmeyi?" diye sordu içtenlikle. "Beynimden vurulmuşa döndüm haberlerde seni görünce. Sonra da olayın aslını astarını öğrendim. Canımdan can gitti benim." Yüzümü avuçlarının içine alıp alnımı öptü. "Sana bir şey olsa ben nefes alabilir miyim sanıyon sen? Sanıyorsan da sanma, çocuk. Ben ne zaman kardeşine ya da sana bir zarar gelir, o gün can veririm. Telefonda hötledim diye korkuttum seni demi? O benim panigimdendi, korkumdandı, senin saçının teline zarar geldiğini düşünsem kalbimin atışı değişiyor benim, elim ayağım çekiliyor, canımı oracıkta vereceğim, ecel geldi beni almaya gibi geliyor."

Asansörün kapıları açılırken başımı babamın omzuna yasladım. "Sen benim güvenli limanımsın," dediğimde elini kolumda dolaştırıp beni iyice kendine çekti ve o şekilde yürütmeye başladı.

"Sen üzülürsen ben seni üzen her şeyi yok ederim, biliyon dimi?" diye sordu babam. "Senin gözünden bir damla yaş aksın, o yaşı akıtanın kanını kuruturum ben. Sen benim tek kızımsın, ilk göz ağrımsın. Benim senden, kardeşinden, annenden başka kimim var? Senin saçının telini koparanın ben kafasını koparırım."

"Şımarayım mı istiyorsun?"

"Benden başka kim şımartacakmış seni? Bir kızı önce babası şımartmalı ki iki çiçek alana gönlünü kaptırmasın, iki güzel söze kanmasın," dedi, söylediği şey beni gülümsetti. "Sen benden görecen önce tüm sevgiyi, ilgiyi, şefkati. Böylece el oğlu da seni bunlan kandıramayacak hiçbir zaman."

"Gurur öyle biri değil, içinden gelerek yapıyor her şeyi," dediğimde homurdandı ama bir şey demedi. Çenesini kafamın üzerine koydu, ardından başımın üzerini öpüp yürümeye devam etti.

Yener'in kaldığı odanın kapısının önüne geldiğimizde, "Baba," dedim, "unutma olur mu? Yener'in haberi yok."

"Unutmam," dedi babam sessizce ama bu durumdan memnun olmadığını görebiliyordum. Benim canım babam hiç sevmezdi bir insandan doğruları saklamayı. Bilseydi kızı uzun zaman bir yalanın kolları arasında nefes almıştı, ne hissederdi bunu merak ediyorum.

Kapıyı tıklattığımız an kapı açıldı, Yasemin teyze gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedi ve Yener'in ayakta, camın önünde dikildiğini gördüm. Metal serum askısı da hemen yanında duruyordu, koluna bağlı serum şişesinin içindeki sıvı neredeyse bitmişti. Yener omzunun üzerinden bize baktı, babamı görünce duraksadı, gözleri büyüdü ve bakışları anında bana çevrildi.

"Ziyaretçi kabul ediyon mu len?" diye sordu babam içtenlikle.

"O nasıl söz, Kahraman abi? Buyurun, hoş geldiniz. Ben de sıkıntıdan patlıyordum," dedi Yener gülerek. Yüzü ne kadar da zayıf görünüyordu. Gülümseyince yüzünü saran çizgiler daha da derindi şimdi, epey kilo kaybetmişti.

Babam, Yener bize doğru yürümek isteyince, "Dur len yerinde," dedi ters bir şekilde. Yasemin teyze gülümseyerek bizi izliyordu. "Bana saygı göster diye mi geldim ben? Seni görmeye geldim."

Yener ne diyeceğini bilemiyor gibi babamın yüzüne bakakaldı. Babam, boş berjere otururken, "Ee, taburcu oluyon he?" diye sordu.

Yener, babama şaşkın şaşkın bakarak başını salladı. "Evet, yarın sabah taburcu oluyorum Allah'ın izniyle."

"İnşallah, hayırlısıyla," dedi babam elini dizine vurarak. "Nasılsın? Ağrın sızın var mı bakem?"

"Çok şükür iyiyim," dedi Yener ama ağrısı olduğunu görebiliyordum, bir adım atınca bile bedeni, göğsü sızlamış olacak ki kaşlarının ortası ağrı çukuruyla derinleşmişti.

Yener'e bakarken içime yeniden çöken o kötü hissin geçmesini beklerken olduğum yerde dikilmeye devam ediyordum. Göz ucuyla yatağının kenarındaki sehpaya baktım, sehpanın üzerinde pelüş fil duruyordu, hemen yanında da kurumuş bir tane beyaz gül vardı. Yasemin teyze, "Yener uyurken yeşil gözlü güzel kız geldi," dediğinde Yener'in bakışları annesine kaydı. Babam tek kaşını kaldırdı, yeşil gözlü kızın kim olduğunu sorgular gibi bir hâli vardı. "Epeyce bekledi ama Yener uyanmayınca gitmek zorunda kaldı." Yener bakışlarını yere indirdi, Simge'yle denk

gelemediği için keyfinin kırık olduğunu fark ettim. "Sanırsam gelinim olacak, öyle hissediyorum. Kalbimin derinliklerinden bir ses böyle söyledi." Yasemin teyzenin söylediği şeyle beraber Yener hızla kafasını kaldırıp annesinin gözlerinin içine baktı.

Babam ise, "Hayırlısı," dedi kendi yeğeninden söz edildiğinden bihaber hâlde.

Yener'in bakışları anlık babama dokundu, ardından yeniden annesine baktı ama ne reddetti ne de annesinin söylediği şeyi onayladı.

Yener, "Neden bugün taburcu etmiyorlar anlamıyorum, süreci uzattılar da uzattılar," diyerek konuyu değiştirdiğinde, babam, "Acelen ne? Biraz daha iyi olduğunda sapasağlam çıkarsın işte. Gözetim altında olman daha iyi. Hem ağrın sızın var gibi de duruyor," dedi.

"Ben bu kadar yatmaya alışkın değilim Kahraman abi, bir an evvel tesise dönmek istiyorum," dedi Yener, babam sessizce gözlerini bana çevirdi ama bakışları anlıktı, Yener o bakışlardan bir anlam çıkaramazdı.

Buradan çıkıp gitmek istediği o kadar belliydi ki... Yerinde duramıyordu. Çektiği ağrılara rağmen. İyileşmesi biraz güç olacaktı, bu belliydi, kendisini zorlamaması gerekiyordu ama sanki bir yanı olacakların farkında gibiydi ve erkenden bunu önlemek istiyordu.

Babam bir süre Yener ile sohbet etti, garip bir şekilde tavrı babacandı, Yener'i güldürdü, bazen korkuttu ama çoğunlukla derin bir sohbetin içindeydiler. Bu sırada ben Yasemin teyze ile birlikte koridora çıkmıştım, ileri geri yürüyorduk ama sessizlik öyle çok yerdeydi ki etrafımızdaki kalabalıktan duyulan uğultu bile sessizliğin bıçağından geçip kesiliyordu.

Yasemin teyze sonunda, "Oğlumun mesleğiyle ilgili bir sorun var, değil mi?" diye sorduğunda, olduğum yerde buz keserek bakışlarımı Yasemin teyzeye çevirdim. "Sen herhâlde bizim Gurur'un nişanlısı veya sözlüsüsün, elbette biliyorsundur, değil mi?" Gözlerine oturan yaşları gördüm, akmamak için direnseler de pınarlarına doğru süzülmeye başlamışlardı. "Söylesene bana, bir sorun var, değil mi kızım?"

"Kesin konuşması güç, Yener iyileştikten sonra her şeyin düzeleceğine tüm kalbimle inanıyorum," dedim, kalbim ise göğsümün içinde güçsüzce atarak, *yalancı*, diye mırıldandı.

Yasemin teyzenin gözünden bir damla yaş yanağına dek uzandı, gözyaşını elinin tersiyle silerken, "Yener karmaşık ve tuhaf biri gibi görünebilir ama aslında çok hassas, kırılgan bir çocuk," diye fısıldadı. "Çok

çabaladı, çok çalıştı bir komando olabilmek için. Dirsek çürüttü, kafa patlattı, bedenini zorlayabildiği kadar zorladı. Lütfen Gurur oğlumla konuş, lütfen ona bir şans daha versinler. O çok güçlü bir çocuktur, hemen toparlayacaktır, eskisinden bile iyi olacaktır."

"Ben sürecin nasıl ilerlemesi gerektiğini, onların kurallarını bilmiyorum ama eminim onlar da çabalayacaktır," dediğimde Yasemin teyze üzgün gözlerle odanın aralık duran kapısından içeri baktı. Babam ve Yener konuşuyorlar, Yener ara sıra yüzündeki çizgileri göstererek gülümsüyor, babam da avucunu Yener'in dizine vurarak anlatmaya devam ediyordu. Ne konuştuklarını merak ettim ama duymak istemedim. Babamın arkadaşıma iyi geldiğini görmek o kadar iyi hissettirdi ki sadece bunun için bile ağlayabilirdim.

"Ondan başka hiçbir şeyim yok," dedi Yasemin teyze. "O olmasaydı tedaviye devam bile etmezdim." Derin bir nefes aldı. "Onu çok incittim. Zamanı geri alabilseydim, ellerimi onun omuzlarından hiç çekmezdim. Zamanı geri alabilseydim keşke, ona layık olabilecek bir anne olmak isterdim."

Söylediği şeyin ağırlığı onu yakıp geçiyor olmalıydı, bense sadece gözlerinin içine baktım ve içimden, keşke, dedim ama keşkeler var olan yıkımı yok etmeye yetmiyordu. Bina bir kez çökerdi, bir daha ayağa kalkamazdı, bir daha dimdik duramazdı; Yener bir kez çökmüştü ve yeniden büyüme şansı ne yazık ki olmayacaktı.

Yener kafasını çevirip bize doğru bakınca yutkundum. Annesine dalgın gözlerle baktı, ardından bakışları bana çevrildiğinde yüzünde yeniden babamın var ettiği gülümsemelerden birisi vardı. Canımın acıdığını hissetmeme rağmen onun bana sunduğu gülümsemeye aynı şekilde karşılık verdim.

Yasemin teyze, "Yeşil gözlü kızın ismi neydi?" diye sorduğunda, "Simge," dedim.

"Simge ona iyi gelecek," dedi bu kez Yasemin teyze. "Ona açtığım yaraları sarabilir mi bilmiyorum ama yüzünü güldürecek." Derin bir nefes alarak bana çevirdi bakışlarını. "Yener'in kalbinin kapanan kapılarını açabilmenin bir yolunu biri biliyorsa şayet, bence o kişi Simge."

Yasemin teyzeye çevirdiğim gözlerimde durgunluk vardı. Yener'e ne yaptığını biliyordu, Yener'in kendini iyileşemeyeceğini hissederek bir odaya kapattığından haberi vardı. Peki kendisine kurum lekesi dediğinden haberi var mıydı? Bir şeyler söylemek için çok geçti.

Yener'in yanından ayrılana kadar Yasemin teyzenin gözlerine çökmüş geçmişi izledim. Her şeyi orada gizliyor gibiydi ama tamamını bilmediğim için bilinmezliğe bakıyormuşum gibi de hissettiriyordu. Babamla hastanenin çıkışında durduğumuz o kısa süre zarfında, babam, "Bu çocuk çok üzülür, Zeliş," deyince kalbimin atışları yeniden yavaşladı. "Kaldıramaz olası bir darbeyi."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Peki bunun için yapabilecek bir şey var mı?"

"Bunu bilmiyorum."

Babam derin bir nefes alıp kafeteryaya baktı. "Güzel ceylanıma bir çay ısmarlayayım mı? Hava bugün kırağı gibi. Biraz dinlenmiş oluruz hem. İçin ısınır." Beni yeniden düşüncelere dalmaktan kurtarmak istiyordu. Gülümseyip başımı salladım ama göğsümün içinde bir tabut, tabutun içinde binlerce his taşıyordum ve o tabutu göğsümden başka koyabileceğim bir mezar ne yazık ki yoktu.

Kafeteryaya girdiğimizde babam çay almak için yanımdan ayrıldı ve boş masalardan birine oturup camdan dışarı baktım. Telefonuma bir mesaj düştüğünde öylesine düşüncelere dalmış durumdaydım ki bildirimin sesi beni yerimden sıçrattı.

Sevgilim: O güzel gözler yolumu mu gözlüyor yoksa?

Bir bildirim daha.

Sevgilim: Seni korkuttum mu?

Zar zor gülümseyerek gözlerimi telefondan kaldırıp camdan dışarı çevirdim ve onu aramaya başladım. Ne tuhaftı. Birini sevince kafanı çevirdiğin her yerde onu göresin geliyordu. İleride duran cipi fark ettiğimde yüzümdeki buruk tebessüm gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Bir bildirim daha geldi.

Sevgilim: Beni arayan gözlerinin kırk yıl kölesiyim
Sevgilim: Gelebilir miyim? Yoksa babanla biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var mı?

Üşüyen parmaklarımı pantolonuma sürttüm ve ardından ona mesaj yazmaya başladım.

Zeliha Özdağ: Burada olman güzel olurdu
Sevgilim: O zaman?

Zeliha Özdağ: Birazdan gel, önce bir babamın ağzını yoklayayım, can güvenliğin önemli komando

Sevgilim: Can güvenliğim senin yanında değilken hiç yok biliyor musun?

Sevgilim: Çok mu şiirsel konuştum

Zeliha Özdağ: Her zamanki hâlin sahtekâr komando

Sevgilim: Seni o kadar özledim ki bir anda arabadan inip bayır domuzu gibi önüme gelene saldırıp yedi kişiyi yaraladıktan sonra kafeteryanın camını kırıp içeri girebilirim.

Elimde olmaksızın bir kahkaha attığımda çevremdeki masalardan bana dönen gözlerin ağırlığını hissettim. Utandım. Babam elindeki karton çaylardan birini önüme koyarken, "Neye gülüyorsun bakalım?" diye sordu ilgiyle. Gülmem onu bir nebze rahatlatmış olsa gerekti.

"Hiç," diye mırıldanarak avucumu karton bardağa bastırıp sıcaklığın parmaklarıma yerleşmiş soğuğu kırmasını bekledim.

"Hiç gibi gülmüyordun ama. Dünyama ışık olacak şekilde güldün," dedi babam gülümseyerek karşıma otururken. Söylediği şey, utangaç tebessümümün yüzümdeki en derin ayrıntıya dönüşmesini sağladı. Çayından bir yudum içip, "Aslında erken dönecektim ama biraz daha kalacağım," dedi.

"Neden?"

"Burada bana ihtiyaç varmış gibi hissediyorum."

Gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Yener'i sevdin," dedim.

Babam bir süre sustuktan sonra, "Başında babası olmayan çocuklar beni her daim derinden etkiler," dedi dürüstçe. "Yaslanıp gölgesinde serinleyeceği çınarı devrilmiş."

Kalbimde buruk bir hisle başımı salladım. "Evet, babası şehit düşmüş."

"Kolu kanadı kırık bir kuş," dedi babam gözlerini çaya indirerek. "O oğlan da öyleydi, demi?"

"Gurur mu?"

"Evet, o çöl devesi."

Boğazımdan zar zor geçen yutkunuşla, "Evet," dedim. "O da."

"Babası vefat mı etti?"

"Etmesini tercih ederdi," dediğim an, babam hissettiği şoku benden saklamadan gözlerimin içine dehşetle baktı. Daha sonra, söylediğimin altında derin bir hikâye yattığını anlamış olacak ki gözlerini çaya indi-

rip, "Rabbime şükürler olsun ki ardımdan böyle anmayacak iki evlat yetiştirme şerefine nail olabilmişim," diye mırıldandı.

"Her baba senin gibi olsaydı, bu dünya başka bir yer olurdu."

"O uzun oğlan çok saygılı bir çocuk. Tamam, biraz salak ama," diyerek güldü, gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bana bir kusur etmemek için çok çabalıyor. Farkındayım, bir babayla nasıl konuşması gerektiğini bilmiyor ama öğrenmek istiyor. Deniyor." Babam derin bir nefes aldı. "Annenin babasının karşısındaki hâlimi hatırlattı bana ama bunu ona söyleme."

"Dedem zor biriydi tabii," dediğimde, "Dedeni tanısa beni öper başına kor o oğlan çocuğu," diye homurdandı.

"Baba," diye fısıldadım. "Gurur iyi bir adam."

"Biliyom," dedi babam, çayından bir yudum daha içti. "O yüzden okulunu bitirince ya da ne bileyim, sen ne zaman istiyorduysan o zaman, mavi gözlü abisini alsın gelsin bakalım bir konuşuruz."

Söylediği şey beni şaşırttı ama ağzımı açamadım çünkü kelimeler boğazıma saplanmış bıçaktan farksızdı. "Bunu hemen deme ama ona, o yüksekte duran kıçı daha da arşa kalkmasın," diye homurdanınca gevşediğimi hissettim. Babam böyleydi, ne zaman çok gerilsem bir şekilde beni gevşetmenin yolunu bulurdu. Ona sahip olduğum için şanslıydım.

Kafeteryanın kapısından giren kişiyi görünce dudaklarıma götürdüğüm karton bardak titredi, yanmak pahasına çaydan büyük bir yudum alarak Gurur'a iri gözlerle baktım ama bakışlarıma aldırış etmeden masaya doğru yürümeye başladı. Babam, bakışlarımı fark edince arkasına baktı, Gurur'u görmek onu şaşırtmadı. "İti an çomağı hazırla," diye söylenirken önüne dönmüştü.

"Merhaba," dedi Gurur masanın önünde dikilirken. "Rahatsız etmiyorsam sizle oturabilir miyim efendim?"

"Oturma desem kuyruğunu saklayıp gideceksin de sanki," dedi babam huysuz bir tonlamayla. "Otur, sırık gibi dikilme başımda, elektrik direği."

Gurur gülümseyerek babamın çaprazındaki sandalyeye oturduğunda artık babamla ikimizin ortasındaydı. Babam gözlerini Gurur'a çevirdi. Sivil giyindiğini fark edince kaşlarını kaldırdı. Gurur'un üzerinde kahverengi bir palto, paltonun içinde boğazlı siyah bir kazak vardı ve altına da lacivert kot pantolonunu giymişti. Sakallarını düzeltmiş ama

kısaltmamış ya da kesmemişti. Babam uzun uzun yüzünü izledikten sonra, "Sakallar sorun olmuyor mu?" diye sordu.

Gurur elini çenesine götürüp sakallarına dokununca, "Pek değil," diye cevap verdi.

"Türk askeri dediğin tıraşlı olur," diye homurdandı babam.

"Zeliha beni sakallı görmek istediği için kesmemiştim ama düzeltiyorum sık sık," deyince, babam söylediği şeye kaşlarını çatıp huysuzlanarak tepki verdi ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Gurur derin bir gülümsemeyle, "Ama eğer kızınız da izin verirse, tıraş olurum sizin için," dedi.

Tedirgin gözlerimi babama çevirdim. Taşkın bir tepki verir zannettim ama sadece "Tersimdesin he," demekle yetinip gözlerini camdan dışarı çevirdi.

Gurur, meraklı küçük bir çocuk gibi gözlerini babama dikmiş, babamın profilini izliyor, babamdan gelecek herhangi bir şeyi emir kabul edecekmiş gibi hazır olda bekliyordu. Sonunda babam bakışlarından rahatsız olmuş gibi gözlerini Gurur'a çevirip, "Ne diktin gözünü len sanki bana âşık gibi?" diye sorunca gülmemek için dişlerimi dudaklarıma sapladım.

"Yok, ben kızınıza âşığım."

"Bene bak çocuk, valla ayarımla oynuyon. Sakin sakin oturan adamın damarıyla ip atlıyon," dedi babam çemkirerek. "Çay iç çay, hava soğuk." Babam tekrar kafasını farklı yöne çevirdi. "Git çay al kendine. Benimkini de yenilet."

"Hemen efendim." Gurur babamın önündeki karton bardağı alıp ayaklandı ve o kadar hızlı bir şekilde bizden uzaklaştı ki şaşırarak babama bakakaldım. Babam da aynı şaşkınlıkla Gurur'a bakıyordu.

"Bu niye komutanıymışım gibi davranıpduru?" diye sordu babam şaşkınlıkla.

Sessizce, "Çünkü bir babaya nasıl davranması gerektiğini bilmiyor," diye fısıldadım.

Babamın mavi gözleri çay almak için giden Gurur'da asılı kaldı. Ona o kadar uzun süre baktı ki bakışları bana bile ağır gelmeye başladı. Gözlerini çekip bana çevirirken, "Ben bir sigara içeyim dışarıda," dedi ve oturduğu yerden kalktı.

Sessizce babamın gidişini izledim. Gurur elinde babama ve kendisine aldığı çayla masaya döndüğünde, babamın kapıdan çıkışını görünce, "Bana mı kızdı?" diye sordu çocuk gibi arkasından bakarak.

Sorusu kalbimi çiğnedi.

"Yok, sigara içecekmiş."

"Çayını götüreyim o zaman, dışarısı soğuk, elleri üşür," diyerek kapıya yöneldiğinde bana cevap verecek zaman dahi tanımamıştı.

Babamın cam duvarın önünde dikildiğini gördüm, birkaç saniye sonra Gurur da büyük adımlarıyla hemen yanında bitmişti. Babam şaşırarak Gurur'a bakarken, Gurur babama çayını uzattı ve bir şeyler söyledi ama camdan dolayı onları duyamadım. Babam, Gurur'un elinden karton bardağı alırken çok kısa bir an için, belki bir saniye kadar bile sürmeyecek şekilde tebessüm etti. Gurur o tebessümü gördüğünde mahcup bir şekilde gülümsedi. Babam çaydan bir yudum alırken Gurur yeniden konuşmaya başlamıştı. Onları duyabilmeyi çok istediğimi o an fark ettim. Gurur hızlı hızlı bir şeyler söylüyor, babam çayından bir yudum içerken onu sessizlik içerisinde dinliyordu. Sonunda babam da konuşmaya başladığında çayımdan bir yudum daha içip gülümsedim. Babam konuşurken, Gurur onu merakla babasını izleyen küçük bir erkek çocuğu gibi izleyerek dinliyordu.

"Sen böyle bir adamken, sana kim kızabilir ki?" Fısıltım kendi içime diken gibi battı. Ona yaşatılanların içinden nasıl böylesine çocuksu kalabilmiş bir kalple çıkabilmişti?

Bir süre konuştular, babam konuşurken sigara paketini cebinden çıkarıp Gurur'a uzattı ama Gurur saygıyla başını iki yana salladı. Babamın yanında sigara içme düşüncesi bile onu utandırmış olmalıydı. Çayından bir yudum alıp babama bir şey söyledi, muhtemelen, "Size çay içerken eşlik etsem olmaz mı?" diye soruyordu. Babam başını salladı, sigara paketini cebine iliştirip Gurur'un gözlerinin içine uzun uzun baktı. O an anladım. Babam, Gurur'da gördüklerimi görmeye başlamıştı.

Bir süre orada öylece durup konuştular. Tek bir kelimesini dahi duyamamış olsam da onları yan yanayken izlemek ruhuma iyi geldi. Babam sigarasını bitirip metal kovaya bastırarak söndürdükten sonra izmariti kovanın içine attı ve birlikte kafeteryaya girdiler. Masaya doğru yürürlerken Gurur, babama sakince bir şeyler anlatıyor, babam da başını sallayarak onu dinliyordu. Bu, masaya oturdukları âna dek devam etti ama masaya oturduklarında ikisinin de dikkati bana çevrilmişti.

Kendimi özel hissettim. Özel ve eşsiz. İki adam için de çok özel, çok eşsiz.

Babam, Gurur'a hangi okullarda okuduğunu sordu, anılarını dinledi. Bunlar olurken Gurur'un tepkilerini izlemek eşsizdi. Ellerini sık sık masanın altına saklıyor, yumruklarını sıkarak dizlerine bastırıyor ama babamın sorduğu her soruyu sakince, saygılı bir şekilde yanıtlıyordu. Babam da ona kendi askerlik anılarını anlatmaya başladığında, şehre kar yağmaya başlamıştı.

Sonunda Gurur, "Efendim, sorumu yanlış anlamayın fakat nerede kalıyorsunuz?" diye sorunca, babam tek kaşını kaldırıp, "Bu soru beni niye kızdırsın ulan deli dumrul?" diye sordu. "Pansiyonda kalıyoruz Eymen'le."

"Dilerseniz pansiyonla uğraşmayın, sizi evime götüreyim," deyince bir an duraksadım, ardından, "Kardeşlerimle kiraladığım bir ev var fakat kardeşlerim evde kalmıyorlar, ev boş ve ben de genelde tesisteyim. Evim temizdir, derli topludur, hem rahat etmiş olurdunuz," dedi hızlıca.

Babam bir an şaşırsa da "Yok, rahatsızlık vermek istemem ben kimseciklere," dedi ama Gurur, "Ne rahatsızlığı? Beni onurlandırmış olursunuz," diye ısrar etti.

Babam gözlerini bana çevirince benden bir cevap beklediğini anladım, gözlerimi kırpıp geri açtım, bu bir onaydı ve babam için benim onayımın olması yeterli gibiydi. Bu durum onu biraz mahcup etse de sonunda, "Öyle diyorsan," diyerek gözlerini camdan dışarı çevirdi.

"Ne zaman isterseniz geldiğinizde evimde kalabilirsiniz. Orayı kendi eviniz bilin lütfen," dedi Gurur.

"Abartma len dana," diye söylendi babam ama Gurur'un bu nazik davranışının hanesine oldukça artı puan kazandırdığına emindim.

Oradan kalkarken, "Ben bir okula uğramalıyım, baba, sen taksiyle eve dönsen olur mu?" diye sorduğum an Gurur hızlıca, "Benim eve götüreyim, dinlensin," deyince bakışlarımı ona çevirdim. Babam şaşkın şaşkın Gurur'a bakıyordu. "Pansiyonda mı eşyalarınız? Gidip alalım efendim."

Babam şaşırarak, "Evet, pansiyonda," dedi.

"Tamam, gidip alalım. Eve götüreyim sizi. Sonra istediğiniz başka bir yer varsa oraya da bırakırım. İzninizle önce Yener'i göreyim. Siz beni arabada bekler misiniz?"

Babam başta bir şey demese de sonunda, "Olur," dedi çünkü bu ısrarcı koca adamın vazgeçmeyeceğini biliyordu; bunu anlayabilmişti.

"Tamam o zaman," diyerek babamı arabaya kadar götürdü, ön koltuğa oturması için kapıya açtı ve aradaki mesafeden dolayı onları duya-

masam da babamın onu azarladığını gördüm. Gurur, babam onu azarlarken bile bundan memnunmuş gibi sırıtıyordu.

Bana doğru yürürken dudaklarını oynattığını gördüm, başta çözmesi zor gelse de sonunda, "Baban ne yemek sever?" diye sorduğunu anlayınca kaşlarım havaya kalktı. Tam yanıma geldiğinde, "Söylesene," diye ısrar etti.

Gözlerimi aracın ön camından bizi izleyen babama çevirdim, ardından tekrar Gurur'a bakarken, "Muğlalı o," dedim, "sebzeleri çok sever."

"Tüh, ben sadece et severim, o yüzden dolapta pek sebze yok. Ben bir manava uğrayayım," deyince, "Bu kadarına gerek yok, onu mahcup etme," diye mırıldandım.

"Karımın babasının gönlünü hoş etmeyeceğim de kimin gönlünü hoş edeceğim?" diye sormasını beklemediğimden yine şok olmuş hâlde ona bakakaldım. Aniden böyle şeyler söylemeyi bırakmayacak gibi duruyordu.

"Karım deyip durma be." Bakışlarımı kaçırdım. "Karınım da sanki."

"Geçen sefer öyle demiyordun ama sen bilirsin. Benimle içeri gelsene," diyerek çenesiyle hastaneyi işaret etti.

"Babama okula gideceğim dedim."

"Okulun sınırlarındayız zaten Allah Allah," diye homurdanınca ellerimi montumun içine sokup, "İyi, yürü hadi," dedim.

"Sen sana karım dedim diye biraz paniklemiş gibisin," dedi gülerek. Yan yana yürürken yorum yapmasam da kalbimin atışları öyle yüksekti ki ben konuşmasam da kalbimi duyuyor olma ihtimali çok yüksekti.

Hastanenin kapısından girdiğimiz an bileğimden yakalayarak beni yana çekti ve hiç beklemediğim anda uzun, güçlü kollarını bedenime sararak yüzümü göğsüne gömmemi sağladı. Yanaklarıma kan hücum etti, kalbim yerinden kopup gidecekmiş gibi yükselerek çarptı ve ciğerlerim onun eşsiz kokusuyla doldu. Yüzünü soğuk saçlarıma gömerek, "Şunun için kaç dakikadır bekliyorum yüreğim ağzımda, haberin var mı?" diye sordu.

Kollarımı güçsüzce beline sarıp, paltosunun kumaşını avucumun içine alarak sıkıp, "Özlemişim," diye fısıldadım.

"Sensiz bir gece geçirdim, ikinci geceye nasıl tahammül edebilirim ki? Bu gece baban gittiğinde gelecek misin evimize?"

"Gelirim," diye fısıldadım. "Yemek yedin mi akşam?"

"Sensiz boğazımdan geçmedi," dedi açıkça, kızgın hissetsem de ona sarılmaya devam ettim.

"Sen böyle çocuk gibi yemek yemek için bile beni mi bekleyeceksin?"

"Evet," dedi ve bana daha sıkı sarıldı. Beni saran kollarındaki tedirginliği hissettim, özlem de oradaydı ama bir şeylerin yolunda gitmediğini bana sarılarak bile anlatabiliyordu. Kaşlarım çatıldı, sorular dilimin ucunda birikti ama bunu yapamadım. O da bana söylemek istedi ama söyleyemedi.

İhtimaller içimde bıçak gibi dolaştı. Kanatmadı ama kesikler açtı ve şunu anladım ki kesik kanamadığında acısı daha fazlaydı.

"İyi hissettirdi," dedi, "ihtiyacım olan buymuş. İyi hissettirdi."

Sertçe yutkunup, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğumda sustu, bu bir cevaptı, aldığım cevap canıma okudu ama ona sarılmayı bırakmadım. Ayrıntıları sormadım çünkü korku yeniden oradaydı, pençelerini içime batırıp beni kazımaya başlamıştı.

Bana her şeyin yolunda olmasını çok istiyormuş gibi sarıldı.

Ona her şeyin yolunda olmasına ihtiyacım varmış gibi sıkıca sarıldım.

"Ben bir Yener'i göreyim," diyerek beni kollarının arasından azat ettiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerimin içine bakarken, "Kaçta çıkarsın dersten?" diye sordu. "İstersen seni almaya gelirim."

"Gerek yok, Simge ile olacağım," dedim sadece.

Sorular yoktu çünkü cevapları korkutucu geliyordu.

Sorular yoktu belki ama sanki sorulmamış soruların tamamının cevabı buradaydı, ikimizin gözleri arasında bir uçurum gibi derinleşiyordu.

"Kendine dikkat et," dedi, başımı salladım. Eğilip yanağımı sertçe öperken parmakları boynumu okşadı. Benden ayrılırken son kez çenesini başımın üzerine yaslayıp, âdemelması görüş alanımdayken, "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum."

Ve sonra benden uzaklaşmaya başladı. Ben de babamın gözüne görünmemek için arka çıkışa dolanıp okula doğru yürümeye başladım. O günün geri kalan tüm zamanında kalbim korkuyla çarptı, damarlarımdaki kan bile sessizdi ama düşünceler kafamın içinde bir mahşer yeriydi.

ONUR KIRGIZ'IN ODASI

Önündeki dosyaya çenesinde süregelen kasılmalarla bakmaya devam ediyordu. Sert bir manevrayla boynunu çevirip çıtlattı, bu rahatlamasına yetmedi. Gözlerini yeniden dosyaya indirdikten sonra odanın ka-

pısında dikilmiş onu izleyen adama hitaben, "Bu it sürüsüyle ilgili daha fazla detaya ihtiyacım var," dedi, adam pürdikkat onu izliyordu.

Karşısında terörle mücadele mevzu bahis olduğunda işinde son derece iyi biri olduğunu bilmenin getirdiği farkındalıkla, "Daha fazlası için askerlerimizle ortak çalışma sürdürmek akıllıca olacaktır," dedi ama önerdiği yolun zaten Onur'un kafasında var olan bir düşünce olduğunu biliyordu.

"Şanlı Türk Komandosu bana yardım edeceğini iletti zaten," diyerek gözlerini adama çevirip, ona dik dik baktı. "Ama bu çocuklar operasyondan yeni geldi. Yaralarını sarmaları için vakit bile vermeden onları bu işin içine sürüklememi söylüyorsunuz. Ben buraya bu sorunu kökünden çözebilmek adına gönderildim."

Adam başını aşağı yukarı sallayıp, "Peki ne yapacaksınız?" diye sordu. "Medyada görünmemeniz gerekiyor. Şu an hainlerin arasına sızamayacak bir konumdasınız. Bu yüzden askerlerimizin yardımına açık olmak durumundayız. Timde henüz hiç görülmemiş komandolar var, gölgeler işlerinde iyi. Onları yönlendirsek?"

"Bunun için erken. Erken bir atakta karşı tarafın gözlerini üzerimize çekeriz." Onur, sırtını deri koltuğa bastırıp derin bir nefes aldı. "Gurur Mert Çalıklı, operasyondaki parlayan isim olarak geçiyor. Kim bu adam?"

Adam, "Bir bilgim olmasa da oldukça kuvvetli biri olduğu belli," dedi. "İşimize yarayacak bir ekibin başına koyulabilir."

"O adam yönetilebilecek birisi değil. Şanlı Türk Komandosu yönetilmez." Onur, önündeki dosyaya baktı. "Yine de onun zekâsına, çevikliğine ihtiyaç duyuyorum. Timin dinlenmesi için kısa bir süre verelim onlara. Ardından onlarla çalışmak istiyorum. O süreçte elimize ne kadar bilgi varsa geçirmeliyiz. Sırtımı sadece onlara dayanamam. Bu benim görevim."

Adam başını tekrar salladı.

"Savcıyla görüştün mü?" diye sordu bu defa Onur.

"Evet."

"Güzel." Başını salladı. "Hastaneden bilgi aldım. Yaraladıkları askerin adı Yener. Adamın hayatını bitirmişler." Onur, kaşlarını çatıp öfkeyle soludu. "Bunun için ne yapılabilir araştır."

"Tabii," dedi adam, "ama bu bizi ne kadar ilgilendiriyor?"

"O adam bir asker," dedi Onur üstüne basa basa. "Bizim askerimiz. Ne demek ne kadar ilgilendiriyor? Sana söylediğimi yapmak için burada değil misin sen?"

"İleri gitmiyor musunuz?"

"Ne kadar derine gireceğime ben karar veririm. Sana söylediğimi yap." Bilgisayarının kapağını açtı. "Hakan Basri Şenkaya ile görüşmem gerekecek."

Adam, karşısındaki adamın söylediklerine içten içe öfke duymuş olsa da ona karşı gelemeyeceğinin bilinciyle, "Bir görüşme ayarlarım," dedi.

"Bana bir ev gerekiyor. Burada bir süre daha kalacakmışım gibi görünüyor çünkü," diyen Onur, dizüstü bilgisayarının klavyesinde parmaklarını dolaştırmaya başladı. "Kiralık ev ilanlarından oluşan bir dosya hazırlamanı rica edeceğim. En kısa zamanda kafamı sokabilecek bir evim olursa iyi olur."

"Tabii."

"Güzel. Çıkabilirsin." Onur gözlerini kaldırıp hâlâ ona bakmaya devam eden adama kaşlarını çatarak baktı. "Çıkabilirsin," diye tekrarladı.

"Pekâlâ, bana ihtiyacınız olursa bir telefon ötenizde olacağım." Adam kapıdan çıkarken son kez Onur'a baktı. İçinden ne kadar ileri gidebileceğini sorguladı. Onur Kırgız, her şekilde ileri gidebilecek türden bir adamdı.

Aldık başımıza belayı, diye düşünerek kapıdan çıkıp kapıyı kapatırken gözlerinde yorgun bir ifade belirmişti.

Onur bir süre askerler hakkında düşünür gibi ekranı izledi, daha sonra enter tuşuna bastı ve arama motorunda beliren isme uzun uzun baktı.

Zeliha Özdağ...

Yanlardan çekilmiş, içleri iri gözleri âdeta bir tabiat harikasıydı. Küçük burnu havaya bakıyor, burnunun üzerinde yoğunlaşarak tüm yüzüne yayılan çiller, güzel yüzünde onu farklı kılan bir desen gibi parlıyordu. Açılan fotoğrafta başını sol omzuna yaslamış, saçları diğer omzuna yayılırken belli belirsiz bir biçimde tebessüm etmişti.

Onur Kırgız, uzun süre fotoğrafı inceledi. Fotoğrafı kapatmadan saniyeler öncesindeyse, dudaklarında gizleyemediği şefkatli bir tebessüm belirmişti.

ZELİHA ÖZDAĞ

Çocuk parkında oturmuş, soğuk zincirin tekini tutarak ayağımla kendimi itip çekiyor, salıncakta bir ileri bir geri sallanıyordum. Gece, gökyüzünün üzerinde asma bir tavan gibi salınmıştı ve ay, bulutların ardına gizlenmiş olsa da hareket hâlindeki bulutların boşluklarından anlık da olsa ışığını yüzüme indiriyordu. Dudaklarımdan küçük bir ıslık sesi dökülüyor, otobüse bindiğimden ve indiğimden beri aklımdan çıkmayan o şarkının melodisini mırıldanıyordum.

Elimi cebime sokunca kutunun dokusunu parmaklarımda hissettim. Kutuyu avucumun içine alırken gözlerimi parkın öteki ucuna çevirdim. Bugün bu bilekliği ona vermek, diğer bilekliğinin hemen yanına takışını izlemek istiyordum. Gülcan teyzenin sesi, anlattığı hikâye, mahmur ve yaşlı bakan gözleri, her biri zihnimin içinde tufan gibi büyümeye başladı. Onu korusun istiyordum. Tüm kötülükler ondan uzaklaşsın istiyordum. Belki bir taştan bunu beklemek çok saçmaydı, belki hiçbir işe yaramayacaktı ama kalbim biraz olsun onu koruduğuna inandığı için belki de daha az korkuyla çarpacaktı.

Gurur'u parka çağırdığımda ne düşünmüştü bilmiyordum, bir şeyler konuşmak istediğimi düşünmüş olabilirdi ya da bir şeylere kafamı yorup durduğum için ona ihtiyaç duyduğumu düşünmüştü belki de. Evet, ona ihtiyaç duyuyordum ama bir şeyleri anlatmak için değil, ona sığınıp zihnimi susturmak için değil, onu koruyacağına inandığım bir şeyi ona vermek için ona ihtiyaç duyuyordum.

Görüş alanıma girdiğinde arkasına aldığı karanlığa rağmen onu tanıdım. Uzun boylu, cüsseli, yürüdüğünde karanlığın içine bile gölgesini diken ondan başka kim olabilirdi ki? Ağır, yere sağlam basan adımlarla bana doğru gelmeye devam ediyordu. Parkın içinde ilerledi, oyuncakların ortasından geçerek tam önüme geldiğinde olduğum yerde yavaşça sallandım ve yağlanmayan zincirler gıcırdadı.

Kafamı kaldırıp ona bakarken, "Düşündüğümden erken geldin," dediğimde, "Çünkü beni çağıran sendin," diye cevap verdi.

Gözlerinin içine uzunca bir süre baktıktan sonra yanımdaki salıncağı işaret ettim. Başta duraksayıp salıncağa baksa da istediğim şeyin mantıksızlığı hızlı bir şekilde gözlerini bana çevirmesine neden oldu. "Ben kocamanım," deyince güldüm, gülüşüme bakarken tek kaşını kaldırdı. "Burası çocuklar için."

"Sen de çocuk gibisin bazen."

"Bu kadar iri çocuk mu olurmuş?"

Sorusu üzerine dudaklarımdaki gülümseme bir çiçek gibi soldu. "Bence çocuksun," dedim sessizce ama üstüne gitmek istemedim. Yarası hâlâ açık duran, kan sızdıran çocukluğuna dokunacak olursam şayet, en çok onun acı duymasından çekindim. Beni kırmak istemiyormuş gibi derin bir nefes alıp, yanımdaki boş salıncağa oturdu. Bacakları salıncağa çok uzun geldiğinden onları öne doğru uzattı. Uzun bacaklarına, ardından yüzüne baktım ve yanağımı soğuk salıncak zincirine yasladım. Gözlerini bana çevirirken, "Üşümüşsün," dedi, "fındıktan hâllice burnunun ucu kıpkırmızı olmuş."

"Isparta hep soğuk oluyor," diyerek onu izlemeye devam ettim.

"Yanağını zincire yaslıyorsun ama o zincir soğuk," dediğinde, söylediği şey, bir nedenden eski bir anının zihnimde başıboş bir şekilde süzülmeye başlamasına neden oldu.

Derin bir nefesi içime çektim, hemen ardından, "Soğuk zincirlerin nasıl hissettirdiğini iyi bilirim. Yanağımı uzun süre oraya yaslı tutarsam ısınacaktır," diye mırıldanarak göğsüne baktım. Ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibi gözlerini yüzümden çekmeden bana bakmaya devam etti ama ben onun aksine göğsüne bakıyordum. Bir zamanlar o soğuk zincir kendisiydi, yanağımı yasladığım kısmı ise tam göğsüydü ve o göğüs öylesine soğuktu ki kalbinin donuk olduğuna beni inandırırken beni de üşütüyordu. Oysa şimdi göğsüne yaslandığımda ateşi hissediyordum, bana hissettiği tüm sınırsızlıkları hissediyordum; evimde gibi hissediyordum ve anahtarı onda olan bir kapıyı sırf benim açmam için kapının zilini çalmış gibi hissediyordum.

"Soğuk zincirlerin sana zaafı vardır belki," dedi, "karşı koyulmuyordur belki sana. Demiri ateşe tutarsan sonunda onu lale çevirirsin. Sen o zinciri kendi laline çevirmişsindir belki."

Her bir cümlesi vurguluydu, ciddi bir şeyden bahsediyor gibi konuşurken gözlerimin içine, ruhuma bakıyordu. Ruhumda ondan başka ne vardı ki?

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Gözlerinden yorgunluk akıyor," diye fısıldadım, zor günler geçiriyordu ve bu günlerin ardı arkası kesilmeyecek gibi duruyordu. Gurur bir elini salıncağın zincirine koydu, ardından gözlerini benden uzaklaştırıp ileride bizi izleyen karanlığa çevirdi.

Derin bir iç çekişin hemen arkasından, "Yorgunum," diye itiraf etti. "Yoruldum."

Birçok cümle kurmuş, o cümlelerin belki de hepsinde derinden yaralandığımı hissetmiştim veya o cümle bir şekilde içime çok derine inerek dokunmuştu ama bu itiraf, tüm o cümleleri arkasına atarak sert bir tokat gibi ruhuma indi.

Elimi montumun cebinden çıkarıp dizime sürterken, "Daha fazla operasyon olacak mı?" diye sordum sessizce.

"Evet, öyle görünüyor. Onur Kırgız şebekeyi tamamen çökertmek için bizden yardım isteyecek gibi," dediğinde başımı salladım ama her nedense boğazımdaki yanma hissini durduramadım. Bir gün gurur duyduğum bu görev, bir diğer gün ciğerime ateş olup düşerse, ben ne yapardım? Bunu ona hiç söylemedim ama o, ben bunu söylemesem de bunu anladı, bunu hissetti, bu belki de benim bilmediğim zamanlarda dahi onun bildiği bir gerçekti.

"Emsal konusunda da ne yapman gerektiğini bilmiyor olmalısın," dedim saklayamadığı, belki de profesyonelce saklasa da benim önüme düşen, ruhunu tanıdığım için sobeleyip durduğum bir gerçeği yüzüne vurarak.

"Ne yazık ki," diye mırıldanırken hâlâ karanlığı izliyordu. O karanlıkta onu izleyen hangi anısıydı merak ettim ama kafamı çevirip o karanlığa bakamadım.

"Halledebileceğini bildiğimden senin kadar kafaya takmıyorum," diye yalan söylediğim an, yalan olduğunu bildiğinden burnundan sert bir nefes verip gülerek gözlerini zemine indirdi. Postalının altındaki taşları ileri geri sürüklemeye başladı. İçinde kasırga gibi büyüyerek ilerlemeye devam eden karmaşayı durdurmanın yollarını arıyor gibiydi. Kaygısız bir şekilde başını yastığa koyacağı günün gelmesi için ömrümden binlerce gün verebilirdim; buna hazır hissetmek beni korkuttu.

"Çocuk parkları seninle buluşma yerlerimizden birisi değildi aslında," dediğinde konudan kopmak istediğini bildiğimden üstüne gitmemeyi seçerek başımı salladım. Başımı salladığımda soğuk zincir yanağımda onun güçlü parmakları gibi dolaştı. Zincir, onun mahlasıydı ve yine zincir, ona çok benziyordu.

"Seninle normal çiftlerin gittiği yerlere gidebilelim, kuytu köşelerde buluşabilelim istedim. Kötü mü yapmışım?"

"Mükemmel yapmışsın," diye destek çıkması beni gülümsetti.

"Konudan kopmak istediğini bilsem de sana en başında sormam gerekeni sormadım," dediğimde ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi kaşlarını çatıp, omzunun üstünden bana baktı. "Operasyon nasıldı? İzlediğim kayıt ve başarılı olmanız dışında, orada başına kötü bir durum geldi mi? Kötü bir şey yaşadın mı?"

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki benden korktuğunu, aynı zamanda bana hayran olduğunu gözlerinde gördüm. Alnının ortasında beliren çukurun derinliklerine gömdüğü o şeyi gördüğümde kalbim hızlandı. Bir şey olmuştu. Olmuştu ve bana söylememişti. Kalbimin atışları tahammül seviyemin altına düşecek şekilde ıssızlaştı. Artık duyduğum yalnızca damarlarımda ilerleyen kanımın uğultusuydu. Gözlerinin içine bir cevap bekleyerek, o cevaba muhtaçmışım, o cevap benim hayati damarımmış gibi baktım. Bakışım onu yaraladı, bunu benden saklamadı ya da saklayamadı; gözlerine çökenin bana hissettirdiklerinin ağırlığından olduğunu biliyordum.

Gözleri yaşanmaması gereken bir gece gibi bakıyordu.

"Bir şey oldu," diye fısıldadım, kalbimin sızısı tüm bedenime yayıldı, ellerimi uyuşturdu. "Oldu, değil mi? Saklama benden."

"Görev başarılıydı," dedi sakince ama sorularımdan saklanamayacağını, cevaplarından beni alıkoyamayacağını biliyordu. Tüm ısrarımla, yana yıkıla gözlerime tırmanan bir hisle ona baktığımda, "Girdap ile birlikteydik," dedi ve anlatacaklarının güçlü bir rüzgâr olup zihnimin üzerinden beni sarsarak geçeceğini anladığım için hızla zinciri kavradım. Gözleri gözlerimde saplı duruyorken, dudaklarından bana doğru kâğıt kesiği sancılar hissettiren kelimeler akmaya başladı.

Anlattığı her şey, kafamın içinde net bir biçimde canlanırken, onun sesini takip eden rahatsız edici bir sinyal sesi kafamın içini kırıp geçiriyordu. Detay vermeden anlattığı şeyler bile beni bunun içine sürüklüyorsa, o an yaşadıklarının tamamını bilmek bana nasıl hissettirecekti? Zinciri daha sert asılmamla salıncaktan bir ses geldi ve Gurur, son cümlesini ağzının içinde geveleyerek susup önce salıncağın zincirine, ardından tüm gücünü tüketen vücudumun güç dilendiği, zinciri kavrayan ellerime baktı.

"Batıyı vur emrini sen mi verdin?" Sesim titriyordu, sesim bir mum gibi titriyordu. Gurur, gözlerini boynuma indirdi, gözlerime bakmaya yüreği mi yoktu yoksa bana hissettirdiği şeyle yüzleşmek onun boynuna

bir kılıç gibi iniyor muydu anlayamadım. Zinciri daha sert kavrayarak, "Bir cevap ver," diye fısıldadım. "Sen miydin?"

Boğazından kayıp giden yutkunuşun sesi zihnimde sis bulutu gibi asılı kaldığı süre zarfında, "Evet," diye fısıldadı.

Bu kez kalbime batan kalp atışlarım değildi, kalp atışlarımı boğan benim kalbimdi.

"Batıyı sen tam da oradayken vurmasını istedin," diye fısıldadım, fısıltım kendime bile ulaşmayı başaramadı ama Gurur, bir feryat koparmışım gibi irkilerek yeniden gözlerimin içine baktı. Oysa öyle sessizdim ki kelimelerim dudaklarımdan kayarken bile ben kelimelerime yabancı ve sağırdım.

"Bu benim görevim, ben bunun için yetiştirildim," dediğinde doğruluk payını bir kenara atacaksak eğer, şu an yaptığı şey soğuk bir namluyu benim kalbime yaslamaktı, başka bir şey değildi. Ama haklıydı, haklılığı beni öyle çok korkuttu ki yatağın altındaki canavarın varlığından emin olmuş bir çocuk bile belki de o gece benim korktuğum kadar korkmazdı. İhtimaller içindeki bir şeyi öğrenmek korkutucu olurdu. İhtimaller içindeki bir şeyi öğrenmiştim. Gerçekleşen bir şeyi.

"Yaptığım şey, tüm askerlerin o an için yapması gereken şeydi." Kendini neden savunuyordu? Kendini savunma nedenini, kirpiğime takıldığının farkında dahi olmadığım o gözyaşı birden bir halat gibi kopup yanağıma düştüğünde anladım. Elimin tersiyle gözyaşımı silip sevdiğim adamın gözlerine onun kimliğinden, var oluşundan, bir asker oluşundan kaçmadan baktım. Ve kaçmadığım o şey, beni bir kez daha tam karşısında duruyorken kalbimden vurdu.

Gurur, gözlerini yanağıma indirdi, ardından gözyaşımı silen elime bakıp sertçe yutkunarak, "Bir askeri sevmek zor, değil mi?" diye sordu, sorusu daha çok kendisine yönelttiği bir soruydu sanki ve kendine vereceği tüm cevaplar, benden önce yine kendisini paramparça ediyordu.

Başımı iki yana salladım. Ardından aşağı yukarı salladım. Bu bir reddediş ve aynı zamanda kalbimin attığı çelme yüzünden yere kapanırken yaşadığım bir kabullenişti.

"Hayır... Evet," dedim birdenbire, ardından, "seni seviyorum ben," diye devam ettim cümleme ve nokta görevi gören o üç kelimelik cümlem onu şakağından vurmuş gibi sarstı. Göz gözeyken sessizdik. O ne başını salladı ne başka bir şey yaptı. Ne kabullendi ne de reddetti. "Yapman gereken buydu, değil mi?"

"Evet," dedi.

Benim önüme bir şeyi aldığını hissetmiş gibi utanarak başını önüne eğince, "Ben," diye fısıldadım, "sen... Sen başını eğdirecek bir şey yapmadın ki." Kafasını kaldırıp bana bakamadı. Yaptığı şeyden pişman değildi ama kalbi, kalbimin önünde boynunu bükmüştü. Kalbi sanki bir an için benden çok utanmıştı.

"Benim kaderimde sen varmışsın," dediğimde gözlerini kıstı ama kafasını kaldırıp bana bakamadı, büyük avuçlarını birbirine yaslamış, parmaklarıyla oynuyordu. Bir çocuktan farksız görünüyordu. "Senin kaderinde şanlı bir Türk askeri olmak varmış." Elimi, elinin üzerine koydum. "Benim kaderimde bir komandoyu sevmek varmış," diye fısıldadım ve gözlerim yansa da ağlamadan cümleme devam ettim. "Senin kaderinde beni sevmek, vatanını ise her ne pahasına olursa olsun korumak varmış."

Gözlerini kaldırıp usulca bana çevirirken, ela gözlerinin aynası kırıktı ve ben o aynanın yansımasında onun sevdiği kadınla yüzleşiyordum. Ela gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Korktum," diye fısıldadım gerçeği saklamadan. "Ama aynı zamanda ne hissettim biliyor musun?" Bana soran gözlerle baktı. "Gurur hissettim. Senin gibi birini sevmenin gururunu hissettim. Çok korktum ama gururlu hissettim."

"Daima *gururlu* yaşamanı sağlamak istiyorum," dediğinde yaptığı kelime oyununu tam kalbimin ortasında, merkezimde hissettim.

"Bunu sağlayabilecek tek adam olduğunu da biliyorsundur öyleyse."

"Bunun için sana minnettarım."

"Ne?"

"Benim gibi birini sevdiğin için sana minnettarım."

Duvara toslamış gibi hissettiğim o saniyelerde bir elini kaldırıp elimin üzerine koydu ve ellerim iki elinin arasında güvenle sıkıştı. Yavaşça kaldırdığı elimi nefesiyle ısıttıktan sonra öptü, öpücüğü eklemlerimdeki yerini alırken ela gözleri de gözlerimdeki yerini almıştı.

"Çekip gitmek en kolayıydı, sen en zorunu seçtin. Kaldın, benimle devam ettin ve bir armağan gibi beni sevdin," diye fısıldadı mahcup bir sesle.

"Olması gerektiği gibi," diye fısıldadım. "Eksiği var, fazlası yok."

Zihnimin içinde o an orada olmasam da oradaymışım gibi hissettiren, "Batıyı vur," cümlesinden uzaklaşmak istesem de o cümle boğazıma dolan kan gibiydi. Yine de ona gülümsedim. Bunun kolay olmayacağını ilk andan beri biliyordum ama içindeyken ve bunu yaşarken bilmenin,

deneyimlemenin yanında inanılmaz basit kalacağını yeni yeni fark ediyordum.

Birden elimi elinin içinden kurtarıp salıncaktan kalktım. Zincir gürültüyle vurdu, bakışlarım onun gözlerine saplandığında tam karşısında dikiliyordum. Saklayamadığı şaşkınlığın yüzüne mürekkep gibi yayılışını izledim.

"Ben belki seni koruyamam, önüne kalkan olamam," dediğimde, sanki direksiyonu onun elinde olan bir arabayı karanlığın içine sürmüş gibi baktı gözlerimin içine. "Ki çok isterdim önüne siper olmayı ama biliyorum, sen asla istemezsin bunu."

Gözleri gece ve gündüzdü, birbirine karışınca şafak doğuyordu. Bakışlarının derin manası altında gitgide daha da ezildiğimi hissederek, "Ama seni koruyabilmeyi bu hayatta istediğim her şeyden çok istiyorum. Önceden babamı mutlu etmek için avukat olmak istiyordum. Şimdiyse seni korumak için avukat olmak istiyorum." Ona doğru bir adım atıp kafamı indirdim ve yüzüne pürdikkat baktım. "Benim senin kadar büyük ellerim yok, senin kadar uzun değilim, senin kadar güçlü değilim, sen çok savaş gördün belki ama ben ilk kez kanı senin yanındayken gördüm. Sen korumak nedir bilirsin, ben bilmem ama buna rağmen ben, sen benim binlerce adım önümde ilerliyor oluşuna rağmen, seni koruyabilmek isterdim."

Zihnimdeki ve kalbimdeki karmaşanın yankısıydı belki bu yaptığım, bilmiyordum ama o an ağzıma gelen her kelime, eğer ona söylenmezse, eğer içimde kalmaya devam ederse, ya bir zehir olup kanıma karışacak ya da bir bıçak olup derinlerime saplanacaktı.

"Tüm bunları düşündüğünden mi suspus oturuyordun burada?" diye sorarken, aslında bu soruyu yöneltmesinin esas sebebinin, ne diyeceğini bilemiyor oluşundan olduğunu anladım. Onu ne zaman anlasam, anlamak denen şey bana çok ağır geliyordu, o kadar çok anlıyordum ki kalbim paramparça oluyordu.

Elimi cebime attığımda kaşlarını çatmasına rağmen gözlerini aşağı indirmeden doğrudan yukarıya, gözlerimin içine bakmaya devam etti. Kutuyu avucumun içinde sıkarak, "Ben belki kocaman değilim, senin etrafını saramam, seni koruyup kollayamam, sana zırh olamam ama..." diye fısıldadım. Kutuyu çıkarırken kaşları daha da çatıldı ama hâlâ gözlerime bakmaya devam ediyordu. Kar taneleri ağır ağır, döne döne düşmeye, saçlarıma ve onun kumral saçlarına tutunmaya başlamıştı. Gözle-

rimiz birbirinden tek bir an olsun ayrılmazken kutuyu ikimizin ortasına getirerek havaya kaldırdım. "Belki bu da benim gibi küçücük bir şey, önüne geçemez, seni saramaz, kaplayamaz, sana siper olamaz ama..." Ne diyeceğimi bilemediğimden susup sertçe yutkundum.

Gözleri, birkaç saniye daha gözlerimde kaldı. Sanki gözlerimle ellerim arasında bir seçim yapmak zorunda hissediyor, ikisinden de vazgeçemiyordu.

Sonunda elimde tuttuğum kutuya baktı.

"Yine de bizi birbirimize zincirleyen bilekliklerimizin sende olan eşinin yanına çok yakışacağını ve belki ahmakça gelecek ama seni koruyacağını düşünüyorum," diye fısıldadım güçsüz, küçük bir kız çocuğundan farksız, savunmasız sesimle.

Belki bunu takarsan, bir daha ne batıyı vurmalarını istersin ne de beni kalbimden vurursun, diyemedim.

Kutuyu yavaşça açtığım an, gözleri kutunun içine çevrilmektense tekrar gözlerimi buldu. Şaşkındı, belki gülümsemiyordu ama gözlerinde sanki beni izleyen bir tebessüm vardı; benim için olan bir tebessüm.

"Düşüncem yanlış değildir, değil mi?" diye sormamla, gözleri gözlerime tutunmadı ve avucumda duran kutuya düştü. Tek bir nefes, o nefesle birlikte güçlü göğsü genişleyerek şişti. "Lütfen bunu beğen, olur mu?" Sorumla beraber, gözlerinde gördüğüme yemin edebileceğim o gülümseme dudaklarına da dokundu. Mucizeye bakmak. Göğe bakmak. Onun gülümseyişi, şafak gibiydi ama şafağın en kızıl hâliydi. *Lal gök,* diye düşündüm. Kızıla boyanmış o eşsiz, mükemmel gök karşımda duruyordu ve ben göğe ilk kez yukarıdan bakıyordum.

"Senin vereceğin bir şeyi benim beğenmeme lüksüm mü olur? Sen bana çöpten çıkardığın bir şeyi getirsen, o şey benim için değeri ne parayla ne de canla ölçülmeyecek büyüklükte bir hediye olur. Armağan olur."

Gözlerinde lal taşının ışıltıları oynaşıyordu. Elini yavaşça havaya kaldırdı, bileğindeki yarım kalp aşağı doğru sarktı ve gülümsedim ama gülümserken çenem soğuktan mı yoksa duyguların yoğunluğundan mı titredi, bunu bir türlü anlayamadım.

Bilekliği çıkarıp, titreyen ellerimle ona takarken gözünü bile kırpmadan beni izlemeyi sürdürdü. O kadar beceriksizdim ki bilekliğin ucunu geçirene kadar bir süre oyalanmak zorunda kaldım ama bu ona çok sevimli geliyormuş gibi pürdikkat beni izlemiş, sabırla beni beklemişti.

"Lal taşları koruyucu taşlarmış," derken yüzüne değil, bileğine taktığım taşlı bilekliğe bakıyordum. "Tanıştığım yaşlı kadın öyle söyledi."

Gurur yüzümü izlemeye devam ettiği esnada, "Tanıştığın yaşlı kadın mı?" diye sordu merakla. Her nedense, onunla bin farklı şekilde yakınlaşmış, bin farklı şey yaşamış olmamıza rağmen, tüm yaşananlardan utanmak yerine, tam şu an kafamı kaldırıp yüzüne bakmaktan utandım. Bunu hissetmiş gibi diğer elini çeneme koyup, parmak uçlarıyla hassas bir şeye dokunuyormuş gibi dokunduğu çenemi hafifçe yukarı kaldırınca gözlerim gözleriyle buluşmak zorunda kaldı.

"Utandığında çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

Bakışlarımı kaçırmamak için savaş vererek sorduğu soruyu görmezden geldim ve "Gülcan teyze. Merkezde bir dükkânı var. Doğal taşlar ve o taşlardan yaptığı el işi takıları satıyor," diye mırıldandım.

Parmağı hâlâ çenemdeyken, "Hım," dedi, gözlerimin içine bakmaya devam ettiği sürece yeniden konuşamayacakmış gibi hissettim. Ağzımı bıçağın bile açamayacağını anlayınca, "Çok beğendim," diye fısıldadı, fısıltısı yutkunmama neden oldu. "Bileğimden hiç çıkarmayacağım ve bu bileğimde olduğu sürece sen, beni narin ellerinle tutuyor, zarif kollarınla sarıyor, nadide bedeninle zırh gibi koruyor olacaksın." Başparmağıyla çene çukurumu okşamaya devam ederken gözleri gözlerimde asılıydı ve susmuş olmasına rağmen sanki hâlâ konuşuyordu. "Daima korunmuş hissedeceğim," diye fısıldadığında dakikalardır bakışıyorduk.

Kar taneleri kalbimin serin bir sağanağı anımsatan atışlarına ayak uydurarak daha hızlı bir şekilde, birbirlerine temas etmeden ama sanki el eleymişler gibi aceleyle, yoğun bir şekilde yeryüzüne düşmeye devam ediyordu.

"Bu, Allah'ın bana verdiği armağandan sonra aldığım en değerli armağan," dediğinde gözlerim dudaklarına düştü, gözlerine biraz daha baksam, bayılacaktım. "Allah bana armağan olarak seni verdi ve sen de Allah'ın bana armağanı olan sen, benim nadide, eşsiz parçam, kalbimin yüce sahibi olan sen, bana bu bilekliği armağan ettin. Armağanımdan bir armağan."

"Böyle konuşmayı sürdürürsen düşüp bayılacağım, sonra beni hastaneye götürürken babama haber vermek zorunda kalacaksın ve o da seni beylik tüfeğiyle muhtemelen ağır hasar bırakmasını isteyeceği yerlerinden vuracak. Ağır hasar vermek isteyeceği yerlerini az çok tahmin

ediyorsundur," dedim aceleyle. Panik yüklü konuşmam onu gülümsetti, gülümseyince insanın yalnızca dili değil, içi de lal oluyordu.

Birdenbire alnını alnıma yasladı, sıcak nefesi karın soğuğunu bile sıyırıp attı. Tenimde alev gibi dolaşan o hissin kanımı, derimi, kalbimi ve ruhumu ısıttığını fark ettim.

"Kötü bir gün geçiriyordum, Zeliha Özdağ. Tam anlamıyla berbat bir gündü. Umudum yoktu, pişmanlığım çoktu, önümü göremeyecek kadar karanlıkta hissediyordum ve sonra seni gördüm, umut saklandığı yerden çıktı, pişmanlıklarımın sesi bir nebze olsun kesildi ve birdenbire ışıklar açıldı." Alnını alnıma sürttü. "Sen parıldıyorsun ve ben kör olmak namına, ışıltından gözlerimi tek bir an olsun çekmiyorum. Çekmeyeceğim."

Kötü bir gün geçirmesinin nedenini tahmin etmek ağzımda acı bir tat bıraksa da ona kendini daha da çıkmazda, suçluymuş gibi hissettirmek istemediğimden sadece kollarımı beline sardım. Bedenim onunkinin yanında oldukça küçük olabilirdi ama kollarım hâlâ onu içine saklayabileceğim kadar uzundu.

"Kolların beni sardığı için mi kendimi çok güvende hissediyorum yoksa bilekliği bileğime taktığından mı? Yoksa bunun nedeni her ikisi mi?"

Sorduğu soru kar tanelerine karışarak zamanın içine düşerken ona sıkıca sarılmaya devam ettim.

Hastanenin önündeki kalabalığın tek sebebi vardı, bu da Yener Açıkgöz'ün bu sabah saatlerinde taburcu olmuş olmasıydı. Tüm askerler, sivil birer kimlik giyinmiş, onu almak için hastanenin bahçesine ip gibi dizilmişlerdi. Şemsiyenin altında durmuş, Eymen ile hemen karşımızdaki coşkulu kalabalığı izliyorduk. Babam migren atağı yüzünden gelmemişti, Gurur'un evinde dinleniyordu. Çolpan, Ayça ve Biricik de buradaydı.

Bu sabah buradan kurtulmuş olan adamın gözlerinin aradığı tek kişi de buradaydı. O kişiye baktım. Kahverengi bir şemsiyenin altında, saçlarını sıkı şekilde atkuyruğu yapmıştı, üzerinde soğuk havaya rağmen kot bir ceket, altında da kot ceketiyle uyumlu bir kot pantolon vardı. Yeşil gözlerini çekmeden coşkulu kalabalığı izliyordu.

Yener'in göğsünde hâlâ bandaj olduğundan duruşu normalden daha dikti ama bedeni ağrıyor olsa gerek, attığı adımların sonunda her seferinde sol kaşı hafifçe seğiriyordu. Üzerinde beyaz bir tişört vardı, tişört

normalde giydiklerinden daha büyük bir bedene sahipti ve Muşta onun omuzlarına siyah bir palto atmıştı. Gözlerim Yasemin teyzeyi aradı, kısa süre sonra Yasemin teyzenin Zafer'in koluna girmiş, gülümseyerek oğlunu izlediğini gördüm.

Hastanenin önündeki kalabalık kafeteryadaki ve saçakların altında kalarak yağmurdan korunan banklarda oturan insanların da dikkatini çekmişti. Meraklı bakışlar sık sık Yener ve etrafını çeviren tıpkı onun gibi oldukça cüsseli erkek grubunda dolaşıyordu. Yener'in bakışlarının bize yöneldiğini gördüm, önce bana, daha sonra Simge'ye baktı ve Simge'ye bakışı, herkese dokunan bakışlarının toplamından bile fazlaydı.

Birden tüm o kalabalığın içini âdeta yararak hepsini arkasında bırakıp yürümeye başladığında kaşlarım havaya kalktı. Yağmurun altında ıslanmak biraz bile umurunda olmadan hızlı adımlarla yürüdü. Tam Simge'nin önünde durduğunda zaman da onlar için durmuş olmalıydı ama o an, onlar için duran zaman bizim için hızla akmaya devam ediyordu.

Yener, yağmurun altında ıslanıyordu. Simge, bir adım daha atıp ona yaklaştığında ve şemsiyeyi biraz daha yukarı kaldırdığında, artık şemsiyenin altındaki kişi sadece Simge değildi, Yener de şemsiyenin altındaydı.

Yener, gözlerini Simge'nin gözlerinden çekmeden, "Merhaba," dedi ve Simge bu beklediği bir şeymiş gibi gülümsedi. Gülümsemesi birkaç saniyenin sonunda sonra erdiğinde o da Yener'e, "Merhaba," demişti.

Yener önce Simge'nin üzerindeki kot cekete, sonra Simge'nin yeşil gözlerine baktı. "İyi görünüyorsun."

"Evet, her zaman iyi görünürüm." Simge alayla gülümsedi. "Sen de iyi görünüyorsun. Sadece epey kilo vermişsin."

"Verdiğim kiloları alırken bana yardım etmek istersen eğer, beni yemeğe çıkarmana izin verebilirim," dedi Yener hiç düşünmeden. Simge bu cümle karşısında afalladı çünkü karşısında sessizliği giyinen o adam değil, tam gözlerinin içine bakarak ona doğru adım atan bir adam vardı.

"Ben iyi kalpli bir kızım, yardım etmeyi çok severim," dedi Simge.

Eymen sorguyla bana baktı, bunu hissettim ama ona bakmaktansa ikisini izlemeye devam ettim.

"Biliyorum, ben de iyi kalpli bir kızın yardımseverliğinden yararlanmaya çalışan ahlaksız adamın tekiyim," dedi Yener, gözlerini Simge'nin gözlerinden çekmeden. Yağmur şemsiyeye sertçe vurarak yağıyor, bir

şemsiyenin altında kendilerine ait bir dünyadaymış gibi hiçbir şeyi umursamadan birbirlerini izleyerek konuşuyorlardı.

Sonunda Yener, "Telefon numarası sihrini unutmadım," dedi ve aralarındaki o şakaya bir süre gülümsediler. "Yeni bir sihir numarası öğretmek istersen bana, numarandan numarama gelecek bir yemek teklifi mesajıyla başlayabilirsin işe." Bir adım geri çekildi. "Şimdi gidip hızlıca iyileşmeliyim ki ahlaksız adam olmaya kaldığım yerden tüm gücümle devam edebileyim, değil mi?"

Simge, "Kesinlikle," dediğinde Yener başını sallayarak bakışlarını bana çevirdi.

Gülümsedi, bu gerçek bir gülümsemeydi; etimi ve ruhumu çekiştirdi.

"Pekâlâ, bir diğer Özdağ kızını yine bir *askere* kaptırmak üzereyim, abla beni tut yoksa yere çöküp kafamı kaldırım taşına vurmaya başlayacağım. Belki de Aliço[1] gibi kafamı ellerimin arasına alarak 'Hayır, Özdağ kızlarından biri daha değil' diye sürekli tekrarlarım, bilemiyorum." Eymen midesi bulanıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Yener'in de o kadar korkunç birine dönüştüğü ânı görecek olursam eğer, işte o zaman ölümüne enişteci bir adama dönüşeceğim. Iy."

Hissettiklerimi örtbas eden bir gülümsemeyle Eymen'e baktım. "Buna kendini hazırlasan iyi edersin gibi geliyor."

Eymen bana şokla baktı. "Lütfen kalbime indirecek şeyleri çok normalmiş gibi söyleme bana ya," diye söylendi. "Bunlarla başa çıkmak için asker olmaya karar verdim. Hem gelecekteki kocan olması çok muhtemel asker birey, bana iyi bir asker olabileceğimi söylemişti."

"Gurur abi diyordun, asker birey mi oldu?"

"Bizi duyabileceği kadar yakınımıza geldiğinde tekrar abim olacak," dedi ürpererek.

"Ödleğin tekisin."

"Neredeyse altıma işiyordum, yalan mı söyleyeyim?"

Gülerek kolumu omzuna attığımda eğilerek yüzünü omzuma gizledi. "Lütfen beni koca canavardan koru," dedi alayla.

Yener'i bindirdikleri arabayı çok uzun süre izledim. Gidişini izlemek can yakıcıydı ve daha acısı, olası bir gelecekte açacağı gözlerinde acıyı, derin ızdırabı görmek olacaktı. Aracın sürücü koltuğuna binen kişi Hakan Basri Şenkaya olmuştu. Yener'i geleceğe sürecek direksiyonu tutmak, avucunda Yener'in kalbini tutmak kadar zor gelmiş olmalıydı ona.

---

[1] Ay Yapım imzalı Çukur adlı Türk televizyon dizisindeki bir karakterdir. (ed.n)

Gurur, büyük adımlarla bize doğru gelirken Eymen ıslık çalarak yavaşça benden uzaklaştı ama bu bile beni güldüremedi. Simge hareketsizce durmuş, uzaklaşan cipi izliyordu. Kalabalık hâlâ buradaydı ama artık Yener yoktu.

Gurur, yağmurun altında bana doğru yürüdüğünden kumral saçları ıslanarak daha koyu bir renge bürünmüştü. Gergin bir şekilde tam karşımda durup, "Keşke buraya kadar gelmeseydin," dedi aceleyle. Söylediği şey bana öfkeli hissettirse de sadece gözlerinin içine bakıp sustum. "Yağmur yağıyor, hasta olacaksın. Ondan diyorum. Bildiğim kadarıyla bugün dersin de yoktu." Durdu. "Var mıydı?"

"Yoktu," dedim. "Yener'i görmek istedim. Buradan çıkarıldığını görmeye ihtiyacım vardı."

Ela gözlerini benden ayırıp farklı bir yöne çevirince içimdeki durgunluk daha da arttı. Islandığından elimi kaldırıp şemsiyeyi yukarı ittim ve şemsiyenin altına girmesini sağladım ama koca cüssesi şemsiyenin altına sığmadığından omuzları hâlâ ıslanıyordu.

"Tesise mi götürüyorlar?"

"Lojmana götürülecek önce, orada daha rahat eder," dediğinde, "Bundan nefret edecek," dedim.

"Etti zaten. Tesise dönmek istiyor ama döndüğü an yerinde durmadan zıp zıp zıplayacağını hepimiz biliyorduk." Gurur, bakışlarını Simge'ye çevirdi. Sessizce boşluğu izlediğini, hareketsiz durduğunu görünce sertçe yutkunup yeniden bana baktı. "Sizi eve bırakayım."

Bir şey söylemedim. Önce Simge'yi evine bıraktık. Yol boyunca sessizlik hâkimdi. Simge pek konuşmadı, genellikle gözlerini cama çevirip akıp giden yolu ve o yolun üzerine yeryüzüne savaş açmış gibi düşen yağmuru izledi.

Arabada sadece Eymen ve ben kaldığımızda gökyüzü o kadar koyu renkti ki sanki geceydi. Araç şehrin içinde son sürat ilerleyip, yağmur birikintilerine çarparak suların etrafa sıçramasına neden olurken Eymen birdenbire, "İkinizin üstüne çöken bu sessizliğin sebebi baban mı?" diye sordu Gurur'a, ardından durup, baban dediğine pişman olmuş gibi, "yani o adam mı?" diye düzeltti sorusunu.

Gurur ile aynı anda, "Hayır," dediğimizde arka koltukta derin bir nefes çekerek, "Vay be, yeniden aşk senkronizasyonu," diye mırıldandı. "O herifi haşat ettin, iyi, güzel ama onu teslim etmen ya da her neyse işte, bir şeyler yapman gerekmiyor mu?"

Gurur, "Çok soru soruyorsun," dedi ketum bir sesle.

"Sorma hakkına sahibim bence çünkü ablam da bu işin içinde," dedi Eymen ama her ne kadar cesur bir cümle kurmuş olsa da cesareti Gurur'un bakışları dikiz aynasından ona çevrildiği an soldu. Sessizce koltuğa sinerek, "Sen her nasıl Eylül'ü düşünüyorsan, ben de ablamı düşünmek zorundayım," dedi sessizce.

"Ablanı düşünme demiyorum, düşün. Ama ablanı ben de düşünüyorum. Ben ablanı her şeyden çok düşünüyorum. Şüphen olmasın. Saçının teline bile zarar gelmeyecek," dedi Gurur kasılan bir çeneyle.

Eymen bir şey söylemedi, aksini düşünüyor olsaydı eğer, Gurur'dan çok korkmasına rağmen eminim ki susmaz, konuşurdu. O yüzden onun Gurur'a güvendiğini anlamak mümkündü.

Eymen, "Beni meydanda indirsene," dediğinde Gurur bakışlarını tekrardan dikiz aynasından erkek kardeşime çevirdi. Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu.

"Aklını mı kaçırdın? Donuna kadar sırılsıklam olursun," dedim Eymen'e doğru dönerek.

"Motorumu meydanda bıraktım. Babam kızıyor bindiğimde," dedi Eymen omuz silkerek. "Yağmur dinene kadar kafelerden birinde otururum."

"Hasta olacaksın," dedim.

"Kuruntu yapmayı bırak," dedi Eymen gülerek. "Hem bence sizin şu gergin havanızın değişmesi için bu konuşan eşeğin arabadan inmesi gerekiyor." Parmağını kendi göğsüne bastırdı. "İnsem daha iyi olacak."

"Islanacaksın," dedi Gurur çatık kaşlarla. Korumacı bir tavırla kardeşime bakmasının hoşuma gittiğini hissettim.

"Ya inanır mısın Yüce Rabbim'in yağdırdığı rahmetten değil de seninle şöyle aynı arabada olmaktan korkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye alay etti ama bu cümlenin altında gerçek duygular olduğunu da biliyor gibiydim. Gurur burnundan sert bir nefes vererek gülüp aracı biraz hızlandırdı ve tam meydana dönen köşeye saptığımızda araç yavaşladı.

Eymen kapıyı açtığı an yağmurun sesi şiddetle arabaya doldu. Gurur, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dediğinde Eymen duraksayarak Gurur'a baktı. "Motor sürülmez yağmurlu günlerde. Hem rüzgâr da var. Çek güvenli bir yere, yağmur devam ederse gelir alırım ben seni."

"Teşekkür ederim, abi. Hava düzelmezse ararım seni," dedi Eymen, bir an için duraksadım, gözlerim Gurur'un profiline kayarken kalbimin atışları bir bıçak gibi keskinleşmişti. Gurur'un gülümsediğini gördüm. Gerçek bir gülümseme. *Sıcacık, şefkatle yüklü, korumacı tavırla sarılmış bir tebessüm.* Kalbim yerinden çıkacak sandım.

Eymen arabadan inip saçakların altına koşarken aramızda Gurur'un tebessümüne bağlı duran bir sessizlik oluştu. Arabayı yeniden çalıştırırken, "Tekrar ediyorum," dedi, "Eymen'e asker olmak çok yakışırdı."

"Bunu öylesine, onu gevşetmek için söylediğini sanmıştım."

"Hayır," diyerek omzunun üstünden bana baktı. "Bu benim gerçek düşüncemdi, Dağ Çiçeği."

"Eylül'e telefonunu verdim," dediğimde başını salladı. "Hiçbir şeyi fark etmedi, merak etme."

"Biliyorum," diye mırıldandı. Gözlerim direksiyonu kavrayan eline kaydı. Parmak boğumlarının uyguladığı güç doğrultusunda bembeyaz kesildiğini gördüm. Bakışlarımı yeniden yüzüne çevirirken, "Bugün çok mu gerginsin?" diye sordum sessizce.

"Bunu çok mu belli ediyorum?"

"Evet."

"Tüh, Devran'a sana yansıtmayacağımın sözünü vermiştim."

Bu gerginliğinden, Yener konusunda bir gelişme yaşanmadığını anlamak mümkündü. Bu yüzden ağzımı açıp tek kelime etmedim çünkü onu daha da kapana kısılmış hissettirmek istemedim.

"Yemek yiyelim mi?" Sorusu üzerine gözlerim çehresinde daha büyük bir dikkatle dolaştı. "Ne? Biz sevgiliyiz ama tesisle ev dışında görüştüğümüz tek yer hastaneydi bu hafta. Bir şeyler yapmıyoruz."

Biz sevgiliyiz. Cümlesi beni heyecanlandırdı.

Arabanın içinde tam gaz ilerlemeye başladığımızda nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ta ki gölü içinde saklayan dağların arasına dalana kadar. Göl kenarındaki bir restorana gelmiştik. Restoranın göle bakan cephesi tamamen camdandı, bu yüzden manzarayı doğrudan içeri alıyordu.

Cam kenarındaki bir masaya geçtik ve garson önümüze menüleri bırakarak bizden uzaklaştı. Gurur, menüyü açmak yerine dirseklerini masanın üzerine koyup gözlerini yüzüme dikerek yüzünü büyük avuçlarının içine aldı. Beni uzunca bir süre seyretti. O beni seyrederken ben menünün sayfalarını karıştırıyordum.

"Bana bakmayı bırakıp yiyecek bir şeyler mi seçsen?" diye sorarken göz ucuyla ona baktım. Gülümsedi ve bu içimi ısıttı. Dışarıda yağan yağmura çevirdim gözlerimi. Göle düşen büyük yağmur damlaları, gölün yüzeyinde küçük su girdapları oluşturuyordu.

"Başını sola çevirince boynunda belirginleşen o kas var ya," dediğinde gözlerim hâlâ göle düşen yağmur damlalarındaydı. "Tam orada bir ben var, birkaç küçük, rengi kırık çil de var." Elim istemsizce boynuma gidince güldüğünü işittim. "Ne mutlu bana ki sende, senin bile görmediklerini görebiliyorum. Sende senin bilmediklerini bile bilebiliyorum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerim gözleriyle buluştu. Dalgın bakışları boynumdan kayarak gözlerime tırmandı. Durgundu, ne kadar saklamayı denese de gergindi; elini ayağını koyacak yeri bile zor buluyordu belki.

Elimi uzatıp bileğine dokununca elini yüzünden çekti, elimi avucunun içine alıp eklemlerimin üzerini öperken gözlerimde kaybolmaya devam etti. "Ne yapacağımı bilmiyorum," derken dudakları hâlâ eklemlerimin üzerindeydi. "Bu bana eziyet ediyor." Cevap vermeden sertçe yutkundum. "Sen de susuyorsun ama içten içe senin de susturamadığın çok şey var, biliyorum," dedi. "Merak ediyorum, sen de biraz olsun, benim kendimi suçladığım gibi beni suçluyor musun?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Suçlanacak o kadar çok insan var ki, Gurur. Sen o listede en sona bile layık değilsin. O listede olmaması gereken birisin." Gözlerimi masaya indirip, "Bir yolu olmalı, tek bildiğim bu şu an için. Birilerini suçlamak yerine bunu düşünüyorum ben," dedim sessizce.

"Adamlardan birkaçını indireceğiz," dediğinde gözlerim masanın ahşap yüzeyinden kalkıp onun gözlerine tutundu. "Tetikçileriyle ilgili bilgiler aldım. Aralarında keskin nişancılar da varmış. Birkaç baskın düşünüyoruz. Devran ve ben."

"Sadece ikiniz mi?"

"Zafer ve Yaman da gölgelerden, yüzleri bilinmiyor, kimlikleri bizimkine oranla daha iyi örtbas edilmiş durumda. Bu yüzden onlar da yardımcı olacak."

"Bu baskınlardan Muşta'nın haberi olacak, değil mi?"

"Tabii," dedi sessizce. Bir müddet sessiz kaldıktan sonra planlarından bahsetti ama çok üzerinde durmamaya, beni detaylarla boğmamaya

çalıştı. Garson yeniden yanımıza döndüğünde kendisi için sac tava siparişi verdi, ben de ona uydum ve aynısından istedim.

Yemeğimiz geldiğinde, "Gece babanın yanına uğradım," demesini beklemediğimden elimdeki çatalı düşürdüm. "İyi mi, bir şeye ihtiyacı var mı diye baktım."

"Zorluk çıkarmamıştır umarım."

"Hayır," diyerek gülümsedi. Gözlerini önündeki yemeğe indirip, "Aslında onu rahatsız etmemek için gidecektim ama beni salona davet etti. Kaçırdığı bir maçın özetini izliyordu, onunla izlememi istedi." Söylediği şeye karşı yaşadığım şaşkınlık, yüzündeki gülümsemenin aydınlanmasıyla daha da arttı. "Birlikte oturup maç özeti izledik," dedi ve zaman, gözlerinde usulca kırılmaya başladı.

Tedirgin gözleri evin kapısında, aklı ise bambaşka noktalarda sürüklenir hâldeydi. Elindeki poşeti daha sıkı kavradı ve bir yedek anahtarı olmasına rağmen, evinde ağırladığı adamı rahatsız etmemek adına parmaklarını zile yönlendirdi. Zili çaldığında kafasında yeni bir düşünce belirmişti. Saat geç sayılabilecek kadar ilerlememiş olsa da adamın dinleniyor olabileceği gerçeği onu huzursuz etti. Onu rahatsız etmek istemiyordu.

Yaklaşık bir dakika sonunda kapı açıldı. Kahraman Özdağ, kapı deliğinden baktığı sırada kim olduğunu gördüğünden, kapıyı açınca yüzünde herhangi bir şaşkınlık emaresi bulunmuyordu. Kapıyı ardına dek açarak Gurur'a soran gözlerle baktı ama gözlerini genç adamın tuttuğu poşete indirince bakışları yumuşadı.

"Hayırdır kavak ağacı, gidecek yerin yoktu da evine mi döndün?"

Gurur mahcup bir gülümsemeyle, "Buzdolabındakileri sevmezsiniz diye düşündüm. Sebze severmişsiniz siz, ben pek sebze tüketmiyordum," dediğinde Kahraman Özdağ'ın bakışları yüzünde dolaşmaya devam etti.

"Karnımı doyurdum ben," dedi Kahraman Özdağ, "sana zahmet olmuş." Gurur yerinden kıpırdamadığından, içinde karşısındaki genç adama karşı yumuşak bir his belirdi. Düşündü, ne diye bu kadar ürkekti, bunu merak etti. Ardından sevdiği kadının babasının önündeki ilk hâlini hatırladı, kendini bir anlığına karşısındaki genç adamın yerine koyunca sempatiye benzer bir duygu içinde ilk kulacını attı. "Girsene ülen," dedi alayla. "Kendi evine girerken de mi iznimi bekliyorsun?"

"Size rahatsızlık vermek istemem. Aldıklarımı bırakayım diye uğradım, bir de hâlinizi hatırınızı sormak istedim."

"İyi yaptın," cevabını duymayı beklemiyordu. "Ama öyle kapıda durulmaz. Isparta'nın havası emme de dansözmüş," diyerek çenesiyle içeriyi işaret etti. "Dışarıda domuz kovalayan soğuğu var valla."

Benzetmesi birdenbire Gurur'u güldürünce, Kahraman Özdağ duraksadı. Gurur ifadesini hızlıca toplayarak içeri girdiğinde, Kahraman Özdağ'ın kafasında bu adama dair yeni soru işaretleri oluşmaya başlamıştı.

Gurur elindeki poşetleri mutfağa götürdü. Mutfakta hiç bulaşık olmadığını, kullanılan tabakların yıkanarak köşeye koyulduğunu fark etti. Aceleyle kapıda onu izleyen adama dönüp, "Neden yordunuz kendinizi?" diye sordu panikle. "Ben yıkardım."

"Kendi çıkardığım bulaşığı da sana mı yıkatacaktım, çocuk?" Kahraman Özdağ'ın kaşları sertçe çatıldı. "O kadar da uzun boylu değil." Buzdolabına ilerleyip kapağı açtığında, Gurur gözlerini adamdan ayırmadan olduğu yerde hazır ola geçti. Adam, dolaptan küçük bir tencere çıkardı ve "Açsındır," dedi. "Ben bir şeyler pişirdim, kalanı dolaba koydum. Eymen de daha gelmedi ama ikinize de yetecek kadar kaldı. Kaynatalım da ye bunu."

Gurur, bakışlarına birdenbire sinen o durgun ifadeyi Kahraman Özdağ'dan gizleyemedi. Şaşkınlık, mahcubiyet, beklenmedik yeni bir duyguyla tanışma anı, bambaşka karmaşalar, karışıklıklar, ruhu sızlatan bir ton anı... Gurur'un bakışlarını yakalayan Kahraman Özdağ, derin bir nefes alarak tencereyi alıp kapağı kapattı ve "Sen kendine ekmek çıkar, ben yemeği ısıtırım," dedi.

Çocuğun bir yarası vardı elbet, görüyordu Kahraman Özdağ, iki evlat sahibi bir baba, yetim kalmış bir adam, yokluk nedir görmüş, feleğin çemberinden geçmiş biriydi; yara görünce tanırdı.

"Biliyon mu?" diye sorduğu sırada ateşi açmış, yemeği ateşin üzerine koymuştu. Gurur hâlâ hareketsizce ona bakıyordu. "Babam bu dünyadan göçüp gittiğinde, annemle çok zorluklar atlattık. Bakma anamın deli deli dolandığına, benim anam çok çekti." Gözlerini Gurur'a çevirdi. "İlk kez elin evinde yemek yediğimde ben de aynı sen gibi bakıyordum." Gözlerini Gurur'dan uzaklaştırdı. "Burası senin evin, ben de el değilim. Bakma öyle."

Gurur, bir şeye tutunma ihtiyacıyla avucunu tezgâha yaslayıp, sözcüklerin içinde başlattığı deli yangını söndürmeyi denedi ama ne mümkündü? Ateş boğazına kadar yükselmişti. Konuşsa bir kor parçası dudaklarının arasından düşecek gibi hissediyordu.

"Yoksa sen kendi evinde bile el evinde gibi miydin?" diye sordu Kahraman Özdağ, yemeği kepçeyle yavaşça karıştırırken.

Gurur, sorunun ağırlığının altında eziliyor olsa da dürüst olmak zorunda hissederek, "Evet," dedi.

Kahraman Özdağ, "Kendi evinde el evinde gibi hissediyor olsan da beni el olarak görme o zaman bu gece," deyince Gurur ona daha dikkatli baktı. Kahraman Özdağ gözlerini Gurur'a çevirip, "Telefonda kafa sikmeyi biliyordun," diye söylendi. "Karşında kimin babası olduğunu bile bile kafa sikiyordun, bu beni senin gözünde el mi yapar?"

"Yapmaz," dedi Gurur, buna inanmak istiyormuş gibi kurmuştu tek kelimelik cümlesini.

Kahraman Özdağ, "Yapmaz," diye onaylarken başını salladı. "Tabak çıkar bakem."

Gurur ona söyleneni harfiyen yerine getirdi. Kahraman Özdağ, tabağa yemeği doldurup masayı işaret ederek, "Geç de karnını doyur," dediğinde Gurur ona söyleneni bir emir gibi algılayınca, "Hooo!" dedi Kahraman Özdağ. "Ben senin komutanın değilim. Sen de benim askerim değilsin."

Söylenen şey, Kahraman Özdağ için belki çok küçük bir şeydi ama babası evin içindeyken yetim büyümüş bir çocuk için çok büyük bir şeydi.

Karşılıklı oturdukları masada, sevdiği kadının babasının yaptığı yemeği yerken, onun göz hapsinde olmak ona heyecanlı hissettirdiği kadar buruk da hissettirdi. Ama bir o kadar da mutlu hissettirdi. Önemli hissettirdi. Kıymalı patates yemeğinin çok lezzetli bir yemek olduğunu ilk kez o an düşündü. Kıymalı patates yemeği, artık onun için çok önemli bir yemekti.

Yemeği bitirip bulaşığını tezgâha koyarken Kahraman Özdağ'ın masada oturmuş bir sigara yaktığını gördü. Suyu açıp kirlenen tabağı ve kaşığı yıkadı, ardından yıkadıklarını kenara kapatıp, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Siz karnımı doyurdunuz. Ben de bir şey yapmak isterim sizin için. Bu arada ellerinize sağlık. Artık en sevdiğim yemeklerden biri kıymalı patates yemeği."

Kahraman Özdağ'ın iki kaşının ortasında bir çukur belirdi, sigarayı dudaklarına götürürken içinde bıçak gibi dolaşan acının sebebini düşündü. Bu koca cüsseli adam, neden karşısında bir çocuk gibiydi?

"Afiyet olsun," dedi çok uzun süre sustuğunu fark edince. Sonra da ona gocunmuş hissettirmemek adına, "Bir çay koy o zaman," diye devam etti cümlesine.

Gurur, çay için su kaynatırken bir işe yarıyormuş gibi hissediyordu. Bir babanın istediğini yerine getiren o evladın hissettiği gurur, böyle bir duygu muydu? Bunu ilk defa keşfediyordu. İlk defa hissediyordu. Çayı demlerken gülümsüyordu, oysa biraz evvel içinde bir cenaze kalkıyormuş gibi hissetmişti. Ne garipti, Zeliha'nın kanından biri bile onun için hayati önem taşıyor, hayatında bir şeylerin yerli yerine koyuluyormuş gibi hissettiriyordu.

Çayları doldurup Kahraman Özdağ'ın karşısına oturdu. Birlikte çay içerken sessizlerdi ve yeniden Kahraman Özdağ'ın karşısında sigara içmeyi reddetmişti. Kahraman Özdağ ona, "Sigarayla saygı mı olurmuş?" diye sorsa da gülümsemek dışında tepkisi olmamıştı ve o sigarayı alıp içmemişti. Kahraman Özdağ belki bilmiyordu ama Gurur bir babaya nasıl saygı gösterilir bunu öğrenmeye çalışıyordu; Kahraman Özdağ'ın aksine o saygı duyacağı bir babayla büyümemişti çünkü.

Çay içtikleri sırada, "Çok sıkkın canın, görmüyom mu sandın?" diye sordu Kahraman Özdağ. "Arkadaşına üzülüyon, kafanı takıyon, demi?"

Gurur birkaç saniye susup başını aşağı yukarı salladı. Kahraman Özdağ sustu, ne denir bilemiyordu. Sonra çok susmaktan rahatsız olmuş gibi, "Kardeşlerin var idi, demi?" diye sordu.

"Evet, bir kız bir de erkek."

"Benim de var, Simge'nin babası, Kurtuluş," dedi ve bir sigara daha yaktı. "Aranız iyi mi?"

"Çok," dedi Gurur sessizce.

"Babalık etmişin onlara."

Gurur duraksayarak Kahraman Özdağ'ın gözlerinin içine baktı.

"Ne bakıyon denyo? Seni araştırmıyom mu sandın?"

"Bana sormanız yeterli, ben her şeyi anlatırım ki size."

"O işin raconu öyle değil işte," dedi Kahraman Özdağ. "İleride kızın olsun, görürüm ben seni kavak ağacı."

Söylediği şey, Gurur'un içinde bir işaret fişeği gibi patladı. Zeliha'dan bir kızı olduğunu düşünmek bile göğsünün içini ağzına dek mermiyle dolu bir silaha dönüştürdü. Kahraman Özdağ sigarasını söndürürken, "Bene bak," dediğinde, Gurur, daldığı düşüncelerden ayrılarak adamın mavi gözlerinin içine baktı. Mavi gözleri Zeliha'nınkilerden çok farklı olsa da Zeliha'nın keskin bakışlarını kimden aldığı alenen ortadaydı. "Geçen gün kaçırdığım maçın özetini izleyecem ama tek başıma izleyesim gelmedi. Eymen de dışarılarda sürtüyormuş, gelmez yakında. Benimle izle."

Gurur, heyecanla başını sallayarak, "Tabii ki efendim, izlerim," deyince, Kahraman Özdağ derin bir nefes verdi.

"Efendim demene gerek yok çocuk. Kahraman abi desen kâfi." Ayağa kalkıp eliyle ileriyi işaret etti. "Hadi bakem, git bize birer bira kap gel de izleyelim şu maçı."

"Bira mı?"

"Tabii ya len. Onu da içmeyecem deme bene sakın. Bira içmeden maç izlemem ben. Fıstık falan da al. Çiğ badem de al." Elini cebine götürdü. "Para vereyim sana."

"Ne parası? Bende sizin paranız geçmez," dedi Gurur hızla. "Hemen bir koşu alır gelirim."

"Çattık he!"

Gurur, gülerek kapıya yöneldi. Kahraman Özdağ arkasından bakarken kayıtsızdı ama Gurur evden çıkıp gittiğinde, dudaklarına silik bir tebessüm oturmuştu. İyi bir çocuk, diye düşündü. Yaraları var ama yarasından sızan zehir bile olsa kızıma o zehri değdirmez bu çocuk, diye düşündü. Yanılmamayı diledi. Biraz da merak etti. Bu koca cüsseli çocuğa bakınca neden içi eziliyormuş gibi hissettiğini merak etti.

Yarım saat geçmeden Gurur elinde poşetlerle gelmişti. Gecenin ilerleyen saatlerine dek birlikte oturdukları koltukta bazen hakeme söverek, bazen atılan gollere sevinerek maç izlediler. O gece, Gurur bir babayla yapılan aktivitelerden birini deneyimleme şansı bulmuştu. Kalbinde bir yerlerde Kahraman Özdağ'a sonsuz minnet duyuyordu. Ölene dek de duymaya devam edecekti.

Gurur, babamla izledikleri maç hakkında konuşurken sessizce onu dinleyerek yemeğimi yiyordum. Bu onun için yeni bir deneyim gibiydi, sanki tatmadığı bir şeyi tatmış olmanın heyecanını benimle paylaşıyor-

du. Biraz olsun kafasındaki karmaşadan uzaklaşarak heyecanını benimle paylaşıyor olması bana kendimi çok huzurlu hissettirmişti.

Restoranın kapısı açıldığında gözlerim tek bir anlığına kapıya kaydı, ağzımda hâlâ çiğnemeye çalıştığım büyük lokma vardı. Lokmanın ağzımda büyüdüğünü hissetmeme neden olan, kapıdan giren isimdi. Onur Kırgız, yanında ondan bir kafa boyu daha kısa, zayıf bir adamla içeri girmişti. İkisi de takım elbiselerinin içinde olduklarına göre yanındaki kişi iş arkadaşı olsa gerekti. Gurur hâlâ babamla olan anısını anlatıyor, bense Onur Kırgız'a kitlenmiş hâlde lokmamı çiğnemeye çalışıyordum.

Onur başta varlığımızı fark etmedi. Garsonun onları yönlendirdiği masaya doğru yürümeye başladı. Çok kısa bir anlığına kafasını kaldırıp göl manzarasına bakmaya karar verdiğinde ise manzaranın tam önünde olduğumuzdan olsa gerek, gözleri gözlerime tutundu. Kaşlarının şaşkınlıkla havaya dikildiklerini gördüm, ela gözlerini gözlerimden çekmeden yürümeye devam etti.

Gurur, "Şşt," deyince irkilerek ona döndüm. Ağzına lokmasını atarken, "Beni dinliyor musun sen dağ cücesi?" diye sordu homurdanarak.

"Gurur," diye fısıldadım masaya sokularak. "Onur Kırgız burada."

Gurur'un kaşları çatıldı, bakışları hızla benden koparak masalara yöneldi ve çaprazımızdaki manzaralı masaya yerleşen Onur Kırgız'a baktı. Gözleri tekrar bana çevrilirken, "Gerilmene gerek yok," dedi. "Neden gerildin ki?"

"Muşta falan onu kendi tarafına çekmek istiyor ya, ondan biraz şeyim," dedim. "Bu iyi bir fırsat. Yemekten sonra ona bir selam versene."

"Ne gerek var?" diye sordu Gurur.

"Ne demek ne gerek var?" Kaşlarımı çattım. "O sizin için iyi bir piyon değil mi?"

"Piyon mu?" Keyifle güldü. "Sen gitgide bana benziyorsun, Gelincik."

Suyumdan bir yudum alıp, "Bizi gördü," dedim. "Masamıza baktı."

Gurur tek kaşını kaldırıp gözlerini yeniden anlık olarak Onur'un masasına dokundurdu. "Birazdan doğal bir şekilde selamlarım, şimdi direkt selamlarsam tuhaf görünür," dedi. "Sen de bu kadar gerilme."

"Sizinle iletişime geçti mi hiç?"

"Sanırım Muşta ile geçmiş, detayları göz ardı ettim çünkü düşünecek başka şeylerim vardı." Yemeğine odaklandı. Nedense Onur ile ilgili konuşup durmam onu germiş ya da durgunlaştırmıştı, tam olarak çözemedim.

"Ne oldu?"

"Hiç," dedi, "yemeğini yesene."

Sessiz kaldım, üstüne gitmektense önümdeki yemekle ilgilendim. Gurur hesabı isterken Onur Kırgız'ın masasından kalktığını fark ettim. Büyük adımları restoranın içine düşmeye başladığında Gurur beni izliyordu. Onur birkaç saniye olduğu yerde durup bize doğru baktı, gözlerimiz birleşince başını aşağı yukarı sallayarak beni selamladı ve ben de aynı şekilde başımı sallayarak onu selamladım.

Bununla beraber, Onur bizim masamıza doğru yürümeye başladı.

Sessizce, "Sanırım ilk adımı atmamıza gerek kalmayacak," dediğimde Gurur gözlerini Onur'a değdirmeden pürdikkat bana bakmaya devam ediyordu.

"Güzel tesadüf," dediğinde Onur, kafasını kaldırıp önümüzde dikilmeye başlayan adama baktı. Sorgulayıcı ela gözlerinin diken gibi göründüğünü fark edince masanın altından ayağımı Gurur'un ayağına değdirdim ama bu temas, Gurur'un bakışlarında herhangi bir yumuşama yaratmadı. "Çalıklı'ydı, değil mi?"

"Evet," dedi Gurur. "Onur Kırgız."

Onur, elini Gurur'a uzattığında Gurur hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Elleri birleşti, kısa bir tokalaşmanın ardından Gurur, "Sanırım iş yemeği," dedi ve Onur tek kaşını kaldırdı.

"İş yemeklerini sevmem. Sadece bir şeyler yemek için buradayım ve arkadaşım da bana eşlik ediyor. Binbaşı Şenkaya ile yakın zamanda bir toplantı yapmayı planlıyoruz. Seni de aramızda görmek güzel olurdu."

Senli benli konuşmaları dikkatimden kaçmadı. Gözlerimi Gurur'a çevirdim. Gurur adamı masaya davet etme girişiminde bile bulunmuyordu ama bu adam şu an için bize lazımdı ve bu yaptığı bir şeylerin sağlamlığını yitirmesine neden olabilirdi.

"Otursanıza, ayakta kaldınız," dediğimde Onur gözlerini bana çevirdi, Onur'un gözleri gözlerime çevrildiği an, Gurur'un, Onur'a daha yoğun, rahatsız edici bir dikkatle bakmaya başladığını hissetsem de gözlerimi nezaketen Onur'dan ayırmamaya çalıştım.

"Rahatsızlık vermemek tercihimdir," dese de Onur, Gurur sert bir çeneyle, "Buyur," diyerek çaprazındaki sandalyeyi işaret etti. Ona rahatsız etmeyeceğini söylememesi ikinci falsosuydu, hiç değilse adamı masaya buyur etmişti.

Onur sandalyeye oturup, "Geçen sefer konuşmamız yarım kalmış gibi oldu, üzgünüm," diyerek bana bakınca, Gurur'un bakışlarının bir bıçak gibi Onur'dan kayarak bana saplandığını hissettim. Keskin bakışlarının altında eziliyor gibi hissederek zar zor gülümsedim.

"Hastanedeydiniz, sağlık raporu içindi sanırım," dedim cümlenin üzerine basa basa. Sadece bir denk geliş olduğunu Gurur'un bilmesini istiyordum, yanlış bir fikre kapılsın istemiyordum çünkü karşısındaki adamı süzecek bir danadan farksızdı şu an.

"Evet," dedi Onur. "Bölünmüş gibi hissettim. Ani gidişimi saygısızlık olarak algılamamışsındır umarım." Benimle de senli benli konuşuyordu. *Tamam, karşımda bir boğa oturuyor matador ve sen elinde kırmızı bir pelerinle önünde savunmasızca duruyorsun, haberin olsun.*

Gurur, "Hastanede mi denk geldiniz?" diye sorunca bunu ona bakmam için sorduğunu anlayıp gözlerimi ona çevirdim. Ela gözlerindeki buz sıcağı bakışların altında dondum, yandım ve küle dönüyormuş gibi hissederken ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerinin içine bakakaldım.

"Evet. Yener'i görmek için oradaydım. Denk geldik."

"Hım." Gurur gözlerimin içine ısrarla bakmaya devam ediyordu.

Onur, "Tekrar üzgünüm," diyerek gözlerini Gurur'a çevirdi ama Gurur Onur'a değil, doğrudan bana bakıyor, Onur'un ona çevrilen bakışlarını doğrudan görmezden geliyordu. Onur'un şaşkınlığı hissediliyordu ama yine de bunu profesyonelce örtbas ediyordu.

Onur, "Üsteğmendi, değil mi? Umarım üsteğmen iyidir," dediğinde, Gurur gözlerini benden çekmeden, "İyi," dedi.

Onur, Gurur'un bakışlarının elbette farkındaydı ama profesyonelce bunu görmezden gelmeyi seçiyordu. Ya da belki de Gurur'un deli olduğunu falan düşünüyordu. Bilmediği bir şey varsa, bu da Gurur'un görmezden gelinmekten biraz olsun hoşlanmıyor olmasıydı.

Onur, "Merkezde bildiğiniz kiralık evler var mı acaba?" diye sorduğu an, Gurur ona dikilmiş bakışlarına sonunda karşılık verdi ama ne karşılık... Kaşlarının ortasında bir çukur, gözlerinde yanan bir ateş, keskin duran sivrilmiş bir çene... Onur ise onun aksine sakindi, kayıtsız gözleri Gurur'un gözlerinde asılı duruyordu.

"İlanlara bakmadın mı?" diye sordu Gurur birden çat diye.

Ağzım neredeyse açık kalacaktı ama bunun yerine masanın altından yeniden ayağına ayağımla sürttüm, dokunuşuma karşılık vermeden

Onur'un gözlerinin içine bakmaya devam etti. Onur bir an şaşıracak sandım, sorgulayan gözlerle Gurur'a birkaç saniye boyunca bön bön baktı.

"Baktım ama çoğunlukla ilan siteleri yüzeyseldir, çok fazla seçenek olmuyor," dedi Onur. "Sen lojmanda mı kalıyorsun?"

"Hayır," dedi Gurur direkt, ardından eli hızla masanın üzerinden kayarak elimi yakaladı. Elimi büyük avucunun içine alırken gözlerini Onur'dan çekmeden, "Sevgilimle merkezde yaşıyoruz. Birlikte," dedi, bu kez sesi daha dostçaydı, ela gözleri ise muzipçe parlıyordu. Bölgesini işaretleyen yaşlı kedilere benziyordu.

Onur'un gözleri masanın üzerinde birleşen ellerimize anlık olarak dokundu. Gurur, büyük eliyle elimi âdeta kaplamıştı ve kalp şeklindeki bileklikerimizin birbirini tamamlayan parçaları birleşmişti. İşgüzar, bilerek bu eliyle elimi tutmuş olmalıydı, bileklikleri göstermek en büyük çabasıydı ama bunu çabasız görünmeyi başararak yapmıştı.

Onur bakışlarını Gurur'un yüzüne çevirirken, "Güvenliği olan bir site benim için iyi olurdu," dedi, Gurur'un söylediklerini tamamen kulak arkası etmiş, görmezden gelmişti. "Isparta'da çok fazla güvenlikli site ne yazık ki yok. İlanlarda da bulamadım. Eğer böyle siteler biliyorsan senden yardım almak isterim, komando."

"Bizim site öyle," dedim dalgınlıkla. Gurur elimi daha sıkı tuttu, bu uyarıcı bir dokunuştu ve beni neredeyse kahkahaya boğacaktı.

Onur gözlerini tekrar bana çevirdi. "Ya?" dedi sorar gibi. "Sitenizde boş bir daire olursa bana haber verebilir misin?"

"Ben veririm," dediğinde Gurur, Onur gözlerini yeniden ona çevirdi. "O ilan tarzı şeylerle uğraşmaz. Okuluyla ilgileniyor. Ben bakarım. Onu böyle şeylerle uğraştırmak tercihim değil."

"Anladım, eğer bu konuyla ilgilenirsen beni mutlu edersin." Takımının ceketinin cebinden bir kart çıkarıp masanın üzerine koydu. "Burada telefon numaram mevcut. Boş bir daire varsa lütfen benimle iletişime geç, komando." Onur oturduğu yerden kalkarken bana nazik bir bakış gönderdi, Gurur'a ise kayıtsız, düz bir bakış... "Sizi görmek güzeldi." Gurur'u görmekten hoşlanmış mıydı yoksa tam tersi bir durum mu oluşmuştu hiçbir fikrim yoktu şu an. "Afiyet olsun."

Gurur cevap vermedi, bense başımı sallayıp ona mahcubiyet duygusunun tavan yapışını saklamayı deneyerek baktım.

Onur yanımızdan ayrılıp kendi masasına döndüğünde, "Sırf masamıza gelmek için kalkmış," dedi Gurur kasılan çenesiyle. "İyi giyimli yavşak. Bir sikime benzese bari."

Tek kaşımı kaldırıp, "Düzgün konuş, adam ne yaptı sana?" diye sordum. "Seninle diyaloğa girmesi daha iyi değil mi Allah aşkına? Siz bunu istemiyor muydunuz zaten? Seni hiç anlamıyorum."

"Sence benimle mi diyaloğa girdi, Zeliha?" diye sordu Gurur birden ters bir sesle, aniden bu kadar tersleşmesini beklemediğim için durakladım. "Benimle değil, *seninle* diyaloğa girdi."

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalıyorum?" Burnundan sert bir nefes vererek gülüp garsona yeniden işaret verdi. O hesabı öderken ben de elimi çantama götürdüm ama "Beni ikinci kez germe lütfen," diyerek kartını cihaza uzattı.

"İkinci kez germe derken?" diye sordum, nabzım yavaşça yükselmeye başlıyordu.

Gurur gözlerini gözlerime mıhlayıp, "Evet," dedi, "ikinci kez."

Masadan kalkıp kapıya yönelirken ağzımı bıçak açmadı. Arkamdan kalktı, restorandan önce ben çıktım ve cipin park hâlinde durduğu noktaya hızlı adımlarla yürümeye başladım. Yağmur birdenbire şiddetlendiği için saçlarım saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu.

"Bekle," dedi ama onu duymazdan geldim. Ön kapıyı açıp, arabaya binip sertçe kapıyı kapattıktan sonra ıslanan saçlarımı sağ omzumun üzerine aldım.

Sürücü koltuğuna oturduğu an, "Niye beklemiyorsun?" diye sordu, sesi hâlâ sertti ama az öncekine nazaran daha sakin olduğu kesindi.

"Senin saçmalıklarını dinlememek için."

Burnundan sert bir nefes verip keyifsizce gülerek, "Saçmalıklarım?" diye sordu.

"Bu saçmaydı. O adamla iş yapacaksınız. Tavrın da saçmaydı. Her şey saçmaydı. Benimle diklenerek konuşman en saçmasıydı," dedim tek seferde.

Direksiyonu sertçe kavrayarak, "Kusura bakma biri gözünün içine bakarak konuşuyor diye rahatsız olduğum için," dediğinde göğsüm hiddetle şişti ama ağzımı açıp tek kelime etmedim. Arabayı çalıştırıp geriye doğru sürerken, "Aptal sik kırığı," diye söylendi, bunu Onur'a söylediğini fark ettiğimden kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Yaman'a senin için kibar biri demiştim," dedim sonunda kendimi tutamayarak.

"Ha?" Omzunun üstünden bana baktı. "Ne sebepten?"

"Çünkü Yaman da Onur'a tıpkı senin gibi davrandı o gün hastanede. Akıl tutulması mı yaşıyorsunuz siz?"

Sorduğum soruyu es geçerek, "Yaman ne güzel yapmış," deyince gözlerim iri iri açıldı.

"Aptal mısın?" diye sordum sertçe. "Adam kibar davranıyordu. Onun gibiler etrafındakileri ciddiye bile almazlar ama o kibar davrandı."

"Ciddiye almadığından masaya geldi, he," diyerek direksiyonu sertçe çevirdi, yola çıkarken boynunu çıtlattı. Birden bakışları tekrar bana dönerken, "Yaman ne dedi ona?" diye sordu.

"Senden farksız davrandı," dedim homurdanarak.

"Neden ama?"

"Sadece kibar bir şekilde benimle konuştuğu için."

"Seninle konuştuğu için?" Gurur alayla gülerken öfkesini saklayamıyordu. Gözlerini yola dikerek, "Birinin senin gözlerinin içine o kadar dikkatli bakması beni rahatsız ettiği gibi Yaman'ı da rahatsız ettiğine göre belki de sorun bende ya da Yaman'da değil, o sik kırığındadır."

"Delirdin mi? Anladık, gerginsin ama şu an verdiğin tepkiler akıl sağlığı yerinde olan birinin vereceği tepkiler değil." Öfkemi tutmaya çalışsam da ben de onun gibi gergindim, kolay şeyler yaşanmıyordu, bir şeyleri geride bırakması elbette zor olacaktı ve hissedilenlerin bir bedeli olacaktı. Bedellerden biri de kontrolsüzce ilerleyen öfke olsa gerekti. Tutmayı denedim ama tutamadım çünkü tavrını çok saçma ve aşırı buluyordum. Sevimli olmaktan çoktan çıkmıştı.

"Akıl sağlığı yerinde olan birinin vereceği tepkiler değil derken?" Soruyu tehlikeli bir sesle sorsa da tehlikenin uzandığı bıçaktan kollar beni değil, Onur'u hedef alıyordu. Anlamsız kıskançlığı yanaklarımın içini öfkeyle çevirip gözlerimi farklı bir yöne çevirmeme neden oldu. Altımızda akıp giden yolu izlemeyi seçtim, belli aralıklarla yol kenarındaki yerini alan ağaçları izlediğim esnada, "Benim akıl sağlığım yerinde falan değil zaten kızım," deyince, "Kızım ne be?" diye öfkelenerek ona doğru döndüm. "Babam sanıyorsun herhâlde kendini? Kızım ne Allah aşkına?"

"Akıl sağlığımla ilgili yorum yaparken, o akıl sağlığını seni gördüğüm an kaybettiğimi biliyor olman gerekirdi," dedi öfkeyle, yine de ses tonu benimkinin aksine daha sakindi.

"Romantik olduğunu düşündüğün cümleler kurmayı bırak çünkü bu kez romantik falan değil."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Dağ ayısı gibi davranman romantik değil."

"Romantik olmaya çalışan mı var amına koyayım?" diye patladı birdenbire. "Sence şu an romantik olabilecek bir duygu durumu içerisinde miyim ben?"

Çok küçük bir an için susmak, uzatmamak istedim ama sabrımın sınırlarında dolaşıyordu. "Kıskançlığın bir dozu olmalı."

"Olur." Gülerken omzu havaya kalkıp indi, şimdi gözleri sadece yoldaydı ve inatla bana bakmayı reddediyordu. "Sen de bir kadın karşıma geçip gözlerimin içine bakarak konuştuğunda aynısını hissetmeyeceğini söyle bana. Ben de bu anlamsız bulduğun şeyi sonlandırayım."

Söylediği şeye verecek cevaplar dilimin altında birikti ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Bir kadının gözlerini ona diktiğini, o konuşurken ona dikkatle baktığını düşünmek bir nedenden kanımın çekilmesine neden oldu ve bunu çok sağlıksız buldum. Kaşlarımın ortasında derin bir yarıkla profiline bakmaya başladım.

"Ya," dedi omzunun üstünden bana bakarak. "Susarsın işte böyle."

"Daha ne kadar saçmalayacağını düşünüyordum."

"Yalan."

"Yalan falan değil."

"Tek bir an bunu düşündün ve miden düğüm düğüm oldu."

"Bu çok sağlıksız!" dedim sertçe.

"Olabilir," derken hâlâ burnundan nefes veriyordu.

"Adamın kötü tek bir niyeti yoktu."

"Olsaydı boynunu kırmak keyif verici olurdu elbette," dedi Gurur yeniden öfkeyle.

"O adamla iş yapacaksın."

"Evet, iş yapacağım. Koynuma alıp yatmayacağım. Yani ona nasıl davranacağım benim kararım."

"Yapma ya?"

"Aynen."

"Daha ne kadar saçmalayacaksın?"

"Saçmaladığım falan yok, neden susmuyorsun ki? Çünkü konuştukça benim de çenemi açıyorsun. Büyüsün istemiyorsun ama bıçağını çek-

tin üstüme geliyorsun," dedi, bu kez sesi daha sakindi, yine de içinde biraz öncekinden daha büyük bir öfke ateşi yandığını hissedebiliyordum.

"Saygısız," diye homurdandım.

"Kusura bakma ya, takım elbisemi giyip karşında İstanbul beyefendisi gibi konuşmadığım için."

"Ne diyorsun ya?"

"Takım elbise giydi diye efendi biri olduğunu düşünüyorsun, doğrudur," dediğinde sinirlerim bozulmuş gibi güldüm.

"Abartıyorsun."

"Abartıyorum, evet," diye kabul etti. "Bu elimde olan bir şey değil. Olsaydı, bilmem, belki abartmazdım."

"Eve gitmek istiyorum."

"Olur," dedi sadece, üstüne yorum yapmadı.

Evin olduğu sokağa gelene kadar konuşmadık. Kıskançlığı beni sinir etti, gördüğü şey her neyse benim gördüğüm bir şey değildi, bence görülecek bir şey de yoktu. Araç tam da evin önünde durduğunda emniyet kemerini çözüp, "İyi günler sana," diyerek kapıya yöneldim.

"Ya ne iyi günleri amına koyayım, ne alaka şu an?" diye çıkıştı sonunda, sessizliğinin sonuna geldiğimizi o an anladım.

"Ne diyeyim?"

"Bu ciddiyet ne?"

"Saçmaladığının farkına varman için bir bonus," dedim.

"Kendini benim yerime koyduğun o küçücük anda bile nasıl kudurduğunu görmedim de sanki," diye söylenmesi ona doğru dönmeme neden oldu.

"Onur sadece kibar davranıyordu. Cenan'a davrandığı gibi."

"Ha Cenan'a da öyle dik dik bakıyor yani? Muşta bundan hiç hoşlanmayacak."

"Seni mağarada mı doğurdu annen ya?" diye sordum sertçe, bir an boşluğuna gelmiş olacak ki elinde olmadan yüzüme bön bön bakmasının hemen arkasından kahkaha attı.

"Gülmeyi kes, salak," diye homurdandım.

"Bilmem, olabilir. Seni de mağarada doğurmuş olabilir tabii. Çünkü kıskandın. Birinin gözlerimin içine dikkatle bakması düşüncesinden hoşlanmadın. Yalan mı?"

"İşine geldiği gibi anla zaten." Evet, hoşlanmamıştım, hem de hiç. Ama bunun sağlıklı olmadığının farkında olacak kadar da aklı başındaydım.

Gurur, "Aşk biraz böyleymiş," dediğinde gözlerim gözlerine saplandı. "Aklı başından alıp götürür, geriye deliliği bırakır."

"Bir daha olmasın."

Gözlerini devirip, "Takım elbiseli heriflerle kişisel sorun geliştirmemi istiyorsan biraz daha azarla beni," diye mırıldandı.

Kapıya uzanıp, "Seninle tartışmayacağım çünkü Mağaraca bilmiyorum," dedim.

"Olabilir. Kendi dilinde bana beni sevdiğini söylemezsen ben Mağaraca konuşarak Onur'un ayakkabısına işeyeceğim."

Gözlerimi devirerek, "Abartılı kıskançlığını bir kenara bıraktığında benden istediğin her şeyi duyarsın," dediğimde, "Öyle yağma yok," dedi aceleyle. "Aramızda ne geçerse geçsin, ben sana seni sevdiğimi söylemeden yoluma devam etmezdim."

Durup küçücük bir an için söylediği şeyin kalbimde yarattığı arbedeyi hissettim. Ardından ona doğru dönerken, "Gurur, yaptığın şey çok çocukçaydı," diye fısıldadım.

"Beni severken hiç çocuk olmadın mı?" diye sordu sessizce, gözlerime yönelttiği o bakış kalbimin içinde bir zelzele yarattı. Masum. Oysa az önce hiç masum görünmüyordu.

"Birbirimize güveniyoruz, değil mi?"

"Elbette, sonsuz şekilde, daima," dedi hızlıca.

"O zaman?"

"Sen bana güveniyorsun, değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım. "Ama birinin gözlerimin içine baktığını düşünmek bile kalbinin atışını değiştirdi, değil mi?" Sustum, cevap veremedim. "Öyle işte." Bana doğru yaklaşınca alanıma girdiği için köşeye sıkışmış hissederek gözlerinin içine baktım. Elini yüzüme götürüp, avucunu yanağıma bastırarak büyük eliyle yüzümün yarısını kaplarken, "Kötü niyetim yok benim," dedi, "belki yanlışlarım var ama seni severken biraz bile kötü niyetli değilim. Nasıl kötü niyetli olurum, Zeliha? Ben sadece seni severken çocuk gibiyim."

Eğer başka bir gün olsaydı, arabadan inip, o yaptığını fark edene kadar aramıza mesafe koyardım. Bunu istemesem de evet, yapardım ama şu an duygusal olarak sarsıntılı günler geçirdiğini, üzerinde büyük bir

ağırlık olduğunu biliyordum. Bu yüzden hissettiği karmaşanın içinde onu yalnız bırakmak istemedim.

Yüzümde duran elinin üzerine avucumu bastırıp, sessizce gözlerinin içine baktım. Sessizce. Aslında bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

CENAN KAPLANER

"Siparişinizi alabilirim."

Saçları kısa kesilmiş, yirmilerinin başında olduğunu düşündüğüm genç çocuğa gözlerimi kaldırıp sakince baktım. Önümdeki bilgisayara öylesine gömülmüş hâldeydim ki çocuğun yanıma tam dört kez geldiğini şimdi fark ediyordum. İşime odaklandığımda etrafımdakilerin hayatı ya da yaptıkları pek umurumda olmuyordu.

İşini yapmaya çalışan birine engel olduğum için vicdan azabıyla dolarak, "Lütfen filtre kahve ve tereyağlı kruvasan, teşekkürler."

Garson benden uzaklaşırken önümdeki bilgisayara geri döndüm. Beyaz sayfanın üzerinde yazan harflere baktım, sonra bütünü okudum. Her ihtimale karşı sürekli revize ettiğim savunma önümde duruyordu. Her seferinde daha güçlü cümleler kurup, bir diğerini silerek yerine yenisini ekliyordum. Pasajlardan birini tarayıp sildim, daha güçlü olduğunu düşündüğüm yeni bir cümle yazdım ve cümleyi üç kez okudum.

"Umarım buna ihtiyacın kalmaz ve sadece zamanımı çalıyorsundur, Çalıklı," diye mırıldanarak boynumu esnettim. Eğer Zeliha'yı kız kardeşim konumuna yerleştirmiş olmasaydım o sırık oğlan için bu kadar uğraşır mıydım? Bilmiyordum. Parmaklarımı çıtlatırken ona kan verdiğim geceyi hatırladım. Herhâlde uğraşırdım. Sevdiğim adam onu seviyordu, aralarındaki dokuz, on yaşlık farka rağmen onu evladı yerine koyuyordu. O yüzden timdekilere sempati besliyor olabilirdim.

Üç dakika sonra filtre kahvem ve üzerinde dumanı tüten kruvasanım masaydı, dördüncü dakikada yeni bir cümle yazmak için klavyeye uzanmadan hemen öncesinde kahvemden büyük bir yudum almıştım. Kahveden aldığım o yudum, beni uzun zaman sonra tesiste geçirdiğim ilk geceye götürdü; bedenini bedenime yaklaştırıp yüzüme doğru eğilişi ve kahveyle ilgili söyledikleri zihnimde esti. Vücut sıcaklığından çok uzun zaman ayrı kaldıktan sonra çekiciliğini yitirmeliydi belki ama yıllar, aramızda soğuyan o mesafenin kapanmasıyla beraber ortadan kaybolup ateş hattına dönmüştü.

Benden karısı olmamı istiyordu. Normal şartlarda, yıllar önce yaşanması gereken ve eğer yaşanmış olsaydı, beni mutluluktan sarhoş edebilecek güçte bir istekti. Şimdi ise önümü göremiyordum. Bir yanım bunu delice istiyordu, diğer yanım bundan korkuyordu ve saklandığı bahaneler sinirimi zıplatıyordu. Cenan Şenkaya. Dokuz yıl önce bu soyadı için adam öldürebilirdim. *Mecazen.* Dokuz yıl sonrasında da işler farklı değildi gerçi. Sadece hak etmediğimi düşünüyordum. Bir de bana sunduğu çocukça bahane vardı tabii. Çocukça olmasını umdum, doğru olsaydı ölürdüm; sadece boş bir sebepten bunu istemiş olsaydı ölürdüm. Düşünmek bile istemiyordum. Kahredici bir durumdu.

Kahvemden bir yudum alırken zihnimin içinde eskiye dair bir görüntü öbeği yuvarlandı. Dokuz yıl önceki hâliyle bir anının içinden bana bakıyor, saçlarım büyük ve güçlü parmaklarının etrafını sarıyordu. Sertçe yutkundum. Tam klavyede yeni bir harfe basacaktım ki "Yağmurlu günlerde bir kafenin cam kenarına geçip kahve içmeyi ve bunu yaparken önündeki işe tamamen saplanıp kalmayı çok sevdiğini unutmamışım," diyen o tanıdık ses, kalbimi yerinden oynattı. "Seni burada bulacağımı biliyordum."

Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda işte buradaydı, zihnimi ateşe veren, ruhumu parçalara bölen ve kalbimi parmaklarının arasında bir kuklanın iplerini tutuyormuş gibi tutarak o kalbe hükmeden adam.

Kaşlarımın ortasında beliren çukuru durduramadım, sorguyla gözlerinin içine bakarken yanımdaki sandalyeyi gürültüyle çekti. Birkaç kişinin dönüp masamıza bakması beni daha da gerdi. Sandalyeye oturduğunda soğuğun kokusunu da parfüm kokusuna katarak alanıma savurduğunu fark ettim. Siyah paltosunun omuz kısımları dışarıda yağan yağmurun altında az da olsa vakit geçirdiğini belli edercesine ıslaktı, rengi koyulmuştu. Siyah saçları da ıslaktı. Gözlerim gözlerine dokunduğunda, onu baştan aşağı süzdüğümü gördüğünü fark etmek yanaklarımın içini sertçe ısırmama neden oldu. Aynı çocuksu utanç hissi bir yetişkine ait olan bedenimi hızlıca sarıp sarmaladı.

"Neden buradasın?" diye sorarken bakışlarım hâlâ gözlerindeydi. Farklı bir yere bakamayacağımı hissettim. Çünkü onun gözlerinden ilerisi benim için daima eceldi ve o gözlersiz, ecelin koynunda tam dokuz yıl geçirmiştim. Ecelin koynuna geri dönmek niyetinde değildim. Bunu istemiyor, bundan korkuyordum. Bilmesine elbette gerek yoktu ama

hissettiği kesindi. Çünkü onu sevdiğimi hiçbir zaman ondan gizleyememiştim.

"Geçiyordum uğradım desem inanmazsın."

"Beni burada bulacağını bildiğini söylediğine göre evet, bu seni berbat bir yalancı yapardı."

"Müstakbel kocanla böyle konuşmak da seni terbiyesiz bir kadın yapardı."

Kurduğu cümle, kalbimde gürültülü bir atışın patlamasına neden oldu. Gözlerimi kaçırmak istedim. Bunu işte tam da o an istedim.

"Seninle evleneceğimi söylediğimi hatırlamıyorum," diyerek tek kaşımı havaya kaldırdığımda kaşıma baktı, sonra gözlerime.

"Evet, henüz söylemedin. Artık cevabını söylemeye ne dersin?" Birden yüzüme doğru eğildi, nefesimi tuttum çünkü kokusu, aklımın iplerini salıvermeme neden olacak bir zehirdi. "Bir cevap bekliyorum, Şarapnel."

"Bana bir soru sormadın," dediğimde tek kaşını kaldırdı. Savaşmak istiyordu ama dokuz yıl önceki kadar güçlü bir savaşçı değildim çünkü o genç kız hisleri artık kanımda bir kadına ait vahşi dürtüler olarak dalgalanıyordu. Oyunlar oynayacak yaşı geçmiştim, o ise oyun istiyor gibi bakıyordu.

"Benimle evlenir misin?" Kalbim tökezledi. "Bu sorudan mı bahsediyorsun?" diye devam ederek oyunu güçlendirdi, kalbim sarsak bir şekilde göğsümde debelenirken ona dik dik baktım.

"Oyun oynayacak yaşı geçtiğimizi düşünüyorum, binbaşı."

"Kızıma soyadımı vermek istiyorum," derken gözleri dudaklarıma kaydı, dudaklarıma baktığını düşünmemeye çalıştım.

"Bunu benimle evli olmadan da yapabilirsin."

"Ve saçma prosedürlerle de uğraşasım yok hiç."

"Bu senin sorunun."

"Senin de sorunun çünkü avukatlığımı yapacaksın."

Gözlerinin içine bakıp, "Yani sen buna gereksiz izinleri almakla uğraşmamam gerektiğini düşündüğünden istiyorsun. Beni düşündüğünden," dedim alayla.

Elini birdenbire sandalyemin altına koyup, beni sandalyemle birlikte kendine çekince gözlerim irileşti. Yüzü yüzüme çok yakın bir konumdayken, "Başka bir nedenden olmasını mı isterdin, Şarapnel?" diye fısıldadı.

"İnsanlar bakıyor," dedim dehşetle.

"Kimse bakmıyor, baksaydı da umurumuzda olmazdı. Seninle kampüsün ortasında öpüştüğümüz de olmuştu. Unuttun mu?" Sorusu nabzımı yırttı geçti. "Hatırlatmak çok güç olmazdı," diye fısıldarken dudakları yüzüme öylesine yakındı ki aklımı kaçıracaktım.

Kendimi zar zor geri çekip, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak ona dik dik baktım. Sandalyemi dibine kadar çektiğinden kokusu da çok net içimdeydi. Üstelik dizim dizine değiyordu. Altımdaki kumaş pantolona ve altındaki kumaş pantolona rağmen çok garip bir şekilde sanki çıplak tenini hissediyordum.

"Bana bir cevap ver," diye fısıldadığında nefesi yakınlığımızdan dolayı yanağımın üzerinde esti.

"Prosedürleri bahane eden bir adama cevap mı vereyim?"

"Bahane mi?" diye sordu alayla ama gözleri farklı bakıyordu. "Öyle olmasını mı umuyorsun yoksa?"

"Dide senin kızın, ona soyadını verebilirsin ama bana soyadını vermene hiç gerek yok, Şenkaya," dedim gözlerinin içine dikkatle bakarak.

"Sen de benim karım olabilirsin, neden olmasın?"

"Şunu dillendirip durma."

"Neden? Karım olabilirsin."

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirerek, "Saçma olurdu," dedim, duraksadığını hissettim. "Sırf birkaç evrakla uğraşmamak için karın olmamı istemen," diye eklediğimde sertçe yutkunduğunu duydum.

"Evraklarla uğraşmak vakit kaybıdır." Ona bakmak istedim ama konuşurken nefesi boynuma dokunuyordu, bu dokunuştan hoşlandığım için bakmadım. "Yeterince zaman kaybettiğimi hissediyorum, daha fazla vakit kaybettirecek bir şey olmamalı." Söylediği şeyin altında yatan anlamlar bana hem çok ağır geldi hem de bir şekilde ruhumu sararak bana kendimi güvende hissettirdi. Yüzünü yanağıma yaklaştırırken, "Vakit kaybettirme bana, Şarapnel," diye mırıldandı.

Tabaktaki kruvasandan bir parça böldüğünü fark ettim, ardından yüzü hâlâ yanağıma yakınken, "Yeterince tereyağlı mı? Sen öyle seversin?" diye sorarak kopardığı parçayı dudaklarıma yaklaştırdı. "Aç ağzını."

Bedenimin titrememesini diledim, stilettoların içindeki parmaklarımı içeri çekmeye çalıştım ama sıkı ayakkabı buna engel oldu. "İnsanlar var," diye fısıldadığım esnada aralanan dudaklarıma parçayı sürttü ve birilerinin dikkatini çekmek istemediğimden ağzımı açtım. Ona

bakmadan kopardığı kruvasan parçasını dişlerimin arasında tutarken dudaklarımı sıkıca kapattım. Parmağıyla dudağımın altına düşen küçük parçayı sertçe sürterek süpürüp, "Cevabını bekliyorum," diye fısıldadı.

"Sürekli papağan gibi evlilik cevabı beklediğini mi vurgulayacaksın?" diye sorduğumda alayla, "Yeterince tereyağlı mı sorusunun cevabını bekliyordum ama sanırım senin aklın hâlâ benim karım olmakta," dedi.

Öfkelenerek bilgisayarın kapağını sertçe indirdim, evrakları ve bilgisayarı deri çantaya koyarken beni izlemeye devam ediyordu. Çıkardığım parayı masanın üzerine bırakarak sandalyenin sırtına astığım paltomu aldım ve hızla kafenin çıkışına yürüdüm. Oturduğu yerden kalkmadan gidişimi izlediğini biliyordum. Topuklu ayakkabılarımın yere emanet ettiği sesler sinirimi bozdu çünkü ben yürürken sanki tüm dikkatlerin bana dönmesine neden oluyordu.

Dışarı çıkıp kafenin verandasının altında durdum ve çatık kaşlarla ileriye baktım. Arabam boş park alanı bulamadığım için kafeden yüz, yüz elli metre ileride park hâlinde duruyordu ve fena hâlde yağmur yağıyordu. Deri bilgisayar çantasını kaldırıp kafama siper ederek yağmurlu gökyüzünün altına atıldığım an, kafenin kapısının açılıp kapandığını duydum.

"Şarapnel!" Onu duymazdan geldim ama güçlü yağmur sesi bile onun kalın sesini yutmaya ne yazık ki yetmiyordu. "Hey! Şşt!" Topuklu ayakkabılarımın zeminde kaymamasını umarak yürüdüm. Yol bozuktu, o yüzden topuklarım yürüdüğüm yoldaki engebelere takılıp duruyordu. Daha hızlı bir şekilde yürümeye, hatta koşmaya başladığımda, arkamdan onun da koştuğunu hissettim.

Bu garip bir şekilde çok tanıdıktı; dokuz yıl öncesinden çıkıp gelmiş ve günümüzde yeniden nefes almaya başlamış bir anı gibi.

Birden bileğimi kavrayarak beni kendisine çevirdiğinde, deri çantayı tutamadım ama tam düşürecekken havada yakaladım. Gözlerimi yüzüne dikebilmek için ayağımdaki topuklulara rağmen kafamı kaldırmam gerekiyordu. Yolun tam ortasındaydık. Yol tek şeritti ve iki yanımızdan da arabalar geçip gidiyordu.

"Nereye kaçıyorsun?"

"Benimle alay edemeyeceğin bir yere!"

"Alay ettiğim yok," derken kaşları çatıldı. "Bana bir cevap ver, ben de yakandan düşeyim."

"Doğru dürüst teklifte bile bulunamıyorsun! Ben prosedür bahanelerinde bulunan biriyle ne diye evleneyim?" diye bağırarak sorarken yağmur sesimi yutsun diye dua ettim ama bu olmadı.

Gözlerimin içine bakıp, "Bu seni incitti mi?" diye sordu.

"Daha düzgün bir şekilde sorsaydın, bu beni incitmezdi!" *Bu beni mutlu ederdi,* diye devam edecektim cümleme ama gözlerime öyle bir baktı ki tek yapabildiğim susup gözlerine bakakalmak oldu. Yağmur hızla yağıyor, ıslanan saçlarım ve ıslanan saçlarıyla birbirimize bakıyor, akıp giden trafiğin ortasında öylece dikiliyorduk.

Çenesinden yağmur damlası kayıp gözyaşı gibi koparak düştüğünde, "Bana başka yol bırakmıyorsun ki," diye fısıldadı, ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kaşlarım çatıldı ama o kadar güçsüz hissediyordum ki bileğimi bıraksa eminim dizlerimin üzerine düşerdim.

"Düzgün bir şekilde sor ya da söyle, her ne boksa," dedim sonunda güçsüz düşmüş, yorgun bir sesle. Alnını alnıma bastırmasını beklemiyordum. Alnında çarpan damarı hissediyordum. Yaşamını, alın yazımda hissetmek karmakarışıktı. "Bahaneler olmadan. Prosedürler diyerek işi bok etmeden," dedim güçsüzce, gözlerim de kapanmıştı üstelik.

"Cenan," diye fısıldadı. "Canım, cananım, bahaneler olmadan bunu istemenin bir yolu var mı sanıyorsun?" Kalbimin atışları ağırlaştı, göğsüm öyle bir sızlıyordu ki bilseydi öpmek isterdi. Alnı alnımdan ayrıldığında gözlerimi usulca araladım. Ateş mavisi gözlerinde bir deli rüzgârdım, esip kalbini dağıtıyordum. Bunu gözlerinde gördüm, bunu gözlerinde gösterdi. Çenemi parmaklarının arasına alıp, "Şarapnel," diye fısıldadığında korna sesleri yükseliyor, tıkamaya başladığımız trafiğin sesi kilometrelerce öteden uğultu şeklinde duyuluyordu. Hislerden ötesine sağır olmuş gibiydim. "Evlen benimle."

"Prosedür-"

"Sikimde değil prosedür falan," dedi birdenbire. "Karım olacak mısın?"

Bileğimi avucunun içinin hapsinden kurtarıp güçsüzce göğsünü yumruklarken, "Olacağım!" diye bağırdım öfkeyle.

ZELİHA ÖZDAĞ

"Binbaşı Şenkaya'nın yayımladığı video ise, tüm olanlara cevap niteliğindeydi," diyen spikerin bakışları kadrajda uzun süre bekledi ve hemen arkasından kısa bir VTR verildi. Bununla beraber Simge kucağındaki

bilgisayarda birkaç tuşa bastı ve "YouTube üzerinden de paylaşılmış açıklama videosu," dedi düşünceli bir sesle.

Muşta, arkasına beyaz duvar alan bir alanda, taş bir masanın önünde oturuyordu ve Atatürk portresi ile Türk bayrağı hemen arkasında dikilerek birer dağ gibi ona eşlik ediyordu ama olduğu yerin neresi olduğu belirsizdi. Kendi odası değildi. Sırtını verdiği duvar hangi yapının içine aitti bunu bilmiyordum ve emindim, izleyen kimse de bunu bilmeyecekti. Bölgedeki sesler montajla atılmış olmalıydı, adresin tamamen sansürlendiğini buradan anlayabiliyordum.

Yüzü bez maskenin altında gizleniyor, kafasının üzerinde askeri bir kask bulunuyordu ve gözleri de siyah merceklerin arkasındaydı ve rengi bile görünmüyordu. Sesi bez maskenin varlığından olsa gerek daha boğuk ve kesinlikle daha kalın yükseliyordu.

"...başarılı bir operasyonun ardından, Şanlı Türk Komandosu; hainleri, örgütlenmiş paçavraları, utanmanız gereken sebeplerden dillendirmediğiniz, ne olduğunu gayet iyi bildiğiniz, bölücü örgüt üyesi diyerek hafiflettiğiniz fakat terörist oldukları gerçeğini değiştiremeyeceğiniz terör örgütünü etkisiz hâle getirdiğimizi söylemenin gururunu taşıyorum."

Yüzü gizleniyor olsa da bakışlarındaki keskinliği görebiliyor, hissedebiliyordum.

"Tekrar etmekte fayda var. Onlar bölücü örgüt üyesi değildir, onlar eylemler yapan bir grup insan değildir. Onlar vatan hainidir, masum katilidir ve *terörist*tir." Soruların cevaplarını bu zehir zemberek sözlerin hemen ardından soğukkanlılıkla yanıtlayıp, yükselen tansiyonu biraz olsun düşürmeyi başardı. Tehlikenin devam ettiği bir gerçekse bile, Şanlı Türk Ordusu'nun onlara göz açtırmayacağının, ne kadar güçlü olduklarının, neler yapabileceklerinin tamamını insanlara güven vererek aşıladı.

Halka seslenişi sona erdiğinde, kayıt durmadan hemen önce parmağını kadraja doğrultup, son derece serinkanlı bir edayla, "Biz buradayız," dedi sanki izleyen başka birilerine sesleniyormuş gibi. "Siz saklanmaya devam edin. Türk askeri en büyük kâbusunuz olmaya devam edecek."

Gülümsediğini hissettim, maskesine rağmen gülümsediğini herkes hissetmiş olmalıydı.

"Şüphesiz ki Türk Silahlı Kuvvetleri, dünyanın en güçlü ordusudur. Türk askeri, dünyanın en güçlü askeridir," dedi Muşta.

Ve kayıt durdu.

Simge her saniye düşmeye devam eden yorumlara dehşetle bakıyordu.

Kullanıcı884757: Adamın sesi şaka mı? Evin içinde hazır ola geçtim.

Kullanıcı355454: TÜRK ASKERİ OTURDUĞU YERDEN BİLE GÜVEN VERİYOR, İZMİT'E KURT İNMEDİ ARKADAŞLAR BEN ULUYORUM

Kullanıcı958685: Isparta'da çok fazla yakışıklı komando var diyorlar, üniversite seçimleri yaklaşırken yaşanacak arbededen siz sorumlususunuz binbaşı adam

Kullanıcı5865785: Binbaşı Şenkaya, dosta güven, düşmana korku salıyor...

Kullanıcı7958686: Şimdi dağa çıkan fareler düşünsün

Kullanıcı4867475: Kollarını yasladığı masa ne şanslı, ben olsam bacaklarım tutmaz yıkılırdım...

Kullanıcı6857735: Sizin bölükte boşluk varsa gelim mi

"Ona hayranlar," dedi Simge kaşlarını kaldırarak. "Şu yorumlara bak."

Gözlerini televizyona çevirdi. Televizyonda da Hakan abi aynı konuşmasını yapmaya devam ediyordu. Kayıt sona erdiğinde spikerin bile gözlerindeki hayranlık alenen ortadaydı.

Dışarıda yağmaya devam eden yağmuru uzun uzun izledikten sonra, "Sanırım bu açıklama, medyanın ilgisini biraz olsun bizden geri çekmesini sağlayacak," dediğimde, Simge bağdaş kurarak oturup bilgisayarı kenara koydu.

Simge'nin evindeydik. Durgundu, onu biraz neşelendirmek için buraya gelmiş, gelirken kestane almıştım ve onun için biraz kestane pişirmiştim. Gurur ile dünden beri görüşmüyorduk, mesajlaştığımız olmuştu ama neredeyse yirmi dört saattir sesini duymuyordum. Onur'a karşı tutumu hâlâ sinirlerimi zıplatmıyor desem yalan olurdu, onunla aynı konumda olsaydım hissedeceklerimi de düşünüyordum, bu kez kendime de sinir oluyordum.

Gözlerimi Simge'ye çevirip, "Yener'e kolyeyi verdin mi?" diye sorduğumda, Simge bu soruya hazırlıklıymış ama yine de birdenbire duyunca afallamış gibi gözlerini boşluğa çevirdi.

"Hayır. Ona yemek sözüm var, yemeğe çıktığımızda vereceğim. En kısa zamanda. Umarım." Parmaklarını dizlerinde dolaştırırken yanak-

larının içini şişirdi. "İşler sarpa sarmasın, lütfen. Düşünmekten kafayı yiyeceğim."

Mutfakta, kestaneler suyun içinde kaynıyorken ona söylediğim her şey anlamını yeniden yitirmiş gibiydi. Hâlâ korkuyordu, kafasının içinde şüpheler yer edinmeye devam ediyordu, şayet benim de öyleydi.

Yener'in kayıtlara kalbi delinmiş olarak geçecek olması demek, askerliğinin tam o noktada sona ermesi demekti. Bu dile çok getirilmese ve Yener tarafından bilinmese de hepimizin en büyük korkusuydu.

"Onu ne zaman yemeğe davet edeceksin?"

Simge, yengemin ördüğü pembe patikleri ayağına geçirirken bir müddet sessiz kaldı. Sonrasında, "Lojmanda annesiyle vakit geçiriyordur, engel olmak istemiyorum," dedi.

Yener'in annesiyle pek vakit geçiren biri olmadığını söylemek istedim ama sonra bu gerçek dilimin üzerinden kayarak boğazıma geri döndü. Boğulur gibi hissettirdi ve sustum.

"Eminim seninle de vakit geçirmek istiyordur."

"İstiyordur, değil mi?" Simge yavaşça yana devrilip dizime yattı. Parmaklarım saçlarında dolaşırken bir cenin şeklini alışını izledim.

"Elbette istiyordur bebeğim benim, sence bu alenen ortada değil mi?"

"İyi olsun da benimle görüşmek istemese de olur," diye fısıldarken kirpikleri usulca birbirlerine tutundu, kapalı gözlerinin ardında ne gördüğünü merak ettim. Parmaklarım şefkatle saçlarında dolaştı. Keşke ona daha iyi gelebilseydim. Bir insanın içinde hislerin küflenmesinin ne olduğunu biliyordum, bunu yaşamasını istemiyordum.

Simge uykuya dalana dek saçlarını okşamaya devam ettim. Daha sonra, uykusunun derinleştiği bir anda yavaşça dizimin olduğu yere bir yastık koydum ve ayaklandım. Önce hazırladığım kestaneleri uyandığında yiyebilmesi için bir kenara koydum, sonra salonu sessizce toparladım ve mutfağa gidip bulaşıkları yıkadım. Evden çıkarken Simge hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmak istemedim çünkü dinlenmeye ihtiyacı olduğunu benden iyi kimse bilemezdi; yine de bir yabancı bile ona bakınca dinlenmeli diyebilirdi.

Şemsiyemi açarak karşı kaldırıma doğru yürümeye başladım. Gri sokağın ucunda park hâlinde duran cip dikkatimi çekince duraksadım. Zırhlı bir cipe benziyordu. Hızlı adımlarla cipe doğru yürümeye başladım çünkü bu aracın bizimkilerden birine ait olduğuna emindim. Cipin

tam önüne geldiğimde sürücü tarafındaki cam otomatik bir ses çıkararak aşağı indi ve aracın içinde Adnan'ın olduğunu gördüm.

"Neden buradasın?" diye sorduğumda şaşkınlığımı yüzümden okuyabiliyor olmalıydı.

"Güvende olduğunuzdan emin olmak için devriye atıyordum," dedi mahcup bir sesle. "Olay anında Simge ve sen de oradaydınız. Muşta, Simge'ye de göz kulak olmamızı söyledi." Onlara kızamadım bile çünkü niyetlerinin iyi olduğunu, tek amaçlarının bizi tehlikelerden uzak tutmak olduğunu biliyordum. "Islanıyorsun, Zeliş," dedi, "lütfen seni eve bırakmama izin ver. Bu havada toplu taşıma kullanmanı istemem. Gurur da istemezdi."

Derin bir nefes alarak, "Olur," dedim ve şemsiyemi kapatıp ön yolcu koltuğuna bindim. Emniyet kemerimi tedirgin bir şekilde bağlarken bakışlarının bana dokunduğunu hissettim. Emniyet kemerlerinin bende bıraktığı izin farkındaydı, sesi çıkmasa da benimle birlikte o geceye döndüğünü biliyordum.

Arabayı çalıştırıp sürmeye başlamadan hemen öncesinde, "Gurur ile takışmış olabilir misiniz?" diye sordu. "Niyetim burnumu sokmak değil asla. Seni rahatsız eden bir soru sorduysam lütfen duymazdan gel."

"Küçük bir sürtüşmeydi," diye mırıldandım. Sileceklerin ön cama vuran yağmur damlalarını süpürüşünü izlerken, "O, tesiste mi?" diye sordum.

"Evet. Kötü bir haberim var. Yener de tesiste."

Donuklaşarak, "Ne?" diye sordum.

"Evet. O kadar ısrar etmiş ki erlerden biri onu tesise getirmek zorunda kalmış."

"Peki bir şey oldu mu?"

"Henüz hiçbir şey bilmiyor," dedi Adnan keskin çenesindeki seğirmeleri önlemek için dudaklarını birbirine bastırarak.

"Ama bilecek," dediğimde buna cevap vermedi. Kalbime çöken ağırlıkla gözlerimi yola dikip, "Bunu önlemenin bir yolunu bulamadınız, değil mi?" diye sordum.

Adnan, vereceği cevaptan nefret ediyormuş gibi sertçe yutkunduktan sonra, "Ne yazık ki," dedi. "Varsayalım ki kuralların canı cehenneme oldu, peki ya sağlığı ne olacak? O bir pilotluk eğitimi almıştı, daha sonra komando olmaya karar vermişti. Timde havacı olmadığı için dağcı olmasına rağmen uçakları kullanmasına izin veriliyordu. Bu saatten sonra

dağı bırakıp sadece havacı olabilmesinin bir yolu yok gibi çünkü sağlığını yitirdi. Komando olabilmesi için de uygun şartlara sahip değil. Çünkü her şeyden önce bu onun sağlığı için de sakıncalı olacak. Prosedürler öyle söylüyor."

"Prosedürler asıl mesleğinden menedilirse olacakları da söylüyor mu peki?"

Sorum Adnan'a duvara toslamış gibi hissettirmiş olacak ki sadece, "Çok üzgünüm," dedi, "keşke söküp bu kalbi ona verebilsem."

Keşke söküp bu kalpleri ona verebilsek.

"Tesise gelebilir miyim?" diye sorarken tırnaklarımı avuç içlerime batırıp, avuç içlerime gömülmüş kader çizgilerini sıyırmaya çalışıyordum.

"Elbette," dedikten sonra aracı hızlandırarak dağ yoluna sürmeye başladı.

Dağ yolunun koruluklar ve yüksek kayalıklarla süslü yolunda ilerlediğimiz sırada, "Çolpan sana mercimek çorbası tarifi yollamıştı, eline ulaştı değil mi?" diye sordum sessizce. Radyoda ruhumu daha da derin bir çukura sürükleyen, ağır bir şarkı çalıyordu.

Adnan direksiyonu daha sıkı kavradı, bunu gördüm. Kayıtsız tutmayı denediği yüz ifadesi, ölçülü bir sesle, "Evet, Bora çok sevdi," dedi.

"Çolpan, Bora'nın sevmesine çok sevinmiştir."

Bir an için Adnan duraksadı, yaptığı yanlışı ona sessizce göstermiş olmalıyım ki "Bora'nın çorbayı çok sevdiğini Çolpan Hanım'a söyleme fırsatım olmadı," dedi. Kaşları çatıldı. "Açıkçası onu rahatsız etmek istememiştim."

"Rahatsız olmamıştır ama bir teşekkür mesajı ya da araması yapmaman, Bora'nın beğenisini onunla paylaşmaman ayıp olmuş."

Kaşları daha da çatılırken, "Ne yazık ki çok haklısın," dedi. "Bu benim eşekliğim. Yalnızca rahatsızlık vermek istememiştim."

"Rahatsızlık vereceğini düşünseydi seninle ve Bora'yla ilgilenmezdi diye düşünüyorum," dediğimde, söylediğim şeyin şaşkınlığını uzun süre hissetmiş gibi gözlerini yoldan ayıramadı.

"Bu denli haklı olduğun için şu an şoktayım, cevap vermeyişimi saygısızlık olarak nitelendirme lütfen," diye mırıldandı, gözleri omzunun üzerinden bana tutundu. "Bir hanımefendiyle diyalog kurmak konusunda iyi birisi değilimdir. İnsanları rahatsız etme düşüncesi beni korkutur."

"Senin gibi koca bir adam korkuyor mu?"

"Elbette, korkmak cüsseyle ilgili bir durum değildir, Zeliş."

"Yerinde olsam daha da saygısız davranmayı bir kenara bırakır, Çolpan'dan özür dilerdim ve onun gönlünü alacak bir şey yapardım."

"Öyle mi yapmalıyım? Bir şey yaparsam bu onu rahatsız etmez mi?"

"Hiç sanmıyorum. Birini incittiğinde onun gönlünü almazsan, asıl o zaman karşındaki insanı rahatsız etmiş olursun, Adnan."

"Ah. Anlıyorum."

"Bir çiçek fena olmazdı ya da çorba tarifine edilmeyen teşekkürü telafi edecek bir yemek daveti." Gülümsedim. "Küçük bir spoiler vermemi istersen eğer, Çolpan şebboyları çok sever."

Adnan, derin gülümseme çizgilerini belirginleştiren bir tebessümle, "Çok teşekkür ederim, Zeliş," dedi. "Şebboylar aklımda."

Tesisin koridorlarında yan yana yürümeye başlayana dek konuşmadık, az ileride Zafer'in dikildiğini görünce Adnan, "Zafer," diye seslendi. Telefona gömülmüş hâldeki Zafer kafasını kaldırıp Adnan'a baktı. "Kupon ne oldu?"

Zafer yüzünü buruşturup, nedense hiç inandırıcı gelmeyen bir ifadeyle, "Yattı biraderim o ya," dedi. "Ben sana paranı geri yollarım."

Adnan, "Tüh," dedi. "Yok yok, para sende kalsın. İki yüz, üç yüz liranın lafı mı olacak? Sende para yatırdın sonuçta kupona."

Zafer, "Bir sonraki kupondan ne çıkarsa kırışacağız," dediğinde Adnan başını sallayıp boş odalardan birine girdi. Zafer'e bakarken bir an için arka fonda, 'Benim adım Serdar Tezcan, dolandırıcılar kralıyım[1],' repliği çalıyor gibi hissettim.

Gözlerimi ona diktiğimi fark edince donuk bakışları bana dokundu. "Bir şey mi vardı?"

"Adnan'ı dolandırdın, değil mi?"

"Ha?"

"Kupon tuttu bence," dediğimde tek kaşını kaldırdı. "Nedense dolandırıcıymışsın gibi geldi, poker surat."

Anlık, küçük bir sırıtış dudaklarındaki yerini aldı ama bu çok kısa bir andı. "Gurur hepimiz hakkında küçük infolar vermiş bakıyorum sana," derken sesi hâlâ donuktu ama bana bakarken donuk olan gözleri, şimdi biraz olsun arkadaş canlısı bakıyordu.

"Yoo, Gurur bir şey söylemedi. Sen biraz dolandırıcıya benziyorsun."

---

[1] Ay Yapım'ın üstlendiği, yönetmenliğini Uluç Bayraktar'ın yaptığı Ezel adlı televizyon dizisindeki bir repliktir.

"Aman dikkat et, dolandırılma o zaman." Telefonunu kamuflaj pantolonunun cebine atıp, "Biz yokken burada her şey değişmiş. Kısa zamanda büyük değişikler," dedi. "Sen de o değişikliklerden en büyüğüsün. Gurur'u nasıl kandırdın?"

"Soruya bak, sanki Gurur parkta oyun oynuyordu da gidip onu kandırıp, elini tutup götürdüm. Allah Allah."

"Olası bir durum. Bilemiyorum."

"Dikkat et, biri de seni kandırmasın o zaman."

"Yok, ben kandıran tarafta olurum genelde."

"Büyük konuşanlar genelde en büyük vurgunu yiyenler oluyor," dediğimde bana dik dik baktı ama ağzını açıp tek kelime etmedi.

Yener, "Zeliş!" diye bağırınca olduğum yerde neredeyse zıpladım, Zafer bu hâlime kaşlarını kaldırarak bakıp bakışlarını Yener'e çevirdi. Yener, kamuflaj pantolonunun içindeydi ama üzerinde siyah bir tişört vardı. Ağır adımlarla bize doğru yürürken tesiste olmaktan son derece mutlu bir hâli vardı.

Canım acıdı.

"Vay be, buradasın," dedim gülerek. "Birader, senin dinlenmen gerekmiyor muydu?"

"Gördüğün gibi mankenden farksızım şu an." Ellerini beline koyup komik bir şekilde yürümeye başlayınca içimde yarattığı ağrıya rağmen elimde olmadan yüksek sesle güldüm.

Hemen arkasında Yaman'ın olduğunu gördüm. Yaman ağır adımlarla onun arkasında, onu korumak için görevlendirilmiş bir gölge gibi ilerliyordu. Yener, bir anda kolunu boynuma atıp beni kendine çekerek, "N'aber?" diye sorunca canının acımasından korkarak, "Yavaş, deli," diye homurdandım.

"Yatalak Ali Rıza Bey[1] yerine koyulmaya devam ediyorum yani?"

"Farkın mı var pezevenk?" diye sordu Yaman poker suratıyla. "Az önce kollarını açıp beni kucakla Yaman'ım, hasta biriyim diyordun."

"Sen de kucaklamadın, götümün kenarı." Yener, tekrar bana baktı. "Bu var ya, suratında hep şu ifadeyle işte. Kaknem tam."

"Onu anladım zaten," diye homurdandığımda Yaman bana boş boş baktı.

[1] Yapımını Ay Yapım'ın üstlendiği Yaprak Dökümü adlı televizyon dizisindeki bir karakterdir.

"Yuvamı o kadar özlemişim ki," dedi Yener kafasını kaldırıp tesisin tavanına bakarak. "Biraz sonra Muşta önüme bir paspas atıp, git tuvalet temizle dese, yüzümde en sahici gülümsememle tuvaletleri bal dök yala kıvamında temizlerim. O şekil bir özlem bendeki."

Yaman'ın donuk gözleri, Zafer'in kayıtsız bakan gözlerine dokundu. Birbirlerine çok kısa bir an için baksalar da ben o bakışların altındaki anlamları gördüm, o anlamların altında kaldım.

Lütfen Yener, yuvanın altı üstüne getirilse bile, kanatlarını buradan ileriye açma, burası senin yuvan, burası için savaş.

"Ağrın sızın var mı?" diye sordum sessizce.

"Yok, ani hareketlerde biraz oluyor ama halledilmeyecek bir şey değil. Tam şu an dağa çıkıp kurt gibi uluyarak ininde ne kadar fare varsa kaza kaza çıkarabilirim," dedi alayla. "Bensiz operasyona gidilmiş, cezanız idam."

Gözlerimi kaçırıp farklı bir yöne bakmak zorunda hissettim çünkü hissettirdikleri çok ağırdı. Gözlerim Gurur'u aradı, daimî destekçimi, yaslandığım güçlü dağı...

Girdap, odadan çıktığında yüzündeki durgunluğun gözlerine dek sindiğini fark ettim. "Gurur nerede?" diye sordum ona.

"Odasında," dedi sessizce, ardından bakışları Yaman'a zorbalık yapan Yener'e kaydı. Yaman ile uğraşırken çok eğleniyor gibi görünüyordu, Yaman ona düz düz baktıkça şakanın dozunu artırıyordu. Girdap, Yener'e bakarken sertçe yutkundu, daha sonra derin bir nefesi içine çekip yüzüne sahte bir gülümseme ekleyerek ona doğru yürüdü.

Hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladım çünkü biraz daha kalırsam, tükenişe hızla varacaktım, belki Yener'e sarılıp ona tek bir sebep vermeksizin delice ağlamaya başlayacaktım.

Bunu hak etmiyordu. O, bizim gülen yüzümüzdü, yüzünün hep gülmesi gerekiyordu. O, gülmeyi hak ediyordu. Adımlarım yere daha sert bastı, belki de bunun nedeni içimde ağırlaşan duyguların bedenimi de ağırlaştırmasıydı.

Gurur'un odasının önünde durup avucuma geçirdiğim tırnaklarımı geri çektim, ellerimi kaldırıp avuçlarıma baktım. Avuç içlerimde tırnak izlerim vardı. Kapıyı tıklatmak için yumruk yaptığım elimi tam kapıya vuracakken, kapının aralık olduğunu fark edip duraksadım. Küçük bir aralıktı. Sessizce kapının önünde dikilmeye devam ettim.

Zihnimin içinde Yener, eski bir anıdan kopan sesiyle, "Bu tesis benim yuvam," dedi, "eğer burası olmasaydı, ben evsiz olurdum. Eğer komando olmasaydım, ben kimsesiz olurdum."

Boğazıma dolanmış gibi hisseden görünmez ellerin birden sıkılaştığını hissedince yumruğumu duvara bastırıp soluk almaya çalıştım. Panik atak nedir Gurur kaybolduğunda öğrenmiştim, şimdi ona benzer bir hissin usulca bedenime süzüldüğünü, zihnimi alabora ettiğini hissediyordum.

"Özür dilerim, elimden bir şey gelmiyor ki hiç," diye fısıldadım sessizce, sesim öylesine kısıktı ki bunu ben bile duyamadım. Derken birdenbire, Gurur'un odasından bir camın kırılırken çıkardığı ses gelince irkilerek sıçrayıp bakışlarımı kapıdaki küçük aralığa çevirdim.

Tesisin duvarları üzerime çöküyormuş gibi hissederken paniğin hızla damarlarımda salındığı yok sayılamaz bir gerçekti ve birdenbire titremeye başlamıştım.

Hiç düşünmeden kapıyı itmemle, açılan kapının ardında kırılan aynanın yere devrilmiş kırıklarını görmem bir oldu. Gözlerim anılar gibi etrafa saçılan cam kırıklarından ayrılarak ona çevrildiğinde, işte oradaydı, kırdığı aynanın duvarda kalan birkaç şekilsiz parçasına bakıyor, o parçalardaki görüntüsü bile kırık dökük görünüyordu.

İçeri hızla girerken düşünceler etrafa saçılmıştı, mantık yoktu. Ona doğru yürüdüğümü fark ettiğinde kafasını kaldırıp bana baktı. Üstü çıplaktı, altında kamuflaj pantolonu vardı ve yumruğuna oturmuş kanı gördüğümde kalbim yerinden çıkıp gidecekmiş gibi hissetmiştim.

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildim, sesim titriyordu.

Elini avucumun içine alırken, "Cam kırıklarına basma," dedi ama onu duymazdan gelerek eklem kemiklerini lekeleyen kızıllığa çatık kaşlarla baktım.

"Neden yaptın bunu?" diye sordum ama cevabını zaten biliyordum. Çok sıkışık hâldeydi, ruhu alevler içindeydi, karmaşa dört bir yandan saldıran düşman gibi hissettiriyor olmalıydı. İyi değildi, tüm bu garip ruh hâllerinin sebebi ortadayken bir de ben yirmi dört saat boyunca ona mesafeli davranmıştım. Haklı sebeplerim elbette vardı ama değer verdiğin, önemsediğin insanın içindeki savaşı görmen, bazen ona çatı olman gerekirdi. Birdenbire kendimi çok suçlu hissettim.

Cevap vermedi. Sessizlik. Parmakları buz gibiydi, eklemlerinden kan sızıyordu. Ecza dolabına bakıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Otur,"

diyerek yatağını işaret ettim. Birkaç saniye sadece yüzüme baktığını hissettim ama kafamı kaldırıp onunla yüzleşemedim. O dediğimi yaptığında ecza dolabından kesikleri temizleyebileceğim birkaç malzeme çıkarıp ona doğru ilerledim.

Yatağın ucuna oturduğumda bakışları zemindeydi. Önce yarasını temizledim, sesini bile çıkarmadı, oysa canının çok yandığını biliyordum. Sonrasında parmaklarımı çenesine yerleştirip kafasını kaldırmasını sağladım. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, o gözlerde ızdırabı görmek içimde ilerleyen o yıkıcı hissi güçlendirdi.

"Kendine çok yükleniyordun, değil mi?" diye sordum, cevap vermedi. Parmağımı çenesine sürterek, "Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırken kendine çok yüklendin, değil mi?" diye sordum yeniden ve biliyordum ki bu sorum da sessizliğinin gazabına uğrayacaktı. Uğradı.

Beni yerden yere vuran, hiç beklemediğim bir anda çenesini dokunuşumdan kurtarıp alnını omzuma bastırması oldu.

Beni öldüren, omzumda ıslaklık hissetmek oldu.

"Bitti," dedi, "Eylül'ü bitireceğim, Yener'i zaten bitirdim." Sesi titriyordu. Parmaklarım güçsüzce kumral saçlarına doğru gitti, saçlarına dokundum, parmaklarımda başak tarlası yanmaya başladı. "Onu, içinde iyileştiği evin kapısını çalamayacak duruma getirdiler. Benim yüzümden." Gurur yüzünü boynuma saklayıp, sessizce, "Benim yüzümden," diye fısıldadı.

Ağlıyordu, belki küçük bir iki damla gözyaşıydı ama cehennem onun gözlerinden volkan gibi kalbime akıyordu.

"Onu ateşlerin içinden çıkardılar ama bilmiyorlar, bilmiyorlar, ben onu buz gibi bir geceye terk ediyorum," dediğinde Yener'in gülümsemesinin onun da zihninin ortasında ucu yanmış bir portre gibi asılı durduğunu biliyordum. "Hayatını bitirdim onun, kardeşim o benim, ben kardeşim dediğim herkese zarar mıyım sadece? Öyleyim, öyleyim." Alnını omzumun kemiğine bastırıp sürttü ve güçsüzce, "Öyleyim," diye fısıldadı.

Saçlarını yavaşça okşarken sessizliğim, çeneme dek akan gözyaşlarımdandı.

"Eylül'ü mahvetmenin eşiğindeyim, Yener'i zaten mahvettim. Ben kardeşlerimin eceli miyim?" Gözlerimi yumup sözlerini hazmedemediğim için dişlerimi sıkarak saçlarını okşamaya devam ettim. "O benim

için ölmeye daima hazırdı da ne oldu?" diye sorarken kalbim alev aldı. "Ben bir mayın oldum, o üstüme bastı."

"Ağlıyor musun?" diye sordum, oysa o ıslaklığı hissettiğime yemin edebilirdim, ne diye soruyordum?

Kafasını geri çekmesi için ona dokunduğumda, başını daha da derinime, boynumun girintisine sakladı ve "Ne olursun kal böyle," dedi, "senden başka sığınacak kimsem yok benim."

Ellerimi sırtına kaydırıp, çıplak sırtına yavaşça dokundum, teninin altındaki kasılmaları hissettim. Kendini sıkıyordu. Kendini çok sıkıyordu. Ağlamamak için kendisini sıkıyordu; oysa o güzel ela gözlerden biliyordum ki birkaç damla yaş firar etmiş, boynumun girintisine sıcacık akıyordu.

"Ben razıyım, rütbemi, buradaki yerimi, askerliğimi bırakmaya. Onunki kalsa olmaz mı?" Sorusu içimde şiş gibi ilerledi. Onun için, her şeyden önemli olan bir şeyden vazgeçmeye hazırdı. Çünkü onlar sadece dost değillerdi, onlar kardeşti. "Yüzbaşı olmasına çok bir şey kalmamıştı, çok bir şey kalmamıştı." Sesi öylesine kısıktı ki bu koca adamı belki de ilk kez böyle görüyor, böyle duyuyordum. "Şimdi elinde hiçbir şey kalmadı."

"Senin suçun değil," dediğimde yüzünü boyun girintime bunu söylememi istemiyormuş gibi daha sert bastırdı. "Uzan," diye fısıldadım. "Gel." Bacaklarını yavaşça yukarı çekti, çarşaflara postallarıyla basmasını umursamadı, ben de umursamadım. Yüzü boyun girintimdeyken yavaşça yatağına uzandı. Küçük bir çocuk gibi. Her şeye, en çok da kendisine küsmüş küçük bir çocuk gibi.

Saatler aktı.

Saatler aktı, gözyaşları akamadı.

Sırtını okşadım, başak gibi saçlarını, eğer yapabilsem elimi daldırıp ruhunu da okşayabilmeyi çok istedim.

Ona geçecek diyemedim çünkü bu onu kandırmak olurdu. Onu kandıramadım. Cam kırıklarını izledim ve o, kollarımda sakin nefesler almaya başlayana dek hiç kıpırdamadım. Sanki biraz kıpırdansam yerimde, o hassas bir cam olacaktı ve kırılacaktı ellerimde.

Kayıp giden zamanın içinde önce elini sardım, daha sonra kızarmış yüzünü avucumun içine alıp dudaklarımı alnına bastırdım. Hiç konuşmadık. Bana sığındı, her zaman ona sığınan kadının kollarında bu kez onun için sınırsız bir yer vardı. Bir defalığına dağ olma sırası benimdi.

Üzerine tişörtünü giydirdim, ardından elimi tuttu ve odadan çıkarken, geçip giden saatlerin içinde yepyeni hikâyeler yazıldı belki ama biz bu odada onunla baş başaydık.

Odadan çıktığımızda yine o güçlü adamdı.

Erlerden biri yanımızdan geçerken başıyla onu selamlayıp, "Yüzbaşım," dediğinde gözlerinde yine o zalim ama muzaffer ifade vardı; yine koruyucu ve güven veren bir edası vardı.

Yener bize doğru gelirken, yüzündeki gülümseme bir daha görebilecek miyim acaba diye sorgulatsa da bana, ben de ona gülümsedim. Gurur'un omzuna elini koyduğunda ve "Kardeşim benim," dediğinde, Gurur yeniden o soğukkanlı komandoydu, oysa saatlerce kollarımda kalmış çocuk yanını biliyordum.

Yener, tek elinde bir çay bardağı tutuyordu. Çayı kim için aldığını merak ettim. Çünkü kendisi için olsa içerdi. İçim acıdı.

Yener başıyla ilerideki toplantı odasını işaret ederek, "Bizimkiler orada," dediğinde gözlerim kapısı aralık duran toplantı odasına kaydı. "Bizsiz ne plan projeler yapıyorlar hadi bir öğrenelim."

Gülerek önümüzden yürümeye başladı.

Her bir adım, bir kalp atışı sesiydi.

Toplantı odasının önüne önce Yener geldi ve sonrası bir kıyametti. Adımları tam kapının önünde durduğunda, omzunun üzerinden son kez bize bakıp gülümsediğinde ve bakışlarını yeniden salonun aralık kapısına çevirdiğinde...

Vural sessizce, "Allah aşkına, Muşta!" diye yakardığında ve "Ona kalbin delindi nasıl diyeceksin, askerliğe uygun olmadığını nasıl söyleyeceksin, kurbanın olayım!" dediğinde...

Yener, yeniden göğsünden bir kurşun yemiş gibi omzu geriye doğru gidip geldiğinde...

Elindeki çay bardağı kayıp düştüğünde, bardak patladığında, cam kırıkları etrafa saçıldığında...

İşte tüm bunlardan sonrası, Yener Açıkgöz'ün kıyametiydi.

35. KURUM YANGINI

♪: Skapova, Yalnız Başıma

Belki de gözyaşları gözlerinden süzülen birine, onunla aynı dili konuşmayan birinin teselli cümleleri kadar anlamsız olacaktı bundan sonra kurulacak tüm cümleler.

Bir ateş yanmıştı, ateşin etrafına toplanmıştık, ateşin sıcağı bizi bile yakıp geçiyordu ama o ateşin içinde yanan biz değildik; Yener'di. Yandığı ateşin önünde durmuş, yanmaktan şikâyet ediyorduk. Asıl yanan ortadaydı.

Gurur'un bakışlarının Yener'in sırtında donuklaştığını gördüm. Aynı anda Yener'in bir kez daha vurulmuş gibi sarsılan omzuna çöken ağırlıkları gördüm. Cam kırıklarını gördüm. Burada olmak, bu gece verdiğim birinci yanlış karardı. İkinci yanlış karar, Yener'in toplantı salonunun önüne gitmesine izin vermekti. Peki eğer geleceğin bize ne getireceğini bilebiliyor olsaydık, kararlarımızı ona göre alacak olmamız kaderin önüne geçebilecek miydi? Yener'in kaderinde bugünü yaşamak vardı.

Kaçamayacağı bir şeyin önünde duruyorduk. Düştüğü ateşin etrafına toplanmış, sıcağın ne kadar kavurucu olduğunu düşünüyorduk; oysa o ateşin içindeydi ve kavrulan tek kişiydi.

Asker olmak için uygun olmayan Yener Açıkgöz.

Bir adım geri gittiğinde etrafa saçılan cam kırıkları postallarının altında ezildi. Ses, kırılan bir kemiğin sesinden farksızdı. Elini nereye koyacağını bilemiyor gibi önce pantolonuna sildi, sonra kaldırıp karnına götürdü, daha sonra o el, saniyeler ateşleri daha da büyütürken kalbine gitti. Kalbine dokundu.

Aralık kapıdan ona çevrilen gözlerin şaşkınlığını hissettim, daha sonra o gözlere yerleşen paramparça hisleri göremesem de görmüşüm gibi içime doğru çökmeye başladım.

"Yener," dediğini duydum Muşta'nın. Ayağa kalkarken altındaki sandalyeyi itmiş olacak ki sandalye zeminde kayarken rahatsız edici bir

ses çıkardı. Gözlerime batan yaşlara direndim, sadece Yener'i izledim, belki de artık elimden onu izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Sessizliğin ardı arkası kesilmedi. Büyüdü de büyüdü. Eli hâlâ kalbinin üzerinde, bir adım geride duran ayağının üzerine tüm gücünü vermekten çekinerek öylece duruyordu. Muşta odadan çıktığında gözleri Yener'e saplanmış durumdaydı, gözlerini çevirip bize doğru bakmadı bile.

"Uygun değil miyim?" diye sorarken sesi bilinmezliğin getirdiği o ağırlıkla titredi, kuşkuyla yalpaladı. Muşta olduğu yerde put keserken, bu sorunun onda kalbine beş el ateş edilmiş etkisi yarattığını fark ettim. Yener, geri çektiği adımı öne atıp Muşta'ya baktı ve "Ben uygun değil miyim?" diye sordu bir defa daha. Bu kez sesinde kuşku yoktu, korku vardı; korkunun derinlerine indiğinde, sesi ne kadar gür çıkmasa da sanki o sesin derinlerinde bir feryat saklıydı.

"Beni dinle, gel şöyle," diyen Muşta soğukkanlı görünmeye çalışarak elini Yener'e uzatmaya kalkıştı ama bu, yaralı bir yırtıcıya dokunmaya çalışmaktan farksızdı.

Yener bir adım geri çekilip, Muşta'nın tam gözlerinin içine, ruhunun merkezine baktı. "Ben," dedi üstüne basa basa, "uygun değil miyim?"

Muşta'nın mavi gözleri, savaş meydanıydı ve o gözlerde ölmüş binlerce bedeni, kana bulanmış hâlde görebilirdiniz. Oğluna bakmak böyle mi hissettiriyordu? Bir savaş meydanında yaşayan tek kişiymişsin ve ölen bedenlerin tamamı tanıdığınmış, dostunmuş, bağrına bastıklarınmış gibi.

"Senin-"

"Benim uygun olmadığımı söyledi," dedi Yener bu cümle onu dehşete düşürmüş gibi. "Adımı söylemedi ama benden bahsetti. Bendim, değil mi? Uygun olmayan olarak adlandırdığınız, adını bile anmadan uygun olmayan olarak isim verdiğiniz bendim?" Telaşla sorulmuş onlarca soru, Muşta'ya bir darbe daha vurmuş olacak ki dağ gibi adam, Yener'in karşısında suspus kaldı. Tek yapabildiği Yener'in gözlerinin içine bakmak oldu. Elinden başka hiçbir şey gelmiyormuş gibi.

"Bir şey söyle!" diye bağırdı Yener, belki de bu babasının boşluğuna bastırdığı o adama ilk kez bağırdığı andı. "Bana de ki! Bana desene!" Şaşkınlıkla gözlerini farklı bir yöne çevirdi, kafasını salladı, tekrar Muşta'ya baktı. "Uygun değil miyim?"

"Kalbin delindi," dedi Muşta sessizce.

"Delindiyse delindi! Şimdi farklı bir şey mi yapıyorsun? Kalbimi sikip atıyorsun. Bana doğrudan uygun değilsin desene!" Yener öfkeyle bağırsa da sonunda karşılık olarak ona üzgün gözlerle bakan adamın sessizliği onun ateşini harladı, harlanan ateşin belki de en çok kendisini yaktığı an, o andı. "Baba," diyerek Muşta'ya bir adım attı. "Kalbim delindiyse delindi, ne olacak ki?" Fısıltısı canımı o kadar yaktı ki bir adım geriledim, Gurur elini belime bastırıp beni durdurdu, dayanmamı sağladı ama ellerinin buz kestiği bir gerçekti.

Muşta bir şey söyleyemedi, ilk kez konuşamıyor gibiydi. Sadece Yener'in gözlerinin içine bakıyordu. Yener, bir adım daha atıp, kalbindeki elini bu kez Muşta'nın kalbine bastırarak, "Baba!" dedi yakarır gibi. "Bir şey desene bana."

Gurur'un belimdeki elin kaskatı kesildiğini hissettim. Buzdan farksızdı soğuğu. Elimdeki, ayağımdaki tüm dirayet çekildi. Düşecek gibi hissederek Gurur'un belime uzanan koluna tutundum. Gitmek istiyordum. Görmek istemiyordum. Buna şahit olmak istemiyordum.

Devran ve Vural, Muşta'nın arkasında belirdiklerinde, Vural'ın gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark ettim. Çenesi sımsıkı kapalı duruyordu, dilini ısırıyordu belli ki. Devran ise doğrudan Yener'in yüzüne bakıyordu ve o suratta ne görüyorsa, bu onu yerle bir ediyormuş gibi rengi gitgide açılıyordu.

"Ağzınızı açın lan açın!" diye bağırdı Yener, sonra bir kramp saplanmış gibi öne doğru büküldü ve bununla beraber, Muşta korkarak ona uzanıp, onu omuzlarından tutup doğrultmaya çalıştı ama ağzını hâlâ bıçak açmıyordu. "Ağzınızı açsanıza," diye fısıldadı. "Bana da desenize." Sesi güçsüzdü, acı çektiğini anladım; hem fiziksel hem de ruhsal. Alev alev yanıyordu. "Uygun değil miyim?" Bu soruyu öyle sessiz sordu ki, Muşta'ya ya da başkasına değil, doğrudan kendisine yöneltilmiş bir soru olduğunu anladım.

Muşta, "İçeri geç," diyerek onu yavaşça çekecekti fakat Yener, geriye sendeleyerek, "Dur!" diye bağırdı. "Durun, dur! Bana menedilenlere davrandığınız gibi davranmayın. Bana şefkat mi gösteriyorsunuz lan siz? Acıyor musunuz lan siz bana?" Birdenbire öfkeyle geriye doğru adımladı. "Bana acıyor musunuz siz?" Son sorusunda sesi öyle savunmasız çıktı ki bunun öfke değil, acı olduğunu anladım. "Baba, yapamazsınız, yapamazlar," derken sesi titriyordu, sesi gerçekten yıkılacak bir

bina gibi sarsılıyordu. "Baba bunu bana yapma. Benim. Yener'im ben. Baba, bir şey söylesene, öyle bakıp durma!"

"Kardeşim," dedi Devran, "biz bir ça-"

"Cevap verin," dedi Yener başı öne eğilirken. "Bana saçma sapan cümleler kurup durmayın da bir cevap verin." Kafasını kaldırdı. "Yüzüme de desenize."

Muşta, havada asılı kalan ellerini usulca aşağı indirirken, Yener'in tam gözlerinin içine baktı ve "Bu şekilde olmayacak," dediğinde Yener, "Merasim mi düzenleyeceksiniz bana?" diye sordu bu kez öfkeyle. "Merasim düzenleyip, bir rozet takıp siktir mi edeceksiniz lan beni yuvamdan?"

"Yener," diyecekti ki Vural, "Sus lan!" diye bağırdı Yener. "Uygun olmayan diyemediğinden mi adımı söylüyorsun bana?" Yener geriye doğru bir adım daha gidecekti ki Gurur birden elini belimden çekerek ona yöneldi ve bir dağ gibi Yener'in sırtının önünde dikildi. Yener, dermanı çekilmiş gibi Gurur'un göğsüne sırtını yaslarken, "Baba," diyerek Muşta'ya baktı. "Kalbim mi sorun? Kalbimse sorun, ben hep kalpsiz değil miydim zaten? Ben kalbim olmadan da devam edebilirim. Bana bunu yapma."

Girdap hızla odadan çıkarak Yener'e yöneldi ama Yener, sırtı Gurur'a yaslı hâlde elini kaldırarak Girdap'ı durdurdu. "Bunu bana reva mı görüyorlar?" diye sorarken sesindeki öfkeyi hissettim. "Ben her şeyimi verdim! Tüm umudumu verdim! Başka yok, benim başka umudum yok, hepsini verdim!" Sessizce, "Umudum yok benim başka lan, anlasanıza," diye fısıldadı.

"Yener, kuralları biliyorsun," dedi sonunda Muşta ve Yener, ilk kez sitem eder gibi, "Bu kurallar bir bana mı baba?" diye sordu. "Lütfen."

Gurur arkasında bir dağ gibi durmaya devam ediyor, yıkılmasını önlüyordu ama çok geçti, yıkım çoktan başlamıştı.

Muşta, başını ilk kez bir oğlunun önünde önüne eğdi.

Her şey anlıktı. Yener, birden Gurur'un kamuflaj pantolonunda asılı duran silahı aldı ve Gurur bile bu hıza karşı koyamadı. Kalbim yerinden çıkacak gibi yükselip boğazıma uzanırken olduğum yerde dondum kaldım. Yener, silahın emniyetini kaldırıp namluyu şakağına yasladığında Gurur ellerini havaya kaldırarak dehşetle geri çekilip, "Yener!" dedi ama Yener onu duymazdan geldi.

"Ben ne için yaşadım?" diye bağırdığında, herkesin yüzünde buzdan bir ifade oluşsa da paniğin birdenbire tesisin tüm duvarlarına sindiğini

fark ettim. Sesimi bile çıkaramadım, titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için önümde, havada duruyorlardı ama neye engel olmaya çalışıyordum bunu ben bile bilmiyordum. "Benim yaşamamın bir anlamı mı kalıyor böyle? Siktiğimin kalbi delindiyse, siktir edip beni bir köşede bırakıp siktir olup gitseydiniz! Ne diye yaşattınız lan beni?"

"Yener," dedi Muşta korku dolu bir sesle. "Bırak o silahı."

"Beni yaşamaya zorlayıp sonra öldürüyorsunuz," derken sesinde orantısız bir çaresizlik vardı.

"Yener, birader, bırak," diyen Devran'ın bile ilk kez korkuyla kasıldığını görüyordum. Dizlerimin üzerine çökmemek için havada duran elimi yanımdaki duvara yasladım.

"Dağılsın bu amına koyduğumun kafası, sikimde mi sanıyorsunuz siz benim? Tek umudumu, hayatımı bağladığım tek şeyi benden alıyorsunuz," durdu, suçlayıcı olmak gücüne gitmiş gibi, "alıyorlar," diye fısıldadı.

Yapabilirdi, yapacaktı. Bunu yapacak kadar çıldırmıştı, çaresizlikten ölüyordu, bir de tetiği çekip ölmek de hiç sorun görmüyordu. Boğazımın gerilerinde bir çığlık birikti ama atamadım.

Muşta, "Yener, oğlum, bırak, konuşalım," diyerek ellerini havaya kaldırdığında sesi titriyordu.

Yener birden yana döndü, silahı şakağına daha sert bastırdığında yüzünü ilk kez görüyordum. Gözleri kan çanağıydı, birikmiş ama akmamış yaşlar pınarlarında gizleniyordu. Alnında beliren damarlardan, kasılmış çenesinden ne kadar ciddi olduğu gün gibi ortada duruyordu. "Gurur," dedi yalvarır gibi ama bu ismi bir cümlenin içine iliştirmedi. Sustu.

Gurur, havaya kaldırdığı ellerinden birini indirirken, "Kardeşim," dedi, "öylesine söylemiyorum, can kardeşimsin, kan kardeşimsin, biliyorsun değil mi?" Bir adım atmak istedi ona ama Yener silahı şakağına daha sert bastırıp ona yaralı bir yırtıcı gibi ürkek gözlerle baktı. "Yener, çıkar gideriz lan. Birlikte gideriz." Gurur birdenbire rozetlerini, apoletlerini sökmeye başladığında, Yener'in göz pınarlarında biriken yaşların daha da belirginleştiğini gördüm. "Siktir olur, birlikte gideriz."

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildi Yener.

"Seni böyle göreceksem her şeyin amına koyarım ben," dedi Gurur, "anlamıyor musun lan?"

"Saçmalamayı kes!" diye bağırdı Yener. "Göbek bağımız bir mi kesildi lan bizim? Duymadın mı? Uygun olmayan benim, ben! Sen değilsin!"

"Sen benim kardeşimsin, seni beni yok lan yok!" diye bağırdı Gurur birdenbire öfkeyle.

Yener, gözlerini Gurur'un gözlerinden çekemedi. Parmakları gevşediği an, Girdap birden bileğinden yakalayarak silahı Yener'in şakağından uzaklaştırdı ve silah tam havadayken bir el patladı. Korkarak olduğum yere sindiğimde Yener sırtını yasladığı duvarda kayarak yere çöktü ve Gurur hızla ona doğru yürüyerek dizlerinin üzerine çöktü. Yener, başını ellerinin arasına alarak boşluğa bakmaya başladığında, Gurur onu ensesinden yakalayarak kendine çekip bağrına bastı.

Muşta, derin bir nefes verdi, sanki son nefesini verecekken yeniden can bulmuş gibiydi. Yavaşça eğildi, ellerini dizlerine koyup, "Öldüreceksiniz lan beni," dedi, "siz benim ecelim olacaksınız bir gün."

Girdap, elinde Yener'in az önce tuttuğu silahla yere çökerken Devran ve Vural da onlara doğru koştular ve birkaç saniye sonra yere çökmüş üçlünün etrafını tüm tim sardı. Gölgeler de oradaydı.

Yener, çenesini Gurur'un omzuna bastırırken, "Yapamam," dedi acı çekiyormuş gibi. "Bunu bilerek yaşayamam. Buradan başka gidecek bir yerim yok benim. Yuvam burası benim. Yuvam dağlar, yuvam bu tesis, ben sadece bir komandoyken varım, bu kimliği benden alırsanız benden başka ne kalır geriye? Kalmam. Yok olurum. Silinirim ben." Gözlerini yumarken dişlerini sıkıyordu. "Beni bu hikâyeden silmeyin ne olur."

Muşta, askerleri iterek aralarından geçip yavaşça Gurur ve Yener'in önüne dikildi. Yener, çenesi Gurur'un omzunda, gözlerini kaldırıp Muşta'ya yalvaran gözlerle baktığında, Beyhan beni belimden kavrayarak dikleştirip, "Sakinleş," diye fısıldadı, ne hâlde olduğumu görmüş olmalıydı. "Hava almaya çıkalım mı?"

Gözlerimi Yener'den çekemedim, tek kelime edemedim.

Yener, Gurur'dan yavaşça ayrılıp, "Muşta," dediğinde zaman bir anlığına askıya alınarak durdu. Kalbimin atışları, tesisin duvarlarında yaşayan tüm erlerin kalp atışları gibi yavaşladı. "Bildirme. Kalbimin delindiğini bildirme, ne olursun bilmesinler, kayda geçmeyin, yalvarırım. Geçtiniz mi? Geçmeyin, yalvarırım." Muşta gözlerini yumdu, geri açtığında çivit mavisi gözlerinde Yener'in yandığı ateşlerin yansıması vardı. "Bırak bu kalple öleceksem dağda öleyim ben, kurbanın olayım, n'olursun, bırak öleceksem görevimin başında öleyim. İyi olurum, çok güçlü olurum, daha da güçlü olurum ama bırak öleceksem görevimin başında öleyim ben. Bunu bana çok görme. Uzun bir hayat istemiyorum ben.

Uzun, sağlıklı bir hayat istemiyorum ben. Asker olarak kalmak istiyorum. Bir şey yap, bir kez olsun benim için yap, n'olursun yap."

Muşta, gözlerini Yener'den çekemedi, çekip götürse o gözleri, sanki bir daha ona bakacak yüzü olmayacaktı.

"Bırak dağlarda öleyim," dediğinde Yener, Muşta sertçe yutkundu. Adnan, gözlerine birikmiş yaşları tutamadı, çenesine dek kayıp giden gözyaşını gördüm. "Sırf sağlıklı olmayacağımı, ölüp kalacağımı düşündüklerinden menetmeyecekler mi?" diye sordu çocuk gibi. "Uzun bir ömür istemiyorum ki ben. Lütfen, bir kez de benim için yap."

Muşta yavaşça yere çöküp, Yener'i kollarının arasına çekerek, "İntiharının altına imza mı atayım istiyorsun, çocuk?" diye sordu çaresizce.

"Yalvarırım," dedi Yener sadece ve Muşta'ya o kadar sıkı sarıldı ki o an sarıldığı Muşta değildi, babasıydı; o an sarıldığı Aydın Açıkgöz'dü. Bir çocuk, babasına sarılıyor, çaresizce babasından yardım istiyordu.

Muşta, tek kelime etmeden onu bağrına bastı.

"Muşta'nın kayda girmesine engel olması demek, ortaya çıktığı anda meslekten menedilmesi demek olacaktır," diyen kişi Zafer'di. "Yener'le birlikte onu da menederler." Düşünceli bakan yeşil gözlerini önünde duran dosyaya indirdi. "Yener'in sağlık durumu eninde sonunda anlaşılacak."

Beyhan, elinde tuttuğu pet şişenin kapağını açıp bana uzatırken, toplantı salonunun köşesindeki portatif sandalyeye oturmuş, ruh gibi beyaz bir suratla Zafer'i izliyordum. Uzun süren sessizliğin sonunda konuşan ilk kişi o olmuştu. Gurur ve Girdap, Yener'i oradan uzaklaştırmışlardı ama nereye götürmüşlerdi, şu an neredeydiler bilmiyordum.

Ecevit, gözlerini Muşta'ya çevirdiğinde, Muşta parmaklarının arasında kalemi döndürüyordu. Düşünceli gözleri uzun, taş masanın yüzeyindeydi. Sessizdi, yorumsuzdu, olacakları biliyordu; Yener'in sağlık durumu, saklayabilecekleri bir şey değildi. Onu bir süre daha görevde tutmayı başarsa da sonunda ikisi de menedileceklerdi. Yine de gözünü karartmışa benziyordu.

"Sonunda birlikte menedileceksiniz," dedi Zafer derin bir nefes vererek. "Sadece bir süreliğine devam etmesine izin vermek, ona daha büyük bir işkence olmayacak mı baba?"

Muşta kalemi sıkarken, "Öldürecekti kendini," dedi, bunu Zafer'e değil de kendisine söylüyor gibiydi. Bu cümle, tüm askerlerin yüzüne çarşaf gibi gerilen bir çaresizliğin çekilmesine neden oldu. Kalem ortadan kırılırken, "Kendini öldürecekti," dedi gözlerini boşluktan çekmeden.

Adnan, "Bir yolu yok mu? Ortaya çıkmama imkânı yok mu?" diye sorarken elinde tuttuğu pet şişeyi buruşturmuştu. "Hiç mi?"

"Olsaydı bile, imkânsız ama olsaydı bile, bu adam kendisi bile bu şartlar altında dağda öleceğini biliyor. Tehlikeli. Onun için çok tehlikeli," diyen kişi Sadullah'tı. Esmer yüzünü kaplayan çaresizlik, koyu renk gözlerine yerleşen bakışları derinleştirmişti. "İntihar bu."

"Görmediniz mi?" Yaman kollarını göğsünde toplamış, ilk kez konuşurken sesi de yüzü de buzdandı; düşüncelere gömülmüş gibi görünüyordu. "Görev intihar diyorsunuz, o az önce kafasına sıkacaktı, bu intihar değil mi zaten?"

Muşta gözlerini yumup, "Ortaya çıkmamasının bir yolu var mı?" diye sorarken bu soruyu da kendisine sormuş gibiydi. Kafasının içindeki tüm dosyaları karıştırıyor, belleğindeki bilgileri önüne almış düşünüyordu. Bir yolu olamaz mıydı? "Ben kendimi değil, onu düşünüyorum. Ortaya çıkınca yine menedilecek. Yine aynı duruma düşecek. Bir yolu yok mu?" Kaşlarını sertçe çatıp düşünmeye devam etti.

"Rutin kontrollerimiz sırasında ortaya çıkmama ihtimali yok, kontrollerden de kaçamaz," diyen Zafer'di, söylediği şey onu da rahatsız ediyor gibiydi ama gerçeği de gizleyemezdi.

"Rutin kontroller," dedi Muşta, kaşları daha da çatılırken gözlerini yumdu. "Rutin kontroller." Düşünmeye, bir yol aramaya devam etti.

Yaman, "Onu yalnız bırakmak, tetiği çekilmiş bir silahı oyuncak diye bir çocuğun eline tutuşturmak olacak," dedi ciddi bakışlarını kaldırıp karşısındaki duvara bakarak. "Kararınız ne olursa olsun, şu an onu yalnız bırakamayız."

Adının Kerim olduğunu hatırladığım adam, dayandığı duvardan kendini öne iterek ayırıp, "Uçuş onun için çok riskli, bunun farkındasınız, değil mi? Bundan sonra uçak kullanmasına izin vermeniz, onu menetmelerinden daha büyük bir sorun olurdu. Canı açısından. Yener ele avuca sığdırılamaz, sığdıramazsınız, onun canını da düşünmek zorundayım. Zorundayız," dedi.

Muşta, ellerini başına koyup, "Kesin çenenizi," dedi sertçe. "Beni yalnız bırakın."

Beyhan elini uzatıp, "Güzelim," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım, pet şişedeki sudan bir yudum bile almamıştım. Elini tutup kalkarken hâlâ sesim çıkmıyordu. Askerler birbirlerine tedirgin bakışlar atarak oturdukları yerden ayaklandılar ama Yaman kalkmadı.

Gözleri hâlâ duvarda saplıyken bir süre kaskatı bir çeneyle oturdu.

"Rant," dedi Muşta sertçe. "Çık."

Yaman'ın çenesi seğirdi. Kerim yanından geçerken Yaman'ın omzuna vurarak, "Yürü," dedi.

Tam kapıdan çıktığımızda Ecevit, "Zeliha'yı neden toplantı odasına soktun?" diye sordu Beyhan'a sessizce.

"Kız düşüp bayılacak gibiydi," dedi Beyhan, "gözümün önünden ayırmak istemedim. Hem zaten her şeyin içinde."

Ecevit derin bir nefes alarak bana bakıp, "Seni eve bırakayım ister misin?" diye sordu ama cevap veremedim.

Beyhan elini belime yerleştirip, "Sanırım bu iyi bir fikir, Zeliha," dedi. "Ecevit seni eve bıraksın."

Gözlerimi Beyhan'a çevirip, "Yener'i nereye götürdüler?" diye sordum.

"Cam bahçede olduklarına eminim, merak etme, Gurur ve Girdap yanında." Beyhan'ın yumuşak gülümsemesi içime çöken karanlığı aydınlatmaya yetmedi. Bocalamış hâlde etrafıma bakınıp, elimde duran pet şişeyi dudaklarıma götürdüm. Kuruyan dudaklarımı ve damağımı ıslattım.

"Ecevit, Zeliha'ya evine kadar eşlik et lütfen." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sizinle gelmemi ister misin?"

"Ben yük olmak istemiyorum, lütfen." Elimi kaldırıp salladım. "Burada olmamam gerekirdi. Bu sizin için yeterince zorken işleri daha da zorlaştırmak istemiyorum. Lütfen benimle ilgilenip beni daha da mahcup etme."

"Saçmalama. Çok iyi idare ediyorsun. Gerçekten." Beyhan, bir abla edasıyla omzuma dokunup, güç verircesine sıktı. "Sen bizim ailemizin parçasısın."

Yener de bu ailenin bir parçasıydı. İçim parçalandı. Sessizce başımı sallarken konuşacak hâlde hissetmedim kendimi. Kalmak istiyordum aslında. Gurur'un da Yener'in de bana ihtiyacı olduğu düşüncesi karnıma bıçak gibi saplanıyordu. Öte yandan yük olmak da istemiyordum. Ayak bağı olmak isteyeceğim son şeydi.

Ecevit, "Hadi," diyerek başıyla koridoru işaret etti ve yürümeye başladığımda sakince yanımda ilerledi. Adımlarım çok yavaştı, Ecevit normalde hızlı yürümesine rağmen adımlarını benimkilere uydurup yavaşladı. Bana zaman tanıdığını fark ettim. Daha da mahcup hissettim.

Ecevit'in cipine binmeden önce, kapıyı tutarken son kez arabanın tavanının arkasından tesise baktım. Dağın kalbinde tüm ihtişamıyla duran tesis, bu gece büyük acılara ev sahipliği yapıyordu. Cipe binip kapıyı kapattığımda rüzgârın uğultulu sesi kesildi ama kalbimin sesini duymaya devam ettim.

Ecevit arabayı çalıştırmadan önce omzunun üstünden bana bakıp, "Suçlu küçük çocuklar gibi bakma," dedi, "sandığının aksine, varlığın ya da hareketlerin bize zorluk çıkarmadı hiçbir zaman."

İçimi okuyormuş gibi hissettirdiğinden daha da utandım. Başımı önüme eğip elimdeki şişeyle oynamaya başladım. Ecevit direksiyonu çevirerek dağın kalbinden geçen patika yola sürdü. Şehrin küçük ışıklarını görene kadar konuşmadım, Ecevit de sessizliğime saygı duymayı seçti.

Gurur ile kaldığım evin değil, bir zamanlar kızlarla yaşadığım evin önünde durmasını istediğimde kararımı sorgulamadı. Emniyet kemerimi çıkardığım esnada, "Olur da canın sıkılırsa, bir telefonuna bakar. Turlamaya çıkarız," dedi, donuk bir sesle söylediği şey, kafamı kaldırıp ona uzun uzun ama saklayamadığım bir minnetle bakmama neden oldu.

"Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Arabanın kapısına uzanacakken bir an durdum, gözlerimi ona çevirdim. "Muşta menedilebilir mi gerçekten?" diye sordum.

"Vereceği karara bağlı. Üstelik vereceği karar, Yener'i uzun süre aramızda tutmaya yetmeyecek. Bu ikisinin de intiharı olurdu," dedi hiç düşünmeden. Bazen ona şaşıp kalıyordum, ağzına geleni çevirmeden söylüyordu. Bu iyiydi. Kandırılmaktansa doğrudan gerçeği duymak sert olsa da daha iyi hissettiriyordu. Buna iyi hissetmek denirse.

"Dürüst birisi olduğun için teşekkür ederim."

"Lafı dolandırmayı hiç sevmem."

"O belli oluyor," dediğimde, "Ağlayacak gibi bakıyorsun, ağlarsan seni teselli edemeyeceğimi de daha önce söylemiştim," dedi.

Başımı salladım. "Biliyorum. İyi geceler, Ecevit."

Sadece yüzüme bakıp başını salladı. Araçtan inip binaya ilerledim, otomatik kapıdan içeri girene kadar olduğu yerden ayrılmadan bekledi.

Ben merdivenleri çıkarken arabasının yavaşça uzaklaştığına dair o ses zihnime yayıldı.

Saat çok geçti, kapıyı çalmak gerzeklik olacağından cebimden anahtarımı çıkarıp içeri süzüldüm. Maria televizyonun önündeki koltukta uyuyakalmıştı, masanın üzerinde birkaç oje ve törpü vardı. Buruk bir şekilde gülümseyip montumu çıkarmadan odamın kapısına ilerledim, daha sonra durup omzumun üzerinden babaanneme baktım. Uyanınca odama geçeceği kesindi. Gözlerim Ayça'nın odasının kapısına kaydı. Bu saatlerde genelde uyumaz, dizi izler ya da manga sayfalarını karıştırırdı. Öyle olmasını umut ederek kapısını tıklatıp yavaşça açtım. Kulak üstü kulaklığını boynuna indirip bana soran gözlerle bakarken güzel yüzünü gece lambasının turuncu ışığı aydınlatıyordu.

Odasına girip ağır adımlarla yatağına doğru ilerledim. Gözlerime sinen o ifadeleri görmüş olacak ki yatağın üzerine avucuyla vurdu ve yavaşça uzandı. Önüne uzanıp, sırtımı göğsüne yaslarken üzerimde hâlâ mont vardı. Şefkatli kollarını bana sarıp, çenesini omzuma bastırıp derin bir nefes aldı ama tek kelime etmedi, konuşmadı. Bu yüzden onun kolları bazı geceler güvenli limanım olurdu işte.

Sessizce uzandım, sessizce benimle birlikte gece lambasından yayılan ışığın duvara çizdiği haleleri izledi.

Gözümden akan gözyaşının burnumun üzerinden geçerek diğer tarafa kaydığını ve yastığa damladığını hissettim. Çok tuhaftı. Ağlıyordum ama yüzüm kayıtsız bir donuklukla çevrelenmiş, gözlerimde boşlukla ışığı izliyordum.

O şekilde uykuya dalana dek, bu böyle devam etti.

Uyandığımda bir şeyler değişmedi. Hayat hâlâ bıraktığım şekilde dağılmış vaziyetteydi. Duştan çıktığımda, üzerime toz pembe kazağımı ve altıma beyaz kargocu pantolonumu giydiğimde, beyaz şişme montumun fermuarını çenemin altına dek çektiğimde, postallarıma düşen kar tanelerinin eriyip kayboluşunu bir otobüs durağında oturmuş sessizlik içinde izlediğimde... Tamamında hayat hâlâ dağılmış vaziyetteydi ve tüm eller birleşip toparlamaya da kalkışsa bu dağınıklığı toparlayabileceğimizi sanmıyordum.

Otobüs beni okulun sınırlarına getirdiğinde kulak üstü kulaklığımı boynuma indirip yürümeye başladım. Kampüsün içi her zamankinden daha kalabalıktı. Girdiğim dersler de öyle. Fotokopi çektirdikten sonra ağır adımlarla durağa yürümeye başladım. Saatlerimi okulda geçirmiş

olmama rağmen sanki olduğum yerde, o gecenin içindeydim, hâlâ o anları yaşıyordum, hâlâ Yener'in şakağına bir silah dayadığı ânın içindeydim.

Boş bakışlarım ileride duran cipte takılı kaldı. Cip Gurur'un kullandığı değildi ama yine de içinde o varmış gibi hissettim. Tanıdık bir histi. Hızlı adımlarla cipe yöneldiğimde telefonuma düşen bildirimle yanılmadığımı anladım.

Sevgilim: Cipteyim, gelsene.
Sevgilim: Çoktan hissetmişsin.

Telefonu tekrar montumun cebine sokup cipin kapısını açınca içerideki ağır hava hâlâ cipin dışında olmama rağmen etrafımı ikinci bir deriymiş, bana ait bir parçaymış gibi sardı. Dışarıda ince ama sık bir şekilde yağan kara rağmen üzerinde yuvarlak yakalı beyaz bir tişört vardı, sakalları daha da uzun görünüyor, gözlerinin altı uykusuzluğunu belirten mor halkalarla süslenmişti. Bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdiği an içime doğru yıkıldığımı hissederek gözlerinin içine baktım.

"Binsene, üşüyeceksin," dediğinde söylediğini yapıp ön koltuğa yerleştim. Emniyet kemerimi bağlarken gözleri hızla emniyet kemerime indi, temkinli gözlerle kemeri bağlayışımı izledi. Tek kelime etmese de bakışları çok şeyi dile getiriyordu aslında.

Isıtıcıyı çalıştırmıştı, henüz yeni çalıştırdığı içerideki soğuk havadan belli oluyordu. Beni düşündüğü için yeni çalıştırmış olmalıydı. Üşümemiş miydi? Yener'in yangını onu yeterince yakmış olacaktı ki evet, üşümemişti.

"Gece seni eve bırakamadım yavrum, kusuruma bakma," derken direksiyonu kendi etrafında sert bir manevrayla çevrildi.

"Hiç sorun değil."

"Benim için sorun ama," dedi, bu söylediğine cevap vermek yerine profilini izlemeye devam ettim. Dilimin ucunda biriken soruları hissetmiş, hiçbirini dillendirmeye cesaretimin olmadığının farkına varmış gibi, "Sana iyi olduğunu söylemek isterdim ama değil," dedi, dürüstlüğü canımı yaktı. "Gece o kadar konuştu ki sonunda dilini bir bıçak kesmiş gibi sustu. Şimdi de tek kelime etmiyor." Gurur, seğiren çenesiyle gözlerini ön camdan dışarıya çevirdi. "Kafasını dinlemesi için onu Muşta'nın dağ evine götüreceğiz. Bir süre bu ortamdan uzaklaşması iyi

mi olacak kötü mü olacak bilmiyorum ama baskı altında hissetmeyecek en azından."

"Bu süre zarfında neler olacak, Gurur?" diye sordum sonunda. "Muşta onunla beraber kendisini de mi yakacak?" Sorum, Gurur'un kirpiklerini ağır ağır gözlerinin üzerinden aşağı çekmesine neden oldu. Anlık bir göz kırpışı, içinde binlerce anlam sakladı.

"Ya onu bir şekilde içeride tutacağız," dediğinde Gurur, bakışlarını profilinde derinleşti, "ya da hepimiz rozetlerimizi bırakacağız."

"Ne?"

"Öyle."

"Bu Yener'i mutlu etmez, daha da perişan ederdi."

"Evet ama başkaldırmadığımız sürece bir şeylere engel olamıyorsak, o zaman biz de başkaldırırız. Onu o hâlde gördüm," bakışlarını bana çevirdi, "o hâle gelmesinin tek sebebiyim."

Ağzımı açtım, sonra geri kapayıp bakışlarımı ellerime indirdim. "Kendini suçlamandan nefret ediyorum."

"Biliyorum ama bu doğru."

"Sana göre."

Cevap vermesini bekledim ama bana bir cevap vermeden arabayı sürmeye devam etti. Üstüne gitmektense sessizce yüzünü izledim. Dün gece yaşananları bir süredir beklediğini görebiliyordum ama beklediği bir şeyle karşılaşmak yine de onu yıkıp geçmişti; hazırlıklı yakalandığını sanıyordu ama öyle olmamıştı.

Sessizlik uzun süre bizleydi, konuşulacak onlarca şeyin içinde hiçbir şey bulamıyormuş gibi lal olan dillerimizle sadece ikimizdik, birbirimizi hissetmek bize iyi gelen belki de tek şeydi bu süreçte.

Evin yakınlarına geldiğimizde, "Tesise geri mi döneceksin?" diye sordum sessizce.

"Evet." Bakışlarını bana çevirdi. "Bugün halletmem gereken bazı işler var."

"Nasıl işler?"

"Birkaç tetikçinin yerini tespit ettik, Emsal'den isimlerini aldığım keskin nişancılardan biriyle hesaplaşacağım."

Söylediği şey bedenimde bir panik dalgası yaratmalıydı belki ama verebildiğim tek tepki başımı sallamak oldu. Onun için belki de çerezdi bu, biliyordum ama yine de korkmadan edemiyordum.

"Tek başına mı gideceksin?"

Gözlerini bana çevirip, "Tek başıma halledemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi yumuşaktı ama gözleri keskin bakıyordu.

"Halledeceğinden şüphem yok. Sadece soruyorum. Tek mi gideceksin?"

"Yaman da benimle gelecek, gölge olduğu için onu tanımıyorlar. Sahneyi devralmadan önce sahnenin ortasına onları çekebilmem için yüzü belirsiz birinin varlığına ihtiyacım var. Daha kolay olması adına."

Başımı bir defa daha salladım.

Binanın önünde durduğumuzda yavaşça bana doğru dönüp, "Başımı belaya sokmayacağım, endişelenme," dedi. "Sadece bunu yapanı bulana dek bana rahat yok. Bana rahat olmadığı sürece onlara da rahat vermeyeceğim."

Gözlerinin içine uzun uzun bakıp, "Biliyorum," diye mırıldandım.

Elinin tersiyle yanağıma dokunup, eklemlerine sinmiş soğuğu tenime mıhladı. Dokunuşuyla hafifledim, dokunuşuyla ağırlaştım. Hisler, üst üste binen damarlar gibi ağrı yarattı. "Seni Onur konusunda incittiğimi biliyorum," dedi sonunda, "gönlünü alacağım. Şimdi alamam ama alacağım, emin ol."

Gözlerinin hapsindeyken, "Biliyorum," dedim.

"Muşta'ya, Kırgız'ın ev aradığını söyledim. Benden yardım istediğini de belirttim. Yakınlarımızda olmasının lehimize olacağını, onu kendimize çekebileceğimizi söyledi." Yüzünde bu durumdan hoşnutsuz olduğunu belli eden çarpık bir ifadeyle önümüzde uzayan binalara baktı. "Emlakçıyla konuştum. Bu sitedeki boş evlerle ilgili bilgileri aldım. Onur'u gözümün önünde tutmak iyi olabilir. Muşta öyle söylüyor."

"Sana demiştim," diye mırıldandığımda burun deliklerini genişleten bir nefes alıp, "Evet," dedi, "sadece başka bir erkekle ilgili seninle konuşmak can sıkıcı olabiliyor. Kendini benim yerime koyarsan anlarsın."

"Anlayabildiğimden kendime de kızıyorum ya zaten."

Parmakları hâlâ yüzümün sınırında gezinmeye devam ederken, "İyi hissetmen için ne yapabilirim?" diye sordu.

"İyi hissetmemi istiyorsan, kendini iyi hissettirmenin bir yolunu bul," dedim ciddiyetle. Gözlerime dokunan o bakışlar bir kuyu kadar derinleşti, içinde kendime dair yansımalar gördüğüm ela gözlerine uzun uzun baktım ve buruk bir tebessüm takındım.

"Sana bakınca iyi hissediyorum, bu bencilce mi?"

Ona ait olmasına rağmen benim dudaklarımdan dökülmüş gibi hissettiren sorusu, dudaklarımdaki tebessümü daha da büyüttü. Avucunun içine dudaklarımı bastırdım, ardından yanağımı avucunun içine yaslayarak gözlerinin içine bakıp, bu defa inanarak, "Geçecek, yüzbaşım," dedim, bu ona ilk kez rütbesiyle seslenişimdi, dudaklarındaki o buruk tebessümün yüzüne yaydığı ifade kalbimi yaktı.

"Geçmesi için her şeyi yapacağım," diyerek parmağını elmacık kemiğime sürttü. "Duygularım konusunda çok fevri davrandığımın farkındayım, belki de ben sağlıklı bir şekilde sevmek nedir bilmiyorum ama seni üzüyorsa bu, benim bu hâllerim, ben bunu düzeltmenin bir yolunu bulurum."

"Senin beni sevme şeklin kendine özgü ve ben bunu bozmak istemiyorum," dedim. "Seni değiştirmek için sevmedim, seni sevdiğimde sen zaten bu kişiydin."

"Beni zehirli bulmuyor musun?"

"Ben de en az senin kadar zehirliyim, Çalıklı."

"Bundan şikâyetçi değilim."

"Biliyorum," diye mırıldandım, ben de şikâyetçi değilim demek isterdim ama birbirimizi sevme şeklimiz insanlara zarar vermeden sürmeliydi, biz birbirimizi çok zehirli seviyorsak eğer, birbirimizi zehirlemeliydik, başkalarını değil. Gözlerinin içine çok uzun süre baktığım için bu düşünceleri gözlerimde görebildiğine emindim.

Dilimin altında hislerimle beslediğim kelimeler çürüdü, sadece gözlerinin içine bakarak kendimi ona açabildiğimi fark ettiğim günden beri kelimeler ikimizin arasındaki köprülerden fazlası değildi. Eğilip alnımı öptükten sonra, "Seni arayacağım güzelim," dedi durgun bir sesle. "Çocuklardan birkaçı buralarda devriyede olacak. Varlıkları seni rahatsız etmeyecek ama tamamı senin ve çevrendekilerin güvenliği için olacak."

Buna mecbur kaldığımız için buruk hissetsem de sadece, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Araçtan inip binanın girişine ilerlerken Gurur'un bakışları hâlâ sırtımdaydı. Yener'e yönelik silahlı saldırının ardından sitede güvenlik artırılmıştı. Site yönetiminin site sakinleri için tahsis ettiği kartlardan birisi de bendeydi, kart ile binanın kapısını açtıktan sonra son kez omzumun üzerinden cipe doğru baktım. Hâlâ oradaydı, ben içeri girene dek orada kalmaya devam edeceğini biliyordum.

Ona el salladım, bana karşılık verdi mi bilmiyordum ama içeri girerken içimde karanlık, boğazıma parmaklarını bastıran zorba bir his vardı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Karanlığın dört bir yanı çevrelediği, şafaktan uzak, gündüzü terk etmiş, gecenin kalbine inmiş bir vakitti.

Elimde her şeyini kaybeden bir adamın kanı vardı sanki.

Avucumun ortasında, bir zamanlar yarıp birbirine bastırarak kardeşliğimizin nişanı hâline getirdiğimiz o kan lekesi benim değil, onun gibiydi. Yaman hemen yanımda, yolcu koltuğunda oturmuş, az ilerideki binayı seyrediyordu. On beş katlı binanın sadece yedinci ve dokuzuncu katındaki ışıklar yanıyordu. Aradığımız adam on birinci kattaydı ama on birinci kat da diğer tüm katlar gibi karanlığa bürünmüş durumdaydı. Yine de onun orada olduğunu biliyorduk.

Yaman sivildi, altında siyah bir pantolon, üzerinde boğazlı bir kazak ve siyah paltosu vardı. Çenesi kasılmıştı, avın ışığını yakacağı ânı bekliyordu, bense ışığın yanmayacağına emindim. Av, yaklaşık on iki dakika sonra binanın arka kapısından çıkarak kullandığı beyaz arabaya yönelecek, sahte kimliğini ve yine aynı şekilde sahte ruhsatlarını hazırlayarak torpido gözüne koyacaktı.

Gideceği yeri biliyordum.

Yaman, "Çıkıp gidelim, evinde boğazına çökelim," dedi düz bir sesle.

"Sakıncalı," dedim, "apartman sakinlerini korkuttuğumuz gibi, polisleri de buraya çekeriz."

"Ona burada saldırmayacağımızı söylemeye çalışıyorsun?" Bana ciddi olup olmadığımı sorgulayan keskin bir bakış gönderdi ama o bakışlara kayıtsız kalarak ön camdan dışarıyı izlemeyi sürdürdüm. "Ne sikime buradayız?" Buz gibi sesine sığdırdığı öfkeye de kayıtsız kaldım.

"Biraz sonra evden çıkacak." Göstergedeki kızıl ışıkla canlanan saate baktım. "Dokuz dakika sonra."

"Sonra ensesine bineceğiz?"

Arka koltukta, karanlığın içine sinmiş, sessizlik içinde bizi dinleyen Kerim birdenbire öne kaykılarak başını ikimizin arasına soktu ve "Yaman, emin ol bu gece birilerini senden daha çok leşe çevirmek istiyorum ama olduğun yerde boğa gibi nefes vermeyi kesip matadorun kırmızı pe-

lerini sana salladığı yeri beklemek yerine, matadorun arkasını döndüğü ânı bekle de boynuzlarını saplamak daha zevkli olsun," dedi.

Yaman gözlerini devirip dirseğini camın kenarına yaslayarak, "Arkasını dönmesini ne diye bekleyecekmişim?" diye sordu. "Ona doğru koştuğum ânı görmesi, beni yönlendirebileceğini düşündüğü anda onu çarpıp yere sermesi daha zevkli olurdu."

"Öküz muhabbetiniz bittiyse diye söylüyorum, son altı dakika."

"Tamam, yarağımın sayacı," dedi Yaman donuk bir sesle. "Patlayacak bomba gibi güncelleme vermeyi bırak da ne yapacağımızı söyle."

"Bilardo oynamaya gidecek. İstekayı ağzından sokup götünden çıkararak onu bir dağ faresi şişine çevirmek için güzel fırsat," dediğimde Yaman kaşlarını kaldırıp bana baktı ama ona aldırış etmedim.

Kerim burnundan sert bir nefes vererek, "Lütfen bunun mecazi anlam taşımadığını, gerçekten yapacağımızı söyle bana," dedi.

"Neden olmasın?" diye sordum keyifle.

"Peki, bilardo masasına onu yatırıp tüm kemiklerini özenle kırma görevi benim olsun mu? Kemikleri kırılınca eklemleri esnekleşir, bu da onu daha rahat leş şişine çevirmenizi sağlar," dedi Yaman.

"Son dört dakika."

"Amına koyayım, devamını anlatsana planın," diye homurdandı Kerim.

"Ne oldu lan, hani matadorun sırtını dönmesini bekleyecektin?" diye sordu Yaman.

"Siz ikiniz, yüz olarak tanınmıyorsunuz. Bilardo oynadığı sırada ona yaklaşıp, onun olduğu noktada bir kavga çıkaracaksınız. Dikkatleri kendinize çektiğiniz anda da ensesine ben çökeceğim," dedim.

"Tek başına mı porno çekeceksin? Ben buna yokum. Ben de istiyorum," dedi Kerim hırsla.

"Elbette. Siz önce sik kırığının ve çevredeki insanların dikkatini dağıtın, sonra avımı sizinle paylaşacağım," dedim.

Saniyeler sonra arka kapı açıldı, biri karanlığın içinde ilerledi, arka bahçeden çıkış kapısına yöneldi. Gölgesini görebiliyordum, patlatmak istediğim kafası da kısa ağaçların arasında görünüyordu. Hiç düşünmeden silahımı çıkarıp susturucuyu taktıktan sonra kafasına bir el sıkabilirdim ama yapmadım. Çünkü onun için daha karanlık planlarım vardı. Üstelik içimden bir ses, aradığımın o olmadığını söylüyordu. Çok yakında Isparta'yı terk edecekti, yeni rotası neresi olacaktı bilemiyor-

dum ama yurt dışına kaçma planı olduğu kesindi. Sonuçta bağlı olduğu terör örgütü büyük ölçüde çökertilmişti ve buradaki varlığının tehlikede olduğunu biliyordu. Bu itlerin hiçbiri birbirine güvenmiyordu. Adının verileceğine emin olmalıydı.

Gölge gibi çıktı, gölge gibi ilerledi ama gölge karanlıkta kaybolsa da karanlıktan asla gizlenemezdi. Ben onun altında ilerlediği karanlıktım. Benden gizlenemedi. Beyaz, plakası çamurla kaplı arabasına bindiğinde plakayı bilerek çamura soktuğunu biliyordum. Oldukça dandik bir taktikti, profesyonellerin dikkatini tam anlamıyla üzerine çekeceğini bilmeden kendince korunma yöntemi olarak seçmişti bunu. Ne geri zekâlı ama. Bu kadar salak birinin çatımda dolaşması imkânsızdı, dikkatimi çekmemesi imkânsızdı, Yener'in dikkatinden kaçması da imkânsızdı. Onu kafamda eledim ama bu gece elimden kurtulamayacaktı.

Arabası uzaklaşırken aracı çalıştırdım, bir gölgenin peşine düşen karanlık olarak sokakta ilerlemeye başladım. Kerim ve Yaman sessizdi. Bilardo salonunun arka kapısında, çöp konteynerlerinin önünde park ettiği arabadan yaklaşık üç dakika sonunda indi. Telefonla görüştüğüne emindim. Bu gece bilardo oynamak için değil, sahte pasaportunu almak için buradaydı. Bir taşla iki kuş. Pasaportunu getiren kişiyi de aradan çıkarmak en büyük gayemdi. Bir sigara yaktım, camı indirdim ve sigaramı içmeye başladım.

Yaman, bilardo salonunun arka kapısından içeri giren kapüşonunu kafasına geçirmiş yavşağın arkasından bakarken, "Üzerinde durduğu ayaklarını koparmak çok zevkli olurdu," dedi, sesi her zaman olduğu gibi öfke yüklüydü. Rüzgârın uğultulu sesi arabanın içinde dolaşıyordu, bir fırtınayı içinde taşır gibiydi; yaklaşan belki de gerçek bir fırtınaydı ve biz o fırtınanın küçük bir esintisiyle yüz yüzeydik. Asıl fırtınadan uzaktaydık ama bir gün onun da içinden geçmek zorunda kalacaktık.

Kerim, "Onun üzerine bastığını sandığı, onu patlatmak için hazır olan bir *mayın* olmak için nelerimi vermezdim," dedi, mahlasıyla yaptığı gönderme beni bir anlığına da olsa keyiflendirdi.

Sigarayı camdan dışarı fırlatıp, "Hadi bakalım," diyerek kapımı açtım. Hızla beni takip ederek arabadan indiler. Paltomun ceplerine ellerimi sokup, ağır adımlarla arkalarından yürümeye başladım. Plan basitti, mekâna önce ikisi girecek, sonra aralarında bir huzursuzluk çıkacaktı ve o karmaşada herifi enseleyip kimseye bir şey belli etmeden oradan çıkaracaktım. Pasaportunu getirecek olanı da Yaman paketleyecekti. Kısa ve

öz cümlelerle onlara ne yapmaları gerektiğini anlattım, zaten işlerinde her zaman iyiydiler ve çok fazla detayda boğulma gereği duymadan ne yapmaları gerektiğini çabucak kavrarlardı.

Kerim ve Yaman birlikte kızıl ışıklandırmayla aydınlatılmış, duvarları kadife holden geçerek ana salona ilerlediler, ben daha ağır hareket edip etrafı gözlemliyordum ve varlığımın dikkat çekmemesi adına -ki iki metrelik bir adamın dikkat çekmemesi imkânsıza yakındı- oldukça sakin hareket ediyordum.

Kulaklığıma, "Yüzbaşım, A3'teki masaya yöneliyoruz," dedi Yaman donuk bir sesle. Görev anında isimlerimizi bir kenara bırakırdı, hatta mahlaslarımızı bile anmazdı, o an onun için rütbelerimizden ibarettik. Gözlerim hızla A bloktaki masalara yöneldi, herif A3'ün önünde topları diziyordu. Yaman ağır adımlarla A3'ün yanındaki boş masaya yöneldi. Adam, Yaman'a göz ucuyla baktı ama sivil olduğundan ondan şüpheye düşmeyerek toplarını dizmeye devam etti.

Kerim, Yaman'a yaklaşırken, "Söz verdiğin saatte geliyormuşsun, en azından adam olduğun bir konu varmış senin," deyince, Yaman tek kaşını kaldırarak Kerim'e baktı, dizilmiş toplardan birine istekanın ucuyla vurduktan sonra doğrulup, "Bana adamlıktan bahsedecek son insansın," dedi sertçe.

Kerim gülerek, "Sana ne kadar adam olduğumu göstermemi ister misin?" diye sordu, sesinde tehdit vardı. A3'teki yavşağın bakışlarının ikisine çevrildiğini fark ettim. Yaman istekayı dik konuma getirip dirseğini istekanın baş kısmına yaslayarak, "Hadi bana ne kadar adam olduğunu göster," dedi, "ne yapabileceksin?"

"Sen daha sana verilen borcu ödeyemiyorsun yavşak, bana ahkam mı kesiyorsun?" diye sordu Kerim, sahte bir öfke kemikli çehresini ele geçirdi.

Yaman, "Sana paranı ödedim, seninle insan gibi konuşmayı da denedim ama görünen o ki sen insanlıktan anlamıyorsun. Sana senin gibi olmak gerekiyor," diyerek istekanın ucuyla Kerim'i işaret etti. "Sana senin gibi yavşak olmak gerekiyor."

Aşırı uçlarda gezinmesine ramak kalan kavganın tansiyonu usulca artarken, herif de sessizce ikisini izlemeye başlamıştı. Mekânın holünde bir hareketlilik fark edince sahte kavgadan ayırdığım gözlerimi hareketliliğe yönlendirdim.

İşte aranan o olmalıydı. Tedirgin tavırları, alnının üzerinde biriken ter damlaları, yağmurluğunun ceplerinden çıkarmadığı elleriyle, aranan adamın o olduğunu bas bas bağırıyordu. Gözlerimi ondan ayırdım, göz hapsine alındığını hissedecek olursa panikleyebilirdi, paniklemesi de işlerin istediğim gibi gitmemesine yol açardı ve bu istediğim son şeydi. Yanılmadığımı A3'e doğru yürüdüğünü gördüğümde anladım.

Kerim, Yaman'ı göğsüne bastırarak itince mekândaki diğer insanlar da onların etrafını sarmaya başladı. "Amına koyduğum, düzgün konuşacaksın benimle, senin hayatını sikerim hayatını!" diye hırladı Kerim, Yaman ise ona bomboş gözlerle bakarak, "Sen anca avucuna biraz sabun sürer, nasırlı elini sikersin amcık," dedi. Kerim öfkeyle Yaman'a bir tane geçirmek için gerinirken, pasaportu getiren yabancı irkilerek yavşağa baktı. İnsanlar kavgayı ayırmak için davrandıklarında, çıkan karmaşada pasaportun taşıyıcısı da kalabalığa karışarak yavşaktan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Dudaklarından okuduğum kadarıyla yavşak herif, "Sikeyim böyle işi," diye söylenerek kapının çıkışına yöneldi. Telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladığında, pasaport taşıyıcısına yeni bir yer bildirimi yapmak üzere olduğunu anlamıştım. Kavgaya doğru ilerlemeye başlayan kalabalığın arasına karışarak bana doğru yürüyen herife adımlamaya başladım. Telefona öylesine gömülmüş hâldeydi ki ona doğru gelen ecelin farkına dahi varamamıştı.

Şah-Mat.

Tam karşısında dikildiğimi kafası göğsüme çarpınca fark etti. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerinde gördüğüm o anlık şaşkınlık, yerini hızla dehşete ve korkuya terk etti. Tam geriye doğru kaçmaya hazırlanacaktı ki paltomun kumaşıyla namlusunu örttüğüm silahı alttan ona doğru bastırıp, "Deneme bile," dedim ve Yaman'ın anlık olarak ileriden bana uzanan bakışlarını gördüm. İşaretimi yaptım. Sol, iki adam sonrası, sağ çapraz. İşte pasaport taşıyıcısı. Yaman gözlerimi takip ederek başını aşağı doğru eğip yukarı kaldırarak emir komutunu aldığını bana iletti.

"Yürü," dedim tekdüze bir sesle, namlunun ucunu kumaşın altından ona daha sert bastırdığımda tereddüdü ikiye büküldü ve bunu yapmazsa onu kalabalığa aldırış etmeden indireceğimi anladı.

Yaman, "Vay orospu çocuğu, sen de mi buradasın? Hâlâ Suzan'a mesaj mı atıyorsun lan sen kancık?" diye bağırarak pasaport taşıyıcısını

ensesinden yakaladığında, Kerim bir adım çekildi ve kavganın seyri birdenbire değişti. "Bu orospu çocuğu kuzenimi mesajla taciz ediyordu!" diye bağırdı Yaman, dudaklarım yukarı kıvrıldı ve öfkeli kalabalığın, "Vay ibnenin evladı!" diye bağırdığını duydum.

Pasaport taşıyıcısı ise, "Ne Suzan'ı, ne mesajı? Bırak beni!" diye bağırıyordu. Yavşağı önüme kattım, kumaşın altından ona yasladığım namluyu beline iyice bastırıp onu önümde tıpış tıpış yürüterek arka kapıdan dışarı çıkardım.

Herifi duvara yaslayıp boğazının altına namluyu bastırdığımda gözleri yuvalarından fırlayacak gibi irileşti, nefesleri dehşet yüklü bir sarsıntıyla hızlandı.

"Yener Açıkgöz'den selam getirdim," dedim kısık bir sesle ve namluyu ağzının içine soktuğumda, gözlerinin kenarları korku ve baskıdan dolayı yaşlarla doldu. Keyifle yüzünün aldığı hâli izlerken, "Şimdi bu namlu ağzından çıksın istiyorsan sorduğum her soruya doğru cevap vermen gerekecek, aksi hâlde namluyu tekrar ağzına teptiğimde mideni kurşunla doldurmadan geri çıkarmam," dedim, sesimdeki karanlığın altında gölgesinin silindiğini gözlerinde gördüm.

Başını hızlıca salladığında namluyu ağzından çıkarıp, "Seninkilerin hayatını siktik, biliyorsundur," dedim ve bunu da kafasını sallayarak onayladı. Silahın sapıyla çenesine sertçe vurup, "Cevap vereceksin, kafa sallamayacaksın bana," dedim burnumdan soluyarak.

Bir defa daha başını sallarken, "Vereceğim, vereceğim!" dedi telaşla.

"Aferin, hiç değilse Türkçe anlıyorsun. Türkçe anlayıp, Türkçe konuşup, nasıl diline, dinine, ırkına ihanet edebiliyorsun?"

Sorum sessizliğe gömülmesine neden olunca çenesine bir tane daha indirdim ve acıyla sarsılırken, "Özür dilerim," dedi, "lütfen dur."

"Bu bir cevap değil," derken bir kez daha vurdum.

"Ben-"

"Cevap değil!" Bir kez daha vurdum.

"Sadece bunun doğru olduğu aşılandığı için, bunu doğrum olarak kabul ettiğim için," dedi ağzının kenarından kan boşalırken. Öfkeyi daha derinlerde, bana ait olan en ücra köşelerde hissettim.

"Ne zamandır aralarındasın?"

"Yaklaşık iki yıldır," dediğinde gülerek, "Eğitimi kimden aldın? Sizi eğiten biri var mıydı? Öğrenim durumunu biliyorum, geçmişini biliyorum ama keskin nişancı olabilecek kapasiteye sahip değilsin, böyle bir

geçmişin yok. Sana bunu kim öğretti? Nasıl bir eğitimden geçtin?" diye sordum.

"Komutan Poyraz tarafından eğitim gördük," deyince, "Komutan diyor amına koyayım," diye kükreyerek boğazına namluyu yaslayıp ona sert bir kafa attım. Kafası arkasındaki duvara şiddetle vurduğunda bir süre odağını kaybetmiş gibi boşluğa bakarak inledi.

"Poyraz kim? Ne zamandır başınızda?"

"Slovenya'ya gitti," dediğinde kaşlarımı çattım. "Şu an Slovenya'da. Örgütte kalanları oraya, kendi yanına yönlendiriyor. Ben... Ben Almanya'ya gidecektim. Herhangi bir saldırıda bulunmayacaktım."

"Yener Açıkgöz'ü hedef alan sen değildin, bunu biliyorum," dediğim an, "Söylediğin kişiyi tanımıyorum," dedi can havliyle.

"Aranızdan biri yaptı. Kim yaptı? Birbirinizin götünden haberiniz yok mu sizin amın oğulları?"

"Yok yok," dedi korkuyla. "Kumandan bir emir verir, emri sadece tek bir kişiye verir, bilgi sızıntısına karşı her operasyon tek bir kişi tarafından üstlenilir ve başkasına bilgi verilmez."

"Kumandan?" Güldüm. "Paket ettiğim ele başınızdan mı söz ediyorsun? Bir de kendinize rütbe mi verdiniz? Aranızdan biri onu hedef aldı," dedim sertçe. "En profesyoneliniz kimdi, söyle bana. Aranızda eğitim görmüş biri var mıydı? Poyraz dışında birinden eğitim almış, işinde usta biri var mıydı?" Bir ihtimal bunu yapan Komutan dedikleri Poyraz olabilir miydi? Kaşlarımın ortasında bir yarıkla herifin boğazında duran namluyu onun nefesini kesmek için kullandım. "Söyle, Tahir," dediğimde ismini biliyor olmam onu titretti, nefes alamadığı için yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Vardı, aramızda deneyimliler vardı," dediğinde ihtimaller farklı kollara ayrıldı. Gidilecek yolların çoğaldığını hissettim ve bu bir anlık öfkeyle dolmama neden oldu.

"Poyraz baskından önce mi gitti yoksa baskından sonra mı kaçtı?"

"Önce," dedi telaşla. "Operasyonu öğrendikten sonra orada kaldı, dönecekti, planları değişti. İrtibatı kesmedi, hâlâ bizi istiyor, ortalık yatıştığında saldırılara devam etmek için."

"Emsal veteriner hekimleri sizden birine mi öldürtüyordu?" diye sorduğumda ürpererek gözlerimin içine bakıp başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı.

"Adını bilmiyorum, yemin ederim," dedi korkuyla. Nefes alamadığını fark edince namluyu hafifçe geri çekip ona kısıtlı bir alan tanıdım. "Sadece bir tetikçinin yaptığını, aramızdan biri olduğunu biliyorum. Sızıntı olmaması adına bilgileri bizle paylaşmıyorlardı. Her iş kişiseldi, herkesin bir görevi vardı ve görevini kimseyle paylaşmıyordu."

"Poyraz olabilir mi?"

"Poyraz bir komutandı, bununla ilgilenmez," dedi adam öksürük krizine girerek.

"Poyraz nasıl görünüyor, kaç yaşında, soyadı ne? Bana bilgi ver!"

"Poyraz'ı sadece eğitimlerde görüyorduk, soyadını bilmiyorduk, kırklarının başında, koyu renk saçlarında kırlar olan bir adamdı. O sanırım... Sanırım mavi gözlüydü. Ya da yeşil, bilmiyorum. Maviydi."

"Bizimle iş birliği yapıp profesyonellere ulaşmamı sağlarsan ve Poyraz hakkında daha fazla bilgi verirsen, seni bu işin içinden tereyağından kıl çeker gibi çekip çıkarırım," dediğimde gözlerimin içine baktı. "Yapacak mısın?"

"Sana neden güveneyim Türk askeri?"

"Çünkü güvensen de güvenmesen de istediğimin aksini yaptığın takdirde ya eşekler cehennemine gideceksin ya da seni ellerimle teslim edeceğim. Güzelce bir belanı siktikten sonra tabii. Yaşarsan kodeste götüne şiş sokarlar, yaşamazsan da leşini sarı poşete koyarız işte."

Mekânın arka kapısı açılınca irkilerek herifi duvara tamamen yasladım. Yaman, pasaport taşıyıcısının sırtına vurarak, "Birader o karmaşada seni o ırz düşmanına benzettim, kusuruma bakma," diyordu. Kerim de hemen arkalarından çıktı.

Pasaport taşıyıcısı korkuyla, "Sorun değil, gidebilir miyim?" diye soruyordu.

"Tabii tabii," dedi Yaman adamın omzuna sertçe vurarak. "Buyur."

Adam korkuyla öne atılıyordu ki Yaman'ın gözleri kısıldı, şeffaf bir misinayı cebinden çıkarıp adama doğru fırlatarak boğazına sardı, misinanın uçlarından tutarak herifi geriye doğru çektiğinde, herif dengesini yitirip arkaya doğru savruldu ve boğazında açık yaralar oluştu.

Yaman, herifin boğazını misinayla sıkarken, "Öyle herkese sırtını döner misin sen hemen?" diye sordu sinsi bir sesle.

Kerim, herifi saçlarından kavrayarak çekiştirirken, "Merhaba," dedi, "daha önce hiç yüzbaşı görmüş müydün? Şu an bu şerefe nail oluyorsun şerefsiz, biraz şeref kırıntısı vermiş olduk sana."

Önümdeki yavşağı yakasından kavrayıp duvarın arkasından çıktığımda, pasaport taşıyıcısının gözleri irileşti. Boğazında kan lekelerini gördüm, küçük kesikler olsa da misina yarası epey acıtıyor olmalıydı. Keyiflenmedim desem yalan olurdu.

"Tüh," dedi Kerim gözlerini yakasından kavradığım yavşağa çevirerek. "Gölgeleri görmenin bir bedeli olacak."

"Öt," dedim sertçe. "Yoksa seni gölgelere yem ederim."

"Hım, çok acıkmıştım," dedi Kerim korkutucu bir sakinlikle.

"Genzimden gelen hırıltıyı duymak istemezdin," dedi Yaman gözlerini sinsi bir şekilde elimdeki yavşağa dikerek. "O duyuyor," gözlerini misinayla boğazından kavradığı adama çevirdi, "değil mi?"

Elimdeki yavşak, "Gerçekten gitmeme izin verecek misin?" diye sorarken sesi titriyordu, pasaport taşıyıcısıyla birbirlerine çaresizlik içinde baktılar.

"Elbette," dediğimde Yaman'ın gözleri gözlerime tutundu.

Herif, "Mete Yılmaz, Şükrü Kırhan, Orhun Yeşiltepe," dedi hızlıca. "En profesyonel yetişen bunlar, bunları her zaman önemli işlerinde kullanırlardı. Poyraz Komutan onlarla özel olarak ilgileniyordu çünkü gelecek vadettiklerini düşünüyordu," dedi hızlıca. "Bir de Begüm Turna var," deyince durdum, bakışlarım hızla Kerim'e yönlendi. "Begüm ve Orhun baş gözdeleriydi, kumandan da onlardan çok memnundu."

"Hâlâ Isparta'dalar mı?" diye sordum, o sırada Yaman misinayla pasaport kuryesinin boğazını sıkmaya devam ediyordu, yaradan sızan kanı görebiliyordum, ölümcül değildi ama biraz daha sıkılaştığı takdirde onu ya boğarak öldürecekti ya da hayati bir damara ağır hasar vererek canını alacaktı.

Önümdeki ödlek korkuyla kuryeye bakarken, "Begüm Antalya'da," dedi, "en kısa zamanda Slovenya'ya gönderilecek çünkü operasyonlar için güçlü bir el. Orhun'un da Mersin yakınlarında olduğu bilgisine ulaştım ama ne kadarı doğru bilmiyorum, Orhun bize güvenmezdi, tek güvendiği kumandan ve komutandı."

"Şu yavşaklara kumandan ve komutan demeyi kes," diye homurdanarak boynumu esnettim ve daha detaylı bilgileri almaya devam ettim.

Onları bulmak benim için daha kolay bir hâle geldiğinde, "Eğer beni bırakırsan siktir olur giderim, asla bilgi sızıntısı yapmam, sana minnettar olurum ve hayatıma dürüst bir vatandaş olarak devam ederim," dedi, "sözünü tutacaksın değil mi Türk askeri?"

"Evet, elbette, Türk askeri sözünü tutar," dediğimde namluyu ondan uzaklaştırıp yere indirmiştim. Yüzüne yansıyan rahatlama tiksindirici boyuttaydı. Tam kaçmak için hazırlanıyordu ki paltomun cebinden uzun zamandır kullanmadığım zincirimi sertçe çektim, gecenin içinde zincirimin sesi yankı uyandırdı. Zincirimi onun boynuna dolayıp kendime doğru çekerken, "Ama şunu da unutma, Türk askeri asla bir teröriste söz vermez," diye tısladım.

"Keyiften dört köşe olmamak elde değil," dedi Kerim donuk bir suratla. "Geçin şöyle, halkı rahatsız etmeyelim çocuklar." Kerim, Yaman'ın misinayla boğduğu kuryeyi saçlarından kavrayarak asılıp yürütmeye başladı.

Arka sokakların birinde, insanların uğramadığı o köhne arada birbirlerinin üzerine yığarak haşat ettiğimiz adamların başında durmuş sigara içerken yaklaşan siyah Mercedes'in far ışıklarının bizi hedef aldığı ânı izliyordum. Boynumu esnettiğimde tüm kemiklerim ve eklemlerimden haz dolu bir çıtlama sesi yükseldi. Mercedes önümüzde durduğunda içinden inen isim, çok değil, yarım saat önce telefon ettiğim ismin ta kendisiydi. Onur Kırgız. İt teslimatı yapmak için onu aramıştım, teslimatı aldıktan sonra bize olan güveninin biraz daha artacağını bildiğim gibi, bu yavşaklarla da işim bitmişti.

Onur Kırgız arabadan inip, lacivert takım elbisesi ve takım elbisesinin üzerine giydiği siyah paltosuyla ağır adımlarla bize yaklaşırken yerde haşatı çıkmış hâlde duran teslimat ürünlerine baktı. Kaşlarını havaya kaldırırken poker suratında herhangi bir duygu değişimi yaşanmamıştı. Ona karşı içimde dur durak bilmeyen bir boğazlama isteği olsa da bu çocukça savaşı bir kenara bırakıp profesyonelce davranmam gerektiğinden onu başımla selamladım.

"Yüzbaşı, bu hediyeleri neye borçluyum?" diye sordu ellerini paltosunun derin ceplerine sokarak.

"Sıkı takım arkadaşları olacağız," dediğimde tek kaşını havaya kaldırdı. "Bu da takım arkadaşından bir hediye. Bonus olarak da sahte pasaport kuryesi getirdim, eminim işe yarayacaktır."

"İyi iş, Dağcı Komando," derken Yaman ve Kerim'e de seslendiğini anlamıştım. Bakışları gölgelerde dolaştı, ardından bana bakıp, "Bağlantısı nedir?" diye sordu.

"Çakma keskin nişancıymış," dedim, "kaçmaya hazırlanıyor." Pasaportu çıkarıp ona uzattım. "Almanya'ya gidip izini kaybettirecekmiş."

"Başka kayda değer bir bilgi var mı?" diye sorarken elimden aldığı pasaportu inceliyordu.

Bir süre Onur'un keskin yüzünü izledikten sonra derin bir nefes alarak, "Bir komutanları daha var," dedim, işte Onur şimdi onu tatmin eden bir haber duymuş gibi bakışlarını yüzüme ilgiyle çevirmişti. Her detayı merak ediyor gibi gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. "Slovenya'ya kaçmış. Operasyondan hemen önce."

"Sızıntı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, geri dönmek için gitmiş ama operasyonu öğrendikten sonra orada kalmaya karar vermiş."

"Adı ne?" Yere doğru eğilip kuryeye ve diğer herife baktı. "Adı nedir, söyleyecek misiniz?"

"Poyraz," dedi yerdeki leş. "Adı Poyraz."

"Soyadı yok mu lan bu Poyraz'ın? Dünyada kaç bin Poyraz var senin haberin var mı yavşak?" diye sordu Onur, sesi de yüzü gibi donuktu.

"Bilmiyorum," dedi herif acı içinde. "Bizimle bu tür bilgiler paylaşılmaz."

"Robot resmini çizdirelim, bana görünüş bilgisini verdi, detaylarını da verecektir," dediğimde Onur başıyla beni onayladı.

"Bilmem gereken başka detaylar var mı?"

Gözlerinin içine bakıp, "Bilmen gerekenleri, bilmen gerektiği anlarda sana bildirdiğimi gördün," dedim.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra başını sallayıp gözlerini heriflere indirdi. "Önce sorgulayalım, sonra teslim edelim," dedi, o sırada arabasından bir memurun indiğini gördüm. Sivil giyiniyordu ama emniyetten olduğuna emindim, ona karşı bir göz aşinalığım vardı ve hafızam bu konuda oldukça kuvvetliydi. "İzniniz dahilinde midir Osman Müdür'üm?"

"Elbette Onur," dedi adam. Ardından kelepçesini çıkarıp, "Ürün teslimatı için teşekkürler, beyler," dedi. "Bundan sonrası bizde."

Herifler kelepçelenerek arabaya götürülürken Onur hâlâ yanımızdaydı. Elimde tuttuğum, ucu yere doğru düşmüş zincire, ardından bana baktı ve "Herkes mahlasının hakkını veriyor sanırım," dedi, "seninle çalıştığıma memnun olmaya başladım, yüzbaşı."

"Bilmukabele," dedim yalnızca. Onur sırtını dönmüş aracına giderken, içimde büyüyen isteksizliği rafa kaldırarak, "Kırgız," dedim, durdu,

bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. "Senin için bir ev buldum. Eğer beğenirsen, bu komşu olacağımız anlamına geliyor."

ZELİHA ÖZDAĞ

Gözlerim ellerimdeydi, sanki gözlerimin gidecek başka hiçbir yeri yok gibiydi. Öylece ellerime bakıyordum. Hissettiklerim sarsılan bir binanın sonunda çöktüğü gibi çökerek tüm ruhumu, kalbimi, düşüncelerimi altına alarak ezmişti ve ben hissettiklerimin altında ağır yaralıydım.

Babam, karşımda oturmuş sessizlik içerisinde beni izlerken, belki de desteğim yalnızca onun mavi gözleriydi. Susmama izin verdi, kendimle olan mücadelemi izlerken yalnızca yanımdaydı ve bana zaman tanımıştı.

Hissettiklerimin altında kaldığım o anlarda, gözlerimi kaldırıp yıllardır desteğim bildiğim mavi gözlere baktım. Bakışlarına çöken hüzün kalbimi daha da ağrıtırken sertçe yutkundum ve babam, "Kendisine zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ona verilebilecek en büyük zarar verildi," dediğimde babam tadını yitirmiş gibi yüzünü buruşturup gözlerini masaya indirdi. Garson, babamın önüne bir çay bırakıp uzaklaşırken babamın yüzünü izliyordum. "Bu saatten sonra kendisine zarar vermek onun için hiçbir şey ifade etmeyecek baba çünkü o zaten en büyük zararı gördü."

"Kendi sağlığını da düşünmek zorunda."

"Onun umurunda olan kendi sağlığı değil, hiç olmadı, tek umurunda olan bir asker olmaktı, bir üsteğmen olarak kalmaktı, dağcı komando olabilmekti," dediğimde babam parmaklarını ince belli bardağa sardı ama bardağı kaldırıp dudaklarına götüremedi.

"Şu an nerede? Hâlâ orada mı?"

"Hayır, nerede bilmiyorum, onu bir yere götürmüşler işte," dediğimde başını salladı.

"Arkadaşlarının yanında olması onun için iyi olacak," dedi. "İnsan kan kusuyormuş gibi hissettiği anlarda hiç belli etmese de omzunda güvendiği birinin elini hissetmek ister, Zeliha'm."

Babamın cümlelerinin beni daha da yaraladığını hissederken, "Ben de onun yanında olmak istiyorum," diye fısıldadım.

"Seni durduran ne? Eğer söylediğin gibiyse, eğer seni kendine kız kardeş bilmişse, bir kız kardeşin yeri abisinin yanı değil midir?" Babamın sorduğu soru, kalbime yapılmış bir vurgun gibiydi.

"Onlar varken ben fazlalık olmaz mıyım?"

Babama sorduğum soru, babamın dudaklarına bir gülümsemeyi iliştirdi. "Canım benim, güzel kızım, ceylanım, insan kalbi kanarken birinin o kalbin kanını durdurmasını değil, varlığını arar. Birine biri olabilmek önemli şeydir. Birine kardeş olabilmek önemli şeydir. Yener seni asla fazlalık olarak görmezdi. İnsan kardeşi bildiği birinin varlığından rahatsız olmaz ama insan kardeşi bildiği birinin yokluğunda yaralanır."

"Aralarında yerim yok ki benim."

"Sen o yeri uzun zaman önce kazanmışsın Zeliha, görmüyor musun? Sen her nasıl benim ailemsen, onların da ailesi olmuşsun. Yener böylesi zor günler geçirirken asıl ona destek olmaz, köşeye çekilip onun sana geleceği günü beklersen onu incitirsin. Hiç dillendirmeyecek belki ama birilerinin varlığını isteyecek, sizi kovacak belki ama kalbinin derinliklerinde sizin varlığınızı isteyecek, yanında olmanızı isteyecek."

Gözlerimi ellerime indirip parmaklarımın kenarlarındaki etleri soyarken, "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Baba, ona yük olmaktan korkuyorum ve aynı zamanda ona yapayalnız hissettirmekten korkuyorum."

"Ona yük olmazsın, o zaten dünyanın yükünü sırtına almış."

Söylediği şeyin gerçekliğinde kayboldum. Yener'in kahverengi gözleri bana her zaman örtülmesi güç bir şefkatle bakardı. Onu tesiste gördüğüm ilk ânı hatırlıyorum. Korktuğumu hisseden tek insandı. Korktuğumu gören, bana bir an olsun şefkatle yaklaşan, ılık bir gülümsemeyle kendimi iyi hissettiren oydu. Beni korkutmayan tek insan o olmuştu. O belki de ilk günden benim abim olmaya hazırdı ama bunun için zamana ihtiyacımız vardı.

"Belki bencilce, belki yanlarında yerim yok ama ben abim gibi seviyorum onu, yanında olmak istiyorum," dedim. "Sonuç ne olursa olsun, hiçbir şeyi yalnız yaşamasın istiyorum. Çünkü o beni asla yalnız bırakmadı. Hep benim için oradaydı."

Öyleydi. Gurur kaybolduğunda elimi tutan, benim için ilk adımı atan, yasaları, kanunları, ona koyulmuş kuralları çiğneyen oydu. Gurur'u aramak için emir beklemeden, izin almadan giden, onun için kendini, görevini, mesleğini tehlikeye atan oydu. Yener, hayatımda çok büyük bir yere sahipti.

"O zaman o her neredeyse ona git," dedi babam. "Senin varlığın yük değil, Zeliha. Sen insanların hayatında bir hediyesin."

Başımı sallarken gözümden bir damla yaş elmacık kemiğime aktı, babam gülümseyip masanın üzerinden bana uzanarak parmak ucunda dağıttığı gözyaşına kaşlarını çatarak baktı. "Ağlama," dedi. "Solmasın güzel yüzün. Unutma, senin her kararının arkasında dağ gibi duracak bir baban var. Kararın bu mu? Dağ gibi arkandayım."

Gözyaşları kirpiklerimde birikip ışıkların dokunuşuyla görüş alanımı kristal gibi parlatırken babamın yüzüme yerleşen avucunun içini öpüp, yanağımı avuç içine yaslayarak, "Kimim kimsemsin," dedim sessizce. "Keşke herkesin senin gibi bir kimi kimsesi olsa."

"Gözümün nuru," dedi babam, "ağlama. Hadi toparlan. Ara koca oğlanı, neredeyse gelsin alsın seni, madem abi bildin onu, alsın seni abine götürsün."

Babamın gözlerinin içine bakıp uzun uzun sustum. Sonra bana söylediğini yaptım çünkü yapmazsam kalbim patlayacaktı. Gurur'u ararken aslında kendimi fazlalıkmış gibi hissediyordum ama Yener'i görmezsem altında ezildiğim hisler beni uyutmayacaktı. Belki de babam haklıydı. Belki de insan zor anlarında sadece sevdiklerini yanında istiyordu. Belki de benim varlığım Yener'e yük değil, destek olacaktı.

Telefon ikinci çalışta açtığında kafenin önünde durmuş, karşımdaki mağaza vitrininde cansız duran mankeni izliyordum. "Yavrum," dedi hattın öteki ucundaki ses.

"Neredesin?" diye sorarken ikinci kez düşünmemeye karar verdim.

"Şehirden çıkıyorum, bizimkilerin yanına gideceğim. Bir sorun mu var?"

"Gurur," dedim, sonra ikinci kez düşünmeyeceğimi kendime bir kez daha hatırlatıp, "beni de alsana," diye devam ettim cümleme.

Gurur susar, düşünür, belki de bunu onaylamaz sandım ama düşündüğümün aksine, "Konum at," dedi.

Telefonu kapatıp gözlerimi sıkıca yumarak rüzgârı yüzümde hissettim. İnsan seli önümden aktı geçti, herkes yolunu buldu, hikâyesine gitti. Ben hikâyemin ortasında durup, akacağı ânı bekledim. Gurur geldiğinde kaç dakikadır olduğum yerde dikildiğimi bilmiyordum ama kısa bir süre olmadığı kesindi. Burnum Isparta'nın soğuğundan buz kesmişti, hissetmiyordum, eminim ki kıpkırmızıydı. Ellerimi de hissetmiyordum. Çok soğuktu. Parmaklarıma iğne gibi batan soğuğun acısı dışında öyle uyuşmuştum ki kalbimdeki hislerin ağırlığını ölürcesine hissediyor

olmama rağmen, soğuğun bedenime indirdiği darbeler yüzünden diğer dış etkenleri hissetmiyordum.

Gurur arabadan inerken hızlıydı, bana doğru gelirken de hızlıydı ama zaman donmuş gibiydi. Sanki etrafımızdaki insan seli donmuş, sadece ikimiz kalmıştık ve hikâyemiz yeniden akmaya başlamıştı. Parmakları kelimelerin üzerinde sürekli hareket eden bir kadının hislerinde, tek bir kalp atışında can bulmuş gibiydik. Bir adım sonunda önümdeydi, zaman donmuştu, kalplerimiz çarpıyordu ve zihnimin içinde tuş sesleri ilerliyordu.

Büyük elleri ellerimi içine aldı, soğuk ellerimi avucunun içinde kaybedip dudaklarına götürürken, "Buz tutmuşsun," diye fısıldadı, öyle şefkatliydi ki sesi, babamın beni gerçek bir şefkatle yetiştirmiş olmasına rağmen, başka şefkatlere, sevgilere kanmayacak olmama rağmen, kalbim onun şefkatini durdurulamaz, önlenemez bir sevgiyle kabul etti. Uçlarına diken gibi batan soğuğun ağrısını parmaklarımda ilk kez o an çok şiddetli hissettim, sonra sıcak nefesi parmak uçlarıma aktı ve acı, yerini güven duygusuna bıraktı. Parmaklarımı parmaklarıyla sürterken nefesiyle ısıttı, öpücüğüyle acıları sildi süpürdü.

"Beni Yener'e götürecek misin?" diye sorarken gözlerinin içine bakıyordum.

Parmaklarımı bir kez daha öpüp, "Götürürüm," dedi, "seni istediğin her yere götürürüm."

Parmaklarımı yanağına koyduğumda durup gözlerimde kayboldu. Soğuk parmak uçlarımla yüzünü okşayıp, "Gurur," dedim. "Kendini suçlama artık." Kırılma noktası bu cümleydi belki. Gözlerime saklayamadığı, içimi alaşağı eden bir ifadeyle bakınca sertçe yutkunup, "Beni abime götür," dedim. "Ona yük değil, destek olmak istiyorum."

Başını salladı, aşağı yukarı. Kalbim sallandı göğüs kafesimin içinde.

"Eminim abin senin varlığını hissetmeyi çok ister."

Elimi avucunun içine alıp sıkıca tuttuğunda babam kafenin kapısından çıkıyordu. Gözleri babama kaydığında parmaklarımız birbirine geçmişti. Elimi sıkıca tutmaya devam etti. "Kızımı abisine götür," dedi babam buruk bir gülümsemeyle.

Gurur, başını aşağı yukarı salladı. Bir emir olarak algılamadı bu defa babamın söylediğini, bir rica olarak algıladı ve belki bu ilk kez bir babanın sözünü emir değil, rica olarak gördüğü andı.

Gurur arabayı çalıştırırken gökyüzü Yener'in kalbi gibi karardı, bulutlar sanki onunla birlikte yas tutuyormuş gibi gökyüzünü sardı. Yağmur yağmadı. Belki de yağamadı. Tıpkı Yener'in akamayan gözyaşları gibi. Yol boyunca sessizdim, gözlerim gölün üzerinde oynayan ışıkları izlerken alnımı cama yaslamıştım. Konuşmuyorduk ama sanki aracın içinde binlerce farklı konudan bahsediyorduk, her konunun ucu Yener'e dokunuyordu.

Araba göl kenarında bir alanda yavaşlamaya başladığında başımı kaldırıp önüme bakarak, "Geldik mi?" diye sordum sessizce. "Muşta'nın kulübesine mi geldik?"

"Hayır, Muşta'nın burada bir evi de var," dedi, "dağ evi," diye devam etti cümlesine. "Zamanında evlenince burada yaşamak istediği için inşa etmiş." Gözlerime çöken hislerle Gurur'a baktım, o da omzunun üzerinden bana bakıp derin bir nefes aldı. "Dağ Çiçeği, baştan uyarmam gerek. Konuşmayacak," dediğinde duraksadım. "Çünkü ağzını bıçak açmıyor. Bunu kişisel algılama, hiçbirimizle konuşmuyor. Kendisiyle bile."

"Anladım," diye fısıldadım emniyet kemerimi çözerken. Üzerimdeki pembe triko kazağın kumaşıyla oynamaya başladım. Gurur zamana ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi sessizce bekledi.

Elim kapıya gittiğinde, "Herhâlde banktadır," deyince duraksayıp tekrardan ona baktım. "Sık sık evden çıkıp oraya gidiyor, sessizce oturuyor," diyerek çenesiyle ön camdan dışarıyı, gölün kenarında başlayan koruluğu işaret etti.

Göğsünde taşıdığı kalbin ona düşman olduğunu daima hissetmişti ama bu düşmanlığı hiç bu kadar yakından tecrübe etmemişti. Şimdi düşmanı olduğunu bildiği kalbi ona bir bıçak çekmiş, kazanma şansı olmadığını ona göstermişti. Gölün önündeki bankta otururken nefes alıyordu ama esasında o, bedeninin içinde ruhu hapsolmuş, uygun olmayan kalbi hâlâ atan, göğsü aldığı nefesle şişen ama yaşamayan biriydi. Bankın kenarına koyduğu sigaranın külü uzamıştı. Neden buradaydı? Olduğu hiçbir yer, evi gibi hissettirmiyordu artık.

Kendi zihnini herkese, kendisine bile kapatmıştı. Düşünmüyordu çünkü düşünürse ölürdü; öyleyse düşünmek iyi bir fikir değil miydi? Ölmeye ihtiyacı vardı. Yaşaması onun için bir şeyler ifade etmiyordu.

Girdap, ağır adımlarla, ayağının altındaki zemini eze eze ona doğru yürürken, birinin ona yaklaştığını hissetti ama tepki vermeden gölü izlemeye devam etti. Yarım saat evvel yağan yağmur onu sırılsıklam

etmişti, bank bile ıslaktı, sigarası sönmeliydi belki ama sönmemişti; kalbi de işlevsizdi ama sigarasından beter hâlde yanmayı sürdürüyordu işte.

Girdap, sigarasını alıp ıslak banka oturdu ama ona tepki göstermedi, yanında kimse yokmuş gibi gölü izlemeye devam etti. Küçük bir sessizlik, sonra Girdap öksürerek boğazını temizledi ve yanı başında oturan cenazeden bir tepki bekledi.

Ölmüş bir insan ağıtlara karşılık verir miydi? Vermezdi. Bir tabutun önünde ne kadar ağlarsan ağla, ölmüş biri o tabutun kapağını kaldırıp kalkamaz, sana sarılamaz, bir tepki veremez, geri dönemezdi. Yener geri dönemeyeceği şekilde kendi içine batmıştı. İçinde olduğu bedenin bir tabut olduğuna inanıyordu artık. Belki de haksız sayılmazdı.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi Girdap sonunda, çehresinde dolaşan gözlerine bir karşılık aradı ama bulamadı. Çenesinden bir damla akıp boynuna giden Yener, ıslandığının bile farkında değildi. Demek ki ateş, suyun altında bile yanmaya devam edebilirdi. "Biraderim," diye fısıldadı Girdap, tam elini kaldırmış Yener'in belli aralıklarla oynayan, seğiren dizine koyacaktı ki Yener başını havaya kaldırıp gökyüzüne baktı.

Beni neden kendi hikâyemden siliyorsun, diye düşündü. Ama bunu dile getirmedi. Kendi sesini duymak istemediği bir andı. Yıllar geçse de aynı hissedeceğine o an için emindi. Karşı çıkmasının, savaşmasının, belki de kalemi alıp kendini hikâyenin içine geri eklemeye çalışmasının bir anlamı olmayacaktı artık. Böyle düşünüyordu çünkü.

"Yener'im," dedi Girdap, içinde ışık gibi kırılan o acının ardı arkası kesilmeyen bir karanlığı tetiklediğini hissetti. "Siktirir gideriz biraderim. Bize yer mi yok? Yol mu yok?"

Yener'in çenesi seğirdi, dudağının kenarında yamuk bir tebessüm belirdi, gözleri hâlâ gökteydi. Babası ona göğü sevmeyi öğretmişti, sevdiği şeye bakarken içinin acımasına anlam yükleyemedi.

"Bize yer mi var? Yol mu var?" diye sorduğunda, bu soru, içine sıkışan sesinin uzun zaman sonra dışarı firar ettiği ilk andı. Kafasını indirip yavaşça Girdap'a baktı. "Sen de yersiz, yolsun, yurtsuz kaldın diye silahına sarılmadın mı? Sen de askerliğini yaşam damarın kılmadın mı? Senin elinden her şeyini aldılar, her şeyini mesleğin yapmadın mı?" Girdap, sessizce Yener'in gözlerinin içine baktı. "Senin de başka yolun, yerin, yurdun yok. Ne mutlu ki şu an bir tanesi var. Tutun ona,

sarıl, bana da kendini bile inandıramadığın ihtimallerin varlığından söz etme biraderim çünkü benim için yer de yok, yol da yok, artık yurt da yok."

Girdap bir şey diyemedi çünkü bunun doğru olduğunu kalbinin derinliklerinde biliyordu. Mehtap'tan sonra öyle çok bağlanmıştı ki dağlardaki yerine, herhâlde bu olmasaydı ölürdü; hoş şimdi de tam bir insan değildi, yarımdı, kalbi eksikti. Bir an için asker olamayacağını düşününce Yener'in ne söylemeye çalıştığını anladı. Yener yersiz, yolsuz, yurtsuz, öksüz kalmıştı. Bu ona öyle bir ağır geldi ki yumruğunu sıkıp elini bankın üzerine yasladı.

"Kaybetmek nedir en iyi sen bilirsin biraderim," dedi Yener, "niye beni kendini bile inandıramadığın bir geleceğin varlığına inandırma çabası içindesin? Kardeş kardeşi kandırır mı?"

Girdap, "Yener," dedi, "ölüyoruz sandığımız çok gece oldu, içinden sağ salim çıktık biz. Sen bu kurtlar sofrasından çıkacaksın, çıkaracağız. Yer yoksa yer yaratacağız, yol yoksa yol yapacağız, yurt yoksa yurt dikeceğiz ama olacak."

Yener yorgun gözlerini göle çevirirken diline gelen kelimeleri susturdu. Ona, Mehtap'tan öte yolun mu vardı, Mehtap'tan öte evin mi vardı, Mehtap'tan öte sen mi vardın, senin elinde silahın, göğsünde bayrağın olmasaydı yaşar mıydın sanıyorsun lan, demek istedi ama kıyamadı. Oysa Girdap her gece bu cümleleri kendi içinde kendine tekrar ediyordu. Yener yine de diyemedi. Diyemedi işte. Çünkü kendi içinde açılan oyuğun ağrısıyla bir başkasının, can kardeşinin içindeki oyuğu kan çukuruna döndürmek istemedi.

Sustu sadece.

Bir adım sonrası yoktu, kabullenmişti. O kadar sustu ki, Girdap sessizliğinde sağır oldu. Yener'den ses çıkmayacağını anlayınca, sessizce kalktı oturduğu yerden ama Yener isteseydi, eğer ona kal deseydi, sonsuza dek bile burada onunla, kardeşiyle, dostuyla otururdu.

Girdap gitti, Yener kaldı.

Sonra Yener sessizce fısıldadı: "Mehtap bile bir gün geri gelir belki kardeşim, benimkisi çok başka mevzu."

Gurur, "İçeri gidelim," deyince kapıyı açıp arabadan sessizce indim. Rüzgâr saçlarımı geriye doğru uçuşturdu. Göl ile dağın ortasına dikilmiş, koruluğun kalbine gizlenmiş çift katlı, ahşap evin olduğu yere kadar sessizce ama yan yana, kollarımız birbirine dokuna dokuna yürüdük.

Ahşap verandanın merdivenlerini çıkıp, verandanın önünde durdum. Gurur kapıyı açarken onun sırtını izledim. Sırtında sanki taşıdığı yükün göçüğü oluşmuştu.

Ahşap hole girdiğimde ateşin çatırtılarını duydum, kapısız alandan doğrudan salona bağlanan holün ortasındayken salonu, salonda yanan şömineyi görebiliyordum. Ecevit görüş alanıma girdi, uykusuz görünüyordu. Sanki Yener'in başında nöbet tutuyorlardı.

Dağda vatanı korudukları gibi, burada durmuş kardeşlerini ölümden saklıyorlardı.

"Hoş geldin, Zeliha," dediğinde ona tepki veremedim, nedenini anlamış gibi suspus oldu.

"Yener burada değil, değil mi?" diye sordu Gurur, belimden tutup beni içeri yönlendirirken.

"Bankta," dedi Girdap gözleri ateşteyken, sallanan sandalyede oturmuş, bize bakmadan ateşi izliyordu. "Ağzını bıçak açmaz sanıyordum, bir iki kelime etti, içimi sikti attı."

"Bu işin sonu hayır değil," diyen Tayfun'du. "Nereye kadar böyle devam edecek?"

Gurur, "Gittiği yere kadar," dedi. "Gittiği yere kadar."

"Muşta kendini de yakacak," dedi Ecevit. "Birini değil, ikisini de ateşlerin içinde görmeye hazır değilim."

"Sence Muşta şu an kendisini biraz olsun umursuyor mu, Ecevit?" diye sordu Girdap gözleri yanan ateşte asılı dururken. "Şu an ona deseler ki canını vereceksin, öyle geri gelecek Yener'in sağlığı yerine, hiç düşünür mü sanıyorsun bu adam canını vermek için?"

"Hiçbir şey yapamamak sadece kanıma dokunuyor," dedi Ecevit çatık kaşlarla. Onun ağzından ilk defa böyle bir cümle duyuyordum çünkü o her zaman daha mantıklı yaklaşan, duygularını bastırarak gerçekleri çevirmeden doğrudan söyleyen taraftı. Şimdi onun da içi duyguların fırtınasına kapılmış, cayır cayır yanıyordu.

"Benim yüzümden oldu," dedi Vural, konuşana dek salondaki varlığını hissetmemiştim bile. Köşedeki kanepeye oturmuş, başını ellerinin arasına almış, bir hayaletten farksız hâlde oturduğu yerde küçülmüş boşluğu izliyordu. "Tutamadım ağzımı, tutamadığım tutulası çenemi, siktiğimin ağzını tutamadım. Benim yüzümden hiç beklemediği anda, en kötü şekilde öğrendi. Hak etmediği şekilde öğrendi."

"Eninde sonunda öğrenecekti," dedi Devran salona girerken, elinde bir fincan tutuyor, fincandan duman tütüyordu. Arkasından Zafer de elinde bir fincanla çıktı, kaskatı bir çeneyle topluluğa, ardından bana baktı ve yavaşça bana yaklaşıp elindeki fincanı bana uzatırken yüzüme bakmadı.

Sessizce, "Gerek yok, o senin," dediğimde, "Senin daha çok ihtiyacın var gibi," dedi bana bakmadan. "Burnun kıpkırmızı olmuş, donmuşsun."

Sessizce elindeki fincanı alırken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Lafı olmaz."

"Ama böyle öğrenmeyecekti." Vural kafasına elleriyle bastırıp sertçe yutkundu. "Nasıl öyle patavatsız davranırım? Nasıl tesisteki varlığını bir anlığına yok sayıp böyle gelişigüzel onun hayatı hakkında konuşurum? Amına koyayım böyle işin!"

Fincanı dudaklarıma götürdüm, çaydan bir yudum aldım ama boğazımdan kayıp giden çay geride zift tadı bıraktı.

Adnan ve diğerleri yoktu, sanırım tesistelerdi. Vural'ın yakarır gibi konuşmalarına dikkat edemedim, sanki bastığım zemin ayaklarımı yerden kesen bir buluttu ve ben olduğum yerde süzülüyor gibi hissediyordum.

Girdap, "Simge'nin olanlardan haberi var mı?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım.

Beni görmeyeceğini, dikkatinin ateşe saplanmış olduğunu hatırladığımda, "Evet," dedim, "telefonda konuştuk. Görüşmek istedim ama bunu istemedi, sanırım duyduğu bu gerçek ona çok ağır geldi."

"Buradaki varlığı Yener'i rahatlatmaz, daha da çıkmazda hissettirir," diyen Devran'dı. "Onu tanıyorum. Çaresiz hâldeyken görünmek istemeyecek ve görünürse de bu onu bir ihtimal saldırganlaştıracak."

Girdap başını aşağı yukarı salladı ve "Biliyorum," dedi, "kimse çaresizken kalbine dokunan birini etrafında istemez, hele böyle bir konuda. Kendini daha da aciz hisseder. Yener'i tanıyorum. Simge ona biraz zaman vermeli."

Zafer, "Yener, Zeliha'yı ne kadardır tanıyor ki?" diye sordu. Sorusunda tek bir kötü niyet olmadığını bildiğimden tepkisizce ona baktım. "Zeliha'nın varlığı da onu rahatsız etmez mi?"

"Yener, Zeliha'yı kardeş yerine koydu," dedi Girdap. "Şu an onu utandırmayacak tek insan bizleriz. Kendini eksik hissediyor, yarım hissediyor ve hiçbir erkek, yarım hissediyorken yanında önemsediği bir

kadını istemez. Gururu kırılır. Nereden biliyorsun diye sormayın." Burukça gülümsediğini profilinden zar zor seçebildim, içim acıdı.

Zafer bakışlarını bana çevirdi, sessizce yüzüme baktıktan sonra, "Simge kim?" diye sorarak gözlerini Girdap'a çevirdi.

Girdap ruhsuz bir sesle, "Öğrenirsin yakında," diye cevapladı. Bu, Girdap'ı ilk kez bu denli ciddiyken görüşümdü.

"Gittim, geri geldim, biriniz âşık olmuşsunuz, diğeri aşkın eşiğinde durmuş, ne oluyor amına koyayım?" diye söylendi Zafer, söylediği şey Ecevit'i tatsız bir ifadeyle de olsa güldürdü.

"Yener'i görebilir miyim?" diye sordum sessizce. "Belki sizin kadar hakkım yok ama..."

Girdap, "Ondaki değerini bilmiyor musun?" diye sorup omzunun üzerinden bana baktı. "Biz erkekler için kız kardeşler çok kutsaldır. Gidip yanına otursan, tek kelime etmesen de ona destek olmuş olursun. Onu utandırmayacak tek kadın sensin, bir de Beyhan."

Elimdeki çay fincanını Gurur'a uzattığımda, Gurur gözlerimin içine uzun uzun baktı. Ona soran gözlerle baktığımda başını sallayarak kararıma onay verdiğini gösterdi ve elimdeki çay fincanını aldı. Sessizce evden çıkarken ne söylemem gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini düşündüm ama bir yolunu, bir cevabını bulamayınca bu düşünceleri bir kenara bırakarak sadece yürüdüm. Koruluğa doğru inen patika yokuşu indim, indikçe göle yaklaştım, yaklaştıkça koruluğun kalbinde gizlenen o bankı ve bankta oturan çaresiz adamı daha net görmeye başladım.

Önüne gölü, sırtına koruluğu almış, sessizce, düşmüş omuzlarıyla işte orada oturuyordu. Öyle yalnız görünüyordu ki yalnızlığı beni kuşattı, beni de yapayalnız hissettirdi. Sanki göğsünde bir dağ vardı, elindeki bıçakla o dağı yıkamayacağını anlamıştı ve göğsündeki dağ onun üzerine yıkılmaya başlamıştı; kaçacak zaman bulamamıştı, kaçacak yer bulamamıştı, durmuş, o dağın üzerine devrilişini izlemeye başlamıştı.

Her bir adımımda ona biraz daha yaklaşırken nasıl oluyordu da ondan biraz daha uzaklaştığımı hissediyordum? Sanki ruhunu alıp gitmiş, bomboş kalan bedenini burada bırakmıştı.

Bankın önüne geçip, yanındaki boşluğa oturduğumda hareket etmedi, dönüp bana bakmadı ama yanına oturanın kim olduğunu anladı, buradaki varlığımın farkına vardı.

Saniyeler birbirinin üzerine düştü, sağanak oluşturup dakikaları biriktirdi. Sonunda, "Biliyor musun, küçükken bir abim olmasını çok is-

terdim ve bir abim olmadığı için hep ağlardım," diye fısıldadım. Sonra durup derin bir nefes aldım, oksijen başımdaki ağrıyı tetikledi, ciğerlerim havanın varlığıyla kavruldu ve başımı yavaşça onun omzuna koyup, göle bakmaya başladım. "Sonra seni buldum. Abimi."

Sessizdi ama varlığımı reddetmedi. Sessizdi ama hasta düşen dünyalar güzeli kalbine söylediklerimi kabul etti.

"Bir evin içinde durdun, tüm camlarını kırdılar o evin, biliyorum," dediğimde nefes alırken şişen göğsü omzunu hareket ettirdi, yanağım omzuna yaslı olduğundan kafam da hareket etti. "Ama o evin odalarından birinde ben de varım, biliyor musun? Abimle o evin içinde duruyorum ve kırılan camların yerine yenilerini takmanın bir yolunu biliyorum."

Derin bir nefes aldım.

"Aynı zamanda, susmak istediğinde, seninle susmayı da biliyorum çünkü ben sustuğumda yanıma oturup benimle susabilen tek insandın," diye fısıldadım. "Madem canın konuşmak istemiyor, o zaman susarız biz de. Bana birlikte susabileceğimizi sen öğrettin."

Beklenmedik bir anda, başını başımın üzerine devirip yaslayınca titreyen çenemi sıkıp gülümseyerek göle baktım.

"Bunu kabul etmene sevindim. Birlikte susmayı," dedim ve sonra sustum.

O kadar çok sustuk ki saniyeler biriktiği kuyudan dakikalara sarılarak taştı. Usulca akşamın çöküşünü izledik, gökyüzü onun ruhu gibi karanlığa boğulduğunda, yıldızlar gökyüzünde yanmaya başladı ve onun göğünde tek bir yıldız olabilmeyi diledim.

"Zeliha," dediğinde akıp giden zamanın içinde sessizliğimizin sonuna geldiğimizi anladım. Başı hâlâ başımın üzerindeydi, birlikte sustuğum abime sessizlikle karşılık verdiğimde, "Ben devam edebilmenin bir yolunu bilmiyorum. Susmayı biliyorum ama devam edebilmek nedir, çok uzun zaman sonra buna yeniden bu kadar yabancı hissediyorum."

"Hemen vazgeçme, vazgeçmiş gibi konuşuyorsun. Benim tanıdığım Yener hemen vazgeçmez," dediğimde tekrardan sustu.

Yanlış bir şey söylediğim düşüncesi gerilmeme neden oldu ama derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Muşta'nın hayatını mahvedemem," dedi, "bunu ondan isteyemem."

"Başka bir yol," dediğimde, "Başka bir yol olsa kardeşlerim benim için o yolu izlemez miydi? Yol olabilecek bir yer bulsalar, orayı yakıp

yıkıp yola çevirmezler miydi sanıyorsun?" diye sorunca kelimeler boğazımda asılı kaldı. Haklılığı can acıtıyordu. Öte yandan, haklı olmamasını ve bir başka yolun olmasını istiyordum. Bunu kabullenmesine katlanamıyordum.

Aslında belki de sağlığı için olması gereken buydu, askerliğin içinde barındırdığı her şey onun sağlığı açısından tehdit unsuruydu ama biliyordum ki Yener'i asıl öldürecek olan şey, sağlığını zorluyor oluşu değil, bir daha asker olamayacak olmasıydı.

Başım omzunda sustum, o da konuşmadı ve öylece durduk. Tereddütle, "Görmek istediğin biri var mı?" diye sordum uzun süren sessizliğin arkasından.

Cevap vermedi, hayır demedi ama evet de demedi, sanırım Devran haklıydı. Simge'yi kendisi bu hâldeyken görmek istemiyor değildi, Simge'nin onu bu hâlde görmesini istemiyordu.

Sessizce, "Artık önümü bile göremiyorum," dedi, sanki bu bir cevaptı. Yanından kalkarken gece çoktan Isparta'nın üzerine asılmıştı, yıldızlar gökyüzünde yanıyordu ama bulutlar süzülerek yıldızların önünü ara sıra kapatarak yağmurun çok da uzak olmadığının altını çiziyordu.

"İçeri girmelisin," diyerek doğrulduğumda derin bir nefes aldı ama buna bir cevap vermedi. "Bir şeyler yemelisin, ısınmalısın." Yanağına dokunduğumda buz gibi olduğunu fark edip kaşlarımı çattım. "Bunları yapmak hiç içinden gelmese de yapmak zorundasın."

"Üşüdün sen de," dedi sadece.

"Önemli olan benim üşümem değil. Hadi kalkıp içeri girelim, istersen sana kahve yaparım ya da çorba yaparım, olmaz mı?"

"Güzel ellerini yorduğuna değmez," dedi gözleri gölün üzerinde salınırken.

Tam bir şey söyleyecektim ki az ileride Gurur'un bizi izlediğini gördüm. Omuzlarım düştü, bakışlarımı Yener'e indirip, "Kız kardeşler abileri için yorulmaktan keyif alırlar çoğu zaman," dedim.

Parmaklarıyla oynuyor, tırnaklarının yanlarını soyuyordu ama ben bunu söylediğimde hareketleri biraz olsun yavaşladı, dudaklarında kırık dökük, belli belirsiz bir tebessüm belirip kayboldu.

Buradaki vaktimin dolduğunu, artık gerçekten hissettiği gibi fiziksel olarak da yalnız kalmak istediğini anladım. Ağır adımlarla onu arkamda bırakarak patika yola yürümeye başladığımda Gurur hâlâ ileride duruyor, bir sigara yakmış onu içiyordu.

Gurur'un önünde durduğum an sigarasını yere atıp ayağının altında ezerek söndürdü ve "Tek kelime etmedi, değil mi?" diye sordu.

"Kısa cümleler ama hiç değilse sesini duydum," dedim.

Gurur anladığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı, daha sonra, "Seni eve bırakayım," dedi ama bu bir teklif olmasa da ben teklifmiş gibi reddederek başımı iki yana salladım.

"Eğer sizin için de uygunsa biraz daha kalabilir miyim? Yener'e çorba yapmak istiyorum."

Gözleri yüzümde dolaştı, bakışlarında minnet vardı. "Sorman hata."

"Teşekkür ederim."

"Ben senin sevgilinim, bana teşekkür etme, emret yeter."

Muşta, Yener'i önüne katarak içeri girdiğinde şöminenin önünde oturmuş, avuç içlerimi ateşe tutarak ısıtmaya çalışıyordum. İkisi içeri girdiği an oturuşum dikleşti. Saat çoktan 03.00 olmuştu, Zafer arkamdaki kanepede uyuyordu, Girdap ile Gurur köşeye geçmiş sessizce sohbet ediyorlardı ve diğerleri tesise dönmek zorunda kalmışlardı.

Yener, durgun bir şekilde içeride ilerledi, bakışlarını önce kanepede uyuyan Zafer'e, ardından sandalyede oturmuş onu izleyen ikiliye, en son bana çevirdi. Muşta kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, sessizce Yener'e bakarken hâlâ arkasında duruyordu; tıpkı bir dağ gibi.

"Sen yemek yedin mi?" diye sordu Muşta, Yener soruyu algılayamamış gibi gözlerini ateşe dikti, cevap vermedi. Muşta bir adım daha atıp, "Sana diyorum," dedi, "yemek yedin mi sen?"

Yener, bakışlarını omzunun üzerinden Muşta'ya çevirirken yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Sakin bir sesle, "Yemedim," dedi.

"Sen ölmeye karar mı verdin?" Bu soru sertti, bir tokattan daha sertti, bir küfürden daha ağırdı. Muşta'nın çelik mavisi gözleri oğlunun yüzüne saplandı. O gözlerde ızdırap da vardı elbet ama gördüğüm en büyük şey, kesintisiz olarak öfkeydi. Öfkesinin önüne geçen bir şey varsa, bu da kesinlikle Yener'e karşı duyduğu şefkat ve üzüntüydü.

"Karar vermedim desem inanacak mısın?" diye sordu Yener bomboş bir sesle. "Sana desem ki baba yaşamak çok güzel, dışarıda beni bekleyen muhteşem bir hayat var, sikmişim diğer her şeyi desem, sen bana tam şu an inanacak mısın onu söyler misin?"

Muşta konuşamadı, sadece Yener'in gözlerinin içine baktı ve "Kalıyorsun," dedi, "tamam, kayıtlara geçirtmeyeceğim."

Yener bir an için duraksadı, ardından, "Sen kafayı yedin herhâlde?" diye sordu sertçe. "Kendini yakmana izin vereceğimi düşündüren ne sana? Babamsın diye benimle ilgili her kararı sen mi alacakmışsın?" Bugün ilk defa bu kadar çok cümle kuruyordu. "Muayene günlerinde ne olacak? Yerime kimi sokacaksın? Er ya da geç açığa çıkacak. İki ağladım zırladım diye mi acıyorsun sen bana? Aklını mı kaçırdın?" Yener, Muşta'ya doğru yürüdü. "Bu yapacağın şey var ya, seni yarbay olmaktan alıkoyacağı gibi, beni de sadece bir süreliğine sizin aranızda tutar."

Muşta dişlerini sıkarak, "Kalacaksın dedim lan," dediğinde Yener, "Ben birkaç aylık gönül eğlemesi istemiyorum!" diye bağırdı öfkeyle. Ardından dişlerini sıkarak, "Benim şurada canımı al ama benim için kendini yakma! Birkaç aylık çocuk kandırmacası isteyen kim?"

Muşta sıkılı çenesiyle, "Bir yolu bulunur, her zaman bulduk," dedi. "Madem gebereceksem dağda gebereceğim diyorsun lan, bir yolu bulunur!"

"Bu yol senin hayatını kaydırmaktan geçiyorsa, ben o yolda bir adım yürümem," dedi Yener. "Uygun olmayan olarak kalırım."

Yener sırtını babasına dönüp dağ evinin holüne yöneldiğinde, Muşta, "Dur lan orada it herif!" diye bağırdı öfkeyle. "Sana ne lan benim hayatımdan? Sana ne? Size ne oğlum benim hayatımdan? Sizden sorumlu olan benim lan, benim! Benden sorumluymuşsunuz gibi davranmayacaksın bana yavşak!"

Yener duraksadı, omzunun üzerinden Muşta'ya bakıp, buruk bir tebessümle, "Senin ayaklarının altında çiğnenirim, bu benim için onur olur ama benden senin hayatını kaydırmamı isteme," dedi. "Ağladım, zırladım ve bitti. Bitti. Birkaç ay için Dide'nin yüzündeki o gururu silme."

Muşta dondu kaldı, Yener hiçbir şey söylemeden holdeki odalardan birine girip kapıyı yavaşça kapattı ve geriye arkasında miras bıraktığı sessizlik kaldı.

On beş dakika sonunda, Muşta'nın taş kesen suratına yavaştan ifadelerin yayılmasına neden olan, Girdap'ın, "Haklı," demesi oldu. "Birkaç aya kalmaz ifşa olacak, bunu o da biliyor. Taramalardan geçtiğinde ne olacak? Örtbas ettin diye önce seni, sonra da onu atacaklar. Birkaç aylık kurtuluş, kurtuluş mudur?"

Muşta, "Deniyorum lan!" diye bağırınca Girdap duraksadı. Muşta büyük ellerini yumruk yaparak bize doğru döndü. Zafer sessizce uzanıyor, yüzünde büyük bir kayıtsızlıkla Muşta'yı izliyordu. "Deniyorum. Birkaç ay içinde bir yolunu bulabilmeyi ümit ediyorum! Yapabileceğime inanmak istiyorum!"

Girdap, "Yener'i daha çok yaralayacak olan şey, birkaç ay sonunda yeniden aynılarının yaşanmasının yanı sıra, seni de kendi yanında götürmesi olacak," dedi tekdüze bir sesle. "Her zaman mantıklı düşünen sen, konu evlatların olunca kalbinin esiri oluyorsun, Muşta."

Muşta gözlerini sıkıca yumup yumruğunu indirdi ve "Gözümün önünde eriyip gitmesine göz yummayacağım," dedi sertçe. "Ne pahasına olursa olsun."

"Biz de yummayacağız," diyen Gurur'du. "Ama sen önce bir duracaksın, Dide'yi düşüneceksin. Biz evladınsak, o da evladın. Birinin yanması gerekiyorsa, yanacak olan benim. Sen değilsin. Çünkü ona bunu ben yaptım."

Kapı birden sertçe açılınca olduğum yerde kaskatı kesildim. "Ne yapmışsın lan sen bana?" diye bağırarak içeri girdi Yener yüzünde kaskatı, öfkeli bir ifadeyle. "Ne saçmalıyorsun sen amına koyayım?"

Gurur dişlerini sıkarak, "İnkâr etmen neyi değiştirecek?" diye sordu.

"Ne anlatıyorsun lan?" diye bağırdı bir kez daha Yener. "Orada durmuş kendini mi suçluyorsun lan sen? Sen mi sıktın lan benim kalbime?" Yener, öfkeyle Gurur'un üzerine yürüyünce Girdap aralarına girdi ama Yener, Girdap'ı iterek kenara çekilmesini sağladı. "Köşeye geçmiş kendini mi suçluyorsun? Benim aklımın ucundan senin adın geçmemiş, seninle ilgili hiçbir şey geçmemiş, sen o sikik ağzını açıp nasıl bunu diyebiliyorsun? Lan amına koyayım, sen benim kan kardeşim değil misin?" Öfkeyle bağırınca yüzünde onlarca damar belirdi. "Değil misin lan?"

Gurur, sessizce Yener'e bakıyordu.

Yener, Gurur'un göğsüne vurarak onu geriye itince, Gurur yerinden oynamadı ama dişlerini sıktı ve çenesi kasıldı. "Sen bu hayatta benim götümü toplamak dışında ne yaptın?" diye bağırarak sordu Yener öfkeyle. "Benim uygun olmayan bir orospu evladına dönüşmüş olmamın seninle alakası ne lan alakası ne? Sen mi seçtin lan o amını ızdırabını siktiğimin piç kurusunun oğlu olmayı? Sen bir baksana benim yüzüme! Kardeşimsin lan sen benim! Sen yediğim kurşundan nasıl kendini sorumlu tutarsın lan it herif!" Gurur'u bir kez daha itti, Gurur geriye doğ-

ru sendeledi ve Yener'in gözlerinin içine çaresizlikle baktı. "Bakma lan bana öyle!" diye bağırdı Yener, tüm günün sessizliği parçalanarak bağırışlara, kıyamete dönüşmüştü sanki. "Bakmayacaksınız lan bana öyle! Beni kurtarmak için kendinizi yakmayacaksınız, beni kurtaramadınız diye kendinizi suçlamayacaksınız lan!" Girdap, Yener'i kolundan tutup çekince, "Bırak!" diye bağırdı öfkeyle. "Bırak lan beni!"

"Yener," dedi Muşta sıkılı bir çeneyle.

"Ne Yener?" Yener, öfkeyle Muşta'ya döndü. "Acımayın lan bana, ben sizin acıyacağınız ne yaptım? Vuruldum lan ben. Karşıma geçmiş kendinizi yakacak gibi konuşuyorsunuz, karşıma geçmiş suçluymuşsunuz gibi ezilip büzülüyorsunuz! Lan siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Gurur, iki büyük adımda Yener'in önünde bitti. Yener'i kafasından kavrayıp, büyük avuçlarıyla yüzünü sertçe tuttu ve alnını alnına yasladı. Yener öfkeyle dişlerini sıksa da geri çekilmeden gözlerini yumdu. "Kardeşimsin," dedi Gurur dişlerinin arasından. "Yediğin kurşun senin kalbini, benim aklımı deldi geçti. Ne sırt döneriz ne de acırız sana. Senin davan bizim davamızdır. Ben Gurur Mert Çalıklı'ysam, bu burada bitmedi. Bitmedi lan!"

Yener dişlerini daha da sert sıktı, gözlerini daha da sıkı yumdu.

"Duydun mu beni?" diye sertçe sordu Gurur. "Sen kendinden vazgeçsen, biz senden vazgeçmiyoruz lan!"

Yener hiçbir şey söylemedi, söylemedi ama kollarını sıkıca Gurur'a sardı. Öyle sıkı sarıldılar ki bu aralarında edilmiş bir kardeşlik yeminiydi. Muşta onlara doğru ilerledi, avucunu Yener'in omzuna koyup, "Ben de Hakan Basri Şenkaya'ysam," dedi çenesini dikerek. "Gerekirse şeytanla aynı masaya oturur, seni yine bu kıyametin içinden çıkarırım, çocuk."

"Bana söz vermeyin," dedi Yener sessizce. "Benim yanımda olun, bu bana yeter."

Girdap da onlara yaklaşıp elini Yener'in diğer omzuna koydu. Sessiz bir yemin etti. Belki kimse duymadı ama Yener duydu. Yener ona inandı.

Zafer doğrulup kalktı, bir sigara yaktı, ardından onlara doğru yürüyüp büyük avucuyla Yener'in ensesine dokundu. Sanki Yener de kendisinden bir parça gülüyormuş gibi usulca gülümsedi. Bu da bir yemindi. Yener kelimelere dökülmemiş, seslere karışmamış bu yemini duydu, bu yemine inandı.

Simge, uzun uzun elinde tuttuğu telefonun ekranına baktı. Yanındaki berjere oturmuş, dakikalardır sessizlik yemini etmiş gibi tek kelime etmeyen kuzenimi izliyordum. Bana detayları sormamıştı, sanki duyacakları onun korkulu rüyasıydı. Bağdaş kurup telefonu bacaklarının arasına koyduktan sonra kafasını kaldırdı ve karşısında açık duran, sesi sonuna dek kısılmış televizyon ekranında hareket eden figürlere baktı, ardından derin bir nefes alarak bakışlarını bana çevirdi. Yüzüne ayaklı lambadan yansıyan turuncu ışık vurdu ama ifadesini aydınlatmaya yetmedi. Ona gülümsedim, o da bana zar zor gülümsedi.

Gözlerimi koltukta uyuyan Eylül'e çevirdim, üzerine örttüğüm peluş battaniyeye sarılmıştı. Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyor, düzenli nefesler alıp vererek mışıl mışıl uyuyordu. Leon da hemen önünde yatıyordu, ara sıra kafasını kaldırıp Eylül'e bakıyor, sonra uykusuna kaldığı yerden devam ediyordu. Cenan, elinde bir kahve kupasıyla holümden çıkıp salona girdiğinde Simge kafasını kaldırıp Cenan'a baktı.

Cenan diğer berjere otururken, "Yener ile konuşma şansın oldu mu?" diye sordu bana, kazağımın kollarını avuç içime alarak kumaşı sıktım ve başımı aşağı yukarı salladım. Cenan, kupayı iki eliyle kavrayıp dudaklarına götürdükten hemen sonra, "Hakan'ın evinde, değil mi?" diye sordu.

"Evet, Hakan abi mi söyledi?"

"Evet," dedi, ardından bakışlarını Simge'ye çevirdi. "Peki sen nasılsın?"

"Göründüğüm gibi," dedi Simge, parmaklarını bacaklarında gezdirip gözlerini telefonuna indirdi. "Olduğum yerde durdum bekliyorum ve bu doğru olan mı yoksa koca bir yanlış mı, hiç bilmiyorum."

"Şu ânın şartlarına bakacak olursak, bu en doğru olan," dedi Cenan. "Ama seni aramasını bekleme, sen onu ara. Yine de önceliğin ona biraz nefes alacak alan tanımak olmalı."

"Onu görmeye hazır hissettiğimi söyleyemem," dedi Simge sessizce. "Onu hep neşeliyken ya da sessizken, söylediklerime koşulsuzca inanıyorken görmeye alışkınım. Şu anki hâli bana yabancı ve o hâliyle karşılaşmaya hazır mıyım, işte bunu bilmiyorum."

"Emin ol, o da şu an seninle karşılaşmaya hazır değildir," dedi Cenan. "Şu an büyük bir kaosun tam ortasında duruyor ve onunla aynı kaderi paylaşan birilerinin desteğine ihtiyaç duyuyor. Gururu incindi."

Simge, başını sallayıp gözlerini yeniden telefonuna indirdi. "Sanırım ben de böyle bir durumun ortasında olsaydım yanımda yalnızca Zeliha'yı isterdim."

"Her insan farklıdır," dedi Cenan. "Ama anladığım bir şey varsa, o askerler birbirlerine çok benziyor. O yüzden söylemem gerek, gururu incinmiş bir askere yaklaşmak çok zordur, bir tanem."

Kapı çalınca oturduğum yerden kalkıp kapıya yöneldim, kızlar konuşmaya devam ediyordu. Kapının arkasında Eymen'i görmeyi beklemiyordum, hemen yanında Çolpan ve Ayça da vardı. Çolpan elinde içinde kek olan şeffaf bir saklama kabı tutuyordu.

Eymen, "Gurur abi bir ihtiyacınız var mı diye bakmamı istedi," deyince kaşlarım çatıldı. "Kardeşi Cesur'un işi varmış, benden başka arayacak kimsesi yokmuş."

"İyiyiz," diyerek kapıyı araladım. "Buz tutmuşsun, sen de gir içeri."

Eymen çekinerek içeri doğru baktıktan sonra, "Abla," dedi, "ayıp olmasın?"

"Ne ayıbı ya?" diye sordum sertçe. "Gir içeri. Burnun kıpkırmızı olmuş salak, hasta olacaksın başıma."

Eymen çekinerek de olsa Ayça ve Çolpan'ın arkasından içeri girdi. Peteklere doğru ilerlerken çekingen görünüyordu, sıcak peteğe bacaklarını yaslayıp içeri doğru baktı. Gözleri koltuğa kayınca duraksadı, koltukta uyuyan Eylül'e bakarken kaşları anlık çatıldı ve sonra gevşedi, yüzüne kayıtsız görünen bir ifade yayıldı.

Ayça, "Küçük boy lattemin iyi olduğunu söyle bana," derken her ne kadar şakacı bir ifade takınsa da gözleri üzgün bakıyordu. Başımı önüme eğdiğim an sustu, bakışları daha da derinleşti ve sessizce Eylül'ün ayak ucuna oturdu. Omuzları düştü. "Siktir," dedi, "çözüme ulaşmadı yani."

Çolpan elinde tuttuğu şeffaf kaptaki keke bakıp, "Onun için kek yapmıştım," dedi, "ama ağzının tadının kalmadığına eminim artık."

"Halledecekler," dedim tüm kalbimle inanarak. "Onu asla kaderine terk etmeyecekler."

Cenan, kahvesini sehpanın üzerine bırakıp sigara paketine uzandı, bir sigara yakıp zarif parmaklarıyla sigaranın gövdesini sıkıca tutarken, "Hakan gerekirse masaya canını koyar, yine de o çocuğu tesisin kapısına koydurmaz," dedi. "Ne hâlde olduğunu ben gördüm. Sürekli bir araştırma hâlinde. Dün Dide'yi görmek için uğradı, o küçük süre zarfında

bile sürekli bir şeyler araştırdı, Dide boynuna saklanıp uyuduğunda bile bilgisayarda bir şeylere bakıyordu. Bu işin peşini bırakmayacak."

"Ne hâldedir Allah bilir," dedi Ayça gözlerini boşluğa indirerek. "O sırıtık suratında bir gülümseme görmeye öyle alışkınım ki, şimdi onu ilk gördüğüm yerde gözyaşlarına boğulmadan nasıl duracağımı düşünüyorum. Çok lanet bir hismiş bu."

"Bir süre insan içine çıkacağını sanmam," dedi Çolpan. "Onu gülerken görmeye öyle alıştık ki, bence kendisini değil, çevresini düşünüp herkesten izole edecek kendini. Çünkü o, böyle biri. Bunu yaşanan her olayda daha net kavrama şansım oldu. O, kendisinden önce sevdiklerini düşünen birisi."

Eylül gözlerini yavaşça açıp, "Onun kalbi dağlardan büyüktür," dedi, uyandığını fark edince bakışlarım ona çevrildi. "O dağ yıkıldı gibi görünüyor ama görürsünüz, iyi olacak. Benim abim onu asla yarı yolda bırakmaz, bıraktırmaz." Yavaşça doğruldu, pelüş battaniyeyi kucağına çekip bakışlarını yana çevirdi. Eymen ile kısaca göz göze geldiler, sonra oturduğu yerden kalkarak, "Su alacağım, ister misiniz?" diye sordu. Cevaplar olumsuz olunca ağır adımlarla hole ilerledi, Eymen'in tam yanından geçecekti ki bir an durup bakışlarını omzunun üzerinden Eymen'e çevirdi.

Ardından bedenini de Eymen'e doğru çevirdi ve ona doğru bir adım atıp başını ona doğru yaklaştırarak, "Senin gözlerin mavi mi?" diye sordu.

Eymen, Eylül'ün ona yaklaşan yüzünden uzaklaşmak ister gibi başını geriye atıp duvara yaslarken, "Evet?" dedi sorar gibi.

"Hım." Başını sola yatırdı. "Zeliha ablamın mavi değil ama. Senin gözlerin Kahraman amcaya çekmiş."

Eymen şaşkınlıkla, "Evet?" dedi yeniden sorar gibi.

"Hım." Eylül başını dik konuma getirip, "Güzelmiş," diyerek önüne döndü ve hole saptı.

Eymen, başı hâlâ duvara yaslı, şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı ama tek kelime etmedi. Gözlerimi kardeşimden çekerken kendimi çok yorgun hissettim ama hâlâ direnecek gücüm vardı, son damlasına dek kullanmak istedim o gücü. Tükenene dek.

Simge, "Çok mu bencilce?" diye sorarken kaşları çatıktı. Bir an neyden bahsettiğini anlayamadığımdan gözlerimi ona çevirdim. "Tam şu an

tüm kalbimle onu görmek istemem çok mu bencilce? Üstelik korkuyorum da onu görmekten."

Ayça, "Saçmalama," deyince, Simge'nin bakışları ona çevrildi. "Nesi bencilce bunun? Hiç de bencilce değil. Belki kendin için istiyorsun bunu, belki onun için, sebebi ne olursa olsun Simge, birini görmek istemek neden bencilce olsun ki?"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Ayça. "Belki şu an yalnızlığa, ıssızlığa ihtiyacı var ama şöyle bir düşününce, nereye kadar kendini yalnızlığın içinde kapana kıstıracak? Bir yerden sonra Yener'in bile sobelenmeye ihtiyacı var."

Cenan, "Soğuk bir suya girdiğinde bedenin başta şoka uğrar ve üşürsün ama sonunda o soğuk suya alışırsın, hatta ısındığını bile hissedersin çünkü içinde olmanı kabul eder," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. "Başta soğuk bir suya gireceğinin farkındasın, değil mi Simge?"

"Son derece," dedi Simge sessizce.

"Su başta üşütecek ama sonra içinde olmanı kabullenip ısınacak," diye devam eden Ayça'ydı.

Simge, "Onun hayatında bir arkadaşı olarak dahi olsa var olabilmek için suyun soğuğuna katlanabilirim," dedi. "Belki bana hiç ihtiyacı yoktur çünkü mükemmel kardeşlere sahip ama içimde bir yerlerde benim ona ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

"O zaman suyun soğuğundan korkma kızım, içinde olamamaktan kork," dedi Ayça sertçe.

Simge başını aşağı yukarı sallayıp, "Birkaç gün daha o suyu rahat bıraksam, birkaç gün sonra bir taş olup o suyun içine düşsem sorun olur mu?" diye sorunca Eymen, "Kadınlar, şiirsel konuşmayı bırakır mısınız kafam basmıyor benim," diye çemkirdi.

"Ay sus be uzun inek," diye söylendi Ayça. "Siz ne anlarsınız edebiyattan, zavallı xy kromozomları."

"Kadın, kırıcısın."

"Adnan'ın bayanı bitti, bunun kadını başladı," diye homurdandı Ayça.

Eylül elinde bir bardak suyla holden çıkınca Eymen'in gözleri ona çevrildi ama Eylül, az önceki tavrına ters düşecek şekilde ona hiç bakmadan gözlerini bize çevirerek suyundan bir yudum alıp, "Ara sıra açıp birkaç şiir okumak seni daha az xy kromozomlu yapmaz şekerim," dedi.

Eymen yine şaşkına uğradı ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Eylül suyundan bir yudum daha alırken göz ucuyla Eymen'e bakıp, "Ümit

Yaşar Oğuzcan oku," dedi ve dudaklarını tekrar bardağa yaslayıp birkaç saniye sustu, bardağı dudaklarından uzaklaştırırken, "Seversin," diye ekledi.

"Bakarım bir."

Eylül buna bir cevap verme gereksinimi duymadan bize doğru yürümeye başladı. Eymen ısındıktan hemen sonra evden ayrılmış, biz kızlarla sohbete devam etmiştik. Kafamızı dağıtmak imkânsız olsa da açıp bir film izlemiştik, ilerleyen saatlerde kapı yeniden çaldığında gelenin Eymen olduğunu düşünsem de bu defa gelen Biricik ve Ecevit'ti; Ecevit, Biricik'i bize bırakmak için gelmişti. Devran eve dönmeyeceğinden Biricik yalnız kalmıştı ve Devran da Ecevit'ten, Biricik'i benim yanıma bırakmasını rica etmişti.

Ecevit kapının önünde durmuş, Biricik'in içeri girişini izlerken bakışlarımı yüzünden çekmeden, "Hâlâ dağ evindeler mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, gözlerini bana çevirdi. "Devran ve Gurur orada, diğerleri tesise döndüler bir saat kadar önce." Elindeki poşeti bana uzattı.

Poşete bakıp, "Bu ne?" diye sorarken poşeti elinden almıştım.

"Gurur bir şey yemediğinden eminmiş, o yüzden sana bunu yaptırmamı söyledi, yemezsen şehre inmiş domuz gibi dehşet saçıp birkaç kişiyi yaralayacağını eklememi istedi," dediğinde elimde olmadan güldüm. "Kuzu eti sevmiyormuşsun, koktuğunu söylüyormuşsun, o yüzden dana etinden dürüm yaptırmamı istedi, kimyon seviyormuşsun, kimyonu bol koydurdum, ekstra olarak küçük sarı biberlerden sevdiğini söyledi, ondan da aldım. Diğer kızları da düşünüp onlara da yaptırdım. Seninkinin üzeri işaretli, dana etinden ve kimyonlu olanın yani."

"Teşekkür ederim," dediğimde, "Rica ederim, parasını ben vermedim, Gurur verdi, o yüzden teşekkürlük bir şey yok. Ben sadece kuryeyim," dedi düz bir sesle.

Bu tavrına alışkın olduğumdan yavaşça güldüm. "Hep aynısın."

"İnsanlar hep aynı değil midir? Saniyede bir kişilik mi değiştirmeliyim?"

"Yok yok, iyisin böyle."

"Biliyorum, ben hep en iyisiyimdir."

"Kapıda durmuş kendini mi övüyorsun?" diye soran Ayça'nın arkamda olduğunu konuşana dek anlamamıştım, olduğum yerde sıçrayınca Ayça sırıtarak bana baktı. "Amma da ödleksin."

"İnsanların arkasından sinsice timsah gibi yaklaşırsan, ürkmeleri normaldir," dedi Ecevit sakince, Ayça ona tek kaşını kaldırarak baktı.

"Sinsice mi?"

"Evet, bence sen biraz sinsisin," dedi Ecevit, Ayça'nın kaşları tamamen havaya kalktı. "Kötü manada demedim. İnsanların kendilerine has kişilik özellikleri vardır."

"Senin moron oluşun gibi mi?" diye sordu Ayça kollarını göğsünün üzerinde toplayarak.

"Ben bana moron demezdim."

"Ne derdin?"

"Yakışıklı ve neredeyse 2D karakterler kadar çekici ama oldukça da gerçekçi birisi derdim."

"Öncelikle 2D karakterler kadar çekici değilsin," dedi Ayça tek kaşını kaldırarak. "Sonralıkla, gerçekçi değil de boşboğazsın gibi bir his içerisindeyim."

"Boşboğazlık konusunda eline su dökebileceğimi sanmıyorum, Tarçın."

"Tarçın deme bana be."

"Hibiskus desem olur mu?" Ecevit başını sol omzuna yatırıp, Ayça'yı baştan aşağı süzdü. "Ona da benziyorsun çünkü."

"O ne be?"

Ecevit, bakışlarını Ayça'dan çekmeden hemen öncesinde, "Kızıl, güzel bir çiçek," dedi ve Ayça donup kalırken Ecevit'in gözleri bana dokundu. "İyi geceler, Zeliha, bir sorun olursa beni arayabilirsin. Eğer canım aramanı görmezden gelmemeyi tercih ederse telefonu açar, yine canım isterse imdadına yetişirim. Hoşça kalın."

"Hoşça kal," diyerek kapıyı kapattığımda Ayça hâlâ şaşkınlıkla kapanan kapıya bakıyordu.

Elini kaldırıp hafifçe sallayarak kaçık işareti yaparken, "Bu çocuk deli mi?" diye sordu.

"İyi biri."

"Değişik biri," diye düzeltti Ayça. Durdu, bakışlarını salona çevirip, "Aa, keki ona verelim mi?" diye sorunca duraksadım. "Çolpan'ın yaptığı keki. Belki çocuklara götürürdü. Çayla yerlerdi."

"Gitmiştir çoktan."

"Yetişirim ben," diyen Ayça hızla sehpaya yöneldi, kek kutusunu alırken sakin gözlerle onu izliyordum. Evden çıkarken, "Birazdan buradayım, bensiz yeni bir filme başlamayın sakın," dedi.

Hızlı adımlarla asansöre koştu, aşağı giden asansörün gösterge paneline uzunca baktıktan sonra diğer asansöre binerek giriş katına inen düğmeye bastı. Birkaç saniye sonunda alt kattaydı, asansörün kapıları açıldığı an giriş kapısını açıp dışarı çıkan askeri gördü. "Hey!" diye bağırsa da asker onu duymadı ve gecenin karanlığına karıştı. Ayça, koşar adımlarla Ecevit'in peşine düştü. Kapıyı açıp kendini dışarıya attığı ilk an, "Hop!" diye bağırdı, ardından yaptığı şeye elinde olmadan güldü ama Ecevit hâlâ onu duymuyordu. Ayça daha hızlı adımlar attı ama askerin bacakları öyle uzundu ki Ayça'nın beş adımı, askerin bir adımı etmiyordu. "Bırşşş!" diye bağırdı Ayça ve bununla beraber askerin omuzları titredi, gülüyor olmalıydı ama durmadı. "Madem duyuyorsun, neden durmuyorsun ya?"

Askerin adımları yavaşladı ama durmadı, Ayça koşmaya başladı. Saniyeler içinde yüzüne çöken baskı yüzünden kıpkırmızı olmuş, nefes nefese kalmıştı. Askeri montunun şapkasından yakalayarak geriye doğru çektiğinde, asker bir anlığına durdu ve Ayça öne doğru geldiğinde yüzü Ecevit'in sırtına yapıştı. Kokuyu aldı. Baharatlı bir parfümün kokusunu. Tütsü gibi kokuyordu ya da yanan bir çıra parçası gibi; ayrımı yapabildiği söylenemezdi ama her hâlükârda bu, kesinlikle güzel bir kokuydu.

"Neden beklemiyorsun beni?" diye sorarken yüzünü yavaşça saplandığı sırttan ayırdı. O sırada, Ecevit'in bakışları usulca omzunun üzerinden ona döndü, gözleri çarpıştığında duruldu kız. Yüzündeki dövmeye baktı, keskin yüz hatlarına ve duygulardan arınmış gibi görünen sakin ifadesine... Bir adım geri çekilerek üzerini düzelttikten sonra elindeki kek kutusunu uzatarak, "Bunu arkadaşlarına götür," dedi.

"Emredersin komutanım mı demem gerekiyor şu an?"

"Ricaydı."

"Rica ekini duyamadım ama."

Ayça kaşlarını çattı, Ecevit kızın yüzüne sinen kızıllığı izledi, sadece biraz koşunca yorulmasına şaşıracak oldu ama sonra onun küçük bedene sahip, minyon, hassas bir kız olduğunu fark edince şaşırmaktan vazgeçti. Kızı baştan aşağı süzdükten sonra, "Girdap için mi yaptın?" diye sordu, bu soru Ayça için beklenmedikti ama bir hatırayı anılarının içinde ateşe vermişti.

Ayça, "Ben yapmadım ki," diye mırıldandı.

"Anladım," dedi Ecevit, ardından kızın elindeki kutuya uzanmak için bedenini kıza doğru çevirdi. Tam kutuyu kızın elinden alacaktı ki kız kutuyu geri çekerek kafasını kaldırıp ondan oldukça uzun olan askerin yüzüne dik dik baktı. "Ne oldu?" diye sordu Ecevit. "Cinlerin birdenbire keki vermekten vazgeçmeni mi söyledi?"

"Neden öyle bir soru sordun?"

"Nasıl bir soru?"

"Neden Girdap'a yapıp yapmadığımı sordun?"

"Öyle esti," dedi Ecevit ama özünde, o da neden bunu sorduğunu biliyor değildi.

"Öyle aklına eseni çat diye soruyorsun herhâlde sen?"

"Genelde."

"İyi." Kek kabını yeniden uzattı. "Çolpan yaptı. Yener için. Çayla yersiniz."

Ecevit bu kez kendisini de şaşırtan bir soru sordu: "Sen neden yapmadın?"

Ayça kaşlarını sertçe çatarken, "Ben niye yapacakmışımkine?" diye sorduğunda, Ayça'nın çocuksu bir ekle sorduğu soru Ecevit'i önce şaşırttı, sonra kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bilmem, genelde sen yapıyordun."

"O keki özür için yapmıştım."

"Girdap'a," dedi Ecevit başını uysalca aşağı yukarı sallayarak.

Ayça, Ecevit'in gözlerinin içine baktı ve birkaç saniye düşündükten sonra, "Evet," dedi.

"Düşüncelisin," diyerek kabı kızın elinden aldı, soğuk parmakları kızın sıcak parmaklarına temas edince irkildi, kız da onun elinin soğuğundan dolayı irkildi. Anlık bir bakışmanın ardından, kız, "Üşümüşsün," dedi.

"Yok, benim ellerim hep soğuk."

"Kansızlığın mı var?"

"Kansız derken hakaret mi ettin?" diye sordu Ecevit sakin gözlerle.

Ayça afallayarak, "Yok, rahatsızlık olarak kansızlık, ne diye hakaret edecekmişim ben sana durduk yere?" diye sordu.

"Bilmem, belki bana hakaret edersin, sonra üzülüp bana kek yaparsın," dedi Ecevit, bunu da neden öyle pat diye söylediğiyle ilgili çok da bir fikri olduğu söylenemezdi.

Ayça durdu, anlam yükleyemedi ama bir yandan da bu adamın özünde kim olduğunu merak etti. Garip biriydi. Ağzına geleni çat diye söylüyor, bunu poker suratına herhangi bir duygu belirtisi eklemeden yapıyordu. Enteresandı.

"Keki çok seviyorsun herhâlde, bu kadar diline pelesenk ettiğine göre."

"Kurabiyeleri daha çok severim," dedi Ecevit, ardından bakışlarını havaya kaldırdı. "Yağmur yağacak, içeri girsen iyi olur Hibiskus çünkü çaya dönüşmeni istemem."

"Ha?"

"Hibiskusa su koyarsan çay olur," dediğinde Ayça bu kez karşısındaki kişinin tam bir deli olduğunu düşünerek güldü. Ecevit, bir an için gülüşüne baktı, gözleri gülüşünden ayrılıp kızıl tonlardaki gözlere dokundu. Sessizdi. İfadesizdi. Belirsizdi.

"İyi geceler, deli asker."

"İyi geceler, Hibiskus."

Ayça başını iki yana sallayarak tekrar gülüp Ecevit'e sırtını döndü. Ağır adımlarla binanın girişine yürürken, Ecevit, o binanın içine girene dek, hatta asansöre binene ve evin kapısını çalana dek, orada olduğu kimse tarafından bilinmezken öylece durup bekledi. Hareket etmek bu gece biraz zor muydu yoksa ona mı öyle geliyordu?

Koyu lacivert, uzun paltomu üzerime geçirdim. Paltom kemerliydi ve yüksek yakaları vardı, bel kısmında büzgülü detaylardan oluşuyordu. Paltonun altına kalın, bej renginde bir kazak giymiştim ve altımda da dar, kot bir pantolon vardı. Siyah deri botlarım kıyafetimi tamamlıyordu, kafama bir bere geçirip beremle uyumlu bir eldiven taktım ve omuz çantama cüzdanımı, telefonumu, şarj cihazım ile not tutacağım defterlerimi, kalemlerimi koyarak evden çıktım. Otobüse yetişemeyeceğim için binanın karşısındaki taksi durağından bir taksiye bindim ve kulak üstü kulaklığımı takıp şarkıyı başlattım.

Gece Gurur gelmemişti, dağ evinde kalmış olmalıydı ve tüm geceyi kızlarla sohbet edip, birkaç film izleyerek geçirmiştik. Şafak sökerken Dide uyandığı için Cenan yanımızdan ayrılmıştı, Ayça koltukta uyuyakaldığında Çolpan onun üzerini örtmüş, o da kestirmek için koltuğun kenarına kıvrılmıştı. Simge, ben, Biricik ve Eylül mutfakta sohbet et-

meye devam etmiştik. Telefonumun panelinden saate baktım. Saat 09.01'di, sadece bir saat kadar uyumuştum, sonra da derse yetişmek için aceleyle duş alıp kendimi sokağa atmıştım işte.

Şarkının sesini biraz daha açıp gözlerimi yumdum, gözlerim uykusuzluktan acıyordu ama biliyordum ki kızlar olmasaydı da uyuyamayacaktım çünkü evde Gurur yokken hep diken üstündeydim, onun varlığına öylesine alışmıştım ki yokluğu bana uyku uyutmuyordu.

Girdiğim ilk ders not tutmaktan ibaretti, bir sonraki derste başımı masaya koyup uyudum ve hocanın ya da diğerlerinin benimle ilgili ne düşündüğüyle biraz bile ilgilenmedim. Cenan'ın dersi başladığında dersliğin içini dolduran kalabalığın gözlerinin ikimiz arasında mekik dokuduğunu fark etmemek imkânsızdı. Sonunda patavatsızlardan bir tanesi, "Hocam," diyerek yayvan bir gülümsemeyle söze girdiğinde, Cenan bakışlarını çocuğa âdeta sapladı. "Zeliha yıldız öğrenciniz herhâlde."

"Anlayamadım?" diye sordu Cenan tek kaşını kaldırarak. Çocuk cevap vermedi ama kalabalığın gözlerinin ikimiz arasında dolaştığını hissetmeye devam ettim. Gözlerimi Cenan'a diktim. Üzerinde pastel tonlarda, açık pembe, blazer ceketi, beyaz, keten gömleği ve düz kesim, siyah, yüksek bel pantolonu vardı. Altın rengi ince bir saat takıyordu ve küçük çantası masanın üzerinde duruyordu. Dalgalı sarı saçları tek omzunun üzerine serilmişti.

Stilettolarının üzerinde zarif bir adım atarak, "Sana sordum," dediğinde, az önce dili uzayan heriften ses çıkmamaya devam etti. "Bir şey söylediysen bunun devamını getir."

"Sizi haberlerde yan yana gördüm," dedi çocuk sonunda. "Yaşanan son olaylarda Türk Silahlı Kuvvetleri ile bağlantınız olduğundan bahsediliyordu. Bahsi geçen kahramanlardan birinin avukatlığını yapıyormuşsunuz sanırım. Ve Zeliha, yani altın öğrenciniz de sizin asistanınızmış. Medya gerçeği ne kadar yansıtmıştır orası bilinmez tabii ama..."

"Kanıt olmaksızın sadece varsayımlar üzerine konuşacaksan eğer, bu bölüm hiç de sana uygun değildir," dedi Cenan tekdüze bir sesle. "Hem diyelim ki öyle, ben bir avukatım, istediğim kişinin avukatlığını üstlenebilirim, öyle değil mi genç adam?"

"Elbette öyle."

"Güzel, o sevimli burnunu sevimsiz konuların içine sokup durma, o burnun, konuların dışındayken oldukça güzel ve bence burun yüzü tamamlayan en önemli parçadır." Cenan, sevimli bir gülümsemeyle genç

adama baktı, genç adam sertçe yutkunup başını salladı ve sessizlik yemini içmiş gibi suspus oldu.

Dersin geri kalanında kimsenin bakışlarını üzerimde hissetmedim çünkü Cenan'ın sivri dişleri onlara batsın istemiyorlardı; haklıydılar. Cenan bazı anlarda korkutucu olabiliyordu. Bir zamanlar o benim de korkulu rüyamdı. Hatta kâbusumdu.

Ders bittiğinde derslikte sadece ben kalana kadar Cenan masada oturmaya devam etti. Sonunda herkes çıktığında, "Sanırım göze batıyoruz, Özdağ, hım?" diye sordu.

Paltomu üzerime giyerken, "Öyle görünüyor, hocam," dedim.

"Dedikodular alıp başını gitmeden, yönetime de asistanlığıma başladığına dair küçük bir bilgilendirmede bulundum, haberin olsun," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım. "Ne? Bu yalan sayılmaz."

"Bunun için uygun olmadığımı düşünecekler. Ben sadece öğrenciyim."

"Öğrenciler asistanlık yapar," dedi omuz silkerek. "Hem oldukça uygunsun. Çalıklı için hazırladığın savunmadan etkilendim."

"Savunmanın revizesini sen yaptın," dediğimde güldü.

"Ama savunmayı sen yazdın."

"Okuldakilerin ayrıcalıklı olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Okuldakiler benim gibi birinin asistanı olduğun için cehennem azabı yaşadığını düşünecek, ötesi değil," dedi keyifle. "Ayrıca okuldayken sizli bizli, dışarıdayken senli benli, anlaştık mı Zelihacığım?"

"Ama sen benimle burada da senli benli konuşuyorsun," diye homurdandım.

Cenan oturduğu yerden kalkarken, "Öğrencim olduğun için olabilir mi ufaklık?" diye sorup sırıtarak çıkışa yöneldi. "Ayrıca bir davayla ilgileniyorum. Eğer gerçek bir deneyim sahibi olmak istiyorsan, bana yardımcı olabilirsin. Savunma yazma konusunda fena sayılmazsın, çaylak."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan derslikten çıkınca, "Bu kadın hâlâ kâbusum mu yoksa en büyük şansım mı anlayamıyorum," diye homurdandım kendi kendime.

Mesaj sesiyle irkildim.

Sevgilim: İyi haber, sanırım Yener için bir şeyler yapabilirim.
Sevgilim: Kötü haber, sanırım takım elbiseli yavşakla komşu oluyoruz.
Zeliha Özdağ: Ciddi misin?
Sevgilim: Hangisi konusunda

Zeliha Özdağ: İlk söylediğin

Sevgilim: Öyle olmasını umut ediyorum, umarım öyle olur. Sıkı bir pazarlık gerekecek.

Anlamadığım için kaşlarımın ortasında bir yarık oluştu. Ne pazarlığından bahsediyordu? Nasıl bir pazarlıktan? Tam cevap yazacağım esnada açık duran kapıdan kafasını uzatan Ekin, "Zeliha?" dedi sorar gibi. Kafamı kaldırıp bir süredir kasıtlı olarak benimle karşılaşmamaya özen gösteren Ekin'in şaşkın gözlerle bana baktığını gördüm. "Uzun zaman oldu, ha?" dedi.

"Tamamen yok sayıldığımı düşünmüştüm," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Arızalı sevgilin etkeni," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Nasılsın?"

"İyiyim, arızalı sevgilimle mesajlaşıyorum. Belki etken yeniden devreye girer, ha?" dedim sorar gibi, ardından telefonu kaldırıp salladım.

Ekin, böyle bir çıkış beklemediğinden duraksayarak, "Özür dilerim, kaba konuştum," dedi.

Gözlerimi devirip, "Sadece beni görmezden gelmeye devam et," diye söylenerek telefonu cebime koyup çıkışa yöneldim, tam yanından geçecekken, "Bir şey soracağım," dedi, durdum, bakışlarım omzumun üzerinden ona döndü. "Seni haberlerde gördüm. Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır, yok."

"Zeliha." Durdu, doğru cümleyi arıyor gibiydi. Sonunda bulduğunu düşünmüş olacak ki klişe bir şekilde, "O adam hayatını rayından çıkarıyormuş gibi hissediyorum," dedi, söylediği şey kusma isteğimi artırırken ona, burnuna soktuğu şeyden derhâl burnunu çekmezse olabilecek kötü ihtimalleri göstermek ister gibi dikkatle baktım. Bakışlarımın farkına vardığında, "O adam tam bir maganda," dedi, "tehditkâr ve zorba."

"Karşıma geçmiş sevgilimi kötülerken sana nasıl bir cevap vereceğimi düşünüyorsun? Alkış tutup sırtını sıvazlamam ve ne kadar haklı olduğunu söylemem mi gerekiyor tam da şu an?" diye sordum sertçe. "Onunla alakalı konuşurken kelimelerine dikkat et. Sen kim olduğunu zannediyorsun?"

"Senin arkadaşın."

"Korkudan görmezden geldiğin arkadaşın mı? Ne oldu da birdenbire düşünceli biri olmaya karar verdin?" Sorum onu şaşırtmış olacak ki uzun uzun yüzüme baktı. "Gurur ile aranda tam olarak ne geçti bilmiyorum, artık bununla ilgilendiğim de söylenemez. Ama sakın bir daha

karşıma geçip sevgilim hakkında zırvalamaya kalkışma. Yoksa sana her ne yaptıysa iki katını yaparım ve bu kez onun karşısına geçip benim hakkımda aynı konuşmayı yapmak zorunda kalırsın. Zorba, tehditkâr ve hatta maganda Zeliha olmaya çok yakınım bu aralar." Onun yanından sıyrılıp geçtim ve başka hiçbir şey söylemesine izin vermedim.

Gurur'un ne pazarlığından söz ettiğini merak ediyordum ama bunu mesajda öğrenemeyeceğimden neredeyse emindim. Ayrıntıları sadece yüz yüzeyken öğrenebilecekmişim gibi hissediyordum. Birden içim huzursuzlukla doldu, başını belaya sokacak olabilir miydi? Konu pazarlığa giden bir şeyse eğer, evet, bu ihtimal oldukça yüksek görünüyordu.

Durağa ilerlerken ona hızlı bir mesaj yazdım.

Zeliha Özdağ: Görüşelim. Eğer mümkünse hemen.
Sevgilim: İstediğin her şeyi mümkün kılarım

"Pekâlâ, romantik zorba, beni bu şekilde kandırabileceğini sanıyorsan," gözlerimi yumup kendime kızdım, "doğru sanıyorsun."

"Bugün kendi kendine konuşan yalnızca ben değilmişim," dedi birdenbire Simge, neredeyse çığlık atacak kadar ürperdim ama kendimi tutup ona doğru döndüm. Airpods'u kulağındaydı ama müzik dinlemediği kesindi, kulaklığın tekini çıkardı. Kalın, dizinin biraz üzerinde kahverengi bir palto giyiyordu. Paltonun içine krem rengi, boğazlı bir kazak, dar paça bir jean giymiş ve kahverengi kemer takmıştı. Halka küpelerini gösteren sıkı atkuyruğunun başını ağrıtıp ağrıtmadığını merak ettim. Kalın taban botlarının altında ezdiği zemine gözlerini indirip, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Gurur ile buluşacağım."

Gözlerini kaldırıp yüzümde dolaştırdı. "Yener hâlâ o dağ evinde miymiş?"

"Evet, öyle."

Elini paltosunun cebine attı, cebinden kutu çıkarıp, "Bunu ona vermem için henüz erken mi sence?" diye sordu, kehribar taşından oyulmuş kalp kolyesinin o kutuda olduğunu hatırlayınca hissettiğim hüznü bastırmaya çalışarak moral verme amacıyla ona gülümsedim.

"Kalbinin iyileşmesi adına güzel bir adım olurdu."

"Yine de onu köşeye sıkışmış hissettirmek istemiyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Eğer beni görmek istemezse onu anlarım, eğer yanında sadece silah arkadaşlarını istiyorsa bunu da anlarım."

"Deneme yanılma ya da deneyip başarma yönteminden başka çare yok sanırım," dediğimde umutsuz bakışlarını bana çevirip başını salladı. "O hâlde yarın onu görmeye gidecek misin?"

"Yarın mı?" diye sordu tereddütte kalmış gibi.

"Bugün mü görmek istiyordun?"

"Yani, bilmiyorum, bugün de çok erken geldi yarın da çok erken geldi ama aynı zamanda yarın çok geç de geldi," dedi kararsız kalmış gibi.

"Belki de bugün biraz bunun hakkında düşünmelisin," dediğimde omuzları düştü ama sonradan pişman olacağı bir karara varmaktan çekiniyormuş gibi başını sallayarak söylediğim şeyi onayladı.

Simge ile birlikte otobüse bindik, otobüsteyken hiç konuşmadık, ikimiz de kulaklıklarımızdan yükselen müziğin sesine kendimizi kaptırdık. Otobüs durağa geldiğinde Simge benimle birlikte inince şaşırdım, kaldırımın üzerinde durdu ve "Bu akşam onu görmek istiyorum, uzaktan görsem bile olur, hiç konuşmasam bile olur," dedi kendinden emin bir şekilde.

Söylediği şeyin onu kırma ihtimalini düşündüm ve bundan nefret ettim. Öte yandan bu iyi bir fikir olabilirdi, belki de Yener'in hastalanan güzel kalbini iyileştirecek yeni bir kalbe ihtiyacı vardı. O kalp Simge'nin ellerindeydi.

Simge ile birlikte Gurur ile kaldığımız eve geçtik. Çamaşırları makineye attığım esnada o da salonu toparladı ve dün gece içtiğimiz kahvelerin kirli fincanlarını toplayarak mutfağa götürdü. Evi toparlayıp üzerimi değiştirmeden yeniden paltomu giyerken Gurur'un buraya doğru yola çıktığına dair bir mesaj aldım.

Simge'ye bakıp, "Gurur bizi dağ evine götürür diye düşünüyorum," dediğimde kapının eşiğinde duruyorduk.

Dide, kendi evlerinin kapısını açıp kafasını dışarı uzattığında çantamı omzuma atıyordum. "Zeliha abla," dedi yumuşak bir sesle. "Merhaba."

"Merhaba güzelim," dedim, Simge de Dide'ye gülümsedi ama Dide onu baştan aşağı süzmek dışında bir şey yapmadı. Başka bir zaman olsa bu hareketi beni güldürürdü ama öyle durgun hissediyordum ki bu detaya tepki veremedim.

"Yeni birisi taşınıyormuş, duydunuz mu?" diye sordu Dide, kelimeleri telaffuzu her ne kadar düzgün olsa da ince sesi ve bazen birbirine dolanan dili onun daha tatlı olmasına neden oluyordu. Dide parmağıyla

bizim tarafımıza doğru, çaprazımızda kalan daireyi işaret edince durak-sayıp omzumun üzerinden daireye doğru baktım. Dairenin kapısı aralık duruyordu.

Emlakçı dairenin içinden çıkarken, "Bu cepheden şehir manzarasını da görebiliyorsunuz, bence binanın en güzel dairelerinden birisi," dedi. Emlakçıyla anlık göz göze geldik, bana gülümsedi ama son derece dalgın hissettiğimden adama boş boş bakmaktan ileri gidemedim. Adam yeniden gözlerini içeriye çevirdi. "Bunun dışında iki boş daire daha var, diğer cepheye bakıyorlar, kiraları biraz daha uygun ama ben size burayı öneriyorum."

İçeriden Onur Kırgız'ın çıkmasını beklemiyordum diyemezdim, içimden bir ses bu karşılaşmanın yakın olduğunu söylemişti zaten bana. Yine siyah takım elbisesinin içindeydi, omuzlarını da siyah, dizlerinin altına dek uzanan kalın bir palto örtüyordu. Gözlerini bize değdirmeden emlakçıya baktı, "Burayı beğendim," dedi ve bakışları usulca omzunun üzerinden bana dokundu. Çok küçük bir bakışmanın ardından, "Burası olsun," diyerek bakışlarını tekrardan emlakçıya çevirdi.

Simge çatık kaşlarla Onur'a, ardından bana baktı ama bir şeylere anlam yükleyememiş olacak ki yorum yapmadı. Yine de adamla birbirimizi tanıdığımıza emin gibiydi. Emlakçı, "O hâlde işlemleri başlatalım. Bana ofisime kadar eşlik edebilir misiniz?" diye sorduğunda, Kırgız başını sallayarak, "Beni otoparkta bekler misiniz?" diye karşılık verdi adama. "Bir tanıdığa rastladım, selam vermemek ayıp olurdu."

Emlakçı başını sallayarak oradan ayrıldığında gerildiğimi hissettim. Gurur ile son tartışmamız kafamın içinde yanan bir çember oluşturdu, Onur'un varlığından rahatsızlık duyuyor değildim ama son olayda Gurur'a haksızlık yaptığım da bir gerçekti. Bir çocuk gibi karşıma geçmiş babamla yaşadığı anıları bana ballandıra ballandıra, hevesle anlatırken gözlerimi bu herife dikip sadece hedefe kilitlenmiştim ve o an için anlamasam da daha sonra başımı yastığa koyunca Gurur'un o anki bakışlarını hatırlayıp derin bir uykudan uyanmış gibi hissetmiştim. Gurur o gün bana kırılmış, belki de kırıldığı için o denli keskinleşmişti. Bu yüzden Onur'a karşı daha temkinli yaklaşmaya karar verdim çünkü benim için hiçbir şey Gurur'un gözlerinde gördüğüm o kırgınlık kadar önemli değildi.

Onur, "Yüzbaşı komşu olacağımızı söylediğinde, kapı komşusu olacağımızı beklemiyordum elbette," deyince yüzümde yapay bir gülümse-

me oluştu ve emindim ki Onur bu yapay gülümsemeyi hissetti, tanıdı, anladı. Yine de bozuntuya vermedi.

"Binada birçok daire var, burayı size seçen eminim Gurur değildir," dedim sessizce, aslında sesimde ima yoktu ama daha sonra söylediğim şeyin ima yüklü olabileceğini kavrayarak kendi kendime kızdım.

"Bana en uygun olanı burası gibi hissettim," dedi Onur ölçülü bir sesle. Simge'ye bakıp onu selamladı, ardından meraklı gözlerle onu izleyen Dide'ye baktı ve içtenlikle gülümsedi. "Merhabalar küçük hanım."

"Merhabalar," dedi Dide meraklı meraklı.

Onur yeniden bana baktı ve "Üsteğmen nasıl?" diye sordu, ilgili tavrı yüzünden ona takındığım tavırdan pişman hissederek başımı salladım.

"İyi, hızla iyileşiyor," dedim, Onur ise her şeyi biliyormuş gibi buruk bir tebessümle gözlerimin içine baktı.

"Gurur'a yardımı için teşekkür ettiğimi ilet lütfen," dedi Onur, ardından bileğindeki saate bakıp, "Gitsem iyi olacak," diyerek bizi tekrar selamlayıp asansörlere doğru ilerlemeye başladı.

Simge, Onur asansöre bindiği an, "Bu kim?" diye sordu.

"Onur Kırgız, şu sorgulamayı yapan kişi," dediğimde kaşlarını kaldırıp başını salladı.

"Epey gençmiş." Yüzünü buruşturdu. "Sinir bozucu şekilde de yakışıklı. Gurur onu yumruklamak istiyordur."

"Neden istesin ki?"

"Çünkü gözlerinin içine bakarken senin çok güzel bir kadın olduğunun farkında gibiydi," diye alay etti, bir süre sonra ilk kez bana takıldığı için onu terslemeden gülümsedim ama başka bir zaman olsaydı eminim bunu reddedip Simge'yle de tartışırdım.

Sevgilim: Bebeğim seni nereden alayım? Evde misin?

Telefona gülümseyerek baktığımı fark eden Simge omzuyla omzuma sertçe vurarak, "Baharı bekleyen kumrular gibi mesaj üzerinden bile koklaşıyorsunuz değil mi?" diye sordu. "Ne diyor?"

"Nereden alayım diye soruyor."

"Hastaneye uğrasak olur mu?" diye sordu Simge, zaten o taraftan geldiğimiz için kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sabah Nihan bana romanını emanet etmişti, aklımdan çıkmış. Kıza geri vermem gerek."

"O zaman Gurur buraya kadar boşuna gelmesin, hastane o tarafa daha yakın," diyerek Gurur'a kısa bir mesaj yolladım ve Dide'yi yanağından öpüp binadan ayrıldım.

Yağmur yeniden bastırdığı için otobüs durağına yürümek yerine taksiye bindik. Taksi bizi hastanenin ön bahçesine kadar getirdiğinde Simge, Nihan'ı arayarak araçtan indi ve ben de çantamı hızla toparlayarak kapıyı açtım. Tam o anda açtığım kapıyı bir başkası tuttu. Narin, güzel bir ses, "Pardon," dediğinde, sesin sahibine gülümsemek için kafamı kaldırdım ve o an, beni izleyen hareleri yeşil, ela gözlerle karşılaştım. Siyah bir şal takmış, siyah şalına uygun şekilde simsiyah giyinmişti. Yüzü melek kadar güzel bir kadındı, şemsiyesinin altında olmasına rağmen yüzünde birkaç yağmur damlası olduğunu fark etmiştim. Fark ettiğim bir diğer ayrıntı, gözünün altındaki kızarıklıktı, morarmıştı da renk yavaşça açılarak kızılımsı bir renge dönmüştü sanki.

"Sorun değil," diyerek yavaşça araçtan indiğimde, kadın bana gülümsedi ve şoföre, "Binebilir miyim?" diye sordu. Şoför başını sallamakla yetindi. Kadın, "Tekrar özür dilerim," diyerek bana son kez gülümsedikten sonra taksiye bindi ve taksi hareket edip uzaklaşmaya başladığında taksinin tekerleğinin çiğneyerek iz bıraktığı o kâğıt parçası dikkatimi allak bullak etti.

Eğilip kâğıdı yerden aldıktan sonra kafamı kaldırıp uzaklaşan taksiye baktım. Az önceki güzel yüzlü kadının düşürdüğüne emin olduğum bu belge, önemli bir sağlık belgesi olabilir miydi? Her ihtimale karşı bunu hastanenin veznesine bırakmaya karar verip kâğıdı katlayarak hastanenin girişine doğru ilerledim.

Lobideki hemşireye yaklaşıp, ıslanan kâğıdı uzatarak, "Bunu bir hasta düşürdü, önemli olabilir diye düşündüm," dediğimde, hemşire gözlerini devirerek elimden kâğıdı aldı. Kâğıdı açarken kaşlarını çatıp, "Ha, bu az önceki kız," diyerek yanındaki hemşireye baktı. "Şu düşük yapan."

Söylediği şey sertçe yutkunmama neden oldu. "Şiddet gören mi? Eşinden?" diye sordu kadın parmaklarını klavyede dolaştırırken. "Ona emniyete gitmesini söyledim, umarım beni dinler. Yüzü şişene kadar ağladı, yazık, yüzü güzel olanın kaderi güzel olmuyor be Aslıhan."

Oysa bana ne kadar içten gülümsemiş, ne kadar kibar bir şekilde özür dilemişti. Birkaç saniye olduğum yerde mıhlanmış gibi durdum, ta ki Simge omzuma dokunup, "Bıraktım, hadi gidelim," diyene kadar.

Simge yüzümün asık olduğunu fark edince, "Ne oldu?" diye sordu ama onun da tadını kaçırmak istemediğimden hiçbir şey söylemedim. Hastaneden çıktığımızda Gurur bizi bahçede bekliyordu. Yanımda Simge'yi görünce şaşırsa da bu duruma tepki göstermedi ya da sorular sormadı.

Bizi dağ evine doğru götürmesi gerektiğini biliyor gibiydi. Simge arka koltukta kulaklığını takarken aslında bizden izole olmak değil, bizi yalnız bırakmak istiyordu. Yine de konuşmadık, ön camdan dışarıyı izlerken başımdaki ağrının arttığını hissediyordum. Bir ara elini dizime koyup dizimi okşadı, gözleri anlık olarak beni içine aldı ve bakışlarıyla beni yaktı ama konuşmadı. O bana dokununca içimden bir parça kopuyormuş gibi hissettim, ağlamak istedim, yaşanan her şeyin içinde sadece bir dokunuşuyla bile bana bu denli çaresiz ve huzurlu hissettirmesine akıl sır erdiremedim. Onu severken diğer herkese bencil gibiydim.

Yaşananlar gitgide ağırlaşıyormuş gibi hissediyordum; her bir adımdan sonrası bizi aydınlığa değil de kara bir geceye götürüyormuş, şafak bir daha asla o geceye dokunup ışığının izini bırakmayacakmış gibi hissediyordum. Yine de korkunç bir şekilde, o yanımdaysa, karanlığın her yanımızı sarmasından biraz olsun korkmuyordum.

Dağ evinin yakınlarına geldiğimizde Simge kulaklığını çıkarıp kutusunun içine koydu. "Gurur," dediğinde Gurur'un bakışları dikiz aynasından kuzenime çevrildi. "Burada olmam sizin açınızdan sorun değil, değil mi? Eğer öyleyse, arabada bekleyebilirim. Ben sorun çıkarmak istemiyorum."

"Sorun olsaydı en başından söylerdim, açık ağızlılık konusunda ne kadar çirkef olduğumu Zeliha iyi bilir," dedi Gurur, Simge'yi rahatlatmak istiyormuş gibi.

Simge'nin günlerdir sessizliğin içine gömülmüş hâldeki zihnindeki karmaşayı biraz olsun dindiren bir cümleydi bu aslında. Buraya gelirken kalbini eline almış, o kalbin derinliklerine korkularını saklamıştı. Korkuyordu elbet. Kabul edilmemekten değil, görmek istediği kişi tarafından görülmek istememekten de değil, o kişiye rahatsız hissettirmekten korkuyordu.

Yavaşça arabadan çıktığımda dağ evinin verandasında dikilen Girdap, merdivenleri inmeye başlamıştı. Girdap'a bakarken birden garip bir hisle doldum, bunun nedenini açıklayamazdım, sadece bir an ona baktım ve onun çok yalnız, çok ıssız olduğunu hissettim. Belki bu çok

anlamsız bir histi, belki öylesine bir histi ama bunu hissetmeyi durduramadım, kalbimin merkezindeki varlığını yok sayamadım. Yaşananların gerçekliğini algılamaya başladığımdan beri artık onlarla aramdaki bağın daha da sarsılmaz, daha da güçlü olduğunu hissediyordum. Her biriyle abi kardeş olmuştum, her biriyle yoldaş olmuştum; arkadaş ve sırdaş olmuştum. Bilmiyordum, belki bu yüzden onlarla ilgili bu kadar çok hislerle doluydum.

Girdap'ın gözlerinin içine baktım. Gözlerimin içinde tanıdığı bir şeyin yansımasına rastlamış gibi duraksadı, o da gözlerimin içine uzun uzun baktı ve baktığı süre boyunca durgunluğunun katlanarak çoğaldığını hissettim. Girdap'ın bakışları arka tarafıma kayınca Simge'nin de arabadan çıktığını anladım. Simge'ye şaşkınlıkla bakıp, gözlerini yeniden bana çevirdi. Bunun yanlış bir karar olduğunu düşünüyor gibiydi ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Bunu deneyimlememiz gerektiğini düşünüyordu sanırım ya da sadece o da görmek istiyordu, bunun nasıl bir karar olduğunu görmeye ihtiyaç duyuyordu. Merak ediyordum. Yener'in yerinde o olsaydı ve bu topraklara adımını basan Simge değil de Mehtap olsaydı ne yapar, nasıl hisseder, ne tepkiler verirdi? Onun da bunu merak ettiğini hisseder gibi oldum.

Simge çekingen bir şekilde etrafına bakındı, ardından sessizce, "Yener nerede?" diye sordu ama bu soruyu sorana kadar o kadar çok susmuştu ki bir an bir daha hiç konuşmayacağını bile düşünmüştüm.

"Korulukta yürüyordu," dedi Girdap, ardından gözlerini bana çevirdi. Ne yaşıyorsa içinde yaşayan o adamın gözlerinde çok kısa bir an için atamadığı çığlıkları gördüm. Yener'in durumu onu köşeye sıkıştırmış gibiydi. Simge başını çevirip arkamızda kalan koruluğa baktı, ardından gözlerini havaya kaldırdı ve çiseleyen yağmura baktı, başını sallayarak dönüp koruluğa doğru yürümeye başladı.

Gurur derin bir nefes alıp, "Bu doğru bir karardır umarım," dediğinde hâlâ Simge'nin arkasından bakıyordum.

"Umarım."

"Yener keskin bir bıçak şu an ve Simge onun üzerine yürümekten korkmuyor," dedi Girdap, "bırakın, kesilecekse de kanayacaksa da ya da her şeye rağmen o bıçağın içine saplanması pahasına bıçağa sarılacaksa da bu onun seçimi olsun."

Girdap'ın gözlerinin içine baktım.

Gözlerini ellerine indirip, avuç içlerini açarak avuç içlerine bakmaya başladığında bunun nedenini kavrayamadım. Sonra çok kısa bir an için, "Anlamıyorum, bugün neden avucumun içindeki depremler hiç durmuyor," diye fısıldadığını duydum, bunu kendi kendine söylemiş gibiydi.

"İyi misin?" diye sorduğumda kafası karışmış gibi duraksayarak gözlerini bana çevirdi.

"Anlamadım?"

"İyi misin?" diye sordum bir kez daha.

Sessizce, "Evet, neden ki?" diye sordu.

Gurur, elini omzuma koyunca susup Girdap'a cevap vermeden bakışlarımı ona çevirdim. Gurur, gözlerini kırpıp açtı, sakin bakışları yüzümde dolaşırken her nedense susmam gerektiğini söylediğini hissettim. Oysa ağzını dahi açmamıştı.

"Yener, şanslı mısın yoksa şanssız mı?" diye iç çekti Girdap gözlerini koruluğa çevirerek. Simge artık orada değildi. "Sana gelen biri var." Boynunu esnetti. "Geç kalmamak için sana koşan biri var. Oysa bana geç kalmasını geçtim, bir kez olsun gelmedi bile." Gözlerini yere indirdi ve mırıldandı. "Gelseydi, geç kalması hiç sorun değildi."

Ona doğru bir adım atmak istedim ama Gurur elini belime koyup beni durdurdu, bunun iyi bir fikir olmadığını parmak uçlarının tenime uyguladığı zarif baskıdan anlayıp, olduğum yerde hareketsizce durup kendi içindeki savaşta mağlup olan Girdap'ı izledim. Verandanın en altında kalan basamağa oturup gözlerini çalılıkların aralıklarından görünen göle çevirdi ve suspus gölü izlemeye başladı.

Gurur, "Biraz yürüyelim, Zerda'm," diye fısıldadı kulağıma doğru. Bunun Girdap'ı yalnız bırakmak istemesinden kaynaklı olduğunu bildiğimden başımı salladım. Belimi daha sıkı kavrayarak beni yürütmeye başladı ama aklım Girdap ile Girdap'ın oturduğu o basamakta kalmaya devam etti.

Elini belimden çekip büyük avucuyla elimi kavradığında, elim avucunun içinde âdeta kayboldu. Çiseleyen yağmurun altında ağır adımlarla koruluğun üst tarafında uzayan patika yolda, gölün manzarasını izleyerek ağır ağır yürümeye başladık. El ele tutuştuğumuz vakit, birbirinin yarısı olan kalpler birleşerek bir bütün oluşturmuştu.

"Girdap'ın hâli neydi öyle?" diye sordum yeteri kadar uzaklaştığımızda.

"Şafaktan beri böyle," dedi sessizce. "Rüyasında onu görmüş besbelli."

"Onu mu?"

"Mehtap'ı," dediğinde boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Bir ara yerinden sıçradı, onun adını mırıldanıyordu uykusunda. Belli ki gerçekte hiç ona gelmeyen Mehtap, rüyalarında ona gelmeyi bir an olsun bırakmıyor."

İçimde buruklaşan hisle, "Belli ki," diye fısıldadım.

"Aşamıyor o kızı, aşabilecek gibi de değil, insan sevince aşamaz zaten," dedi Gurur. "Bana deli saçması gelen bu şeyi içine girince, tadınca, hissedince öyle iyi anladım ki. Öyle çok yanılmışım ki." Elimi daha sıkı kavradığında nedense varlığıma duyduğu şükranı parmak boğumlarından bile hisseder gibi oldum. Saçmaydı belki ama bu yemin ediyorum ki böyleydi.

"Mehtap geç kalsa bile gelirse eğer, Girdap onu kabul eder miydi?"

"Yaşlansalar, yetmişlerinin sonunda, ölüme en yakın uykuya çok bir şey kalmamışken, belki Girdap'ın elinde artık bir baston varken, çıksa gelse o kız... Girdap sanıyor musun ki onu reddeder, ona git der? O bastonu elinden atar, ayakta zor duruyor dahi olsa kollarını o kıza açar, gel der."

"Bu nasıl büyük bir aşk böyle?"

Gurur gülümseyerek omzunun üzerinden bana bakarken, "Hayret ettiğin o aşkı bana hissettirensin sen," dedi sessizce.

Yanaklarımın içini ısırdım, ısırmasam çocuk gibi ağlardım; gözlerimi ondan kaçırdım, kaçırmasam çocuk gibi ağlardım. Elini sıkı sıkı tuttum, sıkı sıkı tutmasam dizlerimin üzerine kapanır, ben yine ağlardım. Çok yoğun hissediyordum onu, içimi parçalayıp kül eden bir histi bu, biraz olsun durduramıyordum, biraz olsun bastıramıyordum; yok edemiyordum.

Gurur Mert Çalıklı, benim yok edilmezimdi.

Yok edilemezimdi.

Beni durdurunca adımlarım ona direnmedi. Bedenini bedenime çevirdi, elim hâlâ elinin içindeydi. Diğer elini kaldırıp avucunu yüzüme yasladığında düşen yağmur damlaları saçlarımıza tutunuyordu.

"Sakın, Zeliha," dediğinde kalbimin atışları ağırlaştı. "Beni çek vur, namluyu alnıma, kalbime, şakağıma daya ama sakın bana Girdap'ın yaşadığını yaşatma." Alnını alnıma bastırınca alnındaki damarların vurgusunu hissettim. Kalbi, damarlarının içinde çarpıyordu sanki. "Yaşayamam ben. Girdap, Mecnun oldu, aklı gelir gider oldu ama hayatta kaldı, ben ölürüm."

Burnum burnuna sürtünürken elimi kaldırıp avucumun içini yanağına bastırdım ve parmak uçlarımı elmacıklarında dolaştırırken gözlerimi yumdum. "Benim sana gelebilmem için önce senden gitmem gerekir. Senden nasıl gidilir bilmiyorum, bilmeyeceğim," diye fısıldadım.

Dudakları dudaklarıma tam da o saniyede mührünü vurdu. Avucu yüzümün yarısını altında yok ederken, dudakları dudaklarımın üzerinde dolaşarak kelimeleri yok etti ama ettiğim yemin aramızda baki kaldı. Beni öpüşü içten, derindi; fethediliyordum. Kaşlarını çattığını hissettim, beni öperken acı hissediyor gibiydi. Hiç gitmemiş olmama ve gitmeyecek olmama rağmen, bir ihtimalin içine diken gibi battığını hissettirerek, acıyla, çaresizlikle öpüyordu beni. Beni öyle bir öpüyordu ki sanki bir kamera, bu anıyı biz öldüğümüzde bile bu korulukta yaşatmak istercesine bizi kayda alırken etrafımızda hızla dönüyordu.

Dudakları dudaklarımdan koptu ama alnı alnıma yaslı kalmaya devam etti. Ağlamak istedim. Ona gitmeyeceğime dair yeminler etmek istedim. Ona sonsuza dek onunla kalacağımı, aksi olursa bilsin ki ölmüş olacağımı haykırmak istedim ama hiçbirini yapamadım. Sadece öylece durdum. Böyle durmak bile bir yemindi bizim için.

"Sen nereden çıktın karşıma benim?" diye sordu. "Binlerce kez şükürler olsun diyorum, ya sen çıkmasaydın karşıma benim? Ben böyle yarım bir kalple, buz tutmuş ellerle, bir yerlerde senin var olduğunu, seni böyle deli sevmenin ne olduğunu bilmeden yaşayıp, ölüp gidecek miydim?"

"Sus, deli," diye fısıldadım çünkü o ölümsüzdü, ölümsüz olmak zorundaydı. Onun öldüğü bir gün olmayacaktı. Biz hep Gurur ve Zeliha olarak yaşayacaktık; bir gün sonsuza dek ayrı düşmeyecekti bedenlerimiz. Belki bedenlerimiz çürüyecekti ama yan yana çürüyeceklerdi, yan yanayken karışacaktık toprağa ve ruhlarımız sonsuza dek bir arada kalmanın yolunu bulup tutunacaklardı birbirlerine.

Çok uzun süre öyle kaldık. Alnı alnında, göğsünün altındaki kalp göğsümün içinde, göğsümün altındaki kalp göğsünün içinde...

"Sen yanımdayken böyle korkuyorsam ben, senin bir an yanımda olmadığın o an, yemin ediyorum ölürüm," dedi tekrardan, hissettiğim korkuyla parmaklarımı yanağına bastırdım. Susmasını istedim çünkü ihtimali bile gözlerimi doldurmaya yetmişti benim.

"Biz birlikte öleceğiz seninle. Nereden biliyorsun diye sorma sakın," dedim.

"Senin öldüğünü, benimle birlikteyken, benimle ölmüşken bile düşündürtme bana ne olursun," dedi, sesindeki çaresizlik beni duraksattı, içten içe öldürdü ama ona bir şey de diyemedim.

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Mesajda bahsettiğin şey," diye fısıldayarak alnımı alnından çektiğimde gözlerimin içine derin gözlerle baktı. Bakışlarından kaçamadım. "Gurur, lütfen bakma öyle."

"Nasıl bakmayayım?"

"Öl desem ölecekmişsin gibi," dedim korkuyla.

"Aksini düşünüyor olamazsın zaten, olmamalısın."

"Sus," diyerek alnımla alnına vurduğumda gülerek çenesini başımın üzerine bastırdı. "Mesajda bahsettiğin şey neydi? Anlat."

Gurur'un gözlerini göremesem de bakışlarının derin bir şekilde boşluğa kilitlendiğini hissettim ve derin bir nefesin ardından, "Her şeyimizi koyduğumuz bir masaya oturacağız," diye mırıldandı.

SİMGE ÖZDAĞ

O bir kâbustaydı, belki salakçaydı ama ben o kâbusu altına mühürleyen göz kapaklarının içini yakıp onu uyandıran o ışık olabilmek istiyordum.

Ayaklarım ona giderken korkuyordum ama ben zaten korktuğum her şeyin üzerine giden biriydim. Bağırması, çağırması, belki beni kovacak olması, yalnızlığa sığınacak olması değildi beni korkutan giderken; beni korkutan, susacak olmasıydı. Sessizliğiyle çok defa yüzleşmiştim ama bu defa yüzleşme ihtimalim olan sessizlik, en korkutucusu olacaktı.

Onu gördüm.

Adımlarım o an yavaşladı, oysa o an koşmalıydım belki de ona.

Ona neden gidiyordum bilmiyordum ama ona gitmezsem kendimle kavgam başlayacaktı, ben bunu çok iyi biliyordum. Göze almıştım. Neyi göze aldığımı sorunca kendime dahi bir cevap veremiyordum ama ben bir şeyleri göze kesinlikle almıştım.

Yağan yağmurun altında, beyaz bir tişört, altında kamuflaj pantolonla, elinden her şeyi alınmış gibi dikiliyor, bana dönük geniş sırtında onu yere sermek isteyen bir yük varmış da çökmemek için savaşıyormuş gibi görünüyordu. Kehribardan kalbin olduğu kutuyu avucumun içinde sıktım, elimi paltomun cebinden çıkaramadım; çıkarsam elimden önce kalbim koşup gidecekmiş hissinden miydi bilmesem de yapamadım işte.

Ağır adımlar atarak, onu ürkütmeden ona yaklaşmaya çalıştığım sırada bir rüzgâr esti ve o, beni hissetti. Korktum ama korkuya teslim olmadım, ona yürüdüm. Bir savaş meydanında her şeyini kaybetmiş, yaralı, belki ölmenin eşiğinde kan kaybeden birine yaklaşmanın bedeli ne olurdu bilmeden, onu o savaş meydanından çıkarabilir miyim bunu hiç düşünmeden, belki o savaş meydanında vurulmayı göze alarak ona yürüdüm.

Beni hissetti, biliyorum ama dönüp bana bakmadı.

Aramızda on adımlık mesafe kaldığında, ellerini kamuflaj pantolonunun ceplerine sokarak derin bir nefes aldı. Kokum genzine doldu mu bilmiyorum ama onun kokusu benim içimi deldi geçti. On adım mesafe uzaklığımdaki adama bir adım daha atıp da o mesafeyi dokuza indiremedim. Ona yürüdüğüm bu yangın yerinde ateşlerin ondan yükseldiğini biliyordum.

"Yener."

Cevap vermedi. Sırtı bana dönük, öylece durdu. Ellerini ceplerinden çıkarmadı. Git demedi ama kal da demedi.

Ona doğru bir adım daha attığımda, aramızdaki mesafe dokuza indi.

Sonra sekize, yediye, altıya, beşe, dörde. Kokusu keskinleşti ama ruhu sanki burada değildi. Üçe. İkiye. Bire. Alnımı sırtına ne ara yasladım bilmiyorum ama yaptım bunu.

"Buldum seni," diye fısıldadım güçsüzce. *Çok uzun zamandır aradığım seni, öylesine geldiğim bir şehirde, hiç beklemediğim bir şekilde.*

Alnımı sırtına daha sert bastırdığımda sırtının kasıldığını hissettim. Ne hissettiğini bilmesem de bedeninin verdiği tepkiye tutunmaktan ileriye gidemedim. Fazlalık olmak umurumda değildi, buradaydım, onunlaydım, fazlalıksam bile şu an burada olmak, sırtına yaslanmak bana yeterdi. Yaslanacağı bir dağ olamamak ne kötüydü, o yıkıldığını sandığı anlarda bile önümde dikiliyorken yaslandığım bir dağ olmuştu bilmeden.

Avucumu kaldırıp sırtına bastırdığımda, "Konuşmayacak mısın benimle yine?" diye sordum.

Başını önüne eğdiğini hissettim ama bundan çok da emin olamadım. Parmaklarım tişörtünü kavradı, kumaşı avucumun içinde sıktım, yumruğumun içinde kırışan kumaşın soğukluğu avuç içlerimi serinletti ama kalbimi sarmaya başlayan alevlerin sıcaklığını hafifletmedi. Bana doğru dönerken ellerim boşluğa düştü. Yüzüme bakmadı, yere bakıyordu.

"Ben senin sessizliğine alışkınım ki," diye fısıldadım. Sertçe yutkundu, boğazından kayıp giden yutkunuşun sesini duydum, boğazına çizdiği kavisi izledim.

Cebimden kutuyu çıkarırken ikinci kez düşünmedim.

Gözlerini yerden kaldırdı, bana değdirmedi ama kutuya baktı. Bana bakmasını dilesem de hiç değilse ona uzattığım bir şeye bakması bana o an için yetti. Bunu da anlamadım. Neden yetti?

Kapağı açtığımda kalp kehribarı gözlerinde yansıdı.

Konuşmadı, konuşmadım.

Sessizliğine alışkındım, sorun etmedim.

Kolyeyi kutudan çıkarıp parmak uçlarımda yükseldiğimde sessizdi. Konuşmadı, konuşmadım. Zinciri parmak uçlarımda kavrayıp boynuna uzanmak adına biraz daha yukarı yükselmeye çalıştığımda bakışlarının çenemde sabitlendiğini fark ettim.

Kolyenin anlamını ona söylemedim, nedense sanki biliyor gibiydi.

Başını yavaşça eğerken, bunun nedeni daha fazla zorlanmamı istemiyor olması mıydı yoksa bu kolyeyi kabul etmesinden miydi? Kolye, beyaz tişörtünden aşağı salındı. Kolyenin ucunu parmak uçlarımla kaldırıp uzun uzun kolyeye baktım, ona bakamadım.

Bakamadım. Neden bakamadım?

Başımı önüme eğdim. Asırlar, başım önüme eğikken geçti sanki. Parmaklarını çeneme bastırıp kafamı kaldırmamı sağladı. İlk kez konuşacağını o an anladım.

Gözleri gözlerime tutundu ve boynundan sarkan kalp kolyesi beyaz tişörtünün üzerinde ateş parçası gibi parlarken fısıldadı: "Ben sana uygun değilim."

İlk sandığım o konuşma, aslında son konuşmasıydı.

Sonra gitti. Arkasından bağıran insanları duymadı, bir cipe atladı ve son hızla orayı terk etti.

Onun tarafından terk edilen burası sandılar ama aslında bendim.

ZELİHA ÖZDAĞ

Cipe binip son hızla uzaklaşan Yener'i izlerken verebileceğim tüm tepkiler geri çekilmişti. Girdap ve Gurur cipin arkasından patikanın üst kısmına kadar koştular ama Yener'in durmayacağını anladıklarında yavaşlayıp birbirlerine baktılar. Sadece birkaç saniye içinde görüş alanıma

giren Yener, yine birkaç saniye içinde ciplerden birine atlamış, arkasından bağıranları duymazdan gelerek son sürat buradan uzaklaşmıştı.

"Sikeyim!" diye bağırdı Gurur öfkeyle. "Nereye gidiyorsun amına koyayım, nereye?"

Zafer verandanın basamaklarından koşar adımlarla inerken, "Ne oluyor?" diye sordu sert bir sesle.

Girdap ileriden, "Yener bastı gitti!" diye bağırdı.

Zafer bir an durdu, bir an sonra koruluktan bize doğru ağır adımlarla yürüyen Simge'ye baktı ve bakışları hemen arkasından bana, sonra da Gurur'a kaydı. Çok kısa bir an düşündü mü yoksa söyleyeceklerini mi tarttı bilmiyorum ama kendinden emin bir şekilde, "Balıkesir'e gidiyor," dedi, "yarın akşama kalmaz geri döner."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Biliyorum." Zafer, gözlerini bana çevirdi. "Çünkü ne zaman onunkine yakın hislerle dolsam ben de Bursa'ya, babamın mezarını ziyarete giderdim." Gözlerini boşluğa çevirdi. "Aydın Açıkgöz'ü görmeye ihtiyacı var."

Bir şehit çocuğu daha, diye düşündüm Zafer'in keskin bakışlarının yöneldiği noktaya bakarken. Zafer orada ne görüyordu bilmiyordum, bilmek de istemedim. Ben bakınca sadece boşluğu görüyordum.

Simge'ye doğru dönüp hızlı adımlarla ona yöneldim, hiç beklemediği bir anda onu kollarımın arasına çektiğimde bana sarılmadı ama başını boyun girintime sokup alnını omzuma bastırdı.

Gurur, "Simge, suçlu hissetme," diye mırıldanırken bize doğru yürüyordu. "Çünkü bunu yapmak için geç bile kalmıştı. Sen ona ihtiyacı olanı verdin."

Simge, sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Neden öyle hissetmiyorum o zaman?" diye sordu.

Simge'nin sırtına avucumu bastırıp, hissettiği ağır duyguları ondan alamayacak olsam dahi yavaşlatmayı deneyerek, "Aranızda ne yaşandı bilmiyorum," diye fısıldadım, "ama her şeyin düzeleceğini biliyorum."

Gözlerim Gurur'un gözlerine mıhlandı.

Oturacakları masayı düşündüm. O masadan kazanarak kalksalar da kaybedeceklerdi, ellerinde bir şey olmadan kalksalar da kaybedeceklerdi. Kollarımı Simge'ye dolayıp ona sıkıca sarılırken bunu düşünmemeye çalıştım.

Yener'in iyi olmasını diledim.

Aydın Açıkgöz bir yerlerde bizi izliyorsa eğer, oğlunu iyileştirmesi için ona içten içe yalvarıp dua ettim.

Toplantı odasındaki büyük masa, dikdörtgen şeklinde ve cevizdendi. On iki sandalye kapasitesine sahipti, on iki kişiyi aynı anda etrafında ağırlayabiliyordu. Masanın bir ucunda Hakan Basri Şenkaya oturuyordu, diğer ucunda Onur Kırgız. Delegelerden biri Onur Kırgız'ın sağ çaprazındaydı ve Gurur Mert Çalıklı da Hakan Basri Şenkaya'nın sol çaprazında oturuyordu. Devran Soydere, Gurur Mert Çalıklı'nın karşısındaki sandalyede, Tayfun Soydemir de hemen yanındaki sandalyede oturuyordu. Hakan Basri Şenkaya, yüzünün görünmesinden rahatsız değildi. İki delege ve mitten birinin onu görmesini sorun etmiyordu, zaten bir anlaşmaya varılacaksa şayet, güven en önemli barikat olacaktı. Burada olmasının esas nedenlerinden başı çeken, Yener Açıkgöz'dü.

Onur Kırgız, "Yener Açıkgöz değerli bir üsteğmenimiz," dediğinde Hakan Basri Şenkaya mavi gözlerini kaldırıp, Onur'un gözlerinin içine baktı. "Esasında ben de uzun zamandır bu konunun üzerindeyim. Sağlığı açısından durum risk taşıyor olsa da onu böylece, onurlu bir savaşçı olması hiçe sayılarak ordudan ayırmak doğru gelmiyor."

Gurur Mert Çalıklı, "İş birliği istiyorsunuz, yanılıyor muyum, Kırgız?" diye sorduğunda, Hakan Basri Şenkaya'nın gözleri ona çevrildi. "Bence lafı uzatmaya gerek yok. İş birliği istiyorsanız şayet, bana kulak verin, kesintisiz bir şekilde bağlantı kurmamız ve tesise giriş çıkışlarınızın onaylanması için bizimle hareket etmenizi sağlayabilirim."

Karşısında son derece kendinden emin bir yüzbaşı duruyordu, uzun uzun gözlerinin içine baktıktan sonra, "İş birliği bir kenara dursun," dedi, "ben bir askerin öylece meslek hayatından ihraç edilmesini doğru bulmuyorum."

Hakan Basri Şenkaya, "Her türlü iş birliğine açığız," derken yüzünde kurşungeçirmez bir ifade barındırıyordu. Aslında bu teklif ya da masaya sunulan her ne ise, Hakan Basri Şenkaya adına çok da hayırlı olmayabilirdi, bunu içten içe biliyordu; iş birliği demek, gizlilik politikasının belli oranda, hatta büyük oranda ihlal ediliyor olması demekti ve aynı zamanda bu denli açık kartlar sunmak, ileride çok daha büyük

düğümler oluşturabilirdi ama bir yanı vardı ki işte o yanı bir babaydı, işte o yanı bir evlada duyduğu sevgiyle kavruluyordu.

Onur Kırgız, bakışlarını Muşta'nın mavi gözlerinde dolaştırıp önündeki evraklara indirdi. Yener Açıkgöz'e ait sayfayı açtı. Köşedeki vesikalık fotoğrafından doğrudan ona bakıyormuş gibi hissetti. "Yüzbaşı olmasına çok bir şey kalmamış," dedi düşünceli bir sesle.

Gurur, sürecin uzatılmasından şikâyetçi bir şekilde dişlerini gıcırdattı, ardından ciddi ifadesine bir yenisini ekleyerek, "Biz sizin için güçlü bir eliz," dedi, "buraya atanmanızdaki en büyük faktör terör ve çözüme ulaşan her dosyada kazançlı taraf sizsiniz, yanılıyor muyum? Yani birbirimize yardım edeceksek eğer, bu yardımlaşmada en büyük kazanç sizde olmaz mıydı?" Onur, kaşlarını kaldırdı, karşısındaki adam yanılmıyordu elbet ama bu denli aba altından sopa göstermesini beklemiyordu. Yüzbaşının sesi hem tehditkârdı hem de uzlaşmacıydı. Bu ona enteresan şekilde ilgi çekici geldi. Ne kadar ileri gidebilir diye düşündü ama karşısındaki adamların ne kadar ileri gidebileceklerini mahremiyetlerini açıp, gizlilik politikalarını çiğnemeye hazır olduklarında anlamıştı aslında.

Devran Soydere, "Biz sizin için her türlü yardımı yapmaya hazırız," dediğinde, Onur'un gözleri kara gözlü adama çevrildi. Yüzü, diğerlerine oranla daha öfkeliydi, bakışları koyu bir fırtına gibi esiyordu. "Güvence istiyorsanız, güvence Hakan Basri Şenkaya'nın sır gibi saklanan yüzünün yanında," diyerek telsizini çıkardı, "Yıldırım," dedi, "seni bekliyoruz." Bakışlarını adama çevirdiği an kapı açıldı. İçeri giren asker, Zafer Örge'ydi. "Herkesten sır gibi sakladığımız gölgelerimizden biri burada. Timdeki gölgeleri hiç kimse tanımaz."

Zafer Örge, keskin bakışlarını masada dolaştırdı, bir jilet gibi kayan bakışlar Onur'un yüzünde asılı kaldı. Sıkı ve seğiren çenesine rağmen başıyla Onur'u selamlayıp Tayfun'un hemen yanına oturdu. "Yüzbaşı Zafer Örge," diye tanıttı kendini. "Alaşafak Timi'ndeyim."

Masaya sunulanlar, bu timden beklenmeyeceği şekilde çoktu. Onur'un kafası karıştı, yanında yer alan iki delegenin de kafası son derece karışık durumdaydı çünkü bir askeri ipten almak adına bir sürü askeri ipe çıkarmışlar gibi hissetmişlerdi; belki de bu bir nevi doğru bir düşünceydi.

Delegelerden biri, "Yener Açıkgöz'ün sağlık durumu," diye söze girecekken, Onur elini kaldırarak delegeyi susturdu ve hemen ardından

gözlerini Muşta'ya çevirdi. "Yani bana üsteğmenin ölümü göze aldığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Biz bu yola çıktığımızda, ölüm bizim için bir nişandı, ulaşılması gereken en büyük rütbeydi ve hiçbirimiz tek bir an olsun bundan korkmadık," dedi Gurur, Onur'un gözleri yeniden ona çevrildiğinde bakışları şahin kadar keskinleşen adamın yüzünde, ölümün gölgeleri dalgalanıyordu. "Size başka kimsenin açmayacağı kapıları açıyoruz, Türkiye'nin en güçlü timlerinden biri yapıyor bunu. Bizim iş birliğimizin çeyreğine değil, tamamına sahip olabilirsiniz ve bu da demektir ki girip de kazanamayacağınız tek bir savaş bile olmaz."

Delegelerden biri, Onur Kırgız'ın kulağına eğildiğinde, Tayfun taştan bir sesle, "Topluluk içinde kulaktan kulağa oynamak hiç de saygılı bir hareket değil, Sayın Delege," dedi.

Delege, ölümün vücut bulmuş hâli gibi görünen adamın gümüş gözlerine, ardından formasını zorlayan kalın kollarına baktı ve geri çekilip gözlerini Onur Kırgız'a çevirdi. Bu anlaşmayı delice buluyordu ama Onur Kırgız, bu anlaşma önüne sunulmasaydı da Yener Açıkgöz için savaşmaya hazır görünüyordu.

"Onur Kırgız'dan talep edilen şeyin tamamınızın meslek hayatını riske atmak demek olduğunu, aynı zamanda kendisini de tehlikeye atması demek olduğunu biliyorsunuzdur diye umut ediyorum," dedi delegelerden diğeri.

"Riskleri göze almamış olsaydık burada olur muyduk?" diye soran Gurur'du, sayın falan dememişti, saygıya değer bulduğu tek bir kişi bile yoktu burada kendi timi dışında. Belki Onur Kırgız saygıyı biraz olsun hak ediyordu, onunla sorunlarını kişiselleştirmekten vazgeçmişti çünkü karşısındaki adamda yardım ışığını görebiliyordu. "Kendimizle ilgili tek bir sorun yok, biz buna hazır olarak oturduk bu masaya. Tüm sorumlulukları üstlendik. Göze alınabilecek her şeyi göze aldık." Onur'un gözlerinin içine baktı. "Sizden göze almanızı istediğimiz şey büyük bir şey belki ama karşılığı da büyük, mükafatı da büyük. Gayenizin ne olduğunu biliyoruz, bizden zaten yardım alacaktınız ama biz fazlasını sunuyoruz. Sizinle bir ekipten ötesi olabileceğimizi söylüyoruz. Daha iyisini bulamazsınız. Çünkü bizler en iyisiyiz."

Onur bildiği bu gerçeği yalanlamadan, "Ona ne şüphe?" diye sordu.

Gurur kaşlarını kaldırıp, "O hâlde?" diye sorunca, delegelerin gergin bakışları büyüdü ama Onur'un gözlerinde görünen tek şey, karşı-

sındaki adamlara duyduğu güvendi. Yalan söylemediklerini biliyordu, bu denli cesur olmalarına hayret ediyor, aralarındaki bu bağı tam olarak anlamlandıramıyordu.

Hakan Basri Şenkaya, "Ya bizimle iş birliğini kabul edersiniz ya da tıpkı bizim gibi, belki bizden de fazlasıyla zararlı çıkarsınız," dediğinde, askerler başlarını aşağı yukarı sallayarak en büyüklerini doğruladılar.

Onur Kırgız gülümseyip birleştirdiği ellerini masanın üzerine koydu ve "O hâlde beyler, hadi Yener Açıkgöz'ü kurtaralım," dedi.

Aynı saatler içinde saatin ibresi bu defa eski bir depoyu gösteriyordu. Deponun demir kapısı, Yener'in büyük elleriyle açıldı ve Yener, deponun ortasında, üzeri naylon ile örtülü şeye baktı. Birkaç adım sonunda o şeyin önünde durdu.

Naylon örtüyü kaldırdığında, yıllar önce üzerini örterek hayatından sonsuza dek çıkardığı, onun için karanlık bir geceyi hatırlatan o motosiklet tam karşısında duruyordu.

Gözlerini kaldırıp doğrudan kadraja baktı ve sanki satırlarda gözleri dolaşan biriyle göz göze geldi.

Yine aynı saatlerde, saatin ibresi dağdaki gizli hangarın önünde duran genç bir kadını gösteriyordu.

Eylül Çalıklı.

Hangarın büyük kapısından içeri bakarken, paltosunun derin cebinde bir silah saklıyor, sakladığı silahın sapı soğuk parmaklarının arasında asılı duruyordu.

Ayışığı Kitaplığı

36. ŞEHRİN GİRDABI

♪: Can Bonomo & Melike Şahin, Tükeniyor Ömrüm

Bu şehir girdap gülüm, girdapta mehtap gülüm.[1]

Şarkının bu kısmı, kalbine saplanmış bir bıçakla öylece oturmuş boşluğu izliyormuş gibi hissettiriyordu. Elası yeşile çalan gözünden bir damla yaş, kirpik dibinden kırılarak gözünün çukuruna aktı. Gözlerini güneşin camdan sızarak duvara çizdiği yansımadan çekmedi.

Zaman onu en çok incindiği yere geri götürmüştü. Sonra fark etmişti. Aslında oradan hiç ayrılmamıştı. En başından beri oradaydı. Hiçbir zaman oradan ayrılmamıştı. Yüzüne düşmüş tokadın acısını hâlâ hissediyordu ama kalbinde çok daha ağırıyla uzun zaman geçirdiğinden midir bilinmez, artık buna da aldırış etmez duruma gelmişti.

Yerde duran parçalanmış bibloya baktı, ardından kafasını yana çevirdi ve masadaki dağınıklığı izledi. Bunu hak etmediğini düşünmediği bir an bile yoktu, kendini suçlamadığı tek bir an bile olmamıştı. Kalbinin derinliklerinde her zaman, ona bunu yapan adamdan önce kendini suçlamıştı.

Babası zihninin içinde eski bir anıyla beraber konuşmaya başladı. "Bir çare olmayı sana, seni alıp götürebilmeyi, seni her şeyden saklamayı istemez miydim sanıyorsun?" Babasının başını önüne eğdiği ânı hatırladı, gözlerinden kan gibi akan gözyaşları ve kalbinde çaresizlikle babasının dizlerinin önüne çökmüş, ellerini babasının dizlerine koymuştu. Babasının gözünün altındaki morluğa bakmıştı sonra, dağılan evlerine; karşı koyulması güç bir yangının tam ortasında hissetmişti kendini. "Ne beni ne seni yaşatırlar. Gittik polise, gitmedik mi? Ne dediler? Ne dediler bize hatırlamıyor musun?" Babası kızının ellerine dokundu, ellerini sevdi. "Elleri uzun diye sardılar boğazımıza ellerini, kırılsın elleri, kopsun," diye fısıldadı. "Ben seni, çiçeğimi, bir it soldursun diye büyütmüşüm ya, kopsun ellerim, kırılsın."

[1] Gökhan Kırdar, *Öldüm De Uyandım*, Kurtlar Vadisi Vol.3, 2008.

Mehtap, başını babasının dizine bastırıp, "Evleneceğim," dediğinde bu kabul ettiği bir intihardı; herkes intihar diyecekti ama aslında o cinayete kurban gidecekti.

Babası, Mehtap'ın başına avucunu bastırıp acıyla, "Sana ata olamadım, evlenme diyemedim, seni çekip alamadım," dedi ama Mehtap hiçbir şey söyleyemedi. Biliyordu, bu kadere karşı çıkarsa babasını işinden ettikleri yetmemiş gibi bir de canından ederlerdi. Büyük adamlardı onlar, gölgeleri büyük düşüyordu yere, paranın her şeyin kapısını açtığının kanıtıydılar üstelik; oysa nasıl da küçüklerdi, ufacıklardı, adam değillerdi ya neyse.

"Girdap'ın askerliğinin, başının yanmayacağını bilsem bir an bekler miydim ondan yardım dilenmemek için? Polisin bile çözmek istemediği şeyi gencecik bir oğlan nasıl çözecek? Canından ederler onu. Yerinden ederler," dedi adam kederle. "Girdap iyi bir oğlan, bizim hayatımız kaydı diye yanımızda onu da götüremeyiz Mehtap'ım, anlıyorsun değil mi babam? O da bir ana kuzusu, bir babanın yavrusu." Mehtap'ın saçlarını okşadı, ellerinden nefret ederek yaptı bunu. "Ne seni canından ettirmeye yüreğim el verir ne de Girdap'ı," diye fısıldadı. "Tek yolu buysa seni yaşatmanın, evlen kızım. Girdap'ı da kendini de yakma. Ben seni bu ateşe atan olmak istemezdim, ben seni çekip götürebilmeyi çok isterdim."

Oysa faydasızdı artık. Söylenecek her şey, yapılacaklar, anlatılacaklar, verilecek akıllar faydasızdı; Mehtap yanmıştı bir kere. İstemediği bir el dokunmuştu tenine, onu zorla kendisinin ilan etmiş, aksini iddia ettiği anda canından edeceğini vurgulamamıştı da eli kolu uzundur diye bir kişi bile imdadına yetişmemişti ya Mehtap'ın. Lekeli hissetti kendini, bitmiş, tükenmiş, azapla kavrulan zavallı bir yürek, ürkek bir ceylan, dizlerinden vurulmuş bir av; gidecek her yeri ateşe vermişlerdi de tek bir yer kalmıştı geriye.

Babası başını eğdi, kızının dizinde duran başına koydu alnını, ağladı sonra. Çok ağladı. Polislere yalvarması yetmedi, suç duyurusunda bulunmalarına izin bile verilmedi. Kıt kanaat geçinen bir aileydiler neticede, kim umursardı ki onların başına gelen musibetleri? Umursanmamışlardı işte. Bir yolu olsaydı, o yola uğrunda ölüm olacağını bilse girmez miydi?

Mehtap hamileydi, istemediği bir birlikteliğin sonunda karnında sevdiği değil, nefret dahi edemeyeceği kadar yabancı bulduğu birinin

bebeğini taşıyordu. Bir bebekten nefret edebilmeyi o an dilemişti ama olmamıştı işte.

Girdap'a anlatsa bir yolu bulunur sandığı o gün, Girdap onun gözlerinin içine bakıp askerliği ne kadar çok istediğini söylemişti. Susmuştu Mehtap. *Belki de,* demişti, *belki de senin kaderinde şanlı bir asker olmak var ama benim kocam olmak yok, senin dokunmadığın bu bedeni assam, cesedim yine bir başkasının olacak ve ruhum daima seninle kalacak.*

Denemişti, yalan değildi. Bir urgan boynunda, en sevdiği ayakkabılar ayağında, ölümü hiç bu denli kabul ettiği bir an olmamıştı herhâlde. Ölmesine bile göz yumulmamıştı, neticede o adamın bebeğini taşıyordu, o adam ölmesine bile göz yummamıştı. Zorundaydı. En acısı, yaşamak zorundaydı. Bir insan için yaşamak nasıl en acı seçenek olurdu? Onun için olmuştu.

Girdap'ın onun peşini bırakması, yaşayabilmesi, yeniden sevebilmesi, girdabına yeni bir mehtap bulabilmesi için kendisinden olabildiğince soğutmak zorundaydı. Biliyordu, Girdap onu daima izlerdi. Son kez gözleri ona değene dek, onu öldürüp öldürüp dirilten bir oyuna başlamıştı işte. Girdap gözlerini ondan çekene dek devam ettirmişti bu oyunu.

Gözlerini duvara yansıyan ışığa çevirip bir damla gözyaşını daha gözlerinden aşağı salındırdı, kirpik diplerindeki ağrı hafifledi ama gözyaşı damlası, kor olup yanağını yaktı geçti. İlk bebeğini nasıl düşürdüğünü hatırladı, acıdan kırıldığı bir evde, her gün gözyaşı ve kederle sevmediği bir adamın yatağına giriyor, sevmediği bir adama yemek pişiriyor, sevmediği bir adamın çamaşırlarını yıkıyor, sevmediği bir adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyordu.

Dokunuşları iğrençti, istekleri iğrençti, yaptıkları iğrençti; nefesi iğrençti.

Kaldıramadı bünyesi, belki acıyı kaldıramadı, belki yaşanması ihtimalken bir daha yaşanamayacakları düşünmeyi kaldıramadı ve ilk bebeğini hissettiği acıyla kaybetti. Doktor, *"Stresten uzak durmalısın,"* demişti oysa ilk kanamasında ama Mehtap'ın hayatı artık güzel olan tüm duygulardan, hislerden uzaktı ve doktorun söylediğine uyması imkânsızdı.

Dudağını patlatan, saçlarını o herifin parmakları arasında asılı bırakan, evin de bedeni gibi darmaduman edildiği ilk şiddeti, hissettiği acı yüzünden kaybettiği bebeğine bedel olarak görmüştü. Adam ona, *"Bir*

bebeği bile doğuramayacak bir kadınsın," demişti, sonra saçları ellerine düğümlü şekilde yüzünü aynaya yaslamış, aynada ikisinin yansıması duruyorken ve Mehtap kanlı yaşlar bile dökemeyecek kadar ruhsuz hâlde o yansımaya bakıyorken, *"Yatacaksın altıma,"* demişti, *"ben ne kadar istersem o kadar karım olacaksın, bir bebek daha vereceksin bana. Benim istediğim gibi biri olmayı öğrenene kadar sana bu hayatta benden izinsiz ölüm bile yok."*

İlk kez yere çöküp iğrendiği için kusmaya başladığı o andı. Kendi kusmuğunun içinde, saçları bir el adamının avucunda dayak yediği an da o andı. Öyle bir anda, zorla bedenine sahip olunan da oydu. Çok ağlamıştı, duyan olmamıştı; o da artık ağlamayı bırakmıştı. Şiddetin dozu artmış, tecavüzlerin biri binini açmıştı ve ayların sonunda bir defa daha hamile olduğunu öğrenmişti.

Artık karnında bir bebek değil, katilinin kanını taşıdığını düşündüğünden midir bilinmez, avucunu karnına bastırıp bağ bile kuramaz olmuştu bebeğiyle. Kendini damızlık gibi hissediyordu. Doğurması gereken bir bebek vardı, o bebeği adama vermeden ölemeyeceğini de kabullenmişti. Acaba diyordu ara sıra, iyi bir baba olur mu böylesi bir hayvandan? Üzülmüyor değildi bebeğe.

Şiddet bir aylığına son bulmuştu bulmasına ama fiziksel şiddetin sonunu geldiği noktada, duygusal şiddet artmıştı bu defa. Böyle bir adama çocuk vereceğine, bebeğini de alıp gitse olmaz mıydı? Kaçacak bir yeri yoktu. Babasının kalbi dayanmamıştı daha fazla, ikinci hamileliğini de öğrendikten bir hafta sonrasında kalp krizine yenik düşen adamcağızı toprağa vermeye bile gidememişti. Çünkü izin yoktu. Hasta, saplantılı pislik biliyordu, bir an onu boş bıraksa sanıyordu ki Mehtap kaçar giderdi Girdap'ına. Babasının üzerine bir su dökememiş, toprağını koklayamamış, *bu cehennemden kurtuldun baba* bile diyememişti. Ne yazık...

Telefonunu eline aldığı vakitler, adına koca dedikleri o adamın söylediği paylaşımları yapmaktan ileri gidemiyordu. Birkaç defa düşünmüştü yalan değil, ne olacaksa olsun, sesimi sosyal medyadan duyursam olmaz mı demişti ama nefes alacak vakit bile yoktu; onun kafesteki bir hayvandan farkı neydi acaba? Bunu çok sık düşünür olmuştu.

İçinde hissettikleri bir dağ boyutuna ulaştığında, o dağın altında kalacağını biliyordu.

Bir gece, telefonu gizlice eline aldı. Şifrelenmiş telefonun şifresini çözene kadar saatlerce uğraştı, sonunda yapabildiğinde girip baktığı ilk

sayfanın Girdap'ın sayfası olmasını kendisi de beklemiyordu. Daha sonra Isparta'da yaşanan olayları gördü, bu kalbinin ağzına geldiği ilk andı çünkü artık kalbi kendi acıları için bile ağzına gelmez olmuştu.

Adamın birdenbire arkasında belirip, "Ne yapıyorsun sen?" diye sorarak saçlarına yapışmasını beklemiyordu.

Ve yine beklemiyordu, sabahın ilk ışıkları üzerlerine devrilene ve kanaması başlayana dek şiddet görmeyi. Adam kanamayı fark etmeden çıkıp giderken, Mehtap içinden, *belki de söylememeli, bu yatakta başlayan kâbusuma, bu yatakta son vermeliyim,* diye düşünmüştü.

Son kez görmek istediği biri vardı. Vardı işte, vardı. Görmeden ölecekse, onun için ölmüş olmasının ne anlamı vardı?

Önce zar zor da olsa kalktı yerinden, sonra birkaç saat oturduğu koltukta aynı şarkıyı dinledi durdu. Karnında ölü bir bebekle oturdu. Krampları arttı, kanaması hafif hafif devam ediyordu, zehirlenip ölmeden önce son kez ayağa kalktı. Çıktı gitti. Yürüyemez hâlde bıraktığına emin olduğu adam, onun son bir güce tutunup bu şehri terk edeceğini o an hesaba katmamıştı.

Otobüsün içinde gece şafağa döndü. Zehir kanına iyiden iyiye karıştı.

Isparta'ya gelene kadar kanaması sürdü, sesini çıkarmadı ama Isparta'nın otogarına ayak bastığı an dizlerinin bağı çözüldü.

Göremeden mi öleceğim, diye düşündü. Başına toplanan kalabalık onu hastaneye yetiştirirdi herhâlde. Ölmeden son bir kez, son bir kez görür müydü?

"Yirmi dört saati aşkındır kanaması varmış," diyen doktorun sesini duyduğunda nerede olduğunu merak ediyordu. "Bebek içeride öleli çok olmuş, kurtaramadık ama annenin durumu iyi."

Annenin durumu iyi mi demişti? Anne öleli çok olmuştu.

EYLÜL ÇALIKLI

Hep ağzından çıkacak bir kelimeyi beklemiştim abimin.

Babamın gelmesini beklerken oturduğum pencerenin önüne gelip omuzlarıma bir şal atmak yerine keşke dizimin dibine oturup anlatsaydı bana her şeyi.

Bir kapının önünde dikilmiş Vural abim, Yener abime duyduğu pişmanlık yüzünden ağlarken, babamın kim olduğunu, nasıl biri olduğunu Adnan abimden duymayı beklememiştim hiç ben. Onlar beni hiç gör-

meseler de abimin uzun zamandır sustuklarını yüzüme çarpmışlardı bilmeden. Ellerimde buz gibi bir hisle, "Hangara gidip kafasına sıkmıyorsam eğer, bu şerefi Gurur'a bıraktığımdandır," diye bitirmişti Adnan abim cümlesini. Babamın kafasına sıkmayı düşündüğü kurşunların her birini o an kalbime sıkmıştı ama bilmiyordu.

Söyle Eylül, abini kırdığına değdi mi?

Söyle Eylül, anneni üzdüğüne değdi mi?

Söyle Eylül, Cesur'un gözlerindeki kırgınlığı görmek pahasına da olsa babam diye tutturmana değdi mi?

"Tecavüzcü orospu çocuğu," demişti Adnan abim öfkeyle, "hak ediyor mu sanıyorsun Eylül'ü? Hak ediyor mu?"

Bir adım geri giderken üzerime bir bina devrilmişti aslında ve ben o yıkılan binanın altında durup o binaya kollarımı açmıştım babam sanarak. Tesisten sessizce çıkarken gırtlağıma kadar gömüldüğüm hissi nasıl açığa çıkarmadım, nasıl ağlamadım acaba? Oysa çocuktum, el değmemiştim abimin gözünde, savunmasızdım biraz da ama aslında nasır bağlayan bir tarafım da vardı benim.

Ecevit abinin gözlerinin içine hiçbir şey yokmuş gibi bakarken içimde kan gölü büyüyordu benim, o gölün beni boğacağını bile bile gözlerimden de akıtmıyordum, sözlerim de sessizdi o göle; boğulmak çare gibi geliyordu o an için.

"Ecevit abi," demiştim, "lütfen beni Zeliha ablama bırakır mısın?" Çünkü gözünün içine bakıp yılan zehri kustuğum o kızdan başka gidecek hiçbir yerim yok şu an benim.

Arabaya binerken ruhsuzdum, gözlerim boşluktaydı ve hislerim birbirinin üzerine binmiş damarlar kadar ağrı veriyordu. Abimin karşısına geçip onu kırdığım her an dün gibi aklımdaydı; bana çaresizce bakan gözlerinde sustuğu onca şey vardı ve ben görmeyi bırak, şüpheye düşüp durmamış, onun gözlerindeki çaresizliği sorgulamamıştım bile.

Tecavüzcü, diye düşündüm. Ne demek istediğini de düşündüm. Teröristti, tamam, onu anlamıştım, ihanet eden biriydi, onu da anlamıştım; abimin öfkesinin özünü de yavaştan görmeye başlamıştım ama tecavüzcü de ne demekti? Bunu anlayamadım.

Saatin ibresinin beşin üzerinde durduğunu hatırlıyorum, Ecevit abinin araçtan inip markete ilerlediğini, ışıkları kapalı aracın içinde bomboş gözlerle şeritlerde ilerleyen araçları izlediğimi... Adnan abim kafamın içinde benimle konuşmuyordu belki ama şöyle diyordu: "Yener'in

de sebebi o, Gurur'un battığı bu karanlığın sebebi de o, ölmeyi hak ediyor. Şebnem ablaya yaptıklarından sonra, vatana ihanetinden sonra, çocuklarına yaşattıklarından sonra o it ölmeyi hak ediyor."

Gözlerimi sıkıca yumduğumu hatırlıyorum. Babamın parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor gibi hissettim ve bana anılarımın içinden, "Kalbimin temiz parçası sensin," dedi, "senden başka tutunacak dalım yok benim."

Kendimi daha kirli hissettiğim bir an olmuş muydu hiç?

Kalbinin temiz tarafı mı vardı senin, baba?

Abimin yemin töreninde bayrağı öptüğümü hatırlıyorum, göğsümde genişleyen bir gururla onun yürüyüşünü izlediğimi, dudaklarımdaki gülümsemenin onu o şekilde izlediğim her an yerli yerinde daima duracağını hissettiğimi... Torpido gözünü açarken, ciplerde her zaman yedek bir silah tutulduğunu biliyordum çünkü ben o Türk askerinin kız kardeşiydim, tesisin biriciğiydim, her şeyi bilirdim ve her şeye hâkimdim; torpido gözünde saklanan yedek silaha olduğum gibi.

Yener abimi düşündüm, gözlerinin kenarlarına yerleşen çizgiler gülüşünü açığa serdiği vakit daha da belirgin olurdu. Küçük bir kız çocuğuyken kalbimi pır pır ettiren o gülüş, aşk sandığım bir duyguyla sarıp sarmalardı kalbimi ama büyüdüğümde o hisler yerini bir kardeşin abiye duyduğu sevgiye terk etmişti.

Askerliğini elinden almalarına sebep kişinin ismi bir ok olup yeniden göğsüme girerken ikinci defa düşünmeden torpido gözünü açtım ve bakışlarımı omzumun üzerinden dışarıya çevirdim. Ecevit abim hâlâ marketin içindeydi. Silahı alırken, "Özür dilerim Ecevit abi, bu senin suçun değil. Bana güvenip bu arabaya beni alan sendin, senin güvenini boşa çıkarıp bu silahı çalan da benim," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. Sonra o silahı paltomun cebine koyup torpido gözünü kapatmış, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi yumarak her zaman yaptığımı yapmış, konuşmaktan korktuğum zamanlar olduğu gibi uykuya dalmış numarasına başlamıştım. Ecevit abim beni istediğim yere getirene kadar konuşmamıştı, hatta uykumdan uyanmayayım diye radyosunu bile açmamıştı.

"Abi," dediğim o ânı hatırlıyorum, arabanın kapısını açıyordum ve rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, yüzümü yakıyordu, *"keşke senin kızın olsaydım ben."*

Ecevit abi, "Sana yukarıya kadar eşlik edeyim mi?" diye sorduğunda ona gülümsediğimi hatırlıyorum, yüzümü gizleyen gecenin karanlığından gözlerime çöken hüznü görmemişti ne mutlu ki.

Silahın sapını sıkıca tuttuğumu bilmiyordu. Diğer elimle kapıyı kapatarak binaya yürürken kalbimdeki ağırlığın sebebini bir tek ben biliyorum diye miydi bilmiyordum ama çok yalnız hissediyordum; bu dünyada yapayalnız hissediyordum. Kandırılmış, terk edilmiş, kıymet bilmeyen birisi gibi hissediyordum.

Gözümden bir damla yaşın süzüldüğü an, o andı belki. Siyah, üzerinde kırmızı çizgilerin olduğu motosikleti gördüğüm an da o andı. Tam binanın önünde dikilmiş sigara içen mavi gözlerin sahibinin bakışlarının yaşlı gözlerime çevrildiği an da o andı.

Parçalandığımı birine değil, daima abime gösteren tarafımın tırnaklarını içimde boydan boya gezdirip, ruhumu yırttığı an da o andı.

Bana doğru bir adım atarken elindeki sigarayı yana fırlattığını gördüm. Kaşlarının ortasında bir yarık tam da o an belirdi ve "İyi misin?" diye sorduğunda, ruhumun küle dönüp ayaklarıma döküldüğünü hissettim.

Tam gözlerinin içine bakıp, "Değilim," dediğimi hatırlıyorum.

Yüzündeki karmaşa öyle çok çoğaldı ki benim içimdeki kadar değildi belki ama çok fazlaydı işte. "Ablam yok," dedi telaşla, ardından elini omzuma yerleştirmek istedi ama sonra bunu yapmaya hakkı yokmuş gibi geri çekti. Havada duran eline yaşlı gözlerimle baktım, daha sonra gözlerim mavi gözleriyle buluştu. "Ama..." Bana bir adım daha yaklaştı. "Ben varım."

Başımı önüme eğdiğim an, gözümden akan bir damla yaş hızla yere damladı. Mavi gözlerin sahibi işte tam da o anda vazgeçti ve elini omzuma bastırdı. "Sana bir şey mi yaptılar?" diye sordu ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Biri bir şey mi yaptı?"

"En az hasar gören benim," dediğimde başım hâlâ önüme eğikti, gözlerimden hâlâ yaşlar dökülüyordu. "Ama neden kıyamet kopuyormuş gibi ağlıyorum?"

Mavi gözlerin sahibi bu defa omzumda olan elini geri çekip çeneme dokundu, kafamı havaya kaldırırken artık olduğum yerde titriyordum. Çaresizliğin bedenlendiği an, o andı; çaresizlik içimdeydi.

Adnan abim zihnimde, *"Eymen ve Zeliha da o gün orada olmasaydı, belki de o hangarın ortasında onun kafasına sıkacaktı Gurur, bilmiyorum,"* dedi öfkeyle.

Gözlerimden akan yaşlarla, mavi gözlerinin içine baktım ve "Artık babamın kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Parmakları çenemin üzerindeyken titredi. Tenimden tenine elektrik akmış gibi ürpererek elini geri çekerken gözlerimin içine yanılmadığımı gösteren gözlerle baktı. O da benim kimin kızı olduğumu biliyordu.

Titreyen çenem, birbirine vuran dişlerimle, "Bunu istemiyorum," diye fısıldadım ve Eymen'in bakışları titreyen çeneme, ardından gözlerime dokundu. "Onu sevmek istemiyorum." Mavi gözlerinin içinde dağılmış yansımamla karşılaştım ama utanmadım çünkü daha fazla utanacağım bir şey olamazdı; en büyük utancı bana veren adamı kalbimin derinliklerinde bir kız çocuğunun babasını sevişi gibi saf hislerle seviyordum. "Onu küçük bir kızın kalbiyle sevmek istemiyorum!" diye bağırdığımda Eymen'in göz bebekleri titredi ve titreyen karanlık göz bebeklerinin içinde duran gözyaşları içindeki yansımama baktım. "İstemiyorum!"

Ve sonra bağıra bağıra ağlamaya başladım.

O kadar çok bağırdım, öyle çok ağladım ki Eymen karşımda elini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi dimdik dururken, aslında kalbimde büyüyen çaresizliğin bir benzerini hissettiğini fark edebiliyordum.

"Beni kandırdı!" diye bağırırken dizlerimin tutmadığını hissettim. Gözyaşlarım sicim gibi akarken tam yere çöküyordum ki Eymen beni dirseklerimden tutarak düşüşüme engel oldu ama dizlerimin yere değmesini engelleyemedi ve benimle birlikte yere çöktü. "İstemiyorum! İstemiyorum!" Hıçkırdım, başımı iki yana salladım, onun gözlerinin içine baktım ve "Abilerimi mahveden bir adamı sevmek istemiyorum! Kızı olmak istemiyorum!" diye haykırdım, haykırmadım, yakardım; yalvardım.

Eymen, tek kelime etmeden beni dirseklerimden kavrayıp gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"İstemiyorum!" Haykırdım, ağladım, bağırdım. "Neden o olmak zorunda? Neden babam o olmak zorunda?" Dişlerim birbirine çarptığında biliyordum ki titriyordum. "Körüm ben! Sevilmek için her şeyi görmezden gelen bir körüm ben! Baktığım yerde olan şeyin sevgi olduğunu sandım, baktığım yerde gördüğüm adamın babam olduğunu sandım! İs-

temiyorum!" Yener abim zihnimin içinde bana gülümsedi, abim kırgın gözlerle gözlerimin içine baktı ve annem sadece ağladı. "İstemiyorum!"

Eymen konuşmadı, beni tuttu; düşüyordum ve o beni sadece tutuyordu.

"İstemiyorum," diye fısıldadım güçsüzce, sonra o mavi gözlerin içine baktım. "Onun kızı olmak istemiyorum." Sessizleştim ama bu anlıktı, o gözlere bakarken bu yalnızca anlıktı. "İstemiyorum!" diye bağırdım tekrardan ve o an, Eymen Özdağ'ın çatık kaşlarının altında beni izleyen mavi gözlerinin kısıldığı, burnundan sert bir nefes vererek beni kollarının arasına çektiği andı.

Titreyen ellerimi zar zor onun omzuna yerleştirip benim için kırk kat el olan o adama, içimde dağılan parçaları tutamayacağımı anladığım için çıldırmanın eşiğine gelmiş gibi hissederek sarıldım. Bağırarak, "Neden böyle olmak zorunda?" diye sordum. "Neden onun kızı olmak zorundayım? Neden bu kadar kördüm?" Bağırıyordum ama aslında bu haykırış değildi, bu kendimle aramda başlattığım savaştı, bu kendime çektiğim silahtı, bu kendimden tiksindiğim andı.

Kollarında çırpındığımda beni daha sıkı kavrayıp dağılmama engel olan Eymen Özdağ'dı.

"İstemiyorum," diye fısıldadım; bana neyi istemediğimi sormadı, neden bağırdığımı sormadı, neden titrediğimi, neden yıkıldığımı, neden ona sarıldığımı sormadı. Bana sadece sarıldı.

"Nerede olduğunu bildiğini biliyorum," diye fısıldarken sesim çatladı. Bedeni kasıldı. "Beni ona götür."

Cevap vermedi.

Kollarının arasından çıkıp, dizlerim yerde, tıpkı benim gibi yere çökmüş mavi gözlü adama baktım. "Beni ona götür," diye yalvardım.

"Abin bunu-"

"Beni ona götür," dediğimde durdu, cümlesini tamamlamadan gözlerimin içine baktı. "Bu yüzleşmeye hakkım var benim." Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Beni neden kandırdığını ona sormaya hakkım var benim."

"Eylül," dediğinde durdum, bu adımı onun ağzından ilk duyuşumdu. "İyi değilsin."

"Bunun için beni ona götür," dediğimde, "Abine sormadan bunu yapamam," diyerek başını iki yana sakince salladı.

"Beni anlayamazsın çünkü baban senin hayatını bir kere bile mahvetmedi," dediğimde dondu. Gözümden bir damla yaş daha aktı. "Beni anlayamazsın çünkü senin Kahraman Özdağ gibi bir baban var."

"Sana tüm olanları abin mi anlattı?" diye sordu sessizce.

Beni başka türlü götürmeyeceğini bildiğimden sadece, "Evet," dedim, daha sonra söylediğim yalan içimi çalkalayıp dibime çöken acıyı ortaya çıkaracaktı ama şimdi sadece gitmem gerekiyordu.

Tereddüdün mavi gözlerindeki bir ışığa dönüştüğünü gördüm ama yavaşça kalkıp bana elini uzatırken, başka çaresi olmadığını biliyor gibiydi. "Sadece beş dakika," derken sesinin solgun olduğunu fark ettim. Birinin bana acıdığını hissetmek başka zaman çok canımı yakardı belki ama şu an hiçbir şey kalbimi daha fazla ağrıtamayacağından, bunu görmezden gelip elini tutarak ayağa kalktım.

Sonra hiç düşünmeden kaskını bana uzattı.

"Senin kaskın," dediğimde, "Bugün senin," dedi ve kaskı almayacağımı anladığında beni kendine çekip kaskı kafama yerleştirdi. Motosikletine binip çenesiyle arkasını işaret ettiğinde kaskın altında kalan yüzüm hâlâ gözyaşlarımın ilerlediği acı dolu bir araziydi.

Kollarımı onun beline sararken ağlamaya devam ettim, gözyaşlarımı görmese de ağladığımı biliyordu. Motosiklet Isparta'nın sokaklarında ilerlerken ağladım, dağın ıssızlığına ulaştığında hâlâ ağlıyordum.

Bir kız çocuğunun babasına vedasından daha fazlasını isteyen kalbim, göğsümün derinliklerinde şiddetle sancıyordu.

Motosiklet, hangarın önüne geldiğinde uzun süre arkasında oturup, belinde duran parmaklarımı tenine bastırmaya devam ettim. Bana zaman verdi, ineceğim ânın gelmesini sabırla bekledi.

Motosikletten indiğimde girmek üzere olduğum yolun bir dönüşü olmadığını biliyordum. Kalbimden adına babam dediğim bir cenaze kalkıyordu.

Kaskı çıkarıp hangarın önüne doğru yürürken saçlarımı uçuran rüzgârı hissetmemeyi diledim. Ama durduramadım. Her şeyi en ince detayına dek hissettim. Bakışlarımı soluma çevirdiğimde, hangarın az ilerisindeki cipi gördüm ve askerlerin burada nöbette olduğunu fark ederek elimi paltomun içine sokup silahı sıkıca kavradım.

Annem zihnimin derinliklerinden bir anıdan bana, *"Gurur'un senin için bir çocuk olmadan baba olmayı öğrendiğini göremeyecek kadar aptalsın!"* diye bağırmasıyla sarsıldım. O anıda ben yine kördüm, ben

yine nankördüm. Kapısı aralık duran hangardan ilk adımı atıp içeri girdiğimde karanlık beni anılardan daha sarsıcı bir şekilde kavrayıp her tarafımı sardı.

Bir hareketlilik hissettim önce, bu hareketlilik, yerinden çıkacak, gidecek gibi hissettiren kalbime değil, kalbimi yerinden çıkaracak gibi hissettiren o insana aitti.

Babama aitti.

"Eylül," diye fısıldadığında, onun bana koyduğu ismin yazımı sonbahara döndüreceğinden bir zamanlar bihaberdim.

Kendi kanının içinde yatıyordu ve soluduğum o ağır kokunun sebebinin onun kanı olduğunu bilmek içimi hem dağlıyor hem de öfkemi körüklüyordu. Gözlerimiz birleştiğinde, abimin bir kopyası gibi görünen gözlerine bakmak, ruhum kökünden sökülüyormuş gibi hissettirdi.

Doğrulmaya çalışırken gözlerinde gördüğüm umuttu, daha sonra yüzümde hâlâ taze duran gözyaşlarını görmüş olacak ki o umudun telaşa dönüştüğünü gördüm.

"Buradayım baba," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. *Seni seven kalbimi terk etmek için.*

"Kızım," dediğinde içimde dolaşan o acının boyut atladığını hissettim.

Evet, baba. Ne yazık ki senin kızın.

On dokuz yaşında, içine on dokuzdan fazla kurşun doldurduğun kızın.

"Çıkar beni buradan," derken kalbim göğsümün içinde sarsıldı. "Beni çıkarmak için mi geldin?"

"Seni çıkarmak için geldim."

Kalbimden.

"Bebeğim," derken ağlamaklı bir ses çıkardı.

Ne çok isterdim annemin karnında ölmüş bir cenin olarak dünyaya gelip nefes almadan toprağın altına girmeyi.

Tam önüne gelip yavaşça yere çökmeden önce gözlerinin içine baktım. O gözlerde her ne gördüyse duraksadı, yere çöktüğümde ise sürünerek bana sokulmayı denedi. Yapamadı. Acı içindeydi. Hayatımıza ektiği acılar bunun yanında hiçti ama yine de o şu an acı içindeydi. *Sus Eylül, vicdanın bir ustura olup kaymasın abinin damarlarında, öptüğün bayrak senin kanın da olur, baban da.*

"Güzel kızım," diye fısıldayıp ağlamaya başladığında, aslında öyle çirkindim, öyle çirkindim ki ben. Elimi yanağına kaydırıp kanıyla yapış

yapış olmuş cildine dokundum, çocukken avuçlarıma batmasını hayal ettiğim sakalları avuç içlerime battığında hissettiğim şey, çocukken hissedeceğimi zannettiğimden ne kadar da uzaktı.

"Güzel kızım, ya sen yetişmeseydin benim imdadıma? Ölüyordum, ölüyordum artık," dedi acı içinde ve ilk kez o an, onun böyle biri olmasındansa ölmesini diledim. Belki eksik, yarım büyürdüm ama şu an hissettiğim gibi hissetmek zorunda kalmazdım.

"Neden?" diye sorduğum an durup gözlerimin içine baktı, yüzü hâlâ avucumun içinde duruyordu. "Baba," dedim sanki son kez dediğimin farkında gibi ve bunu ona da hissettirmiş gibi. "Neden?"

"Eylül sana ne dediler bilmiyorum ama..."

"Baba neden ihanet ettin vatana?" diye sormamla, gözlerimin içine mıhlanıp kalması bir oldu. "Baba, neden ihanet ettin bana?"

"Eylül..."

Gözlerimdeki yaşlar birden bıçak gibi kesilirken, "Tecavüz mü ettin anneme?" diye sordum. Saatin ibresi hızla geçmişe döndü, babam geçmişin içinde boğuldu, ben o geçmişin içinde onun boğulduğu denizde yandım.

"Ben seni çok seviyorum," diyebildi ama bu manipüleyi artık kabul eden bir kalbe sahip değildim.

"Abime ne yaptın?" diye sordum, ardından ekledim: "Abilerime ne yaptın?"

"Ben seni..."

"Abilerime ne yaptın?" diye bağırarak sormamla irkildi. "Cesur'a, Gurur'a... Sen benim abilerime ne yaptın baba?"

"Ben..."

"Sen ne?" Elimi geri çektim. "Biz senin tecavüzlerinin eseri miyiz?"

"Hayır hayır!" diye bağırdığında kıvranışına ruhsuz gözlerle baktım. "Ben sadece bir-"

"Ben," diye fısıldadım korkuyla geri çekilerek. "Ben mi?"

Babam, "Hayır!" diye bağırsa da artık cevabı biliyordum.

"Ben." Titreyen elimi göğsüme bastırıp, "Ben senin pisliğinim," diye fısıldadım ve babam doğrulacakken onu birden iterek yere serdim. Vicdan azabı hissedemedim, üzüntü kaybolup gitti; geriye kalan son ruh köküm de yerinden söküldü ve bomboş bir bedenden ibarettim. "Ben..." Titreyen elimi göğsümden uzaklaştırıp, "Sen..." diye fısıldadım. "Anneme ne yaptın?"

Babam gözyaşları içinde, "Sen benim bebeğimsin," dedi sadece.

"Abimin hayatını mahvetmek için geldin, benim için değil," dedim sonunda saklandığım gerçeği önüme alıp onunla yüzleşerek. "Hiçbir zaman benim için gelmedin." Elimi başımın üzerine koyup boşluğa bakarken, "Yener'in elinden her şeyini aldın, abilerimi mahvettin, sen benim öpüp başımı koyduğum bayrağa ihanet ettin," diye fısıldadım dehşet içinde. Gözlerinin içine baktım. "Sen bir hainsin."

"Dinle beni, çıkalım buradan. Her şeyi telafi ederim. Seni alırım, gideriz, düzelirim, iyi biri olurum, temizlerim her şeyi, geçmişimi, geçmişimizi..."

"Peki ya abime yaptıkların ne olacak?" diye bağırarak sordum birden, sesim boş hangarın içinde yankı uyandırdı. "Peki ya benim abim ne olacak?"

"Benim umurumda olan tek şey-"

"Pisliğin mi?" diye sordum, "pisliğin olan ben mi?"

Ayağa kalkarken dizlerim titredi, dengemi kuramayıp yere geri kapaklandım, endişeyle doğrulmaya çalıştığında yeniden kendimden iğrendim. Bana kıyamadığı için kendimden tiksindim. Doğrulup kalktığımda artık ayaklarımın üzerinde duran bir cesettim.

Babasının biricik cesediydim.

Silahı avucumun içinde sıkabildiğim kadar sıktım ve son bir güç kırıntısına tutunarak onu paltomun cebinden çıkarıp babama doğrulttum.

Bu, Emsal Çalıklı'nın gözlerinde şaşkınlığı gördüğüm ilk andı.

"Eylül," dedi kekeleyerek. Silahın sapını iki elimle avuçlayarak namluyu doğrulttuğum adamın gözlerinin içine baktım. "Senin elinden gelecek ölümden korkarım mı sanıyorsun?" diye sorarken ciddiyeti gözlerine dağılmış, bir bariyer kurmuştu.

"Senin kızın olmaktansa, katilin olurum," diye fısıldadım.

Babam acıyla gözlerini yumup, "Ölmekten korkmuyorum, senin beni öldürmenden korkmuyorum ama bunu kendine yapma," diye fısıldadı.

"Seni çok seviyordum," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, elim son kez titrerken, bu ona içimdeki sevgiyle kurduğum son cümleydi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı babam.

"Sen abilerimi mahvettin." Silahın emniyetini kaldırdım. "Sen annemi mahvettin." Araladığı gözlerine ona veda ediyormuş gibi bakıp son kez gülümsedim. "Sen vatana ihanet ettin."

"Eylül, seni seviyorum."

Seni son kez seviyorum, baba.

Bir askerin apar topar içeri girdiğini, bağırarak, "Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum ama artık çok geçti.

Eymen'in, "Sadece konuşacaklar, lütfen durun," diyerek askerin arkasından içeri girdiğini duydum ama artık çok geçti.

"Seni son kez seviyorum, baba." Gözümden bir damla yaş aktı. "Ama babam bile olsan, abime bunu yapmış birine, bayrağı ayaklar almış bir haine merhamet," diye fısıldadım, "önce abime, sonra da vatana ihanettir."

Ve silah patladı.

ZELİHA ÖZDAĞ

Gurur, paltosunun cebinden çıkardığı cevizleri avucumun içine doldurdu, sonra eğilip dudaklarını alnıma bastırdı ve "Ye bakalım şunları," dedi. Merakla gözlerinin içine bakıyordum, toplantıdan çıkalı on beş, yirmi dakika olmuştu ve beni onu beklemem için bıraktığı kafeden almak için doğrudan yanıma gelmişti. Kafenin kapısında durmuş avucuma doldurduğu cevizlere, sonra kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım.

"Nasıldı?" diye sordum cevizlerden birini ağzıma götürürken.

"Olumlu sonuçlanacak gibi duruyor," dedi gözleri yüzümde dolanırken. Sokak lambalarının turuncu ışığı, yüzünün yarısını aydınlatıyordu ve aydınlanan tarafta kalan göz rengi diğerine oranla daha yeşil görünüyordu. Ela gözlerine uzunca bir süre bakıp cevizi ağzımın içinde geveledim, sonunda yutup başımı salladım.

"Gizliliğinizi bu denli ihlal etmeniz ve onlara çok fazla alan tanımanız sorun olmayacak mı?" diye sorarken cevizlerden birini daha parmaklarımın arasına alıp dudaklarıma götürdüm. Hiç tadım yoktu doğrusu ama cevizi uzatan o olduğundan yiyesim geliyordu.

"Bunu göze aldık," dedi, ardından büyük avucunu başımın üzerine koyup başımı okşadı. "Sen düşünme bunları. Ceviz iyidir, ceviz ye."

"Yener'den haber yok mu?"

"Var, Zafer haklıymış, Balıkesir'e gitmiş. Babasını ziyaret etmiştir, bugün yarın geri döner," dedi Gurur, durgunlaştığını fark ettim ama üzerinde durmamaya çalıştım çünkü bu konuyu irdelersem yeniden

kendisini suçlu pozisyonda görmeye başlamasından korkuyordum. Hoş, içten içe hâlâ kendini suçlu gördüğü gün gibi ortada duruyordu.

"Yalnız olması sorun olmayacak mı?" diye sordum elimde olmadan.

Gurur, "Balıkesir'de yalnız değil," dedi, "orada da bir dostumuz var."

Başımı aşağı yukarı salladım, ardından parmaklarımın arasında duran cevizi ona uzatıp dudaklarına yaklaştırdım. Gözlerini gözlerimden tek bir an olsun çekmeden dudaklarını aralayıp cevizi iki dudağının arasına aldı. Bakışları içimde durmak nedir bilmeyen bir ırmağın yeniden gürüldemesine neden oldu. Parmak uçlarım dudağının kenarlarına temas ediyordu, bu benim kalbim için de bedenim için de bir vurgun sayılırdı.

Cevizi dişlerinin arasına almasıyla parmaklarımı acele ederek geri çektim. Dudaklarında muzip bir kıvrım oluştu, gözlerindeki anlamlar tek bir an silinmedi ve gözlerimin içine baka baka cevizi çiğnedi. Bakışlarımı gözlerinin hapsinden kurtararak farklı yöne çevirdiğim an avucunu belime yerleştirip beni kendisine doğru çekti. Bedenlerimiz birbirine yaslandığında teması sıfıra indirmemizi engelleyen sadece üzerimizdeki kumaş parçalarıydı.

Yanağını yanağıma sürtüp, kulak boşluğuma doğru, "Tek bir dokunuş, tek bir bakış, nasıl da alev alev yakıyor bizi, hissediyor musun, Zerdali?" diye sordu fısıltıyla. Sesinin tınısı, derin bir okyanusun içinde büyüyerek bir şehir boyutuna ulaşan dalga gibi beni altına aldı. Hislerin hızla tüm uzuvlarımda hareketlenerek derimin altına işlediğini, içimi karışlamaya başladığını hissettim.

Aramızdaki tansiyon düşmek nedir bilmiyordu.

Aniden telefonu çalmaya başlayınca burnunu yanağıma sürterek benden uzaklaştı. Paltosunun cebinden çıkardığı telefonu açıp kulağına götürürken gözleri hâlâ gözlerimdeydi; muzip bakışlarından kaçmadan ona karşılık veriyordum.

"Söyle birader," diyerek açtığı telefonun diğer ucundaki sesin sahibi bir şeyler söyledi. Gurur'un bana bakarken muzip ifadelerle parlayan gözlerinde anlık bir donukluğa rastladım, hemen arkasından o gözlerdeki tüm ışıklar söndü ve ıssızlıkla birlikte karanlık gözlerini hâkimiyeti altına aldı. Telefon kulağında asılı kaldı ama ne dudakları hareket etti ne de bedeni. Hattın öteki ucunda belli belirsiz duyulan sese kulak kesilmeyi denesem de bakışlarına çöken karanlığa öyle çok odaklandım ki hattın ucundaki sesin söylediklerini algılayamadım.

"Gurur?" Avucumu göğsüne koyup merakla gözlerinin içine baktım. "Ne oldu?" Korku avucumun içinde çarpmaya başlamış gibiydi, göğsüne dokunduğum an avucumdaki korku fırlayıp onun bedenine yayıldı sanki.

"Geliyorum," diyerek telefonu kulağından çekmesiyle, "Zeliha," demesi bir oldu. Korku içimde daha da büyürken gözlerinin içine dikkatle baktım. Söyleyeceklerinden hem korktum hem de delice bilmek istedim. "Taksiye binip eve gidebilir misin?"

"Ne? Neler oluyor?" diye sordum telaşla. "Gurur, Yener'e mi bir şey oldu?"

Gözlerimin içine saklayamadığı ama saklamak için çok uğraştığı o panikle bakınca avucumu göğsüne daha sert bastırdım. Soğukkanlı görünmeye çalışması nafileydi, bir başkası her şeyin yolunda olduğuna inansa bile ben inanmazdım çünkü karşımdaki adamı tanıyordum; bu ifadeyi biliyordum.

"Gitmem gerek," diyerek bir adım çekilince avucum boşlukta asılı kaldı.

Karman çorman olmuş bir ifadeyle, "Birine bir şey mi oldu?" diye sordum dehşetle, hissettiğim korkuyu bastırmayı denedim ama sonuç başarısızdı.

"Eylül," dedi, sonra sustu ve aceleyle sırtını bana dönüp sokağın sonunda park hâlinde duran cipine doğru yürümeye başladı. Hızlı adımlarına yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Panik içimde koca bir oyuk şeklini alıp gitgide daha da derinleşti. Eylül'e ne olmuştu? Başına bir şey mi gelmişti? Korku karnımda bir bıçak gibi derinleşti, keskinleşti ve paniğin kan olup içimden dışıma taştığını hissettim. Gurur cipe binerken hissettiğim panik beni soğukkanlı olmanın dışına ittiğinden hiç düşünmeden yolcu koltuğuna atlayıp emniyet kemerimi bağladım. Gurur o kadar donuk durumdaydı ki dönüp bana tek kelime edemedi, inmemi söylemedi, sadece hızla arabayı çalıştırdı ve gaza bastı.

Sarsılarak ilerleyen aracın lastiklerinin altımızdaki yolu kesip biçtiğini hissettim, Gurur son derece dikkatliydi, gözlerini yoldan ayırmıyordu ama hızlanabildiği kadar hızlanıyordu ve bu durum içimdeki paniğin daha da büyümesine neden oldu. Sorular dilimin ucunda büyüse de ağzımı bıçak açmadı çünkü soracağım sorulara cevap alamayacak olmamın yanı sıra, bu soruların onu sadece daha da sıkıştıracağını hissederek susmuştum. Ellerimi döşemelerin kenarına bastırdım, bir sorun

çıkmamasını dileyerek ön camdan dışarıya baktım ve ona yavaşlamasını söyleyemedim bile çünkü Gurur eğer hızlı olması gerekmeseydi asla bunu yapmazdı.

Tedirgin bakışlarım anlık ona dokundu. Yüzüne yansıyıp sönen far ışıkları, çehresine çöken paniğin daha da belirginleşmesine neden oluyordu. Gurur öndeki arabalardan birine makas atarak öne geçti ve bana, "Yalvarırım dikkatimi dağıtacak tek kelime etme çünkü yanımdasın ve yanımdayken araba kullanmanın ne demek olduğunu bilseydin, benimle bir daha arabaya binmezdin," dedi çelikten bir sesle. Söylediği şey beni o geceye götürdü; o gecenin içinde rüzgârın sesini duydum, gecenin rengini yeniden içimde hissettim. Ruhumda biriken korkuya rağmen ağzımı açmadım, tek kelime etmedim, içim içimi yiyorken susup beni götürdüğü yerde bizi bekleyen şeye hazırlanmaya başladım.

Dağ yoluna girdiğimizde gittiğimiz yerin tesis olduğunu düşünmüştüm, hastaneyi arkamızda bırakmak beni biraz olsun rahatlatmıştı ama asıl varmak üzere olduğumuz lokasyonu fark ettiğimde kalbim yeniden gümbürdedi. Dakikalar sonra dağın kalbi olan tesiste değil, dağın karanlığı olan hangarın önündeydik.

Daha da çılgına dönmeme neden olan, hangarın önünde erkek kardeşimin motosikletinin durduğunu görmüş olmamdı.

"Eymen!" diye bağırdım bilinçsizce, Gurur, "Sikeyim!" diye bağırarak arabayı durdurdu ve emniyet kemerini âdeta parçalar gibi çözerek arabadan dışarı fırladım.

Kalbim ellerimde, boynumda, tüm bedenimde çarpıyordu. Sessiz bir uğultunun içinden hızla geçip o uğultuyu gürültümle delmiş gibiydim. Eymen'in hangarın kapısından bembeyaz bir suratla çıktığını gördüğümde, "Eymen!" dedim dehşet içinde. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Abla," dedi Eymen, kekeliyordu, gözlerini önce hangarın aralık kapısından içeri çevirdi, sonra da bana çevirdi ve "Yemin ederim," dedi, "Yemin ederim bilmiyordum!"

Gurur yanımızdan bir rüzgâr gibi esip geçti. Karmaşayla önce kardeşime, sonra da hangarın kapısından hızla içeri dalan Gurur'un sırtına baktım ve "Beni burada bekle!" diyerek Gurur'un arkasından hangarın içine girdim.

Gurur'un geniş sırtından başka hiçbir şey göremedim.

Göremeyeceğimi sandım.

Ta ki Gurur temkinli bir adım atana, bir aralık açılana ve o küçük aralıktan kanımın ters yöne akmaya başlamasına sebep olan manzarayı görene dek.

Eylül, yerde, dizlerinin üzerinde ipleri bırakılmış bir kukla gibi oturuyor, iki eliyle bir tabancayı sıkıca kavramış, önündeki şeye bakıyordu. Önündeki şeye. Önündeki şey, Emsal'in yerde yatan kanlar içindeki vücuduydu. Eylül'ün hemen yanında Sadullah duruyor, beti benzi atmış bir hâlde Gurur'a bakıyordu ama Gurur'un sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Beynimi eşeleyen o tanıdık sinyal sesinin zihnimi yırtarak kulaklarımı çınlatmaya başladığını hissettim. Kalbimin vuruşları öyle net ve sertti ki, kendi kalp atışlarım ve o sağır edici sinyal sesi dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Sadullah, "Gurur," dediği anda, Eylül'ün omuzları titredi. Omzunun üzerinden yavaşça arkasına baktı, sonra birdenbire ipleri biri tarafından yeniden tutulmuş ve canlanmış gibi başını iki yana sallayıp bağıra bağıra ağlamaya başladı.

Dizlerimin arkasına birisi vurmuş gibi hissettim ama yine de durdum, durdum ve Eylül'e baktım. Gurur bir şeyler söylemeliydi belki ama yapmadı, sadece Eylül'e doğru bir adım atıp, ellerini havaya kaldırarak, "Güzel kızım," dedi canından koparcasına. Gerçekten tüm kalbiyle söylemişti bunu, tüm kalbimle hissetmiştim çünkü. Bir dizini yere indirdi, Eylül hâlâ bağıra çağıra ağlıyordu. Sanki ağlarken yardım çığlıkları atıyordu, sanki içindeki acıyı söküp çıkarsınlar istiyordu. Yerde sürünerek abisine doğru kaydı, titreyen elindeki silah yere düşecek sandım ama son gücüyle silahı tuttu. Gurur, sakince Eylül'ün elindeki silahı alıp, Eylül'e sarılırken diğer dizini de yere dayadı. Bakışlarımı yerde kendi kanının içinde uzanan o adama çeviremedim, bunu yapamadım, sadece Gurur ve Eylül'e baktım.

Gurur, Eylül'e sıkıca sarılırken yüzünü Eylül'ün kumral saçlarının içine gömdü, nefesiyle beraber Eylül'ün saçları uçuştu ve "Bebeğim, ben buradayım," dedi yıkılmaz bir sesle. "Abin burada. Geçti. Buradayım ben bebeğim."

"Abi!" Eylül deli gibi titreyerek ağlıyor, parmaklarının beyazı allanana dek abisinin sırtına bastırıyordu. Canımın çok acıdığını hissettim ama daha büyük bir acı varsa eğer, bu şu an Eylül'ün içindeki acıydı. O yüzden onun acısına saygı duyarak sakince durdum; iki ayağımın üzerinde ayağımın altındaki yer kayıyormuş gibi hissederken öylece dur-

dum. "Abi, abi ben yaptım! Ben yaptım!" Haykırarak ağlamaya devam etti. "Neden söylemedin bana? Sana bu kötülükleri etmiş birini sevmeme neden izin verdin abi? Neden seni onun için üzmeme izin verdin abi?" Hıçkırıklarında boğulacağını sanarak panikle olduğum yerde kıvrandım ama onlara sokulamadım. Sadullah gözlerini yerde yatan adama indirip parmaklarını nabzına bastırdı, sanıyorum bu ilk bastırışı değildi ama bir umut yeniden yapmıştı. Gözlerini sıkıca yumup geri açtı, dişlerini birbirine bastırarak yerde çökmüş vaziyette kız kardeşine sarılan Gurur'a baktı. Sadullah başını iki yana salladığında Gurur, Eylül'ü kendine daha sıkı bastırdı.

Emsal Çalıklı'nın nabız yoktu.

Emsal Çalıklı ölmüştü.

Bakışlarım yüzüne çevrildi, cansızdı; beni tehdit etmek için aralanan dudakları sımsıkı kapalı duruyordu ama Gurur'un bir kopyası olan gözleri açıktı. Gözleri açık ölmesinin nedeni Eylül'e son defa bakmak istemesinden miydi? Gözlerim Emsal'in gözlerinde asılı duruyorken Gurur, Eylül'ü her şeyini kaybetmiş bir prenses gibi kucakladı. Eylül, yüzünü Gurur'un boyun girintisine saklayıp bağıra bağıra ağlamaya devam etti.

Gurur'un kucağında kardeşine ait acı içindeki bir cenazeyle hangarın çıkışına ilerlediğini gördüm. Hareket edemedim, bakışlarım Emsal'in gözlerine saplanmış durumdaydı. Sadullah, "Zeliha," dediğinde kafamı kaldırıp zar zor ona bakabildim. "Bu durumu ben hallederim. Onların yanına git."

Bir adım geriledim, bir adım daha... Tökezledim ama düşmedim. Eymen'in bakışlarını sırtımda hissettiğimde attığım geri adımların hangarın sonuna geldiğini fark etmiştim. Eymen, soğuk elleriyle beni omuzlarımdan tutarak kendisine çevirdi. Dehşetle onun gözlerinin içine baktım. Mavi gözleri pişmanlık alevleriyle sarılmıştı.

"Özür dilerim," dediğinde ona sadece bomboş gözlerle baktım. "Bunu yapacağını bilmiyordum."

Bakışlarımı omzumun üzerinden hangarın dışındaki silüete çevirdim. Kucağında kız kardeşi, elinde bir silahla dağın karanlığında dikilmiş, karşısındaki zifiriyi izliyordu. Eylül'ün ağıtları yeri göğü, dağı sarstı. Hiç durmadı, acıyla kıvrıldı, çaresizlikle ağladı, dehşetle bağırdı. Kendime son bir güç çağırdım, son bir gücün beni çevrelemesini istedim. Yere sağlam basmaya başlayan adımlarım beni onlara doğru gö-

türürken yaşanacak son felaketin de sonunda kapımızı çalmadan içeri girdiğini biliyordum.

Gurur'un sırtına avucumu bastırdığımda başını havaya dikip gökyüzüne baktı. Eylül'ün ağıtları önce yavaşladı, daha sonra hıçkırıklara dönüşerek sessizliğe büründü.

"Onu buradan götürmeliyiz," dedim kendimi hızlıca toparlayarak. Gurur başını aşağı indirdiğinde beni onayladığını hissettim ama yüzünü göremiyordum. Belki de güçlü kalabilmem için yüzünü görmemem gerekiyordu. Arabaya doğru yürümeye başladı ve ondan önce davranarak arka koltuğun kapısını açtım. Eylül'ü dikkatlice arka koltuğa oturttu, tam geri çekilecekti ki Eylül bir kez daha boynuna sarılıp, sessiz, iniltiye benzer sesler çıkararak bir şeyler mırıldandı ama onun ne dediğini duymadım; kulağımda büyüyen uğultular yüzünden duyamadığımı düşündüm.

Sonra birden Eylül'ün ellerinden çekilen gücü gördüm, bedeni geriye doğru devrildi ve arabanın içine yığıldı. Bayıldığını anladığımda paniklememeye çalıştım ama kalbimin atışları çok güçlüydü. Buz tutmuş ellerimle Gurur'un omzuna dokundum, Gurur soğukkanlılıkla kız kardeşinin üzerine kollarından sıyırdığı paltoyu örttü ve silahı beline koyarak, "Arabaya bin," dedi bana.

Söylediğini yapmadan önce, ileriden bizi izleyen kardeşime hızla, "Eve," dedim, Eymen olduğu yerde hareketsizce bana bakmaya devam ediyordu. "Hemen," diye bastırdığımda başını aşağı yukarı salladı ama benden farksızdı, gücünü toparlamaya çalışıyor olsa bile elinin ayağının tutmaz duruma geldiğini biliyordum.

Emniyet kemerimi bağlamadım çünkü ellerim çok soğuktu; çünkü ellerimi kullanmak bu kez çok daha zordu. Gurur da kendi emniyet kemerini bağlamadı, sadece arabayı çalıştırdı ve gecenin içinde rüzgârla yarışır gibi ilerlemeye başladı.

Araba hızla ilerliyordu, Eylül'ün bilinci kapalıydı ama kapalı bilincinin ardından bile mırıltıları bize ulaşmaya devam ediyordu. Gurur'un profiline yansıyan o ölüm sessizliğinin beni korkuttuğunu hissetsem de onu izlemekten ileri gidemedim, ağzımı açıp tek kelime edemedim. Buz tutan ellerimi pantolonuma sürttüm ama bu ellerimi ısıtmaya yetmedi.

Emsal Çalıklı ölmüştü.

Emsal Çalıklı'yı öldüren kendi kızı olmuştu.

Açık gözlerini hatırladım, gözlerimi sıkıca yumdum ve karşı şeritten geçen arabaların far ışıklarının kapalı gözlerimin altına bile erişerek karanlığımı beyaza boyadığı ânı izledim.

Araç binanın önünde durdu. Saatin ibresi hızla dönmeye başladı. Sonunda Eylül'ün, "Abi," diye fısıldamasıyla gerçekliğin içine geri çekildim. Arabanın içinde o dağlar yıkan sessizliği sona erdiren onun zayıf, acı dolu sesiydi. Gurur, direksiyonu daha sert kavradı ama cevap vermedi, veremedi, daha sonra Eylül'ün yeniden sessizliğe gömülmesiyle kapıyı sertçe açarak dışarı çıktı. Eymen'in motosikleti yavaşlayarak Gurur'un önünde durduğunda, ben de arabadan inmiştim.

Eymen motosikletten inip kaskını motorun üzerine bırakarak Gurur'a yöneldiği an, Gurur birden hiddetle ona dönerek, "Sen mi yaptın?" diye bağırdı. Olduğum yerde sıçradım, hızla onlara doğru yürürken, Gurur, Eymen'in üzerine yürüyerek, "Ona sen mi anlattın?" diye bağırdı bu defa, sesinde öfkeden daha başka bir şey vardı.

Eymen, sakin gözlerle, korkuyorsa bile bunu göstermeden, belki de sadece çaresiz hissederek, "Hayır," dedi, Gurur duraksayarak Eymen'in gözlerinin içine baktı. "O zaten her şeyi biliyordu."

"Onu nasıl oraya götürürsün?" diye bağırdı bu kez Gurur, şartlar farklı olsaydı önüne atlayıp bunu kesmesini sağlayabilirdim ama öyle bir şeyin içindeydik ki kimse kimseyi durduracak güce sahip değildi. "Sana diyorum! Onu oraya nasıl götürürsün?"

"Senin bildiğini söyledi," dedi Eymen tekrar aynı sakinlikle, doğrudan Gurur'un gözlerinin içine bakıyordu. "Sadece yüzleşmek istediğini sanmıştım."

Arabanın kapısının açılırken çıkardığı o tok ses, Gurur'un da Eymen'in de suspus olmasına, irkilerek bakışlarını arabaya çevirmelerine neden oldu. Eylül, dışarıya bacaklarını uzattı ama arabadan çıkamadı, hızla ona doğru yürüyüp ellerini tuttuğumda bana yaşlı gözleriyle baktı.

"Eymen'in bir suçu yok," dedi önce gözlerimin içine bakarak. Elini daha sıkı kavradığımda benden güç alarak arabadan çıkıp, sırtını arabaya yaslayarak, "Onu kandırdım," diye fısıldadı güçsüzce. "O hiçbir şey bilmiyordu." Bana tutunması için onu kendime çektim, bedeni bedenimin üzerine yıkılınca başımı başının üzerine bastırıp Gurur'un gözlerinin içine baktım.

"Gurur, onu yukarı çıkarmalıyız," dedim, "lütfen, şu an değil."

Gurur, tüm yükü üzerime aldığımı fark edince bize doğru yürümeye başladı. Eylül'ün bilincinin, gelgitleri büyüyen bir deniz olduğunu benim gibi Gurur da fark etmiş olmalıydı. Eylül'ü kucaklayıp binaya doğru ilerlemeye başladığında olduğum yerde hareket edemeden bir süre arkalarından baktım.

Eymen, solgun bir yüzle, "Abla," dedi, bakışlarımı ona çevirirken hâlâ nasıl bacaklarımın üzerinde sapasağlam durabildiğimi sorguluyordum. "O adam öldü mü?" Cevap veremedim, Eymen konuşamayacak durumda olduğumu fark etmiş olacak ki bana yaklaşıp, beni omuzlarımdan tutarak, "Özür dilerim," dedi, "yemin ederim ben bunu hesap edemedim. Bana Gurur abinin bildiğini söyledi. Kendisine bunu yapacağını bilseydim onu götürür müydüm?"

"Senin suçun değil." Sesimin bana yabancı geldiğini hissettim. "Hiç kimsenin suçu yok." Arabanın kapısını kapatarak binaya yöneldiğimde Eymen ne yapacağını bilemiyormuş gibi olduğu yerde bir süre dikildi, daha sonra arkamdan geldi.

Asansörde sessizdik. Kapının önüne geldiğimizde de sessizlik kaldığı yerden devam ediyordu. Titreyen ellerimle zar zor anahtarı anahtar deliğine sokup kapıyı açtım. Açılan kapının ardında bizi bekleyen karanlık eve ilk giren Gurur oldu. Arkasından Eymen ve ben de içeri girdik, kapıyı kapatırken gözlerim Gurur'daydı. Önce bilinci yeniden kapanmış Eylül'ü koltuğun üzerine bıraktı, ardından köşede duran pelüş battaniyeyi açıp kız kardeşinin üzerine serdi.

"Şimdi ne olacak?" Sorusu Eymen'in dudaklarından firar edene dek ayakta, Eylül'ün önünde öylece dikildik.

Gurur, "Bu gece hiç yaşanmadı," dediğinde bakışlarım profiline tutundu. "Böyle bir şey hiç yaşanmadı."

Eylül'ün ağlamaya benzer bir ses çıkararak cenin pozisyonunda küçüldüğünü gördüm. Alnına yapışan saçlarını geriye çekmek için önünde diz çöküp parmaklarımı alnında dolaştırdım. Saçlarını geriye iterken, "Geçti," diye fısıldadım, genzinden bir inilti daha yükseldi. "İyi olacaksın."

Gurur'un merdivenlere yöneldiğini fark ettiğimde bile Eylül'ün önünden doğrulup kalkmadım, parmaklarım ıslak saçlarında dolaşmaya devam etti. Gurur üst kata çıktığında, Eymen, "Ben burada dururum, onun yanına git abla," dedi karman çorman bir sesle.

Bakışlarımı omzumun üzerinden felaketin tanığı olan erkek kardeşime çevirdim, başımı aşağı yukarı sallayıp doğrulurken hâlâ içinde olduğumuz durumun bir kâbus olmasını umut ediyordum.

Üst kata çıkarken buz tutmuş ellerimi pantolonuma sürttüm, adımlarım hızlıydı ama sanki olduğum yerde biraz olsun ilerleyemiyordum. Gurur'un banyoda olduğunu, açık duran banyo kapısından ve içeriden yükselen su sesinden anında anlayarak banyoya yöneldim. Elindeki bezle silahı temizliyordu, silahın sapına sürte sürte sildiğini gördüm. Açık duran suya bezin ucunu tutarak kumaşı ıslattı, yeniden sapa yönlendirdi. Sapı ıslak tarafıyla silerken üst katın holünün açık ışığı yüzüne vuruyordu ama banyo karanlıktı.

Ağır adımlar atarak içeri girdiğimde, "Hiçbir şey yaşanmadı," dedi tekdüze bir sesle. "Eylül hiçbir şey yapmadı."

Sertçe yutkunup elimi lavabo tezgâhına bastırarak, "Onun ya da senin suçun yok," dediğimde gözlerini silahın sapından çekmedi ama hareketleri bir anda durdu. Gözlerini kaldırıp tek bir anlığına bana baktığında, gözlerine çöken ifade beni can evimden vurdu. Silahı yeniden bezle silmeye başladı ama gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Emsal öldü," dedi bir gerçeği benden önce kendisine söylüyormuş gibi. Biliyordum, söylemesine gerek yoktu, onun ölümünü izlememiştim ama cesedini görmüştüm. Gurur gözlerini silaha indirip, silahın sapını daha sert silmeye başladı. "Şimdi ne yapacağım?" Sorusu bir an için çaresizlikle yüklü geldi. Parmaklarımı lavabonun mermer tezgâhına daha sert bastırdım ve tırnak diplerimin acıdığını hissettim. "Şimdi Eylül'ü nasıl toparlayacağım? Her şey darmaduman oldu. Herkes darmaduman oldu." Kelimeleri ne kadar vurucuysa, sesi o kadar yumuşaktı; sanki kendi çaresizliği bir binaydı ve o bina çökmüş, zemin katında Gurur kalmıştı. "Şimdi bununla nasıl baş edecek?" Kendisini değil, Eylül'ü düşünüyordu ama ona kızamadım. Onun yerinde olsaydım kendimi değil, Eymen'i düşüneceğimi biliyordum. Böyle bir şey yaşamamış olmama rağmen, şu an bu olayın ortasında duran bir yabancı olmama rağmen, Eymen'i seçeceğimi, kendimi en arka plana koyup sadece onun için endişeleneceğimi biliyordum.

"Ayakta durmak zorundasın," döküldü dudaklarımdan çünkü ben kardeşim söz konusu olsaydı, öyle yapmak zorunda hissederdim. "Çok ağır şeylerin altında kaldığını biliyorum ama ayakta durmak zorundasın." Gözleri bir kez daha hareket ederek gözlerime tutundu. "Buna

mecbursun," dedim kendimden emin bir sesle. "Şu an yıkılabileceğin bir zaman değil. Şu an oturup kendini suçlayabileceğin bir zaman da değil. Şu an sadece... Ayakta durmak zorundasın."

"Ne yapacağım?" diye sordu afallamış hâlde. "Eylül'e ne diyeceğim?"

"Eylül'e bir şey söylemene gerek kalmadı. Oraya gittiğinde bunu yapmayı kafasına koymuştu," dedim çünkü bunu Eylül'ün ızdırapla parlayan, acıyla yaşaran gözlerinde görmüştüm. "O her şeyin farkında. O artık her şeyi biliyor. Tek bir hatan oldu, Gurur. Tek bir hata. O da her şeyi Eylül'e anlatan taraf olmamandı. Tek hatan buydu."

"Ben ona anlatacaktım," dedi, gözleri silaha kaydı, parmaklarının gevşediğini gördüm. "Ben ona her şeyi anlatacaktım ama bombalar arka arkaya patlamıştı, her şey üst üste gelmişti, ben son günlerde yolumu kaybetmiştim." Kalbini bana açması iyi bir şeydi ama kafasındaki karmaşayı görmek korkunçtu.

"Eylül bu gece hiçbir şey yapmadı," dedim tüm gerçekleri kenara savurarak. "Ve sen kendini suçlamayı bırak."

"Eğer söylediğin gibi yapsaydım, eğer o hatayı yapmasaydım, eğer ona söylemek için bu kadar geç kalmasaydım, onu durdurabilirdim," dedi Gurur, sesinin sakinliğinin aksine ruhunda bir kriz baş göstermişti. "Ben ne yaptım? Sadece durumu erteledim. Gerçekleri ondan saklamaya devam ettim. Öğrendiğinde yanında değildim. Ne zaman öğrendi? Nasıl öğrendi? Yanında olsaydım, ona her şeyi anlatan ben olsaydım, tüm bunlar yaşanmayacaktı. Hata yaptım."

"Evet, bir hata yaptın ve şimdi o hatayı telafi etmek zorundasın. Kız kardeşini toparlayacaksın," dedim. "Kendini de toparlayacaksın. Birlikte toparlanacaksınız."

"Eline kan bulaştırdı," dedi Gurur donuk bir sesle. "Buna engel olabilirdim. Muşta haklıydı. Hiçbir şeyi bilmeden mutlu olmak, her şeyi bilerek üzüntü duymaktan daha zordu ve ben ona bunu yaşattım. Hissettiklerini kontrol edemedim, onu kontrol edemedim, onu koruyamadım. Bu kez büyük faka bastım."

"Kendini suçlamayı bırak," diyerek elindeki silahı alıp lavabonun tezgâhına koyduğumda kafasını kaldırıp bana baktı. Onu kapağını kapatıp oturduğu klozetten kaldırmadan yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Olan oldu, anlıyor musun? Zamanı geri sarabilir misin? Saramazsın. Bu yaşandı. Şimdi burada durup kendini suçlaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bir şeyleri değiştirmek istiyorsan önce ayağa kalk, komando."

Gözlerimin içine baktı, haklılığımı görmesi için kaşlarımı çatıp yüzümü yüzünün hizasına indirdim. "Aşağıda bitap düşen kızı iyileştireceksin önce," dediğimde kirpikleri titredi. "Daha sonra da kendini iyileştireceksin."

"Onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum," dedi, bu bir şeyi bilmediğini ilk kez döndürüp dolaştırmadan, doğrudan söylediği andı. Hissettiklerinin ağırlığını anlayabiliyordum. Dışında durduğum bu olay beni bile bu denli sarsmışsa, içinde olan Eylül'ü, bunu durduramadığı için içi kavrulan Gurur'u ne hâle getirmişti?

"Onu nasıl iyileştireceğini öğreneceksin. Deneyerek." Gözlerini tezgâhta duran silaha çevirdi, yüzünü daha sert avuçlayıp bana bakmasını sağladım. "Senin de söylediğin gibi, Gurur," dedim. "Bu gece yaşanmadı. Silahı güzelce temizleyip çekmeceye kaldıracağız, sonra da bu gece yaşananlar silinip gidecek. Atlatacağız."

Ellerini ellerimin üzerine koyup avuçlarını eklemlerime bastırarak burnundan sert bir nefes verdi ama tek kelime konuşmadı. Yavaşça ayağa kalktığında ellerimi geri çektim. Silahı elime aldığımda bir an beni durdurmak için elini kaldırdı ama ona aldırış etmedim. Silahı havluya sardıktan sonra hızla banyodan çıkarak yatak odasına girdim. Silahı şifonyerin en alt çekmecesine koyup gözümüzün önünden kaybettim çünkü Eylül'ün bu silahı yeniden görmemesi gerekiyordu. Dolabımdan hızlıca birkaç parça kıyafet çıkarıp banyoya bıraktım. Gurur basamakları inmeye başlamıştı.

Arkasından alt kata indim. Eylül ellerini yüzüne kapatmış, cenin pozisyonundaydı ama uyumuyordu, ağlamıyordu da, sadece karmakarışık birkaç kelime sayıklıyor ve hıçkırıyordu. Eymen, koltuğun önünde dizlerinin üzerine çökmüş, ondan bir adım uzaklıkta onu izliyor, ona dokunamıyor ama gözlerini ondan çekemiyordu. Dokunduğu takdirde Eylül sanki parçalara ayrılacaktı.

Gurur, "Güzel kızım," diyerek Eylül'ün saçlarına dokundu. "Gel," dedi ve kızı omuzlarından kavrayıp yavaşça doğrulttu. Eylül kollarını hızlıca abisinin boynuna sararak tekrar şiddetle ağlamaya başladığında, Gurur'un büyük avucu kız kardeşinin başının arkasına yerleşmiş durumdaydı. Kız kardeşinin boynunun girintisine saklanmasına izin verdi. Eylül'ün kordan inciler şeklinde düşen gözyaşları, Gurur'un boyun girintisine doluyordu. Gurur'un nasıl bir ateşin içinde olduğunu anlamam için o kor incisi gözyaşlarını boyun girintimde hissetmeme gerek yoktu.

Gurur, Eylül'ü kucaklayarak kaldırdı. "Yukarı gelin," diyerek elimle merdivenleri işaret ettim. Gurur kucağında kız kardeşiyle üst kata çıkarken, hâlâ dizlerinin üzerinde duran, gözlerini yere dikmiş Eymen'e, "Toparlan," dedim, "bitti."

Eymen gözlerimin içine baktı ve "O iyi olacak mı?" diye sordu.

"Kolay olmayacak ama olacak."

Üst kata çıkarken tedirgindim. İkisini yalnız bırakmak istiyordum ama öte yandan Eylül'ün üzerindekileri çıkarmalı, şoka uğramış bedenini ılık suyun altında gevşetmesine yardımcı olmalıydım. Banyonun önüne geldiğimde Eylül'ün köşede, neredeyse hiç kullanmadığımız küvetin içinde oturduğunu gördüm. Gurur, küvetin kenarındaki mermer yüzeye oturmuş, Eylül'ün yüzünü seviyor, yüzüne gelen ıslak saçları geriye itiyor, tek kelime konuşmasa da ona varlığıyla kol kanat geriyordu.

Karanlık banyonun içine holden sızan gümüş rengi ışığın onları tam olarak aydınlatmadığını fark ettim. Belki de Gurur onunla ilgilense daha iyiydi. Tam geri çekilecektim ki Eylül hıçkırarak, "Abla," diye fısıldadı. Olduğum yerde donup kalmama neden olan hıçkırığını hazmetmeye fırsat bulamadan bakışlarımı ona çevirdim. "Senden çok özür dilerim, abla. Çok özür dilerim." Sessiz kelimelerinin ardından yüzünden kayıp giden inci tanelerini izlerken yumruklarımı sıktım. On dokuzunda, on dokuz yerinde kurşun yarası açılmış gibi bakıyordu.

"Senin hiçbir suçun yok," diye fısıldadığımda Eylül yüzünü Gurur'un avucuna bastırıp bana baktı ve "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Lütfen gitme." Elini abisinin bileğine koyup, yanağını avucuna daha sert bastırdı ve bedeni bir yaprak gibi titrerken, "Abla, lütfen gitme," diye fısıldadı hıçkırarak. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Gurur'un bakışları omzunun üzerinden bana dokundu. O da gitme der gibi bakıyordu, sanki kalmam için sessizce yalvarıyordu.

Banyodan içeri bir adım attığımda Eylül abisinin avucuna yüzünü saklayıp utanıyormuş gibi, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Küvetin önüne geldim, dizlerimin üzerine çöküp onun ıslak saçlarına dokundum ve "Geçti canım," dedim. "Abin de burada, ben de buradayım." Saçlarını geriye doğru tararken parmaklarımın küle döneceğini sandım; sanki tüm bedeni bir alev girdabının içinde yanıyordu. "Sana duş aldırmalıyım, ateşin var," diye fısıldarken parmaklarım alev gibi yanan alnına dokunmuştu.

Eylül dizlerini karnına çekip, çenesini dizine bastırarak titrer hâlde sadece başını salladı. Gurur geri çekildiğinde yavaşça vanaya uzandım, soğuk su şarıl şarıl akmaya başlayınca panikleyip suyu içinde durabileceği sıcaklığa dönmesi adına ayarladım.

Küvetin dibine çöken suyu izlerken üzerindeki kazağa uzandım. Gurur ıslak paltosunu kenara koyup, tereddütle bana baktı. Eylül, "Abim gitmesin," diye fısıldadığında başımı sallayarak Gurur'a baktım. "Kalmalısın," diye fısıldayıp kazağı yavaşça çıkardım ve Eylül sadece sütyeniyle kaldığında uzun saçları beline dek kıvrılarak döküldü.

Avucumun içine aldığım suyu yavaşça omuzlarına döktüğümde titredi, dizlerini tamamen karnına çekip göz ucuyla bana baktı. Karanlık banyonun içinde yeşil gözleri, zümrüt parçası gibi parlıyordu.

"Beni nasıl affedeceksiniz?" diye sorduğunu duyar gibi oldum ama bu ağzında geveledeği bir hıçkırık gibiydi, sessizdi, yakarışla yüklüydü. "Kendimi nasıl affederim?" Ellerini birdenbire yüzüne kapatıp, "Onu öldürdüm!" diye bağırdığında korkuyla Gurur'a baktım. Gurur nefes alamıyormuş gibi elini boğazına götürüp, bakışlarını farklı bir yöne çevirdi ve derin bir nefesi içine çekti; boğuluyordu. Eylül'ü omuzlarından tutarak kendime çevirdiğimde, "Öldürdüm," diye fısıldadı, "onu öldürdüm."

"Bana bak," dedim omuzlarını sarsarak. "Eylül, bana bak!"

Eylül hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bacakları elinde olmadan kasılarak öne uzandı, ardından tekrar karnına doğru süründü ve bedeni elimin altında çırpınmaya başladı. "Gurur!" dedim hızlıca. "Bacaklarını tut, lütfen, kasılıyor!"

Gurur bir an olsun beklemedi, boğuluyor gibi nefessiz kalmasına rağmen hızlı bir şekilde küvetin içine girdi, büyük cüssesi küveti kaplarken Eylül'ü kendine çekerek arkasına oturup sırtını geniş göğsüne yaslamasını sağladı. Eylül'ün yüzünü avuçlarımın arasına alarak, "Bana bak," dedim. "Buradayız, seninleyiz. Sakinleş bebeğim, sakinleş. Hepsi geçti. Her şey bitti." Eylül'ün gözleri odaksız bir şekilde bana dokunduğunda Gurur çenesini kız kardeşinin başına yaslamış, ne yapacağını bilmez hâlde bana bakıyordu. "Geçti," diyerek avucumun içinde duran yüzünü parmak uçlarımla okşadım. "Derin nefes al, derin derin." Derin nefesler alarak ona beni taklit etmesi için fırsat sundum. Birkaç derin nefes aldı, ağladı ve tekrar bana uyarak derin nefes aldı.

Eylül hem ağlıyor hem de gösterdiğim şekilde nefesler alıyordu ve yemin ederim bu, karşısında dik duruyor olmama rağmen beni parçalara bölüyordu.

Onu sevdiğimi hissediyordum. Bir ablanın yüreğiyle onu gerçekten seviyordum.

"Evet, işte böyle," diye fısıldadım ve suyu avucumun içiyle yüzüne çarpıp avucumun içiyle yüzünü duruladım. "Evet, bebeğim. Derin nefesler. Evet." Gurur dudaklarını Eylül'ün başının üzerine bastırdı. Ben de sakinleşmeye başlayan ama buna rağmen ağlamaya devam eden küçük kızı yavaş yavaş duruladım. "Evet, derin nefesler," diye fısıldarken ellerim bir anlığına titredi, Gurur'un bakışları elime, sonra da yüzüme dokundu.

Sonunda saçlarına uzandım, saçlarını yavaşça duruladım ve suyun içinde usulca sakinleşen bedenini izledim. "Onu kaldıralım," dediğimde Gurur küvetin içinde doğruldu, sular bedeninden yere akarken Eylül'ü göğsüme çekip Gurur'a geçmesi için yer açtım. "Havlu," dediğimde Gurur hızla havluya yöneldi, o sırada Eylül yüzünü boynumun girintisine saklayıp derin soluklar almaya devam etti.

"Geçti çiçeğim," döküldü dudaklarımdan, parmaklarım sırtında güven verme isteğiyle dolaştı. "İyisin, geçti. Derin nefesler, unutma bunu, derin nefesler." Dediğimi yaptı. Gurur havluyla önümüzde dikilirken başka bir yöne bakıyordu. Eylül'ü yavaşça doğrulttum, altındaki ıslak şeyi sıyırıp çıkardım ve sadece iç çamaşırıyla olduğu için hızla havluyu alarak ıslak bedenine dolayıp, "Bir adım atacağız şimdi, yaslan bana ablam," dedim. Kolunu omzuma atıp zar zor büyük bir adımı dışarı atarak küvetten çıktı. "Gel bebeğim," diyerek kapıya yöneldim. Gurur hızla banyodan çıkıp yatak odasının kapısını açarken, "Gurur, su," dedim, ardından dudaklarımı oynattım: "Ve sakinleştirici."

Gurur başını sallayıp merdivenlere yönelirken, Eylül'ü karanlık yatak odasına sokup, yatağın kenarına oturttum ve banyoda unuttuğum kıyafetleri yok sayarak elbise dolabına yöneldim. Gurur'un bol tişörtlerinden birini çıkarıp, kendi şortlarımdan alarak yatağa döndüm. Üzerindeki ıslak iç çamaşırlarını ondan izin alarak çıkardıktan sonra tişörtü kafasından geçirdim. Kukla gibi hissettiren kollarını tişörtün içine sokarak onu giydirdikten sonra, "Uzan bebeğim," diyerek onu yatağın üzerine yönlendirdim. Titriyor, ıslak saçları tişörtün üzerinde koyu renk

lekeler bırakıyordu ve camdan içeri sızan sokak lambalarına ait ışıklar, ürkek bedenini hafifçe aydınlatıyordu.

Eylül tam uzanacakken kolumu tutup, "Abla," deyince gözlerimi ona indirdim. "Lütfen gitme."

"Gitmeyeceğim, hep burada olacağım." Yatağın ucuna oturdum. Kasıldığını görünce panikledim ama ona çaktırmadım. "Derin nefes alacak mısın? Az önce gösterdiğim gibi."

Eylül, "Alamıyorum," dedi, eli boğazına giderken dizlerini karnına çekerek cenin pozisyonu aldı. "Aldırmıyor." Tekrar ağlamaya başladı ama bu kez bedeni daha az spazm geçiriyor, kasları gevşemiş görünüyordu. Suyun ona iyi geldiğini anladım ama bu uzun sürmeyecek gibiydi. Gurur ağrı kesici ve sakinleştiriciyle beraber elinde bir bardak su tutarak içeri girdi.

"Güzelim," diyerek yatağa yaklaştı. "Hadi bunları içelim, abim."

"Abi," diye fısıldadı Eylül yüzünü yastığa saklayıp titreyerek. "Abi, çok özür-"

"Eylül, ilaçlarını içersen özrünü kabul edeceğim," diye fısıldadı Gurur. "Kaldır kafanı güzelim." Eylül bunu istemiyor gibi yatakta küçülebildiği kadar küçüldü, sonunda Gurur'un ısrarlarına karşı koyamadı ve kafasını kaldırdı. Gurur diline ilacı koyup suyu içmesi için ensesine destek sağlarken yatağın ucunda oturmuş onları izliyordum.

Suyu yutmakta zorlandı, başta tıkandı ama sonunda yutabildi ve tekrar hıçkırarak başını yatağa koyup, yüzünü yastığa saklayarak, "Öldü," diye fısıldadı. "Onu çok sevdim ve o öldü." Bu, o gece Eylül'den duyduğum son cümleydi. Yenik düştüğü yorgunluk, bir uyku olup zayıf bedenine çöktüğünde ve ondan geriye koca bir sessizlik kaldığında, odanın ortasında Gurur ile öylece birbirimize bakıyorduk.

Yatağa tırmandım, Eylül'ün yanına kıvrılıp gözlerimi yüzüne çevirdim ve "Kuru bir şeyler giyip yanımıza gel," diye fısıldadım. Gurur söylediğimi yaparken ikinci kez düşünmedi. Eylül'ü ortamıza aldık, uykusunda bir elini benim boynuma koydu, diğer elini kendi göğsüne saklayıp sırtını abisine yasladı. Gerçekten derin bir uykuya daldığını hissedene kadar, onunla o yatakta, öylece kaldık.

Gurur uyumadı, ben de uyumadım; sessizlik her yerimize bulaşmış leke gibiydi. Sessizce yataktan kalkıp alt kata indiğimde Eymen koltukta oturmuş, kafasını ellerinin arasına hapsetmiş düşünüyordu. Yanına oturduğum âna dek varlığımı fark etmedi.

"Uyudu," diye fısıldadım.

"Ölecek gibiydi," dedi Eymen gözlerini kaldırıp duvara bakarken. "Onu oraya götürdüğüm için kendimi affetmeyeceğim."

Elimi kardeşimin dizine koyup, "Böyle olacağını hangimiz öngörebilirdik ki?" diye sordum.

"Öngörmeliydim. Sırf iyi bir babanın gölgesi altında büyüdüm diye onu anlamadım. Onun gözlerinde gördüğüm şeyi anlayamadım," diye fısıldadı. "O kızın yüzüne nasıl bakacağım?"

"Gel," diyerek Eymen'in omzuna kolumu atarak onu kendime bastırdım. Yüzünü boynuma sokarken, "Bu geceyi unut mavişim," dedim sertçe yutkunarak. "Bu gece hiç yaşanmadı."

"Elimde olsaydı onun zihninden bu geceyi silerdim. Keşke onu görmeseydim. Keşke onu götürmeseydim. Keşke ağladığı için dayanamayıp onu oraya götürmeseydim."

"Bu hikâyede herkes kendini suçluyor," dediğimde Eymen'in nefesini boynumda hissettim. Siyah saçlarını okşadım ve "Ama gerçek şu ki bu hikâyedeki tek suçlu bu gece öldü," diye fısıldadım. "Burada dinlen. Uyumaya çalış." Eylül'ü örttüğümüz battaniyeye baktım. Ardından Eymen'den ayrılıp battaniyeyi alarak Eymen'in bacaklarının üzerine bıraktım. "Unutma maviş, bu gece hiç yaşanmadı."

Şafak gökyüzünü yırttığında, ardından güneş bulutların arkasından uzun kollarıyla yeryüzüne dokunduğunda, mutfak masasının önünde oturmuş, parmaklarımın arasında yanan bir sigarayla camdan dışarıyı izliyordum. Sigarayı dudaklarıma götürürken Emsal'in bakışlarını hissettim, zihnimdeki bir anının içinden bana uzandı ve unutmayı dilediğim bir cümleyi tekrarladı: *"Eylül beni bir kız çocuğunun kalbiyle seviyor. Kızımın kalbindeki beni alırsanız, onu öldürmez misiniz sanıyorsun?"*

Gözlerimi yumup dumanı dışarı üfledim. Nikotin ağır geldi, başımı döndürdü, öksürdüm ve sigarayı kül tablasına koydum. Eylül gece sadece babasını değil, kendi kalbini de öldürmüştü. Bu gerçek çok ağırdı ama bu gerçekle yaşamayı önce biz öğrenmeli, sonra da ona öğretmeliydik.

Gurur'un, "Sigara mı içiyorsun?" diye sormasıyla, arkamda olduğunu hissederek gözlerimi aralamam bir oldu.

"Aslında alışkanlığım değildi," dedim, ardından gözlerimi sigaraya indirip, "Eylül uyuyor mu hâlâ?" diye sordum.

"Evet." Adım seslerini dinledim, tam önüme geldi, karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Yüzü ruh gibi beyazdı, ela gözlerine karanlığın daniskası çökmüştü. Kül tablasında duran sigaramı alıp, "İçme," dedi durgun bir sesle. Ardından sigarayı dudaklarına götürdü. Sigaramı içişini izlerken tepki vermedim, konuşmadım; sanki kelimeler elini ayağını çekmiş, bir valizin içine tüm anlamlarını koyarak bu evi terk etmişti. "Ben içerim senin yerine."

Sustum, o da sustu.

"Çok iyi idare ettin." Bu cümleyi duymayı beklemediğimden parmaklarında duran sigaraya bakmayı bırakıp tekrar gözlerinin içine baktım. "Sen olmasaydın, tek başıma ne yapardım bilmiyorum. Onu nasıl toparlardım, bilmiyorum."

"Ona ne oldu?"

"Sadullah icabına baktı," dedi, neyden bahsettiğimi anlaması için o ismi zikretmemem gerektiğine şükrettim. "Zaten bir çöp parçasıydı. Sonu bu olacaktı. Onu teslim etmeyecektik."

Elimi masanın yüzeyinde kaydırıp elinin üzerine koyduğumda gözlerini yerden kaldırıp bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Buradasın," dedi, "Eylül de burada. İkiniz buradayken iyiyim." Gözlerini birleşen ellerimize indirdi. "Zeliha, ben teşekkür ederim."

"Neden teşekkür ediyorsun?"

"Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Gördün. Onu sakinleştiremedim. Nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemedim. Sen olmasaydın o..." Gözlerini yumup kaşlarını çattı. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Ben senin sevgilinim," dediğimde sertçe yutkundu. "Belki daha fazlası olacak olan o kişiyim. Senin yanında olmayacağım da kimin yanında olacağım, Gurur? Eylül sadece senin değil, benim de kız kardeşim. Ben daima burada olacağım." Parmaklarım parmaklarını daha sıkı kavradı. "Çıkış yolunu her zaman birlikte bulmadık mı? Yine birlikte bulacağız."

Kafasını eğdi, birleşen ellerimizin üzerine alnını yasladı ve "Siktir," diye fısıldadı. "Seni hak edecek ne yaptım?"

"Böyle söyleme."

"Eylül'ü nasıl iyileştireceğim?" Alnını ellerimize daha sert bastırdı. "Ruhum bu kadar hastayken onun ruhuna nasıl iyi geleceğim ben, Zeliha?"

"Sen onun her zaman babasıydın," dedim sertçe. "Şimdi de öyle davranacaksın. Sen bir baba olmayı çok küçük yaşlarda öğrendin, Gurur. Bir baba ne yaparsa, sen de onu yapmaya devam edeceksin. Ayakta kal. Kendini suçlamanın sırası olmadığını söylemiştim. Şimdi sadece bir abi değil, bir baba gibi ayakta duracaksın çünkü o kız çocuğunun sana çok ihtiyacı var." Parmaklarımı hareket ettirip alnına tüy gibi dokundum. "Sana ihtiyacımız var, yüzbaşım."

"Bunu kimden öğrendi?" diye sordu kendi kendine.

"Eymen söylemedi," dediğimde başını salladı.

"Biliyorum, o yapmaz," diye cevapladı. "Ama bunu nasıl öğrendi?"

"Bunu ondan öğrenmek için üzerine gitme, şu an değil," dediğimde başını tekrar salladı.

"Yapmam."

"Süreç zor olacak ama seninleyken üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok," dedim ve buna inanmak istedim. En çok da kendim inanmak istedim.

"Herkesi mahvettiğim düşüncesini söküp atabilsem şu siktiğimin kalbinden, şu siktiğimin ruhunu bir durdurabilsem," dediğinde kafasını kaldırmasını sağladım, avucumu yanağına bastırdım ve "Ben yanındayım, tamam mı?" diye sordum sertçe. "Her şeyi toparlayacağız. Eylül'ün dağılan ruhunu, Yener'in kaybolan kalbini, seni, bizi, toparlanması gereken her şeyi birlikte toparlayacağız. Yalnız olduğun günler geride kaldı, Gurur. Artık ben varım. Artık biz varız. Birlikte toparlayacağız."

"Ya seni tanımasaydım? Ömür billah ben içinde olduğum o karanlık odada bir köşeye oturup, böyle çaresiz, böyle yıkılmış mı hissedecektim?" diye sordu. "Sen o odanın kapısının altından sızan ışık oldun bana." Elimi dudaklarına götürüp acıyla, hissettiği boşlukla ama içinde yanan büyük minnetle öptü. "Teşekkür ederim sana. Ömrüm boyunca, ömrüm sürdüğünce, ömrüm yettiğince ben hep minnettar kalacağım sana."

"Ben senden teşekkür ve minnet beklemiyorum, ben senden sadece hep yanımda olmanı, hep birlikte olmayı bekliyorum," dedim buruk bir tebessümle. "Atlatılmayacak bir şey olmadığını bana öğreten senin varlığındı. Şimdi bana öğrettiğin bu şeyi, gerekirse unuttuğun anlarda sana hatırlatacak, vazgeçtiğin anlarda sana ben öğreteceğim."

Dudakları parmaklarıma yaslı şekilde, minnetini saklamadan, uzun uzun baktı gözlerimin içine. Bu onun gözlerinin dilinde, ne kadar is-

temesem de edilmiş binlerce teşekkürdü aslında. Hepsini kabul ettim, hepsinden fazlasını ona vermek istedim.

Güneş doğdu ama bulutların arkasından çıkmadı, Eylül'ün bu evin duvarlarının ardına saklanan ruhu gibi saklandı. Eymen hiç uyumadı, Gurur da hiç uyumadı ve ben de uykusuzlukları uzayıp giderken onlara eşlik edip sık sık üst kata çıkarak Eylül'ü kontrol ettim. Saçları ıslak uyuduğu için huzursuz hissettim, baş ağrısı çekmemesini, hasta olmamasını diledim ama şu an kurduğum bu senaryoların hiçbirinin umurunda olmayacağını biliyordum.

Öğleye doğru yağmur bastırdı, gökyüzü Eylül'e ağladı. Üst kata çıkıp onu kontrol etmek için içeriye kafamı uzattığımda, gözlerinin açık olduğunu fark ettim. Bakışları karşıdaki duvardaydı, cenin pozisyonunda uzanmaya devam ediyordu ve uzun bedeni yatağın içinde küçücük kalmıştı. Varlığım çok net olsa da beni hissetmedi. Belki beni gördü ama kafasını çevirip kapıya doğru bakmadı. Ağlamıyordu. Gözleri kan çanağıydı ama sanki tüm gözyaşlarını gece akıtmıştı. Sadece bir ruh gibi cansız gözlerle duvarı izliyordu.

Ağır adımlarla içeri girip onu rahatsız etmemeye çalışarak elbise dolabının önünde dikildim. Daha sonra omzumun üzerinden ona baktım. Sessizlik o kadar uzadı ki bununla başa çıkamayacağımı düşündüm ama çıkmak zorundaydım, abla diyerek bana sığınan o kıza gerçekten ablaymış gibi hissettirmek zorundaydım.

Sonunda derin bir nefes alarak yatağın ucuna oturdum. Ağırlığımla çöken yatakta varlığımı hissetti, gözleri anlık bana dokundu. Gerçekten son âna kadar içerideki varlığımın farkına varmamış mıydı? Öyle çok mu kopmuştu ruhu? Bedeni boş bir şekilde mi uzanıyordu bu yatakta? Gözlerinde ruhuna rastlayamadım. Geriye güzel bir deri bırakarak kalkıp gitmişti sanki.

Gözleri gözlerimdeyken yeniden ağlar sansam da ruhunun kaybolduğunu o harelerdeki boşlukla karşılaşınca daha net anlamıştım. Birkaç saniyenin sonunda, "Abim iyi mi?" diye sordu, bu onun dudaklarından duymayı beklediğim son soru olduğundan donup kaldım. Gözlerimin içine daha dikkatli bakarken elini yastığın altına sakladı.

"Sen iyiysen iyi, sen kötüysen kötü," dedim açıkça, ondan bir şeyleri saklayan bir de ben olmak istemedim. Yeterince kör edilmişti, yeterince sağır kalmıştı olup bitenlere.

"Sorumluluğu alacağım," demesini beklemiyordum, ağlamaktan bitap düşmüş sesi pürüzlüydü. Öksürüp boğazını temizlemeyi denedi, titreyen elini yastığın altından çıkararak, "Onu zor durumda bırakmayacağım," diye fısıldadı.

"Eylül," dediğimde yavaşça doğruldu, yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturup, dağılmış bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Bunca zaman görmezden geldiğim her şey önümde duruyorken kör taklidi yapmak kolay olandı belki de," diye mırıldandı. "Belki de bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmeme rağmen aptal bir şeyin peşine düşmüştüm. Aptal bir şeyin." Gözlerini kucağına düşen titrer hâldeki ellerine indirdi. "Sevginin."

"Sen hak ettiğin bir şeyi istiyordun," diye fısıldadım.

"Hak ettiğim bir şeyi isterken en çok abimi yaraladığımı nereden bilebilirdim ki? Belki de biliyordum." Çenesi titredi, gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Söylediğin gibi abla, derin nefes," diye fısıldadı. "Derin nefesler." Elini boğazına götürüp, titreyen alt dudağını ağzının içine çekerek kaybetti. "Gözümün önünde çırpınan abilerimi görmezden gelip bir hayalin peşine düştüm. Ve şimdi hayallerim yıkıldı. Altında kaldığım için mızmızlık etmeyeceğim." Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Pişman hissetmeliyim, belki paramparça olmalıyım, onun için ağlamalıyım, yaptığımdan utanmalıyım ama ben..." Sustu, söyleyeceği şey ağır hissettiriyor olmalıydı. "Böyle bir şeyi..."

"Dün geceyi yaşanmadı saymak zorundasın," dediğimde, bu söylediğim onun için beklenmedikti ama birinin onu sarsarak daldığı uykudan uyandırması gerekiyordu. Sessizce, "Onu öl-" diyecekti ki sözünü keserek, "Böyle bir şey yaşanmadı," dedim.

Başını önüne eğdi. Yaşanmıştı. Bunu yok sayamazdı. Kalbini yerinden sökmüş, sonra da babasına değil, kalbine ateş etmiş, kalbini öldürmüştü. Bu gerçekle nasıl yaşayacağını düşündüm. Söyleyeceğim her şey birer altı boş motivasyon cümlesi olacakmış gibi geliyordu ama öte yandan o uçurumdan düşmeye devam etmesine izin veremezdim. Bir dal parçası bulup tutunmak zorundaydı. Buna mecburdu. Bu şekilde yaşamayı öğrenecekti. Ondan beklediğimiz şeyin korkunç olduğunu bilsem de onu hayata bağlayabilmemiz adına bazen ondan düşünmesi korkunç şeyler de beklemek zorundaydık.

Elimi elinin üzerine koyup, "Dün gece yaşanmamalıydı ama yaşandı," dedim, "şimdiden sonra bunu yaşanmadı saymak zorundasın." Bu

cümleleri pervasızca kurduğum için kendimden tiksindim ama başka yolu var mıydı? Onu düştüğü uçurumdan çıkarabilmemin başka yolu olsaydı, bunu da denerdim ama yoktu. "Gözlerimin içine bak," dediğimde korkarak bunu yaptı. Bedeni titriyor, acıyla kasılan ellerini dizlerine bastırıyor, yine de avucumdaki sıcaklıktan kaçamıyordu. Elini elimin içine alarak kaldırıp, "Geçti," dedim, "bir kâbustu, uyandın. Bitti."

"Onu sevdiğim için kalbimden utandım," diye fısıldarken sesi titredi ama gözleri dolmadı, gözlerinde hâlâ o boşluk vardı. "Ben... Ben bir canavarı seviyordum ve son âna kadar o canavarı sevmeye devam ettim." Sonra sustu, bu gerçek ona çok ağır gelmiş olmalı ki sustu. Parmaklarında patlayan silahın o adamı öldürdüğünü sanıyordu ama ruhunu hedef almıştı. Eylül Çalıklı, aslında o gece kendi ruhunu yaralamıştı. Belki de öldürmüştü. Bu yarayı nasıl saracaktık? Eğer ölmüşse o ruh, onu geri nasıl uyandıracaktık? Karman çormandım.

"Bayrağı öpmeden uyumazdım," diye fısıldadığında kalbimin yandığını hissederek başımı salladım. "O ne yaptı? Bayrağı ayaklar altına aldı." Kafasını kaldırıp çatık kaşlarla yüzüme baktı. "O ne yaptı?" diye sorduğunda bir sonraki cümleyi duymasam da o cümleden korktum. "Anneme tecavüz etti."

"Sen-"

"Ben babamı değil, bir vatan hainini, annemin tecavüzcüsünü öldürdüm," dediğinde ruhsuz bakan gözlerindeki hislerin tam olarak çekildiğini görerek sertçe yutkundum. "Öldürdüm." Bu gerçeği bana değil, kendisine söylüyor gibiydi. Avuçlarının içine baktı. "Ben onu öldürdüm."

Tecavüzü biliyordu. Nasıl bilirdi? Nereden bilebilirdi? Donmuş hâlde ona bakarken, buruk bir tebessüm dudaklarına yayıldı, ardından ellerini birden yüzüne kapatıp, "Onu öldürdüm," diye fısıldadı acıyla. "Onu çok sevmiştim. Onun gibi birini nasıl bu kadar çok sevmiştim?"

Ağladı. Ama sessizce. Yas tuttu ama sessizce. Kendinden tiksindi belki ama sessizce. Öte yandan bir askerin kardeşi olduğunu hissettirdi bana, bir haine hain demeyi bildiğini gösterdi, bir pislik için üzülmenin onu daha da yıktığını hissettirdi bana; paramparça içimle tek parça gülümsedim ona. Yüzünde duran elini tutup yavaşça yüzünden çekerken, "İyileşmen için her şeyi yaparım," dedim. "Geçecek Eylül, imkânsız bile hissettirse, inan bana."

Gözünden bir damla yaş akarken sustu, sessizliği o anda daha gürültülü geldi. "Uyuyabilir miyim?" diye sorduğunda elimi geri çekerek

şefkatle başımı salladım. "Benimle kalır mısın?" diye sorması, beklemediğim bir şeydi ama bunu da şefkatle kabullendim.

Yatağa uzandı, arkasına uzanıp onu kendime çektim ve uyuyana kadar bekledim. Babası için ağlayan o küçük, yaralı kız çocuğunun akıttığı son gözyaşını tenimde hissettim. Biliyordum, bundan sonra o kız çocuğu babası için ağlamayacaktı çünkü yaralıydı ve sanırım ölecek, geriye gerçeklerle yaşamayı öğrenmek zorunda kalan bir kadın bırakacaktı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Kaldırımın kenarına oturup bir sigara yaktığımda, Devran tam karşımda durmuş yüzümü izliyordu. Birinin karşısında hiç çöküp yere oturmazdım ben çünkü çoğunlukla insanlar birini yerde görünce soluklanmak istediğini düşünmez, düştü sanarak tekmeyi yapıştırırlardı. Devran öyle değildi ama. Karşısında yere çöküp bir sigara yaktığımda, biri beni görmesin diye önümde dikilir, ben ayağa kalkana kadar beni önünde gizlerdi.

"Eylül nasıl?" Sonunda bu soruyu sordu, içi içini yiyordu belli ki.

Sigarayı dudaklarıma götürürken, "Çok ağladı, sonra birdenbire sustu," dedim, bir şey avucuma batıyor gibiydi, oysa cam falan da yumruklamış değildim.

"Leşi ortadan kaldırması kolaydı kolay olmasına ama Eylül'ü toparlamak kolay olacak mı bilmiyorum, Gurur," dedi Devran ve çıkarıp bir sigara yaktı.

"Onu bayrağı öptürerek büyüttüm ben," dediğimde gözleri hâlâ bendeydi, benimse gözlerim yerdeydi. "O bir babayı değil, bir teröristi ortadan kaldırdı." Kendimi buna inandırmak istedim ama içimde bastıramadığım o suçluluk yine boğazıma kara ellerini sarmıştı. "Ama küçük bir kız çocuğu yanı var, işte ben o yanıyla ne yaparım bilmiyorum kardeşim."

"Tanıdığım Eylül ise eğer, o bayrağı yine öper, öper başına koyar da..." Sessizleşti. Sonra, "Onu bu denli sevmesine izin vermeyecektin be kardeşim," diye fısıldadı, sesi suçlar tonda değildi. Yine de altında uzandığım o suçluluğun biraz daha ağırlaşmasına yol açtı. Haklıydı.

Sigarayı dudaklarıma götürdüm ama içemeden geri çekip, kaşlarımı çatarak başımı önüme eğip, "Onu ben öldürmeliydim," dedim. "Eylül'ü

düşünüp durdum, ne oldu? Perişan olacak sandığım kız, perişanın da ötesinde, mahvoldu."

"Onu şehir dışına götür, biraz değiştir olduğu ortamı. Ama önce al karşına oturt, suçluluk hissetmesine izin vermeden izah et durumu. Olan oldu. Yaşanan şeyin altından kalkana kadar üzerindeki yükü hep birlikte tutup yukarı çekeceğiz, o da o yükün altından çıkacak."

Başımı salladım.

Devran yere çöküp avucunu omzuma koydu ve "Yap bu konuşmayı, Gurur. Geç kalma daha fazla," dedi. "Eylül'ün içinde yanan ateşi söndürebilecek tek kişisin, bunu unutma. Ona her şeyi anlat, yanlış yaptıysa yaptı, o yanlışı paçavra babasına değil, kendisine yaptı. Kendisiyle barışana kadar ne kadar dil dökmen gerekiyorsa dökeceksin. En başından beri onun bir tane babası vardı." Parmağını göğsüme bastırdı. "Sendin."

Doğrulup kalkarken sigarayı yere fırlatıp, "Onun yükünü gerekirse kendi sırtıma alacağım ama onu daha fazla bunun altında ezdirmeyeceğim," dedim. *Bir abi değil, ona yine, yeniden bir baba olacağım.*

"Ben her şeyi hallederim. Sen Eylül ile ilgilen," dedi Devran, işte o hep böyleydi, bir noktada ben bir şeye bulaşırdım, o benim kaybolduğumu kimseye belli etmeden benim yerimi doldurur, yapmam gerekenleri yapardı. "Yener, Balıkesir'den dönüyor bu gece," dediğinde ona baktım. "Gerisi bende. Ben onu toparlarım. Sen kardeşine odaklan."

"Eyvallah kardeşim."

Sessizce cipe yürürken arkamdan baktığını hissettim ama dönüp ona bakmadım. Arabaya bindiğimde başımı geriye atıp koltuğa yaslandım ve avuçlarımı direksiyona koydum; içimde bir kaos büyüdü, vurmak istedim, bir şeyleri yıkmak, parçalamak ve ateşe vermek ama yapmadım. Gözlerimi açıp tavana baktım.

"Birini halletmeden diğeri çöküyor üzerime," diyerek arabanın güneşliğini indirerek güneşlikte sabit duran fotoğrafa baktım. Zeliha'nın kadraja bakıp gülümsediği fotoğraf bir anlığına göğsümdeki gamı sildi. "Sen hâlâ içimde devam etmem için göğsümden süzülüp önüme düşen o ışıksın."

Güneşliği kaldırmadım, orada dursun istedim. Yol boyu o güzel gülümsemesiyle beni izlesin istedim. Yolumu kaybettiğim anda gülüşüne bakayım, yolumu bulayım, gözlerine bakayım, yaşamak için bir sebebim olsun istedim.

Yol beni onunla yaşadığım evin önüne getirdi ama ayaklarımda o eve gidecek gücü bulamadım. İlk kez içinde Zeliha'nın olduğu bir eve gitmek istemedim. Eylül'ü görmek, o küçük, güzel yüzündeki acıya bir kez daha şahitlik etmek istemedim. Onu gözümden sakınıp saklamıştım, onu her şeyden koruyabilirim, onu o orospu çocuğundan bile koruyabilirim sanmıştım ve sonunda ördüğüm bariyerler çatlamış, diktiğim duvar yıkılmış, biricik kız kardeşim o duvarın altında kalmıştı.

Anahtarı cebimden çıkardım ama anahtar deliğine sokamadım. Kapıyı çalmak istedim, anahtarıma rağmen beni gözlerinde bana karşı bitmeyen anlayışıyla karşılasın, kapımı o açsın istedim. Elim zile gitti, zili çalarken yüzüme soğukkanlı bir ifade giydirdim; oysa çok zordu, Eylül'ü gördüğüm an gardımı yine indireceğimi biliyordum.

Zeliha kapıyı açtı, yüzü solgundu ama gözleri beni gördüğü anda parladı. Bunu hak edip etmediğimi düşündüm. O mükemmeldi, onu hak edecek ne yapmış olabilirdim? "Anahtarın vardı," dedi göğsümü yumuşatmak ister gibi.

İçeri girerken, "Kapıyı sen aç istedim," diye fısıldadım.

"Eylül yukarıda," diyerek girdi cümleye ve devamında, "Üç gündür olduğu gibi yataktan çıkmadı," dedi.

"Bir şeyler yedi mi?"

Zeliha başını önüne eğip iki yana salladığında, parmaklarımı çenesine koyup kafasını kaldırmasını sağladım ve "Elinden geleni yapıyorsun," dedim, gözlerimin içine umutla baktı. "Teşekkür ederim."

"Etme, lütfen," dedi tekrar başını iki yana sallayarak.

Cesur koltukta oturmuş, sessizce zemini izliyordu. Bize baktığını hisseder gibi oldum ama dönüp kardeşime bakamadım. Ağır geldi. Taşıyamadım. Çünkü biliyordum, benim gibi o da çaresiz hissediyordu; tıpkı benim çok korktuğum gibi o da Eylül için çok korkuyordu.

Gözlerim, Zeliha'nın gözlerinde derinleşti.

Ona bakarken bir süre sustum, sessizlik dilime bulaştı ve gözlerim tek huzurumda dolaştı. Üst kata yöneldiğimde arkamdan gelmedi. Sessizce mutfağa giden holde kıvrıldığını gördüm. Odanın kapısında durup derin bir nefes aldım. Geçen birkaç gün sessizliğiyle kalbimi sağır etmişti. Kapıyı tıklatıp yavaşça araladığımda yatakta doğrulduğunu gördüm. Yorganı karnının üzerinden dizlerine bırakıp kafasını kaldırarak bitkin bir yüzle gözlerimin içine baktı.

"Müsaaden var mı?" diye sordum içeri girmeden önce, başını sallayarak gözlerini dizlerinin üzerine düşen yorgana indirdi. Yatağın ucuna kadar gelip, oturmadan gözlerimi indirip ona baktım. "Üzerine bir şeyler al, çıkıyoruz."

Korkuyla gözlerimin içine baktı, bu korkunun nedenini anlayamadım ama içim pare pare ezildi. Neyden korkuyordu? Onu korkutan neydi? Onun korkuları boynumu eğdirecek güçteydi.

"Nereye?" diye sorduğunda sesinin zayıflığı altında ezildim.

"Nereye olmasını istersen," dediğimde kaşlarını çatarak yorganın üzerinde birleştirdiği ellerine baktı. "Ama biraz dışarı çıkalım."

"Ben bunu," dedi, sustu, kuru dudaklarını birbirine bastırıp, "istemiyorum," diye fısıldadı.

"Sana kalkmanı söyledim," dedim ona yaklaşıp yüzüne eğilerek. Çenesini tutup kafasını kaldırdığımda korku gözlerinde daha da büyük gölgelere dönüştü. Kalbim ezilse de "Hadi abim," dedim, "lütfen kalk."

Sanki yataktan çıktığı an bir canavar onu bulmaya gelecekmiş gibi, bir çocukmuş gibi gözlerimin içine çaresizlikle baktı ama buna bir süre daha devam edemezdi. Bu şekilde kendini bana ve dünyaya kapatamazdı.

"Hadi benim çiçeğim." Yorganı tuttuğumda korkarak elimi yakaladı, gözlerimin içine baktı. "Ben varken," dedim üstüne basa basa, "güvendesin. Her zaman ve her yerde. Daima güvendesin."

"Abi, lütfen," diye fısıldadı güçsüzce ama gözlerimde gördüklerinden kaçamadı. Yorganı kaldırmama izin verdi. Onu belinden tutup doğrularak kaldırdım. Ayakları yere bastığında ne kadar güçsüz düştüğünü fark ettim. Elleri ve dizleri titriyordu. "Hadi benim çiçeğim," dediğimde tekrar elini omzuma koyarak kuvvet almaya çalıştı. Berjerin üzerinde duran montuma uzandım, siyah montumu ona giydirdiğimde küçük bedeni montumun içinde kayboldu. Tedirgin gözlerle kapıya, sonra da bana baktı ama yanında olduğumu hissetmiş olacak ki onu kolumun altına çektiğimde benimle yürümeye başladı.

Onu merdivenlerden indirirken Zeliha köşede durmuş, hemen önünde dikilen Pars'ın başını okşayarak bizi izliyordu. Sorgulamadı, bir şeylerin başında ve sonunda olduğumuzun farkında bir şekilde sadece bizi izledi.

Cesur'un yine bize doğru bakamadığını fark ettim. Eylül'ün birçok kez saçlarını okşasa da ağzını bıçak açmıyordu. Gözlerim Cesur'un sessizliğe gömülmüş çehresinde anlık olarak dolaştı. Bir canavarın haya-

tımızdan çıkıp gittiğine mi inanamıyordu yoksa o canavarı küçük kız kardeşimizin yok ettiğine mi bilmiyordum ama ruhundaki ağrıyı hissediyordum.

Kapıdan çıkmadan önce, "Geç kalmayız, Zerda," dedim ama yüz ifadesini göremedim, Eylül'ü kapıdan çıkarıp asansöre yönlendirdim. Evden çıktığı anda daha da ürkek görünmeye başlamıştı gözüme ama aynı zamanda canlılık ve hayat dolu olan yeşil gözlerindeki ışıklar sönüktü, bakışları hissettiği korkuya rağmen donuktu.

Onu arabanın ön koltuğuna oturtup, yavaşça emniyet kemerini bağlarken birbirimize her nedense bakamadık. Cenazesini sırtımda taşımışım gibi ağır hissediyordum kendimi. Oysa canlıydı, nefes alıyordu, yanı başımda ürkek bir şekilde durmuş, hissettiklerinin geçmesini bekliyordu.

Kapıyı kapatıp ön taraftan sürücü koltuğuna dolaştım. Arabayı çalıştırırken göz ucuyla ona baktım. Dizinde duran ellerini yumruk yapmış sıkıyor, uzun tırnaklarından bazıları kırılmış olsa gerek kısa görünüyordu. Geç kalmış bir konuşmayı yapacak olmanın kahreden sorumluluğunun midemi bulandırdığını hissederek arabayı sürmeye başladım.

Araba on beş dakika, bilemedin yirmi dakika nereye gittiğimi bilmiyor olmanın getirdiği kaybolmuşlukla ilerledi. Sonunda durduğumuzda çaprazımızda karanlık bir çocuk parkı, önümüzde karanlık bir sokak vardı.

"Sana anlatmam gerekenleri en başında anlatmayıp buna sebep olduğum için özür dilerim," dediğimde bedenini dikleştirip huzursuzlukla parmaklarını birbirine bastırdı ama dönüp bana bakamadı. Sustuklarımdan utanan bendim, benim sessizliğim yüzünden yaptıklarından utanan neden oydu? Bakışlarımı yüzüne çevirip, "Kendimi seni bir canavarla tanıştırmaya hazır hissetmemiştim. Bencillik ettim."

Sertçe yutkundu. Arabanın karanlığı yüzünü gizliyordu benden ama sıktığı ellerini gizleyemiyordu. Huzursuzluğunu, yıkılmışlığını gizleyemiyordu; hissettiklerini gizleyemiyordu.

"Yaptığın şeyin doğru olduğunu savunamam, Eylül," dediğimde gözle görülür şekilde titredi. "Ama yerinde olsam, aynısını yapmayacağımı da söyleyemem." Paketimden bir sigara çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim, ardından çakmağımı çıkardım ve ateş yanmadan önce çakmak taşından çıkan ses onu ürküttü. "Nasıl bir canavarla karşı karşıya olduğunu bilmeden, koşulsuzca onu sevmeye devam etmen için izin verdim sana. Şu an hissettiklerinin sorumlusu benim, bunu söylemek çok acı

geliyor ama benim işte. Seni bir masala inandırdım ama en başından beri benimle beraber o kâbusun içindeydin." Sigarayı dudaklarımın arasında sıktım, camı indirdim ve dumanı dışarı üflerken, "Merak ediyorum, bunu kimden öğrendin?" diye sordum.

"Duydum," dedi beklenmedik şekilde hızlı yanıtlayarak. "Bunu bana biri söylemedi."

Üstüne gitmek istemediğim için nasıl duyduğunu sormak yerine, "Ne kadarını duydun?" diye sordum.

"Onun bir vatan haini olduğunu, sana kurduğu tuzağı, annemin tecavüzcüsü olduğunu duydum." Tüm bunları soğukkanlılıkla söylemesini beklemiyordum. "Duymadıklarımın, duyduklarımdan fazlası olduğunu biliyorum," dedi parmaklarını eşofmanına sürterek. Başını önüne eğdi. "Ama artık onun olduğunu sandığım kişi olmadığını biliyorum.".

Bakışlarım yüzünde dolaşırken, "Benden de dinlemek ister misin?" diye sordum. "Sana geç kaldıklarımı anlatacağım."

Başını aşağı yukarı salladı ama sesi soluğu çıkmadı.

"Şiddetin en ağırıyla büyüdüm," diye başladığım cümle, donuk bir şekilde ellerine bakakalmasına neden oldu. "Geçtim bir çocuğu, bir yetişkine, bir suçluya bile uygulanmaması gereken seviyede." Kalbindeki deliği kapatmak istiyordum, her şeyi bilirse, belki kendini daha az suçlu hisseder diye umuyordum; yoksa bunlar bilmesini isteyeceğim şeyler değildi. "Cesur'u korumak kolay değildi, aldığım hasar kadar olmaması için savaşsam da o da çok büyük hasarlar aldı. Bir gece Cesur'un yüzüne bakıp, neden babamı sevmiyorsun diye sorduğun o gece sana cevap vermek yerine acı sözler etmesinin, seni ağlatmasının nedeni buydu. Yoksa Cesur seni hiç ağlatır mıydı sence, Eylül? Cesur benim sakin yanım, durgun tarafım, onun gibi birini öfkeden deliye döndüren birini hayal edebiliyor musun?" Başını aşağı yukarı salladı. "Onu affedebilirdim," dediğimde sertçe yutkunarak dönüp bana baktı. "Bana uyguladığı şiddetin korkunçluğunu bir kenara koyup, onu yine de affedebilirdim ama elini bir bana değil, Cesur'a da sürdü, anneme de sürdü. Kalbinde biraz vicdan yükü varsa diye söyleyeceğim bunu, aç kulağını, son kez söyleyeceğim o şeye dikkatini ilk ve son kez ver. Annemizi başka erkeklerle paylaştı." Eylül'ün bakışları yüzümde donuklaştı. Sindirmesini bekledim ama vicdanındaki yarığı kapatmak için çok da vaktim yoktu. Hızlı olmak zorundaydım. "Benim de taciz edilmeme göz yumdu."

Eylül titreyen elini kaldırıp dudaklarına götürdüğünde, "Zarar görmedim ama görebilirdim, kendimi savunmayı küçük yaşlarda öğrenmeseydim, o gece büyük zararlar görebilirdim," dedim ve bu söylediğimden utandım. Küçük kız kardeşimin bunu bilmesi beni çok utandırdı. Eylül'ün eli hâlâ ağzındayken, gözlerinin kenarlarında parlamaya başlayan inci tanelerini görebildim, görebildim ama duramazdım, o vicdan yarığını kapatmam gerekiyordu, onu vicdanından arındırmam gerekiyordu. Madem bir kez bu uçurumun önüne gelmişti, öyleyse uçurumun dibindeki her şeyle yüzleşmesine göz yumacaktım. "Cesur'la yalın ayak, Ankara'nın soğuğunda kaç kez sokakta kaldığımızı, ayaklarımızın altında yaralarla, annemizin çığlıklarını dinlediğimizi biliyor musun? Hepsini o yaptı. Şu güzel gözlerinden akıp giden yaşa değiyor mu sence öyle birisi?" Başını iki yana salladığında, "Güzel," dedim, "dinlemeye cesaretin var mı dahasını?"

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Ayrıntılara girmedim, girsem delirirdi; girsem bu defa onu öldürdüğü için açılan vicdan yarığını değil, onun ruhunda açılan suçluluk yarığını kapatmak zorunda kalırdım. Bunu istemedim. Törpüledim zulmü, anlattım ona. Törpüledim hissettiklerimi, anlattım ona.

Sonunda, "Kendini suçlama," dediğimde o gözler ağlıyordu. "Çünkü o sana öyle bir kimlikle geldi ki, eğer bana o kimlikle gelseydi, yaptığı her şeyi sineye çekebilecek bir çocuk olurdum. Sen çocuksun, Eylül. Küçük bir çocuğu sevgiyle kandırmak o kadar kolay ki. Seni sevgiyle kandırdı. Bize hiç vermediği için bizi hiç kandıramadı ama seninle nasıl oynaması gerektiğini biliyordu. Güzel Eylül'üm benim, belki her şeye rağmen kalbinde bir yerlerde hâlâ o vardır, bilmiyorum ama sen o gece bir babaya kıymadın, sen bir teröristin infazını gerçekleştirdin. Hepsi bu."

"Abi," diye fısıldadı, "özür dilerim."

"Sen benden değil, yaşananlardan değil, kendinden özür dilemelisin. Çünkü senin o güzel kalbindeki sevgiyi bir kez olsun hak etmedi ama o yüce sevgiyi tadabildi."

"Ben," diye başladı cümlesine, sonra suçlulukla başını eğdi. "Onun tecavüzü sonucu mu dünyaya geldim?"

Keşke alnımın çatısına bir silah dayasaydı, hiç düşünmeden o silahı ateşleseydi de bana bu soruyu soran o olmasaydı.

Eylül, "Öyle, değil mi?" diye sordu sessizce. "Sustuğunda bu gerçeği değiştiremiyorsun abi."

"Özür dilerim," dedim neden özür dilediğimi anlayamayarak.

"Annem benden tiksiniyor mu?"

"Saçmalama!" Sigaranın ölü külü kırılıp üzerime düştü. "Saçmalama abim! Annem ölür sana, ölür senin için."

"Abi," diyerek hıçkırdı, ellerini ağzına iyice bastırıp, "Neden onun kızı olmak zorundayım ki?" diye sordu yakarışla. "Neden babam sen değilsin ki?" Parmaklarını yüzüne yaydı, güzel gözlerini benden gizledi. "Abi, neden biraz bile üzülemiyorum ölmesine? Neden biraz bile üzülemiyorum şu an onu öldürdüğüme?" Dişlerimi sıktım. Susmasını istesem de susmadı ve "Bir babayı değil, bir teröristi, bir tecavüzcüyü, sizin celladınızı öldürdüğüme inanıp, neden biraz bile üzülemiyorum onun ölümüne? Artık taş kalpli miyim? Ben kötü birisi miyim?" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Uzanıp onu kendime çektiğimde çırpınmadı, bana sokuldu ve yüksek sesle ağladı. "Özür dilerim abi, bu kadar kör olduğum, sana o geceyi yaşattığım için özür dilerim!"

"Sen bir babayı değil, bir teröristi yok ettin çünkü," dedim üstüne basa basa. "Lütfen güzel çiçeğim, lütfen kendine bunu yaşatma daha fazla."

"Abi, kalpsiz miyim ben?" diye hıçkırdı.

"Öyle bir kalbin vardı ki senin, onu bile sevebilecek bir kalbin vardı," dedim dudaklarımı saçlarına bastırarak. "Geçti abim, kâbus bitti."

"Özür dilerim," diye fısıldayarak sessizce boynumda ağladı. Saniyeler dakikaların üzerine damladı, zamanı çizdi, o zamanın içinde kavrulsam da onun karşısında buz tutabilmeyi bildim. Parmaklarım sırtında dolaştı, ona bir şeyler söylemek istedim ama o an konuşamadım; insan sevdiği biri yanında ağlarken dilsize dönebiliyordu bazen.

Sonunda yavaşça onu kendimden uzaklaştırdığımda, elim torpidoya uzandı. Torpido gözünden katlanmış, küçük Türk bayrağını çıkarıp, "Öp," dedim hiç düşünmeden. "Öp şunu." Gözlerinin içine baktım. "Ve görevden geldiğim geceler, hep söylediğin o şeyi söyle."

Titreyen elleriyle bayrağı elimden aldı, gözlerinden yaşlar akarken sessizce dudaklarını bayrağa bastırdı, ardından yine bayrağı bir atasının elini öpmüş de başına koymuş gibi başına yasladı. "Çok şükür ki Allah beni bir Türk askerinin kardeşi olabilmem için bu dünyaya gönderdi. Ben Şanlı Türk Askeri'nin kız kardeşiyim, damarlarımdaki kan şahit olsun ki ben de bir Türk askeriyim," dedi küçük bir kızken söylediği şeyi tekrarlayarak. "Ne mutlu," diye fısıldadı, "Türk'üm diyene."

"Bir askerin kardeşine yakıştığı gibi," dedim göğsümde şişen hisle. "Peki hâlâ istiyor musun?"

Alnı bayrağa yaslıyken duraksadı, ardından kafasını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı ve saatin ibresi hızla geriye doğru dönerken, geçmişin içindeki bir anıdan bana, *"Ben de bir asker olmak istiyorum,"* dedi, o anının içinde yeşil gözleri gururla parlıyor, üzerinde benim kamuflaj ceketimle kendi etrafında dönüyordu.

"Eylül," dedim gözlerinin içine bakarak. "Hâlâ bir Türk askeri olmak istiyor musun?"

Çenesi titrerken, "Her şeyden çok," diye fısıldadı.

Hiç düşünmedim, doğrudan, tek nefeste, "Sınava hazırlanmaya başla," dedim.

ZELİHA ÖZDAĞ

"Vardın mı?" diye sorarken parmaklarım Pars'ın sivri kulaklarında turluyordu. Babam gülerek, "Vardım kız vardım, ene, yol boyunca mesaj atıp durdun. Üç dört saatlik yolda beş dakika uyutmadın beni he," dedi hattın öteki ucundan.

Derin bir nefes alarak, "Seninle de çok vakit geçiremedik bu sefer, ondan içim buruk biraz," diye mırıldandım.

"Öbür hafta ananı da alır gelirim belki, bilmiyom," dedi babam. "Günlerdir bir tuhafsın, söylemiyon da bana. Kavak ağacını da göremedim. Teşekkür ettiğimi de, tamam mı? Evi toparladım ben çıkarken."

Kapı çalınca, "Bir şeyim yok canımın içi," dedim, "ararım yine seni. Gurur'a da söylerim teşekkür ettiğini."

"Tamam nazlı ceylanım, öptüm çok babam, dikkat et kendine," diyerek telefonu kapattı.

Telefonu kapattığı an gözlerimi yumup, dişlerimi sıkarak, "Yalancı çoban gibi hissediyorum kendimi," diye fısıldadım vicdan azabıyla.

Kapının kulpunu indirmemle, aralanan kapının öteki ucunda göğsüne katlanmış bir Türk bayrağı bastırmış Eylül'ü görmem bir oldu. Hemen arkasında abisi dağ gibi dikiliyordu. Geri çekilerek kapıyı ardına kadar açtığımda önce Eylül içeri girdi, ardından Gurur girdi ve bakışlarım sorguyla Gurur'un gözlerine kilitlendi.

Gurur sadece gözlerini açıp kapattı, bu bir onay gibiydi ya da her şeyin yoluna gireceğini söyleme şekliydi, o an için buna anlam yükle-

yemedim. Eylül, göğsüne bastırdığı bayrakla salonun ortasında durdu, ardından bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirip, "Zeliha abla," diye fısıldadı. "Dün yaptığın çorbadan yine yapar mısın? Çok güzel kokuyordu ama yiyememiştim de."

Hızlıca, "Yaparım tabii ki!" dedim, sesim çok yüksek çıkmış olacak ki Gurur bana yandan alaycı bir bakış attı, Eylül'ün ise dudaklarında gözleri donuk baksa da içten olduğuna inandığım bir tebessüm belirdi.

"Rahatsızlık için özür dilerim ama duşu da kullanabilir miyim acaba?"

"Tabii ki, sana kıyafet çıkarayım," dedim hızlıca merdivenlere yönelerek. Gurur'un da arkamdan geldiğini hissettim ama dönüp arkama bakamadım bile. Elbise dolabını karıştırmaya başladığımda benimle beraber odanın içindeydi.

"Ne bu acele?" diye sordu, duraksayarak omzumun üzerinden ona baktım.

"O, iyi mi?"

"İyi olacak."

Gözlerinin içine daha yoğun gözlerle baktım. "Peki sen, sen iyi misin?"

"Daha iyi olacağım." Omzunu kapının pervazına yaslayıp burukça tebessüm etti. "Çünkü sen buradasın."

Birkaç parça kıyafet çıkardıktan sonra bedenimi ona döndürüp, "Cesur biraz önce çıktı," diye mırıldandım. "Sanırım son birkaç gün ona ağır geldi. Hava almaya ihtiyacı vardı. Ben okuldayken burada, Eylül ile kalıyordu, Eylül'ün ruh hâli ona çok ağır gelmiş olmalı."

"Muşta da Eylül'ü görmek istiyor ama Eylül'ün henüz buna hazır olmadığını söyledim," dedi Gurur.

"Ne konuştunuz?"

"En başında konuşulması gereken her şeyi." Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Sanırım hiç pişman değil. O, sadece mahcup hissediyor. Bir babayı değil, bir teröristi yok ettiğinin farkında."

"Yine de bu onun için çok ağır."

"O yüzden bu gece bir karar aldım," dediğinde ona doğru adımladım. Tam önünde durup, kıyafet yığınını göğsüme bastırarak gözlerinin içine sorar gibi baktım ama cevaplamasa da sorun değildi, her şeyi paylaşmak zorunda değildi; özellikle de bu kadar sıkıntılı bir süreçten geçerken ondan açıklamalar beklemeyecek kadar aklı başındaydım.

Kollarını göğsünden çekerek yüzümü avuçlarının içine aldı ve "Eylül bir asker olacak," dedi, söylediği şeyi başta algılayamadım, daha sonra-

sındaysa farkındalık gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu. "Çünkü bana bir askerin kalbine ve ruhuna sahip olduğunu kanıtladı."

"Böyle bir şey için..."

"Hazır olup olmadığını mı merak ediyorsun?" diye sordu zihnimin içine girmiş gibi. "Hazır, Zerdali. Hep hazırdı."

"Bu onu iyileştirecekse ve bunu istiyorsa eğer-"

"Bu onun çocukluk hayaliydi."

"Üstesinden gelebilecek güce sahip," dedim hiç düşünmeden. "O Emsal'in kızı değil, senin kız kardeşin."

"Artık Emsal diye biri yok hayatımızda. Ben varım, sen varsın, Eylül var, Cesur var ama öyle bir canavar yok."

Buruk bir tebessümle, "Yok," diye fısıldadım.

Tam kapıdan çıkacaktım ki beni bileğimden yakalamasıyla, bileklik-lerimizin parçaları birleşerek bir kalp şeklini aldı. "Zeliha," dediğinde bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildi. "Muğla'ya gidelim mi?"

"Ne?"

"Sen, ben, Eylül ve diğerleri. Muğla'ya gidelim mi? Nefes alma payı olarak."

"Gidelim, gidelim tabii ki," dedim şaşkınlıkla. "Ama bu iyi bir fikir mi?"

"Eylül'ün değişikliğe ihtiyacı var ve bence... Bizim de."

"Gidelim o zaman," dedim hiç düşünmeden.

Eylül o gece pek konuşmadı ama onun için yaptığım çorbadan tam tamına iki kâse içti. Sonra sofrayı toparlamama yardım etti. Gözleri donuk bakıyordu ama en azından küçük de olsa iletişim kurabilmenin bir yolunu arıyordu.

O gecenin son saatlerinde bana bakıp sessizce, "Bu gece salonda yatayım ben," dedi, "sizin odanızı yeterince kullandım. Hem belki televizyon izlerim, Pars ve Leon'u severim," demişti. Her ne kadar rahatını düşünsem de teklifini kabul etmiştim çünkü Leon ve Pars ile vakit geçirmenin ona biraz olsun iyi geleceğini düşünmüştüm. Emsal ile ilgili merak ettiği hiçbir şey yoktu, sorular gözlerinde bile gezinmiyordu; sanki Emsal'i kalbinden de zihninden de ruhundan da usul usul silmeye başlamıştı.

Yaşananları sadece tim biliyordu, timin dışına çıkmayacaktı ama ben de Eymen de şahit olmuştuk; bu yüzden Eymen'in de benim de ağzımız sıkı kalacaktı. Zaten kardeşim kendini bu denli suçlu hissediyorken ağzını açıp tek kelime edemezdi.

Muğla'ya gitmek konusunda kararımız netti. Tüm arkadaşlarımızı toplayacak, küçük bir ara vermek için bu tatilin başlatma tuşuna basacaktık ama bundan önce Yener'in mevzusunun açıklığa kavuşması gerekiyordu. Sonucun olumlu olacağından neredeyse emindik, Gurur ve Muşta büyük riskler almışlardı ama kafamı kurcalayan Yener'in sağlık durumuydu. Bir şeyleri yoluna koyduklarında bile Yener'in sağlığının getirildiği nokta değişmeyecekti; tehlikedeydi. Kendini zorlayacaktı, bedenini zorlayacaktı, sağlığını zorlayacaktı. O bunu göze alabilirdi ama Muşta ve diğerleri sadece endişeli hissediyordu.

Ertesi gün Simge ile birlikte onun kampüsünün bahçesinde saatlerce oturup kahve içtik, notlarını okurken neredeyse hiç konuşmadı, ara sıra havadan sudan konuştu ama konuştuğu hiçbir konunun içinde Yener'e rastlamadım. Eylül'ün durumundan ona bahsedemediğim, aynı zamanda içinde bulunduğu hisleri dile getirmesini sağlayamadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Kendimle alakalı, içimde baş gösteren ve bastırdıkça daha da şiddetlenen sorunları da tam olarak çözebildiğim söylenemezdi. Bir şeyleri çok fazla içimde yaşadığımdan olsa gerek, ellerimde bir titreme baş göstermişti. Bunun sinirsel bir durum olduğunu, sonunda geçeceğini biliyordum ama karton kahve bardağını tutarken kahvenin bir kısmını pantolonuma döktüğümde, Simge de bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiş olacak ki elinde tuttuğu notları kenara koyarak bakışlarını yüzüme çevirmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu yeşil gözlerini yüzümden ellerime indirirken.

"Yok," diye yalan söyledim, güneş uzun zaman sonra ilk kez okulun bahçesini hem aydınlatıyor hem de sıcaklığıyla bedenimi ısıtıyordu. Üzerimdeki şişme montun fermuarını indirip montu çıkardım ve kenara koyup bedenimi ona döndürdüm. "Peki sen nasılsın?" Bu soruyu beklemediğinden gözlerini yan tarafındaki notlara çevirdi, tam onlara uzanacakken bileğini tutup bana bakmasını sağladım. "Kaçmayı bırak. Mesajlarıma da dönmedin. O gün neler oldu?"

Aptalı oynayarak, "Hangi günden söz ediyorsun?" diye sordu ama neyi sorduğumu iyi biliyordu, sadece bundan kaçıyor, konuşmak istemiyordu.

"Yener ve sen," dememle, "Yener ve ben diye bir şey yok," dedi sertçe. Tepkisine karşı şaşkınlığımı gizleyemedim. Gözlerinin içine daha dikkat-

li baktığımda, "Sorma bana bunu," diyerek gözlerini yere indirdi. "Tüm uyarılara rağmen onun üzerine gittim ve sonucun ne olacağını hissediyor olmama rağmen o sonucun beni etkilemesinden kurtulamadım."

"Sana kötü bir şey söylememiştir," dedim umutla.

"Söylemedi," diye itiraf etti. "Ama keşke söyleseydi. Ne bileyim, duygularını dökseydi, rahatlamak için konuşsaydı, sert konuşsaydı ama konuşsaydı işte. O sadece..." Kaşlarını çattı, olup biteni zihninde yeniden canlandırdığını fark ettim; zihninde gerilen perdede o anıları yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Bunun böyle olacağı belliydi. Oraya gitmemeliydim," dedi.

"Ona kızgın mısın?"

"Biraz bile değilim."

"Peki ne hissediyorsun?"

"Onun yanında olamadığımı hissediyorum," diye itiraf etti. "Bir anda aramıza bir duvar ördü. Ona biraz bile kırılmadım, biraz bile kızmadım ama yine de böyle hissetmeyi durduramıyorum." Nasıl hissettiğini sormamı bekledi ama cevap veremeyeceğini, sıkışmış hissedeceğini bildiğimden bunu sormadım. Gözlerini minnet duygusuyla bana çevirip, "Geri döndü mü?" diye sordu.

"Dün gelmiş ama onu görmedim."

"Umarım iyidir."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," dediğimde başını aşağı yukarı salladı.

"Evet, ondan öylece vazgeçecek de değilim," demesini beklemiyordum. "Sadece ona alan tanımam gerektiğini fark ettim çünkü kaybolmuş hâlde. Önünü göremeyen birinin geleceğinde olmaya çalışırsan seni kendisinden uzaklaştırır çünkü senin de kaybolmandan korkar. Korktuğunu gördüm. Korktuğunu gözlerimin içine baktığı anda gördüm."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Üzerine gidip onu köşeye sıkışmış hissettirmeyeceğim ama geri çekilmeye de niyetim yok," dedi omuz silkerek. "Bana bir kez gitme dedikten sonra git demesiyle ilgilenmiyorum açıkçası."

"Yürü be," dedim gülümseyerek. "Ama geri tepmemesi adına söylüyorum, biraz kendini geri çekmelisin."

"Hoşuma gittiğini hissediyordum, onu hep beğeniyordum ama ona bir şeyler hissettiğimi o gece yaşandığında anladım, Zeliha. Bir insanın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğu gerçeğiyle o kadar sert yüzleştim

ki anladım, bu hayatta geç kalmak tek bir saniyeye bakıyormuş. Bir saniye bile insanın geç kalmasına yetiyormuş." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ona neredeyse geç kalıyordum."

"Kolay olmayacak çünkü o kolay biri değil."

"Biliyorum, isteyeceğim biri değil diye düşünmüştüm çünkü zamparanın teki ama... Bir yanı var, o yanı çok farklı işte. Görmediğimi sanıyor ama onu ilk andan, gözlerimiz dikiz aynasında buluştuğu andan beri görebiliyorum." Bacaklarını öne uzatıp gerindi, ardından konuşmama izin vermeden, "Ona var ya," dedi hırsla. "O söylediği son şeyi öyle bir yedireceğim ki aklı hayali şaşacak. Küçük fil. Kendini ne sanıyor? Yanlış duvara tosladı."

İlk kez içten güldüm. "Sanırım geri dönecek," dediğimde anlamadı, derin bir nefes aldım. "Yani asker olarak kalacak."

Simge, "Gerçekten mi?" diye sordu iri gözlerle.

"Gerçekten. Kesinleşene dek ona söylemezler diye düşünüyorum. Tekrar hayal kırıklığı yaşamaması adına."

"Kalkıp dans etmekle, gidip onun götünü tekmelemek arasında bir yerdeydim," dedi komik bir yüz ifadesi takınarak.

"Süreç onun için daha zor olacak ama hiç değilse kendini toparlayacak," dediğimde Simge bunun hakkında yorumda bulunmadı. O da biliyordu bunun ne kadar zor olduğunu, sağlığı açısından riskler taşıdığını ama Simge benim bildiğim bir başka şeyi daha biliyordu. Yener'in yaşam damarının asker olmasına bağlı olduğunu ve asıl bunu ondan alırlarsa o damarın kopacağını.

"Şu Emsal'i ne zaman teslim edecekler? Keşke dağın ortasında kafasına sıksalar," dedi öfkeyle, bir an dondum, damarlarımın kasıldığını hissederek, "O herif hakkında konuşmayalım," diye mırıldandım.

"Size yaşattıklarından sonra onu gerçekten parçalarına ayırmak istiyorum," dedi Simge. "İlk geldiğimde seni ne hâlde bulduğumu hatırlıyorum. Sonrasında olanlar... O heriften nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmiyorum."

Ellerim birden titremeye başladı, Simge'den saklamak için ellerimi kazağın içine gizleyip sessizce, "Bir yere uğramam gerek," diyerek ayaklandım. Simge'nin bakışlarının şaşkınlıkla bedenimde dolaştığını hissetsem de o bakışlara karşılık vermedim, veremedim.

Ben bile bunun bu denli altında kalıyorken, Eylül'ün nasıl sırtlanıp ayağa kalkacağını merak ediyordum. Adımlarım hızla kampüs bahçesi-

nin dışına gitti ama sanki gittiğim, geçmişin içinde saklanıp beni gafil avlamayı bekleyen anılardı.

Sırtımı binalardan birine yaslayıp derin nefesler almaya başladığımı hatırlıyorum. Her şey üzerime geliyormuş gibi hissettiğim bir andı. Sanki karşımda duran binalar dalgalanıyor, üzerime doğru devriliyordu. Gözlerimi yumup titreyen ellerimi durdurmak için tırnaklarımı avuç içlerime sapladım ve Eylül'e nefes aldırdığım gece olduğu gibi derin nefesler almaya başladım. Eylül kafamın içinde, "*Özür dilerim abla,*" deyince gözlerimi hızla açtım. Kalp atışlarım çok şiddetliydi ama en azından artık üzerime devrildiğini düşündüğüm o binalar yerli yerinde hareketsizce duruyorlardı.

Kader, bir gün Eylül'ün gözyaşları içinde bana bu cümleyi kuracağını biliyordu belki ama ben bunu yaşayacağımı hiçbir zaman öngörememiştim. Gerçeğin bir gün bizi sobeleyeceğini biliyordum ama bu şekilde değil, bu şekilde olsa bile bu denli erken değil. Gurur'un nasıl hissettiğini düşündüm, Eylül'ün neler hissettiğini düşündüm, Yener'i düşündüm, elimde olmadan Girdap'ı da düşündüm; hisler birbirinin üzerine bindiğinde ellerim yeniden titriyordu ama artık yürüyebilecek hâldeydim.

Adımlarım beni otobüs durağına kadar zar zor taşıdı ve şanslıydım ki otobüs bu saatlerde daha boştu, oturacak yer bulabilmiştim kendime. Zihnimin içindeki kaosa Gurur'un sesi karıştı, yanımda değildi ama kelimeleri yine benimleydi. Onlara tutundum. Otobüsten inip markete uğradıktan sonra elim kolum dolu bir şekilde yokuşu tırmanmaya başladım.

Yolun karşısına geçtiğimde Cesur ve Gurur oradaydı, yolun kenarında dikilmiş konuşuyorlardı ama onlardan hatırı sayılır mesafe uzaklıkta olduğum için ne konuştuklarını duyamıyordum. Kafalarını çevirip beni gördüklerinde adımlarım hâlâ yavaştı. Zihnimin içinden geçenlerden habersiz gözlerimin içine bakan Gurur'a bakarken gülümsedim.

Kafamın içindeki sese Gurur'un sesi karıştı. "Ver bakayım şunları," dedi elimdeki poşetleri alırken. "Küçücük bedeninle bu kadar ağır şeyi tek başına niye taşıyorsun? Alışveriş yapacaksan bana haber verseydin ya."

"Teşekkürler," dedim, elimde sadece hafif bir poşet kalınca, "Bunu kendim taşırım," diyerek geri çekildiğimde bana dik dik baktı. Cesur, Gurur'a fırsat vermeden elimdeki poşeti alınca bakışlarımı ona çevirdim. "Taşırdım."

"Olur mu öyle şey?"

"Olmaz mı?"

"Olmaz," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Yaşanan onca ağır şeyden sonra bana nasıl böyle yumuşak bir tebessüm sunabiliyordu şaşırdım. Çalıklı ailesi sandığımdan daha güçlüydü.

"Sizin konuşacaklarınız vardır. Ben önden gideyim, hem Eylül'ü de kontrol etmiş olurum. Yalnız kaldı," dedi ve sırtını bize dönerek kaldırımda hızla yürümeye başladı.

Cesur'un arkasından bakarken, "Çok güçlü biri," diye mırıldandım elimde olmadan.

Gurur, "Her zaman öyleydi," dedi. "Onunla her zaman gurur duyuyorum."

Omzumun üzerinden hemen yanımda olan Gurur'a baktım. Emsal'in akıbetinin ne olduğunu bilmiyordum ama onu ortadan kaldırdıklarına emindim. Bir terörist parçasına nasıl davranılması gerekiyorsa, ona da öyle davranmış olmalıydılar. Hatıralarımdan birinde, Cesur her şeyi öğrendikten sonra koşar adımlarla merdivenlere çıkıyor, gözyaşları sessizliğe dönen Eylül'ü kollarına çekerek sıkıca sarılıyordu; hiç konuşmuyor, sorular sormuyor, sadece kız kardeşinin sığınacağı liman oluyordu.

Derin bir nefes aldığımda Gurur, "Senin ellerin mi titriyor?" diye sordu, o bana bu soruyu sorana dek ellerimin titrediğini fark etmemiştim bile.

Geçiştirmek ister gibi, "Bileklerim pek güçsüz, ondandır," diye alay ettim ama alay yüzüme rengini vermedi.

Gurur bir süre yüzümü izledikten sonra, "Bileklerini güçlendirelim o hâlde, Matmazel Zekâ Küpü," dedi beni neşelendirmek ister gibi.

Tek kaşımı kaldırıp, "Nasıl olacakmış o?" diye sordum.

"İstersen uygulamalı olarak gösterebilirim." Gerçekten kendisini değil beni düşündüğünü fark ettiğim için kendimi kötü hissederek zemine bakıp kara zorla güldüm. Bunu fark ettiğinde, "Seninle ringe çıkalım mı?" diye sordu.

Sorusu beni afallattığı için tek kaşımı kaldırıp omzumun üzerinden bir defa daha ona bakarak, "Anlamadım?" diye sordum.

"Aslında basit bir soruydu ama?"

"Ne ringi?"

"Boks," dedi, "ağzımı burnumu dağıtırsan gevşersin."

"Ha ağzını burnunu dağıtabileceğime eminsin yani?"

"Sana karşı boynum kıldan ince olduğu için karşında öylece durup beni yumruklamana izin verebilirim," dedi alayla, ardından ekledi: "Ya da sana nefes aldırmam ve bana vuramadıkça öfkeden deliye dönersin. Tamamen keyfime bağlı."

"Bileklerim güçsüz olabilir ama manevralarım güçlüdür," dedim ona ayak uydurarak.

"Buna tüm kalbimle inandığımı söylemek isterdim," dediğinde ona yan gözle baktım.

"İnanmazsan inanma."

"İnandırmak için hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Ne istiyorsun? Seni yumruklamamı mı?"

"Bana insan içinde yumruk attığını, çevredekilerin toplanıp bana şiddet uyguladığın için polisi aradığını düşündüm," dediğinde bu kez gerçekten güldüm, daha sonra güldüğüm için pişmanlık duyarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Şebeklik peşindesin."

"Ciddiyim, benimle ringe çıkmaya ne dersin?"

"Birileri benim tarafımdan tartaklanmak istiyor anlaşılan."

"Hayır diyemem. Beni tartaklama biçimini seksi bulabilirdim," dedi ve tamamen kafamın içindeki sesleri durdurmanın bir yolunu bulduğu için hissettiğim minnetin çehremi aydınlatmasına engel olamadım. "Akşam benimle buluş ve seninle sert bir date yapalım."

"Zamanı mı?" diye sordum çekinerek.

Titreyen ellerimin nedeninin farkındaydı, belki de bu yüzden, "Zamanı," dedi, "benimle randevuya çıkacak mısın?"

"Düşüneyim bunu," dediğimde omzuyla omzuma vurup daha hızlı adım atmamı sağlayınca ona dik dik baktım. "Yavaş ayı, kaç kilo adamsın, yeri öptürecektin bana."

"Sen bana yapınca sempatik oluyor, ben sana yapmam, body shaming[1] yapıyorsun diye beni Allah'ıma kavuştururlar," diye söylendi.

"Yapmadığın şey mi dangalak?"

"Dangalak mı? İnsan kocasına dangalak mı der?"

"Sen de kendini hepten kocam sanmaya başladın."

"Beni haklı konuma getirmek istiyorsan gidip bir imza atalım da boşa kocanmışım gibi davranmamış olayım, ne dersin?"

[1] Bir insanın fiziksel görünümüne dair eleştirel, olumsuz ya da aşağılayıcı yorumlar yapmak, davranışlarda bulunmak anlamına gelir. (ed.n)

"Yaşlı bir dana olduğun için mi aklın fikrin evlilikte? Hayırdır, geç kalmaktan mı korkuyorsun? Kız daha ne kadar geç kalacaksın? Olmuşsun otuz iki yaşında," dediğimde bana dehşet içinde baktı.

"Üst üste hem yaş zorbalaması yaşadım hem de body shaming," dedi. "Hem sen az önce bana kız mı dedin? Kocacığım demen gereken yerde bir de kız diyorsun."

"Yener nasıl?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim, gözlerini yola çevirerek, "Motosikletiyle geldi," dedi, başta algılayamasam da bir süre sonra zihnime karanlık gibi çöken o cümleye karşılık olarak, "Eskiden kullanmıyor muydu?" diye sordum.

"Evet, görünen o ki eski bir alışkanlık yeniden su yüzüne çıkmış," dedi, sesindeki tedirginliğin beni de kuşkulandırmasına engel olamadım. "Donuktu, pek konuşmuyordu yine. Üzerine çok gitmedik ama sonra Eylül'ü çok merak etti, çok endişelendi, bir anlığına dilinin bağı bile çözüldü, yeniden konuştu hepimizle."

"En azından şu bir an evvel nihayete erse," dediğimde, "Erecek," dedi, "Onur Kırgız bu fırsatı kaçırmaz. Öte yandan gerçekten yardımcı olmak istiyor gibi bir hâli vardı."

"Yener'e bu durumdan bahsettiniz mi?"

"Hayır. Netleşince bahsedeceğiz. Şimdilik dağ evinde kalıyor, gitmek istedi ama Muşta izin vermedi."

Sohbet ede ede binanın önüne kadar gelmiştik. Sitenin içinde ilerlerken Yener hakkında konuşmaya devam etti ama aklının kör bir noktasında Eylül'ün dolaşmaya devam ettiğini biliyordum.

Asansöre binmeden önce, "Evet, randevu teklifime hâlâ yanıt vermedin, bir yanıt alabilir miyim?" diye sordu.

Kat sayısına bastıktan sonra omzumun üzerinden ona bakıp, "Kabul etmezsem bu iri dağ domuzu tüm site sakinlerine dehşet saçacakmış gibi hissediyorum," dedim.

"İri olmam hoşuna gidiyor."

"Sandığından daha fazla," diyerek önüme döndüğümde sırıttığını hissettim.

"Ee, başka övgü yok mu?"

"Bu kadarı yeter sana."

Asansörün kapıları kayarak açılırken, "Peki randevu?" diye sordu ısrarla.

"Kulağa fena gelmiyor."

"O zaman bu gece benimle randevuya çıkıyorsun."

"Çıkalım bakalım."

Anahtarı çıkarıp kapıyı açtığım sırada Cenan da çöpleri çıkarmak için kendi kapısını açmıştı. Omzumun üzerinden o tarafa baktığım an göz göze geldik. Son günlerde bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyormuş gibi endişeyle kaşlarını çattıktan sonra, "Zeliha, Gurur," dedi temkinli bir sesle. "Nasılsınız?"

"İyi, teşekkürler," dedim ona doğru dönerek. "Denk gelmiyoruz birkaç gündür."

"Meşguldür," dedi Gurur birden, Cenan'ın bakışları Gurur'a kaydı ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Düğün hazırlıkları sonuçta."

Bir an şaşkınlıkla, "Ha?" diye sordum.

Cenan, "Boşboğaz," dedi sertçe. Ardından bakışlarını bana çevirip, "Düğün falan yok, sallıyor," diye söylendi.

"Nikâh hazırlıkları diyecektim ya, pardon," dedi Gurur bu kez, Gurur'un sırıttığını gördüm.

"Evleniyor musunuz?" diye sordum şok içinde. "Evet mi dedin?"

"Kapının ağzında konuştuğumuz şeye bak," dedi Cenan elini alnına koyarak. "Bu çocuk gerçekten boşboğaz."

"Öf ya, Allah'ın bildiğini sevgilimden mi saklayacaktım?"

"Saklıyor gibiydin," dedim ona yandan bir bakış atarak. "Şimdi söylüyorsun."

"Ben de bugün gördüm, Muşta nikâh işlemleri için başvuru yapıp delilleri ortada bırakmış." Domuzcuk bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Darısı başımıza."

Cenan'ın boynuna dek kızardığını gördüğüm nadir anlardan birindeydik. "Hayırlı olsun," dedim sevincimi gizleyemeden. "Hoş ben bunun böyle sonuçlanacağını zaten biliyordum ya neyse..."

"Zeliha!" diye çemkirdi Cenan. "Başlama yine."

"Ohoo, ben başlayana kadar siz yolu yarılamışsınız ki Hakan abimle," dediğimde Gurur sinsi bir sırıtışla arkama saklanıp, "Gitgide bana benzemiyor mu sence de bu kız?" diye sordu Cenan'a.

"Aynı boşboğazlık," dedi Cenan bize dik dik bakarak.

"Sizinki de aynı sinsilik," dedi Gurur. "Babamı nasıl kandırdın?"

"Kadınla aynı yaştasın, kocasına baba diyorsun," diye homurdandığımda, "Hayır, o benim cici annem," dedi Gurur eğleniyormuş gibi.

Cenan, "Iyy," dedikten sonra yüzümüze kapıyı kapatınca, Gurur ile aynı anda belki de günler sonra kahkaha attık.

"Ciddi ciddi evleniyorlar mı?"

"Evet, son zamanlardaki tek güzel şey," dedi Gurur. "İstersen son zamanlardaki ikinci güzel şeyi birlikte yapabiliriz."

"Aklın fikrin evlilikte."

"Senin evlilikte galiba çünkü ben randevumuzdan söz ediyordum..."

Dirseğimle boşluğuna vurup kapıyı açtım, içeri girdiğimde arkamdan inleyerek içeri girip, "Yavaş be," diye çemkirdi. "Bir de bana bileğim güçsüz masalları okuyor."

İçeride Girdap ve Yener'i bulmayı beklemediğim için gözlerim iri iri açıldı. Yener, koltukta oturmuş, hemen önünde yere Eylül oturmuştu ve Yener sessizce Eylül'ün saçlarını örüyordu. Cesur ile Girdap'ın da oyun konsolunu televizyona bağladıklarını gördüm.

Eylül, omzunun üzerinden bize bakıp, zayıf, cansız bir tebessümle, "Hoş geldiniz," diye fısıldadı.

Yener'in de bakışları omzunun üzerinden bize çevrildi ama sessizdi. Girdap ile Cesur konsolu bağladıktan sonra, "Biz de tam oyun oynayacaktık," dedi Girdap elindeki oyun konsolu sallayarak.

"Geldiğimde onları salonun ortasında buldum," dedi Cesur mahcup bir gülümsemeyle.

Eylül dizlerini karnına çektiğinde Yener, ördüğü saçın ucunu lastik tokayla bağladı ve "Mükemmel oldu," dedi sessizce.

"Evet, her zaman mükemmel örersin," dedi Eylül aynı sessizlikle. "Teşekkür ederim, Yener abi."

"Ne demek prensesim," dedi Yener, ardından bakışlarını bana çevirdi. "Ailenizin Zeus'u geri döndü."

"O Zeus'u ne kadar özlediğimizden haberin var mı?" diye sorduğumda dudakları yukarı kıvrıldı. "O zaman kimlerin karnı acıktı?"

Eylül ile Girdap aynı anda ellerini kaldırınca Gurur poşetlerden birini kaldırdı ve ben de gülerek poşete bakıp, "Bence acılı tavuğa kimse hayır diyemez," dedim.

Gurur ile birlikte mutfağa geçtik. Gurur, "Eymen hâlâ buralardaysa onu da çağıralım," dediğinde elindeki poşetleri tezgâhın üzerine koyuyordu.

"Bu sabah bir okulu olduğu aklına geldi, Antalya'ya geçti ama hafta sonu gelir," dedim.

"Çocuğa bağırdım," derken kaşlarını çattı. "O da çok sarsılmıştı ama sakince soramadım, üzerine gittim."

"Emin ol Eymen seni anlamıştır," dediğimde, "Anlamış mıdır?" diye sordu.

"Anlamıştır. Hafta sonu geldiğinde onu yemeğe çağırırız, için rahat eder."

"Sana yardım edeyim," diyerek sebzeleri yıkamaya başladı.

Birlikte yemeği hazırlamaya başladığımızda Girdap, "Yardım lazım mı?" diye sorarak içeri girdi.

Gurur, "Yok, siz oyun oynayın," dedi. Ardından bakışları omzunun üzerinden Girdap'a çevrildi. "Sağ olun birader, kafasını dağıtmasını sağlıyorsunuz."

"O bizim de kız kardeşimiz lan," dedi Girdap, "sen git içeri, oyuna kaldığım yerden devam et. Sana daha çok ihtiyaç var. Ben Zeliş'e yardım ederim."

Gurur ikilemde kalsa da "Girdap haklı, git hadi," dediğimde başını sallayıp ellerini yıkayarak mutfaktan çıktı.

Girdap da ellerini yıkadıktan sonra, "Salata yapma konusunda üzerime yoktur," dedi.

"Göster marifetlerini," diyerek alay edip hazırladığım tavukları kızartma aşamasına geçtim. Girdap doğrama tahtasına Gurur'un çıkardığı malzemeleri alarak tüm dikkatini onlara verip kesmeye başladı.

Domatesleri kestiği sırada, "Eylül konusunda çok endişeli olmalısın," deyince duraksayıp bakışlarımı ona çevirdim. "Belli etmemeye çalışıyorsun ama ne hâlde olduğunu görebiliyorum. Söylemem gerekirse, iyi idare ediyorsun, Zeliş. Başkası olsa arkasına bakmadan kaçar giderdi."

Söylediği şey nedense çok hüzünlü hissettirdi. "Yener'i burada bulmayı beklemiyordum."

"Eylül timin göz bebeğidir," dedi Girdap. Dikkatle sebzeleri doğramaya devam ediyordu. "Yener olanları öğrendikten sonra kendisini geri plana attı çünkü bilirsin, kız kardeşler önemlidir." Buruk bir tebessümle doğradığı domatese baktı. "Yener de böyle birisi işte."

"Yener'in varlığı Eylül'e iyi geldi," dedim.

"Senin varlığın da öyle," dedi Girdap. "Eğer sen Gurur'a bu denli destek olmasan, bir şeyleri atlatmaları Çalıklı ailesi için daha zor olurdu çünkü Gurur Çalıklı, ailesinin bel kemiği."

Kızaran tavuklardan birkaçını servis tabağına alırken, "Elimden daha fazlası gelsin isterdim," dedim. "Görmüyorum sanma, sen de çok durgunsun bir süredir."

"Bir yerlerde hâlâ iyi ki var olan birinin artık hayatımda hiç kalmayışıyla yüzleşiyorum," dedi hiç düşünmeden. "Kendi kendime kızıyorum biraz da. Neden böyle hissediyorum diye sorup duruyorum ama cevap bulabildiğimi söyleyemem. Sadece bazen o kadar yakınımdaymış gibi geliyor ki bir yerlerde iyi ki var oluşuna odaklanamıyorum, sanki yanımdaymış gibi geliyor, hâlâ hayatımın içinde dolaşıyormuş gibi." Kaşlarını çattı. "O yüzden daha çok yüzleşiyorum yokluğuyla. Yokken bile varmış gibi hissettirmiş olması aslında uzun zamandır yanımda olmadığını fark ettiriyor."

Yağın içinde kızaran tavuklardan birini daha maşayla alırken, "Onu rüyalarında görüyorsun sanırım," dedim.

"Eskiden haftada bir gördüğüm rüyalar, birkaç gündür her gece, her şafak uğrar oldu. Rüyalarda da olsa yanıma uğruyor ama ara sıra kızmıyor değilim, bari uykumda seni düşünmeyeyim diye sitem ediyorum işte. Kızıyorum ona. Küçücük bir varlığın hayatımı böyle altüst edebilmesi ne garip, değil mi?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Çok garip geliyor bana."

"Bu aralar daha sık rüyalarında görüyorsan, merak ediyorum, bir yerlerden bakıyor musun ne yaptığına?"

"Bir süredir bakmıyorum." Gözlerini elinde tuttuğu bıçağa indirdi. "Saygısızlık etmek istemiyorum çünkü. Seçimini yaptı, evlendi, belki de çok seviyor kocasını, burnumu sokup durdukça kendimi alçak biriymişim gibi hissediyorum." Omuz silkti. "Ama ne bileyim, beni o kadar çok sevdi ki bir daha başkasını sevemez zannettim."

Ya sevmiyorsa o adamı, diyemedim. İçine o umudu ekmekten korkarak bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Ama merak ediyordum, bir insan karşısındakini bu denli seviyorken, bu denli sevdiğini hissettiriyorken, bir daha başkasını sevebilir miydi ki?

Gurur'dan başka bir erkeğin gölgesinin kalbime düştüğünü düşünemiyordum bile. Bir gün birbirimizin hayatından silinmeyi seçsek bile ben başka birine ona baktığım gözlerle bakamazdım. Buna çok emindim her nedense. Mehtap'a içten içe hem çok kızdım hem de onu nedense anladım. Beş parmağın beşi nasıl bir değilse, her insan farklıydı, her insanın yaşam şekli, hissetme biçimi, seçimleri farklıydı.

"Acaba kızı mı oldu yoksa oğlu mu?" diye sorarken buldu kendini. Soruyu bana sormadığını hissettim, daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Mutlu mu? Mesela bu gece bir başka adama yemek hazırlamak için mutfağına girdi mi?" Gülümsedi. "Güzel yemek yapıyordu. Kötü yapsaydı da hepsini bayıla bayıla yerdim ama eli lezzetliydi, ıslak keki çok güzel yapardı. Benim için hep ıslak kek yapardı. Ne zaman buluşsak yanında bir kap olurdu, çantasından çıkarıp bana uzatırken çok utangaç görünürdü. Küçücük bir şeydi işte, göğsümden biraz yukarı geliyordu kafası ama başını kaldırıp bana bakınca sanki ondan yüksekte değil de onun ayaklarının altındaymışım gibi hissederdim."

Gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"İki büyük devirmeden konuşamayan ben, onun yokluğunda bülbül gibi şakıyorum, herhâlde yokluğu iki büyük devirmişim gibi hissettiriyor."

"Bu onun senin içinde küçülmek yerine, gün geçtikçe ne kadar büyüdüğünü gösteriyor," dedim kendimi tutamadan. Sonra söylediğim şeye pişman oldum çünkü hayatına devam etmesi zaten onun için yeterince zorken, bu zorluğu bu tür kelimelerle daha da çıkmaza sürüklemek istemiyordum. Ama bu gerçeği de ondan saklayamazdım. Zaten içten içe hissettiğinin bu olduğunu biliyordum, bu hiç dillendirilmediğinde bile onun içinde şimşek gibi patlayan bir gerçekti.

"Bunu yalanlayamam," dedi başını sallayarak. "O benim içimde her gün biraz daha büyüyor. Küçülmesi, yok olması gereken yerde içimi kaplıyor, içimi yakıp kavuruyor." Doğradığı domatesleri büyük cam kâsenin içine boşaltıp biberleri önüne aldı. "Onun hayatında hiçbir şey olmayı kabullendim ama onu hayatımdaki her şey yapmaktan vazgeçemiyorum."

"Bilseydi pişmanlık hissederdi," dediğimde, "Bunu ondan bir an olsun saklamadım ki," dedi. "Yani pişman olsaydı, çoktan olurdu, Zeliş. Umarım hiç pişman olmaz. Umarım bu hayatta güzel yüzü hep güler, güzel gözleri hep ışıldar, güzel kalbi bir an olsun üzülmez, yas tutmaz."

Salatanın malzemelerini doğramayı tamamladıktan sonra ellerini yıkayıp salatanın sosunu hazırladı. Ben de pişirdiğim tavukları masaya koyup, bardakları çıkardım. Sessizlik içinde yenen akşam yemeğinde huzur aramadım ama yine de bir arada olmak iyi hissettirdi. Yener de Eylül de sessizlerdi ama bence birbirlerinin yanında olmaktan memnunlardı.

Yemekten sonra salonda toparlanıp oyun oynamaya devam ettiler. Yener benimle kaldı, kirlileri toplamama yardım etti ve benim için bulaşık makinesini doldurup çalıştırdı. Normalde yalnız kalınca ya dedikodu yapardık ya da komik bir şeylerden konuşurduk ama bunu yapmadı, belki de yapamadı. Durgun bir su gibi önümde akıyordu ve benim onu izlemekten başka çarem yoktu.

Sanki elimi omzuna koysam, ateşi parmaklarıma bulaşıp koluma doğru yayılacaktı. Hâlâ ateşler içindeydi, hâlâ acıyla kıvranıyordu ama dışarıdan ona bakan, küle dönmüş bir yangın görürdü. Kimse yanmaya devam ettiğini anlayamazdı.

Yener doğrulup boynunu esnetti ve "Gurur ile dışarı çıkacakmışsınız," dedi, "merak etme, biz burada oluruz. Eylül'ün yanında."

Peki senin yanında kim olacak?

Gözlerine uzun uzun baktım.

"Ne oldu?" diye sordu ama ne olduğunu biliyordu.

"Motosikletle mi geldin buraya?"

"Evet," dedi ve önüne döndü. "Neden sordun?"

"Motosiklet kullandığına dair duyumlar aldım, merak ettim öyle." Tedirginliğimi gizlemek için bitki çayını doldurduğum kupayı avuçlarımın arasına alarak kalçamı tezgâha yasladım. "En azından konuşuyorsun."

"Çünkü bu hayatta susmak için bile uygun görünmeyen kişiyim," dedi alayla, duraksayarak bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim ama bana bakmıyordu.

Korumacı yanımı durdurmaya çalışarak, "Çünkü konuşmana o kadar alışkınız ki sessizliğin hepimize boşlukta hissettiriyor," dedim.

Ben onunla alakalı tedirgin düşüncelerin içine çekilmişken Yener konuyu hızla değiştirerek, "Gidip hazırlan sen," dedi, "çıkacaksınız."

Üzerine gitmek istemediğim için başımı sallayarak elimdeki kupayı ona uzattım. "Benim içmek için vaktim olmayacak, benim yerime sen iç," dedim. "Hem bu çayı içene dek düşünmeye vaktin olur."

Yener, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Her şey," dediğimde gözlerini elimdeki kupaya indirdi, ardından kupayı elimden usulca aldı. "Yener, kendi kıyını ateşe verirsen o denizin içinde boğulman kaçınılmaz olur. Bunu unutma, olur mu? Belki o kıyıda seni bekleyen insanlar vardır ve denizin dalgalarıyla boy ölçüşemeyecek kadar yorgun düşmüşsündür. Düşün bunu."

Sessizlikle karşılık verse de zihnine düşünce tohumları ektiğimi biliyordum. Başka bir şey söylememe gerek kalmadı, yavaşça mutfaktan çıkıp onu düşünmesi için kendisiyle baş başa bıraktım.

Cip, tamamen karanlığa gömülmüş bir binanın önünde durduğunda, şehir merkezinden yaklaşık yarım saat uzaklıktaydık. Üzerimde beyaz, yuvarlak yaka bir crop kazak, altımda da siyah deri pantolon vardı ve aracın içi sıcak olduğu için deri montumu arka koltuğa bırakmıştım. Deri montumun hemen yanında Gurur'un evden çıkmadan önce hazırladığı küçük spor çanta vardı, içinde ne olduğunu bilmiyordum çünkü görmemem için beni odaya almamıştı ama konuştuklarımızdan yola çıkarak, şu an buraya gelmemizin ana nedeninin spor olduğunu biliyor gibiydim.

Bakışlarımı ön camdan dışarı çevirip binaya bakarak, "Burası neresi?" diye sordum.

"Bir spor tesisi," diye açıkladı. "Sadece askerlerin kullanımına açık ama uzun zamandır kimse uğramıyor. Nadiren kullanırız."

"Böyle bir yerin varlığından haberim yoktu."

"Sivillerin haberinin olmasını beklemiyordum zaten," diyerek emniyet kemerini çözdü. "Burası özel alan, kamuya açık değil ve sadece askerlerin kullanabildiği bir spor tesisi. O yüzden bilmemen normal."

Emniyet kemerimi çözdüğüm sırada göz hapsindeydim, emniyet kemerini izlediğini görmemek için ona bakmadım. Dışarı ilk adımımı attığımda bedenimi ısıran, delici bir soğuk hissettim. Titreyerek kollarımı bedenime sardığımda deri montumu uzatarak, "İşte, Gelincik," dedi. "Donmadan önce sana bunu giydirelim." Deri montu bana bir çocukmuşum gibi giydirdikten sonra fermuarımı boğazıma kadar çekerek, "İşte oldu," dedi ve arka koltuktan spor çantasını da alarak kapıyı kapattı.

Elimi tuttu, diğer elinin sadece işaret parmağıyla da spor çantasının kulplarını tuttu ve beni spor tesisine doğru ilerletmeye başladı. Tesisin önündeki turnikeden geçmek için spor çantasını yere bırakıp cebinden bir kart çıkardı. Elimi bırakmak yerine çantayı yere bırakmasını sevimli buldum.

Sistem onu tanıdı, isminin ve soy isminin baş harfleri turnikenin çaprazındaki ekranda yanıp söndü. Birlikte turnikeden geçtikten sonra karanlık bahçede ilerlemeye başladık. Spor tesisi tek katlıydı ama uzun bir binaydı. Mermer merdivenleri tırmanırken varlığımızı fark eden

sensörlü lambalar yanarak etrafı aydınlığa boyadı. Kapıda beyaz bir kulübenin içinde duran asker, "Yüzbaşım," diyerek kulübeden çıkıp Gurur'u resmiyetle selamladı. "Uzun zamandır uğramıyordunuz."

"Birdenbire spor yapasım tuttu, Cem," dedi Gurur elimi daha sıkı kavrayarak. "Yengenle çalışacağız."

Askerin gözleri bana dokunmadı, başını aşağı yukarı sallayıp saygıyla, "Güvenliği açıyorum," dedi.

"Sağ olasın, hayırlı görevler," dedikten sonra kapıya doğru döndü. Tesisin cam kapısının ardındaki beyaz lambalar yandı. Cam kapı kayarak iki yana açıldıktan sonra Gurur, "Tesise başkasını alman katiyen yasaktır," dedi, "Anlaşılmayan bir şey?"

"Emredersiniz, yüzbaşım," dedi Cenk saygıyla.

"Güzel, benden ikinci bir emir alana kadar giriş kapısını kilitli tut."

"Emredersiniz, yüzbaşım."

Kayan kapılardan içeri girdik, kapılar kapandıktan sonra kırmızı bir ışık yanıp söndü ve güvenliğin devreye girdiğini belli eden elektronik bir ses duvarlarda çınladı. Sauna kapısının önünden geçtik, ardından ağırlık çalışılan büyük bir salonun içinden geçerek yeni bir koridora çıktık. Bu koridor loştu, kurşungeçirmez camdan duvarları içeriye şehrin uzaklardaki ışıltılarını davet ediyordu.

"Demek bu kasları burada yaptın," dediğimde genzinden gelen gerçek bir kıkırtı içimi sıcacık yaptı.

"Tamamen burada yaptım diyemem. Antrenman yapmaya geliyordum ama çok sık kullandığım bir tesis değil. Ben bu koca bedeni dağlarda yaptım."

Göz ucuyla ona baktım. "Başka neler var burada?"

"Hamam var," dedi, "tellak olma konusunda deneyimlerim de var, denemek ister misin?" Pis pis sırıttı.

"Hadi oradan," diye homurdandım.

"Burada tüm sporları yapabilecekleri alanlar mevcut," diye açıkladı. Sol duvarda kalan ikinci kapıyı işaret etti. "Mesela burada tekvando yapıyorlar. Genelde deneyimli askerler çoğunlukla burada birlikte vakit geçirir, maç yaparlar. Şu kapının arkasında da güreş için hazırlanmış bir alan mevcut, aramızda iyi güreşçiler vardır. Mesela Yaman, güreşten kazandığı madalyaları görsen şok olursun. Yaşından çok madalyası var."

"Senin yaşından çok mu peki?"

"Kız bana bak, sen yaş şakasını çok yapar oldun, senin yüzünden orta yaş sendromuna gireceğim az kaldı."

"Teknik olarak girmen gerekmiyor mu ya?"

Elimi bırakıp ensemden kavrayınca çığlık attım, beni olduğum yerde sarsıp, "Ne diyo'n?" diye sordu, babam gibi konuşması beni güldürdü ve kurtulmak için çırpınmaya başladım.

"Ya Gurur, bıraksana ya!"

"Böyle çırpınırsın işte," dedi keyifle. "Kurtul hadi."

Ensemdeki parmaklarından kurtulmak için ellerimi arkaya doğru atıp parmaklarını tutmaya çalıştım ama yapamadım, ayı çok uzun boylu ve kalıplıydı; değil ona yetişip onu durdurmak, onu yerinden biraz bile oynatamazdım ki ben.

"Ya bırak!" diye çemkirdim ama aslında benimle böyle uğraşıyor olmasından çok büyük keyif alıyordum. İşler çığırından çıkmışken, her şey altüst olmuşken, bencilceydi belki biliyordum ama bu bana normal bir çiftmişiz gibi hissettiriyordu. Olması gerektiği gibiydi sanki. Normal sevgililer gibi.

"Çığırma çığırma, bacağım kadar boyunla öyle bir bağırıyorsun ki, bu ses nasıl çıkıyor senden ya?" diye sorup beni ensemden kavramaya devam ederek kendisine doğru çekti. Sırtım sertçe göğsüne çarpınca dengemi yitirdim ve elimde olmadan tüm ağırlığımı ona verdim. Çenesini başımın üzerine bastırıp, "Şimdi elime düştün," diye fısıldadı. Fısıltısı tüylerimi diken diken ederken sakinleşip ona iyice yaslandım.

Beni kendine doğru çevirdiğinde elinde tuttuğu, ona ait bir kukla gibiydim. Gözlerimi kaldırıp, buz sıcağı gözlerine yerleştirdim; hem yakan hem de donduran bakışlarının içinde kendi yansımam karşımda durmuş beni izliyordu. "Zaten en başından beri elinde değil miydim?" diye sordum o gözlerde kaybolurken.

"Sen henüz doğmadığında, ben henüz doğmadığımda, dünya üzerinde tek bir canlı bile barındırmıyorken bile sen benim henüz var olmamış ellerimdeydin," dedi. Yüzümü avuçlarının içine aldığında bunu çok sevdiğimi fark ettim. Yüzüm en çok onun avuçlarının içine yakışıyordu. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığı vakit, kalbimin yerinden çıkıp onun göğsünün altına saklanacağını düşündüm. Sanki kalbim benim göğsümde değil, onun göğsünde yaşam sürmek istiyordu. Onun göğsünün altında çarpmak istiyordu.

Yüzüm avuçlarının arasındayken beni öpmeye başladı. Dudaklarımız birleştiği an gözlerimi kapatıp bana verdiği o yüce hisse teslim oldum. Gurur'un dudakları ısrardan ve aceleden uzaktı, yumuşacıktı, serin akan bir nehir gibi hissettiriyordu. Dudaklarımın üzerinde hareket edip içime akan o nehrin kalbimi içine aldığını hissediyordum ama bu nehir kalbimi boğmuyor, kalbimi serinletiyor, kalbimi özgürleştiriyordu.

Etrafımda insanlar varken bile hissettiğim yalnızlık, kimse yokken, sadece Gurur'a ait düşünceler zihnimde dolaşıyorken yok oluyordu. Parmağı elmacığımdan gözümün altındaki çukura dek ilerledi. Beni öpmeye devam ederken parmaklarının altındaki nabzı, akıp giden kanın gürültüsünü hissediyordum. Başka şartlar altında tanışsaydık bile kalbimde şu an olduğu yeri edineceğini biliyordum. Bunun düşüncesi bile ruhumu ağrıttı ama dudakları dudaklarımdayken hissettiğim huzuru, içimi dolduran mutluluğu önleyemedi.

Dudaklarımız tek nefeste ayrıldığında, "İyileştiriyorsun beni," dedi, itirafı kalbimi zonklattı. "Değiştiriyorsun, dönüştürüyorsun, o çirkin yaralı kabuğumdan çıkarıyorsun, güzelleştiriyorsun." Yüzüm hâlâ avuçlarının içinde hapisken alnını alnıma yasladı. "Sen olmasan çok çirkin olurdum ben," diye fısıldadı.

"Böyle konuşarak kalbimi yerinden oynatıp duruyorsun."

"Kalbin yerinde kalsın ve sonsuza dek atsın, benim için atsın," dedi, "ben aklını yerinden oynatmak istiyorum."

"Yapmadığın şey değil."

"Senden her seferinde daha fazlasını istiyorum ve bu beni delirtecek, kafayı yedirecek bana. Manyaklaştırıyorsun sen beni."

Gözlerimi kaçırdım ama o, durup yüzümü izlemeye devam etti. Bana bakışı kalbimi eritiyor, aklımı yitirmeme neden oluyordu. Mantık da yoktu onun olduğu yerde. Olacak gibi de değildi. Aşkın deliliğe ne kadar yakın bir duygu olduğunu daha iyi anlıyordum onun sayesinde.

"Hadi çiçeğim," diyerek yanağımı okşadı. "Ringe çık benimle."

Gözlerimi yüzüne çevirip, "Ciddiydin," dediğimde, "Sana söylediğim şeylerin ne kadar ciddi olduğunu kavrayamadın mı sen hâlâ?" diye sordu.

Elimi tutup beni koridorun öteki ucuna yürütmeye başladı. Bir salona girdiğimizde önce her yer karanlıktı, sonra Gurur ışığı yaktı ve beyaz ışık salonu aydınlattı. Yerde bir minder vardı, duvar kenarında iki

büyük kum torbası ve kum torbalarının yanında da beyaz dolaplar yer alıyordu.

Spor çantasını sallayarak, "Üzerini değiştir," deyince dönüp ona baktım.

"Boksla ilgili bildiğim hiçbir şey yok."

"Öğrenirsin."

"Ne kadar kolaymış gibi söylüyorsun ya!"

Sırıttı. "Hadi hadi," diyerek üzerimdekileri işaret etti. "Çıkar."

Etrafıma bakınıp, "Kamera?" diye sorunca, "Yuh amına koyayım ya," dedi abartıyla. "Kamera olan yerde sana üstünü çıkar der miyim sence ben?"

Üzerimdeki montun fermuarını indirirken, "Ne bileyim be, panikledim," dedim aceleyle.

"Vakit kazanmaya çalışıyormuşsun gibi geldi bana, Gelincik, hadi bakalım, çıkar," diyerek üzerindeki paltoyu sıyırdı.

Çantanın fermuarını açtığımda benim için koyduğu kısa şortu ve sporcu sütyenini gördüm. Kendisi için de bir şort koymuştu sadece. Şortumu ve sütyenimi alarak, "Soyunma kabini yok mu?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırırken çantaya doğru eğilmiş şortunu alıyordu. "Daha önce görmemişim gibi davranacaksın yani?" diye sordu. "Hepsini gördüm. En ince ayrıntısına kadar. Hatta senin bile görmediğin yerlerini gördüm." Gözlerini kıstı. "Nefisti."

"Ay öküz, hayvan," dedim elimde olmadan, birkaç adım geri sektiğimde bu hareketim onu güldürdü.

"Ceylan derken ne kadar haklıymışım, seke seke kaçtı," dedi alayla.

"Sapık sapık konuşma!"

"Sapıklığın kralını yaptıktan sonra kızlar," diye alay edince gözlerimi devirerek ona sırtımı dönüp önce üzerimdeki montu, ardından crop ve sütyeni çıkardım. Sırtım açığa çıktığı için bir ıslık çaldı.

"Şu belindeki kavise bak amına koyayım," dedi boğuk bir sesle. "Aklımı oynatacağım."

Omzumun üzerinden ona bakıp, "Sus be sapık köpek," dediğimde başını geriye atarak kahkaha attı. Onu bu kadar keyifli gördüğüm için birden yüz ifadem yumuşadı. Yaşananları zihninden biraz silebildiğimi hissettim, daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek sporcu sütyenini üzerime geçirip pantolonumun düğmesini çözdüm.

"Bunu da sırtın bana dönük yaparsan mucize gibi görünen kalçalarını göreceğim, seyir zevkini anlatamıyorum şu an, keyiften dört köşeyim," diye şakıdı arkamda. Homurdanarak altımdaki pantolonu yavaşça aşağı sıyırdığımda, "Kalp hastası olmak için ideal bir yaş mı acaba otuz iki?" diye sordu, onun da beni keyiflendirmeye çalıştığını anında anladım.

"Tansiyon, şeker, hepsi için uygun bir yaş gibi görünüyor, Dağ Domuzu."

"O yüzden tansiyonumu yerinden oynatıp şekerimi çıkardın şu an sanırım," diye fısıldadı erkeksi bir sesle.

Alt dudağımı emip, yavaşça şortu bacaklarımdan geçirip yukarı çektim. Ona doğru döndükten sonra katladığım kıyafetlerimi yere bıraktım ve "Evet, şimdi bana ne yapacaksın?" diye sordum.

Gözlerine çöken karartılarla, "Bana bunu bu şekilde soramazsın, çok azdırıcı," dedi hiç düşünmeden.

"Ringe çıkacağımızı sanmıştım?"

"Kucağıma çıkman da fena olmazdı."

Gülerek boynumu esnettim. "Hadi."

"Ne hadi?"

"Gurur, spor yapmayacak mıyız?"

"Ha, evet," dedi bocalayarak. Altındaki pantolonu çıkarıp şortunu giyerken ona bakmamaya çalıştım. Üzerindeki kazağı sıyırdı, güzel vücudu artık çıplaktı. Dolaplara ilerledi, dolap kapaklarından birini açıp omzunun üzerinden bana bakarak, "Mindere çık," dedi.

Bana söyleneni harfiyen yerine getirip onu beklemeye başladım. Elinde iki çift boks eldiveniyle dönüp, "Yaklaş," dediğinde ona doğru ilerledim. Boks eldivenlerinden kırmızı olanı bana giydirip, bilek kısmını ayarladıktan sonra, "Güzel," diyerek geri çekilip kendi eldivenlerini taktı. Dişlerini cırt cırtlara takıp gözlerimin içine bakarak ağzıyla eldivenlerini bileğine sabitlerken kalbimin hızlanmasına mâni olamadım.

Elini kaldırıp, "Başlayalım, Özdağ," dediğinde kalbim daha da hızlandı. Eldivenli yumruklarımızı birbirine vurduk ve "Yüzünü şu şekilde koruyacaksın sürekli olarak," diyerek ellerini yukarı çekip, bir elini öne, diğerini yüzünün yakınlarına getirdi. Çıplak ayaklarının üzerinde yavaşça hareket edip, omuzlarını geriye çekip eldivenlerin arkasından bana dik dik baktı.

Nabzımın tutarsız bir şekilde içimi çizdiğini hissettim. Gösterdiği şekilde bacaklarımı hafif aralayıp ellerimi onunkilerle aynı şekilde ko-

numlandırdım. "Bu elle atak yapacağında, sağ omuz geriye," diyerek yumruğunu bana doğru gönderdi ama eli oldukça yavaştı, kavramam için vakit kazandırıyordu. Omzumu geriye attığımda, "Güzel," dedi başını sallayıp geri çekilerek. Bacaklarının üzerinde yavaşça yaylandı, gözlerim sıkı, kalın bacaklarına kaydı ve bir an olduğundan katbekat seksi göründüğünü fark ederek bocaladım. "Yukarı bak," dediği an gözlerim yukarı tırmandı ve yine aynı eliyle bana yönlendiğini fark ederek omzumu geri çekip ellerimi yukarı kaldırdım. "Güzel, bebeğim, çok iyi," dedi ve bu beni daha da heyecanlandırdı. "Şimdi, sol el yukarı, yüzüne yakın, dirseğini kır. Evet, öyle." Başımı salladım. "Şimdi, bileğin ile avucunun birleştiği noktayla bir şeyi ittiğini hissederek, damarlarını çok germeden yukarıya bir yumruk atmanı istiyorum."

"Yüzüne gelir!"

"Kendimi savunacağım manyak."

Bileğimi geriye çekip avucumun içiyle bir şeyi itiyormuşum gibi gerildim, yumruğumu yukarı savurmamla, elini kaldırıp yumruğumu durdurması bir oldu. "Vur," dedi, "diğer elinle, hadi." Diğer elimi kaldırıp, adalelerim kasılırken bir yumruk daha savurdum ve onu da kolaylıkla karşıladı. "Durma, aynı elle, tekrar, şaşırtmaca olmadan sürekli olarak aynı şekilde devam edersen hareketlerin öngörülebilir olur. Sık sık şaşırt. Şimdi, aynı elle." Söylediğini yaptım, vurdum, karşıladı, bu kez onu şaşırtmak için yine aynı elimi harekete geçirdiğimde onu gafil avlarım sandım ama bu olmadı. Kolaylıkla hareketimi öngördü. "Karşıla beni," diyerek yumruğunu yukarı ittiğinde elimi havaya kaldırıp yüzümü yumruğundan korudum ama korumasaydım da zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Sevmediğin birinin yüzünü düşün, dağıtmak ister gibi, tüm gücünle, hadi!" dediğinde bir an bakışlarım kararardı, göğsüm sıkışırken Emsal'in yüzünü düşünmeden edemedim. Artık var olmayan biri karşımdaymış gibi öfkeyle öne gelip Gurur'un avucuna vurduğumda Gurur bir an geriledi, bacakları biraz daha açıldı ve durmadım, bu kez diğer yumruğumu kaldırıp ona yönlendirdim, onu da kolaylıkla karşıladı.

Öfkeyle bir kez daha elimi kaldıracaktım ki "Kendini yorduğun zaman rakibinin işini kolaylaştırırsın, nefes al!" diye emretti, bir an kendimi onun askeri gibi hissederek durakladım. Kollarımı iki yana açmam için elleriyle hareket yaptı, kollarımı ikiye ayırdığım an eldivenli ellerini

belimin kenarlarına koydu ve bir an ikimiz de açığa çıkan elektrikle çatırdadık. Gözlerimiz birbirine saplandı.

"Devam," dediği an gözlerimiz birbirinden ayrılmadı ama elleri geri çekildi, ellerim yukarı gelerek eski konumuna kavuştu. Sert soluklar alarak yumruğumu yukarı savurduğumda, "Bu kadar mı?" diye gürledi, bir an afalladım ama içimdeki öfke büyüdü, rahatlama isteğiyle bir kez daha ona saldırdığımda, "Şimdi bir şeyleri beceriyorsun işte," diyerek beni gazladı. Arka arkaya savurmaya başladığım her yumruğu karşıladı ama ayakları minderin üzerinde kayıyor, geri adımlar atıyordu. Ellerimdeki titreme, yerini güce bırakmıştı. İçimde bir şeylerin yükseldiğini, ardından aşağı doğru son sürat düşmeye başladığını hissettim. Rahatlama hissi, işte hissettiğim tam olarak buydu.

"Karşıla!" diyerek yumruğunu yukarıdan aşağı savurdu, elimi karnımın konumuna indirerek hafif yumruğunu kolayca karşıladım. Dudakları beğeniyle yukarı kıvrıldı. Alnında beliren ter damlalarının aynısı göğsünden de gözyaşı gibi akmaya başlamıştı. "Karşıla!" diye bağırmasıyla yumruğunu yukarı itmesi ve yumruğumla yumruğunun tam yukarıda çarpışması bir oldu. Şaşırdı, daha sonra göz bebekleri küçüldü, gözlerimin içine bakarken, "Siktir, evet, durma," dediğinde geri çekilip bacaklarımın üzerinde yaylanarak yumruklarımı yüzümün yakınına taşıdım. Eldivenlerin arkasından yalnızca gözlerimi görüyor, ben de aynı pozisyonda olduğu için onun sadece gözlerini görebiliyordum.

İçimde biriken o doluluğu görmüştü, ondan kurtulmam için bu yolu seçmişti. Şimdi daha açık ve net görebiliyordum; berrak bir suya bakıyor gibi hissediyordum.

Hiç beklemediğim bir anda beni boyun kilidine aldığında boğazımdan kopan bir çığlıkla onu geri ittim ve şimdi yeniden yüz yüzeydik. Yumruklarımı sertçe savurmaya başladım ama kıvrımlarımda hâlâ onun terli bedenini hissediyor gibiydim.

Tüm hızımla ona bir yumruk savurduğumda, bedenlerimiz geriye savruldu, çıplak karnım onun kasla kaplı sert, terli karnına yapıştı ve devrildik. Sırtı mindere vurduğunda kucağında duran bendim. Saçlarım yüzlerimizin arasından aşağı sarkarak onun başının iki yanına yayıldı. Nefes nefese birbirimizin gözlerinin içine bakarken onun kucağında uzanıyordum. İkimizin de kaşları çatıktı, ikimizin de nefesleri körük gibiydi; birbirimizin gözlerine kilitlenip kalmıştık.

"Güzel," diye fısıldadı soluk soluğa, gözleri gözlerimde.

"Güzel," diye karşılık verdim, ben de soluk soluğaydım.

Birdenbire dudaklarına yapıştım, o da bunu bekliyor olmalıydı çünkü kafasını hafifçe yukarı kaldırmıştı bile. Delirmiş gibi öpüşmeye başladık. İnsani hisler bir köşeye çekilmiş, yerini şeytani hislere bırakmış gibiydi. Başımı sola çevirip onu daha derin öpmeye başladığımda eldivenli elinin bel kavisimde kaydığını hissettim. Bacaklarımı iki yana açarak kasıklarına oturdum ama doğrulmadım, onu daha derin, daha büyük bir arzu ve açlıkla öptüm. Kalçalarım farkında olmadan hareket etti ve kendimi ona daha sert bastırıp yavaşça sürtündüm. Hiç beklemediğim bir anda beni ters çevirip bu kez üste o geçti. Bir elini yukarı gerip kalın pazusunu yüzümün yanından geçirerek avucunu yere bastırdı. Bacaklarımı beline sarıp çıplak topuklarımı kalçasına bastırdım ve beni ele geçiriyor gibi öpmesine izin verdim.

İnlediğim an elimi ıslak, terli karınlarımızın arasına soktuğum ve onu geriye devirdiğim andı. Yerde yuvarlandık ve şimdi onun üzerindeki bendim. Yeniden kalçalarımı kasıklarına bastırarak kucağında onu tüketir gibi öpmeye başladım. Kucağında yükselerek aceleyle dişlerimi eldivenin cırt cırtlarına bastırıp çözdüm, karnıma sürterek çıkardığım eldivenlerden birini kenara fırlattım ve diğer eldiveni özgür kalan elimle çıkarırken o da benim gibi dişlerini eldiveninin cırt cırtına geçirip, sertçe çekip çıkardı. Dudaklarımız yeniden birbirine çarptığında diğer eldivenini çıkarıyordu.

Çıplak ellerini kalçalarıma yerleştirdiğinde, benim ellerim de onun gür saçlarına doğru kaydı. Sakalları çeneme, yüzüme sürtünüyor, ıslak bir şekilde kendimizi kaybetmiş gibi öpüşürken kalçalarımı sıkarak ona sürtünmemi sağlıyordu. Yüzüme düşen saçlarımı savurarak omzuma atıp, elimi yere bastırıp onu daha sert, daha istekli öptüm. Altımda sertleştiğini hissediyordum, büyüklüğü bir nabız gibi tam orada, bacaklarının arasında, mabedimde çarpıyordu. Kasılıp gevşeyişlerini, daha da büyüyüşünü hissediyor ama durmuyor, ona sertçe sürtünürken dilimi ağzının içine iterek onu keşfediyordum.

Parmaklarım çenesinden boynuna indi, terli boynunu parmaklarımla sardığımda ağzımın içine doğru inledi. Ona sürtündükçe daha çok ıslanıyordum, sırılsıklamdım, terliydim ve mümkünmüş gibi bedenim onun için daha fazla sıvı üretiyordu.

Parmaklarımı boğazına bastırdığımda, ağzımın içine doğru, "Sikeyim," diye inlediğinde, "Evet," dedim soluk soluğa, dilimi diline sürttüm. "Hadi bunu yap."

Ona daha sert sürtünmeye başladım. İstekten içim kavruluyordu ve artık duramayacağımız bir noktadaydık. "Seni sikmemi istiyorsun demek?" diye sorarken nefesi içime doldu.

"Bu ortak isteğimiz," diyerek elimi arkaya atıp şortumu gerdim, şortumun bol kısmı yukarı sıyrılırken Gurur'un eli de aşağı kaydı ve şortunun kenarından açığa çıkardığı sert, sıcak penisini bacaklarımın çıplak derisinde hissettim. Ağzına doğru, nefes nefese, kan ter içinde, "İçime ver onu," dediğimde parmakları bir kanca gibi kavradığı şortumu ve külotumu yana çekti ama onu çıkarmadı. Kıyafetlerin kısıtlı bir şekilde açıkta bıraktığı noktalarımız birleşmek için sızlıyorlardı.

"Al beni dar amcığına," diye hırlamasıyla, aletinin başının ıslak bir şekilde vajinamın dudakları arasına yerleştirdiğinde gözlerimi yumarak inledim. Öyle ıslaktım ki girişime kayması an meselesiydi ve durmasını istemediğim için belimi kavislendirerek ona yardımcı oldum. İçimde penisinin şişkin başını hissettiğimde aynı anda inledik.

Birleşmenin yabani içgüdülerle sarılması bizi daha da çileden çıkardığında onu daha fazla alabilmek için kendimi ona iterek üzerinde hareket ettim. "Sürecek misin senin için damarlanan sikimi?" diye sordu ağzımın içine doğru. "Hadi onu yutup kaybet ve beni sihrin varlığına inandır."

Dili çeneme kayınca gözlerim de diliyle eş zamanlı olarak geriye kaydı ve kalın, uzun aletinin yarıya dek içime saplandığını hissettim. Avucunu bel kavisime bastırdığında terden dolayı parmakları kaydı, inanılmaz, büyüleyici bir ıslaklıkla birbirimize mühürlenmeye başladık. "Çok sıkı," diye inlediğinde aklını yitirmiş gibi görünüyordu. "Daha fazla ver," dediğinde kasılan bedenimi gevşetip zorlanarak üzerinde hareket etmeye başladım.

Başta yakıcı, kavurucu bir hisle canım yandı ama daha sonra artan ıslaklığım yüzünden kolaylıkla onu içime kaydırmaya başladım. İçime her alışımda çıkan o ahlaksız ve ıslak ses ikimizi daha da azdırmaya başladı. İhtiyaçla onu içime almaya, o da ihtiyaçla damarlı aletini içime sokup çıkarmaya başladı. Senkronize şekilde ben kendimi ona itiyor, o da kalçalarını yukarı kaldırarak beni alttan vuruşlarıyla karşılıyordu.

Üzerimizde kıyafetler olmasına rağmen sanki tek bir parça yokmuş, çırılçıplakmışız gibi hayvani bir içgüdüyle birleşiyorduk.

Parmaklarımı boynuna daha sert bastırıp başımı geriye attığımda, ıslak saçlarım havada savrulup şakıyarak belime çarptı. İçime onu daha fazla alabilmeyi istedim o an. İnanılmaz bir istek kasıklarımdan yukarı tırmanıyor, karnımda birikiyordu. "Ahh!" diye bağırdığımda bu acıdan değildi, bu artık önlenemez iniltilerimin yükselerek oluşturduğu bir his patlamasındandı. "Çok büyüksün, delireceğim," diyebildim, kelimeler dudaklarımdan çıkıp gidiyordu.

"Off," diye inledi dudaklarını öne doğru uzatarak. "Konuş böyle, aç o güzel ağzını, evet."

"Lütfen, daha, daha fazla!" dedim bilinçsizce ve "Siktir, hepsini mi yemek istiyorsun?" diyerek uzun uzun inledikten sonra kalçasını kaldırıp indirerek hareket etmeme izin vermeden beni sertçe doldurmaya başladı. Her sokuşunda çıkan şakıma sesiyle beraber ıslak birleşme seslerimiz salonun duvarlarında çınlıyordu.

"Çok ıslak amına koyayım," dedi çıkan şakırtı sesleri onu deliye döndürmüş gibi. Ardından beklemediğim bir anda ellerini kalçalarıma yerleştirdi, şortun içine sokup kumaşın altına sızarak kalçalarımı kavradı ve onları resmen ayırıp beni alttan sertçe doldurmaya devam etti. Gözlerim geriye kayarken nefes alamıyor, yalnızca deliye dönmüş hâlde inliyordum.

Kalçalarımı parmaklarıyla aralayarak kendini aşağıdan içime doğru itmesi içimdeki zevk duygusunun katlanmasına neden olunca elimde olmadan ben de kendimi tekrar ona bastırmaya, o beni alttan vuruşlarla doldururken, üzerinde âdeta zıplamaya başladım. Büyük ellerinden birini şortumdan çıkarıp, sütyenimi belli ölçüde yukarı sıyırıp kafasını kaldırarak göğsümü ağzının içine aldı.

Dişlerini göğüs halkama sürtüp, dilini bir yılan gibi göğsümün ucunda dolaştırmaya başladığında kadınlığımın derinliklerinde büyüyen his dalgası titreşti, kasılıp gevşemeye başladım ve ağzı memelerimdeyken, "Resmen yutuyorsun," diye hırlayıp, hâlâ şortumun içinde olan eliyle kalçamı sertçe sıktı. "Zıpla bebeğim, doldurt bana içini," demesiyle sarsıldım ama bu emir, inanılmaz bir zevkin kadınlığımdan akmaya başlamasına neden oldu. Yüksek sesle inledi, kendini tutmadı, genzinden kopan o inilti beni daha da yükseltti.

Zihnimdeki her şey parçalanmaya başladığında, aletinin etrafında, o büyük aleti sıka sıka boşalmaya başladım ama öyle tıka basa doluydum ki fışkıramadım; içimde bir şeylerin patladığını hissettim. Kucağındaydım, beni tamamen tıkamıştı ve bu yüzden sadece aletinin etrafında nabız gibi atarak, kasılıp gevşeyerek boşalabildim. Ben boşalırken, "Siktir," diyor, başını yere sertçe bastırıp dişlerini sıkarak inliyor, kendini asla tutmadan küfürler savuruyordu.

Boşalmama rağmen karnımda biriken o istek sona ermedi, kendimi sertçe ona itip, üzerinde oturup kalkmaya devam ediyordum ve artık daha sağır edici bir şekilde birleşmemizden çıkan o ıslak sesler etrafa yayılıyordu. Göğsümü tekrar ağzının içine alıp emerek beni alttan vura vura doldururken parmağı yavaşça kalçalarımın arasına sızdı, öyle ıslak, öyle istek doluydum ki yapacağı şeyden kaçamadım. Hatta bunu istedim. Parmağı kasılıp gevşeyen, sularımla kirlenen arka deliğimden içeri sızdığında gözlerim geriye kaydı. Avuçlarımı göğsüne bastırıp doğrulmaya çalıştım ama yapabildiğim tek şey tırnaklarımı o kaslı göğse saplayıp inlemek oldu. Parmağı arka deliğimde beni kaskatı bir hâlde kasılmaya zorlarken, o eşsiz iniltileri benden saklamadan, hiç durmadan içime çarpa çarpa sokmaya devam etti.

Parmağının oradaki varlığı kadınlığımı daha da kastırıyor, aleti ıslaklığımdan dolayı içime gömülse de içimden çıkarken zorlanıyordu. "Boşalt beni o eşsiz amına," diye hırlamasıyla kendimi kasmam bir oldu ve içime fışkırmaya başladığını hissettim. Öyle çok inledi ki iniltileri beni de ikinci kez boşalttı.

Ruhum köklerinden çekilerek sarsıldı, kopup gideceğimi, dağılıp etrafa saçılacağımı sandım ama durmadı; içime oluk oluk akarken bile istekle içime vurmaya devam etti ve parmağını daha içeri batırarak, "Bu delik de benim," diye inledi.

"Durma," dedim bilinçsizce, dağılmış durumdaydım ama yine de titreyerek kucağına oturup onun kendi ve benim sıvılarıma bulaşmış penisini içime almaya devam ettim. Hâlâ sertti, içimde hem daha kaygan hem daha ıslak hem de daha büyüktü. Zonklayarak, titreyerek içimde gitgide daha da büyüyormuş gibi hissediyordum. İçime girip çıkarken çıkan o ıslak sesler artık çok ahlaksız şapırtılara dönüşmüştü. Ses beni hem utandırıyor hem de daha da yükselterek daha fazla istememe neden oluyordu.

Parmağının baskısı kayboldu ama içimden çıkmadı. Beni kalçalarımdan kavrayarak, aleti hâlâ içimde seğiriyorken kolaylıkla ayağa kalktı. Bacaklarımı beline sarıp, onu daha da derinlerde hissettiğim için yüksek sesle inlediğim sırada, içime girip çıkarak yürümeye başladı.

Ne kadar ileri gidebileceğimizi düşündüm, daha sonra bir sınırımız olmadığını fark ettim. Dilim ağzının içine girerken bir eli kalçamda kaldı, diğer eliyle bir kapıyı açtığını fark ettim ama kafamın içinde bir hortum büyüyordu, algılarım onun dışındaki her şeye kapanmış durumdaydı. Çok geçmeden spor salonundaki duş kabinlerinin bulunduğu alanda olduğumuzu fark ettim. Beni soğuk mermerden duvarına yasladığında aceleyle üzerimdeki sporcu sütyenini sıyırıp kenara fırlattım. Kollarımı boynuna sarıp dudaklarına yapıştığımda o da durmadı, tek bir an içimden çıktı ve altındaki şortu baksırıyla birlikte yere indirdi.

Ayaklarım anlık yere bastığında ben de hızla şortum ve külotumdan kurtuldum ve duş kabinin içine doğru sürüklendim. Gurur sırtımı ona döndürüp yanağımı mermere yasladığında soğuk su birden şiddetle üzerimizden aktı ama birkaç saniye sonra su, altında durabileceğimiz sıcaklığa ulaştı. Avucunu belime bastırarak tamamen duvara yaslanmamı sağladığında kalçalarım önüne sunulmuş bir ziyafetten farksızdı. Göğüs uçlarımın da soğuk mermere temas ettiğini hissettim, ardından kalçalarımın arasından süzülerek vajinama giden sert aletinin hissiyle kasıldım. Bacaklarımın arasından onun menileri ve benim sıvılarım akıyor, dizlerimin iç kısmına doğru süzülüyordu. Gurur aletini yeniden girişime konumlandırıp, bir eliyle kalçalarımı ayırırken, diğer elini öne kaydırarak klitorisime dokundu. Aynı anda yüksek sesle inledik, suyun sesine iniltilerimiz karıştı ama suyun sesi bile bu hazzın yankısını bastıramadı.

"Seninle işim bitmedi," diye tıslayarak aletini içime ittiğinde bacaklarım titredi, avuçlarımı da bedenim gibi soğuk mermere bastırarak uzun uzun inledim. İçimde ilerleyen aletinin kasılıp gevşemelerini hissediyordum, bunun nedeninin henüz yeni boşalmış olması olduğunu da biliyordum ama hâlâ çok açtı, hâlâ bastıramadığı duygularla vahşi bir şekilde bana saldırıyordu. Dişlerini ensemde hissettiğimde, "Kasma kendini," diye emretti, emrine itaat etmezsem parçalanacağımı ve zevkin elimden kayıp gideceğini hissettim. Bunu istemiyordum, sürsün istiyordum, kendimi gevşetmeye çalıştığımda ise bu mümkün değildi. Kasıldıkça hem kendi canımı acıtıyordum hem de içimdeki zevk sarmaşığı daha sıkı hâle gelerek ruhumu sıkıyordu.

Parmaklarını klitorisime bastırıp sertçe okşarken kendini biraz daha derine iterek, "Çok ıslak, altında olduğumuz sudan bile fazlası," diye inledi zevkle. Islanan saçlarım başımı geri atmamla beraber sırtıma çarptı. Gurur parmaklarını oradan çekmedi, dünyam küçüldü ve genişledi, sarsıldı ve duruldu, titreşti ve dağılmaya başladı.

Sabırsızlıkla, "Gurur," diye inlediğim sırada kendi sesim bana yabancı geldi. Kasıkları şiddetle kalçalarıma çarpıyor, akan suyun altında beni sertçe dolduruyordu. Eriyip kaybolacağımı hissederek, "Yavaşla," diyebildim, sona yaklaşıyordum, dağılmama çok bir şey kalmamıştı ama o bunun yerine beni belimden kavrayarak kendine çevirip, saniyelik var olan boşluk hissini tekrar içime dalarak yok etti. Bir bacağımı omzuna attığında bedenim gerildi, diğer bacağım beline sarılı hâldeydi ve bu pozisyon çok rahat olmasa da onu daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Çıplak kalçamı kavrayan büyük avucu derimi yoğuruyor, dolgun kıvrımlarımda arsızca dolaşırken büyük aletinin içimde daha da seğirmesine yol açan dokunuşlarla ikimizi de baştan çıkarıyordu.

"Böyle nasıl?" diye sorarken gözlerimi zar zor aralayarak suyun altında ıslanan saçlarına ve zevkten olsa gerek alnını saran damarlara baktım. "Bana bak," diye emrettiği an gözlerim gözlerine tutundu ve bir dolu inilti dudaklarımdan firar ederek boşluğa süzüldü. "Benimle sikişirken gözlerini benden çekmeyeceksin. Neymiş, tekrarla," diyerek avuçlarıyla kalçalarımı ayırıp beni daha da açtı, bir bacağım omzundayken bu hareketi yüzünden kısık, inlemeyle kaplı bir çığlık kopardım. Haz içimde gitgide daha da büyüdü.

"Tekrarla," diye emrettiği anda, "Gözlerimi gözlerinden çekmeyeceğim," dedim kendimi kaybetmiş hâlde. "Bunu asla yapmayacağım."

"Ama şu an yapıyorsun bebeğim," diyerek içime saplandı, gözlerim geriye kayarken, "Özür dilerim," diye inledim. Bu ona yeterli gelmemiş olacak ki "Özrü bırak ve gözlerime bak," dedi sertçe. Nefes nefese inleyerek dişlerini çeneme batırdı, çenemi ısırıp emdikten sonra, "Sana hemen gözlerime bakmanı söyledim. Zevkten kayan o gözleri indirip bana bak," dedi ısrarla. Emrine itaatsizlik yapmak istemedim çünkü bedenim onun için alarma geçmiş vaziyetteydi.

Gözlerim gözlerine tutunduğunda hissettiği zevki görmek, karnımdaki hissi daha da büyüttü. Dudaklarımızı birleştirmek için arzuyla ona yaklaşmam hoşuna gitmiş gibi gözleri kısıldı. Yüzümüz suyun altında sırılsıklamken, dudaklarımız birbirine mühürlendi. Öpüşmemiz her za-

man olduğundan daha ateşliydi. Birbirimizi tüketmeye yemin etmiş gibi öpüşüyorduk. Bu olurken, kalın aleti beni sona getirmek ister gibi vajinamın duvarlarını aşındırarak içeri dalıyor, ıslaklığım ve kasılmalarımla etrafını sardıkça içimdeki nabzı daha da hızlanıyordu.

Acı kaybolduğunda geriye kalan saf zevkti, pozisyonun rahatsız ediciliği küle dönerek savruldu ve geriye sadece büyük, baş edilmesi imkânsız bir haz bıraktı. Belimi iki yanından kavrayarak bir bacağım omzunda, bir bacağım ona sarılı hâlde beni hareket ettirerek içime sertçe vurdu. Tüm gücümü bacaklarıma vermek zorunda kaldığımı fark ettiği anda büyük elleri yeniden kalçalarıma yerleşerek ağırlığımı benden aldı.

Dudaklarımız ayrılmadı, şiştiklerini, acıdıklarını, sızım sızım sızladıklarını hissettim, eminim onun dudakları da aynı durumdaydı ama ayrılamadık. Bu çok başka bir histi, bambaşka bir şeydi.

"Söyle," diyerek dudaklarımdan ayrıldı. Islak alnını ıslak alnıma yapıştırıp, gözlerinde fırtına gibi esen bir hazla gözlerimin içine bakıp, "Neyimsin?" diye sorduğunda sorudan kaçamadım, soru beni kıstırdı.

Vuruşlarını zevkle, iniltilerle karşılarken, "Sevgilinim," diye fısıldadım, ardından sert bir vuruşla beraber gözlerim geriye kaydı ve "Seninim," diye inledim.

"Gözlerime bakarak söyle," diye inledi zevkle, dili çenemden dudaklarıma uzandı, dilinin varlığı karnımdaki hissi daha da büyüttüğünde, tırnaklarımı boynuna bastırarak, "Sevgilinim," dedim, "Seninim," diye devam ettim ve dudaklarımız birleşmeden önce duymayı istediği o şeyi söyledim. "Karınım."

"İşte böyle," diyerek dilini ağzıma itti ve sırtımı tamamen mermer duvara bastırıp beni kucağında hızla indirip kaldırarak zıplatmaya başladı. Başım geriye düştü, kafamı mermere yaslayarak yukarı inip kalkıyor, sadece kör olmuş gibi ona bakarak deli gibi inliyordum ve o da beni çileden çıkaran iniltilerini tek bir an olsun tutmadan bana eşlik ediyordu.

Boşalacağımı hissettiğim an ayak parmaklarım büküldü, omzunda duran bacağım kasıldı ve birkaç kasın üst üste binerek acıyı doğurduğunu hissettim ama zevk daha ağır bastı. Omzunda duran bacağım titrerken gözlerim geriye kaydı ve şiddetle, kemiklerimi büken bir hazla boşalmaya başladım. Şiddeti o kadar fazlaydı ki şu âna dek yaşadıklarımın çok üstündeydi, bana yaşattıklarının en üstündeydi.

"Siktir, boşalacağım," diye hırladığında kasılıyor, etrafında şiddetle akarken dönen dünyanın üzerime devrilmemesini diliyordum. Sesler boğuktu, görüntüler karman çormandı, duygularım saç telimden ayak ucuma dek uzanarak titreşen farklı bir enerji açığa çıkarıyordu.

Gurur içimden bir anda çıktığında, kalın aleti avucunun içinde kaymaya başladı ve odaksız gözlerle aletine baktım. Aletinin şişmiş başının daha da kızardığını, büyüdüğünü fark ettim ve ben hâlâ kucağında asılı duruyorken, aramızda büyüyen aletini birkaç kez sıvazladı. Aletinden fışkıran sıvılar yoğun bir şekilde fışkırarak karnımı ve göğüslerimi kaplamaya başladığında aniden sıçramış olmasının etkisiyle irkildim. Boşalırken çıkardığı o mükemmel iniltisi ve boğuk küfürlerle yüklü sesi zihnimde çınlarken dudaklarımız açlıkla birbirine yaslandı.

Dudaklarımız ayrılırken su hâlâ üzerimizden akıp gidiyor, alnı alnıma yaslı, ikimiz de gülüyorduk. Nefes nefese, sırılsıklam ve bir aradaydık. Gülüyorduk. Çünkü birbirimizi çok yoğun hissediyorduk.

"Maç berabere gibi görünüyor," diye fısıldadığında dudaklarına doğru güldüm.

"Öyle görünüyor."

YENER AÇIKGÖZ

Uygun olmayan Yener.

Kurum lekesi Yener'den sonra canımı hiçbir şeyin bu kadar yakacağını düşünmemiştim. Kurum lekesi, benim kendime verdiğim isimken, şimdi başkaları bana yeni bir isim vermişti; uygun olmayan Yener.

Girdiği hiçbir hayata uygun olmayan, sevdiği hiçbir kalıbın içine uyum sağlayamayacak, uyumsuz Yener. Kesilip atılması gereken kanserli bir organ gibi, sanki olduğu bedeni zehirliyormuş gibi.

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip ucunu ateşledim ve derin bir nefesi içime çektim. Duman içimde büyürken motosikletin aynasındaki yansımama baktım. Uygun olmayanın yansımasına.

Tüm hayatımı adamıştım, bir canım vardı, o da vatana helaldi, hiç düşünmeden o canı uğruna vermek için bu yola çıkmıştım. Düşünmemeye çalıştım ama düşünecek başka bir şeyim yoktu. Bir canım vardı, önüne koyduğum şey bana sırtını dönüp benden uzaklaşıyor gibiydi.

Bu motosiklete en son bindiğimde niyetim belliydi, yok olmaktan başka çarem de yok gibiydi. Şimdi yeniden bu motorun üzerindeyken zaten yok olmuş gibi hissediyordum. Kalbimin her zaman işe yaramaz, hasta, lekeli olduğunu düşünürdüm ama artık tescilliydi, kalbim harbiden işe yaramazın tekiydi.

Annemin karşısına çıkacak gücüm yoktu, kalbini kıracağımı bildiğimden kaçıyordum aslında ondan. Benim kalbimi kırması artık sorun değildi ama ben onun kalbini kıracak olursam ölene dek bunu unutmazdı, biliyordum.

Eylül'ün yaşadıklarını önüme koyunca kendime acımaktan vazgeçip yitip gitmesini dilediğim bu hayata ilk adımı atmak zorunda hissetmiştim kendimi. Her zaman hassastı, bana içtenlikle gülümserdi ve yine benim kollarımda bazen kalbi çok kırıldığından ağlardı. Kafamı kaldırıp binaya baktım. Şafak söküyordu. Evden çıkarken Eylül uyuyordu. Gurur ile Zeliha geç saatlerde dönmüştü, Girdap ile sabaha dek arka arkaya yaktığımız sigaralarla mutfak masasında oturmuş, tek kelime konuşmamıştık ama zaman öyle ya da böyle geçmişti.

Sanırım artık kendime gidecek yeni bir yer bulmam gerekiyordu ama gidecek bir yerim yoktu; bulmam zaman alacaktı, belki de hiç bulamayacaktım. Belki de o gece bana yazılmış kaderi yaşayıp ölmeliydim, son kez gazladığım o eve sağ çıkmak beni bu geleceğe sürüklemişti; Muşta beni kurtardığını sanmıştı ama bir bataklığın içine daha da hızlı çökmeye başladığımı anlamamıştı. Şimdi bataklığın dibinde, sadece parmaklarım dışarıda, çırpınmayı bırakmış, ciğerlerim çamurla dolarken ölmeyi bekliyordum aslında.

Muşta bana, "Geçecek," demişti bir keresinde. "Gönlünü dağa bağlayacaksın, belinde silahın, göğsünde bayrağın, sen bundan sonra bundan ibaret olacaksın ama yaşayacaksın."

Gönlüm hâlâ dağa bağlıydı bağlı olmasına ama silah belimde değil şakağımdaydı, göğsümdeki bayrak yerinde duruyor ama altında kalbimi eriten bir ateş yanıyordu; ibaret olduğum tek şey de elimden alındığından mıdır bilinmez, içi boş bir bedenden ibaret, hasta bir kalple nefes alıyordum. Yaşamanın büyük anlamları hiçbir zaman olmamıştı benim için ama en azından silahım vardı, bayrağım vardı, dağlarım vardı; şimdi onlardan geriye sadece bayrağım kalacaktı ve ben yaşamaktan geriye kalan son kalp atışını de kaybetmiş gibi hissediyordum.

Gurur'un Zeliha'sı vardı, Vural'ın Nihan'ı, Devran'ın Biricik'i. Muşta'nın kaybolduğunu sandığı kalbi çıkıp geri gelmiş, Cenan yeniden göğsünün altına kıvrılmıştı mesela. Adnan'ın Bora'sı vardı, Tayfun'un Asya'sı, ne bileyim en azından Girdap'ın yüreğini bağladığı bir sevdası vardı; benim neyim vardı? Parmaklarım boynumdaki kolyenin ucundan sarkan kalbe gidince kaşlarım çatıldı. Düşünmeye hakkım mı vardı? Benim onun gibi ruhu el değmemiş, çok güzel birisini düşünmeye hakkım mı vardı?

Ona verebileceğim hiçbir şey yoktu ama o bana sanki kendi kalbini ellerine almış gibi gelmiş, bu kolyeyi vermişti. Ben ne yapmıştım? Ona gerçeği acımadan söylemiştim işte. Ona uygun olmadığımı hiç düşünmeden, boynumda ona ait bir kalple gözlerinin içine bakıp direkt olarak, lafı çevirmeden öylece söylemiştim. Bir anlığına dürüst olmuştum. Mayamda yoktu dürüstlük, iyilik, güzellik; bunlar uzaktı benden.

Benden iyisini hak ediyordu, bu doğruydu ama neden onu benden başkasıyla düşününce hasta kalbimin sesi göğsümün içinde tamamen kayboluyor, atışları duyulmuyordu?

İsrafın tekiydim.

Motosikleti çalıştırmak için sigarayı kenara fırlattım, ardından sürmeye başladım. Yokuşu iniyorken, çöp kovasının önünde dikilen bedeni beni dondurdu. Çöpü attı önce, sonra kulaklığını kulaklarına yerleştirip üşüyen ellerini küçük bedenini gizleyen montun ceplerine koydu. Kızların evinde mi kalmıştı bu gece? Ne işi vardı ki burada? Beni fark etmedi ama ben onun uykulu gözlerini de fark ettim, dalgın bakışlarını da fark ettim; o fark edilmemesi imkânsız olandı.

Durduğumu fark etmedi bile ama beni fark etmemesi daha iyiydi. Gri gökyüzünün altında elleri ceplerinde yavaşça yürümeye başladı. Siktir olup gitmem gerektiği yerde, ellerim gidonları sıkıca kavramış, pürdikkat onu izlerken buldum kendimi.

İşe yaramaz boş bir bedenle, hasta bir kalple, ölmeyi aklına koyduğu gün ölmemiş olmasının bedelini en ağır şekilde ödeyen o adam olarak, güzel bir şeyi daha mahvetmemeyi kafama koymuştum. Zaten nereden bakılırsa bakılsın, bu boş bir hayaldi, gerçeğe döndüğü anda beni mutlu edecek, onu mahvedecekti. Kendimi ezilmiş hissediyordum üstelik. Yüzüne baktığımda eksiklerimi, kırılan gururumu, yere serilen haysiyetimi görmek istemiyordum. Çekiniyordum çocuk gibi. Utanıyordum.

Motosikleti garajdan çıkarmadan birkaç saat öncesinde şehitliğin önündeki görüntüm omzunun üzerinden dönüp bana baktı ve şu an olduğum yerde onu izlerken, kendi gözlerimle buluştum. Gözlerimi yumduğumda ve geri açtığımda, yeniden o şehitliğin içindeydim. Gözlerim yazıların üzerinde yavaş yavaş dolaştı.

Şehit Uzman Başçavuş Aydın Açıkgöz.

"Yapamadım," dediğimde sanki soğuk bir taşın ardından sıcak bakan gözleri beni izliyordu. "Senin gibi olamadım. Ne anlamı kaldı?" Elimdeki beyaz karanfili yavaşça toprağının üzerine bıraktım. "Söylesene bana baba, benim yaşamamın ne anlamı kaldı?"

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Göğsüme bir ağrı yayıldı, yaram hâlâ iyileşmiş sayılmazdı; yaram iyileşse bile içindeki kalp artık işe yaramazdı.

"Niye kalmam için ikna ettin beni o zaman?" diye sorarken kaşlarımın ortasında bir yarık oluştu. "Hiç değilse ben," dedim parmağımı göğsüme bastırarak. "Böyle kalmazdım da tek bir an senin gibi olmayı başarabilirdim. Ben hiç değilse böyle değil de..." Susup sertçe yutkundum. "Baba, şehit düşmem bir armağan olacakken bana, neden bu kâbusun içine uyanmama izin verdin?" Elimi saçlarımda kaydırıp enseme götürdüm. "Beni o şerefe uygun mu görmedin? Sen de mi baba?" Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Sen de mi Allah'ım? Beni o şerefe uygun mu görmedin?" Gözlerime batan gözyaşlarını geri çektim, ağlamadım, isyandı belki ama durduramadım, söyledim. "Tamam, şerefsizin tekiyim ama ben hiç mi hak etmedim? Tamam, şerefsizin tekiyim ama bir an için beni neden affetmedin?" Kafamı önüme eğip, babamın adına, nail olduğu şerefe bakamadan, "Artık içi boş bir bedenden fazlası değilim," diye mırıldandım. "Çok istedim bu hayatta bir şey olabilmeyi ama anladım ki ben bir şey olmayı bile hak etmedim."

Bir fren sesi anılarımın kâğıttan duvarlarını yırtarak zihnime dolduğunda irkilerek bakışlarımı omzumun üzerinden yola çevirdim. Hasta kalbim hızla çarptı, göğsümdeki ağrı aniden dönmemin etkisiyle bedenimi sızlattı. Motosikletin üzerindeydim, yeni ağaran gri günün altında, bir arabanın kaputuna ellerini koymuş onun bedenini gördüm. Korkuyla, "Yavaş!" diye bağırdı arabanın kaputuna vurarak. "Yavaş be yavaş!"

Motosikletin ayaklıklarını indirip hızla ayaklanacakken arabanın kapısı açıldı ve genç bir adam, "Önüne baksana kızım!" diye bağırdı öfkeyle. "Başımı belaya mı sokacaksın karga bokunu yemeden?"

"Eziyordun beni, hâlâ mı konuşuyorsun?" diye bağırarak sordu ince sesiyle.

Adam kapıyı sertçe kapatarak, "Bağırma, önüme atlayan sendin!" diye bağırınca motosikletten inip dişlerimi sıktım.

O ince sesiyle, "Bu kadar hız yapılır mı mahalle arasında? Ya bir çocuk çıksaydı karşına?" diye bağırarak sordu yeniden.

"Bağırıp durma bana! Çek ellerini kaputtan! Sen bu araba kaç para biliyor musun lan? Nereye vuruyorsun sen öyle?" diye soran adam, onun üzerine bir adım atarak yürüyünce kendimi tutamadım. Damarlarımda ateş gibi dolaşan kanı durduramadım, kendimi hızlı adımlarla onlara giderken, adam ona doğru bir adım daha attığındaysa koşarken buldum.

Beni, yumruğum onun omzunun üzerinden kayıp, adamın yüzünde patlayana dek fark etmedi.

Adam savrularak ön kaputa yaslanıp bana dehşetle baktığında, onun da genzinde bir çığlık büyüdü ve geri adım atarak korkuyla bana doğru döndü. Bağırarak, "Sen kime bağırıyorsun lan?" diye sordum. "Sen kimin üzerine yürüyorsun?"

Adamı yakalarından tutup kendime çekerken, "Yener!" diye bağırdı ama onu duymazdan geldim, içimde biriken o öfke birdenbire çığ gibi büyüdü. Adamı kaput boyunca yaslayıp cama sıkıştırarak sertçe yumruklamaya başladım. Avucumdan eklemlerime bulaşan öfkeyi durduramadım, arka arkaya vurdum. Ona bağıran ağzının üzerine, çenesinin altına, durmaksızın vurmaya başladım. "Yener! Dur! Dursana!" diye bağırıyordu, sesinde can bulan adım zihnime ulaşıyordu ama içimden dışıma taşan öfkeyi durduramıyordum. Beni kolumdan tutmaya, çekmeye çalıştı ama dizimi kaputa yaslayıp ağırlığımı arabaya vererek adama daha sert yumruklar indirmeye başladım. Yumruğuma bulaşan kanı hissettiğimde etrafımı saran birkaç adam beni çekerek herifin üzerinden kaldırdı. Herif yan döndü, kaput boyunca kayıp yere düştü ve ağzından kanlar akarken birkaç küfür savurdu.

Kollarımdan tutarak beni geri çeken iki adama rağmen duramadım, adamın göğsüne bir tekme atıp kollarından kurtulmaya çalıştım ve tam da o anda göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim. Yaram kanamaya başlamıştı, hissettim ama aldırış etmedim, adamların kollarından kurtulmak için tekmemi havada savurup, "Bırakın amına koyayım, bırakın beni!" diye bağırdım can havliyle. "Gırtlağını söker, öldürürüm lan seni!"

"Delikanlı dur, başını belaya sokacaksın!" dedi adamlardan biri ama genzimde biriken hırsla, "Başım girmiş lan benim gireceği kadar belaya, bırakın!" diye bağırdım.

"Yener, dur," diyen o ince sesin, ince ellerini göğsümde hissedince durup kafamı indirdim ve yeşil gözlerine baktım. Yeşil gözleri korkuyla büyümüş, nefesi endişeyle hızlanmıştı. "Bitti gitti, tamam," diyerek bir elini göğsümden yüzüme kaydırdı, avucunu yanağımda hissettiğim an bedenim taşa döndü, hareketlerim durdu.

Ayça'nın bağırarak, "Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum, evden yeni çıkmış olsa gerekti.

Ahdar'ın gözlerine uzun uzun baktım. Yeşil, yemyeşil.

Adam zar zor doğrulup arabasına yönelirken, "Manyak!" diye bağırdı korkuyla. "Seni mahkemelerde sürüm sürüm süründürürüm."

Cevap vermedim. *Ahdar*'ın yeşil gözlerine bakmaya devam ettim.

"Var git yoluna," dedi beni tutan adam ama artık tutmasına gerek yoktu. "Var git, bu kavganın sonu hayır değil."

Adam bir şeyler söyledi ama onu duymadım, göğsüm içinde bir har varmış gibi inip kalkıyordu, gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. Onun zarar görmesinden nasıl korktuğumu sarsıcı bir şekilde fark ettim.

Simge bir an için gözlerimde kayboldu, daha sonra hâlâ göğsümde duran küçük eline indirdi gözlerini ve "Yaran," dedi korkuyla, "yaran kanıyor."

Bu uyandırdı beni, gerçeğe döndürdü işte. Bir adım geri çekildiğimde yüzümdeki eli düştü, göğsümdeki eli geri çekilmek zorunda kaldı.

Yaramın kanamasını önemsemeden, "Neden önüne bakmıyorsun?" diye sordum ona sertçe. Bir an durdu, bu tepkiyi beklemiyor olsa gerek afallayarak etrafına baktı. Adamlar sonunda beni bırakmıştı, diğer adam arabasına binmişti ama arabayı sürmüyordu, ağzındaki yüzündeki kanı peçeteyle kuruladığını göz ucuyla gördüm ama sonra tüm dikkatim yine ona döndü.

"Yaran kanıyor," dedi ne yapacağını bilemiyormuş gibi gözlerini göğsüme indirerek.

"Sikmişim kanamasını, sen neden önüne bakmıyorsun?" Sorum o kadar şiddetli bir şekilde fırlayıp ona çarptı ki gözlerini tekrar kaldırıp bana baktığında kaşları çatılmıştı ama ağzını açıp tek kelime de edemiyordu. "Ya sana bir şey olsaydı, Simge?" Bir an gözleri irileşti, bedeni geriye doğru sendeledi ama bakışlarını benden ayırmadı. "Yolda tek ba-

şınaysan, karşıdan karşıya geçmeye çalışıyorsan neden kulaklık takıyorsun? Neden bu kadar dikkatsizsin?"

"Şşş," diyerek araya girdi Ayça, koluma dokundu. "Küçük boy lattem, yavaş gel. Anladık, sinirlerin gerildi ama yeterince arbede yaşattın. Bir nefes al bakalım."

Kolumu sertçe geri çektiğimde adam arabayı çalıştırıp geriye doğru sürmeye başlamıştı. Bilincini kaybetmediğine dua etmeliydi, eğer içimdeki tüm öfkeyi kusmuş olsaydım alacak nefesi bile zor bulurdu. İçimde kaynayan duyguyla kaşlarımı çatarak Simge'nin gözlerinin dibine baktım.

"Bir dahakine dikkatli ol, yine birinin sana bağırıp çağırdığını görürsem o bağıranın gırtlağını sökerim. Bana bunu yaptırma."

"Yaran," dediğinde, "Sen," dedim sertçe. "Şu an senden bahsediyoruz, senden."

Simge, "Ama kanıyor," dedi gözlerini göğsüme indirerek. "Hastaneye gidelim."

"Sen beni anladın mı?"

Kaşlarını çatıp yüzüme meydan okuyarak baksa da düşündüğümün aksine sakince, "Anladım," dedi.

"İyi." Ayça'ya döndüm. "Birlikte gidin."

Sonra bir şey söylemeden arkamı onlara dönüp hızla motora doğru yürümeye başladım. Arkamdan, "O yarana baktır! Baktırmayacaksan da sakın bir daha karşıma geçip beni düşünüyormuş gibi konuşma!" diye bağırdı birden öfkeyle. "Duydun mu beni?"

Bir an durdum, zaman benim için her zaman olduğundan daha yavaş işlerken omzumun üzerinden ona bakıp, "Duydum," dedim sessizce.

"İyi duyduysan." Ayça'nın koluna girdi. "Hadi gidelim."

Arkasını bana dönüp yürürken bunu beni düşündüğü için yaptığını, beni önemsediği için öfkelendiğini fark ettim. Belki buna çok sevinmeliydim, kendimi çok özel, onun için farklı bir yerde görmeliydim ama yapamadım.

Uygun olmayan, diye düşündüm. Bu düşünce, diğer tüm düşüncelerin önüne ket vurdu.

Parmaklarım boynumdaki kolyeye dokundu istemsizce, kalp sembolünü parmak uçlarımda döndürüp sıktım. Onun gidişini izlerken hem çaresiz hissettim hem de benden uzaklaştığı için rahatladım.

Motosikleti çalıştırdım, gaza basabildiğim kadar bastım. Bir yere vurup toz parça olacak olma düşüncesi beni durdurmadı. Belki de bir süredir istediğim gerçekten buydu.

ZELİHA ÖZDAĞ

Kahverengi, v yaka bir kazak, siyah kot pantolon ve kahverengi deriden kovboy botlarımı giyip ördüğüm saçlarımı omzumun üzerine aldım, ardından boynumdaki altın rengi zincir kolyeleri birbirlerine karışmamaları adına düzelttim. Altın rengi saatimi de bileğime taktıktan sonra çantamı alarak alt kata indim.

Eylül benden daha uzun olduğu için kıyafetlerimin içinde rahat edemiyordu, o yüzden Cesur ona evden kıyafet getirmişti. Siyah, boğazlı bir badi, altında da siyah kot pantolon giymişti, üzerine montunu geçirirken donuk bakışlarını bana çevirdi. Evden çıkacağı için kendini pek iyi hissetmiyor gibi görünüyordu ama bu şekilde eve kapanması da doğru olmayacaktı. Annesiyle neredeyse hiç iletişime geçmemiş, sadece bu sabah telefonda biraz konuşmuştu ama Şebnem teyzenin, onun durgun ses tonundan bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığına emindim.

"Gitmek zorunda mıyız?" diye sorarken bakışlarını yere indirdi.

Üzerine gitmek istemiyor olsam da "Abin bunun önemli olduğunu söyledi," dedim, gönülsüzce başını aşağı yukarı salladı.

Eylül kollarını bedenine sarıp, "Bizi almaya o mu gelecek?" diye sordu sessizce.

"Hayır, Ecevit aşağıdaymış. Bizi o götürecek," diyerek portmantoda asılı duran siyah kabanıma uzandım. Eylül'ün hareketlerinin bıçak gibi kesildiğini fark edince bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildi. Ellerini montunun içine saklayıp gözlerini farklı bir yöne çevirirken yüzüne çöken ifade korku ve endişe yüklüydü.

"Bir sorun mu var güzelim?"

"Ecevit abiyi görmeye hazır hissetmedim bir an."

Cesur holden çıkıp kapıya yönelirken, "Ecevit senin aksine seni gördüğüne çok sevinecektir bebeğim benim," dediğinde, Eylül çekinerek abisine baktı.

"Sen de geliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ben de seninle geleceğim." Cesur, yumuşak bir tebessümle portmantodan montunu aldı. "Hadi, büyük boy Çalıklı'yı daha fazla bekletmeyelim. Bekletilince nasıl küplere biniyor biliyorsun."

Eylül zorlanarak da olsa kapıya kadar yürüdü. Beline dokunup, "Her şey yolunda," dediğimde bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirip, ürkek bir tebessümle gözlerimin içine baktı.

"Teşekkür ederim."

Cesur'a göz ucuyla bakıp, Eylül'ün bizi görmeyeceği şekilde dudaklarımı oynatarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tesise," dedi dudaklarını oynatarak.

Önemli bir şey olup olmadığını merak ederken başımı sallayıp, "Hadi çıkalım o zaman," dedim ve kapıyı açtım. Tam o sırada Cenan ve Dide de kapıdan çıkıyorlardı. Dide'nin kırmızı pançosunun içinde, saçları iki yandan örülmüş, yüzünde meleği anımsatan gülümsemesiyle bana baktığını gördüm.

Eylül, ilk kez içten bir şekilde gülümseyerek, "Dide," dedi.

"Eylül abla, Zeliha abla ve Gurur abime çok benzeyen adam," diyerek Cesur'a baktı. "Sizinle daha önce denk gelmemiştik sanıyorum."

Cesur karşısındaki büyümüşte küçülmüş kız çocuğuna karşı yaşadığı şaşkınlığı saklamadan gülümseyip, "Evet, tanışma fırsatımız olmamıştı küçük hanım," dedi. "Ben Eylül'ün abisi Cesur."

"Gurur abimin abisi olamazsınız ama değil mi? O sizden yaşlı çünkü," dedi Dide merakla.

"Gurur bunu duysaydı yere yatıp zemini yumruklar, ayaklarını havaya dikerek sallayıp ağlardı," dediğimde Dide eliyle ağzını kapatıp şen bir kahkaha attı.

"Gurur abin benim de abim oluyor," dedi Cesur gülerek. "Ve evet, bunu duysaydı sorun çıkarırdı."

Cenan gülerek, "Merhaba," dedi ve Dide'yi önüne çekti. "Kızım biraz konuşkandır."

Cesur, "Ne şirin," dedi gülümseyerek.

Cenan, "Siz de mi tesise gidiyorsunuz?" diye sorduğunda, "Evet," dedim. "Siz de mi?"

"Evet," dedi Dide heyecanla. "Babam aradı ve bizi tesise davet etti."

Şaşırsam da tepki vermedim. Eylül sessizce boşluğu izlerken konudan tamamen kopmuş gibi görünüyordu. Cenan, Eylül'e baktıktan sonra bakışlarını bana çevirip, ne oldu dercesine kaşlarını çattı ama sakince

omuz silktim. Daha kötüsü olamaz dedikçe daha da kötüsü olduğundan artık daha kötüsü olamaz demeyi bırakmıştım, evrene yanlış mesajlar iletmeyecektim.

Eylül, Ecevit'in kapının önünde park hâlinde duran cipine baktıktan sonra, "Cenan abla, ben sizinle gelsem olur mu?" diye sordu sessizce.

Neden böyle söylediğini anlayamayarak ona baktım ama Cenan benim aksime sorgulamadan, "Olur tabii ki," dedi.

Cenan, Dide ve Eylül'ün, Cenan'ın arabasına doğru gidişlerini izlerken tek kaşımı kaldırdım. Cesur, "Ecevit'in silahını almış o gece. Ecevit fark etmemiş," dedi sessizce. Farkındalık ruhuma, batan güneşin ardından çöken o zifirî karanlık gibi çöktü.

Ecevit kapıyı açıp arabadan inerken, "Daha ne kadar bekleyeceğim?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Cesur, "Patlama," diyerek ön yolcu koltuğunun kapısını açtı. Ardından bana bakıp kafasıyla içeriyi işaret etti ama ben, "Öne sen bin," dedim başımı iki yana sallayarak. Dediğimi yaptı, aslında inada bindirirdi, biliyordum huyunu ama duyduğumun bir anlığına her şeyi hatırlamama neden olduğunu biliyor olsa gerek, bana zaman tanımıştı.

Arka koltuğa bindiğimde Ecevit arabayı çalıştırdı. Direksiyonu çevirirken, "Eylül neden onlarla gitti?" diye sordu, sesi duygudan arınmış olsa da aslında sebebini biliyor, sebebi ona da ağır geliyordu. Kendini içten içe biraz olsun suçlamış gibiydi; daha dikkatli olmadığı için.

"Sana karşı mahcup hissediyor," dedi Cesur. "Bir de hatırlamak istemiyor doğal olarak. Ona biraz zaman tanımak zorundayız."

Ecevit başını salladı, sessizlik birdenbire üzerine ağırlığını bıraktı ve arabayı sürmeye başladığında bir daha hiç konuşmadı.

Tesisin karanlık dağın kalbindeki varlığı her gece olduğundan daha gösterişli görünüyordu bu gece. Cipin içinde birkaç saniye süren sessizlik, Ecevit kapıyı açıp dağın soğuğunu arabanın içine davet edene dek sürdü. Daha sonra o sessizlik, rüzgârın uğultusuyla parçalara bölündü. Cenan, kucağında Dide ile tesise yürüyor, hemen arkasından Eylül küçük adımlarla onu takip ediyordu. Arabadan inip Eylül'e yetişmek için hızlı adımlar attım. Ona yetişmeye çalıştığımı fark edince yavaşlayıp beni bekledi.

Gözlerimi ona çevirip, "Çok yakında bir asker olacaksın diye söylüyorum," dedim onu rahatlatmaya çalışarak, "umarım tesise giriş çıkışla-

rımdan rahatsız olmazsın. Malum, bir sivil olarak olaylara çok dahilim ve tesiste beni köstebeğe benzeten muşmula suratlı bir herif var."

Eylül, gülüşünü gizlemedi. "Merak etme, böyle bir durumda seni sonuna dek savunup, tesisin kapıları sana kapansa bile köstebek gibi tünel kazar seni tünelden içeri sokmanın bir yolunu bulurum," dedi, bana katılması beni de gülümsetti. Ruhuna biraz olsun serinlik getirebildiğimi hissettim. Yaralarına üflemek, akan kanı yavaşça silip ona her şeyin geçeceğinin sözünü vermek istiyordum ama kelimeler yersizdi, asıl olan hareketlerdi; yanında olduğumu tavırlarımla göstermek istiyordum ve o da bunu severek kabul ediyordu. "Ayrıca Yaman bildim bileli her zaman ekşi yemiş küçük çocuklar gibi bakar."

"Hadi ya," dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Hep mi öyleydi?"

"Hep," dedi Eylül. "Ayrıca bil diye söylüyorum, Zafer abim de tam bir dolandırıcıdır. Ayağındaki ayakkabıyı alır, bir de üzerine sana geri satar."

"Onu anladım zaten."

"İnsan sarrafı olduğunu söylemem gerek."

"Peki şu maskeli çocuk?"

"Yüzünü gören cennete gidiyormuş," dedi Eylül bana katılıp gülümseyerek. "Aytekin biraz şeydir... Şey işte, gizli kapaklı."

"Kerim de her an dövecekmiş gibi bakıyor."

"Kerim abim var ya, o en korkunçları aslında. Canı sıkıldıkça dövecek adam arar sokakta."

"Ha, maganda yani?"

"Denebilir ama onu sevdiğim için o kadar ağır ithamlarda bulunmamayı tercih ediyorum."

"Oğuzhan da vardı galiba."

"O tam bir Karadenizli, damarına basma, yoksa sana deli Çarşambalıyı gösterir."

"Çarşambalı mı?"

"Evet, Çarşambalılar biraz şey olur..."

"Gidik mi?" diye sorduğumda güldü.

"Gidik, evet."

"Sadullah?"

"Ona Şanlıurfalı diyecek olursan çatışma çıkarır," dediğinde, tek kaşımı kaldırdım. "Çünkü o Siverekli."

"İyi de Siverek..."

"Deme onu deme... Kafasını attırırsan evine havadan bomba atar. Siverekli havacının şakası yok." Kahkaha attım, o da sırıttı ve omzuyla omzuma vurup derin bir nefes aldı. "Abimi daha iyi anlıyorum."

"Neden?"

"Senin insanı iyileştiren, şifacı bir ruhun var."

Koluna girip kafamı omzuna bastırarak yürürken, "Böyle konuşursan abini bırakır sana âşık olurum," diye alay ettim, bu kez daha içten güldü.

"O da beni Süleyman'ın, Mustafa'yı boğdurduğu gibi boğdurur," dedi alayla. Söylediği şeyden tetiklenmesinden korktum ama gerçekten gülerek söylemişti. Ben de güldüm, iyi hissettiği için iyi hissediyordum.

Tesisten içeri girdiğimizde bizi girişte karşılayan Vural oldu. Çekingen bakışları günlerdir yüzüne yapışmış, derisine dağlanmış bir iz gibiydi. Simi'nin havlamaları tesisin duvarlarında çınlıyordu. Bunu uzun zamandır duymadığım için kendimi huzurlu hissettim. Birden Kestane'yi özlediğimi hissettiğimde onu görmek için tutulduğu alana gitmeyi zihnimin derinliklerine not ettim.

Vural, "Herkes toplantı salonunda," dediğinde içimde karanlık bir his adımladı ama ifademi bozmadan Vural'ın yüzünü izledim. "Yener'i kandırıp buraya getirmek zor oldu ama o da geldi."

Bu konuya girmekten çekinsem de "Yener ile ilgili bir problem mi var, Vural?" diye sordum korka korka.

Vural'ın yüzünün düştüğünü gördüm, yaşananları bir türlü unutamadığı bir gerçekti. Yener'in her şeyi onun yüzünden öyle bir anda, beklenmedik bir şekilde, en kötü hâliyle öğrendiğini hatırlamış olacak ki bakışlarını yere indirdi. "Kötü bir şey yok," dedi sessizce.

Eylül, "O zaman neden cümbür cemaat buradayız?" diye sordu, günler sonra ilk kez girişkendi, bu gecenin kötüye gitmemesi için dua ettim çünkü Yener de Eylül de iyi olsunlar istiyordum.

"Ailecek," dedi Vural, Eylül'e içtenlikle gülümsedi. Ardından gözleri arkasına kaydı, koridorda ilerleyen Cenan ve kızına baktı. "Neticede onlar da aileden. Biri çok yakında Muşta'nın karısı olacak, diğeri de kızı." Gözlerini bana çevirdi. "E sen de yakında gelinimiz olacaksın."

"Öyle mi olacağım?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"E Gurur seni eşi yapmadan yakandan düşer sanıyorsan bilemeyeceğim Zeliha ya," dedi Vural, ardından, "Hadi beni takip edin," diyerek arkasını döndü.

Toplantı salonunun önüne geldiğimizde Gurur'un kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Bakışlarım anında onunkilere tutundu. Gözlerinde saklayamadığı bir beğeniyle beni baştan aşağı süzdükten sonra bakışlarını Eylül'e çevirdi ve "Bir güzelim, diğer güzelimin koluna girmiş," dedi.

Eylül, "Abi, bir şey mi oldu?" diye sordu sessizce. "Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, her şey yolunda. Hadi girin içeri."

Gözlerinin içine ısrarla baktığımda gözlerini yumup geri açarak içimi ferahlattı. Sadece bir bakışı, bir göz süzüşü, bir kirpik büküşüyle nasıl oluyordu da içimi güvenle dolduruyordu bu adam?

İçeri girdiğimizde tüm timin toplantı masasının önünde oturduğunu gördüm. Arkamı dönmemle Yener ile burun buruna gelmem bir oldu. Sakin gözlerle önce yüzüme, sonra arkamda kalan toplantı salonuna baktı ve "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu bana. Tedirgin görünüyordu, sanki buradan gönderileceğinden artık emindi, hatta onu göndereceklerini düşündüğü için burada toplandıklarına inanıyor gibi bir hâli vardı.

Sertçe yutkunarak, "Hiç bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Cenan da burada," dedi Yener tedirgin bir sesle. "O neden burada?"

"Asıl ben neden buradayım?" diye sordum sessizce ama beni duymadı.

Gurur, "Hadi birader, içeri geç," dediğinde Yener'in tedirgin bakışları Gurur'a dokundu ve istemeyerek de olsa toplantı salonundan içeri girdi.

İçeride Beyhan, Cenan, Eylül ve benim dışımdaki tek kadın Nihan'dı. Muşta toplantı salonunun kapısında belirdiğinde Dide avuçlarını birbirine çarparak neşeli bir ses çıkardı ama Cenan kızını göğsüne bastırarak durdurdu. Ciddi bir ortamda olduğunu kavrayan Dide eliyle dudaklarına görünmez bir fermuar çekti. Yener, hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Boğazımda bir yumru vardı, yutkunamadım, soru işaretleri kancalar gibi içime takılı durumdaydı.

İçeride gölgeler de vardı. Maske takan gölge bizim aksimize masada oturmuyor, sırtını duvara yaslamış, toplantı salonunun içinde ilerleyen Muşta'yı izliyordu. Yener'in gergin bir şekilde oturduğu yerde kıpırdandığını gördüm, ardından kafasını kaldırdı ve babası yerine koyduğu adama baktı.

"Oğuzhan," dedi Muşta, "getir."

Oğuzhan ayağa kalkıp hızla toplantı salonundan çıktı. Muşta, toplantı masasının başındaki sandalyesinin önünde durup gözlerini Yener'e çevirdi ve "Neden burada olduğunuzu merak ediyor olmalısınız," dedi.

Yener sessizdi, Yener yerine cevabı Dide, "Evet," diyerek verince, Muşta bıyık altından gülerek kızına baktı.

"Ailecek toplanmamız gerektiğini düşündüm," dedi Muşta. Ardından, "Bilmiyorsanız, Cenan artık şahsi avukatım değil, aynı zamanda müstakbel eşim," diye söze girdi. Askerler durumu zaten biliyor olmalarına rağmen birbirlerine kaçamak bakışlar attılar; Cenan boynuna dek kızarmıştı. "Çok yakında evleneceğiz ve tesis, tıpkı uzun zamandır Nihan'a yuva olduğu gibi eşime de yuva olacak." Nihan'a gülümseyerek baktı. Ardından gözlerini bana çevirdi ve "Eminim çok yakında tesiste bir oda sahibi olacak olan gelinimiz Nihan olmakla sınırlı da kalmayacaktır," dedi. Tesiste Nihan ve Eylül'e özel, onlar için hazırlanmış odalar vardı; bu tesise ilk ayak bastığımda öğrendiğim bu bilgi beni şaşırtmış olsa da şimdilerde çok normal geliyordu ama beni de o ikisi gibi içeriye kabul etmeleri, o zamanlar beklemediğim, aklıma bile getiremeyeceğim bir şeydi. "Bugün burada bir ekip değil, bir aile olarak toplandık."

Dudaklarımı birbirine bastırıp Yener'e baktım. Gergin bir şekilde masanın yüzeyine bakıyordu, elleri kucağındaydı, kimse göremiyordu ama onunla yan yana oturduğumdan ben görebiliyordum; parmaklarıyla oynuyor, tırnaklarının kenarındaki derileri gergince soyuyordu.

Oğuzhan odaya girdiğinde elinde beyaz kılıfın içinde bir şey tuttuğunu gördüm. Elindekiyle birlikte Muşta'ya ilerledi. Muşta'ya elindekini uzatıp başıyla selamladıktan sonra kendi yerine oturdu.

Muşta, "Yener," dediğinde Yener başta onu duymadı, ikinci kez, "Yener," diye seslendiğinde ise Yener irkilerek kafasını kaldırıp Muşta'ya baktı. "Yanıma gel."

Girdap'ın dudaklarını birbirine bastırarak masanın yüzeyine baktığını gördüm. Yener zar zor ayağa kalktı, onu bekleyen şeyin bilinmezliğiyle kaşları çatılırken Muşta'ya doğru yürümeye başladı. Tam önünde durduğunda Muşta, beyaz kılıfın içindeki kamuflaj montu çıkardı ve "Tesisteyken size resmiyeti elden bırakmamanız gerektiğini söylememiş miydim ben?" diye sordu. Yener'in çatık kaşlarının altında sorguyla parlayan gözleri monta kilitlenmiş durumdaydı. "Giy şunu."

"Anlamadım?"

"Giy," dedi Muşta, ikinci bir emir vermeyecek gibi kararlı gözlerle Yener'e baktığında, Yener bundan kaçamayacağını anlayıp derin bir nefes alarak montu Muşta'nın elinden aldı, üzerine geçirip gözlerini yeniden Muşta'nın çivit mavisi gözlerine dikti. "Hiç gitmemiştin ama," dedi Muşta, Yener'i omuzlarından kavrayarak, "yine de hoş geldin, Üsteğmen Yener Açıkgöz," dedi gururla.

Yener bir an dondu, bir an sonra gözleri irileşti, bir an sonraysa çatık kaşlarının gevşediğini ama yüzünün daha da karmaşık bir sorguyla kireç rengini aldığını gördüm. Askerler, yüzlerindeki ciddi ifadeyi bir anda silip sırıtarak alkış tutmaya başladığında, Yener, "Ha?" diye sordu kekeleyerek.

"Hoş geldin," dedi Muşta bu kez daha derin bir şekilde oğlunun gözlerinin içine bakarak. "Kıdemli Üsteğmen Yener Açıkgöz."

Yener, Muşta'nın gözlerinin içine bakıyordu.

"Geri mi dönüyorum?" diye sorarken sesi titredi. Sesi öyle bir titredi ki olduğum yerde gülümserken bile ağlama hissiyle doldum.

"Hiç gitmedin ki."

"Geri mi döndüm?"

"Uyan babaanne, geldik," dedi Zafer.

"Ben asker miyim?" diye sordu Yener gözleri daha da irileşirken.

"Muşta, sistem hata veriyor, kapatıp yeniden başlatsana," dedi Tayfun kucağında kızıyla.

"Dağcı Komando," dedi Muşta. "Bir kez daha bana bu soruyu sorarsan seni tesisin kapısına koyarım."

Askerler bir kez daha alkış tutup ıslıklar çalmaya başladığında, Yener birdenbire Muşta'nın bedenine çarparak ona sıkıca sarıldı. Muşta elleri havada bir süre bekledi, o süre zarfında sırıtıyordu. Daha sonra kollarını Yener'in bedeninin üzerine kapattı ve oğluna sımsıkı sarıldı.

Gözlerimden süzülen yaşlarla avuçlarımı birbirine vururken, Gurur beni kendine çekerek sarıp dudaklarını saçlarıma bastırdı. Ardından bir kolu bana dolanmış hâldeyken ıslık çalmaya başladı.

Uzun zaman sonra bu, çok mutlu bir andı.

GİRDAP DEMİRALP

Mezarımın önüne gelsen, mezarımın kapısını bile açarım sana ama lütfen geleceksen, o kadar geç kalma.

Yuttum bak, yuttum beni sevmeyişini ama bir türlü hazmedemiyorum. Boğazıma takıldı, gırtlağımı kesip çıkarsan keşke oradan, beni sevmediğin gerçeği boğazımdan canımla birlikte çıksa ama çıksa işte.

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim. Yaman çakmağı bana uzatırken ona bakmadan çakmağı elinden aldım. Karanlık dağın esintisi yüzümün etrafından geçip gitti. Bir zamanlar gözyaşlarıma değerdi bu esinti, yüzüm üşürdü ama kalbim o kadar yanardı ki odaklanamazdım. Şimdi gözlerim kuruydu, yüzüm gözlerimden de kuruydu ve esinti o ateşi harlıyordu. Sigarayı yakarken, içime cam gibi batan ismini çektiğim dumanla birlikte dışarı üflemeyi diledim ama yok, o cam içime, çok derine batmıştı bir kere; nafileydi.

"Yüzü avucundan küçük bir kadının sana bunu yaptığına inanması güç," dediğinde Yaman, irkilerek bakışlarımı ona çevirdim. Bana değil, ileride yanan şehir ışıklarına bakıyor, yüzü dağın karanlığına hapsolmuş bir gölge gibi görünüyordu.

"İçime battı. Çıkmıyor, çıkaramadım. Ben de çıkarmak için uğraşmayı bırakıp bana verdiği acıya odaklandım." Güldüğümde yanaklarımın içine cam batıyormuş gibi hissettim.

Yaman, "Sana şair siki yutturan bu kız, gittim geldim ama hâlâ içinde duruyor," dedi işaret ve başparmağıyla tuttuğu izmariti dudaklarına götürürken. Göz ucuyla bana baktı, "Aklın var, mantığın yok sanıyordum ama görünen o ki senin aklın da yok birader," dedi. "Her gün ayrı bir işkencedesin."

"Seni de görürüm bir gün," dedim, sonra kaşlarım çatıldı. "Böyle göreceksem görmeyeyim, orası ayrı."

"Benim aklım yerinden çıksa, mantığım kafamın içinde kalmaya devam eder. Sen beni düşünme," dedi Yaman.

"Hani filmlerde olur ya, böyle hiç beklemediğin anda, basit bir çarpışmayla belki ya da büyük bir olayla karşına biri çıkar," dediğimde tek kaşını kaldırdı ama bana bakmadı. "Sana da öyle bir şey olacak. Ya birine çarpacaksın ya birine çarpılacaksın ama illaki birader, illaki bir şey olacak işte. Kaçamazsın. Kaderden kaçılmaz."

"Senin kaçamadığın kaderin seni ne hâle getirdiğini gördükten sonra verdiğin aklı sikeyim," dedi Yaman donuk bir sesle, ona kızmadım, hatta güldüm çünkü o hep böyleydi. Yara almadığı sürece de öğrenecek gibi değildi. "Uzak dursun benden el kızı, uğraşamam ben. İyi böyle."

"Öyle deyince uzak dursaydı."

Yaman, sigarayı dudaklarına götürürken doğrulup kalktı. "Yürüyor musun yoksa donacak mısın burada? Benim donmaya niyetim yok."

"Donuksun zaten amına koyduğum."

"Güzel iltifattı şekerim benim, teşekkür ederim," dedi Yaman buz gibi bir ses, onu takip eden buzdan bakışlarla. "Kal lan burada."

"Kalırım," dediğimde gözlerini devirerek sigarasını dudaklarına götürüp pantolonunu yukarı çekti. Yanımda bilerek fazladan vakit geçirmeye çalıştığını anlamadığımı düşünüyordu ama anlıyordum. Yaman biraz böyleydi, insanları düşünmeyen donuk buzdolabının teki gibi görünürdü ama özünde çok öyle sayılmazdı. Sadece kapalı bir kutuydu.

Birden, "Kalk lan hadi, nöbet mi tutacağım başında?" diye sordu çemkirir gibi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Lan gitsene, göbek bağımız bitişik mi?"

Bana dik dik baktı, sonunda boynunu esneterek yere çöktü. "Az daha oturacağım, seninlen alakasız, sigaram bitmedi daha."

"Şehre ineceğim," dedim sigarayı söndürüp kalkarken. Kafasını çevirip bana baktı ama ona bakmadım.

"Her zamanki yerine mi?"

"Evet," dedim. "Bu gecelik şenlik yetti bana. Az kafamı dinler, sonra gelir vurur kafayı yatarım." Vurup kafayı yatmak güzel tabirdi de kafayı vurmama engel oluyorlar, sadece yatmama izin veriyorlardı.

Yaman bir şey söylemedi ama başka biri olsa gitmemi istemezdi, biliyordum. Yaman da istemiyordu belki ama kelimeler dudaklarında birikmedi. Bu da benim işime geldi. Yaman ile yan yana olmak bu yüzden bana hep daha kolay gelmişti.

Dağın patika yolundan inip arabamın önüne geldim. Arkama dönüp geride kalan tesise baktım. Bir düğün havası vardı. İçimde büyüyen yasla burada durmaya hakkım yoktu. Hele kimsenin tadını kaçırasım hiç yoktu. Yelkovan bir adım atıp başka bir sayının üzerinde durduğunda arabayı çalıştırdım, bir adım daha atıp diğer sayının üzerine devrilirken dağ yolundan aşağı inmeye başladım, bir sonraki sayıya doğru düştüğünde teybe uzanıp bir şarkı açtım.

Bu şehir girdap gülüm, girdapta mehtap gülüm.

Bir şarkının içinde bile beraberdik ama bir hayatın içinde bir kez bile bir araya gelememiştik; bir arada olduğumuzu sandığımız günler bir hayat uzağımdaydı artık.

Bir sigara yakıp camı indirdim, gecenin yeli içeri doldu, sigaranın alevini besledi. Ciğerime çektiğim nefesle beraber sanki sigarayı içimin ateşi tutuşturdu. Duman dudaklarımın arasından süzülürken göğsüm sıkıştı. Bu şafakta yine onu gördüğüm geldi aklıma, uykum bir nehirdi de o nehirde sürüklenip bana gelmişti. Sanki rüyamda beni ziyarete değil, bana onu nasıl boğduğumu göstermeye gelmişti.

"Ah be kızım," döküldü dudaklarımdan şarkı sesimin etrafından akıp giderken. "Gelmiyorsun, onu anladım da neden düşmüyorsun sen benim uykumdan? Hadi yaşatmıyorsun, ulan uyutmuyorsun da."

Aslında uyumak istiyordum. Onu görmek için. O güzel yüzü, gözleri, beni izleyen mahrur bakışları görmeyi istiyordum. Rüyada bile olsa onun güzelliği gözlerime dokunsun istiyordum ama korkuyordum da. Ne zaman onu görsem, gözlerimi açtığımda orada olmayışıyla yüzleşmek zoruma gidiyordu sahiden.

Arabayı biraz daha hızlandırdığımda yelkovan hangi saatin üzerine dek sürünüp gitmişti bilmiyordum ama sonunda su parkının önüne gelebildim. Arabayı karanlık sokağa park edip parka girdim. Arabanın içinde çalmayı sona erdiren şarkı zihnimde çaldı durdu. Su parkının olduğu yolda yürüdüm, su durgundu, karanlıktı. Yaz aylarındaki renkleri yoktu. Banka oturup bir sigara yakarak, kolumun birini bankın sırtına atarak durgun suyu izlemeye başladım.

Öğretemedim kendime yaşamayı, ölmeyi de öğretemedim; onsuzluğu da öğretemedim. Elim bir an kamuflajın ön cebine gitti, ceketin cebinden vesikalığını çıkardım. Krem rengi şalı, ışığın etkisiyle yeşile dönmüş gözleri, ince ama kalp şeklinde duran dudakları; işte oradaydı. Başımı sol omzuma indirip o güzel surata baktım. *Şurada, içimde bir dağ var güzelim, desen ki bana dağın arkası deniz, orada bekliyorum ben seni, kendi içimi aşıp gelmenin bir yolunu bulurdum.* "Saçının rengini kimse bilmezdi," dediğimde gözlerim o gözlerde asılıydı; ömrüm onun idam sehpasının üzerinde, boğazında bir idam ipi, onun güzelliğinin darağacındaydım. "Ben bilirdim ama. Siyahtı, kaşın kirpiğin gibi simsiyahtı. Şimdi bir başkası da biliyor."

Sigaranın dumanını dışarı üfledim, onu içime çektim; hep içimdeydi oysa. Yine de doldum onunla.

"Bir ses ver be kızım," dedim sessizce fotoğrafına bakarken. "Herkes yerini bulmuş, ben burada, ortada, nereye gideceğini bilemeyen

biri, yine fotoğrafının önünde sana konuşuyorum ama bir kez ses ver be kızım."

Gözlerimi yumup sigarayı dudaklarıma götürdüm, gözlerimi açtığımda sigara hâlâ dudaklarımın arasında, Mehtap'ın fotoğrafı karşımdaydı. Başparmağım dudağına denk geliyordu, parmağımı hareket ettirdim, sanki dudağında gibi.

"Ben böyle yabancı mı kalacağım artık sana?" Gözüm, dudağında dolaşan başparmağımın ötesindeki dövmeye kaydı. Ceketimin kolunu sıvayıp bileğimden koluma uzanan dövmeye uzun uzun baktım. Sonra gözlerimi Mehtap'a indirdim. "Hani seviyordun dövmelerimi? Yalancısın sen kızım," dedim kaşlarımı çatarak. "Sildir desen sildirmezdim sanki, sen dövmeyi sildir demek yerine, beni sil dedin, kalktın gittin bir de üzerine beni sildin lan."

Fotoğrafını yüzüme yaklaştırdım.

"Bir de üzerine gittin beni sildin lan," dedim çatık kaşlarla. "Alacağın olsun bile diyemiyorum, benim olan her şeyi aldın zaten." Gözlerimi yumup fotoğrafını dudaklarıma bastırırken, "Beni de senin Allah'ın yarattı lan, neden beni başkasını sevmeyeceğine inandırdın o zaman?" diye sordum sitemle.

"Ben senden başkasını sevmedim zaten."

Bir ateş yükseldi, hızla göğsümden boğazıma tırmandı; gözlerime kadar ulaştı. Gözlerimi araladım. Dudaklarımda fotoğrafı, gerçeği karşımda, arkasındaki su havuzunun ışıkları birden yanmış, sular onun kanatları gibi sırtının iki yanından fışkırarak havuzdan fırlayıp göğe yükselmişti. Göz bebeklerimin küçülmesi, ışıktan değildi; ondandı.

"Girdap," diye fısıldadı başını sol omzuna düşürerek.

"Oynama aklımla, oynama aklımla, oynama aklımla," diye fısıldayıp gözlerimi sıkıca yumdum, bir adım sesi duyduğumda göğsüm sıkıştı. Gözlerimi yeniden aralarken onu yeniden karşımda görmekten mi korktum yoksa görememekten mi? Bilmiyordum.

"Mehtap," diyebildim, ellerimdeki bütün gücün çekildiğini hissettim, ayaklarımdaki gücün çekildiğini, koca bedenimin küçücük bir bedenin karşısında yaprak gibi titrediğini hissettim. Gerçekliğini sorguladım, hayaliyle o kadar yaşadım ki gerçeği gözüme hayal gibi geldi. Ama o keskin pudrayı anımsatan kokusunu soluduğumda biliyordum, hayal değildi, hayallerimde Mehtap benimle konuşmazdı, hayallerimde Meh-

tap'ın kokusu olmazdı, hayallerimde Mehtap tam karşımda duruyorken bile bana bakmazdı.

Avuçlarımdaki depremin sebebi karşımda duruyordu.

Sigara parmaklarımın arasından düştü.

"Girdap," diye fısıldarken onu son gördüğümdeki keskin tavrı değil, her zaman gördüğüm o çocuksu korkak yanı oradaydı; yaprak gibi titremesi gereken bendim ama tam karşımda yaprak gibi titreyen oydu. "Ben geldim," dedi o utangaç ses, titreyen bir ses nasıl olurdu da bana hayatımın dayağını yemişim gibi hissettirebilirdi? Karşımda duruyorken nasıl olurdu da beni bin farklı yerimden elini bile kaldırmadan, bir silah bile tutmadan vurabilirdi?

"Beni de senin Allah'ın yaratmadı mı?" sorusu döküldü dudaklarımdan. Birden ayağa kalkıp, dizlerim bile titrerken önünde dimdik durup, "Söylesene," dedim dehşet içinde. "Beni de senin Allah'ın yaratmadı mı? Neden beni bırakıp gittin? Gittiysen, neden şimdi geldin? Sen beni öldürmek niyetinde misin? Ses ver be kızım! Ses ver!" Elimde tuttuğum fotoğrafını daha sıkı kavrarken ona doğru bir adım attım, o ise bir adım gerileyip bana ışıkların sönmesine neden olan yaşlı gözleriyle baktı. Gözyaşlarını gördüğüm anda dinen o yanım içimi öyle bir asıldı ki yere çöküp kan kusacağım zannettim. "Mehtap," diye fısıldadım kara zorla. Titreyen elimi kaldırıp, "Ağlama," diyebildim.

"Nasıl ağlamam?" diye sorduğunda havada duran elim titredi ama ona uzanıp onu tutamadım, sadece ona baktım. "Nasıl ağlamam? Karşımdasın! Karşımda sen varsın! Ben nasıl ağlamam?"

Hareket edemedim, elim havada titrerken sadece ona bakabildim. Darağacına bir ömür serdiğim güzelliğinin üzerinden kayıp giden gözyaşlarını izlerken nasıl hareket edebilirdim?

"Nasıl ağlamam?" diye sorarken hıçkırdı. "Beni aşabildiğini sandığım adamı fotoğrafımı öperken gördüm, nasıl ağlamam?" diye bağırarak sordu ve birden ellerini yüzüne kapatıp sarsılarak ağlamaya başladı. Ona doğru bir adım atacakken, "Gidecektim!" diye haykırdı gözyaşlarının arkasından. "Seni bir kez uzaktan görecektim, sonra ben gidecektim! Seni izledim, uzaktan izledim, gelemedim, gelmeyecektim! Ama seni fotoğrafımı öperken gördükten sonra nasıl giderim? Nasıl ağlamam? Artık nasıl giderim?"

"O zaman en başında nasıl gittin?"

Ellerini yüzünden sıyırıp, bir damlasına dünyayı yakacağım gözyaşlarını benden gizlemeden gözlerimin içine baktı ve "Şimdi sana artık gitmeyeceğim desem, beni kabul eder misin?" diye sordu.

"Ben seni karnımdaki çocuk senin desen, benim olmadığını bilsem bile inanır, kabul ederdim," dedim omuzlarım düşerken. Duyduğu şey titreyen ellerini dudaklarına bastırıp bana korkuyla bakmasına neden oldu. "Karşıma geçmiş bu soruyu cevabını bilerek soruyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Bu soruyu sorup ümit verme bana, Mehtap. Yapma. Toprağa bakan bir gözümün yanına diğerini de ekleme."

"Benim senden başka gidecek bir yerim yok," dediğinde kalbim patlayacak sandım. Omuzları titrerken gözyaşları içinde yüzüme baktı. "Benim senden başka sevdiğim hiç kimse yok."

"Yalan deme bana, Mehtap, deme," dedim ama doğru olması için ayaklarına kapanır, yalvarırdım ona. "Ben seni çok severken sen ne yaptın? Gittin evlendin onunla. Ben ne yaptım? Sen başkasına beni tercih ettiğinde bile böyle deli," titreyen elimi zar zor göğsüme götürüp göğsüme yumruğumu vurdum, "böyle aklı zararda, böyle aklından, kalbinden vurgun yemiş, durdum böyle, böyle durdum! Hareketsiz! Yine seni sevmeye devam ettim! Sen gittin onu sevdin, ben burada durdum seni sevmeye devam ettim!"

"Ben senden başka kimseyi sevmedim, sevmem!" diye bağırdı incecik sesiyle, ağlıyordu bir yandan da. "Madem kördün, madem görmedin, madem çok güzel oynadım seni sevmeyen kadını, neden öpüyorsun fotoğrafımı benim? Neden kollarını açacakmışsın gibi bakıyorsun bana?"

"Açacağım lan çünkü açacağım!" diye bağırdım çaresizce. "Şimdi kollarıma girip sabah yine ona gideceğini bilsem, öleceğimi bilsem, ben bu kolları sana açacağım lan açacağım!"

"Gitmeyeceğim kimseye!" diye bağırdı. Ellerini yüzüne kapatıp sarsılarak ağlarken, "Anlasana," diye inledi. "Ben senden başka kimseye gitmedim, gitmem. Sevmedim. Sevmem. Girdap, ben seni çok sevdim." Parmaklarını gözlerinden çekip, "Girdap, ben seni çok seviyorum," dedi.

Göğsüme vurduğum yumruk çözüldü, elim göğsümden kaydı düştü. O göğsümden biraz bile oynamadı.

"Girdap, ben seni çok seviyorum!" dedi ve daha da şiddetli ağladı. "Senden başka kimseyi sevmedim ben, hep seni sevdim. Ben sadece seni seviyorum!"

"Mehtap..."

"Çok seviyorum, yemin ederim, başkasını değil, ben bir seni seviyorum!"

"Mehtap."

"Çok seviyorum seni ben!" Ağlıyordu, bağıra bağıra, titreyerek. "Bir seni seviyorum. Allah'ım şahit, kalbimi biliyor o. Bir seni sevdim, tek seni sevdim, hep seni seveceğim ben!"

"Mehtap!"

Tam ona dokunacaktım ki "Mecbur kaldım!" diye bağırdı ve biri dizime arkadan tekme atmış gibi öne doğru sendeledim. "Seni çok sevdiğimden mecbur kaldım ben!" Anlayamadım ama ağlaması her şeyden önemliydi. Yalan söylüyorsa bile önemli değildi. Yalansa bile inanırdım. Hiç sorun değildi. Yalan mıydı? İnanacaktım, yalan söylesin, inanacaktım ona. "Ne olursun bırakma beni!" diye bağırdığı an dizimin bağı çözüldü. "Ben bıraktım seni ama yalvarırım sen bırakma beni, Girdap! Seni çok seviyorum ben! Seni çok seviyorum Girdap ben!"

Elim ona uzandı, kolum onu kavradı. Onu kendime çektim. Kollarım beline dolandı, bir elim ensesinden şalına uzandı, başına bastırıp yüzünü boynuma soktum ve "Bırakmam!" diye bağırdım. "Artık olmaz. Gidemezsin. Bırakmam seni. Sen beni bin kez terk etsen de ben bir kez bile bırakamam seni!"

Bedeni bedenime çarptı, beni yıktı geçti ama ayakta kaldım. Kolları boynuma onu bırakırsam ölecekmiş, düşecekmiş gibi sarıldı. "Özür dilerim," dedi gözyaşlarının arasından. "Yalvarıyorum sana, affet beni. Yalvarıyorum sana. Bırakma beni. Seni çok seviyorum, ne olursun... Ne olursun, bırakmam seni, sen de bırakma beni."

Onu kendime öyle bir bastırdım ki yaramdan akan kana bulandığını hissettim; içimde açtığı yaradan sızan kana bulandı. "Seni çok seviyorum anasını satayım, çok seviyorum ulan, durduramıyorum, bin defa da kandırsan, bin birinci kez kandır diye kapına gelecek kadar, beni kandır ulan diye yalvaracak kadar çok seviyorum." Başını avucumla bastırıp boynuma gömdüm. "Çok seviyorum," dedim gözlerime batan gözyaşları kirpik diplerimi yakıp geçerek göz çukuruma akarken.

Doğrun da doğrum, yalanın da yalanım, ne olur beni bırakma.

Ne olursun.

37. GÖNÜL KIYISI

♪: Kıraç, Gecenin Kenarı

Sırtım Gurur'un göğsüne yaslı, bir ömür böyle gülümseyebilirmişim gibi hissediyordum.

Askerlerden biri elinde davulla içeri girince dudaklarım aralandı ama elimde olmadan tekrar gülümsedim. Muşta, elindeki davula vura vura toplantı odasına giren askere dik dik baktı ama tek kelime etmedi. Askerler Yener'in etrafını sardığında Gurur yavaşça arkamdan çekilerek, "Ben sözümü her daim tutarım, Dağ Gelinciği," diye fısıldadı ve Yener'e doğru ilerledi.

O kadar çok eğlendiler ki artık Eylül bile gülümsüyor, onlarla eğleniyordu.

Yener, neredeyse hiç tepki veremiyor, sadece şaşkın şaşkın etrafındaki eğlenceye katılmaya çalışıyor ama katılamıyordu; herhâlde bir şeyler kafasında hâlâ oturamamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Dide, Muşta'nın göğsünde uyuyakalınca Muşta onu tesisteki odasına götürdü. Yener, koridora çıkmış, cam duvardan dışarıyı, dağı izlemeye başlamıştı. Gurur elimi sıkıca kavrayarak beni Yener'e doğru yürütmeye başladı. Yener, cama düşen yansımamızı gördü ama hareketsizdi, hâlâ kafası karman çorman olmalıydı.

Gurur, "Hayırlı olsun," dediğinde, Yener birkaç saniye sustu, ardından, "Gurur," dedi kaşlarını çatarak. "Muşta kendini yakmadı, değil mi?"

"Kalıcısın," dedi Gurur bunun olmadığını belirtircesine. "Ama bu seçim, senin seçimin, Yener. Bunu unutma kardeşim. Bu sorumluluk sana ait."

Yener, başını salladı ve bize doğru döndü. "Evet, bana ait ama bu nasıl oldu? Taramalardan nasıl geçeceğim? Rutin kontroller? Bu nereden bakarsan bak... Kuralların çok dışında."

"Sen şimdi bunları düşünme," dedi Gurur. "Sevinmiyor musun lan? Mutlu hissetmiyor musun?"

Yener, "Bir boklar yediğinizi bildiğimden nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum," dedi katı bir sesle. "Bir yanım bunun yanlış olduğunu, kaderimi kabul edip defolup gitmem gerektiğini söylüyor ama diğer yanım çok bencil, o kadar bencil ki." Derin bir nefes alıp camdan dışarıya baktı. "Burada kalacak kadar bencil."

"Kendini toparlayana kadar tesisteki işleri hallet, görevlere uzun bir süre ara vereceksin ve operasyonlara katılmaman bu süreçte senin lehine olacak," dedi Gurur, Yener başını önüne eğdiğinde mutluluğun göğsümün içinde parçalara bölünüp kaybolduğunu hissettim. Gurur, elini Yener'in omzuna koydu ve "Bir süreliğine," diye ekledi. "Hiç değilse iyileşene kadar."

"Gurur, bu iyileşecek bir şey değil. Sonsuza kadar ayak işlerini mi yapacağım?" diye sordu Yener tedirgin bir sesle.

"Bundan sonrasını düşünmek için zaman var. Önce yaran iyileşsin, sen bir toparlan," dedi Gurur sertçe. "Daha fazla salma artık kendini. Yaşananlar senin suçun değildi, belki söylediğin gibi benim de değildi ama sorumluluğu hepimiz üstlendik. Bu altına girdiğimiz sorumluluğun karşılığı olarak artık kendini toparlaman gerek, Yener. O motosikletle çıkıp geldiğinde Muşta'yı ne hâle getirdiğini bilmiyorsun." Yener'in kaşları çatıldı. "Askerliğin dışında hiçbir şeyi umursamadığını biliyorum ama biz seni umursuyoruz, birader. Bu tim seni umursuyor. Sen de artık kendini umursamaya başla. O çukura geri dönemezsin."

Gurur'un elini daha sıkı kavradım. Cümlelerini biraz daha törpülemesi gerekmez miydi? Aralarına girmemem gerektiğini bildiğimden sustum ama daha acı sözler etmemesini istedim.

"O çukura geri dönmemeyi en çok isteyen bendim Gurur ama günün sonunda en başından beri o çukurun içinde debelendiğimi fark ettim," dedi Yener, kaşları çatıktı, yüzünde kendini suçlayan bir ifade dolaşıyordu. "Sen çukurdan çıktığını sansan bile eğer çukur senin içindeyse, gittiğin her yere onu da götürüyorsun."

"Orada yanlışın var, biraderim," dedi Gurur. "Sen o çukurdan çıktın. Üzerinden akan çamur son damlasını da yere düşürene kadar seni takip edecek ama sonunda duracak. Fakat şimdi o çukura geri dönersen yeniden başa dönmüş sayılacaksın. Yeniden o çamuru etrafına sıçratarak aynı yolları yürüyeceksin ve sırf çamurlar yere damlıyor diye kendini çukur sanmaya devam edeceksin. Bu döngüden çık artık. Yeni bir şansın

var. Biliyorum, işler iyi gitmedi, boka battın ama yeniden bir şansın var. Hiç olmamasındansa zor olsun birader, güç olsun ama olsun."

"Kendini toparla, Yener," dedim, "bu bir daha elde edemeyeceğin bir fırsat."

Gözlerimin içine bakıp, "Fırsatları tepmekle ünlü biriyim," dedi, ardından eli birden alnına gitti ve "Sikeyim ya," diyerek homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordu Gurur.

"Kafam kadar bok yedim," dedi Yener, ardından bakışlarını dağa çevirdi. "Birini fena hâlde kırmış olabilirim."

"Bence ne şekilde kırdığına bağlı olarak, durumunu göz önünde bulundurup seni anlamıştır," dediğimde cevap vermedi, sessizce dağı izlemeye devam etti. Gurur göz ucuyla bana baktı, gözlerimi yavaşça kırpıp açarak durumun düzelebilecek düzeyde olduğunu ona belli etmeye çalıştım.

"Girdap," dedi Devran hemen arkamızdan, bir an afallasam da sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. "Girdap tesise giriş yaptı ama yanında biriyle."

Devran ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustuğunda, Gurur elimi bırakmadan, "Bir problem mi var?" diye sordu çatık kaşlarla.

"Bunun ne olduğuyla ilgili bir fikrim yok, Gurur," dedi Devran, "sadece görmelisiniz."

Endişeyle Gurur'a baktım ama o bana değil, Devran'a bakıyordu. "Gidelim," dedi Gurur elimi sıkıca kavrayarak. Yener de arkamızdan yürüdü ve birdenbire ortamdaki gerginliğin ikiye katlandığını hissettim.

Üçüncü koridor boştu, sağa saptığında ise beyaz floresanlar göz alarak yanıp duvarları aydınlatıyordu. Tam sola döndüğümüzde Devran duraksadı, Gurur da duraksadı ve bakışlarımı ileriye çevirdim ama Devran'ın büyük cüssesinden bir şey göremedim.

Ardından küçük bir adım atan Devran, önümüzün açılmasını sağladı. Girdap birinin elini tutuyor, tam karşımızda durmuş bize bakıyordu. Gözlerim önce birleşen ellerine dokundu, ardından yavaşça Girdap'ın yüzüne doğru kaydı. Gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı, yüzü kireç rengindeydi ama burnu da gözleri gibi kızıl görünüyordu. Bakışlarım Girdap'ın omzunun altında duran kadına çevrildiğinde kalp atışlarım yavaşladı. Tanıdık bir yüz, utangaç gözlerini bize çevirmiş, Girdap'ın elini sıkıca kavramış bize bakıyordu.

Bu genç kadını tanıyordum. Bu kızı hastanenin bahçesinde görmüştüm. Anılar gürültüyle kafamın içine devrildi, görüntüler istemediğim kadar büyük bir hızla zihnimden gözlerime aktı. Gurur'un elini sıktığımı son anda fark ettim.

Devran, sorarcasına, "Girdap?" dediğinde, Girdap bakışlarını Devran'a çevirip, "Bir emanetim vardı," dedi hiç düşünmeden. "Aldım da geldim."

Yener, "Mehtap," dediği anda sırtımdan bir kurşun girmiş gibi hissettim. Kızın gözlerine daha dikkatli baktım. Işıkların altında gözleri yeşil rengine dönmüş, teni ağladığı için olsa gerek kızıla boyanmıştı.

Düşük yapan oydu, eşinden şiddet gören oydu, şimdi karşımdaydı; o gün onun kim olduğunu bilmiyordum ama şimdi onu tanıyordum. Şehrin girdabının yanında duruyor, denize düşmüş bir ay ışığı gibi ürkekçe titriyordu.

Muşta'nın, "Neler oluyor?" diye sormasıyla, gözlerim Mehtap'ın arkasında dikilen Muşta'ya dokundu. Girdap derin bir nefes aldı, Mehtap'ın elini bırakmadan omzunun üzerinden Muşta'ya baktı ve "Biliyorum," dedi, "senden habersiz birini getirmem yasak ama ben birini değil, kalbimi getirdim, Muşta."

Mehtap'ın gözlerine bakamadım, nedense bunu kaldıramadım. Yaşadıklarının sadece bir kâğıt parçasına yazılı kısmını biliyordum, fazlası benim zihnimde yer edinmiş bir şey değildi ama yine de her nedense ona bakamadım. Muşta, elini tuttuğu kişinin kim olduğunu anlamış gibi gözlerini Girdap ve Mehtap'ın birleşmiş, birbirinden koptuğu anda kıyameti koparacak gibi sımsıkı kenetlenmiş ellerine indirdi.

"Benimle gelin," dediğinde o kadar uzun süre susmuştu ki bir ara hiç konuşmayacağını bile düşünmüştüm.

Girdap bakışlarını omzunun üzerinden Mehtap'a çevirerek, "Korkma," dediğinde Mehtap başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Ben yanındayım, korkmana gerek yok."

Mehtap gözlerini yere indirdi, bir dolu utanç başından aşağı yağmur olmuştu da yağıyordu sanki. Ona bakarken içimin ezildiğini hissettim. Dönüp Muşta'nın arkasında ilerlemeye başladıklarında Yener, "Nasıl yani?" diye sordu anlamlandıramıyormuş gibi. "Bu kızın burada ne işi var?" Şaşkınlıkla öne doğru bir adım atıp, "Ne zaman geldi?" diye sordu ama tüm bunların cevabı ne bende vardı ne de Gurur'da. Büyük ihtimalle bu cevap Girdap'ın kendisinde bile yoktu.

"Bir gün herkes ait olduğu yere geri dönüyor," dedi Gurur arkalarından dikkatle bakarken.

"Bu durumdan haberiniz var mıydı?" diye sordu Yener karman çorman bir sesle.

"Hayır, sen ne gördüysen o kadarını gördük, sen ne biliyorsan o kadarını biliyoruz," dedi Gurur.

Muşta, Girdap ve Mehtap gözden kayboldukları an, koridorun dönemecinde beliren Zafer şaşkınlıkla, "Benim gördüğümü siz de gördünüz mü?" diye sordu şaşkınlığını gizlemeden.

"Bu gece daha fazla şaşırabileceğim bir şey olacağını zannetmiyorum," dedi Yener. "O kız evli değil mi? Neden burada? Neden Girdap'ın elini tutuyor?" Şaşkına dönmüş hâlde kaşlarını çattı.

"Bilmediğiniz şeyler olabilir," dedim sessizce, bildiğim şeyi dilimin ucundan dışarı bırakamadım; bunu yapmak benim hakkım değildi.

"O kız Girdap'ı mahvetti," dedi Zafer kaşlarını çatarak. "Şimdi burada. Girdap'ın elini tutuyor."

"Neler olduğunu bilmeden yorum yapmayın," dedi Gurur. "Vardır Girdap'ın bir açıklaması. İllaki vardır bir açıklamaları." Omzumun üzerinden Gurur'a baktım, Gurur bakışlarıma karşılık vermedi çünkü yüz ifadesi soru işaretlerinden bir uçuruma dönmüştü. "Eylül nerede?"

Dudaklarından dökülen soruyla beraber , "Nihan onu buradaki odasına götürmüştü," dedim sessizce.

Gurur, "Toplantı salonuna geçelim," diyerek yürümeye başladığında el ele olduğumuz için onu takip etmek zorunda kaldım.

Toplantı salonunda geçen yirmi dakikanın ardından, içeri Girdap'ın girmesiyle sessizliğin sonuna geldiğimizi fark ettim. Gözlerim Mehtap'ı aradı ama onu göremedim. Girdap, sandalyeyi çekip ters döndürdü ve üzerine oturduktan sonra sandalyenin sırtlık kısmına dirseklerini dayadı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi, gözleri zemindeydi.

Gurur, ekibin sessizliğinin aksine, "Kız nerede?" diye sordu sakince.

"Beyhan onu kendi odasına götürdü," dedi, gözlerini zeminden çekmemesi dikkatimi çekmişti.

Yener, "Ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sorduğunda, Girdap, "Ne olduğunu ben biliyorum mu sanıyorsun?" diye karşılık verip kafasını kaldırarak Yener'e baktı. "Geldi öylece."

"Öylece geldi?" Zafer kaşlarını çatıp, "Öylece geldi ve elini tutup onu buraya mı getirdin?" diye sordu sertçe.

Yener, "Senin kalbinle zorun mu var, Girdap?" diye sorduğunda sesi Zafer'in sesine kıyasla daha yumuşaktı ama sinirlendiğini hissedebiliyordum.

Adnan, bir köşede oturmuş, uzun süre susmuştu ve sonunda, "Kalbinin hesabını size verecek değil," diyerek konuya dahil olmuştu. Ekibin gözleri Adnan'a çevrildi. "Ben aşk nedir bilmiyor olabilirim ama Girdap'ın aşkının ne olduğunu görmüş, o aşkın onu ne hâle getirdiğini onunla deneyimlemiş biriyim. Karşısına geçip böyle sorular soracağınıza durun da nefeslensin adam. Geceler sonra ilk kez nefes alıyor."

"Bu herif ölüyordu, Adnan," dedi Yaman kaskatı bir çeneyle, içeride olduğunu buzdan sesi duyulana dek fark etmemiştim bile. "Bu herif bir kadına duyduğu hudutsuz şeyin peşine düşmüştü, ölüyordu. Romantize etmeden önce bunu göz önünde bulundur, olur mu?"

"Sus," dedi Gurur sertçe. "Çenenizi kapatın." Elimi daha sıkı kavradı. "Hele konuyla ilgili hiçbir fikri olmayan dalyaraklar hiç konuşmasın. Ne yaşadığını madem bu kadar iyi biliyorsunuz, şimdi ne yaşadığını da fark edip çenenizi kapatın da onu dinleyin."

Yaman yerinden kalkarken, "Siz aklınızı yitirmişsiniz amına koyayım," diye homurdandı ve kapıya yöneldi. "Bu kız yarın birdenbire ortadan kaybolursa bana ağlama lan."

Girdap gözleri zemindeyken, "Gitmeyecek," diye fısıldadı, Yaman kapının önünde durup omzunun üzerinden Girdap'a baktı. "Gitmeyeceğini söyledi. Söz verdi," dedi sessizce Girdap. Yaman'ın kaşları çatılsa da dili acı kelimeler dökmedi, sustu, sadece omzunun üzerinden arkadaşına bakmaya devam etti.

Yener, ağır adımlarla Girdap'ın önüne ilerledi, dizinin üzerine çöküp kafasını kaldırarak Girdap'a baktı ve "Nasıl emin olabilirsin bundan?" diye sordu yumuşak tutmaya çalıştığı sesiyle. "Benim amacım senin canını sıkmak değil ama o kız... Evli, Girdap."

Girdap dişlerini birbirine bastırınca yüzünde çukurlar oluştu. Kaşlarını çatıp gözlerini yumarak bu gerçeği örtbas etmeye çalıştı. Başkalarından değil, kendisinden. Kendisini kandırmayı denedi. Gözlerini açtığında, harelerindeki farkındalık çok acıydı.

"Yalan söylüyorsa bile yalanını tek doğrum yaparım," dedi Girdap sonunda. Cümlesi öyle ağır geldi ki Yaman bile dişlerini sıkıp kapıya sertçe vurdu ve daha fazla burada kalamayacağını hissetmiş olacak ki odadan çıktı.

Yener, elini Girdap'ın omzuna koyarken, "Girdap'ım," dedi şefkatle. "Canınla zorun mu var senin biraderim?"

"Yapabileceğim başka hiçbir şey yok," dedi Girdap. "Onsuz yaşayamam. Bunu benden istemeyin. Giderse yine gelmesini beklerim ama ona gelmişken, git diyemem."

Yener, gözlerini yumup elini indirerek dizine koydu ve derin bir nefes aldı.

Sessizce, "Sana bir şey söylemedi mi?" diye sorduğumda, Girdap'ın gözleri bana çevrildi.

"Sorular soramadım, korktum," dedi, daha bu cevabı sindiremişken ben, Girdap sessizce, "Ama kolay şeyler yaşamamış. Biliyorum. Salak demeyin bana. Ben hissederim. Ona bakınca çoğu şeyi göremedim belki, hatta şimdi gördüğümü sandıklarım da koca bir yalan ama... Mehtap eskisi gibi bakmıyor. Gözlerinde ışıltısı yok. Ona bir şey olmuş, Zeliha." Beni inandırmak ister gibi bakışlarını derinleştirdi. "Mehtap'a bir şeyler olmuş."

Gurur'un elini yavaşça bırakıp, "Zorlama," dediğimde Girdap duraksadı. "Bırak o kalbini açsın sana. Madem ona bir şeyler olduğunu düşünüyorsun, şu an yapman gereken sadece onu korumak olmalı. Bırak o sana kalbini açsın. Sen o kalbi zorlama."

"Yapmam," dedi Girdap başını hızlıca sallayarak. "Üstüne gitmem, o anlatmadan sormam, o istemezse konuşmam."

"Bunu göze alabiliyor musun?" diye sordu Ecevit içeri bir adım atarken. Kapıda durmuş olup biteni dinlediğinde gözlerine çöken ifadeleri gördüğümde anladım. "Yeniden gitme ihtimali, gelme ihtimalinden daha yüksek olan birini kabul etmeyi göze alabiliyor musun?"

"Benim göze alamayacağım tek şey ondan vazgeçmek," dedi Girdap.

Zafer, "Boşanmış mı?" diye sorduğunda Girdap omuz silkip bilmiyorum dercesine başını önüne eğdi. Zafer derin bir nefes alıp oflayarak, "Girdap!" diye homurdandı. "En azından bunu sormak zorundaydın."

"Bana geldi," dedi Girdap. "Onu sevse bana gelir miydi?"

"Seni severken de ona gitmemiş miydi?" diye sordu Zafer, birden bu ağır soruyu sorduğu için ona çok öfkelendim ama kendimi Zafer'in yerine koyduğumda, daha farklı bir tutumda bulunur muydum bunu da sorguladım. Ne hâle geldiğini sadece ekip görmüştü, Girdap'ın yaşadığı şeyler çok ağırdı ve tüm bunlar gerçekleşirken ekip buradaydı. "Ben kaç gece uyumadım, gözüm telefonda, tetikte bekledim senden kötü bir

haber gelecek korkusuyla, biliyor musun?" diye sordu Zafer. "Kendine bunu yapmana alkış tutmamı bekliyorsan, bekleme."

Girdap kafasını kaldırıp Zafer'e bakamadı çünkü içten içe Zafer'in kendince çok haklı olduğunu biliyordu.

"Olayları Mehtap'ın ağzından dinlemeden böyle asıp kesme," derken buldum kendimi, daha sonra o kâğıdı, açılan taksi kapısının ardından bana mahcup bir şekilde gülümseyen yüzünü, hemşirelerin aralarında geçen diyalogları hatırladım.

Zafer, "Seninle değil, Girdap'la konuşuyorum," dediğinde, Gurur'un saldırgan bakışları Zafer'e yöneldi ama Zafer umursamadı. "O kız sana zarardan fazlası değil ama sen bilirsin kardeşim," dedi sertçe. "Sen bilirsin."

Girdap kafasını kaldırıp, "Zararsa bana zarar lan, öleceksem ben ölürüm, sana ne?" diye sordu sertçe. "Karşıma geçmişsin, birini sevmek bir kenara dursun, bir kadına önem vermek nedir bunu bile hiç tatmamışsın, sevdiğim kadını yerip durma lan!" Zafer duraksayarak Girdap'ın gözlerinin içine baktı kaldı. "Uğruna öleceksem ben öleceğim. Kandırıyorsa beni kandırıyor. Ben onu beni kandırıyorsa da kabul ediyorum, oldu mu lan? Oldu mu?"

Zafer sessizce, "Girdap," dediğinde, "Ne Girdap?" diye sordu Girdap ters bir sesle. "Benim yüreğimi delip geçen acı biliyorum sizi bazı geceler uyutmadı, sağ olun, Allah razı olsun, biliyorum o hakkınızı ödeyemem ama bu kalp benim lan benim! Ben bu kalbi ona karşı ne zaman durdurabildim?"

"Zafer, üzerine varma," dedi Adnan. "Biz de alkış tutuyor değiliz ama Zeliha haklı, neyi biliyoruz ki?"

Zafer derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı, omuzları çökerken, "Ben kıza kötü bir şey demeye çalışmıyorum," dedi daha hafif bir sesle. "Sen sevmişsin, kalbine basmışsın, bize kabul etmekten başka bir şey düşmez ama senin dostunsam, silah arkadaşınsam, ben senin canını senin düşünmediğin kadar düşünmek zorundayım, Girdap."

Girdap sustu, büyük bir sessizlik onun suskunluğunun ardından geldi. Dakikalar kayıp giderken Gurur başını aşağı yukarı sallayıp burnundan sert bir nefes verdi. "Neler olduğunu öğren ama varma üzerine, bırak Zeliha'nın da söylediği gibi o açsın sana içini," dedi Gurur. "Belki de kızın kimseye açamadığı bir derdi vardır."

Girdap, başını aşağı yukarı salladı ve alnını sandalyenin sırt kısmında duran koluna bastırdı. Gurur başıyla dışarıyı işaret ettikten sonra yeniden elimi kavradı ve birlikte toplanma salonundan çıktık. Diğerleri de arkamızdan çıktı. Zafer burnundan soluyor, Ecevit sessizce açık kapıdan içeri bakıyordu. Adnan ne yapacağını bilemez şekilde Gurur'a sokulup, "Kız hâlâ evliyse bu sorun olabilir," dedi, "üstelik bir bebeği olmuş olmalı."

Bildiğim gerçek, bir şarapnel parçası gibi kalbimin içinde hareket edip canımı acıttı.

Gurur, "Bırakın önce Girdap'a anlatsın, sonrası Allah kerim," dedi. "Ben Zeliha'yı eve bırakacağım. Eylül burada kalsın. Burası ona yaradı, buranın atmosferini hissetmek bir şeyleri kafasında oturtmasını sağlar."

"Tamam, Eylül bize emanet," dedi Adnan.

Tesisten çıkıp arabaya ilerlerken gecenin soğuğunun içimde yanmaya başlayan gerçeği söndürmesini umdum ama öyle olmadı. Karanlık aracın ön koltuğuna oturduğumda Gurur, "Tek tek gelin amına koyayım ya," diye homurdandı. "Bir gelmeye başlıyorsunuz, arka arkaya." Derin bir nefes alarak motoru çalıştırıp direksiyonu çevirdiğinde gözlerimi omzumun üzerinden ona çevirdim.

"Gurur."

Arabayı patikaya doğru sürerken, "Söyle güzelim," dedi.

Ondan bir şey saklamaktan nefret ettiğimi hissederek, "Ben Mehtap'ı daha önce de gördüm," diye mırıldandım. Dilimin altındaki gerçeği parçalayıp yok edemeyeceksem eğer, Gurur'a bu gerçeği vermek zorundaydım.

Gurur'un durakladığını fark ettim, ardından bakışlarını bana çevirip, "Anlamadım?" diye sordu.

"Onu tanımıyordum ama onunla denk geldim."

"Ne zaman?"

"Simge'yle birlikte Yener'i görmek için dağ evine gittiğimiz gün," dediğimde Gurur'un kaşları havaya kalktı. Cümlemin devamını bekliyor gibi derinleşen bakışlarından daha fazla kaçamadım ve "Hastanede," diye fısıldadım.

Gurur, "Hastane mi?" diye sorarken arabayı yavaşlattı, araba korulukta durduğunda başımı aşağı yukarı sallayarak parmaklarımla oynamaya başladım.

"Bizim indiğimiz taksiye binmeden önce," dedim, "bir kâğıt düşürdü. Yerdeki kâğıdı aldım ve önemli olabileceğini düşünerek hastaneye teslim ettim. Sonra hemşirelerin kendi aralarında konuştuklarını duydum."

"Zeliha," dedi Gurur korkuyla, "öyle ellerine bakıp suç işlemiş gibi durma gözünü seveyim." Parmaklarını çeneme koyup kafamı kaldırmamı sağladı. "Her ne gördüysen bu senin suçunmuş gibi bakma iki gözüm."

Gözlerime batan yaşları durdurdum ama içimde kanamaya devam eden bir ânı vardı. "Mehtap düşük yapmış," dediğim an, Gurur'un gözlerine çöken o korku, yerini şaşkınlığa bıraktı. Parmakları hâlâ çenemde asılı duruyorken teninin ölüm gibi soğuduğunu hissettim. "Eşinden şiddet gördüğü için düşürmüş."

Gurur, bir süre hiç konuşamadı. Parmakları çenemde asılıyken, kafasının içinde binlerce farklı düşünce aynı darağacında idam ediliyormuş gibi bir hâli vardı. Sonunda, "Şiddet mi?" diye sordu fısıltıyla, sesinde karanlık bir şeye rastladım. Başımı aşağı yukarı salladığımda, "İyi de düşük yapması imkânsız değil mi?" diye sorarken soruyu bana değil de kendine yöneltiyor gibiydi. "Geçen zamanı hesaba katarsak bebeği dünyaya getirmiş olması gerekiyordu. Düşük için oldukça geç bir zaman değil mi?" Kaşlarını çattı, daha sonra işin içinden çıkamıyormuş gibi başını koltuğa bastırıp elini çenemden çekerek, "Yerine oturmayan bir şeyler var," diye fısıldadı.

"Mehtap sürekli şiddet görüyor olabilir," dediğimde Gurur'un çenesi seğirdi. "Belki de kaçtı ve buraya geldi. Sığınacağı Girdap dışında biri olmayabilir."

"Isparta'nın hastanesinde düşük yaptığını söylüyorsun," dedi, "bu çok mantıksız. Mehtap burada yaşamıyor ki."

"Gerçekleri sadece Mehtap'tan öğrenebiliriz."

"Girdap'a anlatırsa kopacak fırtınayı hesaba katıyor olmalı," dedi Gurur, çenesi hâlâ öfkeyle seğiriyordu.

"Anlatmaz mı?"

"Şu an kendini baskı altında hissediyor ve böyle bir şeyi Girdap öğrenirse, neler olacağını da hesaba katıyor olmalı. Yine de bunu Girdap'a anlatan kendisi olmalı. Onu bir anda yeni bir fırtınanın ortasına bırakmak doğru gelmiyor. Eğer yaşadıkları bu kadar ağır şeylerse..." Gurur derin bir nefes aldı. "Hikâyede yerine oturmayan bir şeyler var, Dağ Gelinciği."

"Bunu Girdap'a o anlatmalı çünkü bu onun sırrı," dedim ellerimle oynamaya devam ederek. "Benim maruz kaldığım gerçeklerden fazlası olduğunu düşünüyorum. Mehtap belki de... Belki de en başından beri bazı şeylere mecbur bırakılan taraftı. Belki de o en başından beri kurbandı."

Gurur arabayı yeniden çalıştırırken, "Girdap durdurulamaz," dedi karanlık bir sesle. "Bu andan itibaren Girdap Demiralp, durdurulamaz."

Geçen iki gün, tesisteki sessizliğin yankılarının bizim eve de ulaştığı karanlık bir zaman dilimine aitti. Timin Mehtap'a karşı tutumundan çekinen Muşta, Mehtap'ı, Cenan ile birlikte bu binaya yönlendirmişti. Cenan hiç düşünmeden onu kabul etmiş, evinin kapılarını Mehtap'a açarken bir şeyleri sorgulamamıştı bile. Bu süreçte Girdap akşamları binaya uğruyor, kapının önünde sessizce Mehtap'a yemeyi sevdiğini hiç unutmadığını belli edercesine sevdiği yemekleri getiriyordu. Mehtap sessizdi, öyle sessizdi ki sanki bu sessizlik, Girdap'ı sağır etmeye başlamıştı.

Bu sessizliğin ardındaki yaraları biraz olsun sarabilmek adına, mutfak masasında oturduğumuz o kuşluk vaktinde, Gurur'a, "Babam ile konuştum," demiştim. "Bir iki güne yola koyulma ihtimalimiz var mı? Belki... Mehtap için de iyi olurdu. Kendini açması adına."

Gurur, söylediğim şeyi enine boyuna düşünmüş, sonunda benimle aynı kararı verip beni onaylamıştı. Mehtap ile kapı ağzında ne zaman göz göze gelsek, o parlak gözlerde bana yalvaran bir ifade beliriyordu; sanki o gün hastanede denk geldiğimizi kimsenin bilmesini istemiyor gibi bakıyordu. Düşük yaptığını bildiğimi bilse, şiddet gördüğünü öğrendiğimi fark etse nasıl paniklerdi hiç bilmiyordum. Sadece denk gelmiş olmamız bile onu gerim gerim germeye yetiyor gibiydi.

O gece babamla uzun uzun konuştuğumuzu hatırlıyorum. Bizim için bir yer ayarlamasını söylediğimde başta şaşırmış, sonra tüm kadronun geleceğini söylediğimde annemle telefonda bağrışmaya başlamışlardı; sebebi hissettikleri heyecandı. Bizimkiler misafir ağırlamayı, yedirip içirmeyi, gezdirmeyi çok severlerdi. Babamı en çok sevindiren Yener'in dönüşüydü, kafasında bir soru işareti oluşsa bile sevincinden olsa gerek bana bunun nasıl olduğunu sormadı. Bir moral tatili, bir gezi, adına ne denirse işte, Muğla'ya doğru yola koyulacaktık.

Babam her şeyi halledeceğini söylemişti, karışmamamızı istemişti, en iyi şekilde ağırlayacağından çok emindim. Valizi hazırlamaya başlamadan önce bugün pastaneden aldığım kurabiye kutusunu alıp evden çıktım. Cenan'ın kapısına yürürken tedirgin hissediyordum çünkü Mehtap'a nasıl yaklaşılır bilemiyordum. Kızlar da Mehtap'ın geldiğini öğrendiklerinden beri sessizlerdi, pek bir şey bilmiyor olmalarına rağmen gelen kadının yaralı olduğuna eminlerdi.

Kapının ziline bastıktan sonra gözlerimi elimdeki kutuya indirdim. Çok geçmeden kapı aralandı. Cenan, "Güzelim?" dedi sorar gibi. "Gel içeri."

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Ne rahatsızlığı, Zeliha? Aşk olsun ablam," dedi Cenan kaşlarını çatarak. "Biz sadece okul sınırlarında öğrenci ve öğretmeniz. Dışarıdayken abla kardeş olduğumuzu sanıyordum."

"Elbette öyleyiz," dedim, tedirgin bakışlarım Cenan'ın siyah gözlerinde dolaştı. "Mehtap'ı huzursuz etmek istemiyorum."

"Pek sessiz bir kız," dedi Cenan sessizce. "Ağzını açıp bir şey söylemiyor ama sürekli bana yardım etmeye çalışıyor. Konuşkan biri olmadığından değil de başka bir sorunu olduğundan susuyor bence." Cenan kapıyı ardına kadar açtı. "Gel içeri."

İçeri girdiğimde Dide odasının kapısını açıp kafasını dışarı çıkardı. "Zeliha abla," dedi heyecanla. "Bu ne güzel bir sürpriz?"

Gülümsedim. "Kurabiye getirdim. Seviyor musun?"

"Çok severim. Sütle çok güzel oluyor. Kakaolu mu acaba?"

"Evet." Kurabiye kutusunu ona uzattım. "Bize ikram etmeye ne dersin?"

"Olur!" Dide odasından çıkıp kapısını kapattı, ona uzattığım kurabiye kutusunu alıp hızla mutfağa yöneldi. Cenan'ın arkasında ilerleyerek salonun ortasına kadar yürüdüm. Mehtap çekingen bir şekilde tekli koltuğa oturmuş, önünde açık duran televizyon ekranına bakıyordu ama baktığı yerde gördüğünün televizyonda oynayan dizi olmadığını biliyordum.

Beni uzunca bir süre fark etmedi. Ne zaman ki büyük koltuğun kenarına oturdum, o zaman kafasını çevirip olduğum tarafa baktı. Beni görünce gözlerinde yeniden sahne alan paniği izledim. Ona yumuşak bir tebessümle baktım, benden korkmasını istemiyordum, bana güvenmesini de isteyemezdim belki ama en azından korkmaması ne güzel olurdu.

Cenan, "Eylül bugün sizde kalmadı mı?" diye sordu çaprazımdaki tekli koltuğa otururken.

"Yok, tesiste."

"Sınava hazırlandığı doğru mu?"

"Evet," dedim. Gözlerim yeniden Mehtap'a çevrildi. "Merhaba."

Mehtap çekingen bir şekilde gülümseyip, "Merhaba," dedi, öyle ürkek görünüyordu ki içimin ezilmesine engel olamadım.

Sorular soramadım, kimse soramıyordu. Mehtap içine bükülmüş bir kalp gibiydi. Sanki dokunsak atışları sona erecek, içindeki kan kuruyacaktı. Bir çiçek gibi solup gidecekti.

"Biz bu hafta sonu Muğla'ya gidiyoruz, biliyorsundur," diyerek söze girdiğimde sessizce gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Düşündüm ki senin için de bir farklılık olur, hım? Bizimle gelmek ister misin?"

"Yük olmak istemem ama çok teşekkür ederim, düşünmüş olman bile benim için büyük bir şey," dedi gözlerini kaçırarak.

"Sen gelirsen eğer Girdap da gelir. İkiniz için de güzel bir değişiklik olur," derken buldum kendimi. Tanımadığım bir insana karşı bu denli girişken olmamıştım hiç ama onda içimi kıstıran, beni ona doğru yaklaştıran bir şey vardı. Mazlum bakışları ya da masum bir şekilde boyun büküşünden öte, utangaç bir şekilde elini nereye koyacağını bilemeyişinden de öte, ruhunda gördüğüm bir yara vardı.

"Girdap iyi olacaksa her yere gelirim," dedi hızlıca, beklemediğim bu cevabın dudaklarımdaki gülümsemeyi beslemesine mâni olamadım.

Bakışlarımı Cenan'a çevirdim. "Siz de geleceksiniz, değil mi?"

"İzin ayarlayabilir miyim bilmiyorum, bugün konuşacağım. Peki sen?" diye sordu. "Okul ne olacak?"

"Bir hâl çaresine bakarım," dediğimde başını salladı, normal şartlarda konuyu irdelerdi ama bu değişikliğe ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Herkes duyuyordu. "Umarım tesiste bir sorun çıkmaz."

"Hakan bir sorun olmayacağını söyledi, diğer çocuklar işleri idare edermiş. Timin böyle bir değişime ihtiyacı olduğunu, Gurur'un iyi düşündüğünü söyledi," dedi Cenan sessizce.

Kapının zili bir defa daha çaldığında Mehtap irkilerek kapıya doğru baktı. Bu korkunun sebebini az çok tahmin edebiliyordum. Tamamını bilmesem de küçük bir kısmına istemeden de olsa kulak vermek zorunda kalmıştım.

Dide, "Ben açarım," diyerek elindeki kurabiye tabağıyla kapıya koştu. Mehtap gözlerini ayırmadan kapıya bakıyordu.

Açılan kapının ardında beliren Girdap'tı. Mehtap oturduğu yerden fırlar gibi ayağa kalkınca bakışlarım anlık Cenan'ın şaşkın bakan gözlerine dokundu. Mehtap koşar adımlarla kapıya yürüdü. Girdap kapının eşiğinde durmuş, yüzünde mahcup bir tebessümle Mehtap'a bakıyordu. Sanki Mehtap'ın ona doğru yürüyüşü bile canından can götürüyor, ömrüne ömür katıyordu.

"Geldin," dedi Mehtap heyecanla, sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustu.

Girdap, birkaç saniye sessizce Mehtap'ın yüzünü izledi. Mehtap'ın sırtı bize dönük olduğundan yüz ifadesini göremiyordum ama Girdap'ın yüz ifadesi, tüm ifadelere bedeldi. Dide elinde tabakla bize doğru yürürken utangaç bir şekilde gülümsedi.

Girdap, "Sana her zaman gelirim," dediğinde gözlerimi kaçırdım. Elindeki poşetleri Mehtap'a uzattığını fark ettim ama dönüp onlara bakmamak konusunda ısrarcıydım. "Bunları sana getirdim. Kıyafet falan var içinde. Lazım olabilecek şeyler var."

Mehtap, "Teşekkür ederim," dedi mahcup bir sesle. Girdap bir süre sustu, o süre zarfında birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya devam ettiklerini biliyordum ama aralarındaki ânı bozmak istemediğimden sessizce önümdeki televizyon ekranına bakıyordum.

Sonunda Girdap, "Cenan abla," dediğinde Cenan ile bakışlarımız aynı anda Girdap'a çevrildi. "Teşekkür ederim."

Cenan, "Lafı bile olmaz," dediğinde, Girdap gülümsedi, bu içten bir tebessümdü; minnetle yüklüydü. Gözlerini Mehtap'ın yüzüne indirdi. "Akşam sana getirmemi istediğin bir şey var mı? Canın ne istiyor?"

"Ben istemem bir şey," dedi Mehtap sessizce. "Seni gördüm, bu bana yeter."

Girdap'ın bakışları yine bir kuyu gibi derinleşti. İçinde şiş gibi dolaşan bu kadına duyduğu aşkın büyüklüğü gözlerine sığmıyor, bakışlarından taşıyordu.

"Gidiyorum o hâlde."

"Gelecek misin yine?"

"Her zaman geleceğim. Sana her zaman gelirim."

Mehtap başını hızlıca salladı. Girdap, "Hadi kapat kapıyı," dediğinde Mehtap bunu yapmak istemiyormuş gibi durdu, hareketsizce bekleyip

Girdap'a bakmaya devam etti. Sanki onun yüzüne bir daha kapı kapatmak istemiyor gibiydi. "Kapıyı yeniden bana açabilmen için şimdi bu kapıyı kapatman gerek," dedi Girdap, Mehtap'ın düşüncelerinin farkındaymış ve bu düşünceleri hafifletmeye çalışıyormuş gibi. Mehtap yine hareketsizce bekledi. Girdap başını omzunun üzerine yatırıp, "Geleceğim, Mehtap," dedi sessizce.

Mehtap bir defa daha başını salladı. İstemeyerek de olsa kapıyı kapatmadan hemen önce, "Allah'a emanet ol," dedi.

Mehtap şalını düzelterek bize doğru dönerken yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördüm. Girdap'ın karşısında olmak, onunla iki kelam etmek bile yanaklarının rengini bordoya çevirmişti.

Oturduğum yerden doğrulup kalkarken, "Ben küçük bir valiz hazırlayacağım, her ihtimale karşı sen de hazırla abla," dedim.

Cenan başını salladı. Dide ise dudağını bükerek, "Kurabiye yemeyecek miydik?" diye sordu.

"Bir tanem, kurabiyeyi senin için getirmiştim zaten. Sen yersen, ben de yemiş kadar olurum," dedim ve Dide'nin yanağını okşadım. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, Zeliha abla," dedi Dide sıntıp bana bilgiç bir bakış atarak.

Kapıya ilerlerken Mehtap kenara çekilerek bana yol açtı. Yine içten bir gülümseme dudaklarımdaki yerini alırken, "Sonra görüşürüz, Mehtap," dedim, sesim nazikti. Mehtap'ın bu defa bana sunduğu gülümseme daha minnet yüklü, daha samimi, daha içtendi.

Eve döndükten yaklaşık on dakika sonra Çolpan, Ayça ve Simge kapıdaydılar. Onları içeri alıp bize birer kahve yaptıktan sonra birlikte üst kata çıktık. Leon ve Pars etrafımızda dört dönerek oyun oynamak için koca cüsseleriyle üzerimize abanırken elbise dolabının önünde durmuş, çantaya neler koymamız gerektiğini konuşuyorduk.

Kalabalık bir şekilde gidecek olmamız çok daha iyiydi, Gurur'un düşüncesi bu yöndeydi. Bu yüzden kızları da Muğla'ya gelmeleri için ikna etmiştim; öyle çok bunalmışlardı ki bu teklifi hiç düşünmeden kabul etmişlerdi.

Ayça, dolabın alt köşelerine tıkıştırılmış kazaklarımı karıştırırken, "Muğla ve Antalya'da kışın ortasında bile denize girildiği doğru mu?" diye sordu merakla. "Sadece yaz ayında gittiğim için söylentinin ne kadarı doğru bilmiyorum."

"Yerlileri için geçerli olmasa da turistler ve tatile girenler için geçerli," dedim. "Yerlileri soğuğa alışkın insanlar değil, bu yüzden yaz gelmeden denize girmek gibi alışkanlıkları yok ama tatile gelenler kendilerini soğuk suyun içine atıveriyor."

Ayça, "Sen hiç girdin mi?" diye sordu merakla.

Simge gülerek, "Aralık ayının ortasında girmişliğimiz var bizim," dedi omzuyla omzuma vurmadan hemen öncesinde. "On sekizinci yaş günümde ilk kez alkol aldım, çok sarhoş oldum ve altıma işedim. Evet. Altıma işediğim belli olmasın diye kendimi suya atıverdim. Sonra bir baktım, Zeliha da suyun içinde. O da sarhoş. Kahkaha atarak yüzüyoruz. Aralığın ortası..." Geçmişin içindeki o anı tüm canlılığıyla zihnimde oynamaya başlayınca gülmeye başladım. "İşin ilginç yanı, hasta da olmadık."

"Genelde denize giriliyor, sadece yerlileri girmiyor çünkü sıcak iklim insanıyız," dedim. "Ayrıca sarhoşken insanın vücudunu ateş basıyor, üşümememiz ondandı."

"E sen Gurur'la gideceğine göre yine içini ateş basacak ve kendini suyun içinde bulacaksın o zaman, Yangın Zeliha," dedi Ayça bana yandan bir bakış atarak.

"Haha, aman ne komik. Asıl sen yanacaksın orada. Orası Isparta'ya benzemez," dedim. "Isparta'da yaz ayında bile ceket giydiğimi bilirim ben."

"Isparta'ya ilk kez geldiğinde nasıl köpek eniği gibi titrediğini unutamıyorum ya, utanmasa yorganı boynuna atkı diye sararak gezecekti," dedi Çolpan bacak bacak üstüne atmış, yatağın ucunda otururken.

"Bence ince bir şeyler alın çünkü Isparta'nın soğuğuna fazlasıyla alışkınsınız siz donuk zilliler," dedim. "Akyaka size biraz cehennem gibi gelebilir. Gerçi benim için öyle sayılmaz, ben sıcak iklim insanı olduğumdan Muğla'da bile üşüyordum."

"Denize girebilecek miyiz ondan haber ver," dedi Çolpan.

Ayça, "Sen girersin Çolpancığım, ben girmeyi düşünmüyorum," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Ayça sudan korkuyordu, denize gittiğimizde genelde ya kıyıda oturur ayaklarını suyun içine uzatırdı ya da sırf Çolpan ile çenemize maruz kalmamak için zorla da olsa beline kadar suyun içine girerdi. Onu asla yüzerken göremezdiniz ya da suyun içine boynuna kadar battığı olmazdı; sınırı beliydi, yukarısı yoktu.

"Siz alışkınsınız soğuğa, o yüzden denize girebilirsiniz diye düşünüyorum," dedim.

"Ayça, sen neden denize girmeyeceksin ki?" diye sordu Simge.

"Köşede bir ambulans bekliyorsa neden olmasın?" diye sordu Ayça. "Belki o zaman bir ihtimal girerim. Sonra kalp krizi geçirdiğim için suyun yüzeyine çıkmış cesedimi ambulansın arkasına atar, beni morga götürürsünüz."

"Sudan korkuyor," dediğimde Ayça homurdanarak, "Korku değil, fobi de şuna," dedi. "İnsanların fobileri vardır. Benim fobim de açık deniz. Önümde uzanan sonsuz suyu görünce bayılacak gibi hissediyorum. İstanbul'a gittiğimde bir kez bile vapura binmedim."

"Geçen yaz küçük bir tatile çıktık, tekne turuna bilet aldık Zeliha'yla, bilin bakalım kim yüzünden tura katılamadık?" diye sordu Çolpan işaret parmağıyla doğrudan Ayça'yı işaret ederken.

"Benim fobilerimi bir kenara bırakın da çantayı hazırlayalım," diye söylendi Ayça. "Buraya oranla daha sıcak bir şehirse, kıyafetlerin biraz ince olmasında sakınca yoktur bence, Zeliha?"

"Oradaki dolabımda da kıyafetlerim var aslında, çok bir şey almama gerek yok. Gerçi epey kilo verdim ama," dediysem de Ayça'ya dinletemedim. Isparta'dayken neredeyse hiç giymediğim, çünkü giydiğimde mevsim ne olursa olsun hafiften üşüdüğüm şortlardan birkaçını çantanın içine yerleştirdi. "Oha," dedi Ayça birden poşetin içinde muhafaza ettiğim bikinilerden birini çıkararak. "Bunu ne zaman almıştın? Çok güzel. Bunu alıyoruz."

"Ben denize girmem, benim için hâlâ kış ayındayız, tabii Gurur muhtemelen orada kavrulacak," desem de Ayça beni yine dinlemedi. Bikini toz pembeydi, göğüs kısmının ortasında demirden bir kalp figürü vardı. İplerini beline bağladığında gerçekten çekici görüneceği kesindi. Daha önce giyme fırsatım olmamıştı, geçen yaz çarşıda dolaşırken bir mağazada görüp beğenmiştim ama sadece küçük bedeni vardı. Belki kilo veririm diyerek aldığım bikini muhtemelen şu an bana bol bile gelebilirdi. Aynı modelin bir de kan kırmızısını almıştım, pembe olanın aksine onun kalp figürü yoktu, sadece uzun ipleri vardı.

Birkaç parça kıyafet daha koyduktan sonra Ayça'nın yanında getirdiği küçük seyahat boy şişelere şampuanımdan ve saç bakım kremimden doldurup onları da çantaya yerleştirdim. İşlerimiz neredeyse bittiğinde alt kata inmiş, bir şeyler atıştırmıştık. Ayça'nın seçtiği filmi izlemek için mısır patlattık, ardından koltuğa yan yana oturup üzerimize ince bir pelüş alarak filmi izlemeye başladık.

Film sona erdiğinde ve ekrandaki jenerikte isimler akmaya başladığında Ayça esneyerek bana doğru döndü ve "Mehtap'tı değil mi?" diye sordu. "Şu an Cenan ablanın evinde mi hâlâ?"

"Hıhı," dedim bacaklarımı içe katlayıp bağdaş kurarak.

"O da gelecek mi?" diye soran Çolpan'dı. "Bir de ayıp olmazsa, çok üzülerek ve korkarak soruyorum ama Mehtap ve eşi ayrılmış mı?"

"Şu an burada olduğuna göre öyle olsa gerek," dedim sessizce. "Ve evet, bizimle gelmesi için onu ikna ettim sanırım."

"Girdap oğlan çok üzülüyordu," dedi Ayça gözlerini yere indirerek. "Kızın gelmesine bu yüzden çok sevinsem de korkmuyor değilim. Birden kalkıp gitmeye karar vermez, değil mi? Ne bileyim, eşine dönmek falan..."

"Ben dönmeyeceğine eminim," dediğimde Ayça gözlerimin içine gerçeği bilmek istiyor gibi baktı. Muhtemelen bir şeyler bildiğimin farkındaydı, sormaya çekiniyor olsa da her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu.

"Bilmediğimiz bir şey mi var?" diye sordu Simge tedirgin bir sesle. "Kızla ilgili."

"Hayır," dedim sakince.

Ayça gözlerini yüzüme dikerek, "Şu an yalan söylüyor," dedi.

"Bak, cidden, siz ne biliyorsanız ben de o kadarını biliyorum, tamam mı?"

Ayça, "Sanırım şu an için bize söyleyemeyeceğin bir şey var," dediğinde Çolpan da anlamış gibi başını salladı. "Bir ihtimal, Mehtap zorla evlendirilmiş olabilir mi?" Ayça'nın kızıl kahve gözlerine baktım. Zorla mı evlenmişti bunu bilmiyordum ama buna yakın bir şeyler olduğu kesindi. "Ya da eşi tarafından istimara uğruyor olabilir mi?" Ayça'nın bakışlarında bir öfke belirdi bu soruyu sorarken. İfademi toparlamaya çalıştığım sırada, "Şiddet görüyordu!" dedi birden ayağa kalkarak. "Şiddet mi görüyordu?" Dehşete düşmüş gibiydi. "Orospu çocuğu. O orospu çocuğu ona şiddet mi uyguluyordu?"

Merkeze gidip kendine bir fal evi açmaya ve medyumluğa başlamaya ne derdi acaba? Ben şu an bunda hiç sakınca görmüyordum çünkü.

Mehtap'ı ele vermek istemediğimden, "Bir fikrim yok. Girdap'a bile bir şey anlatmamış, ben nereden bilebilirim?" diye sordum ama Ayça gerçeği içimden çekip çıkarmıştı bir kere. Öfkeyle soluyarak yerine otu-

rup düşündüğü şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi kaşlarını çattı.

Çolpan, "Açıkçası," dediğinde tüm gözler ona çevrildi. "Bana kızmayın, sen de kızma Ayça ama ben bir süre senin Girdap'tan hoşlanıyor olabileceğini düşünmüştüm." Ayça kaşlarını kaldırıp şok içinde Çolpan'a baktı. "O yüzden Mehtap'ın bir gün dönme ihtimalinin seni üzebileceğini bile düşündüm ama sonra fark ettim ki sen Girdap'a ilgi duymuyorsun, sadece onun canını bu kadar acıtan şeyin ne olduğunu merak ediyorsun. Bu duyguyu merak ediyorsun. Hiç böyle bir duygu yaşamadığın için mi?"

"Girdap'tan hoşlanmıyorum," dedi Ayça açıkça. "Onu merak ediyordum. Neden öyle içine kapanık olduğunu, neden bu kadar yalnız olduğunu ve canını acıtanın ne olduğunu. Saf bir meraktı. Bak, başka birini sevdiğine emin olduğum kimseden hoşlanmam, tamam mı? Bu benim doğamda yok. Bir şeyler karşılıklı yaşanıyorsa heyecan verici oluyordur diye düşünüyorum. Aklında bir kadınla dolaşan birine tutulabileceğimi sanmıyorum. Ben gerçek bir romantizm bekliyorum belki de saçma şekilde." Ayça, gözlerini yere indirdi. "Ama yalan söyleyemem, söylemeyeceğim de. Eğer birine böyle delice âşık olmasaydı belki ona karşı bir şeyler besleyebilirdim çünkü onu beğeniyordum, hoşlantı değil, sadece beğeni. Bir insanın görünüşünü beğenirsin, öyle bir şeydi. Ama sonra onu merak ettim, hissettiği şeyin yoğunluğunun nedenini ve..." Elini alnına götürdü. "Öyle işte. Bir de sanırım yalnız hissetmesini istemiyordum. Kendini açıp bir şeyleri rahatlıkla anlatabileceği biri olmayı istedim. Küçük boy lattem Yener için de bu geçerli, bana kendisini açabilmesini isterdim mesela. Böyle bir şeydi."

"Girdap'ın görüntüsünü beğeniyorsan eğer, o görüntüde başkalarını da beğenebilirsin öyleyse?" diye sordu Simge aklından bir hinlik geçiyormuş gibi kaşlarını kaldırarak. "Dövmeli erkekleri beğendiğini bilmiyordum, kayısı kafalı kız."

Kaşlarım havaya dikilirken bakışlarım imayla Ayça'ya kaydı. Ayça, Simge'nin neyden bahsettiğini anlamamış gibi kaşlarını çatıp, "Ha?" diye sordu. "Ne diyor bu?"

"Babaanne derin bir uykuda," dedi Simge, Çolpan bu duruma bir kahkaha attı ama Ayça hâlâ bize tuhaf tuhaf bakıp durumu kavramaya çalışıyordu. Onun kadar zeki bir kızın bile beyin fonksiyonlarının işlev görmediği anlar olabiliyordu demek ki...

İnsan çoğunlukla hislerini başta anlamazdı. Bu tıpkı, ölümcül bir kazadan derin sıyrıklarla kurtulan bir insanın, yarasından sızan acıyı ilk anda hissedemeyişi gibidir çünkü o an olayın şokundadır ve belki de hiçbir şeyin farkında bile değildir. Bunu hissetmiş biri olarak, hissetmenin de ötesinde yaşamış biri olarak garipsediğim söylenemezdi.

"Her neyse," dedi Ayça konudan sıkılmış gibi. "Öyle işte." Bakışlarını Çolpan'a çevirdi. "Ayrıca bunu düşünmene neden olacak ne yaptığımı da merak ediyorum. Çünkü dövmeli çocuğun da imalarından çıkardığım buydu. Sanki o da senin gibi düşünüyordu."

Çolpan, tek kaşını kaldırdı. "Hangi dövmeli çocuk? Bir numara mı yoksa iki numara mı?"

"Girdap kendisinden hoşlandığımı düşünecek değil," diye homurdandı Ayça. "Diğerinden söz ediyorum. Yüzü dövmeli olan."

"Adı Ecevit canım," dediğimde, Ayça tek kaşını kaldırdı.

"Bilmiyordum, çok yardımcı oldun."

Kapı zili çalınca oturduğum yerden kalktım. Ben kapıyı açarken kızlar kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Kapının ardındaki kişi Gurur'du. Onu görünce yüzüme yayılan o gülümseme daha da derinleşti. Dudaklarımda saklayamadığım o gülümsemeye baktı önce, ardından gözlerini gözlerime taşıdı.

"Yine benim açmamı istedin herhâlde," dediğimde, "Hem öyle hem de kızların burada olduğunu anladım, öyle dal düz girmek istemedim," dedi gözleri gözlerimde asılı durmaya devam ederken.

Bana öyle bir bakışı vardı ki o bakışı anlatmaya kelimeler yetmez olmuştu; o bakışı anlatmak mümkün gelmez olmuştu.

Gözlerine nasıl uzun uzun baktıysam, "Beni içeri almayacaksın herhâlde, Zerdali," dedi neredeyse gülerek.

Dalgınlığım beni anında utandırırken kapıyı ardına kadar açarak, "Özür dilerim," dedim mahcup bir sesle.

"Özür dileme, nasıl hoşuma gidiyor bir bilsen öyle bana bakarken dalıp gitmelerin, şaşkalozluğun. Çok hoşuma gidiyor. Daha çok yapasın gelir, öyle bir hoşa gitmek diyorum sana kızım."

"Kızımmış, hadi oradan dümbük," dediğimde, Ayça, "Ay kapının ağzında durmuşlar hem can sıkıcı bir romantizm müziği arkada onlara eşlik ediyormuş gibi flörtleşiyorlar hem de Hint dizisinden fırlamış gibi uzun uzun bakışıyorlar. Şiştim açıkçası," diye söylendi.

"Bu portakal cinini neden evimize aldın, Zeliha?" diye sordu Gurur gözlerini Ayça'ya dikerek. "Evimize büyü falan da bırakıyordur bu kaynana gibi."

"Evet, kızımın yakasından düş diye her yere büyü iliştiriyorum da maşallah domuz adam sana büyü bile işlemiyor. Benim kız öyle büyülemiş seni gerçekten," dedi Ayça sevimsiz bir gülümsemeyle Gurur'a dik dik bakarak.

"Senin kız büyünün en büyüğünü onu ilk gördüğüm anda yaptı herhâlde, son gördüğüm bile onun yüzü olacak, o tür bir büyü. Efsunlu bu kız." Belimi kavrayıp beni kendine çekince Çolpan gülümseyerek gözlerini kaçırdı, Ayça ise öküzün trene baktığı gibi bakıp burnundan solmakla meşguldü.

Simge'nin dikkatinin telefonunda olduğunu fark ettim. Sanki olup biteni görmüyor, sesleri duymuyordu, öylece ekrana bakıyordu.

"Ee?" dedi Gurur sorar gibi. "Sizin eviniz yok mu?"

Gözlerimi iri iri açarak, "Gurur, çok ayıp!" dediğimde sırıtarak yanağıma yaklaştı ve burnunu elmacık kemiğime sürttü. Başımı geriye çekip ona dik dik bakmaya devam ettim ama bu sadece daha neşeli gülümsemesine neden oldu.

"Önümde kıza sırnaşıp duruyor, tansiyonum düştü benim, kalkın gidelim, elimden bir kaza çıkması için çok kısayım," dedi Ayça oturduğu yerden kalkarak. "Ama sanılmasın ki tepem atarsa tepeni yaramam Gurur oğlan, bilinsin ki gerekirse iki sandalyeyi üst üste koyar, üzerine çıkar, yine yararım o kafanı."

"Tabii efendim," diye alay etti Gurur başını başımın üzerine koyarak.

Ayça ve Gurur bir süre daha birbirleriyle atıştılar, sonunda kızlar gittiğinde artık evde sadece ikimiz vardık. Gurur'un son birkaç güne oranla daha iyi göründüğünü söyleyebilirdim. İçeride neyle savaştığını elbette bilemezdim ama en azından dışarıya düşen yansıması daha farklıydı. Kendini iyi hissetmiyordu belki ama toparlanmaya başladığı da yok sayılamaz bir gerçekti.

"Baban aradı," dediğinde üzerindeki ceketi çıkarmış, beyaz bir tişörtle salona doğru ilerlemeye başlamıştı. Kollarını havaya kaldırıp bedenini esnetti, damarlı kollarının gerildiği an daha da genişlediklerini gördüm ve tişört yukarı kayarak belindeki kavisi ortaya çıkardı. Beline saplanan bakışlarımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana bakıp,

"Huuu," dedi. "Baban aradı diyorum, neden bana beni devirip üzerime tırmanmak istiyormuş gibi bakıyorsun?" Sırıttı.

Gözlerim hâlâ belindeyken, "Neden aradı?" diye sordum, kafam çalışmıyor gibi hissettiğimdeyse utandım.

"Önce o gözleri belimden çek, aklımı karıştırıp karpuz kabuğunu düşürme," dedi.

Gözlerimi kaldırıp muzip bir ışıltıyla parlayan buz sıcağı gözlerine baktım. "Hım? Sana bakıyorum. Oldu mu?"

"Bana bakman çok da bir şey değiştirmedi. Hâlâ aklı karıştırılmış hissediyorum. Gözlerin tarafından."

"Gözlerim tarafından demek?"

"Gözlerin ilk andan beri aklımı allak bullak etmişti. Bunu sana daha önce söylememiştim sanırım. Gözlerin ilk geceden vurgundu benim için."

"Öyle miydi?" diye sordum kalbim göğsümün içinde takla atarken. O ilk zamanlar dün gibi aklımdaydı benim. Yaşadıklarım, hissettiklerim, terk edildiğim o karanlığın içinde bir ateş olup yanmıştı ve ben o ateşin bir yangın boyutuna ulaştığında ilk beni yakacağına, ilk beni kül edeceğine emindim. Buz gibi bakan gözleri gözlerime ilk değdiği anda hikâyem başlamıştı. O gözlerin ardındaki duyguları, düşünceleri o an göremiyordum; o an gördüğüm sadece üzerime doğru hızla gelen, beni yakmak için büyüyen karanlık, buzdan bir ateşti.

"Öyleydi," dedi. Bedenini bana doğru çevirdi. "En başından beri. Bu aramızda değişmeyen tek şeydi. Her şey değişti, Zeliha. Senin hayatımdaki yerin değişti, hikâyemdeki kimliğin değişti ama gözlerin bende hiç değişmedi."

"Oysa ilk zamanlar gözlerime, hayatını mahveden bir şeye bakıyormuşsun gibi bakıyordun."

"Çünkü o gözlerin hayatımı mahvedeceğine inanıyordum. Çünkü o gözlerin hayatımdaki tüm dengeleri değiştireceğini, alıştığım o soğuk odadan çıkmam için kapıyı aralayıp tüm sıcaklığıyla içeri dolacağını, boğazımı belki bir urgan olarak, belki bir çift güzel el olarak saracağını biliyordum."

Gözlerinin içine baktım.

"Ben senin, benim için çok farklı bir yere sahip olacağını, seni ilk gördüğüm o anda biliyordum," dedi ve bana doğru bir adım attı. "O an

bu benim için ne kadar korkutucuysa, şu an o kadar çok şükrediyorum ben buna."

"Çünkü bilirsin," dediğimde gözleri kısıldı. "Daha ilk andan, bir insan senin kaderinse, korkutucu hissettirse bile bunu bilirsin."

"Sadece kabul etmesi zor gelir," diyerek kolunu uzatıp büyük avucuyla bileğimi kavradığı gibi beni kendine çekti. "Sadece kabul etmemek için türlü bahaneler yaratırsın. Bambaşka şeylere sığınırsın. Bambaşka ihtimaller yaratmayı denersin ama insan kaderinden kaçamaz. Ben denedim ama senden kaçamadım. Senden kaçılmıyormuş."

Parmak uçlarımda yükseldiğimde bile onun yüzüne yaklaşamadım. Bu onu gülümsetti ve çabama hayran bir şekilde eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarımı önce çenesine, ardından uzunca bir süre sustuklarını içine gömdüğü sus çizgisine bastırdım. Parmaklarımı yüzünün kenarlarına yasladığımda dokunuşumun onu rahatlattığını görmek muazzamdı. En son gözlerinin içine uzunca bakıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu yumuşak, kalbimden toz gibi savrulan ama sim gibi parlayan hislerle öptüm.

Öpücüğüm kısaydı, bir dokunuştan ibaretti belki ama ruhum, hislerim, ona söylemediğim ama ben sessizken bile duyduğunu bildiğim sözlerimi dudaklarımdan kaydırıp dudaklarına emanet ettim.

"Hadi senin için bir çanta hazırlayalım, domuzcuk," dediğimde gözlerini kısarak yüzümün her bir ayrıntısını, benden daha iyi biliyor olmasına rağmen ezberine almak istiyor gibi yeniden inceledi.

"Olur," dedi sonunda. "Hadi benim için senin seçtiğin parçalardan oluşan bir çanta hazırlayalım, Matmazel Zekâ Küpü."

Üst kata çıktığımızda önce duşa girdi, suyun sesi evin duvarlarına izlerini bırakırken yatak odasının ışığını açıp küçük bir el çantası çıkardım. Çantanın içine Muğla'da neredeyse eriyeceğini bildiğimden ince parçalar doldurmaya başladım. O benim aksime soğuk yerlerde yaşamıştı, sıcak iklimlere alışkın değildi, o yüzden Muğla'nın ona çok sıcak, hatta bazı anlarda kavurucu geleceğini biliyordum.

Suyun sesi kesildiğinde son parçayı çantaya yerleştirdim. Birkaç dakika sonunda beline sarılı bir havlu, üzerinden suların gözyaşı gibi kaydığı çıplak bedeniyle içeri girdi. Elindeki küçük havluyu ensesine bastırınca dirseğinden kırdığı kolu genişledi, pazusu şişti ve pazusundaki damarın üzerinden akıp giden su damlasına bakakaldım.

Kaşlarını kaldırarak, "Hayrola?" diye sordu. "Çok mu sevdin bu görüntüyü?"

"Sevmediğimi söyleyemem. Bu arada..." Gözlerim göğsünden kasıklarına kayınca yutkunmamak için direndim. Belirgin adonis kası öyle çıkıntılı duruyordu ki sanki derisini yırtıp dışarı çıkacaktı. Gözlerimi karnında dolaştırırken, "Babamla ne konuştuğunu söylemedin. Birden bana şiir okumaya başlayınca o konu öyle kaldı," dedim.

"Gözün karnımda dolaşırken babanla ne konuştuğumuzu sorman bana kendimi huzursuz hissettirdi," dediğinde güldüm. "Her an bir yerden 'Len kavak ağacı, kızımın önünde soyunup dökünüyon mu len sen' diyerek çıkıp kasığıma bıçağı takabilir ve elbette bu ileride senden yapmak istediğim çocukları yapmamıza belirli ölçüde zarar verebilir."

"Anlat artık," diyerek önüme dönüp çantanın fermuarını çektim.

"Çocukların neler sevdiğini falan sordu, bir de... Hâlimi hatırımı."

"Misafir umduğunu değil bulduğunu yer deseydin," dedim bıyık altından gülerek.

"Sen de şu an bulduğunu yemek istersen buna hayır demem biliyor musun?"

"Edepsizlik etme de giyin hadi."

"Öf ya, edepsizlik eden ben miyim sen misin? Beni gözünle yedin az önce. Hayır bundan biraz bile rahatsız da değilim üstelik. Aşırı hoşuma gidiyor." Arkamda dikildi. "Neler koydun bakalım?"

"Çok bir şey koymadım. Uzun süre kalmayacağız sonuçta," dedim. "Eylül hâlâ tesiste mi?"

"Evet. Muşta ona ilk kez eğitim verdi bugün, biliyor musun?" Bir çocuk gibi heyecanla söylediği şey, dudaklarımda bir tebessümü gonca gibi büyüttü. "O kadar odaklanmış hâldeydi ki benim ilk zamanki hâllerime çok benziyordu. İyi oldu bu, kafası dağılıyor ve bunu gerçekten istediğini fark ettiriyor."

"Daha da iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yaparım ben de," dediğimde kollarını belime sarıp, ıslak vücudunu vücuduma yaslayarak yüzünü boynuma yaklaştırdı. "Yemek yedin mi?" diye sordum sessizce.

"Hayır, birlikte yeriz diye düşündüm. Sen beni, ben de seni," dedi dudaklarını yanağıma sürtüp, belindeki havlunun altındaki şişkinliği kalçalarıma bastırarak.

"Bir dünya iş var, yaramazlık zamanı değil," desem de boğazımdan kayıp giden o sert yutkunuşu durdurabilmek mümkün değildi.

"Ne o? Düşüncelerin ve söylediklerin çelişmeye mi başladı yoksa?" diye sordu kulak boşluğuma sıcak, kafa karıştıran nefesini bırakarak.

"Ciddiyim," diye homurdandım ama kalbimin vuruşları çok güçlüydü, hangi konuda ciddi olduğum konusunda fikir sahibi değildim.

Birden geri çekilince sırtımda onun sıcak baskısından geriye sadece koca bir boşluk kaldı. Hissettiğim hayal kırıklığı mıydı yoksa çok daha başka bir şey miydi bilmiyordum, sadece onunla yan yana olmayı, ten tene olmayı çok seviyordum. Bana dokunmadığı anlarda boşlukta sallanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Sizinkileri yormamak için bir tatil evi tutmayı düşünüyordum aslında ama baban asla buna izin vermeyeceğini söyledi, dayak yemek istiyorsan tut falan dedi, korktum açıkçası," dedi Gurur dolabına doğru ilerlerken. Saçlarını kurulamaya devam ederken dolaptan bir tişört ve eşofman altı çıkardı. "Bir ahır dolusu sığırı nereye sığdıracağını merak etmiyor değilim."

"O ben halledeceğim diyorsa emin ol en iyi şekilde halleder."

"Şüphem yok, baban o güveni veriyor insana."

Gurur, yıllar bile geçse geçmişini kolunun altında taşıyacaktı, bunu biliyordum. Güçlüydü, yaşadığı onca şeye rağmen, onu takip eden ve yanından bir olsun ayırmadığı geçmişe rağmen gerçekten güçlüydü. Dik duruşunun altında kaç yenilgi vardı bilmiyordum ama o dik duruşla kazandığı bir sürü zafer olduğunu biliyordum. Babamın ona güven verdiğini duymak en çok da bana huzur veriyordu. Babamın her zaman iyileştiren bir yanı olduğunu düşünmüştüm. Dünyamın başıma yıkıldığı anlarda beni düşmeye başladığım uçurumdan, onun bana uzanan eli çıkarırdı. Keşke Gurur da babam gibi bir adamın yanında büyüseydi, keşke Gurur da babam gibi bir adamın oğlu olabilseydi. Bunu en çok da o yaralı çocuğu düşündüğümde istiyordum.

Gurur'a bakıp gülümsedim.

"Emin ol, babam da artık senin varlığını güvenli buluyor."

Bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde güzel gözlerinde gördüğüm şaşkınlık mıydı yoksa başka bir şey miydi bunu tam anlamıyla seçemedim. Gözlerindeki yaşamı gördüm. Yine gözlerinde, babamla geçirdiği bir anı canlanıyordu ve öyle gerçek bir görüntüydü ki sanki elimi uzatsam o anıya dokunacaktım.

Sadece, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, gerçekten."

21 Mart sabahı, Isparta'da hava her zaman olduğu gibi gri ve soğuktu. Baharın kırıntıları bile yoktu, hatta mayıs ayında bile kar yağdığını gördüğüm bu şehrin, bazen güneşin en büyük düşmanı olduğunu ve bu yüzden güneşin yüzünü hiçbir zaman buraya dönmediğini düşünürdüm. Gurur çantaları arabaya götürürken Pars ve Leon'un mama kaplarını dolduruyordum.

Cenan açık duran kapıya tıklatınca, "Gelsene," dedim omzumun üzerinden ona bakarak. Muşta, kucağında Dide, bir elinde çanta ile asansöre doğru yürürken açık kapının ardından bana göz kırptı.

"Pars ve Leon'a kim bakacak?" diye sordu Cenan içeri girerken. Altında basit bir kot pantolon, üzerinde boğazlı, ince bir kazak vardı ve onu nadir sportif giyinirken gördüğüm anlardan biriydi. Ayağındaki beyaz sporlarla otuz iki değil de yirmi iki yaşında biri gibi görünüyordu. Resmî giyinmediği anlarda yan yana iki arkadaş gibi göründüğümüze emindim.

"Aytekin'i tanıyor musun bilmiyorum ama o," dedim. "Maskeli olan. Sanırım maskeyi çıkarmak gibi bir alışkanlığı olmadığından tatili reddetmiş. Diğerlerini idare etmek için kalacakmış."

"Onu maskesi olmadan gören sadece tim ve tesisteki birkaç er," dedi Cenan. "Sıkı bir savaşçı." Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Muğla mart ayında sıcaktır."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Yerlileri için çok da sıcak sayılmaz ama evet, Isparta'da yaşayanlar için epey sıcak."

"Bu açıklamayı en az on kişiye yapmış gibi bunalmış görünüyorsun."

"Hemen hemen," dedim gülerek.

Gurur içeri girdiğinde bakışlarımız ona yöneldi. Gurur, "Merhaba cici anneciğim," dediği an Cenan'ın gözleri geriye doğru devrildi. Gurur bana yaklaştı, yanımda eğildi ve Pars ile Leon'un başını okşayıp onlarla ilgilenmeye başladı.

"Ben iniyorum, aşağıda görüşürüz," dedi Cenan, cevap beklemeden evden çıkmasıyla, "Kadınla uğraşıp durma dana," diye homurdandım. "Utandırıyorsun."

"Kaç yaşına gelmiş hâlâ utanıyor o da."

"Doğru, seninle aynı yaştaydı."

"Tatil yerine hastaneye gitmek zorunda kalmamızı istiyorsan şayet, devam et ve beni biraz daha hançerle," dedi Gurur alınmış gibi dudaklarını bükerek.

Bir an durdum, çok kısa bir andı. Daha sonra hızla Gurur'a dönüp, "Gurur," dedim endişeyle.

"Söyle yavrum." Gerilmişti. Doğrulup kalkarken Pars onun bacaklarına sürtünüyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Mart ayındayız," dediğimde neredeyse kahkaha atacak gibi görünüyordu.

Kaşlarını kaldırıp, "Evet?" dedi sorar gibi. "Henüz bunamaya başlamadım kız."

"Doğum günün 9 Şubat'ta değil miydi?" diye sorarken kalbimin derinliklerine öyle büyük bir yük çökmüştü ki neredeyse devrilecekmişim gibi hissediyordum.

Gurur, bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yeniden, "Evet?" dedi sorar gibi.

"Kutlamadık," dedim, yaşananlar öyle ağırdı ki. Emsal'in pençelerinin içine düştüğümde günler benim için savruk bir şekilde ilerlemiş, takvimle arama koca bir duvar örülmüştü. Boğazıma kadar pişmanlığa batmış durumdaydım. Bunu nasıl unuturdum? İki elim kanda bile olsa, ne yaşanmış olursa olsun, bunu nasıl atlardım?

"Zeliha," diyerek bana doğru ilerleyip büyük avuçlarını yanaklarıma yerleştirdi. "Yoksa sırf bu yüzden ağlayacak mısın?"

"Böyle bir şeyi nasıl unuturum?" diye sordum, her saniye biraz daha utanca ve pişmanlığa boğuluyordum. O ise tam karşımda durmuş, yüzümü kavrarken sadece yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Seninleyken her günün doğum günüm olduğunu unuttun herhâlde?" diye sordu ama söylediği şeye odaklanamadım bile. Sadece çok pişman hissediyordum.

Dudaklarım bükülürken, "O zaman çoktan Dracula ile aynı yaştasın," dediğimde bu kez buna derin, içinden kopan bir kahkaha attı. "Ayrıca otuz iki değil, artık otuz üç yaşındasın."

"Yalnız o son lafı geri alırsak çok sevinirim. Ne güzel hâlâ otuz iki sanıldığım için huzurluydum, öf ya."

"Aman Allah'ım," dedim gözlerim iri iri açılırken. "Resmen otuz üç yaşındasın."

"Ne oluyor be, yaşlandım diye terk mi ediliyorum yoksa şu an?"

"Yani teknik olarak artık cici annenden bir yaş büyüksün!" dediğimde, "Yani Muşta'yı polise mi şikâyet etmeliyim?" diye sordu. "Cenan'a çocuk gelin muamelesi yapıyorsun şu an."

"Hayır, sana kart fasulye muamelesi yapıyorum," dedim dehşet içinde.

"Bak bu ağırdı." Yüzümü avucunun içinde iyice sıktı. "Ayrıca ben doğum günü kutlamalarından pek hoşlanmam. Hem ben bile unutmuştum açıkçası." Gözlerini devirdi. "Ya da belki işime gelmiştir, bilemedim şimdi ya."

"Özür dilerim," dedim sessizce.

"Benden değil, incittiğin gençliğimden özür dile."

"Ortada incinebilecek bir gençlik mi kalmış?"

"Otuz üçe girdiğim için boynuma özür dilerim yazılı bir karton asıp kendimi asmam için teşvik edildiğime inanamıyorum. Senin tarafından."

"Kutlamalıydım.

"Zeliha," dedi, "neler yaşadığımızın farkında mısın? Başımıza gelen onca şeyden sonra nasıl kendini saçma bir günü atladığın için suçlarsın?"

Gözlerimi yere indirip, "Bu bir bahane olmamalıydı," desem de bir şekilde haklı olduğunu biliyordum. Süreç çok ağırdı. Her şey arka arkaya yaşanmıştı. Birbiri ardına patlayan mayınlar gibiydi.

Ona neden doğum günlerini kutlamayı sevmediğini sormak istesem de soramadım. Çünkü içimdeki her şeyin ayaklarımın önüne dökülmesine neden olacak kadar canımı acıtan bir detayı daha öğreneceğime neredeyse emindim ve buna pek de hazır sayılmazdım.

Bunu telafi edecektim. En güzel şekilde. Eğer kutlamaları sevmiyorsa, ona kutlamaları sevdirecektim; en iyi şekilde.

Beni kolunun altına alıp evden çıkarırken tek kelime etmesem de içimde hâlâ atladığım doğum gününün ağırlığını taşıyordum.

Binanın önünde Tayfun ve Yaman'ın, Muşta'nın arabasının önünde dikildiklerini görünce şaşkınlıkla kafamı kaldırıp Gurur'a baktım. Beni kolunun altında saklamaya devam ediyordu.

"Bu iki dingil bizimle gelecek," dedi kulağıma. "Ecevit de kızları götürecek."

İleride, sitenin dışındaki yokuşun başında Ecevit'in sivilken kullandığı cip duruyordu. Ayça, Çolpan ve Simge'nin çantalarını bagaja yerleştiren Ecevit, kafasını kaldırıp bizden tarafa baktı ama mimiklerini seçemeyeceğim kadar uzağımızdaydı.

"Mehtap ve Girdap birlikte mi gelecek?" diye sorduğumda başını salladı. "Cesur ve Eylül de onlarla gidiyor. Girdap öyle istedi," dedi. "Sayıca fazlayız, bölünmesi zordu... Diğerleri tesisten hareket edecek. Devran ve Biricik de Destan'ı alacaklar."

"Aytekin gelmiyormuş. Beyhan da mı gelmeyecek?"

"Maskesini çıkarmaz," dedi. "Özellikle tanımadığı insanların yanındayken. Beyhan üç dört gün sonra gelecek, tesiste halletmesi gereken işler varmış. Maria da gelmiyor sanırım."

"Muğla'dan kaçmışken Muğla'ya geri döneceğini düşünüyor olamazsın," dedim gülerek. "Yalnızlığın tadını çıkaracaktır."

Muşta, "Hadi artık yola koyulalım," dediğinde, Gurur gözlerini Muşta'ya çevirip onu baştan aşağıya süzdü. Muşta tek kaşını kaldırdı. "Ne bakıyorsun lan sen bana dürzük?" diye sordu. "Dayak istiyorsun herhâlde?"

"Ya sus," dedi Gurur birden çirkefleşerek. "Gidip benden küçük kadından çocuk yapmışsın be."

Muşta bir an Gurur'un söylediği şeyi algılayamıyormuş gibi Gurur'a düz düz baktı. Dide ise şok içinde elini ağzına götürüp, "Ne?" diye sordu şok içinde. "Sen annemden de mi büyüksün?"

Kalçasını araba kaputuna yaslayan Yaman, tuhaf, genizden gelen bir ses çıkardı. Gülmemek için dudaklarımı bastırdığım sırada Gurur, "Bana bak bücür, sakın ağzını açıp tek kelime daha edeyim deme yoksa Yener'e geceleri altına işediğini anlatırım," dedi. Dide'nin gözleri kocaman açılırken gözlerimi şaşkınlıkla Gurur'a çevirdim.

Dide, "Annemden daha genç göründüğünden dolayı şaşırıp öyle söyledim," diyerek hızla koşup Gurur'un önünde dikildi.

"Öyle miyim?"

"Evet," dedi Dide gözlerini Çizmeli Kedi animasyonundan fırlamış gibi büyüterek. Sonra eğilip eliyle ağzını örterek fısıldadı: "Lütfen Yener'e altıma işediğimi söyleme."

"Yener'den bile genç görünüyor muyum?"

Dide hevessizce, "Evet," dedi. "Timdeki en genç adam gibi görünüyorsun. Senden küçük olan erkek kardeşinden de bile gençsin."

Gurur sırıttığında Muşta dik dik ona bakıyor, tek kaşını havaya kaldırmış ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Cenan, "Resmen beni sattığı yetmemiş gibi herkesi harcadı," diye söylendi.

"Sen benim kızımı mı tehdit ettin lan az önce?" diye sordu Muşta sonunda jetonu düşmüş gibi.

"Üstüme iyilik sağlık, herkes iftiracı olmuş," dedi Gurur arabaya yönelirken. "Geç kalıyoruz, Muşta, dikkatimizi sana veremeyiz."

Arabanın ön yolcu kapısını açıp arabaya binerken yüzümde silemediğim bir gülümseme vardı. Yaman beş karış suratla şoför koltuğunun arkasındaki koltuğa, Tayfun da benim arkamdaki koltuğa oturdu. Gurur direksiyonu çevirmeden önce üzerindeki deri ceketi çıkarıp arkaya doğru fırlattı. Yaman'ın dik dik baktığını gördüm ama sesini çıkarmak yerine gözlerini devirip derin bir nefes alarak bakışlarını camdan dışarıya çevirdi.

"Herkes tamam mı?"

Gurur'un sorusu Yaman'ın huysuz bir şekilde, "Sence eksik olsak bunu görmez miydin?" diye sordu kendini ve Tayfun'u işaret ederek. "Ayrıca şu koltuğunu öne çek biraz. Otobüsün ön koltuğuna oturmuş andavalın arkaya koltuk yatırdığı gibi kucağıma çıktın amına koyayım."

"Sığmıyo'm," dedi Gurur, Yaman diziyle koltuğuna vurunca homurdanarak arkasına döndü. "Atarım seni arabadan, yürüyerek gelirsin Muğla'ya. Ben araba falan süremem dedin, tamam ben süreyim dedim, arkaya paşa gibi yayıldın bir de mırın kırın ediyorsun. Ayrıca küfür de etme, farkındaysan eğer şu an burada bir bayan var."

Yaman gözlerini yine camdan dışarıya çevirip, "Valla kes benimlen muhatabı, çekemem seni ben," diye homurdandı.

Tayfun, "Gurur," dedi. "Çalıştır arabayı." Gözlerini dikiz aynasından Gurur'a dikti. "Şimdi."

Tayfun abi bana çoğunlukla korkutucu geliyordu. Yüzünde hep mermerden bir ifade vardı. Gri gözlerini insanın yüzüne diktiğinde, o insana sonunun geldiğini hissettirmemesi olanaksızdı. Gurur arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Hemen arkamızdan Muşta'nın arabası hareket etti ve Ecevit de köşeyi saparak bizi takip edenler listesine eklendi.

"Tayfun abi," dedim arkaya doğru dönerek. "Kızın nerede?"

"Adnan'ın arabasındalar abim," dedi Tayfun yine o kemiksi, ifadesiz yüzüyle. "Çocukları Adnan emanet aldı. Çünkü o bir baba ve aralarında sürücülüğüne en çok güvendiğim insandır. Kızımı bu koca kelleli sevgilinin sürdüğü arabaya bindiremezdim. Üzgünüm. Elimde olsa seni de bindirmezdim mesela ama ne yazık ki buna hakkım yok ve evlenecekmişsiniz gibi görünüyor. Eğer özel bir şoföre ihtiyaç duyarsan senin için

bulurum. Bu adamın arabasına binmene gerek yok. Bir bu, iki Yener, hız yapmayı çok severler."

Gurur, "Bana karşı sevgi dolu gördüğün gibi," dedi bana takılarak.

Yaman püflediğinde gözlerim dikiz aynasından ona kaydı. Elini çenesine koymuş, dirseğini de kapıya bastırmış yolu izliyordu. Muhtemelen çıkardığı sesin alt metninde bir uyarı vardı. Sesinizi kesin artık, uyarısıydı bu.

Çok kısa bir an için ortamdaki gerginliği kırmak için, "Bir şarkı aç da dinleyek aşkım," dediğimde, Gurur bir an durakladı, Yaman'ın bakışlarının bana çevrildiğini hissettim ve ilk kez Tayfun abinin ağzından kaçan kahkahanın sesini duydum.

Yaman başını sola doğru sallayıp gözlerini yeniden dışarıya çevirdiğinde şimdi Gurur da gülüyordu. "Sen iste açmaz mıyım ulan," diyerek karşılık verip radyoya uzandı. Radyo kanalları arasında dolaşırken diğer eliyle dikkatlice direksiyonu çevirmeye devam ediyordu. Sonunda istediği türde bir şarkı bulamayınca, "Telefonumu bağlasana yavrum," diyerek telefonunu bana uzattı.

"Hah, bir de DJ kesilecek başımıza," diye mırıldandığını duydum Yaman'ın kendi kendine.

Gurur'un telefonunu arabaya bağlarken, "Yaman, ne tür müzikler seversin?" diye sordum ona yandan bir bakış atarak.

"Niye sordun, hayırdır?"

"Ne seviyorsan onu açmayacağım da ondan," dedim pis pis sırıtarak.

Yaman yüzü hâlâ cama dönükken gözlerini, profilinden gözünün beyazını görebiliyordum. Gurur, "Benim playliste girsene yavrum," derken gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Genelde yolda bunları dinliyorum."

Hesabında sadece Z harfiyle oluşturulmuş tek bir liste vardı. Sanırım bu listeden söz ediyordu. Z harfinin yanındaki küçük domuzcuk emojisine gülümsedim. Listeye tıkladığım an beni şaşırtan, listedeki şarkıların her birinin ağır aşk şarkıları olmasıydı.

Listenin başında bir Müslüm Gürses şarkısı vardı. Gurur, "Açsana kız, neyi bekliyorsun?" diye sorunca şarkıyı başlatıp gözlerimi yavaşça Gurur'a çevirdim.

Şarkının sözleri yavaşça akmaya başladığında bakışlarının usulca bana doğru geldiğini hissettim. Buz sıcağı gözlerinin eksenini oluşturan halka gibiydim; ne tarafa dönerse dönsün, ilk gördüğü ben oluyordum

sanki. Gözlerinin içinde kendi yansımamı izlerken kalbimin atışlarının hızlanmasına engel olamadım.

Güzel gözlerinle baktığın zaman,
gözünden gönlüme aktığın zaman[1]*,*
Seninle bir bütün olurum inan,
Dünyalara bedel o sevgi sensin.

Şarkının sözleri arabanın içini doldurmaya devam ederken Gurur, kendi tarafındaki camı açıp, müziğin sesini biraz daha artırdı ve müzik sanki aracın altından bedenime sertçe çarpıyormuş gibi hissetmeye başladım. Gözleri yeniden bana çevrildiğinde, kalbimin vuruşları o kadar şiddetliydi ki ellerimi koyacak bir yer bulamadım ve telefonunu daha sıkı kavradım.

Benzeri bulunmaz böyle bir aşkın.
Sen bana yakınsın, ben sana yakın.
Elini elimden ayırma sakın.
İçimde büyüyen o sevgi sensin.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi profilinde kaydırırken bakışları ara sıra bana, ara sıra yola dokunuyordu. Devran'ın arabası görüş alanıma girmeden önce bir korna sesi dikkatimi dağıttı. Ardından Devran sinyal vererek arkamıza geçip ilerlemeye başladığında bir diğer şarkı çalmaya başladı ve Gurur'un dudaklarında bir tebessüm belirdi. Sanki bu şarkıyı uzun zamandır bana dinletmek istiyor gibiydi.

Göz göze gelince binlerce yıldız yağar,[2]
Tatmadığım duygular mucize gibi.
Sana dokununca cennet dünyaya bakar,
Tüm âşıklar kutlamalı kutsal gün gibi.

Gözlerimi kaçırıp şarkının sözlerine kulak kesilirken gözlerim arabanın yan aynasına kaydı. Birkaç arabanın arka arkaya ilerleyerek bizi takip ettiğini gördüm. Melodiye karışan sözcükler ruhuma işlemeye devam ederken bakışlarım kaçamak bir şekilde yeniden Gurur'a dokundu.

Beni izlediğini, gözlerim ona dokunduğu an fark ettim.

Bir diğer şarkı başladığında, şarkının melodisi diğerlerinden daha hareketliydi. Şarkı başladığında hâlâ birbirimizi seyrediyorduk ama dikkatli gözleri ara sıra yola dokunuyordu.

---

[1] Müslüm Gürses, *O Sevgi Sensin*, Arkadaşım, 1999.

[2] Yıldız Tilbe, *Ruh-i Revanım*, Sevgililer Günü, 2017.

"Yâr yüreğim yoluna perişan[1]," dedik aynı anda Yıldız Tilbe'ye uyarak. Sonra aynı anda birbirimize yaklaşıp, "Bir benim ol, beni öp, bir bana sahiplen, bir beni sev, ikimiz bir beden. Ben korkarım sen yoksan kendi gölgemden. Sen de bana soyun yaşamını, bende tüken." Direksiyonu daha sıkı kavrayıp arabayı biraz daha hızlandırırken yüzlerimiz birbirinden uzaklaştı ve gülümseyerek melodiye eşlik edip olduğum yerde sallanmaya başladım.

"Her şeyimle teslimim sana ben, kimsenin demesiyle senden vazgeçemem. Mutluluk denen o rüya şehre, seninle vardım, artık gitmem," diye eşlik ettiği şarkıyla beraber gözlerini yoldan çekmeden elimi elinin içine alıp dudaklarına götürdü.

Yaman, "Kusacağım," dediğinde parmaklarım Gurur'un dudaklarında duruyorken kafamı çevirip Yaman'a baktım. Dirseği hâlâ arabanın kapısına yaslı duruyor, yüzünü avucunun içine almış, avucunu da büyük oranla dudaklarına bastırmış çatık kaşlarla yolu izliyordu.

"Yol mu tuttu?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Bir saattir bu tür şarkılar dinleyip birbirinizi kesiyorsunuz, sence daha iğrenç ne olabilir şu an?" diye sorup gözlerini bana çevirdi. "Babaannem gibi el öptürüyorsun çocuğa..."

Tayfun, doğrudan Gurur ile ortamızdaki boşluktan yolu izlerken, "İnsanların aşkına müdahale etme," dedi ifadesiz bir sesle.

Yaman, gözlerini Tayfun'a çevirip diziyle dizine vurdu ve "Dizini biraz daha dizime değdirirsen biz de seninle bakışmaya başlayacağız zaten bu gidişle," dedi sertçe. "Çek şu dizini."

"Sığmıyorum," dedi Tayfun aynı ifadesiz sesle.

"Lan asıl ben sığmıyorum, ben senden uzunum, senden daha fazla yer hakkım var benim," diye homurdandı Yaman.

Gurur şarkının sesini kısarken, "Arabayı kenara çeker, ikinizi de yolun ortasına bırakırım," dediğinde, Yaman ve Tayfun aynı anda, "Ben ne yapmışım şimdi?" diye sordular koro gibi.

"Bir saattir yoldayız," dedi Gurur. "Benzin falan alalım, birer sigara içelim. Şunlara mesaj atsanıza," dedi. Çenesiyle telefonunu işaret etti. "Yavrum, mesaj at da ilerideki benzinlikte dursunlar."

"Şimdiden dur çüş yapmaya başladık mı? Heh, tamam, buyurun cenaze namazına," dedi Yaman.

---

[1] Yıldız Tilbe, *Bir Benim Ol*, Papatya Baharı, 2005.

"Arabamda sigara içebileceğini düşünüyor olamazsın, alagavat Yaman."

"Niye, duyguları mı incinir arabanın?"

"Yok ama ben seni incitirim."

Telefondan gruba girdim.

Gurur Mert Çalıklı: İlk benzinlikte mola

Vural Demirezen: Arba kllnrken tlfon kıllanma die kç kz söledm sna bladr

Yener Açıkgöz: BUNU ÇOK ÖZLEMİŞİM AMINA KOYAYIM

Yener Açıkgöz: DAHA FAZLA YANLIŞ YAP BENİ YANLIŞLARA BOĞ YA BOĞ BENİ

Gurur Mert Çalıklı: Ben Gurur değilim Zeliha'yım

Zafer Örge: Muavin mi yaptı seni

Yener Açıkgöz: ASHAGGSDGSGHS

Gurur Mert Çalıklı: Ne alaka

Zafer Örge: İlk benzinlikte mola yazdın direkt

Zafer Örge: Beş dakikalık ihtiyaç molası diye de eklersin sen yakında

Zafer Örge: Muavin Zeliha

Yener Açıkgöz: Tamam ona benden başkası bu kadar uzun espri yapamaz, kes

Zafer Örge: 100 lira at kupon yapıyorum

Yener Açıkgöz: Ulan bana da mı ya

Zafer Örge: Sen farklısın

Vural Demirezen: Bnde atim mi

Zafer Örge: Sen 200 at

Zafer Örge: Bu arada vural küsurat falan girmeyi bilmiyorsundur ikinin yanına üç sıfır atacaksın tamam mı kankam

Vural Demirezen: Tm biliom

Zafer Örge: Bak üç sıfır

Vural Demirezen: tm

Gurur Mert Çalıklı: Gözümün önünde adamı iki bin lira dolandırdı

Vural Demirezen: Kim

Zafer Örge: Mola yerindeki biri birini dolandırmış onu diyo

Vural Demirezen: Nasi yni görmediler ki daha benzinleğe

Zafer Örge: Bu muavinin psişik güçleri var sen karıştırma şimdi o kadarını
Zafer Örge: Unutma üç sıfır
Vural Demirezen: Tm

"Adam önümde adamı dolandırdı, söylemeli miyim?" diye sordum dehşet içinde.

Gurur, benzinliğin önünde yavaşlayıp sağa saparak içeri doğru girerken, "Kim kimi dolandırdı?" diye sordu.

Yaman, "Kim diye sorma, kimin dolandırdığı belli değil mi? Kimi diye sor," dedi.

"Zafer kimi dolandırdı?" diye sordu Gurur, o sırada emniyet kemerimi çözüyordum.

"Vural'ı," diyerek arabadan indiğimde hemen arkamızda iki araba daha durdu. Arabalardan birinin kapısı açıldı ve Biricik, büyük, pembe hırkasının içinde küçük bir civciv yavrusu gibi bana doğru koşmaya başladı. Devran arkasından indiğinde yüzünde saklayamadığı bir gülümsemeyle Biricik'i izliyordu.

"Zeliha!" diyerek ellerimi yakalayıp avuçlarının içine aldı. "Muğla'ya ne kadar kaldı?"

"Şey... Daha sadece bir saattir yoldayız. En az üç, üç buçuk saatlik daha yolumuz var."

Biricik'in yüzü düşerken, "Biz gidene kadar akşam olur," diye mırıldandı.

Devran, Biricik'in boynuna kolunu sararak onu göğsüne çektiğinde, Biricik'in, pelüş ceketinin içine gömülmüş küçük vücudu Devran'ın sırtına yaslandı. Devran, Biricik'in yanağına sert bir öpücük kondurduktan sonra, "Hazır inmişken bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu. "Benzinliğin çaprazında restoran var."

Diğerleri de indiğinde hep birlikte benzinliğin hemen çaprazında duran, önündeki duvarları camdan olan restorana gittik. Sayıca çok fazlaydık ve içeride neredeyse hiç kimse yoktu. Garsonlardan biri masaları birleştirebileceklerini söylediklerinde bizimkiler bunu hiç düşünmeden kabul ettiler. Birkaç masayı birleştirerek oldukça uzun bir masa elde ettiğimizde masadaki tek eksik Çolpan ve küçük çocuklardı.

Ayça, "Bora, Dide ve Asya arabada uyuyor. Çolpan da onları tek bırakmak istemedi, yol tuttuğu için midesi kötü zaten. Arabada dinleniyor," diyerek açıkladı Çolpan'ın yokluğunun nedenini.

Adnan'ın yüzünde mahcup bir gülümseme belirmişti Ayça bunu söylerken. Ardından yerinden kalkmış, tezgâhın önünde duran çocuktan bir şişe su rica etmiş ve "Bora'yı da yol tuttuğu için yanımda ilaç taşıyordum," dedikten sonra restorandan çıkmıştı.

Garson siparişleri aldıktan sonra masada henüz saatin erken olması sebebiyle derin bir sessizlik oluştu. Mehtap, hemen Girdap'ın yanında oturmuş, neredeyse hareketsiz, nefes bile almaz hâlde masanın yüzeyini seyrediyordu.

Muşta, "Bora için biraz zor olacak," diye söze girdi. "Ama bir yandan Muğla'nın ona da iyi geleceğini düşündük. Çolpan'ı çok seviyor, onu görünce sakinleşiyor ve hepimizi tanıyor olması da kendisini güvende hissettiriyor olsa gerek."

"Annem çocuklarla çok iyi anlaşır," dedim gülümseyerek. "Bizim bahçeyi görünce çok sevecekler. Eminim Bora da çok sevecektir."

Muşta sıkıntılı bir nefes vererek, "Bu kadar kalabalık da gidilmez aslında, adabı var misafirliğin. Ayıp oldu," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Lütfen öyle söyleme Hakan abi, babam ısrarla hepinizi beklediğini söyledi. Emin olun şu an çok heyecanlıdır, hazırlıklara başlamışlardır."

Eylül koluma girince bir an duraksadım, hemen yanımda oturduğunun farkındaydım ama birdenbire temasına maruz kalınca şaşırmadan edemedim. Çenesini omzuma yaslayıp sessizce diğer elinde tuttuğu peçeteyle oynamaya başladı.

Yener'in bakışlarının sürekli Simge'nin olduğu tarafa kaydığını görüyordum ama küçük fil, bakışlarına karşılık alamıyordu. Simge sakince suyunu içiyor, telefonuyla ilgileniyor, kafasını kaldırıp Yener'in olduğu yöne dahi bakmıyordu.

Herkes uğultulu bir sohbete giriştiğinde Eylül'e sokulup, "İyi misin?" diye sordum. "Yol mu tuttu çiçeğim?"

Eylül sessizce, "İyiyim," diye mırıldandı, çenesini omzuma sürtüp gözlerini parmaklarının arasında ufalanan peçeteden çekmedi. "Biraz başım ağrıyor o kadar." Bir müddet sustu. Sonunda, "Eymen gelmiyor mu?" diye sordu sessizce.

"Aslında normal şartlarda gelmezdi ama babam misafirlerimiz gelecek diyerek arayıp çağırmış onu. O çoktan Muğla'ya varmıştır bile."

Eylül sustu, söylediklerime cevap vermedi. Kendisini Eymen'e karşı suçlu mu hissediyordu? O gece Eymen'in de her şeye şahit olması Eylül'e nasıl hissettiriyordu merak ediyordum. Belki de içten içe Eymen ile

yüzleşmek istemiyordu. Tıpkı Ecevit'ten kaçıp, onun olduğu yöne bile bakmadığı gibi Eymen'den de kaçacaktı. Ona hak vermediğimi söyleyemezdim. Şu an hissettiklerini göz önünde bulunduracak olursak, ona o geceyi hatırlatan ve o gece kandırdığını hissettiği herkesten kaçacak olması çok normal geliyordu.

Masa yemeklerle donatıldığında duyulan tek ses çatal bıçak sesiydi. Herkes karnını doyurana kadar hiç konuşmadık. Arabalara benzin doldurduldu, hesaplar ödendi ve lavabo ihtiyacı olanlar lavaboyu kullandıktan sonra yeniden yola koyulduk. Yemek yediğim için ağırlık çöktüğünden yarım saat kadar uykuya daldım.

Ta ki Gurur'un, "Ellemeyin, uyusun," dediğini duyup gözlerimi aralayana kadar, işte o âna kadar ben horladığımın farkında bile değildim. Yaman yüzünde dehşet yüklü bir ifadeyle bana bakıyor, Tayfun abi bile kaşlarını havaya dikmiş, yüzünde şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Gurur biz onu ellemiyoruz zaten ama o öyle bir horluyor ki az önce araba onun sesi yüzünden mi sarsıldı yoksa gerçekten bir çukura mı girip çıktın ayırt edemedim ben," dedi Yaman tek kaşını kaldırarak. "Günaydın dinozor, dünyaya çarpan asteroit yüzünden soyunun tükenmiş olması gerekmez miydi?"

Kulaklarıma kadar kızarırken, "İçim geçmiş," diye fısıldadım.

"İçin mi geçti? Altmış altı milyon yıldır uyuyorsun. Ataların sen uykuya daldığın gün bir asteroidin bugünkü Meksika kıyılarına çarpması sonucu yok oldu. Geriye sadece sen kaldın," dedi Yaman ciddi bir şeyden bahsediyormuş gibi ifadesizce.

Tayfun, "Olabilir, çok yorulmuştur," dedi sessizce ama hâlâ olayın şokunda olduğunu biliyordum. Daha da kızardım.

Yaman, "Yemek yerken mi yoruldu?" diye sorduğunda, "İnsanlar yemek yerken de yorulabilir," diye homurdanarak önüme döndüm.

"Abartmayın, o kadar da horlamadı," dedi Gurur, bir an durup Gurur'a şok içinde baktım. Tek derdi beni korumak olsa da bu sadece beni daha çok utandırıyordu.

Yaman, "Aşk gözü kör ettiği gibi kulağı da sağır ediyor demek ki ya da yaşın kırıldıkça duyma sorunları oluşmaya başladı sende," dediğinde, Tayfun abi bıyık altından gülerek gözlerini camdan dışarıya çevirdi.

"Gerçekten şimdi arabanın kapısını açıp, hareket eden arabadan aşağı atacağım kendimi," dedim ağlak bir sesle.

"Sakın," dedi Yaman, buna şaşırdım ama daha sonra beni şaşırtmayan diğer cümleyi kurdu: "Bir de seni kaldırımdan toplamakla uğraşamam. Dönüşte kendime bir araba kiralayacağım, ben bu arabada değilken yap."

Gurur, "Üstüne gidip durma lan sevgilimin," diye söylendi. "Bebeğim, vallahi çok horlamadın. Bunlar senin evdeki ha-"

Tayfun abi, "Yener, Kahraman abinin traktörü benzetmesini yaparken haklı mıydı yani?" diye sordu sessizce.

"Tayfun abi, sen de mi ya?" diye sordum ona dik dik bakarak. Bir süre gülmemek için dudaklarını sıkan Tayfun abi, sonunda dayanamayıp sırıtınca ben de daha fazla kendimi tutamadım ve gülmeye başladım.

Yolculuğun en zorlayan kısmı, çok su tükettiğim için sık sık tuvalet ihtiyacı hissetmemdi ve ben ne zaman Gurur'un kulağına eğilip, "Çişim geldi," diye fısıldasam, Yaman arkada ya cıklıyor, ya püflüyor ya da ağzının içinde bir şeyler geveliyordu.

Beşinci kez Gurur'u durdurmak için kulağına yaklaşacağım sırada, "Ya duymadığımızı mı sanıyorsun?" diye sordu Yaman sonunda patlayarak. "Şu suyu elinden bırakmazsan deve kervanı gibi on beş günde varacağız Muğla'ya," diye isyan etti.

Artık Gurur'u bile illallah ettirmiştim. O kadar çok durmasını isteyip, sürekli tuvalete gitmiştim ki artık ona yaklaştığımı fark edince o bile bana düz düz bakmaya başlamıştı...

"Birincisi, bir daha sevgilimin ihtiyaçlarıyla ilgili yorumda bulunma," dedi Gurur, Yaman'a ters ters bakarak. Ardından gözlerini bana çevirdi. "İkincisi, yeter kız." Kulağıma yaklaştı. "Bu kadar sidikle kaç evde kaç büyü bozulur sen biliyor musun?" diye sordu. "İçme şu suyu kurban olayım, iki yudum su alıyorsun, çişim geldi diye sızlanıyorsun. Dört saatlik yolu bize yedi saat ettin kurbanın olayım..." Yüzünü elimle itip, ona dik dik baktığımda omuzlarını düşürüp kenara çekti. Yaman'a dönüp nanik yaptıktan sonra hızla arabadan inip benzinliğe doğru koşmaya başladım.

Yaman'ın arkamdan, "Çattık ya," diye söylendiğini duydum. Hemen arkamızda duran Devran da kafasını camdan çıkarıp, "Biri Zeliha'nın elindeki su şişesini alabilir mi lan artık!" diye bağırdı feryat figan. Biricik'in ön koltukta gülme krizine girdiğini görebiliyordum. Bir nanik de Devran'a yapıldıktan sonra zafer dolu bir ifadeyle lavaboya girdim.

Akşam çökmeye, açık camlardan içeri serin bir esinti sızarak saçlarımı uçurmaya başlamıştı. Radyoda iç ısıtan bir şarkı çalıyor, ayaklarım torpido gözünün üzerinde uykuya dalmadığım hâlde Yaman'ı uyuz etmek için horlama sesleri çıkarıyordum.

Bir süre sonra uyumamam için saçma şarkı istekleri yapmaya başlamıştı, çişim gelmesin diye de tüm su şişelerini arkaya atmış, ne zaman su için arkaya dönsem, "Önüne dön, Dino. Barajları kuruttun, küresel ısınmayı hızlandırdın. Buzullar senin yüzünden eriyor," demeye başlamıştı.

Akyaka'ya uzanan, kenarı uçurumlara açılan dönemeçli yollarda ilerlemeye başladığımızda cama yaklaşıp dışarıyı izlemeye başladım. Dağ ve deniz birbirini izleyen iki âşık gibiydi; yeşil ve mavi birbirine karışarak benim topraklarımı var ediyordu. Esinti burada daha ılıktı, saçlarımı savuran rüzgâr derimi soğuğuyla acıtmıyor, tanıdık bir el gibi yüzümü okşuyordu. Gurur bir çocuk gibi cama tünediğimi fark ettiğinde gülerek göz ucuyla beni süzmeye başlamıştı. Ellerimi açık camın üzerine koymuş, saçlarım yana doğru savrulurken gülümsememi saklayamadan denizi izlemeye, tuzun o yoğun kokusunu ciğerlerime çekmeye başlamıştım.

"Şehrine gelince daha bir güzelleştin," diye mırıldandı Gurur, rüzgâra karışan sesi zihnime dolarken huzurun içimde daha büyük bir yer kapladığını hissettim.

"Az kaldı," dedim gülümseyerek. "On beş dakikaya kalmaz varmış oluruz. Bu saatlerde yol boş olur."

"Babanlara haber ver istersen," dedi Gurur.

İlk işim hızla babamı aramak oldu. Babamın ve annemin hattın öteki ucundaki telaşını hissediyordum. Evde bir koşuşturma hâkim olsa gerekti. Çok uzun zaman sonra Muğla'ya ilk kez dönüyordum, üstelik yanımda da bir sürü misafir getiriyordum. Hâllerini tahmin bile edemiyordum. Delirmiş olmalıydılar.

Telefonu kapattığımda yüzümdeki gülümseme artık daha büyüktü, daha içtendi. Araç gezip tozduğum, büyüdüğüm sokaklarda dolaşmaya başladığında gökyüzü artık safir rengindeydi. Ufukta kızıl bulutlar yakut gibi parlıyordu. Akyaka evleri görüş alanıma girince gözlerimi Gurur'a çevirdim. Bu mimariyi beğeneceğine neredeyse emindim. Tam da düşündüğüm gibi olmuştu. Akyaka evlerine hayranlıkla baktığını gördüm.

"Evler ne kadar güzel," dedi Tayfun abi sakince. "Rum mimarisini anımsatıyor."

"Köşk gibi," dedi Yaman tepkisizce. "Bana da Rum mimarisini çağrıştırdı."

"Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?"

"Muğla'ya geldim ama Akyaka'ya gelmemiştim hiç," dedi Tayfun abi, Yaman ise, "İlk kez," dedi sadece.

"Bak şuradan döneceksin," dedim parmağımla işaret ederek. Büyük asya ağaçlarının, ulu çınarların, çiçeklerini yerlere dek dökmüş dalların arasından geçip dar bir yolda ilerlemeye başladık. Gurur'un gözleri sokakları tanımak, ezberlemek ister gibi etrafta dolaşıyordu. Sokağın kenarlarına yerleştirilmiş sokak lambaları gece tam anlamıyla çökmemiş olmasına rağmen yanmaya başlamıştı.

Çift katlı, duvarları beyaz taştan, kapıları ve pencereleri ahşap o büyük Akyaka evini gördüğümde dudaklarımdaki gülümseme daha da büyüdü. Bahçesinden yayılan sarı ışığı görebiliyordum. Ağaçların arasına gizlenmiş beyaz bir kalp gibi orada duruyordu evim. Asma yaprakları henüz üzüme durmamıştı ama bahçenin önünde sarmaşıklar gibi dolanarak aşağıya salınıyor, yerlere dek uzanıyordu. Gurur bakışlarımdan evime geldiğimizi anlamış olacak ki arabayı yavaşlatabildiği kadar yavaşlattı.

Araba durduğunda dudaklarımda gizleyemediğim bir gülümseme vardı. Bahçenin etrafını saran kısa taş duvarın önündeki ahşap kapı açıldığında önce babam, sonra annem dışarı çıktılar. Emniyet kemerini söker gibi çıkarıp kapıyı açmamla kendimi dışarı atmam bir oldu. Anneme doğru koşmaya başladığımda annem de benim gibi otuz iki diş sırıtıyordu.

Bedenim annemin bedenine âdeta çarptı, kollarımı onun boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. Ellerini belime koyarken, "Kuzum," dedi içtenlikle. "Canımın içi, evimin çiçeği gelmiş."

"Geldim," dedim heyecanla.

Arabaların kapılarının açılıp kapanırken çıkardığı seslere aldırış etmedim. Anneme sıkıca sarılmaya, onu kendime bastırmaya devam ettim. Annemin şaşkınlığı anlıktı, daha sonra o da şefkatle, özlemle kucaklamıştı beni. Elleri saçlarımda, sırtımda, belimde dolaşmış, nihayet ayrıldığımızda yüzümü avuçlarının içine alarak yanaklarımı öpmüştü.

Babam, "Bana da bırak kızımı Gülbahar'ım," dediğinde annem, "Sen gidip gidip görüyon, Karaman," dedi, yanaklarımı bir kez daha öptü. "Ben hasretimden öldüm ya len."

Babam beni ensemden yakalayıp kendine çekince gülerek ona doğru döndüm. Ona da sıkıca sarıldım. "Ev sen gelince yuva oldu, gördün mü?" diye sordu babam yüzünü saçlarımın arasına gömerek. "Seni burada görmeyi nasıl özledim biliyon mu sen? Bu ev bile hasret kaldı sana."

Annem, "Çocuklar, buyurun, durdunuz kapıda," dedi annem bahçenin kapısını ardına dek açarak. "Karaman, çocukların eşyalarını al len." Annemin bakışları Biricik'e takıldı. "Aboo, civciv kız, ne güzelsin, kırk bir kere maşallah," dedi heyecanla. "Hadi hadi gel, gir içeri gir."

Babam, "Hoş geldiniz," dedi, ardından Muşta'yla el sıkıştılar.

"Size de ayıp oldu, böyle cümbür cemaat geldik," dediğinde Muşta, "O nasıl söz, komutan?" diye sordu babam. "Tümünüzü ben çağırdım, ben istedim burada. Baş tacısınız bu evde. Bu da böyle biline. Geçin içeri, açsınız demi?" Babam, Cenan'a baktı. "Hoş geldiniz, Avukat Hanım. Buyurun buyurun."

Dide uykulu gözlerini ovuştururken Yener'in kucağındaydı. Yener gülümseyerek, Dide kucağındayken bahçemizden içeri girdi. Hemen arkasından Cenan ve Muşta, sonra da diğerleri...

Eylül koluma girince ben de kolumu kıvırıp ona sokuldum. Birlikte içeri girdiğimizi gören Gurur, arkamızdan uzun uzun baktı. Ardından en son o içeri girdi ve bahçenin kapısını kapattı.

Büyük çardak, bahçenin hemen çaprazında kalıyordu ve bahçenin ortasına uzun, beyaz örtüyle kaplanmış bir masa yerleştirilmişti. Masa öyle uzundu ki masaya baktığım an birkaç masayı birleştirdiklerini anladım. Boydan boya, bir düğün masası gibi görünüyordu. Üzerinde annemin pişirdiği ekmekler, gözlemeler, bir sürü salata çeşidi ve yemek vardı. Ahşap sandalyeler bile muntazam bir şekilde, sanki cetvelle ölçülmüş gibi yerleştirilmişti masanın etrafına.

Babam eliyle masayı işaret edince, annem, "Dur insanlar bir soluklansın, Karaman!" diye kızdı. Annemin başında oyalarını kendi işlediği bir yazma vardı, perçemleri alnından dökülerek yazmanın dışına taşıyor, pembe yanaklarının etrafından dalgalı bir su gibi akıyordu. En sevdiği çiçekli elbisesini giymiş, üzerine de beyaz, yün bir hırka almıştı. Babam altına takım pantolonu giymiş, üzerine de gömleğini geçirmişti. "Banyo yapmak isterseniz sıcak suyumuz bol, hele kabak liflerimiz var

ya bizim, çok seversiniz, yumuşacık eder insanı," dedi annem heyecanla. "Elinizi yüzünüzü yıkayın isterseniz. Kahve de yapabilirim isterseniz."

"Gülbahar Hanım, çok sağ olun," dedi Muşta gülümseyerek. "Telaşa hiç lüzum yok, biz çok iyiyiz böyle." Gözlerini büyük masaya çevirdi. "Ne kadar çok şey hazırlamışsınız. Zahmet olmuş. Ne gerek vardı?"

"Olur mu öyle şey, komutan?" diye sordu annem sahte bir kızgınlıkla. "Ispartalardan çıktınız geldiniz, misafirimizsiniz siz bizim. Sabahtan kalktım mısır ekmeği yaptım, taş ocakta pişirdim bütün ekmekleri. Ekşi mayalı ekmeği çok seversiniz bak, gittiniz mi her gün ararsınız, Gülbahar bize ekşili ekmek yap yolla diye başımın etini yersiniz valla."

Muşta ve ekip gülerken gözlerim Gurur'a kaydı. Köşede dikilmiş, gözlerini evde dolaştırıyor, bahçeyi inceliyordu. Sanki küçük kız çocuğu Zeliha bir yerden kahkaha atarak çıkacakmış, elinde oyuncağıyla etrafında koşturacakmış gibi mi hissediyordu? Bakışları öyleydi, öyle hissettirmişti. Burada yaşadığım her şeyi merak ediyor gibi bir hâli vardı.

"Gülbahar teyzemin hakkı var valla," dedi Ayça heyecanla. "Ekşi mayalı ekmeği için adam vururum." Gözlerini Gurur'a çevirdi. "Mesela kavak ağacı adamı vurabilirim."

"Gülbahar dezen kurban sana turunç kafam, bir sürü ekmek yaparım ben sana. Giderken de götürüverirsin gari," dedi annem heyecanla. Annemin bakışları kol kola olduğumuz Eylül'e kaydı. "Hay maşallah, manken gibisin kız sen. Boya posta, şu güzelliğe bak. Bir içim su. Pek de benziyon uzun oğlana. Kardeşiydin demi?"

Eylül, ürkek bir şekilde başını salladı. "Uzun oğlan dediğiniz Gurur abimse, evet efendim."

"Heee," dedi annem düşünür gibi. "Kız sen de haklısın ya len, bunların hepsi kavak gibi maşallah."

Gurur sonunda gözlerini etraftan çekip anneme çevirdi. "Benim kız kardeşim efendim. Bu da erkek kardeşim Cesur. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Ne demek uzun oğlan, hadi bakem, gidin ellerinizi yıkayın, yemeklerimizi neyin yiyelim, size kahve de yaparım. Kumda pişiririm hem de dibek kahvesi. Geçen ay getirttim. Pek güzel oluyor valla."

Eymen evin kapısının eşiğinde belirdiğinde Eylül kolumu daha sıkı kavrayıp gözlerini farklı bir yöne çevirdi. Benden başka sığınacak kimsesi yok gibi bana tüm gücüyle sarılması onu bağrıma basma isteğiyle

dolmama neden oldu. Babamın tek bir bakışıyla emri kavrayan Eymen, askerlere lavaboya kadar eşlik etti.

Sofranın başına oturduğumuzda babamın ağaçların arasında uzattığı sarı lambalar tepimizde ışıldayarak yanıyordu. Kaşıkların, çatalların, tabakların sesi çöken gecenin içinde çınlamaya başladı.

Tek bir an sonra, beni kahkahalara boğmak üzere olan şey, askerlerin sofradaki yemeklere bakışıydı. Çünkü et oburların daha önce hiç tüketmedikleri kadar çok sebze tam da önlerinde duruyordu.

Yaman'ın yüzünde donuk bir ifadeyle, kendi kendine, "Nasıl yani?" diye sorduğunu duydum.

Yener, "Salatalar bitince yemekler gelir herhâlde," dedi sessizce, hemen dibinde oturduğum için bunu duyan sadece bendim. *Zavallı,* diye düşündüm içimden. *Kandır kendini böyle sen.*

Gurur, tam karşımda oturuyordu. Kaşlarını çatmamak için büyük bir uğraş vererek annemin kaşıkla önüne koyduğu börülceye bakıyordu. Annem, çoğu insanın börülceye hâkim olmadığını biliyor gibi, "Börülce," deyince, Gurur, "Görümce mi?" diye sordu şaşırarak.

Annem elinde kaşıkla birden gülmeye başladı. "Ne görümcesi len, börülce börülce."

Yaman, Yener'e yandan bir bakış attı. Yener de o bakışlara karşılık verdi. Annem, Yener ile Yaman'ın önüne de biraz börülce koydu. Zafer, börülceden büyük bir lokma alıp, dolandırıcı gülümsemesiyle, "Ellerine sağlık teyzem," dedi, tek kaşımı havaya kaldırdım. "Nasıl güzel olmuş ya. Harika."

Yaman, "Dino," dedi bana sessizce, aslında bana bakmıyordu ama bana söylediğini biliyordum. "Bu dolandırıcı gece senden evin adresini isterse verme."

"Niye ki?" diye fısıldadım.

"Verme sen."

"Konumdan otomatik girer adresi," dedi Yener sessizce.

Muşta, yanında oturan Cenan'a yandan bir bakış attı, Cenan önüne doldurulan zeytinyağlı kabak çiçeği dolmasını çatalıyla bölerken Muşta bu kez kafasını indirip Cenan'ın tabağına baktı. Sessizce, "Dolma mı o?" diye sordu.

Cenan başını salladığında bu kez Muşta gözlerini kaldırıp annemi ve babamı kontrol etti, ikisi de kendi tabaklarını dolduruyordu. Gözlerini

yeniden Cenan'a çevirip, "Kıyma falan var mı içinde? Ne bileyim et falan?" diye sordu bu kez sessizce.

"Yok, Hakan," dedi Cenan kaşlarını çatarak. "Bu dolmada etin ne işi olur? Kabak çiçeği dolması bu."

"Kabak ama," dedi Muşta burnundan soluyarak.

"Ye hadi ye," dedi Cenan. "Kolesterolün falan yok mu senin? İyi gelir."

Muşta, "Gösteririm ben sana kolesterolüm mü var neyim var," diye söylendi.

Ecevit, annemin yaptığı tüm yemekleri iştahla, büyük bir sessizlikle yiyor, Girdap da onun gibi önündekileri yerken hiç zorlanmıyordu. Ekibin o ikisine garip garip baktıklarını gördüm. Gurur ise her gün et yemesine rağmen, yemeklere tuhaf bir şey görmüş gibi baksa da annemin önüne koyduğu her şeyi büyük bir iştahla yemeye başlamıştı.

Kızlar yemekleri ayıla bayıla yiyor, etçil hayvanların tamamı otları uzun uzun inceleyip, ayıp olmasın diye yemeye çalışıyorlardı. Onları anlıyordum aslında, alışkın olmadıkları bir kültür, alışkın olmadıkları yemeklerdi bunlar; aslında başta böyle bir hainlik yapmak yerine anneme onların et sevdiğini söyleyebilirdim ama açıkçası bu manzarayı görmeyi çok uzun zamandır istiyordum. Kaçıramazdım.

Hepsinin ortak beğenisi mısır ekmeği olmuştu ve annemin övündüğü ekşi mayalı ekmek de timdekilerin devamını aradığı bir lezzetti. Sebze yemekleri konusunda hayal kırıklığına uğramış olsalar da annem bir hamur işi kraliçesi olduğu için timdekilerin gönlünü fethetmesi uzun sürmemişti.

Yine de her öğün et tükettiğini bildiğim Muşta'nın bakışlarını yakalayabiliyordum. Bir ara Dide'ye yaklaşıp, "Babacığım, canın bir şey istiyorsa söyle, tamam mı? Alırım ben sana," diye mırıldandı ama Dide önündeki zeytinyağlıları seve seve tüketmişti, yani aslında Muşta'nın tek derdi kızını bahane ederek midesine et ürünü sokmaktı.

Kızlarla ayaklanıp boş tabakları toplarken ekiptekiler de durmadı. El birliğiyle hep birlikte sofrayı topladık ama masayı kaldırmadık çünkü babamın en sevdiği şey, masada çay keyfi yapmaktı ve hava bunun için çok uygundu. Annem yaptığı börekleri, kurabiyeleri, küçük pastaları masaya getirdiği an ekibin gözlerinde söndüğünü sandığım o yaşam ateşi tekrardan yanmaya başlamıştı. Babam ve Muşta, uzun uzun sohbet ettiler, timdekiler de onlara katıldı; sadece Yaman sohbete katılmıyor,

tüm dikkatini böreklere çöreklere vermiş, sürekli kendine çay doldurarak tıkınıyordu.

Babam çayına bir kesme şeker atıp karıştırırken, "Sizin için şu evi temizledik, bir güzel hazırladık çocuklar," dedi ve bahçenin öteki ucunda Eymen ve benim için hazırlattığı evi gösterdi. Üst kat benim içindi, alt kat Eymen içindi, evlendiğimizde istersek bu evi yazlık gibi kullanacak, istersek temelli buraya yerleşecektik. Babamın bizim için yaptırdığı ev, kendi evimizin hemen hemen kopyasıydı, dışı diğer Akyaka evleri gibi bembeyaz, kapıları ve pencerelerinin panjurları ahşaptandı. "Bu evi Eymen ve Zeliha için yaptırdım. Tüm tuğlalarını ben taşıdım valla. İleride evlendiklerinde ister yazlık yaparlar, ister temelli kalırlar. Şu an evin alt katı ve üst katı bir ama ileride ayrılacak, üst katın girişini arkaya alacağız."

Gurur meraklı gözlerle eve baktığında babam ona yan gözle bakıp tepsini ölçmek istiyor gibi onu süzdü. "Kızlar bizim evde kalır, biz Eymen'le birlikte sizinle kalırız ki kızcağızlar rahat etsin. Çardağımız da kocaman bakın, olur da bunalırsanız atarsınız kendinizi buraya. Bir battaniye alıp çok uyudum bu çardakta. Uyuması bir keyifli olur ki sormayın." Babam gülümsedi. "Sabah erken kalkarız ama gürültü etmek gibi huylarımız yoktur. Sizi uykunuzdan etmeyiz çocuklar, merak etmeyin. Benim traktör biraz gürültücüdür, sabah bahçeye gideceğimde onu çalıştırıyorum ama anlık bir gürültü, uyanmazsınız uykunuzdan."

"Sizin traktör çok gürültücü, doğru," dedi Yener sırıtarak.

Masanın altından ayağına sertçe vurduğumda yüzü acıyla buruştu. Ona dik dik bakıp gözlerimi babama çevirdim. Babam bir rehber gibi evle ilgili bilgi vermeye devam etti. Güneş enerjisinin çalıştığını, havanın bu aralar çok güneşli olduğunu, o yüzden günün her saati sıcak su bulabileceklerini söyledi.

Çaylar içildi, annemin hazırladığı hamur işleri tabaklarda kırıntı bile kalmayana dek silip süpürüldü. Babam, Mehtap'ın kim olduğunu çıkaramamış gibi ara sıra Mehtap'a baksa da kızı rahatsız etmek istemediğinden tek kelime etmedi, hatta Mehtap'a gülümsedi ve ona ara sıra çay ikram etti.

Babam oturduğu yerden kalkarken, "Siz çok yorulmuşsunuzdur çocuklar," dedi. "Kızlar, Gülbahar anneniz yataklarınızı serdi. İsterseniz çardakta da oturabilirsiniz, isterseniz dinlenebilirsiniz de." Babam elini

salladı. "Hadi bakalım oğlanlar, size de yatacağınız yerleri göstereyim. Sonra biraz yürüyüş yaparsınız ya da çardakta otururusunuz he?"

Gurur merakla bana bakınca tabakları birbirinin üzerine koyup yığdım ve "Gurur bana yardım edebilir misin?" diye sorarak ona baktım. Oturduğu yerden âdeta sıçrayarak kalkıp dizdiğim tabakları elimden aldı.

Babam, Muşta ve tüm ekibi önüne katıp ilerlemeye başladığında çok kısa bir an Eymen'in sessizce dikilip, Eylül'ün yüzüne baktığını gördüm ama Eylül, o bakışları hissetse de karşılık veremedi. Eymen karşılık alamayacağını anladığında sessizce önüne dönüp babamın arkasından diğer eve doğru yürüdü.

Evin ışıkları yandığında masanın önünde durmuş ekibin içeri girişini izliyordum. Gurur, "Nereye götüreyim bunları?" diye sordu elindekilerle. "Mutfağınız ne tarafta bilmiyorum."

"Gel," diyerek onu arkama alıp eve doğru yürüdüm. Asmaların altından başımı eğerek geçtiğimde o da benim gibi eğildi ama buna rağmen asmalar saçlarına takıldı. Gülerek ona doğru döndüm. "Doğru, senin iki metrelik bir dana olduğunu unutmuştum," diye mırıldandım uzanıp saçlarını dallardan kurtarırken. Tüm dikkatiyle gözlerimin içine bakıyordu. "Hım?" diye sordum saçlarını kurtardıktan sonra ellerimi geri çekerek.

"Bu benim hiç alışkın olmadığım bir ortam," dedi durgun bir sesle. "Eğreti durmuyorum, değil mi?"

Bazı insanlar cenneti içinde taşısa da cehennemi sırtından atamazdı. Onun içindeki cennette yaşamıştım, o cennetin nasıl bir yer olduğunu biliyordum ama sırtındaki cehennemin de içinden geçmiştim; o cehennem, onun için bir yüktü, bir cezaydı ve en çok onu yakmak için sırtındaki yerini almıştı.

Parmaklarım saçlarından yüzüne kaydı, parmak uçlarım ateşe temas ediyormuş gibi yandı. Elmacık kemiklerini yavaşça okşarken, "Çok uzun zamandır ait olduğun yere sonunda dönmüş gibi duruyorsun," dedim içtenlikle. Bu benim gerçek düşüncemdi. Masadaki o hâlini hatırladım. Uyum sağlayamadığını düşünüyorken bile her zaman bu evin bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Yavaşça geri çekilerek, "İçeri gir," dediğimde başını aşağı yukarı salladı. İçeri girerken tedirgin görünmeye devam ediyordu. Önce dar holden geçti, sonra ahşap kapısı açık duran mutfağı fark edip o tara-

fa döndü. Biricik ve Nihan'ın üst kattan yükselen kahkahalarını duyabiliyordum. Annem onlara her ne diyorsa, bu onları çok eğlendiriyor olmalıydı. Gurur tabakları tezgâhın üzerine bırakırken uzun zamandır görmediğim mutfağın duvarlarını izledim. Annemin elleriyle ördüğü danteller dolapların üzerinde seriliydi, ceviz masamızın kenarındaki yarıkta Eymen ile çizdiğimiz Cin Aliler duruyordu. Gülümsedim. Kollarımı göğsümde toparladığım sırada Gurur, "Odanı görebilir miyim?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

"Nasıl bir odada kaldığımı merak ediyorsun demek. Hadi gel benimle," diyerek çenemle üst katı işaret ettim. Holün sonundaki ahşap merdivenler yukarı doğru kıvrılıyordu. Cevizden, verniksiz tırabzanlara elimi yaslayıp üst kata tırmanmaya başladım. Hemen arkamdan geliyor, uzun boyundan dolayı alçak tavana kafasını çarpmamak için başını önüne eğerek ilerliyordu. Merdivenleri çıkarken basamakların yaslı olduğu geniş duvarda fotoğraflarımın olduğunu fark edince adımları birkaç basamak sonunda durdu. Omzumun üzerinden ona bakarken tırabzanı tutmaya devam ediyordum. İlkokulda çekilmiş, üzerimde mavi önlük olan fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra gülümsedi.

"Gözlerin hiç değişmemiş," dedi. "Burnun ve çillerin de öyle. Yüzün sanki hâlâ aynı." Burnunun üzeri kırıştı, dudaklarından neşeli bir kıkırtı döküldü. "Parmaklara bak, ellerin küçücük ama kalemi tutan parmakların boğum boğum. Isırası geliyor insanın."

"Beşinci sınıfa gidiyordum orada," dedim gülerek.

"Bal bebeği," dedi gözlerini fotoğraftan çekmeden. Gözlerini diğer fotoğraf karesine çevirdi. Kahverengi bir çerçevenin içindeki fotoğrafta traktörün üzerindeydim, pembe boncuklu takımlarımı giymiştim ve güneşten dolayı epey bronzdum. Yine güneş gözümü aldığı için başıma da babamın şapkasını takmıştım. Traktörün direksiyonunu sanki kırk yıllık şoförmüşüm gibi tutuyordum ve Eymen de yanımda oturuyor, şaşkın şaşkın bana bakıyordu. O fotoğrafta on iki yaşlarındaydım. Gurur gülerek, "Sanırsın kırk yıllık çiftçi," diye dalga geçti. "Eymen'e bak, yırtık donlu bir veletmiş."

Bir diğer fotoğraf lise mezuniyetimde çekilmişti. Başımda kep vardı, şu an olduğumdan biraz daha iriydim ve cübbenin içinde pudra renginde bir elbise giyiyordum. Lisedeyken zor bir süreçten geçtiğim için yüzümde bir gülümseme yer almıyordu. Yaşadıklarım o dönem çok ağırdı, okulda bin türlü iftirayla ve bana ihanet etmiş iki insanla burun buruna

birkaç dönem geçirmek zorunda kaldığım için yüzümdeki gülümsemeler silinmişti. Fotoğraf karesinde gözlerim donuk, ifadem ruhsuzdu. Gurur bunu fark etmiş gibi uzun uzun fotoğrafı inceledi ama üzerine yorumda bulunmadı.

Kafasını kaldırıp bana baktığında, beş basamak yukarıdan onu izliyordum. "Kırgın bakan gözlerini ilk bakışta tanımak canımı çok sıktı," dedi sessizce.

"Kırgın değil de donuk," dediğimde başını iki yana salladı.

"Kırgın," dedi. "Uzun süre o gözlerle baş başaydım."

Sessizce bakışlarımı üst kata çevirip, "Hadi, odamı görmek istemiyor muydun?" diye sorup diğer basamağın üzerine çıktım. Bir şey söyleyeceğini hissettim ama ağzını açmadı, sessizce beni takip etti.

Üst katta kızların hepsi oturma odasına doluşmuştu, oturma odasının ahşap kapısı açıktı. Mehtap çekingen gözlerle kollarını bedenine sarmış, etrafa ürkek ürkek bakarken sanki Girdap'ı arıyordu. Ayça ona sakince yaklaşıp gülümseyerek bir şey uzattığında, Mehtap zar zor gülümseyip kollarını yavaşça çözerek Ayça'nın uzattığı şeyi aldı. Yürüdüm, devamında ne olduğunu görmedim. Sonunda odamın kapısında durduğumda derin bir nefes aldım. Çok uzun zaman sonra bir daha dönmek istemediğim o yere kendi isteğimle dönmüştüm.

Kapının kilidini çevirirken Gurur'un nefesinin sırtımdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum. Kapı yavaşça aralanmaya başladığında üzerime bir durgunluk çöktü. Karanlık odanın içine holün beyaz ışığı düşüp odayı aydınlatmaya başladı. Odamın beyaz duvarları son bıraktığımda olduğundan farklı görünmüyordu. Demir, beyaz karyolam tek kişilikti ve odanın sağ duvarına yaslıydı. Beyaz komodinimin üzerinde açık renk bir abajurum vardı. Duvarlara yerleştirilmiş küçük tablolar ve çalışma masamın önünde duran beyaz akıllı tahtaya bakarken geçmişten bir ânın içindeymişim gibi hissettim. İçeri girip ışığı açtığımda odadaki tüm ayrıntılar ışığın altında alev gibi parladı. Tül perdem, odam havalansın diye aralık bırakılan pencereden esen rüzgârın dokunuşlarıyla uçuşuyordu. Beyaz kitaplığıma doğru ilerlediğim sırada Gurur'un da içeri girdiğini biliyordum. Tozu neredeyse her gün alınıyor olmalıydı, kitaplarım sararmasın diye annem onları ters şekilde yerleştirmişti. Gülümseyerek kitaplardan birini çekip sayfalarını karıştırmaya başladım.

Gözlerimi omzumun üzerinden Gurur'a çevirdiğimde yatağımın ucunda dikildiğini gördüm. Yatağımın üzerindeki pastel renkli yastık-

lara ve yine yatağımın üzerindeki tavandan akarak yüzeyine serilen beyaz tüllere bakıyordu. "Cibinliğin de var demek," dedi şefkatli bir sesle. "Prenses gibi mi uyuyordun burada?"

"Babam sinekler benimle uğraşmasın ve kendimi prenses gibi hissedeyim diye yapmıştı," dedim gülümseyerek. "Beğendin mi?"

"Şirin," dedi. "Sana uyuyor."

Gurur yatağın ucuna oturdu, hemen önünde duran boy aynasına baktı. "Bu aynanın önünde hazırlanıyordun demek," dedi benimle ilgili her ayrıntıyı merak ediyormuş ve keşfetmekten büyük bir zevk duyuyormuş gibi.

Elbise dolabım beyaz ahşaptandı, tıpkı komodinim ve kitaplığım gibi. Renklerini babamla beraber beyaza boyamıştık. Birlikte verniklemiş, kurumalarını beklerken çok eğlenmiştik. Bu detayları nedense ona anlatamadım. İçini ezecek hiçbir şey söylemek istemedim. Ellerini yatağımın üzerine serili yumuşak yorganda gezdirirken gözleri odanın duvarlarında dolanmaya devam etti.

"Senin odanı da merak etmiştim hep," dediğimde, gözleri hâlâ duvarlardayken, "Benim odam yoktu," dedi, bir an durdum, boğazımda yumruyla gözlerimi yere indirdim. "Salondaki çekyatta uyuyorduk Cesur'la. Karşılıklı iki çekyatımız vardı. Birinin yayları bozuktu." Sessizleşti, daha sonra susmasının canımı daha çok acıtacağını öngörmüş gibi kaşlarını çattı. Bambaşka senaryoları düşünüp üzüleceğime, gerçek senaryoyla tek seferde üzüleyim ve bitsin istedi belki de. "Yayları bozuk olanda ben yatıyordum," diye başladı cümlesine yeniden. "Çünkü Cesur uykusunda çok hareket ediyordu ve bilirsin, yay sesleri sinir bozucudur. Özellikle evde sinirlerine hâkim olamayan bir baba varsa." Durdu. "Ya da belki bilmezsin," diye mırıldandı kendi kendine. Başını havaya kaldırıp tüllerin süzülüşünü izlerken, "Hareketsiz yatardım. Bazen hareket etmemek için uyumazdım. Cesur biraz uyuyabilsin de okula uykusunu alarak gitsin diye," dedi.

Ağır adımlarla ona doğru yürüyüp yanına oturdum. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi uçuşan tülün ardında görünen sarı lambaların yaydığı ışığa diktim. Rüzgâr eserken sanki anılar da tüllerin arasından eserek odaya doluyordu. Bu oda bir zamanlar benim hissettiğimden daha ağır duygular hisseden birini ağırlamayacak zannetmiştim hep ama bugün bu oda, benim yaşadıklarımı anlamsız hâle getirecek kadar çok şey yaşamış bir adamı misafir ediyordu içinde.

"Yarın sana buraları gezdireceğim," diye mırıldandım.

"Dört gözle bekliyorum," diye cevapladı.

Gözlerimi yavaşça yumduğumda hisler içimde yağmur gibi yağarak kalbimi sağanağının altına aldı. Saçlarımın bukleleri Gurur'un göğsüne dökülmüş hâldeyken, "Bu evi sevdin mi?" diye sordum.

"Çok sevdim."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda bir süre bana değil, boy aynasındaki yansımamıza baktı ama sonunda bakışlarımdan kaçamadı ve gözlerini bana çevirdi. Gözlerimiz birleştiğinde kalbimde adını koyamadığım ama taşımaktan mutluluk duyduğum bir ağırlık belirdi. "Aile kavramına alışsan iyi olur domuzcuk," diye fısıldadım. "Çünkü artık ailen sadece annen, kız kardeşin ve erkek kardeşinden oluşmuyor."

Dudağının kenarı yukarı bükülürken, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki birinin hafifçe öksürdüğünü duyup bakışlarımı Gurur ile aynı anda kapıya çevirdim. Annem kapının eşiğinde durmuş, yüzünde silinmeyen bir tebessümle bizi izliyordu. Yanaklarımın ısındığını hissederek oturduğum yerden yavaşça kalktım.

"Masum masum, diz dize oturuyonuz ama Karaman sizi böyle görürse kalbine iner benden demesi," diye takıldı bize.

Gurur ayağa kalkıp gülümseyerek, "Ben de tam gidiyordum efendim," dedi. Tam kapıdan çıkıyordu ki annem, Gurur'un omzuna elini koydu.

"Oğlum," dedi annem, bir an Gurur da ben de donduk kaldık. Gurur'un ela gözlerinin cam gibi parladığını gördüm. Bakışlarını anneme çevirirken ne hissettiğini kalbinin içine başımı sokup görebilmeyi çok isterdim. "Olur da üşürseniz, battaniye yetmezse, gel ben sana veririm, e mi?" diye sordu annem yumuşacık bir ses, şefkatle parlayan gözleriyle.

Gurur hızlıca başını sallayıp, "Olur," dedi, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor olmalıydı.

"Dinlenmekten vazgeçerseniz çardağa gidersiniz, çay demlerim, e mi?" diye sordu annem bu kez gülümseyerek.

Gurur başını yeniden sallayıp, "Size yeterince zahmet verdik," diye fısıldadı.

"Sen benim kızımın yüzünde gül açtıransın. Senin isteğin bana zahmet olmaz, benim verdiğim de sana lütuf olmaz oğlum," dedi annem Gurur'un omzunu okşayarak. "Çekinme benden."

Gurur bir an kelimeleri hangi sıraya koyması gerektiğini bilmiyormuş, kafasında bir türlü bir cümle oluşamıyormuş gibi annemin gözlerinin içine bakakaldı. Annemse ona şefkatle gülümsemeye devam etti.

Gurur odadan çıkıp giderken ne hissediyordu bilmesem de ben kalbimin derinliklerinde çok büyük bir huzur hissediyordum. Bu huzur, bu odada uzun zamandır hissetmediğim büyüklükteydi; bir daha bu odada huzurlu hissetmeyeceğimi düşündüğüm anlar olmuştu oysa. Gurur o anların her birini parçalara ayırıp yok etmişti. Varlığıyla bu odanın içindeki gamı, yası, Zeliha'nın gözyaşlarını silmişti.

Annem, "Çok efendi çocuk," diye fısıldadı bana dönerek. "Dağ gibi çocuk ama ürkek ürkek bakıyor insana. Boyu ne kadar uzun, koca adamsa, kalbi o kadar ufak, küçük çocuk."

"Öyle."

"Doğru bir seçim yapacağından şüphem yoktu." Annem gülümseyerek arkasını dönüp gittiğinde bir süre olduğum yerde durup annemin söylediği şeyi düşündüm.

Odadan çıktığım an Mehtap'ın merdivenlerden indiğini gördüm. Arkasından inip bir sorun olup olmadığını sormaya hazırlanıyordum ki dışarı çıktığı an Girdap'ın kollarının arasına girdiğini gördüm. Ürkek bir ceylan gibi Girdap'a sarılırken ne söyledi bilmiyorum, belki konuşmadı bile ama Girdap sanki onun ruhundaki her şeyi görüyormuş gibi, "Buradayım," dedi, "geldim. Zeliha iyi biri. O benim en yakın kız arkadaşım. Onunla kalabilirsin." Mehtap utangaç bir şekilde başını önüne eğdiğinde, Girdap parmaklarını Mehtap'ın çenesine yerleştirip kafasını kaldırdı. "Sen anlatmaya karar verene kadar hiçbir şey sormayacağım, söz," dedi sessizce. "Ama böyle bakıp içimi deşmesene."

Mehtap, "Ben," dedi sessizce, bir süre sustu, sonra tekrar konuştu ama bu kez sesi daha zayıftı. "Bu insanlara yük olmuyor muyum? Beni tanımıyorlar bile. Burada olmam bir hata."

"Beni tanıyorlar," dedi Girdap hızlıca. Mehtap'ın yüzünü avuçlarının içine alıp saklarken gözlerini gözlerine mıhladı. "Bana bakan en başından beri hep seni görmedi mi sanıyorsun? Seni bir kez görmeyen bile ezelden tanıyordu bu gözlerde."

Mehtap utanarak Girdap'a sokulup yüzünü onun boynuna sakladığı an, Girdap ile göz göze geldik. Zayıf, yardıma muhtaç bir gülümseme dudaklarında şekillenirken başımı aşağı yukarı salladım; mesajı almış-

tım. Yavaşça öksürüp onlara doğru yürümeye başladığımda Mehtap çekingen bir şekilde Girdap'tan ayrılıp bana doğru döndü.

"Mehtap," dedim heyecanla. "Burayı beğendin mi?"

Mehtap, bir Girdap'a bir bana baktıktan sonra başını salladı. "Çok güzel bir yer."

"Yarın için bir gezi planı hazırladım." Beklemediği anda onun koluna girdiğimde Mehtap dondu kaldı, Girdap ise gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "Güneşe alerjin yok değil mi? Güneş kremim var fazladan. Girdap, sen gidip dinlen, biz de kız kıza planlama yapalım, hadi kış kış," dediğimde Mehtap elini ağzına götürerek yavaşça güldü. Mehtap'ın koluna daha sıkı sarılıp onu bahçenin öteki ucuna yürütmeye başladığımda Girdap hâlâ arkamızdan bakıyordu.

Mehtap, "Rahatsızlık vermiyorumdur umarım," dediğinde, "Sana teklifte bulunan bendim, o nasıl söz öyle?" diye sordum çemkirir gibi, gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Merak ediyorum Mehtap, kendini benim yanımda rahat hissetmeme nedenin ne?"

Sorduğum soru bir an için onu duraksatsa da gözlerini yavaşça gökyüzüne çevirdiğinde kalbinde benim için küçük de olsa bir aralık açılacağını hissettim. "Beni gördüğün an tanıdığını biliyorum," diye girdi söze. "Bakışlarından anladım. Ben de seni görür görmez tanıdım."

"Taksiyi mi diyorsun?"

"Hastaneyi diyorum," diyerek gözlerini bana çevirdi. "Hastanede olduğumu Girdap'a söylemediğin için teşekkür ederim."

"Herkes hastaneye gidebilir, bunu neden ona söyleyeyim ki?"

"Yüzümü görmüştün," deyince nefesimin boğazıma dizildiğini hissettim. "Yüzümü gören herkes ne olduğunu bilir."

Gözlerim yüzünde dolaşırken ifademin sarsılmaması için dua ettim. Ona acıdığımı düşünsün istemiyordum, sadece ona destek olmak istiyordum. "Doğru," diye fısıldadım. "Düşürdüğün kâğıdı da gördüm."

Bir an söylediğim şeyi anlayamamış gibi kaşlarını çatarak, "Anlamadım?" diye sordu.

"Taksiye binmeden önce bir kâğıt düşürdün. Bir hastane belgesi," dediğimde yüzündeki kan hızla çekildi, bunu fark ettiğim an kolunu daha sıkı sarıp, "Korkma," diye fısıldadım. "Korkma, lütfen."

"Ben..."

"Girdap'ın başı belaya girmesin diye mi susuyorsun?"

"Ben... Evet," dedi tek nefeste. "Yalvarırım ona şimdi söyleme. Ben buna... Ben buna hazır değilim. Ben... O her şeyi bilmemeli, Zeliha. Girdap bunu kaldıramaz."

"Sen nasıl kaldırdın, Mehtap?" Sorum onu sarstı, belki de anlaşıldığını hissettiği bir soruydu; birinin onu o karanlık odanın içinde bulduğunu hissetmiş gibi dolu gözlerle baktı gözlerime.

"Onunla zorla mı evlendirildin?" diye sorduğumda, "Babam öyle biri değildi," diye girdi cümleye, bir an kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Ben... Babamı da mecbur bıraktım bu oyuna."

Gözlerimi omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Girdap bıraktığımız yerde değildi. Zafer, Vural ve babam ağaç kenarında, epey uzak bir noktada sigara içiyorlardı. Gözlerimi yeniden Mehtap'a çevirirken, "Anlamadım," dedim durgun bir sesle.

"Benim için bunları konuşması kolay değil," dediğinde onu zorlamak istemediğimden tam kesebileceğimizi söyleyecektim ki, "ama çok uzun zamandır susuyorum, Zeliha," diyerek dilimi lale çevirdi. "O kadar sustum ki, susmak zorunda kaldım ki, susmam gerektiğine inandım ki... Susarsam belki yaşadıklarımı da unuturum, birine anlatmazsam kafamın içinden silinir gider, bu kadere razı gelirim, belki normal bir insana dönüşebilirim diye düşündüm." Gözlerini kaldırıp yeniden göğe baktığında gözyaşları kirpik diplerinde parlıyordu. "Girdap ile evlenmek istiyordum ama çeyizim tam değildi. Çeyizimi yaparken ona yük olmak da istemiyordum. Babamın çok durumu yoktu. O yüzden Girdap'tan ve babamdan gizli gündeliğe gidiyordum ben," diye fısıldadı. "Okulum bitene kadar babamın derste olduğumu sandığı saatlerde çalışırsam çeyizimi daha kolay tamamlarım sandım."

Duyacaklarımdan hem çok korkuyordum hem de onu bir susturan kişi de ben olmak istemiyordum.

"Suat, evini temizlemeye gittiğim ailenin oğluydu," dediğinde kalbimin vuruşları düzensizleşmeye başladı. "Bana hep askıntı olurdu, ben de rahatsız olurdum ama evde annesi olduğu için ondan pek korkmuyordum. Bir de o işe ihtiyacım vardı çünkü beğendiğim çeyiz paketi kısa süreli indirime girmişti, parayı tamamlarsam daha ucuza alabilecektim." Boğazıma bir el sarılmış, parmağını nefes boruma bastırmaya başlamış gibi hissediyordum. "İşteki son günümde bir şey oldu," dediğinde zaman herkes için akıp gidiyordu belki ama Mehtap ve benim için tam da o anda durdu. "Dövdü, kafama bir şeyle vurdu ve..." Titreyen

elini kaldırdı, başının üzerine dokunup şalını âdeta tırmalar gibi sıktı. "Bilincimi kaybettim." Gözünden bir damla yaş hızla kayarak dudağının kenarındaki çukura doldu. "Suat bana zorla sahip oldu."

Saatin kalbi durdu.

Burnunu çekip kafasını bana doğru çevirdi. "Uyandığımda aylardır çalıştığım, o çeyiz paketini alabilmek için biriktirdiğim paranın tamamı komodinin üzerindeydi," dedi. "Aylarca çalıştığım o parayı bana tek seferde bırakmıştı. Beni bir çeyiz paketi fiyatına satın almıştı." Gözümden bir damla yaş hızla çeneme kadar aksa da yüzüm donuktu. Gözümü bile kırpmadan Mehtap'ın gözlerinin içine bakıyordum. "Benim ederim bir çeyiz paketi fiyatı," diye fısıldadı, dudağı titrerken gülümsüyordu.

Onu kolundan kavrayıp kendime çekerken boğazımda biriken çığlık, kalbimin atışlarını etkiledi. O çığlığı atamadım ama kalbim patlayacak gibi attı. Ona sıkıca sarıldığımda güçsüz kollarını kaldırıp bana karşılık vermesi benim için hem beklenmedik hem de daha yaralayıcıydı.

Yüzünü boynuma saklayıp, "N'olur," diye fısıldadı. "Girdap'a anlatma. Lütfen."

"Anlatmam," derken ağlıyordum, gözlerimden sicimle akan gözyaşları onun şalını ıslatıyordu. "Özür dilerim."

"Ben denedim," diyerek bana daha sıkı sarıldı. "Onu öldürmeyi. Öldüremedim, annesi kurtardı. Annesi dövdü beni. Öldüresiye dövdü ama daha acısı beni öldürmedi." Daha sıkı sarıldı, çok sıkı sarıldı. "Keşke öldürseydi. Ben kendimi öldürmeyi beceremedim."

Ona daha sıkı sarıldım, çok sıkı sarıldım.

"İki bebek düşürttü bana, iki bebeğimi öldürdü ama beni bir türlü öldürmedi," diye fısıldadı ağlarken. "Beni her gün öldürdü ama bir kez bile gömülmeme izin vermedi."

"Girdap bunlara izin vermezdi," diye fısıldadım gözyaşlarım şalına akarken.

"Girdap benim için benden daha önemli, anlamıyor musun?" diye sordu sesi titrerken. "Girdap benim için öz babamdan bile değerliydi, anlamıyor musun? İki bebeğimden, kendimden, babamdan, hayatımdan daha önemliydi. Girdap benim için önemli olan tek şeydi."

"Geçti," diye fısıldadım ona sıkıca sarılırken. "Artık senin kılına bile zarar veremez."

"Öldürürüm onu," dedi, "Girdap'a hiçbir şey yapamaz. Yaptığı an, onu işte o zaman öldürürüm. Benim ahiretim yandı yanacağı kadar, ne

cenneti görür gözüm ne başka bir şeyi. Onu ellerimle öldürürüm." Sesimi çıkaramadım, hiçbir şey söyleyemedim. "Girdap sadece bebeğimi kaybettiğimi biliyor, bebeklerimi değil," diye fısıldadı sonunda. "Ona her şeyi anlatabilmem için bana zaman verdiğin için, beni dinlediğin için teşekkür ederim. Uzun zamandır ben bile kendimi dinlemiyordum ama sen... Sen dinledin beni."

Bir süre hiç hareket etmedik. Bana sıkıca sarılırken, içine attığı gözyaşlarını usul usul boynuma akıtırken, geçmişinin gölgeleri etrafımızı usulca sararken hiç konuşmadık.

Geri çekilip ondan ayrılırken gözyaşlarını parmaklarımla silip, güzel yüzünü avucumun içine alarak, "Güvendesin," dedim. "En başından beri olman gereken yerdesin, Girdap'ın artık sadece kalbinde değil, yanındasın."

Burnunu çekip başını sallarken güçsüz bir şekilde gülümsedi ama çenesi tir tir titriyordu. Başımı sallayarak onun onayına karşılık verdim. Sonra dayanamadım ve onu yeniden kendime çekip sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim," dedi sarılırken. "Ben çok susmuştum."

"Artık susmak zorunda değilsin. Ben varım," diye fısıldadım, bu onun için ne kadar anlam ifade ederdi bilmiyordum ama tüm kalbimle gerçeği söylüyordum. Tüm kalbimle onun yanında olmak istiyordum.

Tekrardan ayrıldığımızda, "Köpüklü ayran sever misin?" diye sordum, sorduğum şey yaşlı gözlerine rağmen onu gülümsetti. "Ne?" diye sordu.

"Ben var ya bir ayran köpürtürüm ki," dedim neşeli görünmeye çalışarak. "Güzel çalkalarım. Foş foş köpük olur hep."

Mehtap söylediğim şeye içtenlikle gülümserken, "Severim," dedi, "benim için foş foş ayran mı köpürteceksin?"

"Evet, dikkat et Girdap'ı terk edip bana âşık olma çünkü tehlikeli ve gizemli bir şekilde ayran köpürtmek gibi huylarım vardır," dediğimde bu kez kıkırdadı. "Hadi gidip bu kıza foş foş ayran köpürtelim ya," dedim heyecanla. Tekrar koluna girdiğimde ikimiz de ağlamaktan kıpkırmızı olmuştuk ama artık gülümsüyorduk. Zafer'in ileriden bizi izlediğini gördüm, sigara içerken gözlerini üzerimizden çekmedi. Sarıldığımız ânı gördüğü kesindi, aramızda neler konuşulduğunu merak ettiğine emindim.

"Dolandırıcı!" diye bağırdığımda, etrafına bakıp, parmağını göğsüne bastırarak, "Bana mı sesleniyorsun?" diye sordu.

"Olamaz, yoksa evimizde senden başka bir dolandırıcı daha mı var?" diye sordum neşeyle. "Foş foş ayran ister misin?"

Zafer duraksayarak, "Ne?" diye sordu.

"Hesabıma yanında dört sıfır olan bir iki yüzlük atarsan ne demek istediğimi anlarsın," diye alay ettim. Gözlerini devirdi ama yaptığım şaka onu biraz olsun neşelendirmiş gibiydi.

Sigarayı söndürüp bize doğru yürümeye başladı. Mehtap'a bakmadan, gözlerini bana dikerek, "Sen ağladın mı?" diye sorduğunda yüzümü buruşturdum.

"Senin gözler de gitmeye başlamış. Otuz ikiydin değil mi dedeciğim?"

Zafer, gözlerini Mehtap'a çevirdi, ona karşı düşünceleri nasıldı bilmiyordum ama onun varlığından hoşlanmıyor gibiydi. Yine de "Sen iyi misin?" diye sordu Mehtap'a.

Mehtap çekingen bir şekilde başını sallamakla yetindi.

"Ee dedeciğim?" diye sordum Mehtap'ın ürkmemesi için. "Ayran içecek misin?"

"Dedeciğim deyip durma bana, beni otuz üç olmuş kocanla karıştırıyorsun herhâlde. Ben hâlâ yirmi yediyim."

"Beş yıldır yirmi yedi yaşındasın yani," dediğimde bana dik dik baktı. "Dosyana baktım, otuz iki yaşındaymışsın."

"Yaman'a hak vereceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama ciddi ciddi köstebek olabilir misin?"

"Yine benim kıza köstebek mi diyorsunuz? Bak sikeceğim ağzınızı yüzünüzü ha," diyerek dibimizde beliren Gurur, Mehtap'ın varlığını fark edince, "Ay pardon," dedi birdenbire.

Zafer ile aynı anda şok içinde Gurur'a baktık.

"Nasıl yani, âşık olduğun yetmedi bir de eline tığ alıp oya örmeye başladığını söyleme bana," dedi Zafer dehşet içinde.

"Hadi git lan buradan. İnşallah öyle birine âşık olursun ki kızı Dolandırıcılar Kralı Serdar Tezcan büyütmüş olur, donuna kadar soyup Allah'ına kadar kandırır seni," dedi Gurur homurdanarak.

"Tövbe demezsen şuradan şuraya gitmem," diye homurdandı Zafer.

"Bundan böyle Kadir Gecelerinde edeceğim dua belli oldu," dedi Gurur sırıtarak.

"Zeliha duydun mu, Kadir Gecelerinde senin için değil benim için dua edecekmiş, seni tahtından etmeye geldim," dedi Zafer poker suratıyla.

Gurur, "Gidip ensendeki kılları tıraş et dağ ayısı," diyerek bana doğru döndü. Bir an için bakışları yüzümde toplanıp, gözlerimde bir hortuma dönüştü. Gözleri anında donuklaşırken, "Sana ne oldu?" diye sordu aceleyle.

"Bir şey olmadı," dediğimde, gözlerimin içine daha dikkatli baktı. Kaşlarını çatarak gözlerini Mehtap'a çevirdiğinde aynı manzarayla karşılaşması onu durgunlaştırdı. O andan itibaren sorular sormayı bıraktı.

Yumuşak bir sesle, "Mehtap," dedi. "Nasılsın?"

Mehtap, durgun bir su gibi gülümserken başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim Gurur abi, iyiyim, çok sağ ol. Sen nasılsın?" diye sordu.

"Abi," diye fısıldadı Zafer neşeyle.

"Mehtap çok teşekkür ederim, sen bana abi diyene kadar gecem çok güzeldi," dedi Gurur, ardından dönüp Zafer'in ensesine bir tane yapıştırdı. "İnadına ocak ayına kadar bekledin değil mi lan ananın karnında? Sırf yıl olarak bir sene daha küçük olabilmek için yılbaşından sonrasını bekledin değil mi?"

"Elini kolunu-"

"Başladı bunlar tepişmeye, gel biz içeri gidelim, Mehtap," dedim. "Sana foş foş ayran yapayım."

"Nasıl?" diye sordu Gurur bana doğru dönerek. O sırada Zafer ile birbirlerinin boğazlarına sarılmış, birbirlerinin gırtlaklarını sıkıyorlardı.

"Karın başkalarına foş foş ayran yapıyor," dedi Zafer, Gurur'un gırtlağını biraz daha sıkı kavrayarak.

"Düzgün konuş lan," dedi Gurur, ardından yeniden bana döndü. "Daha bana bile foş foş yapmadın ayranı."

Onlar birbirlerini boğazlarken ben Mehtap'ı da alıp içeri girdim. Büyük oturma odasında yere atılan yatakları görmeyi beklemiyordum. Herkes pijamasını giymiş, boydan boya yere serili yataklara girmişti; bağdaş kurmuş sohbet ediyorlardı.

Asya ve Bora uyumuştu, annem onlara diğer odada konforlu bir yer yapmıştı ve Bora muhtemelen Çolpan'ın varlığından dolayı sakinleşmiş olsa gerek hiç zorluk çıkarmadan uykuya dalmıştı. Gözüm Dide'yi aradığında, Cenan, "Dide babasıyla uyuyacakmış," dedi gülerek. "Baban sağ olsun Dide için bir yer hazırlamış, uyuyunca onu oraya yatırırlar büyük ihtimalle."

Annem de kızlarla ettiğimiz sohbete dahil olmuş, uykusu gelince bizi bırakıp gitmişti. O kadar çok ayran içmiştik ki bu gece derin bir uykuya dalmamak imkânsız olacaktı. Kavurucu bir geceydi ve sayıca fazlaydık, o yüzden pencereyi açmıştık ve esinti perdelerin arasından sızarak odaya doluyordu. Ayça sürekli Mehtap'a bir şeyler anlatıyor, Mehtap titreyerek yanan mum alevinin ışığı güzel yüzüne vururken gülümseyerek onu dinliyordu. Çolpan sürekli gözden kayboluyor, muhtemelen Bora'yı kontrol etmeye gidiyordu.

Biricik, battaniyenin altından çıkıp, "Burası ne kadar sıcak," dedi hayretle. "Henüz mart ayındayız, havanın soğuk olması gerekmez mi?"

Çolpan, "Garibim," diyerek güldü. "Alışmış Isparta'da her mevsim kar yağmur görmeye, sorguluyor tabii baharı..."

"Sabaha karşı daha bir serin olur, sen yine de üstünü ört de uyu," dedim gülümseyerek. Bağdaş kurmuş oturduğumuz sırada Cenan köşeye bıraktığı çantasını çekip kartları çıkardı. İskambil kartlarına şaşkınlıkla baktığım sırada, "Çember kurun bakayım," dedi. "Uyumadan önce biraz kart oynayalım. Biliyor musunuz oynamayı?"

Biricik heyecanla, "Ben sadece pişti biliyorum, Devran öğretmişti onu da!" deyince Ayça, "Oy benim sarı kukuletam, pişti mi biliyormuşsun sen, ay ben seni yerim. Nasıl oldu da Devran gibi bir dağ ayısına kaptırdık seni ya," dedi Biricik'in yanaklarını sıkarak.

"Neyine oynayacağız?" diye sorduğumda Cenan tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Aramızda bir kumarbaz olduğunu bilmiyordum."

"Ekibe bak," dedi Nihan. "Dolandırıcısı var, kumarbazı var, ne ararsan var."

"Dolandırıcı erkekler evinde kaldı, ben de yerini doldurayım dedim," diyerek sırıtıp elimi çeneme götürdüm. "Kazanana yarın hiçbir şey ödetmeyelim."

"Hakan zaten hiçbirinize hiçbir şey ödetmez, Zeliha," dedi Cenan. "Daha yaratıcı ol."

"Kazanan yarın nikâh kıysın. Özellikle sarışınsa ve koca adayı da binbaşıysa? Gelinliğini de biz alalım," dediğimde Cenan köşedeki yastığı alıp kafama fırlattı.

"Kazanan sen olacaksın gibi duruyor, kumarbaz. Hayrola, nikâh kıymak için bahane mi arıyorsun? Arama. Boşboğaz sevgilin dünden razı nikâh kıymaya," diye söylendi Cenan.

"Kuru iftira bu yalnız."

Cenan, kartları karmaya başladı. Biricik ve Mehtap köşeye geçmiş bizi izliyorlardı. Mehtap oynamak istemiyordu, Biricik de pişti dışında bir şey oynamayı bilmiyordu. O yüzden seyirci olmayı seçmişlerdi. Öyle bir oynuyordum ki sadece ağzımın kenarında bir sigara eksikti. Kahvedeki amcalardan hiçbir farkım yoktu ve sürekli olarak kazandığım için bir süre sonra Cenan ve Ayça'nın yargılayıcı, iğneli bakışlarına maruz kalmaya başlamıştım. Yirmi bir ve dost kazığı oynarken Ayça, "Ama bu gerçekten dost kazığıdır, Zeliha!" diye bağırmıştı sonunda.

Yüzümde hain bir sırıtışla kazandığım her elin sonunda, "Hehehe, muhehe, hahaha," diye sahte gülüş sesleri çıkarırken bolca düşman kazandığımın farkındaydım. Papaz kaçtıda Cenan daha iyiydi, beni ne zaman alt etse yumruk yaptığı elinin üzerine avucuyla vuruyor, "Ayıp ama ya, bir avukata yakışıyor mu hareket çekmeler?" diye söylendiğimde de "Ne diyordun? Muhehe," diyordu çirkin bir gülümseme eşliğinde. Sıra pis yediliye geldiğinde bu kez Nihan beni zorlamaya başlamıştı, artık önüme doğru eğilmiş çatık kaşlarla kartları takip etmeye başlamıştım ve Cenan ile Ayça hemen başıma toplanmış, beni psikolojik baskı altına almaya başlamışlardı. Hainlikti doğrusu.

Bir tık sesiyle, elimizde kartlarla bir anlığına donakaldık. Ardından bir tık sesi daha yükseldi ve bunun cama çarpan bir taştan kaynaklandığını fark ederek yavaşça doğrulup kalktım. Kızlar da pürdikkat beni izliyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yani aslında anlaması çok da zor değildi.

"Çok kart oynadınız diye beyninizi kartın üzerindeki sayılarda bıraktınız herhâlde," dedim. "Evin altındaki yatır pencereyi taşlayacak değil."

"Evin altındaki yatır mı?" diye sordu Biricik kocaman açtığı gözlerini yüzüme dikerek.

"Şaka yapıyorum, yalvarırım yorgana işeme, en son bu yorgana işediğimde yorganın yıkandıktan sonra kuruması dört gün sürdü. Annem gebertir bizi," dedim telaşla. "Yatır falan yok, şaka yaptım." Bir tık sesi daha geldi. "Yatırdan daha tehlikeli bir şey var orada." Pencereyi işaret ettim. "Erkek. Muhtemelen çok sayıda erkek."

Kızlar da ayaklandı. Yatakların üzerinden geçip pencereye yöneldik. Tülü kaldırıp kafamı aşağı eğmemle, elinde taş atmak için hazırlanan Gurur'u gördüm. Az daha beni fark etmeyip daha büyük bir taşı fırlata-

caktı ki Kerim, Gurur'un bileğini kavrayıp, "Lan," diye fısıldadı. "Yaracaksın kızın kafasını, karpuz gibi açılacak kellesi, manyak!"

Gurur doğrulup taşı yere attı ve "Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldadı korkuyla. "Az daha kafanı yarıyordum, özür dilerim."

"Ya camı kıracağına kafamı yar," diye fısıldadım. "Cam kırılacak olursa babam senin tüm kemiklerini kırıp sobaya atar çünkü ama camı kırdığın için değil, bu saatte benim camımı kırdığın için. Ayrıca çüş, o son taş neydi be, yılan mı öldürüyorsun?"

Yener gülmemek için kafasını farklı bir yöne çevirdi. Simge hemen arkamdan aşağıya, muhtemelen Yener'e bakıyordu. Girdap iki elini üçgen bir kule şekline sokup dudaklarına götürerek doğal mikrofonuyla, "Zelo," dedi. "Mehtap uyudu mu? Nerede?"

Mehtap kafasını kenardan çıkarıp, "Uyumadım," diye fısıldadı.

Biricik, "Devran, bu evde yatır varmış!" diye fısıldadı korkuyla. Devran sesli gülünce Adnan ensesine bir tane yapıştırdı.

Vural esneyerek etrafına bakınırken, "Lan dümbük," diye fısıldadı Nihan. "Herkes yârenini soruyor, sen esniyorsun. Rüyanda kimlerle aldattın beni de aklın yatakta kaldı?"

"Ne alakası var?" diye sordu Vural fısıldayarak.

Yaman'ın elindeki plastik tabak ilgimi çekince, "O ne?" diye sordum, Yaman kafasını kaldırıp bana bakarken plastik kaşığı ağzına götürüyordu.

"Tavuk pilav," dedi fısıldamadan, doğrudan, dümdüz bir sesle.

"Mikrofon da vereyim mi birader?" diye sordu Gurur fısıldamadan, tıpkı Yaman gibi düz bir şekilde, sesli konuşarak.

Devran, "Gurur, sen salak mısın birader, yakalatacaksın bizi şimdi," dedi yine onlar gibi fısıldamadan...

O an Muşta görüş alanıma girdi ve o da fısıldamadan, "Lan tüm bölük buraya mı geldiniz siz bu saatte?" diye sordu.

"Yani babam buna da uyanmazsa mesela ramazan topunu kafasında patlatmayı deneyebilirsiniz," dedim gözlerimi devirerek.

Zafer tek kaşını kaldırıp, "Muşta, görünen o ki sen de bu saatte buraya geliyorsun," deyince Cenan'ın arkamda kıpkırmızı olduğunu görmesem bile çok net hissettim. Kadın yanağından ısı yayıyordu şu an...

"Hadi bizim sebebimiz var da buradayız Zafer, sen niye buradasın?" diye sordu Devran. "Bu saatte dolandıracak insan mı arıyorsun?"

"Yaman ve Kerim de burada," dedi Zafer düz düz.

"Ben bunların beyni küçük diye öncülük etmeye geldim," dedi Kerim. "Az daha sevgilisinin kafasını yarıyordu ben olmasam."

Yaman, "Ben tavuk pilavımı yiyip yatacağım, benimlen bir ilgisi yok konunun," dedi donuk bir sesle.

"Sen," diyerek parmağımla Yaman'ı işaret ettim. "O şeyi yedikten sonra tüm delilleri yok ettiğinden emin ol, yoksa annem seni tandırda pişirir." Ardından parmağımı Zafer'e çevirdim. "Ve sen, bu saatte babamın ineği Sarıkız dışında senin ne mal olduğunu bilmeyen kimse yok, yani bir ineği dolandıramayacağına göre kaybol, git uyu." Kerim'e baktım. "Sen kal, canımı sana borçluyum."

Gurur, "Ben seni özledim, ondan gel-"

Uzun adamların arasından uzanan bir el gördüm. Gurur'u ensesinden kavrayan o elin sahibini tanıyordum. Nefesimi tuttum. Bir an sonra babam, askerlerin ürkerek geri çekilmesiyle birlikte görüş alanıma girdi.

"Napıyon len sen burada?" diye sordu babam sessizce. "İlle boynuna bir ip bağlayıp ipin ucunu bileğime mi bağlayıverem istiyon sen?" Gurur korkuyla olduğu yerde kıpırtısız dikilirken, "O zilli midir Zileli midir nedir, adını da bilmiyom, kafamı bir çevirdim, o çocukla diğer kara çocuktan başka horlayan kimse yok etrafımda. Yürüyün len. Düşün len önüme," dedi babam. Gurur'un kafasını aşağı eğdirip bir suçlu gibi onu önüne katarak yürütürken, diğerleri de babamın peşine düşerek civciv sürüsü gibi onun arkasından gitmeye başladı. Muşta ve Yaman oldukları yerde dikilmeye devam ediyorlardı. Babam, "Komtan!" diye seslendi. "Sen de yürü."

Muşta bir an duraksadı, ardından ağzına lokmasını götüren Yaman'ı ensesinden kavrayıp öksürmesine neden olurken, "Yürü len," diye taklit etti babamı ve Yaman'ı sürükleyerek oradan götürdü.

O kadar uzun süre kıkırdadık ki annem bile uyanıp yanımıza geldi, kartları görünce, "Kız ne yapıyonuz siz?" diye sordu uykulu gözlerini ovuşturarak.

"Kart oynuyorduk," dediğim an olacakları biliyordum. Annem kart oynamayı çok severdi. Yaz akşamlarında çardağa oturur, Eymen, ben, babam ve annem, annemin demlediği çayı içerken sabahın ilk saatlerine kadar pişti, papaz kaçtı oynardık.

Uykusu bir anda açıldığında ve yanımıza çöküp, "Hadi karın o zaman kartları," dediğinde, sabahın ilk saatlerine kadar bizi uyutmayacağını çok iyi biliyordum...

Babamın ekibi uyarmadığı bir konu vardı. Evet, traktörün sesini söylemişti ama daha önemli bir ses vardı ve o, traktör gibi anlık bir ses değildi. Epey uzun, yankılı ve inatçı bir sesti; horozların sesleri.

Pencereyi açıp aşağıya baktığım o huzurlu sabahın, birileri için ne kadar huzursuz olduğunu gördüğüm ânı hatırlıyorum.

Yaman ve Gurur yere çökmüşler, üzerlerinde atlet, altlarında çoraplarının içine paçalarını soktukları eşofmanlarıyla ayakkabılarının üzerine basmış, inatla öten horoza dikkatli ve uykudan şişmiş gözlerle dik dik bakıyorlardı.

Yaman tepkisizce, "Dua et horoz eti sevmiyorum," demişti. "Tavuk olsan acımazdım."

Gurur, "Lütfen biraz susar mısın? Sorunun ne anlamıyorum," diye devam etti Yaman'ın arkasından.

İlerleyen saatlerde, kahvaltı için toplandığımızda ekibin keyfi yerindeydi. Pek sevmedikleri ot ürünlerini gözlemenin içindeyken epey sevmiş olmalıydılar. Annemin elleriyle açıp pişirdiği gözlemeleri kıtlıktan çıkmış gibi yemişlerdi. Bora, anneme karşı daha az ürkek tavırlar sergiliyordu. Başta bu gürültücü yörük kadınından korkmuş olsa da o kadın onu elleriyle beslemeye başladığında, o korku dolu gözler yerini sakin bakışlara terk etmişti. Annem Bora'ya elleriyle bazlama yediriyor, gözlemenin içine köy peyniri koyup gözlemeyi katlayarak ağzına uzatıyordu. Adnan şaşkındı çünkü oğlu yabancılarla iletişim kurmayı sevmezdi, hatta onlardan korkardı ama Bora annemle bir bağ kurmuşa benziyordu. Elbette bu bağı güçlendiren Çolpan'ın varlığıydı. Çolpan, Bora'nın sırtını okşayarak onunla diyalog kuruyor, olduğu ortama adapte olabilmesi için ona yardımcı oluyordu.

Hava ılık iklimde büyümüş biri olarak bana normal gelse de Isparta'da, dağın bağrında görev yapmış askerler için bunaltıcı derecede sıcaktı. Bu yüzden askerlerin tamamı ince kumaş pantolonlar, kısa kollu bol tişörtler giymiş, gözlerini güneşin delici ışığından korunmak için güneş gözlüklerinin ardına saklamışlardı. Gurur beyaz, yuvarlak yaka tişörtü ve kahverengi, keten pantolonunun içinde bir turist gibi görünüyordu, kumral saçları güneşin altında rüzgâra meyleden başaklar gibi parlıyordu. Güneş gözlükleri kahverengiydi, güzel ela gözlerini sadece bir silüet olarak görebiliyordum. Onu olduğu yaştan en az on yaş daha genç gösteren derisinin altında yaşlı bir kurt taşıdığını bilmek enteresandı.

Bana doğrudan, "Burası çok sıcak, Zeliha," demişti, "buz gibi suda aldığım duş bile işe yaramadı. Burası benim için fazla sıcak." Diğerleri de onunla aynı fikirdeydi. Girebilecekleri soğuk bir su kaynağı arıyorlardı, ağaçların arasındaki evimin gölgelerle kaplı bahçesi bile serinlemelerine yardımcı olamamıştı anlaşılan. Bu yüzden gezimizin ilk rotası kafamda artık daha netti. Onları Gökova'ya götürecektim, Gökova'yı seveceklerine emindim.

Annem çocukların biraz daha dinlenmeleri gerektiğini söylemişti, Bora hâlinden memnun gibiydi, Asya ile sessizce bahçenin bir köşesine geçmişler, annemin yaptığı kurabiyeleri yerken oyun oynamaya başlamışlardı. Dide ise kararlıydı, nereye gidiyorsak oraya gelecekti ve onu bu kararından hiç kimse vazgeçiremezdi.

Gurur'un arabasının camına düşen yansımama baktım. Başımın üzerindeki güneş gözlüğümün etrafından kıvrılarak düşen saçlarım, sabah aldığım duşun ve kullandığım şampuanın ardından lüle lüle görünüyordu. Sadece biraz güneşe maruz kaldığım hâlde çillerim belirginleşmişti. Yüksek bel, ince kumaştan, mini olmasına rağmen geniş paçalı bej bir şort giymiştim. Üzerimde aynı tonlarda bir crop, cropun üzerinde de mint yeşili, kısa kollu bir gömlek vardı; gömleğin önünü açık bırakmıştım. Bileğimin epey üstüne dek uzanan, bağcıkları olan sandaletlerimin tabanı düzdü, rengi şortumun kemeri gibi kahverengiydi; altın rengi zincir kolyeler, charmlar ve saat kullanmış, parfüm yerine vücut spreyi sıkmıştım. Altımdaki kırmızı bikininin ipleri gömleği çıkardığım takdirde kesinlikle görünecekti ama zaten omuzlarımdaki çilleri azdırmaya hiç niyetim yoktu, o yüzden gömlek gideceğimiz yere dek benimle kalabilirdi.

Her ne kadar istemesem de babam elime epey miktar para ve kendi kredi kartını sıkıştırmıştı. Babam böyleydi işte. Kendimi ne eksik hissedeyim isterdi ne de bir başkasının eline bakayım isterdi. Çok düşünceli bir adamdı. Kalbi bambaşkaydı.

Gökova yoluna koyulduğumuzda güneş tepeye ulaşmış, sıcaklık kendini iyiden iyiye belli eder hâle gelmişti. Gurur arabanın camlarını sonuna kadar indirip 2000'li yıllara damgasını vurmuş pop müziklerden oluşan playlisti açtığında yolculuk keyifli bir hâl aldı. Bu kez Yaman bizimle değil, Devranların arabasıyla geleceğini söylemiş, Eylül, Ayça ve Çolpan da bizim arabadaki yerlerini almışlardı. Yaman'ı yeterince canından bezdirmiş olmanın haklı gururuyla elimi camdan çıkarmış rüzgârı avuç

içimde hissederken Serdar Ortaç'ın Dansöz[1] şarkısına eşlik ediyordum. Ayça ve Çolpan da bağırarak şarkıya eşlik ediyor, Eylül yüzünde komik bir ifadeyle ikisinin ortasında ezilmiş hâlde önümüzde akıp giden yolu izliyordu.

Çamlıköy'e gelene kadar şarkı söyleyip dans ettik, Gurur hâlinden memnun bir şekilde, gözlüklerinin arkasından ara sıra beni keserek yüzünde derin bir gülümsemeyle arabayı kullanmaya devam etmişti. Kleopatra Plajı'ndaki iskeleye ulaştıktan sonra arabalardan ayrılmamız gerekiyordu. İskeleden tekneyle yaklaşık otuz dakika sürecek bir yolculuk daha bizi bekliyordu ve Ayça bunu duyduğu an kireç rengine dönmüştü. O kadar kalabalıktık ki küçük tekneye biz dışında birileri binemezdi. Şansımız vardı ki seferler sürekli olarak devam ediyordu ve sığabileceğimiz boş bir tekne bulabilmiştik.

Ayça tekneye binerken neredeyse ağlayacaktı ama sonunda mızıkçılık yapmayı bıraktı. Ne kadar korksa da günü mahvetmek istemiyordu ve içten içe o da Sedir Adası'nı merak ediyordu. Gurur belimden kavrayıp ayaklarımı yerden keserek beni teknenin içine aldığında, Yaman bize düz düz bakarak adımını büyükçe açıp teknenin içine atladı. Hafifçe sallanan teknede Ayça'nın panik dolu tepkilerini izlerken halatlar çözüldü ve tekne usulca suyun üzerinde kayarak hareket etmeye başladı.

Teknenin burnunda demir korkuluklara tutunmuş suyu yararak ilerleyişimizi izlerken Gurur hemen arkamda, elleri belimin kenarlarındaydı ve çenesini omzuma bastırmıştı. Güneşin tepemizden akarak vücudumuza yaydığı o ısıdan daha yoğununun onun bedeninden bedenime geldiğini hissediyordum. Yüksek sesli müzik yolculuğa renk katıyor, Gurur onu duyabilmem için kulağıma yaklaşıp biraz sesli konuşuyordu.

"Sen tam yaz kızıymışsın, hım?" diye sordu kulağıma doğru.

"Sen de kış erkeğisin, hım?" diye sorarak ona doğru dönüp, hemen arkamda bir boşluk olmasını ve düşme tehlikesini umursamadan kollarımı boynuna doladım. Çünkü onun kollarındayken tehlike dibimdeyken bile bana dokunamazmış, o beni her şeyden korurmuş gibi hissediyordum. Bunun sadece dürtüsel bir his olmadığını, gerçek olduğunu da biliyordum.

"Sen nerede mutluysan, ben oranın insanıyım yavrum," dedi Gurur parmaklarını incecik gömleğin kumaşına bastırıp dokunuşunu doğrudan tenime gömerek. Sertçe yutkunup güneşin altında ela gözlerinin na-

[1] Serdar Ortaç, *Dansöz*, Mesafe, 2006.

sıl göründüğünü merak ettiğimden gözlüğünü yukarı kaldırdım ve başının üzerine sabitledim. Ela gözleri güneşin altında içinde kızıl yanıklar olan derin bir yeşile dönüşmüştü. Öyle bir yeşildi ki sanki o gözlerde hem berrak bir deniz hem de derin bir koruluk gizleniyordu.

Burnumu burnuna sürtüp gülümsediğimde bir eli yanağıma dokundu, ardından saçımı parmağına doladı. Dudaklarımız birbirine dokunmadı ama sanki dokunuyormuş gibi birbirlerinin sınırları arasında dolaşmaya başladılar. Şarkıya eşlik ederek kıvrılan bedenim onun bedenine iyice yaslandığında, dudaklarının beğeniyle yukarı kıvrıldığını gördüm. Dudaklarına doğru şarkıyı mırıldanmaya başladım, belimde duran avucunun baskısının arttığını hissettim.

Simge'nin Serdar Ortaç şarkısını bağırarak söylerken kollarını Ayça'nın boynuna dolamış dans ettiğini gördüm. Şarkıyı öyle bir söylüyordu ki sanki doğrudan mesajı gitmesi gerektiği yere saplıyordu. "Ama sen korkaksın, hiç bulaşma! Yaklaşmazsın gerçek aşklara![1]" diye bağırdı Simge, köşedeki gölgeliklerin altında oturan Yener, gözlüklerinin altından dikkatle Simge'yi izliyordu; yüzü tamamen mimiksizdi. "Demiş ki benden uzak olsun, peki niye her gün ağlıyorsun?" Simge omzunun üzerinden Yener'e bir bakış atıp kıvırarak Ayça'ya doğru döndü ve dans etmeye devam etti.

Ayça biraz olsun gevşemiş gibi görünse de dans ederken göz ucuyla sık sık denizi kesmeye, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye devam ediyordu. Sadullah köşede oturmuş, Tayfun ile sohbet ediyor, Girdap ile Mehtap da teknenin öbür ucunda sessizce yan yana duruyorlar, Girdap gözlerini ayırmadan Mehtap'ı izliyor, Mehtap denizi izlerken tebessüm ediyordu. Muşta kucağında Dide ile poz veriyordu, fotoğraflarını çeken kişi Cenan'dı.

Yaman güneşin altında sessizce sigara içiyor, Oğuzhan ile Kerim dirseklerini korkuluğa yaslamış bilek güreşi yapıyorlardı ve Zafer de kimin kazanacağını sorarak tahminler üzerinden Vural ile Adnan'dan para topluyordu. Biricik ile Devran ortalıklarda görünmüyordu...

Bakışlarım anlık Eymen'e çevrildi. Telefonuyla oynuyor, ara sıra kafasını kaldırıp gölgeliğin altında Yener ile Destan'ın hemen yanında oturan Eylül'e kaçamak bakışlar atıyordu; nasıl hissettiğini merak ettiği kesindi. Cesur da hemen Eymen'in yanında dikiliyordu, gözleri denizdeydi.

---

[1] Serdar Ortaç, *Sor*, Mesafe, 2006.

"Kırdın ula bileğimi!" diye bağırdı birden şivesi kayan Oğuzhan. "Hile yapıyorsun, öyle tutulmaz!"

Kerim sırıtarak dudağının kenarında duran sigarayı parmaklarının arasına alıp, "Ağlayacaksan oynamayalım, hamsi kafalı," dedi.

Tekne kıyıya uzanan iskeleye yaklaştı ve yavaşça yeşilin maviyle buluştuğu eşsiz ada parçasına ayak bastık. İnsanlar kıyının belli bir kısmında toplanmış, orada denize giriyorlardı. Çoğu turistti, çok kalabalık olmasa da hatırı sayılır bir topluluk vardı.

"Sedir Adası'na hoş geldiniz," dedim bir rehber edasıyla. Gurur bıyık altından gülerken Biricik ellerini çırparak bana dikkatle baktı. Beni bu kadar ciddiye almasına şaşırdım. Altın rengi kumlara baktım, incecik duruyorlar, zarif bir şekilde güneşin altında parlıyorlardı. Kleopatra Plajı ve çam ormanları arasında gizlenmiş Kedrai Antik Kenti'ni işaret ettim. "Buraya Aşk Adası da derler," dedim gülümseyerek. "Kocaman bir tiyatrosu ve Apollon'un kutsal alanı ile birlikte kesme taşlarla inşa edilmiş kocaman kuleleri var. Küçük bir gezintiye ne dersiniz? Kilise tarafında da denize giriliyor ama orada deniz kestaneleri ayak kesebilir, yani orada yüzmek istiyorsanız şuradan bir deniz ayakkabısı almamız şart."

Plajda çok sayıda kafe vardı, aynı zamanda küçük mağazalar da aynı sırada yer alıyordu ve önlerindeki cansız mankenlerin üzerine normalden birkaç kat daha pahalı satılan basit kıyafetler giydirilmişti. Muşta, "Önce bir şeyler yiyelim," dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dide'yi kucakladığı gibi yürümeye başlayınca Cenan da gözlerini devirerek arkalarından ilerledi. Cenan'ın başında büyük, şık bir hasır şapka, üzerinde boyundan bağlamalı, mavi bir elbise vardı ve güzel fiziğini vurgulamak istercesine bedenini sarmıştı.

Gurur beni kolunun altına çekerek, "Sıcaktan nefes alamıyorum, hemen nefes almamı sağla," dedi, başımı göğsüne yaslayarak ona uyup onunla birlikte sahile doğru yürümeye başladım.

Kerim ile Yaman üzerlerindeki tişörtleri sıyırıp pantolonlarını çıkararak altlarında şortlarla hızla suya doğru koşmaya başladıklarında gözlerim irileşti. Öyle hızlı suya atladılar ki çevredeki birkaç turist şaşırarak onlara baktı.

"Ay inanmıyorum, şortu altlarına mı giymişler?" diye sordum dehşet içinde.

"Biz de girelim mi?" diye sordu Gurur, koluna benim çantamı taktığını fark ettiğimde kahkaha atmamak için farklı bir yöne baktım. Çantanın içinde havlu, güneş kremi, yedek kıyafetlerim falan vardı ve bu şekilde çantamı taşırken bir şekilde kocammış gibi hissettirmişti.

Yan yana şezlonglar kiraladık. Muşta ve Cenan için de birer tane tuttuk çünkü geldiklerinde bizden uzağa gitmek zorunda kalsınlar istememiştim. Kızlar şezlonglara çantalarını koyup kıyıya giderek ayaklarını suya soktuklarında üzerimdeki gömleği yavaşça çıkarıyordum. Gurur'un bakışları hızla bana kaydı, gömleği çıkardığım an omuzlarımda belirgin bir şekilde renk değiştiren çiller açığa çıktı ve Gurur eğilip dudaklarını omzumdaki çillere bastırdı.

Üzerimdeki cropu yukarı çektiğimi fark ettiği an yüzündeki ifadenin donduğunu gördüm. Ona ne oldu dercesine bakıp, cropu tek seferde çekip çıkardım. Dağılan buklelerim bikinimin iplerine doğru salınıp göğüslerime yayıldı. Gurur'un bakışları hızla etrafı taradı, ardından gözlerini yeniden bedenime çevirip, "Vazgeçtim," dedi, "hiç yaz gelmeyen, güneşin uğramadığı, buz tutmuş bir ülkeye taşınalım. Buzullarda ev bakmaya başlıyorum."

"Deli mi ne?" diye söylenip kemerimi çözmeye başladığımda birden ayağa kalkıp havluyu kaldırarak önüme geçti. Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırıp ona baktığımda, havluyu bir perde gibi germiş önümde duruyordu. "Bu ne şimdi?"

"Ne, ne?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Mağaralara gitmek istediğini söyleseydin seni önce antik mezarların ve mağaraların olduğu bir yere götürürdüm," dedim iğneleyici bir sesle.

"Nasıl yani, benimle mağaramda yaşamaz mıydın?" diye sorduğunda kemerimi çözüp kenara bıraktım. "Yaşar mıydın yaşamaz mıydın?"

"Vakit kazanmaya çalıştığını görüyorum domuzcuk ama bu bikiniyi boşuna giymedim."

"Tamam, soyunma kabinine gidelim ve bana bikinini istediğin kadar göster," dedi arsız bir sırıtışla. Gözleri anlık bikinimin göğüs dekoltesine indi, göz bebeklerinin içinde ışıldayan o ahlaksızlığı gördüğümde yanaklarımın içini ısırdım. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama bir şekilde beni yoldan çıkarmanın yolunu buluyordu.

"Gurur," dedim ciddi bir şekilde. "Gidip şortunu giy. Umarım sen de o iki dağlı gibi şortunu pantolonunun içine giymemişsindir."

"Pantolonumun içine giydim." Ona dik dik baktım. Şortumun düğmesini çözüyordum ki kaşlarını kaldırıp, "Peki, madem öyle," dedi ve büyük elleri tişörtünün etek kısmını kavradı. Tişörtü yukarı sıyırırken adonis kasları belirginleşti, karnı içeri çöktü ve kasları güneşin altında belirgin bir şekilde parladı.

İçimde bıçak gibi gezinen bir hisle kafamı kadınların olduğu tarafa çevirdim. Sarışın bir turistin kaşlarını kaldırarak Gurur'u süzdüğünü görünce kaşlarım anında çatıldı. Gurur tişörtünü şezlongun üzerine attıktan sonra iri bedenindeki kasları oynatan o hareketi yapıp kollarının kasılmasına neden olarak parmaklarını pantolonunun düğmesine götürdü. Az önce ne hissettiğini anlamanın verdiği öfkeyle zoraki bir şekilde gülümsedim ama kalkıp şezlongu bismillah diyerek omuzlayıp Gurur'un kafasına vurmayı delice istiyordum şu an.

Pantolonu aşağı sıyırdığında kalın, kaslı bacakları ortaya serildi. Uzun bacaklarını pantolonunun içinden çıkardıktan sonra pantolonu da şezlongun kenarına bıraktı ve gözlerini yüzüme dikti.

"Öldürürüm ha seni," dedim birden kendimi tutamadan. Plajda erkekten çok kadın vardı. Erkek sayısı tek tüktü ve onların da yanında partnerleri vardı, o yüzden Gurur'un hedef olması daha olasıydı. Yakışıklıydı, uzundu, kaslıydı, bekâr bir kadının onu beğenmesi çok normaldi. Sırtına tırnaklarımla adımı yazmayı akıl etmem gerekirdi. Bunu neden yapmamıştım ki?

Aniden yüzüme doğru eğilip, "Nasılmış?" diye sorunca gözüm seğirdi. "Şimdi o şortu havlunun arkasında mı indiriyorsun yoksa seni omzuma atıp, şu tepelere doğru koşmaya başlayıp bize bir mağara mı arayayım?"

"Bikini denize girmek içindir," dediğimde, "Biliyorum, denize girebilirsin ama insanların içinde çıkarman canımı sıktı," dedi.

"Öküz."

"Ne yapayım, sen de bu kadar güzel olma," diyerek havluyu tekrar kaldırıp önüme gerdi. Homurdanarak şortu indirip sandaletlerimin bağcıklarını çözdüm. Sonunda havluyu indirip kenara bıraktı. Elini bana uzatıp, "Şimdi herkese kimin olduğumu göster," dedi dudaklarında sinir bozucu bir tebessüm büyürken.

"Göstereceğim zaten hayvanat!" Elini asılarak tutup gözlerimi etrafta dolaştırdım.

Hiç beklemediğim bir anda elimi bırakıp beni omzuna atınca çığlık attım, koşar adımlarla suya ilerledi ve hiç beklemeden kucağında benimle suya devrildi. Yaptığı hainliği anında anlamıştım. Bikiniyle uzun süre kıyıda kalmamı istememiş, beni doğrudan suyun dibine göndermişti. Suyun içinde onun kollarında birkaç saniye dibe batmış şekilde bekledim, ardından bizi yukarı çekti ve suyun yüzeyine çıktık. Kollarım boynuna sarılı durumdayken, "Seni mağarandan çıkarmak bir hataydı," diye homurdandım, gözlerim tuzdan dolayı cayır cayır yanıyordu.

"Bana diyene bak, şezlongu kaldırıp kafama vuracak gibi baktın!"

"Plajda kaç tane kadın var sen biliyor musun? Çok tane. Kaç tane erkek var? Az tane. Onlar da etkisiz eleman!" Omzuna vurarak onu itip suyun içinde süzüldüm. Geriye doğru yüzmeye başladığımda öne doğru birkaç kulaç atıp suları havaya kaldırdı. "Ayı oğlu ayı!" diye bağırdım. "Yavaş!"

Yüzünü suyun içine soktuğunda, şimdi sadece gözleri görünüyordu. Bir köpek balığı edasıyla bana doğru yavaşça yüzmeye başladığında birdenbire panik hissedip, "Defol be!" diye bağırdım ve ondan uzağa kulaç atmaya başladım.

Bir süre suyun içinde boğuştuk, bazen aniden ayağımın altına dokundu, bazen suyun altına gömülüp gözden kaybolarak beni korkuttu. Sonunda tepemizden geçen bir topla dikkatimiz dağıldığında, Dide ördeğiyle suyun üzerinde süzülerek bize doğru geliyordu. Bir an kıyıda pembe şişme bir flamingonun varlığını fark ettim, oldukça büyüktü. Yener üzerindeki tişörtüyle flamingonun üzerine binince flamingo yana doğru devrilecek gibi oldu ama Zafer ile Vural, flamingoyu tutarak düz durmasını sağladı.

"O ne yapıyor be orada?" diye sordum şok içinde.

"Yarası var, denize giremez. Herhâlde bir çare bulmuş bizim yavşaklar," dedi Gurur şaşkın şaşkın onlara bakarken. "Ama gerçekten pembe flamingo mu?"

Yener kolunu havaya kaldırıp parmaklarını bükerek onay işareti verdi ve gözlüğünü gözüne indirdi. Zafer onu ileri doğru itip suyun yüzeyinde süzülmesini sağladı. Kıyıdaki turistler kıkırdayarak onlara bakıyordu... Zafer, âdeta bir Behlül edasıyla balıklama suya atlayınca kızların kahkahaları daha da duyulur hâle geldi.

Kıyıda dikilen Simge, kızlara yandan bir bakış attıktan sonra beline bağladığı yeşil şalı çözdü ve tokasını geri çekmesiyle koyu renk saçları

dalgalanarak omuzlarına döküldü. Üzerinde boyundan bağlamalı, inci beyazı bir bikini vardı ve esmer tenini öyle bir vurgulamıştı ki kızların suspus hâlde ona bakakaldıklarını gördüm. Aynı zamanda flamingonun üzerindeki Yener'in de bakışları Simge'ye kitlenmiş vaziyetteydi. Simge önce suya doğru bir adım attı, ardından saçlarını sağ omzunun üzerine toplayarak suyun derinliklerine doğru yürümeye başladı. Ellerini suda dolaştırarak yürümeye devam ederken flamingonun üzerindeki gözlüklü ve tişörtlü adamın bakışları hâlâ ondaydı. Sonunda Simge öne doğru geldi ve suyun içine süzülüp yavaşça yüzmeye başladı.

Çok geçmeden Vural'ın omuzlarında sarı mayo giyen Nihan, Devran'ın omuzlarında da pembe bikini giyen Biricik vardı ve suyun içinde bir güreş başlamıştı. Gurur hiç beklemediğim bir anda suyun içine girip aralık duran bacaklarımın arasından geçerek beni havaya kaldırdığında korkuyla ellerimi başının üzerine koydum.

"Benim kızım, sizin kızlarınızı yere sermeye hazır," dediğinde çoktan onların yanındaydık. İlk hamlem Biricik'e oldu, Biricik'i geriye doğru düşürüp suya gömmek kolaydı ama Nihan o kadar kolay olmadı. Bir ara geriye doğru devrileceğimi düşünmüş, bunun getirdiği hırsla Nihan'ı sertçe iterek suyun derinliklerine göndermiştim...

Kıyıda oturmuş neşeyle çığlık atıp oyunlar oynayan arkadaşlarını izlerken küçük, zararsız dalgalar ayaklarına vuruyordu. Turuncu saçlarını sıkı bir şekilde balerin topuzu yapmıştı, iki küçük turuncu bukle güneşin altında kızarmış olan yüzünün iki yanından aşağı doğru sarkıyordu. Beyaz teni daima güneşe karşı hassasiyet gösterirdi, yine de güneşi ve ışığı çok seviyordu. Turuncu mayokinisinin boynuna doğru uzanan iplerini düzeltmek için kollarını geriye doğru attığı sırada büyük bir bedenin oluşturduğu gri gölge, başının üzerinden ayaklarına kadar uzanarak onu içine aldı. Elleri hâlâ iplerdeyken kafasını kaldırıp gölgenin sahibine baktığında, güneşin altında parlayan koyu kahverengi saçları ve onu izleyen koyu kahverengi gözleri gördü. Yüzündeki dövmenin hemen yanından küçük bir su damlası gözyaşı gibi akarak çene kemiğine doğru ilerliyordu.

Kıza bakışları soğuk, ölçülü, hatta bir yabancıya bakıyor gibiydi ama yine de dudaklarını araladığında kelimeleri eskiden olduğundan daha tanıdık bir hisle akıyordu. "Sen neden suya girmiyorsun?" diye

sordu, ses tonuna oturmuş soğukluğa rağmen Ayça, onun başının üzerinde bir alev topu gibi yanan güneş kadar sıcak bir yanı olduğunu düşünmeden edemedi. Sanki buzdan bir dağın hemen arkasındaki dağdan akan volkandı, suya karışıyor, buzlara doğru ilerliyordu ama en nihayetinde o ateşin ta kendisiydi.

"Su biraz korkutucu," dedi Ayça sessizce, ardından dizlerini karnına çekip ayak parmaklarındaki kırmızı ojeleri izlemeye başladı. Aslında Ecevit, bu soruyu sorarken Ayça'nın sudan korktuğunu, bu yüzden suya girmediğini zaten biliyordu. Teknedeki otuz iki dakikalık yolculuğun her bir saniyesinde Ayça'nın nasıl paniklediğini, teknenin korkuluklarına asla yaklaşmadığını gözlemleme şansı bulmuştu. Merak ettiğinden değildi, bakmak istediğinden de değildi elbet, sadece gözüne ilişmişti işte. Öyle olduğuna emindi. Bunu içinde beş altı defa tartışmıştı kendisiyle. Sonuç değişmemişti. Merak falan değildi bu. Merak falan olmamalıydı da zaten. Ne münasebetti?

"Güneşin altında oturmak daha korkutucu olabilir. Güneş lekeleri oluşabilir veya başa güneş geçme durumu yaşanabilir falan filan," dedi Ecevit sanki pek de umursamıyormuş gibi görünmeye özen göstererek. Şayet başarılı olduğu da kaçınılmaz bir gerçekti. Ayça, adamın ses tonundan bu konuyla biraz bile ilgili olmadığı düşüncesine kapılmıştı çünkü Ecevit, duvar örmek konusunda epey iyi bir insandı.

Ayça parmaklarını içeri kıvırıp kafasını kaldırarak tekrardan Ecevit'e baktı. "Hiçbiri suyun sonsuzluğu kadar korkutmadı."

"Anlamadım?"

"Su," dedi Ayça gözlerini denize çevirerek. "Çok sonsuz görünüyor. Sonu yok gibi. İçine girip kaybolursan bir daha çıkamayabilirsin, seni yutabilir. Her şey olabilir."

"Derinliğini hesaplayamadığın şeyler seni korkutuyor o hâlde. Su değil," dedi Ecevit.

Ayça bir an durup bu cümlenin üzerine düşündü. Pek tabii Ecevit haklı olabilirdi. Sancılı bir kadındı. Uzun süre düşününce düşündüğü şeyin kölesi olabilecek raddeye gelirdi, bu yüzden bazı şeyler üzerine çok düşünmemeye çalışırdı. Mesela kaldırım taşlarının üzerinde yürürken çizgilere basmamaya çalıştığını fark ettiği bir dönem olmuştu, ışığı tam tamına dört kez açıp kapatmazsa eğer bir şey olacağını düşündüğü anlar, ayağını yatağın dışına çıkaramadığı geceler... Eğer tüm bunların üzerine daha uzun düşünme şansı olsaydı çıldırabilirdi

belki de. Bu yüzden olsa gerek, düşünceleri bastırmanın bir yolunu bulup uzaklaştırmıştı kendini. Şimdi ne diye uzun uzun bu adamın kurduğu, belki de öylesine, onun için hiçbir şey ifade etmeksizin savurduğu cümle üzerine düşünüyordu? Bunu aptalca ve takıntılı bulup derin bir nefes aldı.

"Nasıl hissettiriyor?"

Ecevit'in sorusu, Ayça'nın tek kaşını havaya kaldırmasına neden oldu.

"Su mu?" Başını sola doğru yatırdı. "Yoksa suya bakmak mı?"

"Her ikisi de."

"Korkutucu."

"Peki suyun içinde olmak nasıl hissettirirdi sence? O da mı korkutucu?"

"Çok daha korkutucu," dediğinde Ayça, Ecevit, "Belki de tam tersi, güvende hissettirir. Sonuçta uzaktan bakmak ve içine girmek arasında dağlar kadar fark var," dedi gözlerini denize çevirerek.

"Herhâlde başına güneş geçti," dedi Ayça konudan kaçmak ister gibi. "Ondan olsa gerek, bir tuhaf konuşuyorsun bugün dövmeli oğlan."

"Adım Ecevit."

"Sen bana hibiskus dediğinde ben dönüp sana benim adım Ayça dedim mi? Demiş de olabilirim, sağım solum belli olmaz benim pek," dedi Ayça göz ucuyla Ecevit'e bakarak. Adamın profili bir aristokratın genlerine sahip olduğunu bağıran cinstendi. Hiç değilse Ayça öyle düşünmüştü. Karakteristik bir burun, ince sayılacak dudaklar, avcı gözler, soğuk ve ketum bir ifade; enteresan ama elit bir görüntü. Dövmeleri de bir aristokratın malikânesinin duvarlarını süsleyen tablolara benziyordu ya neyse.

Ecevit tekrardan, "Nasıl hissettiriyor?" diye sorunca, Ayça bu defa kaşlarını çattı. Sudan mı bahsediyordu, suyu izlemekten mi yoksa suyun içinde olma düşüncesinden mi bahsediyordu? Bir çıkarım yapamadığından, "Ne, nasıl hissettiriyor dövmeli oğlan?" diye sordu.

Ecevit, kuracağı cümleden pek emin değildi, soracağı sorudan da. O yüzden olsa gerek sustu birkaç saniye. İleride arkadaşlarının girdiği hâlleri izledi. Yener, koca bir flamingoyla denizin üzerinde, elinde bir soğuk içecekle süzülüyor, ona atılan topa avucuyla vurup ayaklarını suyun içinde oynatıyordu; Gurur ve Zeliha uzağa yüzmüşler, fingirde-

şiyorlardı besbelli. Diğerleri de Yener'in flamingosunun etrafını sarmış, topu birbirlerine atıyorlar, gülüp eğleniyorlardı.

Ecevit'in gözleri iskelede el ele dolaşan Girdap ve Mehtap'a dokununca sorusu dilinin ucunda bir bıçak yüzeyini tıraşlıyormuş gibi sivrildi. "Onları yan yana görmek," dedi, Ayça pek anlamadı başta, sonra gözlerini arkadaşlarına çevirdi.

"Eğleniyorlar işte. Huzurlu."

"Ben onlardan bahsetmiyorum."

"Kimlerden bahsediyorsun?" Ayça sorudan da Ecevit'in tavrından da bir çıkarım yapabilmiş değildi. Ecevit'in baktığı yöne bakışlarını çevirdiğinde, Girdap ile Mehtap'ın epey uzakta, bir nokta boyutunda ilerlediklerini, ellerinin birbirine düğüm gibi bağlı olduğunu gördü. Anlayamadı. Bir şey mi hissetmesi gerekiyordu ki?

"Hüzün," dedi, Ecevit durdu, bakışlarını Ayça'ya çevirirken nedense kıyıya hafifçe vuran o dalga sudan değil de volkandan, alevdenmiş gibi hissetti. Garipti doğrusu. Buna da bir anlam yükleyemedi. Ayça, üzgün gözlerle Mehtap ve Girdap'ı izlerken iç çekti. İkisinin hikâyesini bilmiyordu ama onlara bakınca içi eziliyordu, Mehtap'ın sessizliğinin sebebini merak ediyor, Girdap'ın hâllerini hatırlıyordu. "Sonunda kavuştular ama bu çok hüzünlü görünmüyor mu sence?"

Ecevit, ilk kelimeye o kadar takılı kalmıştı ki Ayça'nın son sorusunu duymamıştı bile. Birdenbire güneşi çok rahatsız edici buldu, sıcağı çok bunaltıcı, denizi çok boğucu.

Ayça'nın gözleri, Ecevit'in göğsündeki ve kollarındaki tablolara kaydı; her biri güzel çizgilerden oluşuyor, çizgiler birleşerek hoş bir görsel ortaya çıkarıyordu. Göğsü taş gibi sert olmalıydı çocuğun, karnı da mermerden falan mıydı? Zaten kavruk olan teni, güneşin altında daha da bronz parlıyordu. Ter miydi o göğsünden akıp giden yoksa denizin tuzlu suyu muydu? Bir süre o damlaya bakarken yine düşünceler sarmıştı zihnini.

Ecevit bir an sonra, "Suya girmek ister misin?" diye sordu, dudaklarından dökülen soruya kendisi de bir anlam veremedi. Ne ara düşünmüş, ne araya dile getirmişti bilmiyordu.

Ayça, "Bilmem," dedi tereddütte kalmış gibi. Gözlerini yavaşça doğrultup, o koyu kahve gözlere çevirdi. Güneşten dolayı gözler iyice kısılmıştı, bir avcının avını dişlerinin arasına almayı beklediği pusudaki hâline ne çok benziyordu.

"Burada tek başına çok mazlum görünüyorsun," dedi çat diye. "Karnına kadar girebiliyorsan eğer, o kadar gireriz."

"Benim karnıma gelen su, senin anca dizlerine gelir çam yarması," dedi Ayça gülerek, tek derdi dalgaya vurmaktı çünkü birden utanmış, çekinmiş hissetmişti kendini. Böyleydi. Bir şeyden utanırsa, o şeyle dalga geçerdi; o zaman utancı yenebileceğine inancı tamdı.

"O zaman ben dizime, sen beline kadar gireriz," dedi Ecevit.

"Bana acıyor musun yoksa?" diye sorarken ikinci bir alay süzülmüştü dudaklarından ama şaşkın hissettiği de kaçınılması güç bir gerçekti.

"Çok mazlum görünüyorsun, kayıtsız kalamadım diyelim, Hibiskus," dedi Ecevit, ardından bu zamana kadar kimseye uzatmadığı o eli yavaşça Ayça'ya uzattı. Geçmişinde teni bir kadının tenine arzuyla bile değmemişti, bir kadının elini herhangi bir duyguyla tutmuş kul değildi; ne tutku ne şefkat ne de acıma. Hiçbirini hissetmemişti. Şefkatle elini uzattığı tek bir canlı olmuştu, o da can dostu Thor'du. Thor'un başını okşar, tüm şefkatini ona verirdi. Şimdi yine şefkatle elini birine uzatıyordu. Yalnız görünüyor, diye düşündü içinden. Ondan yapıyorum, başka bir sebebi yok ama Thor kesin çok kıskanırdı.

Ayça, bir anlık göğsüne hançer gibi inen o güven duygusuna yenik düştü. Elini uzattı, kırmızı ojeli ince, beyaz parmaklar, bronz, kalın ve uzun parmaklara dolandı. Elleri birleştiğinde güneşin sıcağı parmak uçlarında yanan birbirinden ayrı iki alev gibi birbirine karıştı. Ayça doğrulup kalkarken o eller ayrılmadı. Suya ilk adımlarını attıklarında da elleri birbirine temastaydı. Su yavaşça dizlerine vurduğunda da...

Ayça haklıydı, onun beline uzanan su, Ecevit'in bacaklarının üst kısmını anca örtüyordu. Birden farkındalık çökünce Ayça elektrik akımına kapılmış gibi ürkerek elini Ecevit'in elinden kurtardı. Parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirirken gözlerini kaçırıp farklı yerlere çarptı; telaşlı bin farklı bakış, bin farklı yöne uğradı.

Hiç konuşmadılar, birbirlerine doğru bakmadılar ama suyun içinde yan yana, çok uzun süre öylece kaldılar.

Konuşulacak hiçbir şey yok gibi görünebilirdi onlar için ama bilmedikleri bir şey varsa, konuşulacakların aksine, hissedilecek daha çok şey vardı ve bu derin bir yolun, henüz başlangıç noktasıydı.

Sedir ağaçlarının gölgeleri, güneşin sarı yansımalarını ikiye bölüyor, cırcır böceklerinin sesleri koruluğun derinliklerinde bir melodi gibi çınlıyordu. Islak saçlarım sırtıma ve yanaklarıma yapışmış, ıslak bikinimin üzerine giydiğim askılı, toz pembe elbise vücudumu sarmıştı. Antik kenti dolaşırken Gurur ile ellerimiz hiç ayrılmamıştı, aynı zamanda koruluğun kalbine geldiğimizde de ellerimiz hâlâ bir aradaydı. Vücudum ıslak olduğu için biraz üşüyordum ama Gurur, üstü çıplak olmasına rağmen ağaçların arasında ıslık gibi ilerleyen esintiden hiç etkilenmiyor gibi görünüyordu.

Hemen önümüzde Devran ile Biricik el eleydi, Devran çıplak omzuna bir havlu atmış, uçuş uçuş çiçekli elbisesinin içinde yürüyen sevgilisini kolunun altına almıştı. Ara sıra kafasını ona çevirip ıslak sarı saçlara dudaklarını bastırıyor, bir şeyler söyleyerek Biricik'in şen kahkahasının ağaçların arasına hiç unutulmayacak bir anı gibi kazınmasını sağlıyordu. Gözlerim bir an için Simge'yi aradı ama bulamadım, çiftler birbirinden ayrılıp kendi hâllerinde koruluğun içinde dolaşıyordu ve Çolpan ile Ayça, aralarına Eylül'ü almış arkadan geliyorlardı.

Gurur'un omzumdan sarkan elini tenimde hissedebiliyordum, serçe parmağını da avucumun içinde sıkıca kavramıştım. Bir süre sonra Yener'in de grupta olmadığını fark edince tek kaşım havaya kalktı, hiç renk vermedim ama içimden bir ses, bu kayıp ikilinin bir yerlerde bir arada olduğunu söylüyordu.

Gurur, ikimizi gruptan ayırarak koruluğun batısına doğru yürümeye başladığında sesimi çıkarmadım. Omzumun üzerinden uzaklaşan arkadaşlarımıza bakıp, kafamı yeniden önüme çevirdim ve yanağımı Gurur'un göğsüne yaslayarak serçe parmağını daha sıkı kavradım. Teni soğuktu ama temas ettiğimiz noktaları ateşten daha sıcak hissettiriyordu.

Bir süre sessizce, birbirimize yaslanarak yürümeye devam ettik. Sonunda durduğumuzda beni birdenbire kendisine çevirmesini ve sırtımı gövdesi kalın sedir ağacına yaslamasını beklemiyordum. Büyük elini başımın yanından geçirip kafamın hemen üzerine, ağaca yasladığında, kalın kolu yan tarafıma dikilmiş bir barikat gibi görünüyordu.

"Sabahtan beri," dedi buğulu bir sesle, "bu ânı beklediğimi biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı bakışlarından kaçırmadan, "Biliyorum," dedim, "çünkü ben de bu ânı bekliyordum."

"Arsız," diyerek dudaklarıma yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı tuzlu dudaklarıma vurduğunda kalbimin atışlarının tutarsız bir şekilde göğsüme dağılmaya başladığını hissettim. Dudaklarımız birbirine temas etti, fırtına içimde birdenbire büyüyüp duygularımı savurmaya başladı. Parmaklarım ıslak saçlarına doğru yola koyuldu. Islanan saçları normalden daha koyu görünüyordu. Parmaklarım ıslak saçlarının arasında kaymaya başladığında dudaklarını aralayarak dilimi ağzının içine doğru çekti. Cırcır böceklerinin sesi, kalbimin sesini bastıramayacak kadar hafifledi; etrafımızdaki dünya geriye çekilerek bizi ikimizin yarattığı o küreye terk etti. O kürenin içinde ateşler yanıyordu ve o ateşleri yaratan iki kişi olarak biz, birbirimize karışarak ateşleri büyütüp kürenin tavanına değdiriyorduk.

Dudaklarımız birbirine karışmaya devam ederken ve ıslak, sıcak dili ağzımın kıyılarından içeri dalıp, derinliklere ilerlerken, büyük parmakları çıplak bacaklarımda dolaşmaya başladı. Nefes nefese, muhtaç bir şekilde ıslak dilini ihtiyaçla emdim. Parmakları daha yukarı gelip elbisemin kumaşından içeri süzülürken elbisemi de yukarı doğru sıyırmış oldu. Damarlarımdaki kan sarsılıyor, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu; parmakları bir kibritti, tenime sürtünüp ateşi doğuruyordu. Parmakları biraz daha yukarı tırmanınca dişlerimi tehditkâr bir şekilde diline sürttüm, sızlanarak inledi ve bu aklımı başımdan almaya yetti de arttı.

"Bunu," dedim nefes nefese, ağzına doğru, "burada yapamayız."

"Seninle her an, seninle her yerde," diye karşılık verdi ağzımın içine doğru; boğuk, erkeksi bir iniltiyle harmanlanan sesinin kasıklarıma bir çığ gibi büyümeye başlayan duyguların fitilini ateşlediğini elbette biliyordu.

Parmaklarımı ensesine bastırıp dudaklarına doğru güldüm, tutku bir sarmaşık gibi bedenlerimizi sarıyor, vahşi hislerin dikenlerini tenimize batırırken bizi tamamen birbirimize mıhlıyordu. Onun benim için kaçınılmaz olduğunu daha ilk andan biliyor gibiydim. Dudaklarını dudaklarıma ilk kez bastırdığında o durduramadığım, felaketim olacağını bildiğim bir hisle kaplanmıştım; ruhum sanki ruhunu ezelden tanıyor gibi ona yaslanmıştı.

Parmakları bacaklarımda dolaşırken ve dudakları beni fethetmek ister gibi yeniden dudaklarıma yaslanarak hisleri içime yağmur gibi yağdırırken ona engel olmadım. Ondan kaçtığım anlarda, aslında onu

ne kadar istediğimi yeni yeni fark ediyordum. Ona düşmanımmış gibi bakarken, aslında ona güvenme ihtiyacı duyduğumu, onun sınırlarına girersem neler olacağını düşündüğümü şimdi anlıyordum. Çünkü bazen tam olarak böyle olurdu. Birine düşmanınız gibi bakardınız çünkü ruhunuz ona tutunma isteğiyle dolardı. Ruhunuz onu hep tanıyormuş gibi sizi değil, onu seçer, sizden kaçar, ona yaslanırdı.

Alnımı alnına yaslarken, "Âşıklar Yolu'nda seninle yürümek istiyorum," dedim. "Buradan ayrıldığımızda Âşıklar Yolu'na gidelim."

"Seninle her zaman, her yere," diyerek burnunu burnuma sürttü.

İkimiz de birbirimizden çok daha fazlasını istiyorduk, bunu biliyordum; dokunma ihtiyacı bir yangın gibi çevremizi kuşatmış, bize doğru hızla yaklaşmaya başlamıştı ama durmamız gerekiyordu.

SİMGE ÖZDAĞ

Babamın beni dizine oturtup, "İyileşmek istemeyen birini iyileştirmeye çalışırsan, sonunda seni de hasta eder," demişti bir gün, yeni yılın üçüncü gecesiydi ve ben henüz on üç yaşındaydım.

Gözlerime yayılan kırmızı damarlar, ne kadar çok ağladığımı belli eden, olay yerinde kalan deliller gibiydi.

Sınıfımızda bir kız vardı, altın sarısı saçları ve mavi gözleriyle onu her zaman oyuncak bir bebeğe benzetirdim. Kızın kötü bir huyu vardı, ne kadar güzel biri olsa da hep yalan söyler, sınıftaki insanların eşyalarını çalardı ve hiçbir şey yokmuş gibi davranırdı ama onu izlediğim için kaybolan eşyaları onun aldığını bilirdim. Bir gün ona gidip bunu yapmaması gerektiğini, eşyaları yerine bırakabileceğimizi ve bir daha yapmazsa her şeyin düzelebileceğini söylemiştim. Kız bana minnetle değil, nefretle bakmıştı; zaten minnet beklemiyordum ama hiç değilse yaptığı şeyden vazgeçer, ona verdiğim desteği görür diye düşünmüştüm. Ertesi sabah teneffüs zili çaldığında yine ortadan kaybolan bir eşyanın haberiyle sınıf çalkalanmaya başlamıştı. Bir sonraki gün sınıfa geldiğimde ise herkesin yargılayıcı bakışları üzerimdeydi. Sırama oturup kitaplarımı çıkarırken fısır fısır konuşuyorlar, yargılayan gözlerini üzerime dikiyorlardı. O an bir şeylerin yolunda gitmediğine yüzde yüz emin olmama rağmen hiçbir şey yokmuş gibi sakin bir şekilde başlayan dersi dinlemiştim. Üçüncü teneffüste ise sınıfın zorba kızları sıramın önüne gelmiş, beni köşeye sıkıştırıp benim bir hırsız olduğumu söylemeye başlamışlardı.

Belki vazgeçer, elimi tutar ve bir daha böyle bir şeye kalkışmaz sandığım o kız, sınıfta kaybolan eşyaların tamamını benim çaldığımı söylemiş, beni uyardığından bahsetmiş ama devam ettiğimi görünce söylemekten başka çaresi olmadığını dile getirerek tüm suçlamaları benim üzerime yıkmıştı. Çok ağlamıştım, ertesi gün çok fazla ağladığım için hasta olmuş, okula gidememiştim. Ondan sonraki hafta da gözyaşlarım dinmemişti. Sonunda babam olup biteni öğrenip başka bir okula nakil olmamı sağlamıştı. Sonuç olarak babam haklıydı, iyileşmeyi reddeden birini iyileştirmek için çabalarsan, sonunda hasta olan sen olurdun.

Yener'i o kıza benzetiyor değildim, alakası bile yoktu; benim üzerime bir şeyleri yıkmaz, aksine biliyordum ki üzerime devrilenleri kaldırmaya çalışırdı. Tek benzer noktaları olabilirdi, o da iyileşmeyi reddediyor olmalarıydı.

Bir melek, gözyaşlarıyla cehennemi söndüremezdi. Belki de boşuna uğraşıyordum, onu kafesini açıp özgürlüğüne terk etmeliydim ama kafesin kapısını açtığımda bu kez kafesin kapısına kadar ilerliyor, kafesten çıkmadan kafasını kaldırıp gözlerimin içine bakıyordu. Oysa kafesin kapısı kapalıyken çıkmak için ne kadar çok uğraş verdiğini biliyordum. Saldırgan bir şekilde kafesin kapısını zorluyordu. Kapıyı açtığımdaysa kapatmamı ister gibi bakıyor, kafesten dışarı bir adım atmıyordu.

Onu anlamak gitgide daha zor hâle geliyor gibi hissediyordum. Belki de ne istediğini o da bilmiyordu.

Eğilip beyaz sporlarımın bağcıklarını bağladım, gümüş rengi halhalımı düzelttim ve doğruldum. Üzerimde beyaz bikinim vardı ve belime beyaz, saçakları olan bir şal bağlayıp etek şeklini vermiştim. Islak saçlarımı tepemde dolayarak saçlarımı birbirine geçirip topuz yapmıştım. Antik kenti gezmeye gittiklerinde gruptan ayrılmıştım. Uzun zamandır doğayla iç içe olma şansını bulamadığımdan kendimi koruluğa attığımda, yalnızlık etrafımı bir çember gibi sarmıştı ve bundan öylesine memnun hissediyordum ki...

Koruluğun içinde yaptığım yürüyüşe kaldığım yerden devam ettiğim sırada, yokuş bir patikanın sonundaki ahşap kulübe dikkatimi çekti. Pencereleri açık ve boştu, inşaat hâlinde bırakılmışa benziyordu ve etrafını çam ağaçları, kısa dallar sarmıştı. Yüksek bir yerde olduğundan denizi çok net gösteriyor olmalıydı.

Patika yokuşu tırmanırken derin bir nefes aldım, oksijen içimi yaktı ve başımı döndürdü. Askerliğe geri döndüğü için mi yoksa ortama ayak

uydurmayı denediği için mi bilmiyordum ama keyfi aşırı yerinde görünüyordu. O koca pembe flamingonun üzerine oturmuş, sudaki hâllerini hatırlayınca gülmek istedim ama ona kızgın olan tarafım gülmeme engel oldu. Ayrıca kıyıda oturan bir seksenlik manken gibi kızların ona attığı bakışları hatırlamak, damarımın içinden dışarı bir bıçak fırlayacakmış gibi hissettiriyordu. Herhâlde o bıçak önce damarımı kesecek, sonra fırlayıp çıkıp gidecek ve onun boğazına dayanacaktı.

Kadınların ilgisini çeken bir enerjisi vardı, girdiği ortamda doğrudan tüm bakışları üzerine çekiyordu. Manyetik bir alan yarattığı ve güzel kadınları o alana çektiğini düşünmeye başlamıştım. Zamparanın teki olduğu gerçeğini önüme katacak olursam, sanırım bu durum uzun yıllar boyunca işine gelmiş olmalıydı. İstediği her şeye sahip olabildiği için mi bu kadar kaybolmuş hissediyordu acaba? Yoksa şu âna kadar kimse onun ruhunu göremediği için mi ruhu yokmuş gibi davranmaya başlamıştı? Her şekilde, Yener kaybolmuş bir adamdı.

Düşünceler beni bir sandalın akıntıda sürüklendiği gibi kulübenin önüne dek sürükledi. Kafamı kaldırıp kulübeye baktım. Açık pencerelerinde cam yoktu, kafamı uzatıp pencereden içeri baktığımda ahşabın kokusu ciğerlerime doldu. İçerisi temizdi, sadece yerde çok fazla tahta tozu vardı. Pencereden içeri bacağımı atıp yavaşça içeri kaydım. İçeri girdiğimde ellerimi pencerenin pervazına yaslayıp gözlerimi ağaçların arasından görünen denize çevirdim. Ege'nin denizi, hiçbir yerin denizine benzemiyordu. Sanki çağlar öncesinde tanrılar bu denizi büyüleriyle kaplamış, güzellikleri bu suların dibine gömmüştü. Bakan gözlerini uzun süre bu mavilikten ayıramıyordu.

Dalgın bir şekilde ellerim pervaza yaslı, pencerenin önünde durmuş manzarayı izlerken birdenbire önüme geçen beden, korkuyla sıçramama neden oldu. Beyaz tişörtünün yakasına asılı duran güneş gözlüğü, doğrudan gözlerime saplanmış gözleriyle karşımda duruyordu. Ellerini benim gibi pencerenin pervazına yasladığında, o benim aksime kulübenin dışındaydı.

Ağzımı açmama müsaade etmeden, "Niye burada yalnızsın?" diye sordu. Soru sormasını beklemiyordum, hele bu soruyu sormasını hiç beklemiyordum. Teninden tuzla karışık parfümünün kokusu yayılıyordu. *Dior Sauvage,* diye düşündüm çünkü bu kokuyu onda soluduktan sonra parfüm reyonlarında muadilini aramıştım, doğrudan kendisini

bulmayı beklemiyordum. Çekici bir kokuydu, tuzla karışınca daha baş döndürücü bir notaya evrilmişti.

"Neden burada yalnız olmayayım?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Yüzlerimiz ve bedenlerimiz arasında on santim bile yoktu, bu yüzden nefesi yüzüme çarpıyordu.

"Yalnız başına ormanın derinliklerine gidersen, kurt senin peşine düşer," dedi, bir an durdum, ardından gözlerindeki o yırtıcıya ulaştım; kendisinden söz ediyordu. "Ve," diyerek yavaşça eğildi yüzüme doğru. "Seni bulur."

"Sonra da beni koklar ve ona uygun bir av olmadığımı mı söyler?"

Zaman, gürültülü bir şekilde durdu. Bakışları gözlerime saplanmış hâldeydi, kirpikleri de bir ok gibi bana saplanmaya hazırlanıyordu. Verecek bir cevap mı arıyordu yoksa o cevap zaten gözlerinde miydi? Çözemedim.

Tam geri çekilmeye hazırlanıyordum ki "Kal böyle," dedi, anlık söylediği şeyi algılayamayıp gözlerinin içine bakakaldım. Ellerini pervaza daha sert bastırıp yüzüme daha da yaklaştı. "Sana böyle kalmanı söyledim Ahdar, nereye kaçıyorsun?"

Neredeyse kahkaha atacaktım ama yakınlığı, tüm bedenimin acı verici bir ateşle dağlandığını hissettiriyordu. "Bana Ahdar deme," dediğimde yüzü tepkisiz ve hâlâ bana çok yakındı. "Benim bir adım var, belleğinde çok kız ismi olduğundan unutuyor olabilirsin. Adım Simge."

Gözleri gözlerime saplı hâldeyken, "Adını unutmayacağım tek kadın sensin," dedi bir anda.

Kalbim göğsümün içinde kıvrandı. Yüzüme çarpan nefesini içime çektim. Gözlerinden gözlerimi çekemedim, başka bir yöne bakamadım; gözlerine saplanıp kaldım.

"Ne istediğini bilmiyorsun bile," dedim kendimi tutamadan. Bakışları, söylediğim şey doğrultusunda biraz daha derinleşti. Ormanın ortasında belirmiş bir obruk gibiydi, göz bebekleri o obruğun karanlık kalbinden farksızdı.

"Ne istediğimi bilmiyorum, öyle mi?" diye sormasını beklemiyordum, susar sanmıştım, geri çekilir, sırtını bana dönüp beni yine soru işaretleriyle bırakır gider diye düşünmüştüm.

"Öyle, bilmiyorsun," dedim gözlerinin içine dik dik bakarak. "Bilmediğini kendin de biliyorsun. Kaybolmuşsun."

"Ben ne istediğimi bilmiyorum, öyle mi?" Sorusunu yinelediğinde kaşlarım çatıldı.

"Evet," dedim sertçe. "Hiçbir haltı bildiğin yok. Ne ne istediğini biliyorsun ne de-"

Öne doğru ne ara eğildi hatırlamıyorum ama pervaza yaslı duran ellerimin üzerine kapanan avuçlarını hissettiğim ânı ve dudaklarının dudaklarıma şiddetle kapandığını hatırlıyorum.

Göz bebeklerimin büyüdüğünü hissettim, avuçlarını ellerimin üzerine biraz daha bastırdığında kalbim yavaşça yükselerek boğazıma tırmandı. Avucunu elimin üzerine bastırarak yüzüme eğilmiş beni öperken dudaklarının cehennemdeki ilk ateş olduğunu düşündüm. Nefesim kesildi, nabzım derimin altında bir sarmaşık gibi savruluyor, derimin altından çıkarak ona dolanıyor ve yaşamımı onunla paylaşıyordu sanki. Başta ona karşılık veremedim, bir fırtına başımın üzerinden geçip evime doğru ilerliyor, evimi yıkmaya hazırlanıyor gibiydi ve ben orada durmuş, fırtınanın evimin üzerinde esişini izliyordum.

Dudakları dudaklarımdan ayrılırken nefesi hâlâ yüzümün sınırlarını ılık bir meltem gibi çiziyor, yakınlığı başımı döndürüyordu. "Ne istediğimi bilmiyorum, öyle mi?" diye sordu bir defa daha. "Ne istediğimi gördün mü, Ahdar?"

Kirpiklerim kaşlarımın üzerine doğru yaslandığında, gözlerimi kaldırmış ona bakıyordum. Bir an için güneş içimi saran karanlığı aydınlatamadı ama genişledi ve o karanlığın içinde infilak edecek gibi zonklamaya başladı. Elimi avucunun altından kaldırdığımda hisler tüm bedenimi kavuruyordu, avucumu sertçe yüzüne götürüp sol yanağına bir tokat geçirdiğimde başı yana doğru gitti, hareketsiz bir şekilde gözlerini o yönden çekmeden bekledi. Kafasını çevirip bana yeniden bakmadı. Bedenim uğulduyor gibi hissederken gözlerim tişörtünün altındaki belirgin figüre kaydı, kolyeyi takıyordu. Tişörtün altındaki anatomik kalbi görebiliyordum.

Bir an sonra fark ettim. Eğer o cehennemse, ben bu cehennemi istiyordum.

Ona tokat için havaya kalkan elim bu kez boynuna gitti, kolyeyi çıkarıp ucunu kavradığımda başı hâlâ yana dönük hâldeydi. Çok kısa bir an sonra kolyenin ucunu tutup onu kendime doğru çektim ve bu defa dudaklarımızı daha şiddetli bir şekilde birleştiren ben oldum.

Dudaklarım dudaklarındaki cehennemin ateşlerini büyüttü, alevler cehennemin çatısına dek uzanıyor, duvarlara ikimizin gölgelerini çiziyordu. Gözlerinin açık olduğunu hissettim ama ben gözlerimi açmadım, ruhunu bulmak istiyor gibi onu açlıkla öpmeye başladım. Burnundan hızlı bir soluk alıp bana şiddetle karşılık vermeye başladığında artık onun da gözlerinin kapandığını biliyordum.

Avucu yanağıma kaydı, sıcak avucunun altında çarpan nabzı yanağımda hissederken dudaklarım onun için biraz daha aralandı. Kolyenin ucunu sıkıca kavrarken, diğer elim pervaza yaslı duruyordu ve onun da diğer elinin avucu yeniden elimin üzerine kapanmış, sıcaklığını benimle paylaşıyordu. İçimdeki öfkenin küle döndüğünü, küllerin birleşerek bambaşka bir duyguyu oluşturduğunu hissettim. Büyük bedeni bir gölge gibiydi, başımın üzerinden bedenime akıyordu ve ben onu ihtiyaçla öpüyor, bana verdiği karşılığı su gibi içiyordum.

Bedenim biraz daha öne geldi, kasıklarım pervaza yaslandı ve sanki bu bana yetmemiş, bu yakınlık yetersizmiş gibi kolyenin ucunu daha sert çekerek onu kendime yapıştırdım. Göğsüm göğsüne yaslandığında sert nefesleri ateşten süzülen duman gibi yüzüme yayılmaya başladı. Alt dudağımı ağzının içine alıp emdi, dilini aceleyle ağzımın içine gönderdi.

Bu şiddetli, bedenimi kavuran öpüşme sona erdiğinde, kolyesinin ucu hâlâ avucumun içinde, alnım alnında, "İstemek öyle değil, böyle olur," diye fısıldadım ve bu karşı koyma cümlesi, burnundan sert bir nefes vererek gülmesine neden oldu. Hemen arkasından bana istemenin ne olduğunu göstermek istiyormuş gibi avucunu enseme bastırıp beni kendine çekti, dudaklarımız yeniden birbirine yaslandığında sonsuz bir döngünün içine girmişiz gibi hissediyordum. Aramızda güç savaşı başlamıştı ve üstünlük birdenbire ona geçmişti. Beni pencereden çekip çıkarmak istiyor gibi kavrarken öyle sert öptü ki dünyamın sarsılarak ekseninden kaydığını hissettim ama bu defa ona ayak uydurmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Beni cehennemine çekiyor gibi değil, benim cennetime girmek için kapılarımı zorluyor gibi telaşla, ateşlerini her yanıma sarıp, kanatlarımın onu içine almasını istiyor gibi öptü. Bu andan itibaren cehennem, o kapısını çekip çıktığı için buz tutabilir, cennet ise kapısına o dayandığı için alev alabilirdi.

Belki de çoktan almıştı.

ZELİHA ÖZDAĞ

Okaliptus ağaçlarının ortasında uzanan yol, âşıkların el ele yürüdüğü, bazen bisiklet sürdükleri yeşil bir koridoru anımsatıyordu. Adadan dönmeden önce oradaki duşları kullandığım için saçlarımda tuz kalıntıları yoktu ama kendi şampuanımı kullanmadığımdan uçları biraz sertleşmişti. Üzerime kahverengi, kısa bir süveter giymiştim ve altımda da krem renginde kot bir etek vardı. Hava serinlemeye başladığı için Gurur bana beş beden büyük gibi duran deri ceketini omuzlarıma atmıştı ve ayaklarımda da sabah evden çıkarken giydiğim bağcıklı kahverengi sandaletlerim vardı. Üzerimdeki sevgilime ait bu koca deri ceket kesinlikle bu kombine hiç uymasa da kendimi içinde oldukça güvende hissetmemi sağlıyordu.

Güneşten dolayı bronzlaşmamıştım ama yüzüm ve omuzlarım kıpkırmızıydı, tenimin üzerinde normalin çok üst seviyesinde çiller belirmişti. Gurur benim aksime bronzlaşmıştı. Saçlarının rengi güneşten dolayı daha parlak, biraz daha açık renk duruyor, teni bronz görünüyordu. Bronzlaşmak yerine kızaran sadece Ayça ve bendim.

Güneş henüz ufuktan silinmemiş olsa da gök cam gibi şeffaf bir mavi rengine dönmüştü, kızıl ve pembe bulutlar birbirine karışarak önümüzde uzanan yolun tam karşısında görsel bir şölen yaratıyordu. Gurur'un elini daha sıkı kavrayıp elimde tuttuğum içecek kutusunun pipetini dudaklarıma götürdüm. Soğuk içecekten bir yudum alıp başımı Gurur'un yüksekte duran omzunun alt kısmına, yani koluna yasladım.

Gurur yavaşça eğilip içeceğimin pipetini dudaklarına götürünce gülerek ona baktım. İçeceğimden büyük bir yudum çekip, dudaklarında hâlâ içeceğin soğukluğu varken yanağımı sertçe öptü.

"İlk kez mart ayında denize girdim, umarım hasta olmam," dedim içeceğimi tekrar dudaklarıma götürürken.

"Olmazsın, ben saçlarını kuruladım senin. Suyun içinden çıktığın gibi de kıyafetini giydirdim," dedi.

"Kıyafetimi anında giydirmenin sebebi maganda olmandan kaynaklıydı canım benim."

"Seni bikiniyle gören herkesin kafasına birer sopa indirdim kafamın içinde, nasıl rahatlattı anlatamam," dediğinde alay mı ediyordu yoksa ciddi miydi anlayamadım.

"En azından çok zorluk çıkarmadın," deyince, "Gününü zehretmek istemedim ama benim kıskançlıktan ağzım dilim zehir doldu," diye homurdandı.

"Bence biz seninle mağaramıza çekilelim. Çünkü benim de senin cıbıl cıbıl sahilde dolaşman ağzıma dilime zehir doldurdu," diye homurdandım, söylediğim şey onu güldürdü.

"Simge ve Yener neden sanki inatla birbirlerinden uzakta yürüyorlarmış gibi hissettim," dedi Gurur tek kaşını havaya kaldırıp, hemen arkamızda ilerleyen arkadaş grubumuzu işaret ederek. Omzumun üzerinden arkaya doğru baktım. Devran ve Biricik birbirine sırnaşarak tam arkamızda yürüyorlar, Devran, Biricik'in minik burnunu dişlerinin arasına almış ısırıyordu. Gözlerim hemen çaprazlarındaki tarafa kaydığında Simge'nin resmen ağaçlara yapışmış hâlde yürüdüğünü gördüm, tam karşısında da Yener diğer taraftaki ağaçlara yapışmış yürüyordu. Sanki birbirlerine bir adım yaklaşsalar kıyamet kopacakmış gibiydi. "Tartışmış olabilirler mi?" diye sordu Gurur merakla. "Yine geçen seferki gibi?"

"Şu an atmosfer daha farklı görünüyor," diye mırıldandım.

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, kokusu yakında çıkacaktır." Gurur'a doğru döndüm. "Dondurma yiyelim mi?"

"Senin canın gerçekten hasta olmak istiyor olabilir mi, Dağ Gelinciği?" diye sordu sahte bir kızgınlıkla, ardından gözlerimde her ne gördüyse, "Sikeyim ya," diye homurdandı. "Sana asla hayır diyemiyorum."

Destan heyecanla, "Gurur abi!" diye bağırınca, Gurur ile aynı anda Destan'a doğru döndük. Boynuna astığı bir polaroid fotoğraf makinesi ve Devran'ın bir kopyası olan yüzündeki geniş gülümsemeyle bize bakıyordu. "Ağaçların altında o kadar güzel görünüyorsunuz ki! Bir fotoğrafınızı çekmeliyim. İster misiniz?"

Gurur, "Ne duruyorsun kız, Junior Devran?" diye sordu ve beni kolunun altına sertçe çekip bedenini bedenime yasladı. "Çek."

Destan hızlıca arkasını dönünce bedeni bir an Cesur'un bedenine çarptı. Arkasında Cesur'un olduğunu fark etmemişti bile. Kafasını kaldırıp ondan yüksekte duran bedenin sahibine bakarken durakladığını fark ettim. "Şey," dedi çekingen bir sesle. "Acaba çantamı tutabilir misin?"

Cesur gözlerini indirmiş, kendisinden bir buçuk kafa boyu daha kısa olan kıza bakarken, "Tabii ki," dedi kibar bir şekilde.

Destan çantasını ona uzatırken, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldanıp bize doğru döndü.

İlk karede Gurur bana sıkıca sarılıyor, içeceğimi dudağıma götürürken gülümsüyordum. İkinci karede kafamı kaldırıp ona bakmıştım ve o da güzel buz sıcağı gözlerini indirmiş, gözlerimizi birbirine kenetlemişti. Üçüncü karede, tam ortamıza yan taraftan atlayıp muhtemelen bağırdığı için ağzı açık çıkan Yener yer alıyordu. Dördüncü karede, arkamızda birer kulak yaptıklarını fark ettiğim Vural ve Nihan vardı ve en son karede de sadece Gurur ile olacağımızı sanmışken, hemen yanımızda kıskanç gözlerle bizi izleyen Eymen de fotoğraf karesine dahil olmuştu.

Diğer karelerin birinde Biricik, Devran'ın sırtına atlamış, bir diğerinde Çolpan ve Ayça birbirlerine sıkıca sarılmıştı. Ötekisinde ortalarında Tayfun'un olduğu ve onları omuzlarından yakalayarak kendine çekip askerlik fotoğrafından hâllice poz verdiği Simge ve Yener yer alıyordu. Eylül'ün saçından kendime bıyık yaptığım bir fotoğraf daha çekilmiştim ve Gurur da Eymen'i ensesinden yakalayıp yavru köpek gibi tuttuğu bir fotoğraf çekilmişti. Fotoğraflardan birinde Muşta, Cenan'a dönüyor, "Karım olacaksan hatıra fotoğrafı çekilmemiz gerekir," diyor, Cenan ona kızgın kızgın bakıyordu ve bu fotoğraf tam da çekiştikleri anda çekilmişti. Girdap ile Mehtap da yan yana, başlarını birbirlerine doğru eğdikleri bir fotoğraf karesindeydiler. Bir diğer karede Adnan ile Sadullah omuz omuzaydı ama Adnan, kadrajın sadece yarısına sığan ve gülümseyerek ağaçlara bakan Çolpan'ı izliyordu.

Deklanşör ne zaman patlasa, o zamana ait bir anı, hatıralarımdaki yerini aldı.

Bir fotoğraf karesinde Yaman gözüne toz düştüğü için ağaca dik dik bakıyor, bir diğer fotoğraf karesinde Ayça ve Zafer, ağacın altında telefon ekranına kitlenmiş bahis sitesine bakıyorlar ve Vural da merakla onlara doğru gidiyor, bir sonraki fotoğraf karesinde Kerim ile Oğuzhan güreşiyordu. Ecevit fotoğraflardan birinde Girdap'ın omzuna eline koymuştu ve Girdap da gülümseyerek kadraja bakıyordu. Ve son karede Dide, Yener'in omuzlarına binmiş, ileride duran, kadraja yarısı girmiş Simge'ye büyüklük taslayan bakışlar atıyordu...

Cesur, "Sen herkesi çektin," dedi Destan'a. "Ben de senin bir fotoğrafını çekeyim ister misin?"

Destan elinde fotoğraf makinesiyle Cesur'a dönerken yüzünde meleklerden ödünç aldığı huzurlu, saf bir tebessüm vardı. "Bana diyorsun ama sen de hiç fotoğraf çekilmedin."

"O zaman ben sizin bir fotoğrafınızı çekeyim," dedim hızlıca, cevap vermelerini beklemeden Destan'ın elinden fotoğraf makinesini aldım. Destan çekinerek Cesur'a baktı, Cesur ise elini kafasının arkasına atmış kaşırken sadece bana bakıyordu. "Ağacın kenarındaki bisikletin önüne geçsenize."

Cesur ile Destan aynı anda ağacın kenarında duran eski, terk edilmiş bisiklete doğru baktılar. Çekingen bir şekilde yan yana yürüyüp bisikletin önünde durdular. Bisikletin sepetinin önünde Destan, oturma bölümünün önünde de Cesur dikiliyor, aralarında bisikletin iskeleti kadar olan mesafeyle yan yana duruyorlardı.

"Gülümseyin," diyerek fotoğraf makinesini yukarı kaldırdım ve kadraja ikisini sığdırdım. Garip bir şekilde çok eski zamanlara ait gibi görünen o fotoğrafı çektim ve kart yavaşça makineden çıkarken gülümseyerek, "İşte bu kadar," dedim. "Artık herkesin fotoğrafı var!"

Devran ikisine dik dik bakarken, Gurur yüzünde saklayamadığı bir sırıtışla Devran'ın baktığı yöne bakıyordu. Çıkan polaroid fotoğrafı sallayarak görüntünün akmasını bekledim, ardından fotoğrafa baktım. Gerçekten de çok eski bir zamanda çekilmiş, tuhaf bir şekilde içimi çok ısıtan bir fotoğraftı.

Destan'a fotoğrafı uzatırken, "Çok güzel oldu, bunlar için bir albüm hazırlayalım birlikte," dedim.

Destan elimden fotoğrafı aldığında bakışları utangaç bir şekilde fotoğraf karesine indi. Birkaç saniye fotoğrafa baktıktan sonra, "Teşekkür ederim, Zeliha abla," dedi. "Tek bir kart kalmıştı. Böylece ikimizin de fotoğrafı olmuş oldu."

Cesur, "Ben de bakabilir miyim?" diye sordu Destan'ı ürkütmemek için ona çok yaklaşmadan. Destan fotoğrafı ona uzattı, Cesur gözlerini fotoğrafa çevirdi ama fotoğrafı eline almadı. Sessizce, "Güzel çıkmış," dedi.

Eve döndüğümüzde saat epey geç olmuştu ama babamın ağaçların arasından çektiği sarı lambalar bizi karşılamak ister gibi yanıyordu. Annem çardağa bir yer sofrası kurmuş, çok geç olduğundan bize yaptığı börekleri ve çayı ikram etmişti. Öyle yorgun hissediyordum ki çardakta oturmuş arkadaşlarımın sohbetini dinlerken başım Eylül'ün omzunda uykunun gözlerimi usulca dürttüğünü hatırlıyordum sadece, sonrası

benim için derin bir uykuydu. Bir ara gözlerimi açtığımda saat kaçtı bilmiyordum ama çardakta sadece Biricik, Eylül ve Mehtap vardı, Eylül ile aynı battaniyenin altında uyuyakalmış olmalıydık. Düzenli nefesinin saçlarıma çarptığını hissedebiliyordum.

Biricik, sönen ışıkların altında, sadece altın gibi parlayan saçları görünürken, "Seni görmediğimi mi sanıyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi hızlıca yumup nefesimi tuttum. Mehtap'ın bakışlarının ona çevrildiğini hissettim.

"Anlamadım?" diye sordu Mehtap sessizce.

"Bugün adadayken lavaboda fondötenini tazeliyordun," dediğinde Mehtap gibi ben de durakladım. "Şanslısın ki ağladığında akmayan fondötenleri çağımızda icat etmişler."

Mehtap, "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum," diyerek geçiştirmeye çalışsa da kalbinin benim kalbim kadar hızlı çarpmaya başladığını biliyordum.

"Anlıyorsun. Birbirimizi en iyi ikimiz anlarız," dedi Biricik durgun bir sesle.

"Devran iyi biri," dedi Mehtap ve Biricik güldü.

"Devran'dan bahseden de kim?"

Mehtap o kadar sustu ki yarasından akan kanın kokusunu solumuş gibi hissederek uykuya dalabilmeyi diledim. Devamını duymak istemedim, kelimeleri zihnime akmadan bilincimi yeniden uykunun ellerine bırakabilmeyi istedim.

"İz yakında geçecektir," dedi Mehtap bir fısıltıyı anımsatan sesiyle.

"Peki ya içinde bıraktığı iz?"

"O izi hiçbir fondöten kapatamaz," dedi Mehtap sessizce.

"Bunu Girdap'a anlattığında olacaklardan mı korkuyorsun?"

"Olacaklardan değil, Girdap'ın yapacaklarından korkuyorum. Ona bir şey olma ihtimalinden korkuyorum. Beni bu kadar görüyorsan, beni bir o kadar da anlaman gerekmez mi?"

"Askerlerin sana her an gidip onu yeniden yüzüstü bırakacakmışsın gibi ön yargıyla bakmasını hak etmiyorsun."

Mehtap, "Kimin bana nasıl baktığı umurumda değil," dedi. "Ben sadece Girdap bana baksın istiyorum."

"Belki de kurtarılmayı hak ediyorsundur, Mehtap," dedi Biricik. "Çünkü susunca insanın eline daha fazla acıdan başka hiçbir şey geçmiyor. Birilerini kurtarmak için kendini yok saymaktan vazgeç. Çünkü şu

an kurtarılması gereken tek bir kişi var, o da sensin." Mehtap uzun süre sustu, Biricik ondan bir cevap gelmeyeceğini anladığında, "Ben içeri geçiyorum," diye mırıldandı. "Biraz üşüdüm. Sen de bunun üzerine düşün biraz."

Biricik gittiğinde, Mehtap gecenin içinde uzun uzun sustu. Belki kendini dinledi, belki geçmişinden yükselen, yine kendisine ait olan ve geleceğine dek uzanan yardım çığlıklarını. Ben hiçbirini duyamıyordum ama biliyordum, Mehtap bu gece çok şey duyuyordu.

AKYAKA KÖRFEZİ
SAAT 17:02

Arabadan inip deniz kıyısındaki balık restoranına doğru yürürken Gurur'un kolundaydım. Tenim, Muğla'da geçirdiğim üç günün ardından çilden ibaret hâle gelmişti ve üzerimdeki beyaz, etekleri aşağı doğru kabararak inen sert kumaşlı elbisenin içinde biraz da olsa bronz görünüyordu.

Ayağımda toz pembe stilettolarım vardı, stilettolarımla aynı renk, sert yapıda küçük çantamı elime almış, gümüş, taşlı saatimi takmıştım. Saçlarımı sıkı bir balerin topuzu şeklinde topladığımdan boynum açıkta kalmıştı, küçük taşlı küpelerim açık duran kulaklarımda parlayarak akşamın egzotik renklerini yansıtıyor olmalıydı. Pembe, çok renk vermeyen bir gloss ve tamamen bronzluğun getirdiği sağlıklı cildimle bu gece için çok özenli görünüyordum.

Gurur gri, üzerine yapışan bir gömlek ve üzerine de siyah blazer ceket giymişti. Ayağında siyah rugan ayakkabıları, altında da blazer ceketiyle uyumlu siyah kumaş pantolonu vardı. Sakallarını kısaltmış, neredeyse sıfıra yakın kesmişti ve güzel yüzü sağlıklı bir bronzlukla parlıyor, düzgün şekillendirilmiş kumral saçları çökmeye başlayan akşamın etkisiyle daha koyu renk görünüyordu.

Babam bizim için restoranın sahibiyle görüşüp, direkt olarak denizin önündeki en büyük masayı bizim için ayırtmıştı. Restoranın sahibi Hasan amcayı tanırdım, ben çok küçükken babamla sandal ile açılır, balık tutarlardı ve bu restoranı da ben henüz beş, altı yaşlarındayken açmış, geçen zamanla beraber bu küçük restoran büyüyüp ünlü bir meyhaneye dönüşmüştü.

Restoranın önünde kırmızı gelin tacı çiçeklerinin aşağı doğru sarktıklarını görebiliyordum, restoranın olduğu sokak da beyaz Akyaka evleriyle doluydu ve her bir köşede gelin tacı çiçeğinin yetiştiği yaşlı ağaçlar vardı. Restorana doğru ilerleyen dönemeçli dar patika yol, Arnavut kaldırımlarla döşenmişti ve dar yolun etrafında meşaleler yanıyordu. Masanın üzerindeki beyaz örtünün üzerine yerleştirilmiş kalın, beyaz mumların fitillerinde yanan alev, serin bir şekilde esen rüzgârın dokunuşlarıyla titriyordu. Tavandan, üç metre yükseklikte halatların uçlarından sarkan sarı ampuller vardı, ortama nostaljik bir hava verdiği kesindi.

Muşta ve ekipteki tüm erkekler ceketsiz simsiyah takımlarının içindeydi, her birinin gömleklerinin ilk iki, üç düğmesi açık duruyordu. Yener beyaz gömlek ve beyaz keten pantolon giymişti. Kızlar rengârenkti, bir buketin içindeki farklı renkteki çiçekler gibiydiler. Simge bordo, vücuduna yapışan, askılı, mini bir elbise giymiş, Cenan da yeşil, yüksek bel kumaş pantolonun üzerine kolsuz, boğazını içinde bırakan, daha koyu yeşil bir badi giymişti ve sarı saçlarını sıkı bir şekilde toplamıştı. Çolpan siyah, üzerinde beyaz puantiyelerin olduğu, bel kısmı dar ve mini kesim, uçuş uçuş bir elbise giymeyi tercih etmişti. Eylül baştan aşağı sarıydı, askılı, mini bir elbise uzun boyunu ve uzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Destan kahverengi bir kot şort ve kahverengi crop giyiyordu, Ayça ise boyundan bağlamalı tarçın renginde bir tulum giyiyordu. Nihan'ın üzerinde koyu krem bir takım vardı, Biricik Vintage fisto yakalı pembe bir elbise giyiyordu, yakaları beyazdı ve sarı saçlarını balıksırtı örmüştü; öyle güzeldi ki... Krem şal takan Mehtap'ın üzerinde pudra rengi uzun bir elbise vardı.

Hasan amca bizi gördüğü an kalabalığın içinden aceleyle bize doğru yürüdü. "Zeliha!" dedi hafif kayan Muğla ağzıyla. "Görmeyeli ne kadar büyümüşsün. Ne diyollaa? Heh. Selvi gibi olmuşsun." Bana içtenlikle gülümseyip gözlerini Eymen'e çevirdi. "Seni hep görüyom zaten." Hasan amca gözlerini Muşta'ya çevirdi. "Zeliha'nın *sözlüsünün* abisiydiniz de mi?" diye sordu. "Karaman dedi, çakır gözlü adam abisidir diye. Damat nerede?" Gözleri tüm askerleri taradı ve hemen yanımda dikilen Gurur'a çevrildi. "Hey maşallah, sizin sülalecek boylar uzun he? Kardeş misiniz hepiniz koca oğlanlar?"

"Öyle sayılırız efendim ve duyamadım, tekrar eder misiniz, Kahraman Bey Babam ne dedi? Sözlüsünün abisi çakır gözlü adam mı dedi?" diye sordu Gurur muzip bir sesle.

"He, öyle dedi," dedi Hasan amca, Gurur'a garip garip bakarak.

"Doğru, sözlüsüyüm," dedi Gurur bana biraz daha sokularak.

"Oturun oturun, donatalım masayı sizin için. Levrek sever misiniz bakem? Tazecik, daha sabah geldiler. Çupra da var, Eymen sen çok seversin he."

"Donatalım ne kadar beyaz et varsa, hatta kırmızı et varsa," dedi Muşta birden gözü dönmüş gibi. Cenan ona yandan dehşet dolu bir bakış attı ama Muşta sadece yemeklere odaklanmıştı.

Hasan amca gülerek, "Önden mezeleri yolluyom, balıkları da ateşe attırıyom o zaman," diyerek yavaşça bizden uzaklaştı.

"Ya kurbanın olayım, Zeliş," dedi Muşta. "Muğla'da hayvan mı yok? Siz niye sadece ot yiyorsunuz abim?" Cenan'ın sandalyesini çekti, Cenan oturduğunda kendi sandalyesini de çekip oturdu. "Dün baban beni bahçenize götürmeden önce ahıra uğradık, Sarıkız'a bakarken elimden bir kaza çıkmasından korktum abim, olmaz böyle, et yiyin biraz, hep ot olmaz."

Gurur sandalyemi çekti, otururken ona gülümseyip, "Abi ama ara sıra ot yemek de lazım, sizin timdeki herkesin yaşı malum," dediğimde Muşta'yla beraber, timdeki tüm askerlerin bakışları dondu.

Gurur, "Dua et çok seviyorum seni, yoksa altından şu sandalyeyi çekerdim," diye homurdandı.

Mezeler masaya hızla geldiğinde sohbet akmaya başlamıştı. Yener ve Simge hariç herkes konuşuyordu, Yener önündeki mezeyle ilgileniyor, Simge denizi izliyordu ve yemin ederim bu iki dangalak arasında bir şeyler dönüyordu...

Vural, "Ee Muşta," dediğinde ellilik rakının tamamı bitmiş, herkesin kadehi doldurulmuştu; kadehimden ilk yudumumu alırken Vural'a baktım ve ne yumurtlayacağını merak ederek gözlerimi kıstım. "Şimdi sizin nikâh ne zaman?"

Cenan, parmaklarının arasında tuttuğu kadehi Vural'ın kafasına vurmak istiyor gibi baksa da Muşta hiç düşünmeden, "9 Nisan," dedi.

Nihan, "Bizimki de çıkmaz ayın son çarşambası herhâlde, Vural," deyince Cenan zafer kazanmış gibi Vural'a bakıp rakısından bir yudum aldı.

"9 Nisan'da düğünümüz de var mı peki cici anneciğim?" diye sordu Gurur.

Cenan gülümseyerek, "Düğün falan yok, benim kendimden bir yaş büyük cici oğlum," dediğinde, Gurur'un yüzündeki ifade anında düştü. Yeni bir rakı şişesi, buz kovasının içinde masaya koyulduğunda Muşta rakısını kafaya dikip şişeyi açtı ve kendine yenisini doldurdu. Balıklar da gelmiş, sohbetin sürekli birbirimize sataşarak devam ettiği sıcak bir ortam oluşmaya başlamıştı.

Rakılar bittikçe tazeleniyor, ortam iyiden iyiye yumuşuyordu ve çoktan karanlık çökmüştü. Ay, denizin üzerinde yansımalarını oluşturmaya başladığında Girdap, alkolün etkisinden değil de yüksek ihtimalle Mehtap'ın etkisinden olsa gerek, Mehtap'ın parmaklarını dudaklarına götürüp, "Artık seni görmek için vızır vızır deniz aramaya ihtiyacım yok, yanımdasın," dedi, bunu söylemesiyle Gurur bir ıslık çaldı ve diğerleri bu durumu ilk kez yadırgamadan sırıtarak Girdap'a baktılar. Mehtap meyve suyundan bir yudum alıp gözlerini farklı yöne çevirirken utançtan bordoya dönmüştü.

Kadehimi kaldırıp gülümsediğimde herkes kadehini benimkine vurdu ve üçüncü kadehimi sonuna dek kafama dikip başımı Gurur'un omzuna yaslayarak Yener'e işarette bulundum. Yener anlamış gibi başını aşağı yukarı sallayıp, "Ben bir lavaboya kadar gidiyorum," diyerek masadan kalktı.

Geri dönmesi yaklaşık beş dakika sürdü, beş dakikanın sonunda bana küçük bir işarette bulundu ve bu kez ben ayaklanarak lavaboya gideceğimi söyleyip masadan ayrıldım. Gurur her ne kadar benimle gelmek istese de onu durdurmuştum, hatta peşime takılmasın diye boşalan kadehini kendi ellerimle doldurmuştum. Hızla mutfağa girdiğimde Hasan amca tezgâhın üzerinde pastayı paketinden çıkarıyordu. "Hasan amca," dedim alkolün de etkisiyle boynuna sarılarak. "Canımsın sen, canımsın! Çok teşekkür ederim."

"Tam tarif ettiğin gibi yapmışlar he," dedi Hasan amca sırtımı sıvazlayarak. Gözlerimi tezgâhın üzerindeki pastaya indirdim. Yuvarlak, yüksek bir pastaydı; inci beyazıydı ve üzerinde pembe, masum bakışlı domuzcuğun fotoğrafı vardı. Beyaz, üç rakamının olduğu mumu pastanın üzerine yerleştirdiğimde, "Kız her şeyi anladım da bu üç ne?" diye sordu Hasan amca merakla. "Üçüncü yılınız falan mı?"

"Benim için hep üç yaşında küçük bir bebek demek," dedim gülerek. Hasan amca söylediğim şeye gülerken, "Mumu yakabilir miyiz?" diye sordum hevesle.

"Yakalım bakalım," diyerek çakmağını çıkaran Hasan amca benim için mumu yaktı. Pastayı şık, geniş, porselen bir tabağın içine koyduk ve tabağı elime aldım.

İnsanların içinden geçerken herkes merakla elimdeki pastaya bakıyordu. Masaya yaklaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı ve o an, sarı lambaların altında buz sıcağı gözler, gözlerime tutundu. Bakışları elimdeki pastaya kaydığında, gözlerinin hafifçe irileştiğini gördüm. Masadaki herkes ayaklanıp alkışlayarak, "İyi ki doğdun!" diye bağırmaya başladığında, işte tam da o anda, masanın önünde, onun tam karşısında duruyordum.

Bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir bana, bir de elimdeki pastaya baktı. Ardından ayağa kalkması gerektiğini kavramış gibi sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktı. Bunu öyle panikli bir hâlde yapmıştı ki sandalye geriye doğru devrilip düşmüştü.

Artık sadece arkadaşlarımız değil, yan masadaki insanlar da alkışlıyordu. Gurur, "Yavrum," diyebildi şaşkınlıkla.

"Üç yılda geçse, otuz üç yıl da geçse, hatta üç bin yıl da geçse, sen benim için hep üç yaşında bir bebeksin, Dağ Domuzu," dedim gözlerimde parıldayan o mutluluğun sebebinin o olduğunu ona göstermek ister gibi uzun uzun gözlerinin içine bakarak. "İyi ki doğdun sevgilim. İyi ki doğdun. İyi ki girdin gönül kıyıma."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki gönlünü gönlüme demirlediğini anladım.

"Üfle," diye fısıldadım ne yapacağını bilmediği belli olan yaralı yanına.

Gözlerini gözlerimden çekmeden muma üfledi, mumun dumanları gözlerimizin etrafında uçuşurken neyi dilediğini bilmek miydi bana kendimi bu kadar özel hissettiren?

Pastayı elimden alıp masanın üzerine koyduğu gibi beni bileğimden yakalayarak kendine çekti ve öyle güçlü sarıldı ki etrafımızda kıyamet gibi kopan alkışlara bile kulak kesilemedim; tek duyduğum onun kalbinin güçlü vuruş sesleriydi.

"Yemin ederim öldüreceksin beni," dedi nefesini boynuma verip beni kendine saplamak istiyormuş gibi bastırırken. "Yemin ederim öldürecek bu sevdan beni."

Kollarımı boynuna sarıp ona sıkıca sarılırken, gözlerim Yaman'ınkilerle buluştu. Bu onu ilk kez, dudağının kenarında küçük bir kıvrım oluşmuş hâlde bizi izlerken gördüğüm andı. Gözlerini yavaşça kırpıp başını salladı, sanki bana teşekkür ediyor gibi. Onu bu kadar mutlu ettiğim için bana teşekkürlerini sunuyor gibi.

Gurur pastasını keserken bir çocuk gibi şaşkın şaşkın bakıyor, gülümsemesini durduramıyordu. Yan masadan kutlamamıza eşlik ettiklerini belli eden bir şişe rakı gönderildiğinde, Muşta hepimiz adına teşekkür etti. Darbuka, klarnet, keman ve davul çalan abiler geldiğinde artık herkes hem alkollüydü hem de eğlenceye çok açıktı. Sandalyenin üzerinde Gurur'un ceketini pantolonunun önüne sıkıştırmış göbek atan Vural'a eline davulu kapmış, delice davula vuran Yener eşlik ediyor, Muşta sadece kollarını kaldırmış, sol kolunun altına Cenan'ı almış yavaşça dans ediyordu.

Bir ara Gurur elimi tutup beni sandalyeye çıkarmış, hızımı alamadığımda ayakkabıları yere fırlatıp bu defa masanın üzerine çıkarak dans etmeye başlamıştım. Yener davula vuruyor, Vural, Gurur'un ceketini çitiler gibi yaparak elinin tersiyle terini siliyor, Muşta gaza gelmiş kafamızdan aşağı para saçıyordu...

Bir ara Zafer sessizce kulağıma eğilip, "Bu pastayı kaça yaptırdın?" diye sormuştu, cevap vermediğimde de "Bana söylesen az komisyonla yarı fiyatına yaptırırdım da neyse," diye söylenmişti.

Tüm bunlar olurken Yaman ve Kerim sandalyeden kalkmadan kaşlarını kaldırmış göbek atan arkadaşlarını izliyordu. Oğuzhan kemençenin olmamasına epey bir bozuk atmıştı, Sadullah da meraklı Ayça'ya zılgıt çekmeyi öğretmiş, Ayça zılgıt çekerken Ecevit köşede durmuş dehşet içinde onu izlemişti.

Herkes dansa devam ederken Gurur, Vural'ın kafasına bir tane geçirip ceketini onun önünden aldı. Ardından beklemediğim bir şekilde masanın önüne gelip beni omzuna attı ve yere eğilerek ayakkabılarımı parmaklarının arasında kıstırıp doğruldu. "Ya nereye?" diye sordum yalpalayan bir sesle.

"Sus kız, içmiş bir dünya, sidikli," diye söylendi Gurur kalçama bir tane yapıştırarak. "Azıcık yalnız kalmak istiyorum doğum günü çocuğu olarak."

"Çocuk mu? Abart."

"Hani üç yaşındaydım, ne oldu ya? Süt saatim geldi benim kardeşim," diye söylendi Gurur beni karanlık kıyıya doğru sırtında taşımaya devam ederken.

Kıyının öbür ucuna dek beni indirmeden taşıdı. Bir süre sonra cebelleşmeyi bırakıp, onun sırtının tadını çıkararak dirseklerimi omuzlarına yaslayıp etrafı süzdüm. Sonunda beni indirdiğinde ayaklarım hâlâ ılık olan ince kumlara değmişti.

"Ayyaş kızım benim," diyerek beni belimden kavrayıp kendine çekti. Karanlıktaydık, ışıklar uzaktaydı; denizdeki ışıklar da restorandaki ışıklar da... "Üşüdün mü?"

"Çok sıcak," dedim alnımı alnına sürterek.

"Olsun," diyerek yavaşça omuzlarıma ceketini attı. "Sen yine de hasta olma, gözüm."

Ceketine sarılarak denize doğru dönüp, denizin üzerinde parıldayan ışıklara baktım. "Ya doğmasaydın?" diye sordum önleyemediğim bir gülümsemeyle. "Eksik kalırdım. Sen bu dünyada en çok iyi ki doğan kişisin."

"Yapma ya?" diye sordu dalga geçer gibi ama dönüp ona bakmadım, kollarımı göğsümün üzerine sararken ayaklarımı kumda gezdirip, "Seni çok seviyo'm ben," dedim gülümseyerek.

"Hım," dediğini duydum. "Bak sen şu işe. Çok seviyo'n demek sen beni?"

"Hıhım," dedim, rıhtımdan yükselen bir havai fişek tam göğe ulaştığında ve patlayarak mavi bir ışık yaydığında, "Aaa!" diye bağırdım heyecanla. "Bak bak!"

Ona doğru döndüğümde, bir dizini yere bastırmış, önümde diz çökerek bana bakan Gurur'u bulmayı beklemiyordum. İki eliyle bir kutu tutuyor, bir eli kutunun alt kısmını kavrarken, diğer eli kutunun kapağında duruyordu ve kutunun tam ortasında kalp kesim bir yüzük tüm ihtişamıyla parlıyordu.

Bedenimi yavaşça ona doğru çevirirken neredeyse tökezleyip düşecektim.

"Şu gönlümün kıyısına geldin, demirini vurdun, lütfen hiç çıkma oradan. Ve yeniden lütfen, Zeliha Özdağ, evlen benimle."

Devam edecek...

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP